

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

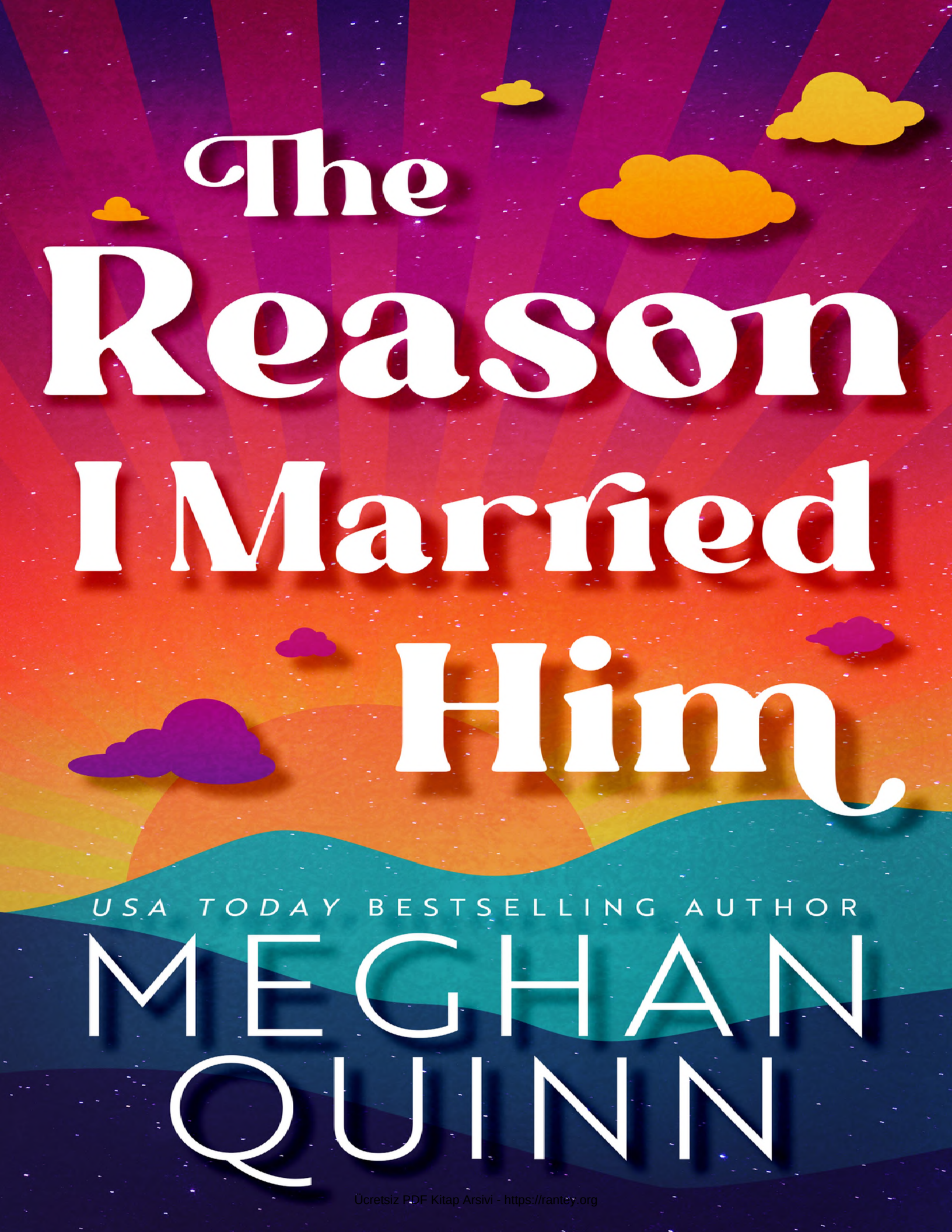
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Reason I Married Him

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**The
Reason
I Married
Him**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

**MEGHAN
QUINN**

OceanofPDF.com

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2024

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap kullanılamaz yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Teşekkür ederim Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyuyorum.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2024 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

Contents

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Sonsöz](#)

[Alıntı - Bridesmaid for Hire](#)

[Meghan'dan Daha Fazla Kitap](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Prologue

WYATT

"Kokuyorsun."

Son üç haftadır en iyi arkadaşımın evinde gecekondun hakkı talep ettikten sonra kalıcı bir iz bıraktığım kanepeden başımı kaldırıp bakıyorum. Evet, üç hafta, hiç utanmam yok. "Hayır, yok."

"Evet, öyle." Laurel çocukça bir tavırla gömleğini burnunun üzerinde tutuyor. "Gerçekten kötü."

"Siktir git. Güzel kokuyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Burun körü olmuşsun, etrafındaki kokudan tamamen habersizsin."

"Öyle bir şey yok."

"Evet, öyle," diyor telefonunu bana uzatırken, yakın zamanda yaptığı bir Google aramasının ekranı yanıp sönüyor. "Koku yorgunluğu olarak da bilinir, kendi kokunuza alışırsınız. Etrafınızdaki kokuların algılanmasını azaltır, bu da sizin misk kokunuz içinde mükemmel bir şekilde şeftali gibi olmanıza yol açarken, kanepelerinde kalmanıza izin veren insanların boğulup ölmesine neden olur."

Dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve ilkokuldan beri tanıdığım en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Kederli zamanımda kabalık ediyorsun."

"Tanrı aşkına," diyor kollarını yenilgiyle havaya kaldırarak. "Wyatt, senin için üzüldüğümü biliyorsun. Cadance'ın düşününden bir gece önce seni terk etmesi kalbinde kalıcı bir yara izi bırakacak ve sana defalarca benimle istediğın kadar kalmanı söyledim. Ama dostum, duş alman lazım. Koltuk altlarını fırçalamalısın." Koltuk altlarını fırçalamayı taklit ediyor. "Ve tüm önemli sıcak nokta yarıklarını."

"O yarıklar şu anda kullanılmıyor," diyorum. "Tam olarak demek istediğım bu. Bu da iltihaplandıkları anlamına geliyor."

Tiksintiyle irkildim. "Yarıklarımın iltihaplandığını söyleme. İltihaplanmıyorlar."

"Bir haftadır yıkanmadın. İltihaplanma yeni bir seviyeye ulaştı. Küflenme seviyeleri artar ve küf artık iltihaplanamaz hale geldiğinde, yeni bir küflenmeye dönüşür ve bu da iltihaplanmaya başlar. Bu bir kısır döngü." Vücudumun üzerinde geziniyor. "O kadar çok küflenme var ki, sokaktaki yaratıkların yarıklarınızı kış için yuva olarak kullanabilecekleri delikler sanmalarından gerçekten korkuyorum."

Gözlerim kısıldı. "Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?"

"Hiç de bile, geçen gün buralarda bir rakun gördüğümde bile. Eğer duş almazsan dramatik olduğunu düşündüğün şey çok yakında gerçek olacak. Şimdi kalk da sen duş alırken ben de koltuk çarşaflarını çıkarıp yakayım ve yenilerini ekleyeyim. Kokarcayı üstünden atmak için en az üç kez yıkamalı, durulamalı ve tekrarlamalısın."

"Kokarca falan değil," diyorum koltuktan kalkarken, besin ve temiz hava eksikliği yüzünden kendimi biraz güçsüz hissediyorum. Belki de Laurel küçük bir konuda haklıdır. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Bir maske ve lastik eldiven takarken "Yüce Tanrım, kanepenin bir izi var" diyor.

"Bu gerekli mi?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Tehlikeli madde kıyafetim olsaydı onu da giyerdim ama elimdekiyle çalışacağım." Duşa girmemi işaret ediyor. "Banyoda senin için her şey hazır, hatta temiz kıyafetler ve sıcak bir havlu bile. Şimdi git."

Homurdanarak, tek bir hanımefendi için yapılmış bungalov tarzı evinden geçip -rahatsız edici derecede kalbi kırık en iyi arkadaşı için değil- somon ve pudra mavisi fayanslı eski banyoya giriyorum. Fayansların tarihin bir parçası olduğunu iddia ediyor. Ben de kolaylıkla sökülüp yerine daha taze bir tasarımla değiştirilebileceğini ve bu sayede gençliğine tutunmaya çalışan bir büyükanne gibi görünmeyeceğini söylüyorum.

Fırfırlı beyaz duş perdesini geriye itiyorum ve suyu açıyorum çünkü ısınması en az iki dakika sürüyor. Sonra arkamı dönüp aynada kendime bakıyorum.

Vay be. Yikes.

Uzamış sakallar. Gözlerimin altında koyu halkalar. Ve bu

...

Daha iyi görebilmek için yaklaştım. Evet.

Yüzümde erimiş bir çikolata parçası var. İşaret parmağımı izin üzerine sürüyorum ve koklamak için burnuma götürüyorum. Evet. Erimiş bir çikolata parçası. Tüm o iltihaplanma ve küflenme muhabbetinden sonra, bir an için mantar soyundan gelen bir şeyi filizlendirmiş olabileceğimi düşünüp tedirgin oldum.

Başımın arkasına uzanıyorum ve gömleğimi yukarı çekiyorum, ancak kumaşı mini kare karo zemine düşürüyorum. Aynada göğsüme baktığımda yüzümü buruşturuyorum. Elbette, üç haftadır buradayım, ancak bu üç haftayı dairemde tek başıma, işimin gerektirdiği asgari şeyler dışında hiçbir şey yapmadan geçirdikten sonra oldu -yani, e-postaları yanıtlamak ve gelecek yıl yayınlanacak bir el yazmasının bazı düzeltmelerini yapmak. Ama zor kazandığım parayı şimdiden görebiliyor olmam

Egzersizlerin azalması Laurel'in haklı olabileceğinin bir göstergesidir.

..

Kolumu kaldırıyorum ve sırf zevk olsun diye koltuk altımı kokluyorum, ancak küflü bir soğan torbası suratıma tokat gibi çarpıyor.

"Anasını ... sikeyim," diyorum burnumdan hava çekerken, az önce içime çektiğim kokuyu tersine çevirmeye çalışıyorum.

Tamam, evet, Laurel haklıydı. Muhtemelen birkaç gün önce o koltuktan kaldırılmam gerekiyordu. Tanrıya şükür bugün bunu yapacak cesareti vardı. Kim bilir kanepede iki gün daha geçirmek neler getirecekti.

Muhtemelen ayak parmakları arasında bir ezilme . . . İşte övünülecek bir şey.

Yolun geri kalanını soyunduktan sonra hafif soğuk suya giriyorum ama vücudumun sabuna ihtiyacı var ve şimdi sabuna ihtiyacı var. Kokudan arınma sürecinde ilerlerken, en başta bu duruma nasıl geldiğimi düşünüyorum.

Bunun gerçekten tek bir nedeni var. Cadance Clearwater, işte böyle.

Mirasçıdan Clearwater Coffee'ye - kimsenin adını bile duymadığı ama Cadance'ın piyasadaki en iyi kahve olduğuna yemin ettiği marka. Küçük bir spoiler uyarısı, öyle değil.

Silikon Vadisi'nde rüzgarlı bir günde tanıştık. Yerel bir kahve dükkânındaydı ve mağaza müdürüne Clearwater Coffee'yi satmaya çalışıyordu. Ben de bir karı kocanın hamile kalmasına yardım eden ve bebeğin kordon kanını kullanarak şu anda hayatta olan ama çok hasta olan çocuklarının hayatını kurtaran bir doktor hakkındaki son gerilim romanım üzerinde çalışıyordum. Onu elindeki kahve poşetini karıştırırken yakaladığımda o anın etkisinden çıktım.

Kelimelerinde tökezledi. Çantası elinden düştü.

Ve kahve çekirdekleri yere döküldü. Etraftaki herkes için utanç vericiydi.

Mağaza müdürü ilgilenmedi ve onu kovduğunda, titreyen parmağını ona doğrultarak büyük bir hata yaptığını söyledi.

Onun azmini sevdim.

Bunu sevimli buldum ve sonunda dökülen kahve çekirdeklerini toplamasına yardım ettim.

Onun için ilk görüşte aşk olduğunu söyledi.

Benim için onun seksi olduğunu düşünüyordum ama aşk uzak bir düşünce bile değildi.

Yakın bile değil.

Ama . . . seksi olduğunu düşündüğüm için ona çıkma teklif ettim.

Bir randevu ikiye, sonra üçe, sonra dörde dönüştü. Ve dördüncü randevuda, beni dairesine davet etti ve baştan çıkardı. Evet. Beni baştan çıkarmıştı.

Beni kıyafetlerimden soydu ve mutfağında yere yatırdı. Şok olmuş ve hoş bir sürprizle karşılaşmışım, her şeyi kabul ettiğimi tahmin edebilirsiniz.

Ertesi sabah -çünkü belli ki geceyi

-Bana bir fincan Clearwater Kahvesi yaptı ve sonra çıplak bir şekilde kucağıma oturdu. Bununla ilgili her şey ıslak bir rüyayı yaşamak gibiydi ... her şey değil.

İşte oradaydı, göğüsleri yüzümde zıplıyor, ben kahve fincanını ağzıma götürürken ereksiyonumun üzerinde sallanıyordu. Koku iğrençti.

Ama kahve bazen ekşi olabiliyor, bu yüzden bir yudum aldım ve işte o zaman ölümün beyaz ışığı gözlerimin önünde parladı.

Yüzümdeki derinin soyulduğunu hissettim.

Dişlerim, havuca uzanan bir at gibi ağzımın dışına doğru itildi.

Koltuk altımdaki kıllar spiral çizerek Azrail'in yolda olduğunu, mezar taşındaki isminin iskelet ellerinde özenle taşındığını gösteriyordu.

Artık resmileşmişti. Tek bir yudumla Clearwater Coffee dudaklarımdan geçen en iğrenç kahve oldu.

Bazıları bunu çamur olarak sınıflandırabilir.

Düşmanlarınızı zehirlemenin, otuz dakikadan kısa bir sürede bıyık bırakmanın ve bir koklamayla herhangi bir sinüs enfeksiyonundan kurtulmanın bir yolu şemsiyesi altına koydum.

Toplum için tehlikeli ve zararlı bir eser.

Ve sizi kahve sıralamasından kim sorumlu tuttu diye düşünüyor olmalısınız. Size şunu söyleyeyim, hevesli bir kahve tiryakisi ve küçük kahve dükkanlarının müdavimi olarak çok sayıda kahve çeşidini iyi bilirim. Clearwater Kahvesi sıvı formda bir yol kazası gibi.

Değerlendirmemi yapmam için bir yudum yetti. Bu bir daha içmeyi planladığım bir şey değildi. Öğürmemden, onu kucağımdan itmenden ve lavaboya koşup ağzımı musluğun altına tutup çalkalamamdan, neredeyse boğulacak gibi olmamdan belliydi bu.

Ondan sonra bile dilimin beni affetmesi ve tekrar başka şeyler tatmama izin vermesi tam otuz iki saat on bir dakika sürdü.

Bu cevabı nasıl karşıladığını tahmin edebilirsiniz. Bir ay boyunca benimle konuşmadı.

Ne diyebilirim ki? Clearwater Kahvesi katrandan yapılıp ve ben numara yapmakta iyi değilimdir.

Bunu küçük bir kayıp olarak değerlendirdim. Çok incinmedim çünkü dürüst olalım, biriyle yattım.

Günlük hayatıma devam ettim, yazdım, araştırdım ve internette beni hapse attırabilecek tüyler ürpertici bilgilere baktım.

Ta ki bir gün Cadance ile daha önce tanıştığım kafede tekrar karşılaşana kadar. Neyse ki benimle karşılaştığında çay içiyordum ve ona kahve öğürmesi için üzgün olduğumu söyledim. Ona pek kahve içmediğimi, bu yüzden bu kadar zengin bir kahve tadına alışık olmadığımı söyledim. Yalan... çok fazla yalan, ama dediğim gibi, kız ateşliydi. Ve kahvenin yanı sıra, onunla iyi bir gece geçirmiştım.

Beni şaşırtarak kıkırdadı, saçını omzunun üzerinden attı ve sorun olmadığını söyledi.

Onu benimle oturmaya davet ettim.

Sonra da çıkmaya başladık. Aşık olduk.

Ben teklif ettim.

Evet dedi.

Ve bir düğün planladık.

Düğünümüzden önceki geceye kadar hiç olmadığım kadar mutluydum, bu kadınla bir hayat kurmaya hazırdım - kahvesiz, ki bu da yapmaya hazır olduğum bir fedakarlıktı-.

Ne merak ettiğinizi biliyorum. Beni kahve içerken bastı, iyice hakarete uğradı ve düğünü iptal mi etti? Keşke öyle olsaydı. Bence bu, darbeyi kabullenmeyi çok daha kolaylaştırırdı.

Hayır. Onun yerine duvağıyla yanıma geldi, gözyaşları yüzünden akıyordu ve hıçkırıklarını tutmaya çalışırken dudakları titriyordu. İlk başta gerçekten yanlış bir şey olduğunu, ebeveynlerinden birinin hasta olduğunu düşündüm.

Belki de düğüne katılan konuklara kahve dağıtılmamıştı; zavallı konuklar başlarına geleceklerden habersizdi.

Ama hayır.

İlişkimizin bu kadar uzun sürmesine -evlenme noktasına kadar- izin verdiği için üzgündü çünkü beni olması gerektiğini düşündüğü gibi sevmiyordu.

Evet.

Beni sevmiyordu.

Hepsi buydu. Açık ve net. Benim ona karşı sevgim vardı ama o benim için boşa kürek çekiyordu.

Keşke bana daha önce söyleseydi diyor muyum? Evet. Nerede yanlış yaptığımı merak ediyor muyum?

Düğünü iptal ettiğinden beri her günün her dakikası.

Bana olan aşkını neden kaybettiğine dair hiçbir açıklama yapmadı, hiçbir gerekçe sunmadı. Öylece yaptı ve hepsi bu kadar. Düğün iptal edildi, yiyecekler gıda bankalarına bağışlandı, düğün hediyeleri iade edildi ve çiçekler

yeni ölenler için yerel cenaze evlerine veriliyordu. İlişkim morgdaki insanlar kadar ölü olduğu için uygun görünüyordu.

Vücudumun geri kalanını duruluyorum, o gece kalbime yediğim bıçağı hâlâ hissediyorum. Bana söylemek için neden bu kadar bekledi? Neden evlenme teklif ettiğimde hayır diyemedi? En azından buna hayır deseydi, bir aile kurma umutlarımı suya düşürebilirdim.

Ama hayır, düğünden önceki geceye kadar beklemek zorundaydı.

Tanrıya şükür balayı planlamamıştık çünkü katılması gereken büyük bir kahve konferansı vardı. Ondan sonra bir şeye karar verecektik.

Konferansında iyi şanslar, Cadance. Kahvenin tadı taze gübre yığınınından geçmiş yanık lastik gibi.

Duşu kapattım ve perdeyi açtım. Tozlu gül rengi havlumu alıp hızla kurulandıktan sonra aynanın karşısına geçiyorum ve yine kendime bakıyorum.

Üzücü.

Acınası.

Yenildi.

Tek gördüğüm bu.

Penisim bile üzgün. Şuna bak, sarkık ve depresif. Moralinin en son ne zaman düzeldiğini hatırlamıyorum, bilmem anlatabildim mi? Aslında ben hatırlıyorum. Düğünden bir buçuk hafta önceydi. Evet. Beni sevmemişti ama sikimi sevmişi. Yaşasın.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Tüm bunların tek iyi yanı ne mi? Bir süre kitap yazmayacağım çünkü evlilik hayatının tadını çıkarmak için birkaç ay izin almaya karar verdim.

Şimdi bu birkaç aylık izin, en iyi arkadaşımın kanepesinde acı içinde kıvranarak geçecek.

Giyinmeyi bitiriyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve banyodan çıkmadan önce saçım ile bile uğraşmıyorum,

çok daha iyi kokuyor.

"Vay canına, iğrenme filmini temizlemiş gibi görünüyorsun." Laurel eğilir ve belli belirsiz koklar. "Oh, ne güzel, benim sabunumu kullanmışsın. Çok daha iyi."

"Ben de senin deodorantını kullanmak istiyordum ama onun yerine benimkini tercih ettim."

Kanepeye tekrar oturduğumda, "Küçük mucizeler bugünü gerçekten bir araya getiriyor," diye cevap veriyor.

"Yani ..." Topuklarının üzerinde sallanıyor. "Orada öylece oturmaya devam mı edeceksin?"

"Başka bir şey yapmamı ister misin?" Ona bakıyorum. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. Yeni yaptırdığı kutu örgüler ona inanılmaz yakışıyor ve koyu menekşe hoş bir boyut katıyor. "Hayır, ama seninle birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyor ve arka veranda gibi bir manzara değişikliğinin iyi olabileceğini düşündüm."

"Biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet... evet, öyle."

Derin bir iç çekiyorum ama arkadaşımı iki bardak limonata ve bir tabak çikolatalı kurabiye hazırladığı verandaya kadar takip ediyorum.

"Beni şımartıyorsun," diyorum otururken ve ağızma bir bütün kurabiye atarken.

Gözleri, oturmadan önce şişmiş yanaklarımın büyük kurabiyeyi tutuşunu izliyor. "Belki bir dahaki sefere lokmalar halinde yersin."

"Bunun neresi eğlenceli?" Bir ağız dolusu kurabiyenin etrafında söylüyorum.

"Eğlence boğulmamakta." Limonatasını yudumluyor. "Şimdi, dediğim gibi, seninle birkaç önemli şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam," diye uzatıyorum. "Neden kötü haber vermek üzereymişsin gibi görünüyor?"

"Sadece dinle."

Tanrım, bu iyi olamaz.

Bir kurabiye daha alıyorum ama istediği gibi bir ısırık alıyorum. "Her şey sırayla. Bu gece bir randevum var."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünerek sordum. Laurel'in şu sıralar biriyle çıkmak istediğini sanmıyordum. Gerçi bunu yaklaşık dört hafta önce düğüne neden birini getirmediğini sorduğumda söylemişti. O zamandan beri işler değişmiş olabilir.

"Evet, aslında onunla kitapçada kitaplarınız ve neden stoklarında bulunmadıkları hakkında soru sorarken tanıştım."

Bu Laurel. O benim bir numaralı hayranım ve Pasifik Sahil Otoyolu'nda bir aşağı bir yukarı seyahat ederek her kitapçının kitaplarımı stoklarında bulundurmasını sağlıyor.

"Sana nedenini söyledi mi?"

Laurel sırtıyor. "Çünkü raflarda tutulamayacak kadar popülersin." Bu yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme getirdi. "Baby for a Baby konusunda birbirimize bağlandık ve dövmemi beğendiğini söyleyip yakınımaya eğilip ona dokunduğunda, ona çıkma teklif etmekte iyi olduğumu anladım."

"Bileğindeki dövme mi?" diye sordum. O dövmeyi birkaç yıl önce ailesine açıldıktan sonra yaptırmış. Depresyonun en karanlık zamanlarında kendini kestiği bileğine birkaç kuş dövmesi yaptırmıştı. Yara izleri özgürlükle kapatılmıştı.

Başını sallıyor. "Evet. Ona aileme açıldığımda bunu aldığımı söyledim ve o zaman gülümsedi ve parmağını üzerinde gezdirdi. Her neyse, gerçekten çok güzel ve çok zeki. Heyecanlıyım ama ihtiyaç duyduğun anda seni terk ettiğimi düşünmeni istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Hayatını yaşa Laurel. Ve eğer gitmemi istersen, gidebilirim."

"Buna gerek yok. Onu evime geri getirmek ya da böyle bir şey yapmak gibi bir planım yok. Sadece onu tanımaya çalışıyorum, ama bunu yüzüne vurduğumu düşünmeni istemedim."

"Hayır, senin adına sevindim." Kurabiyemden bir ısırık daha alıyorum. "Benim boktan aşk hayatımın seni kendi hayatını yaşamaktan alıkoymasına izin verme."

"Güzel." Bardağını yere bırakıyor. "İşin kolay kısmını atlattığımıza göre, seninle konuşmam gereken daha ciddi bir konu var."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bugün ayak işlerini yaparken sana gelen postaları almaya gittim ve bu geldi." Durup dururken bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Nedir bu?" Ona bakarak soruyorum.

"Sanırım kardeşinin sana bıraktığı çiftliğin tapusu."

"Oh." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Evet, bunu tamamen unutmuşum. Cassidy birkaç ay önce vefat etti. Bunun neden birdenbire ortaya çıktığını merak ediyorum. Çok da umurumda olduğundan değil."

"Muhtemelen aile avukatının her şeyi toparlaması biraz zaman almıştır."

Zarfa bakarak enseme kaşıyorum. "Clarke'ın karısı ölürse beni neden mirasçı yaptığını hâlâ anlamış değilim. Yarım çiftlikle ne yapacağım ben? Cassidy'nin ailesine veremez miyim?"

Şu anda bir avukat olan Laurel, sahip olunması gereken iyi bir arkadaşı.

-"Onlara verebilirsiniz. Sizden satın almalarını sağlayabilirsiniz. Bununla ne yapmak istediğiniz gerçekten size kalmış."

"Onları satın almaya zorlamayacağım. Paraları olduğundan şüpheliyim. Onların parasına ihtiyacım yok, çiftliklerine de ihtiyacım yok. Bütün bunlar gerçekten bir rahatsızlık."

"Diğer yarısının kime ait olduğunu biliyor musun?"

Laurel soruyor. "Ryland, Aubree ve Hattie var. Onlar Cassidy'nin kardeşleri. Onlarla Clarke ve Cassidy'nin düğününde tanışmıştım. Tahminimce içlerinden biri onunla ilgileniyor. Ailemin bana söylediğine göre Ryland'ın yeğeni MacKenzie'ye baktığından eminim. Yani geriye

Aubree ve Hattie." Ne yazık ki MacKenzie ile fazla zaman geçirmedi, bu yüzden yeğenim olmasına rağmen neredeyse bir yabancı. Cassidy'nin kardeşleri gibi. Bununla gurur duymuyorum ama hayatlarımız hiçbir zaman doğal olarak kesişmedi ve Clarke'ı kaybettikten sonra iletişim kurmak daha zor oldu. Cassidy ile iletişim kurmadan geçen zaman arttıkça kendimi daha da kötü hissettim.

Laurel dudaklarını yana bükerek düşünüyor.

"Neden yüzünde düşünceli bir ifade var?"

Ağır bir iç geçirdi ve bana döndü. "Çünkü mektuplarını alırken dükkânda biriyle de karşılaştım. Tahammül edemeyeceğin biri."

"Cadance mıydı?" Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek soruyorum. "Kökleri mi uzamıştı?" İnsan hayatta sadece küçük şeyler için umut edebilir.

Laurel başını sallar. "Hayır, daha kötüsü. Wallace'a rastladım."

Tüm vücudumun
soğuduğunu hissediyorum.

Lanet Wallace değil.

Wallace benim kuzenim. Varlığımın baş belası. Sadakat ve aile hakkında hiçbir şey bilmeyen lanet bir pislik. Peki ben biliyor muyum? Kardeşim öldü ve Cassidy'ye yardım etmek için pek bir şey yapmadım ama şu anda bu konuya girmeyeceğiz.

Bu Wallace hakkında. Ve Wallace öyle bir adam ki gözlerinin içine baktığınızda gözbebeklerinin gerçekten sarı olup olmadığını ya da size bir oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorsunuz.

O aşağılık biri.

O hesaplı biri.

Noel Hikayesi'ndeki Scut Farkus'un kurgusal olmayan bir soyundan geliyor.

Ergenliğimizden beri benden nefret ediyor, ben ortaokulda bir ayağımı uzatmıştım ama o uzatmamıştı.

"Ne istiyordu lan?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey, ama tüylerimi diken diken eden bir yorum yaptı."

"Neydi o?" Ben sordum. "Kız kıza eylem hakkında iğrenç bir şey mi söyledi? Bir dahaki sefere onu gördüğümde üzerine bir kütük atmaktan çekinmem. Tanrı biliyor ki onu kendi başına kaldıramaz."

Elini masanın üzerine koyuyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor. "Kulübeye sahip olma konusunda senden daha yakın olduğundan bahsetti."

Sikeyim.

Kabin değil.

Öfke vücudumda hızla dolaşırken koltuğumda daha uzun oturuyorum. "Bunu sana o mu söyledi?"

"O yaptı."

Ve Farkus . . . Wallace çizgiyi aştı. "Bu çok zevksiz bir davranış, kimsenin aile dışında bir iş. Büyükbabamın vasiyetine bakmanı istediğim için sana her şeyi anlattığımı biliyorum ama Tanrı aşkına, bunu sana neden söylesin ki?"

"Muhtemelen sana söyleyeceğimi bildiği içindir."

Wallace'ın aile kulübesini ele geçirmesi fikrini düşünürken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içimde öfke kabarıyor.

Çocukluğum boyunca mutluluğumun tek temeli olan kutsal, güzel A-çerçeve kulübe. Kulübeyi şimdiki haline hiç benzemeyene kadar yenileyecekti. Orada yarattığımız tüm anıları silecekti. Bunu biliyorum çünkü o söyledi. Büyükbabamla hiç anlaşılamadı, Wallace ne açık havayı ne de kulübenin bulunduğu topluluğu takdir etti. Ailesi onu oraya nadiren götürürdü ve götürdüklerinde de Wallace hep ponderosa çamlarının güneşi engellemesinden ve tuhaf, kitsch kasabada iyi yemek olmamasından şikayet ederdi.

Ne yazık ki, büyükbabam geçen yıl vefat ettiğinde, vasiyetinde aileden ilk evlenecek olanın

torunların sahipleneceğini biliyordum. Nişanlandığımdan beri bunun ben olacağımı biliyordum. Ve şimdi Cadance gittiğine göre, Wallace bir ilişkisi olan diğer tek torun... yani, eğer şimdiden kulübeyi düşünüyorsa, inadına evlenme teklif edeceğine hiç şüphem yok.

"Siktir," diyorum enseme çekiştirirken. "Alacak, değil mi?"

"Öyle görünüyor," diyor Laurel. "Tabii

..." "Ne olmadıkça?" Ben soruyorum.

"Sen evlen."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Sanırım bu sefer tekneyi kaçırdık."

"Ben daha çok bir iş anlaşması gibi düşünüyordum."

Ona doğru bakarken tek kaşımı kaldırıyorum. "Seninle evleneceğimi mi söylüyorsun? Çünkü gözümü kırpmadan evleneceğimi biliyorsun. Tek sorun penisi sevmiyor olman ve bunu herkes biliyor. Wallace'ın bizi dolandırıp kulübeyi talep edeceğinden eminim."

"Benden bahsetmiyorum. Belki Cassidy'nin kız kardeşlerinden biri olabilir diye düşünüyordum."

Göz

kırpmıyo

rum.

Bakıyo

rum.

İçimden kahkahalar yükseliyor. "Ciddi olamazsın."

"Ben çok ciddiym," diyor. "Bu iş mükemmel olur. Bir takas yapabilirsiniz, evlenmelerine karşılık çiftlik arazisi."

"Laurel." Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime alıyorum. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın ve birbirimize her zaman dürüst olacağımıza söz verdik, özellikle de biri delilik belirtileri gösterdiğinde. İşte bu da o anlardan biri. Sen delisin."

"Öyle miyim?" diye soruyor. "Vasiyetnameyi gözden geçiriyordum da, teknik olarak sadece bir yıl evli kalmanız gerekiyor. Kız kardeşlerden biriyle bir anlaşma yaparsınız - biri bekârsa- bir yıllık evlilik karşılığında çiftliği onlara bedavaya verirsiniz, böylece

Kendi adınıza kabin kurun, tüm evrak işlerinin tamamlandığından emin olun ve sonra boşanın. Birinin bir yılı nedir ki?"

"Uh, lanet olası bir yıl. On iki ay. Üç yüz-"

"Bir yılda kaç gün olduğunun farkındayım," diyor Laurel. "Bir düşün Wyatt. O topraklar senin umurunda değil ama içimden bir ses onların umurunda olduğunu söylüyor. Ve eğer ortaya çıkıp senin olan kısmın kontrolünü ele geçirmeye çalışırsan çok daha fazla önemseyeceklerini tahmin ediyorum."

"Vay be." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hukuk fakültesi seni gerçekten şeytani yapmış."

Kıkırdıyor. "Her açıdan bakmak işimin bir parçası ve bu senin en iyi seçeneğin. O kulübeyi istediğini söylemiştin. Hatta bir keresinde bana Cadance'ı mı yoksa kulübeyi mi daha çok sevdiğinden emin olamadığını söylemiştin. Gerçekten onu Wallace'a verecek misin?" Daha da yaklaşıp, "Bana fare kuyruğunu salladı." diyor.

Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. "Çok iğrenç." "Hemen kesip atmak istedim."

"Kendim kesmenin nasıl bir his olacağını hayal ederek geceleri saatlerce uyanık kaldım."

"Yani kulübeyi alıp senin için en önemli şeyi yok etmesine izin mi vereceksin? Yoksa kanepemde uyumaya ve kaybettiğin aşkın acısını çekmeye devam mı edeceksin?"

"Böyle söyleyince ..."

Limonata bardağını dudaklarına götürüyor. "Toplanmana yardım etmemi ister misin? Muhtemelen düğünü planlamana? Evlilik sözleşmesi mi yazayım? Boşandığınızda o tüm araziyi, sen de kulübeyi alırsın. Ben senin emrindeyim. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bu çılgınlık," diyorum. "Bunu düşünmek zorundayım."

"Bunu çok fazla düşünme. Wallace'ın kulübeyi elinden almasına sadece bir yüzük satın alması kaldı."

OceanofPDF.com

Chapter One

AUBREE

"Hayır, dur. Ona vurmayı kes. Lütfen baba. Lütfen ona vurmayı bırak," diye haykırıyorum, babamız bir an duraksayıp sonra yavaşça başını bana doğru çevirdiğinde Ryland'ın yüzündeki minnettar ifadeyi yakalıyorum.

"Onun yerine sana vurmamı mı istiyorsun?" Bu noktada gözlerindeki kötülük beni korkutmalı ama korkutmuyor. Sadece bana içimde ne kadar ölü olduğumu hatırlatıyor.

"Ona dokunma," diye bağırان Ryland babama doğru hücum ediyor ama daha yaklaşmadan yere seriliyor.

Ryland yerde yatıyor. Bilinci yerinde değil mi? Babam bana doğru yürürken ben evin köşesine doğru geri çekiliyorum, bacaklarım titriyor. Yaklaştığı her adımda midem çalkalanıyor.

Cassidy nerede?

Bunu bitirecekti. Her zaman bitirir.

Duvara çarptığımda gözlerimi sıkıca kapatıp elini beklemeye başladım. Hissetmediğimde, onun manyakça gülümsemesine bakıyorum.

"Sen değersiz bir kaltaksın. Bu aileye besleyecek başka bir boğazdan başka bir şey sunmuyorsun." Başını sallıyor. "Belki de seni bitirmeliyim. Kimse seni istemeyecek." "Çirkin kaltak" diye mırıldandı ve tiradını bitirdi. Onun standardı.

Sonra Ryland'a döner, yumruğunu kaldırır ve Ryland'ın kulak tırmalayan çığlığı evin içinde yankılanır.

Başımı masama dayadığım yerden kaldırıp çiftlikteki küçük ofisime bakıyorum.

Ter enseme kaplıyor. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Ve hala içimde yankılanan anılar yüzünden boğazım düğümlenirken gözyaşlarım akmak üzere. Çok gerçekçi geliyor.

Sanki dünmüş gibi.

Korkunç kâbusun etkisinden kurtulmak için birkaç derin nefes alarak yüzümü sıvazlıyorum.

Nasıl uykuya daldım ki?

Oh, biliyorum. Çiftliğin kaderi üzerine stres yapmaktan.

Cassidy'nin çiftliğinden.

Boğazımı temizleyerek daha uzun oturuyorum ve bilgisayarımı uyandırıyorum. Işığı yanıyor ve beni önümdeki Excel sayfası olan karmaşaya geri getiriyor.

"Neler oluyor?" Bilgisayarına bakarken mırıldanıyorum, bugüne kadarki en iyi turizm sezonunu geçirirken gelirin neden düştüğünü anlamaya çalışıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bir saatten fazla bilgisayarına baktıktan sonra görünürde hiçbir çözüm olmadan elimi alnıma sürüyorum. Üretimin üzerine çıktım - her zamankinden neredeyse iki kat daha fazla şise badem votkası ve badem özü yaptık. Hasat miktarımızı arttırdık. Hatta bal üretimi için çiftliğe arılar ekledik, böylece bademleri balla aşılamaya başlayabiliriz.

Yine de buradayız, geçen yılki kadar para kazanamıyoruz.

Değişen bir şey yok. Artık sorumlu olanın ben olmam dışında. Ve bu benim özgüvenim için hiçbir şey yapmıyor.

Çiftliğin kenarındaki küçük ofisten çıkmam gerekiyor, sandalyeden kalkıyorum, bilgisayarı kapatıyorum ve tam da baş hasatçım Parson ofise girerken ellerimi başımın üzerine uzatıyorum.

Pis, terden sırılsıklam olmuş şapkasını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. "Hey, Aubree, nasılsın?"

Clarke, Parson'ı işe aldı. Birbirlerini üniversite boyunca yaptıkları gönüllülük işlerinden tanıyorlardı. Parson bahçecilik alanında uzmanlaştı ve çiftlik için değerli bir varlık oldu. Çok çalışkan, model trenleri seven ve kendi halinde biri olan Parson'ın yanında asla bir başkası görülüyor.

"İyiyim," diyorum, ona karşı duyduğum hayal kırıklığını dile getirmek ya da az önce gördüğüm rüyadan bahsetmek istemiyorum. "Neler oluyor? Bugünlük işin bitti mi?"

"Evet, size her şeyin yolunda gittiğini bildirmek için gelmişim ve Cuma günü izin alıp alamayacağımı merak ediyordum. San Francisco'da katılmayı düşündüğüm bir kongre var. Haftanın geri kalanında pek bir şey olmadığı için bunun bir fırsat olabileceğini düşündüm."

"Elbette," diyorum. "Uzun bir hafta sonu geçirin. Keyfinize bakın. Hanımlara da haber verin."

Aggie ve Esther gibi hanımlar. Tanıdığım herkesten daha güçlü bir iş ahlakına sahip kardeşler. Onlar operasyon müdürü. Aggie votkayla, Esther de özütle ilgileniyor. Onlar benim için bir nimet ve aynı anda hem çiftlik hem de Badem Dükkanı ile ilgilenebilmemin sebebi.

Badem Dükkânı, Cassidy'nin meşhur bademli vişneli kurabiyeleri de dâhil olmak üzere aklınıza gelebilecek her şeyi ve ürünlerimizi sattığımız, şehrin ortasındaki en önemli perakendecimizdir. Cassidy vefat ettiğinde dükkândan ve çiftlikten beni sorumlu tuttu. Ben dükkânda meşgulken, Aggie

ve Esther yanımdaydı, ihtiyacım olan her konuda bana yardımcı oldular. Artık Hattie Badem Dükkanı'nı devraldığını için sadece çiftliğe odaklanabiliyorum.

"Harika. Teşekkür ederim. İzin alacaklarından şüpheliyim."

"Onlara bunun bir zorunluluk olduğunu söyle," diyorum göz kırparak. "Kongrenizde iyi eğlenceler, Parson." Sırtarak, "Bunun model trenlerle bir ilgisi var mı?" diye soruyorum.

O da gülümsüyor. "Belki de."

"Rodney'i de yanında götüreceksin mi?" Rodney kasabadaki model demiryolu müzesinin sahibi.

"Bunu düşünüyordum," diyor. "Rodney çok konuşuyor ama bazen kadınlardan uzakta sakinliğin ve huzurun tadını çıkarmak istiyorum." Ellerini ceplerine sokuyor. "Bunu söylediğimi onlara söyleme."

Kıkırdıyorum. "Sırrın benimle güvende." Ona bir gülümseme sunuyorum. "Peki, iyi eğlenceler."

Ama hareket etmiyor. Onun yerine beni inceliyor. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşirken yüzündeki gülümseme çizgileri soluyor. "Biliyor musun, son birkaç gündür garip davranıyorsun. Her zamanki gibi tarlalara gitmiyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Evet." İnanılmaz derecede sahte hissettirse de daha parlak gülümsemeye çalışıyorum.

"Emin misiniz? Çünkü bir sorun varsa size yardımcı olabiliriz."

"Minnettarım Parson, ama her şey harika. Uzun hafta sonunuzun tadını çıkarın. Şehirden çıkarken Badem Dükkanına da uğrayın. Hattie'ye söyle, seni seyahatin için kurabiye almaya gönderdim."

"Çok nazıksın, Aubree. Teşekkür ederim. Belki bunlar Rodney'i en azından bir süreliğine sessiz tutar."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Planımız bu." Ona el sallıyorum ve o da küçük kulübeden -ofisimden- çıkıyor.

Yakın zamanda her santimini beyaza boyayarak ve uyumsuz zeminleri yıkanabilir bir halıyla kaplayarak daha ev gibi hissettirdim - ne de olsa tozlu bir çiftlikteyiz. Ayrıca eve

Cassidy, Clarke ve MacKenzie'nin bir aile fotoğrafı da dahil olmak üzere çiftliğin birkaç siyah-beyaz fotoğrafı ve birkaç bitki. Tarlalardan uzaklaşmak isteyen çalışanlar için iki sandalyeden bahsetmiyorum bile. Pencere içi klima ünitesi sayesinde burası oldukça serin ve sıcağa karşı iyi bir mola sunuyor. Devraldığımdan beri yaptığım pek çok iyileştirmeden biri.

Tüm dikkatimi çiftliğe verebileceğimi ilk fark ettiğimde çalışanlarla oturdum ve onlara ne gibi değişiklikler görmek istediklerini sordum. Parson arabasında yediği öğle yemeği için klimalı bir yer istiyordu. Anlaşılan yeğeni bir gün kamyonetini rölantide çalıştırdığı ve gereksiz gaz salınımına neden olduğu için ona bağırmış. Kıkırdadım çünkü Mac'in büyüdüğünde bunu söyleyeceğini hissediyorum. Dik başlı biri.

Esther ve Aggie bazı güncel ekipmanlar istediler. Çok pahalı bir şey değildi, sadece etrafta dolaşmak için yeni bir araba ve güncellenmiş iPad'ler gibi birkaç şey. Bu kolay bir çözümdü.

Ayrıca daha fazla gelir getirmeye yardımcı olmak için neler yapabileceğimizi de konuştuk ve işte o zaman bal arılarına yönelmeye karar verdik, bu da elbette yeni bir işe alım gerektirdi. Bu yeni eleman Echo Alaska. Kendisi tüm hayatını bir bal çiftliğinde geçirmiş Teksaslı küçük bir kasaba kızı. Son zamanlarda, dışarı çıkmaya ve küçük kasabasının dışında neler olduğunu görmeye karar verdi. Başka bir küçük kasaba buldu. Kendisi bizim arıcımız ve çiftliğimizde olmadığı zamanlarda, bal arısı istilalarına yardımcı olmak için eyaletin farklı yerlerine gidiyor. Arıları topluyor ve bal üretimimizi arttırmak için çiftliğe getiriyor. Bu akıllıca bir iş planı ve umarım çiftliğe yeni bir seviye katar.

Ve umarım mali konularda yardımcı olur.

Anlamıyorum. Daha çok sattık ama daha az kazandık. Nasıl yani?

Titrek bir nefes aldım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor, bu da aklımı kaçırmadan önce buradan gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Nefret ve yalanlarla dolu kaygan bir yokuştan aşağı yuvarlanmaya başlamadan önce.

Babamın büyürken bana yaktığı yalanlar.

Yeterince zeki değil.

Asla bir şey ifade
etmeyecek. Değersiz.

Çirkin sürtük.

Kız kardeşlerim gibi güzel değil.

Hayır, oraya gitmiyorum.

Çantamı hazırlayıp omzuma atıyorum ve ofisten çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip çok ucuza bulabildiğim dörde dört elektrikli arabaya yöneliyorum ve tam Echo'nun yaklaştığını gördüğümde içeri giriyorum. Her zamanki gibi kısa tulumunu, atletini ve hasır şapkasını giymiş. Çok sevimli.

"Gidiyor musun?" diye soruyor.

"Evime geri dönecektim. Neden? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sizinle biraz sohbet edeyim dedim ama eve gidiyorsanız sizi rahatsız etmeyeyim."

"Beni asla rahatsız etmiyorsun." Yanımdaki koltuğu okşadım. "Oturun, sizi arabanıza ya da nereye gitmeniz gerekiyorsa oraya götürebilirim."

"Evet, bu harika olur." Oturur ve sırt çantasını kucağına koyar.

"Peki neler oluyor?"

"Şey, bu biraz utanç verici ve işle hiçbir ilgisi yok ama dün gece annemle konuştum ve bana Teksas'a geri dönmem gerektiğini söyledi."

"Oh," diyorum. Bunun işle nasıl bir ilgisi olmaz? Bu benim gelecekteki iş planlarımı tamamen bozuyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece biraz kontrolcü." Echo endişeyle yutkunuyor. "Eve dönmek istemiyorum. Burayı seviyorum."

"Buna sevindim. Burada olman hoşumuza gidiyor, Echo."

Başını sallıyor ve ben de arabayı toprak yoldan ahırın arkasındaki otoparka doğru sürüyorum.

"Teşekkür ederim. Annemin argümanlarından biri de burada bir hayatım olmadığı yönündeydi. Hiç arkadaşım olmadığını ve tek yaptığının arılarımla konuşmak olduğunu söyledi."

"Bunu nereden bilebilir ki?"

"Ona aptalca bir şey söyledim," diyor Echo virajı dönerken ve ahır yaklaştıkça yavaşlarken. "Her neyse, ona arkadaşlarım olduğunu ve arılar arkadaşım olsa da her zaman onlarla takılmadığımı söyledim. Başka insanlarla takılıyorum ve işte o zaman seninle ve Hattie'yle takıldığımı söyledim. Buraya ziyarete geliyor ve belki o buradayken arkadaşmışız gibi davranabilirsin diye umuyordum, böylece beni Teksas'a dönmem için manipüle etmeye çalışmaz. Oraya geri dönmeyi gerçekten istemiyorum, Aubree. Orada kötü bir geçmişim var ve burayı, Almond Bay'i seviyorum. Yeni ve taze, insanlar da iyi. Çok şey istediğimi biliyorum ama o buradayken rol yapabilir misin?"

Açık mavi Jeep Wrangler'ının yanına yanaşıyorum ve ona doğru dönmeden önce arabayı park ediyorum.

"Şuna ne dersin? Gerçekten takılsak ve rol yapmak zorunda kalmasak?"

Kaşları kırışıyor. "Bunu yapar mısın? Ama sen benim patronumsun."

Kıkırdıyorum. "Sorun değil. Arkadaş olmaya izniniz var, Echo. Böyle şeyler söz konusu olduğunda kural yoktur. İşleri ayrı tuttuğumuz sürece sorun yok."

"Tamam." Başını sallıyor. "O zaman, evet, bunu isterim."

"Hattie'yi de davet edebilirim. Eminim şehirde erkek arkadaşı ve benden başka arkadaşlarının da olmasını çok ister."

Echo'nun gülümsemesi daha da büyür. "Hattie çok tatlı. Onu daha yakından tanımayı çok isterim."

"Mükemmel. Onunla bir şeyler ayarlayacağım."

"Harika. Teşekkür ederim." Toprağın üzerine çıktı ve bana gülümsedi. "İyi geceler, Aubree."

"Sen de Echo."

O havalanıyor ve ben de Ryland, Hattie, Hayes ve Mac'le bu akşam bir aile yemeği yiyeceğimi bildiğim evime doğru ilerliyorum. Sanırım yemek yapma sırası Hattie'de, bu da muhtemelen Hayes'in yemek yapacağı anlamına geliyor çünkü Hattie'nin mutfakta hayal kırıklığına uğrattığı biliniyor.

Toprak yolda ilerlerken parlak turuncu renkteki güzel gün batımını seyrediyor ve derin bir nefes alıyorum. Cassidy günbatımını severdi, özellikle de çiftlikte. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi. Arkada sallanan bir sandalyeye oturur, sadece renklere bakar ve doğanın yaratabileceği harikaların tadını çıkarırdı. Bu gün batımlarını onunla ilişkilendirmeye başladım, sanki ondan gelen bir işaretmiş gibi, artık burada olmasa da hala bizimle olduğunu bilmemi sağlıyorlar. Tanrım, onu özlüyorum. Her gün. Çaresizce.

Şirin misafir evimin arkasına park ediyorum ve sırt çantamı alıyorum. Bugün çiftlikte ve tarlalarda hiç vakit geçirmediğim için -ki bunu yapmayı çok seviyorum- duşa ihtiyacım yok, bu yüzden doğruca çiftlik evine gidiyorum.

Cassidy birkaç ay önce göğüs kanserinden ölmek üzereyken, kardeşimiz Ryland'a dört yaşındaki kızı MacKenzie-Mac'in vasiliğini almasını istediğini söyledi. Mac, iki yatak odalı, tek banyolu küçük çiftlik eviyle birlikte geldi ve orada birlikte yaşıyorlar. Çiftlik evinin hemen yanında bulunan misafir evinde ise Ryland'a yardım edebilmek için ben yaşıyorum. Cassidy ona destek olup olamayacağımı sordu ve ben de olacağıma söz verdim. Yaşam koşullarım ideal olmasa da asla şikayet etmem, çünkü orada annesini ve babasını kaybetmiş ve alabileceği tüm sevgiye ihtiyacı olan dört yaşında bir kız çocuğu var.

Bir de Hattie var, en küçükleri. Cassidy öldüğünde o okulu bitiriyordu ama şimdi Almond Bay'e dönüp Almond Mağazası'nı devraldı.

Cassidy'nin vefatı sırasında ilişkimizdeki gerginlik göz önüne alındığında, birlikte daha fazla zaman geçirebildik.

Kardeşlerimle her şey yoluna girmiş gibi görüldüğüne göre, şimdi aklımın bir köşesinde iş var. Ve gelişmiyor.

Her şey yoluna girecek.

Bir yolunu bulacağım.

Hayes'in Rivian'ı garaj yolunda, yani zaten buradalar, muhtemelen yemek yapıyorlar, bu yüzden ön verandanın basamaklarını koşarak çıkıyorum ve gıcırdayan paravan kapıyı açıyorum.

"Aubree Teyze!" Mac sanki bu sabah beni görmemiş ve çöreğimin yarısını koparıp atmış gibi bana doğru hızla gelirken bağıyor.

"Selam ufaklık," diyorum ona sarılırken. "Günün nasıl geçti?"

"Neighhhhhh!" diyor bu dünyada en sevdiği şey olan at havlusu Chewy Charles bacağımı yalıyormuş gibi yaparken.

"Seni yalıyor. Komik değil mi?"

Mac'e, kabarık buklelerine ve yuvarlak yüzüne gülümsüyorum - Cassidy'ye o kadar benziyor ki bazen gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum. "Bu çok komik. Benim tuzluk olduğumu falan mı düşünüyor?"

"Chewy Charles neden tuz yalamaya ihtiyaç duysun ki, Aubree Teyze?" diye soruyor, elleri kalçalarında. "O bir at değil."

Bu benim için yeni bir haber.

"Değil mi?" Ben soruyorum. "Bu uzun boyun, kuyruk ve yele de neyin nesi?"

"Bu onun kılığı. O aslında at gibi giyinmiş bir kokarca, bu yüzden onu kızdırmayın. Seni kokarca yapar."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Kokarca olmak istemiyorum. Yala bakalım, Chewy Charles."

"Hayır, senin tadının güzel olduğunu düşünmüyor." Havaya sıçrayıp vücudunu kanepeye fırlatmak için koltuğun kolunda belini kırıp kırmayacağını umursamadan hızla uzaklaşıyor.

Ahh, o kadar genç olmak.

Ayrıca Ryland'ın neredeyse kusmasına neden olacak bir şey yapıyor. Havaya zıplamayı ve sanki bacaklarının kemikleri yokmuş gibi dizlerinin üzerine çökmeyi seviyor. Bu Ryland'ı her seferinde ürpertiyor.

Bu beni güldürüyor. Ağabeyimi seviyorum ama ortanca bir çocuk olarak bazen kardeşlerinizin kıvrandığını görmek güzel.

Hattie'nin köşedeki tezgâhta oturduğu mutfağa gidiyorum. Hayes ortalıkta yok ve Ryland elinde birayla buzdolabına yaslanmış. Sadece yanında başka yetişkinler varsa içki içiyor. Bir süre önce fark ettiğim bir şey. Mac'e karşı çok korumacı ve ona her zaman iyi bakıldığından emin oluyor. Yani eğer onunla yalnızsa, araba kullanması gerekebilir diye içki içmiyor.

"Selam," diyorum onlara bardak dolabına doğru ilerlerken ve su doldurmak için bir tane alırken. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel," diyor Hattie. "Hayes nerede?" Ben soruyorum.

"Dışarıda kebab ızgara yapıyor."

Tanrı Hayes'i korusun.

İşin komik yanı, birkaç ay önce böyle bir şey söylemem mümkün değildi. Dünyaca ünlü müzisyen ve Amerika'nın kalp atışlarını hızlandıran Hayes Farrow, Abel ile birlikte Ryland'ın en yakın arkadaşıydı. Bir gün ilişkileri bozulana kadar birbirlerinden ayrılamazlardı. Bu konuya girmeyeceğim, ama yıllarca konuşmadılar . . . Yani yıllarca. Birkaç ay önce, Hattie'nin Almond Bay'e döndüğü sıralarda Hayes de hayatımıza geri döndü. Uzun lafın kısası, birbirlerine aşık oldular ve aralarındaki öfke ve kırgınlık çözüldü. Şimdi büyük, mutlu bir aileyiz.

Hayes bir adım öne çıktı ve ailedeki rolünü çok ciddiye alıyor. Hattie'ye çok iyi davranıyor, ne zaman ihtiyacı olsa Ryland'ın yanında oluyor ve tam bir şef. Ayrıca Mac onu çok seviyor. Ailemizi gerçekten tamamlıyor.

"Üzerinde ananas var mı?" Ben soruyorum.

Hattie yavaşça başını sallar. "Evet. Biftek, ananas ve yeşil biber."

Bunu düşününce midem gurulduyor.

Ryland birasını dudaklarına götürmeden önce, "Mısır da kavuruyor ve kesilmiş karpuz getirmiş," diyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olduk?" Ben soruyorum.

Hattie elini kaldırır. "Ben, işte böyle. Ve rica ederim. Bana minnettarlığınızı göstermek isterseniz hediye kabul ederim."

"Hayes'in senin hediyen olduğundan oldukça eminim. Bununla mutlu ol," diyorum.

"Öyleyim," diyor Hattie yanakları kızararak.

Küçük kız kardeşimin aşkı bulmasını ve mutluluktan havalara uçmasını kıskanıp kıskanmadığımı mı merak ediyorsunuz?

Cevabım hayır ve evet olacak. Belki

hayırdan biraz daha fazla evet.

Yüzde seksen evet, yüzde yirmi hayır gibi.

Birkaç yıl önce ciddi bir ilişkim vardı. Adı Matt'ti ve hayır, Hattie'nin çıktığı ve dünyanın en büyük hıyarı olduğu ortaya çıkan Matt değildi. Evet, bu Matt -biz ona Orijinal Matt diyeceğiz- bir hıyar çıktı, ama farklı bir şekilde. İkincil Matt - Hattie'nin Matt'i - ona sıkıcı olduğunu söyledi ve ondan ayrıldı. Orijinal Matt ise Almond Bay'de yaşamak istemedi ve bana tek bir yerde kalırsam hayatımı yaşayamayacağımı söyledi. Ayrıldık çünkü ben kendimi Cassidy'ye yardım etmeye adanmıştım, o ise patates yetiştiren biriyle birlikte olmak istemiyordu.

Bu kadar basit.

Onun için küçük bir kasabada kalacak kadar iyi değildim. Onun hayalleri benimkilerden daha büyüktü. Bu kadar az yükselişin olduğu bir yere yerleştiğimi düşünemiyorum, Aubree. Tanrı aşkına, patates yetiştiriyorsun. Küçük kasaba hayatı benim için yeterli değil.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, zaten zar zor dayanıyorum.

O ilişki alevler içinde kaldığından beri burası oldukça kurak.

Çok kuru.

Yıllar gibi.

Bu yüzden yüzde seksen kıskançlık. Hayes'in odaya girip Hattie'nin yanaklarını kızartmasını kıskanıyorum. O kızarıklık her şeyi anlatıyor.

Ama kıskanmayan yüzde yirmi? Çünkü şu anda kendimden ve üzerime düşen sorumluluklardan başka bir şeyle ya da biriyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Peki yakında evlenme teklif edecek mi?" Ryland soruyor. "Çünkü henüz benden izin istemedi."

Hattie'nin yanakları kırmızının daha derin bir tonuna dönüşür. "Bence biz sadece, bilirsin, şu anda bulunduğumuz yerden memnunuz."

Neden buna inanmıyorum?

Belki de kız kardeşimi daha önce bir ilişki içinde gördüğüm içindir ve o hiç bu kadar aşık olmamıştı. Eğer sıırılsıklam aşık olmanın tanımını ararsanız, Hattie'nin resmi çıkacaktır. Şaşkın gözlerinden dalgınlığına ve baş döndürücü davranışlarına kadar, o aşık bir aptal ve bunu görmek harika.

Mutfağın hemen yanındaki masaya oturdum. "Evlenmek istiyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Onu seviyorum ve hiç kimse kalbimi onun gibi çalmaya yaklaşamaz ama onu korkutmak da istemiyorum."

"Neden evlenmenin onu korkutacağını düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Dışarıdan bakan biri Hayes'in korkabileceğini düşünmez. O sağlam ve kendi yollarında sabittir. Hattie'ye sanki geleceğinin her yönünün bir parçasıymış gibi bakıyor.

"Bilmiyorum." Hattie omuz silkiyor. "Bazen gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor ve ben de ... . Bilmiyorum, berbat etmek istemiyorum."

Bunu hissedebiliyorum. Orijinal Matt'le işler iyiydi. Ta ki iyi olmayana kadar.

"Korkmayacaktır," diyor Ryland. "Çok fazla aşık. Ayrıca korkarsa benimle ilgilenir."

Ve işte, aşırı korumacı ağabeyimiz. Kendimi bildim bileli böyledir.

Annemiz biz küçükken meme kanserinden öldü. Babamız dört çocukla kalmıştı ve bu durumdan hiç memnun değildi. Ryland ve Cassidy evi bir arada tutmaya çalışırken o gecelerinin çoğunu televizyon karşısında içerek geçiriyordu. Ryland çoğu zaman beyzbol oynadığı için Cassidy daha çok sorumluluk sahibiydi. Ama beyzbol oynamadığı zamanlarda üç küçük kız kardeşini koruyordu.

Hayes elinde biri közlenmiş mısır, diğeri kebab dolu iki tabakla eve girdiğinde Hattie, "Ağabeyinin ayağını yere vurmamak zorunda kalacağını sanmıyorum," der.

Sessizleştığımızda etrafımıza bakıp "Benden mi bahsediyordunuz?" diye sordu.

Ryland ve ben "Evet" derken Hattie "Hayır" diyor.

Tabakları masaya getiriyor ve kömürleşmiş kebablara bakarken ağızım sulanıyor. Cidden, bu adam.

Hayes Farrow'u nerede bulabilirim? Aradığımdan değil, ama bir tane kucağıma düşerse, buna kızmazdım.

"Bana yalan söyleyenin kız arkadaşım olduğunu gördüğüme sevindim."

"Hey, yalan söylediğimi nereden biliyorsun? Yalan söylüyor olabilirler." Hattie beni ve Ryland'ı işaret etti.

"Öyle mi?" Hayes bir kaşını kaldırdı ve Hattie sindi.

"Hayır, ama duygularını incitmemeye çalışıyordum."

"Hı-hı, peki sen neden bahsediyordun?"

"Hiçbir şey," diyor Hattie hızlıca, bir yandan da bize ince bir nazar atfetmeye çalışıyor.

"Evlilik hakkında," diyor Mac mutfağa zıplayarak.
"Hattie Teyze'yle evlenecek misin?"

Her şeyi olduğu gibi anlatmayı dört yaşındaki bir çocuğa bırakın. Şimdi kıpkırmızı olan Hattie'ye bakıyorum.

Hayes Mac'i kucağına alır ve "Muhtemelen." der. "Muhtemelen mi? Neden sadece muhtemelen?" Mac sorar.

"Gördüğünüz gibi, henüz hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şey yapıyor ve hayatımın geri kalanını onun yaptığı bu şeyle uğraşarak geçirmek isteyip istemediğime karar vermem gerekiyor."

"Ne iş yapıyor?" Mac neredeyse fısıltıyla sorar.

Hattie ve Ryland gibi ben de cevabı duymak için eğildim.

"Sana söylemem gerektiğini sanmıyorum. Bu biraz iğrenç." "Hangi iğrenç şeyi yapıyorum?"

Hattie kırgın bir şekilde sorar.

"Turşu suyunu doğrudan kavanozdan içiyor." derken Hayes'in dudaklarına ince bir sırıtış yayılıyor.

"Ewwwwww," diyor Mac Hattie'ye bakarken. "Neden bir fincan kullanmıyorsun?"

Bu hepimizi güldürdü çünkü Hayes'in bahsettiği suçun bu olmadığından oldukça eminim. Öte yandan Mac de turşu sever, bu yüzden turşu suyu içmek onu korkutmaz.

Ryland, "Banyoya git ve ellerini yıka, Mac," diyor. "Akşam yemeği masada."

"Tamam," der Mac. Hayes onu serbest bırakır ve o da banyoya doğru gider.

İşte o zaman Hayes hepimize baktı. "Evlilik, bahsettiğiniz şey bu mu?"

Hattie beni ve Ryland'ı işaret ederek, "Onlar öyleydi, ben değil. Ben de burada oturmuş onlara sizi sevdiğimi söylüyordum."

Hayes sırtır ve Hattie'ye doğru yürür. Elini onun kalçasına koyar ve hafifçe öper. "Ben kardeşinle konuşana kadar hiçbir şey olmayacak."

"Biliyorsunuz, bazıları bunun kadın düşmanı, eski tarz bir konuşma olduğunu ve gücü kadınlardan aldığını söyleyebilir."

kadının elleri. Evlenmek için neden ağabeyinin iznine ihtiyaç duyuyor?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

Hayes buzdolabına doğru yürüyüp karpuzu çıkarmadan önce, "Bugün seni her zamanki huysuz halinle gördüğüme sevindim, Aubree," diyor.

"Bunun bir huysuzluk olduğunu söyleyemem. Bunun tüm kadınları savunmak olduğunu söyleyebilirim. Kendi kararlarımızı verebiliriz."

"Yapabilirsin," diye karşı çıkıyor Hayes. "Ağabeyinin evet demesi Hattie'nin de evet diyeceği anlamına gelmez."

Hattie parmağını havaya kaldırır ve "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evet derim" der.

Hayes omzunun üzerinden bakar. "Bildiğim iyi oldu."

"Peki, hem benimle hem de Ryland'la konuşman gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum. "O ağabey olabilir ama ben de onaylamadığım takdirde hayatını cehenneme çevirebilecek huysuz bir cadıyım."

Hayes kıkırdar. "Seni de dahil etmek için not aldım . . . eğer bu konuşma bir gün gündeme gelirse."

Mac koşarak odaya girer ve "Ry Ry Amca, şunu izle" diye bağırır. Havaya sıçırıyor ve dizlerinin üzerine çöküp bir takla atarak yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine yuvarlanıyor.

"Tanrım," diyor Ryland ona doğru yürürken. "İyi misin?"

"Harika değil miydi?" Mac sandalyenin ayaklarından birine dolanmış halde soruyor.

"Evet, en havalısı," diye yanıtlıyor Ryland, alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi oturalım ve sana bir tabak yemek getirelim."

Birlikte etrafta dolaşp herkes için içecek alıyor ve Mac'in yiyecekleri yerleştirdiğinden emin oluyoruz. Her şey hazır olduğunda, büyükler oturuyor ve yemeğe başlıyor.

"Okul yılı için hazırlanıyor musun?" Hayes Ryland'a sorar. Ryland yerel bir lise de matematik öğretmeni.

Aynı zamanda okulun beyzbol koçu. Geçen sezon takımları ligde ikinci olmuştu ve o bu durumdan hiç memnun değildi. Kendini suçluyordu çünkü matematik öğretmenliği, beyzbol koçluğu ve Mac'e bakma sorumlulukları arasında henüz bir denge kuramamıştı. Sanırım yakında alışacak.

Şu anda Mac yaz boyunca hala "okula" -daha çok günün yarısında kreşe- gidiyor, ancak yeni okul yılının yaklaşmasıyla birlikte Ryland'a çok daha fazla yardımcı olacağını bildiğim anaokuluna gidecek.

"Yani, hazırlanacak pek bir şey yok" diyor.

"Bana sınıfınızı dekore etmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Hayes soruyor.

Ryland kaşlarını kaldırıyor. "Bir sınıfı dekore eden bir adam gibi mi görünüyorum? Aylarca bir kanepede uyudum. Sınıfıma ilan panoları asmayacağıma eminim."

Kanepede uyuduğunda kendimi kötü hissediyordum ama Cassidy'nin odasında uyumayı reddediyordu. Ta ki Hattie düşünceli bir şekilde odayı temizleyip onun için yeniden dekore edene kadar.

"Belki de yapmalısın," diyor Hattie. "Matematiği daha eğlenceli hale getirebilir."

"Matematiği eğlenceli hale getirmek için sınıfımda süslemelere ihtiyacım yok. Matematik kendi başına eğlencelidir."

"Kime?" Hattie yüzünde komik bir tiksinti ifadesiyle sorar.

Ryland, bu masada kendisinden başka hiçbirimizin matematiği eğlenceli bulmadığını bildiğinden, "İnsanlar," diye yanıtlıyor.

Hayes, "Sınıf için bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor. "İhtiyacınız olan her şeyi size getirebilirim."

"Oooo," diyorum mısırimın üzerine cotija peyniri serperken. "Belki de sınıfına girmeli ve ona bir makyaj yapmalıyız."

"Hayır," diyor Ryland. "Öğrencilerim aklımı kaçırdığımı düşünecekler. Hapishane hissini seviyorlar."

Mac parmaklarını masanın üzerinde dans ettirip örümcek taklidi yaparken Hattie, "Öyle olmadıklarına eminim," diyor.

Mac kendi kendine gülerek, "Bak, örümcekler tabağı yiyor," diyor.

"Masada örümcek yok, Mac," diyor Ryland. "Bunu konuşmuştuk."

Omuzları düşerken ellerini kucağına bırakıyor. Zavallı kız. Örümcekler sadece tabağını yemek istemişler.

"Sana garip bir haberim var. Bugün Badem Dükkânı'na kimin geldiğini biliyor musun?" Hattie söyledi. Hattie'nin sesinde biraz isteksizlik seziyordum.

"Kim?" Ryland

soruyor. "Amanda."

Başımı mısırımı ısırđım yerden kaldırıyorum. "Amanda . . . gibi . . ."

Hattie başını sallar. "Amanda Berteaux."

"Onun burada ne işi var?" Onun adını duyunca tüylerim diken diken oluyor.

Amanda büyürken benim en yakın arkadaşımđı. Taşınana kadar birlikte çok güzel zamanlar geçirdik ve birbirimizden koptuk. Büyüyünce böyle olur diye düşündüm. Ta ki arkamdan Matt'le aynı söylemleri kullandığını duyana kadar... Küçük bir kasabada sıkışıp kalmıştım ve hiçbir yere gidemiyordum. Cassidy ölürken ondan hiç haber alamadım ve ilgilenmem gereken bir çiftlik ve dükkânla baş başa kaldığımda ve dört yaşındaki kardeşime yardım ettiğimde tek bir mesaj, tek bir not bile almadım. Bu, onun düşündüğüm gibi bir arkadaş olmadığı fikrini kafamda pekiştirdi.

Ama bu kafamdaki sarmalın gerçekleşmesini engellemiyor. Çünkü o neden burada?

"Aslında kasabaya geri taşındı," diyor Hattie.

"Ne?" Mısırımı tabağıma bırakıp peçetemi alıyorum. "Neden buraya geri taşınısın ki? Küçük kasabalardan nefret eder."

Hattie yüzünü buruşturdu. "Bunu sana söylememin tek nedeni, onlarla karşılaşma ihtimaline karşı hazırlıksız yakalanmanı istememem."

"Onlar mı?" Ben soruyorum. "Onlar kim?"

"Amanda . . ve Matt," diye yanıtlıyor Hattie.

Sandalyeme oturduğumda yüzümdeki tüm kanın boşaldığını hissediyorum, haberlerden tamamen sersemlemiş durumdayım.

Amanda, korkunç ve Orijinal Matt. Nasıl?

"Bana çift olduklarını söyleme" derken gözlerim Hattie'ninkilerle buluşuyor.

"Onlar ... evli," diyor Hattie. "Ve bekliyorlar. Almond Bay'e geri taşındılar çünkü buranın çocuklarını büyütmek için mükemmel bir yer olacağını düşündüler."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum. Ne ironi ama. Küçük kasabalar bana göre değil, Aubree. Benim kaderimde çok daha fazlası var. Bu kasabaya bir hastalıkmiş gibi davranıyor, buradan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyordu, oysa gerçekte buranın olunabilecek en iyi yer olduğunu biliyordu.

"Hey . . . dil." Ryland, sütünü iki eliyle bardağın üzerinde içmekte olan Mac'e doğru başını sallar.

"Özür dilerim. Ama ... ciddi misin sen?"

"Aubree," diye tekrar uyarır Ryland.

Mac içkisini bırakıyor ve elinin tersiyle ağzını silerek, "Ry Ry Amca, sen hep siktir diyorsun," diyor.

"Mac, F'li kelimeyi söyleme," diyor.

"Söylemedim. Sadece siktir dediğini söyledim. Bu kötü bir kelime."

"Evet, bunun farkındayım," diyor Ryland. "O zaman söyleme." "Söylemedim," diye savunuyor Mac. "Siktir dedin."

Ryland burun kemiğini sıkıyor. "S- kelimesini söyle."

"Siktir dememi mi istiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

Şu anda bu kadar şaşkın ve midem bulanmış olmasaydım, Ryland'ın Mac'e neyi söyleyip neyi söylememesi gerektiğini öğretmeye çalışmasının komikliğine gülerdim.

Hattie yumuşak bir sesle, "Sanırım sikişmek yerine F-kelimesini kullanmayı kastediyor," diyor.

Mac çenesini kaldırarak, "Sadece siz söylerseniz," diyor. Oooh oğlum, iyi şanslar, Ryland.

Ryland bana dik dik bakarak, "Daha iyisini yapacağız," diyor.

"Evet, üzgünüm." Hattie'ye dönüp, "Gerçekten buraya mı taşındılar?" diye sordum.

"Evet. Şehrin neresinde olduklarını bilmiyorum ama kurabiye ve badem kokulu mum almaya geldiler. Yeni evlerinin harika kokmasını istediklerini söylediler."

"Eminim öyledir," diyorum karpuzumu çatalımla iterken.

Badem Dükkanı'ndaki mumları gerçekten istediğinden şüpheliyim. Muhtemelen eski sevgilimle evli olduğunu ve bir çocuk beklediğini yüzüme vurmak istemiştir. Aralarındaki bağ neydi? Bana olan nefretleri mi? Almond Bay'den ayrılma sebepleri mi? Sadece geri gelip burada yaşamak için. İlişkilerini yüzüme vurma fikrine kıkır kıkır güldüler mi? Aklımdan geçen bir sürü güvensizlikten bahsediyorum.

İkisi de beni aynı sebepten terk etti. İkisi de bana kalp acısı verdi.

Her ikisi de bana kim olduğumu ve hayatta ne istediğimi sorgulattı.

Ve şimdi birlikteler.

Midemin çukuruna korkunç bir şekilde yerleşiyor. "İyi misin?" Ryland soruyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

"Çünkü eski en iyi arkadaşın eski sevgilinle evli. Küçük bir kasabada yaşamak istemedikleri için sizi terk ettiler ve şimdi geri döndüler. Bu acı verici olmalı," diyor Ryland. Vay canına, bariz olanı göstermekte çok iyi. Lafı dolandırmaya da gerek yok.

Başımı yana eğiyorum ve kardeşime bakıyorum. "Özet için teşekkürler, ama ben iyiyim. Hayatlarını yaşayabilirler

istedikleri gibi."

Sözlü olarak, yüksek yoldan gidiyorum. İçten içe, umarım yeni evlerinin ana vanası patlar ve su basar.

"Tamam, ama görünüşe göre sen ... . Bilmiyorum, sinirlenmiş gibisin."

Asıl soru, ne zaman sinirlenmediğim.

Açıkça hayatıma devam etmeye çalışırken bu konuda sürekli rahatsız edilmem hiç yardımcı olmuyor.

Aslında daha da

kötüleştiriyor. Çok daha kötü.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Kendileriyle çelişmek, buraya geri dönmek ve bir çocuk yetiştirmek istiyorlarsa, bu onlara kalmış. Ben kimim ki ne yapıp ne yapamayacaklarını söyleyeyim? Almond Bay'in sonsuza kadar sıkışıp kalacağınız ve bir insan olarak büyüme şansınızın olmadığı türden bir yer olduğunu düşündüklerini söyleyip durmuyorlar. Ve elbette, kasabadaki tüm aktiviteleri yapmaktan hoşlanmıyor, hatta nefret ediyor olabilirim ama bu Almond Bay'in yaşamak için kötü bir yer olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Ben burayı seviyorum. Burayı her zaman sevdim ve eğer söylediklerinde yanıldıklarını fark ederlerse, o zaman elbette, insan olarak büyüyorlar. Onları bir zamanlar oldukları aptallar olarak kabul etmemiz ama büyümelerine de dikkat etmemiz gerekmez mi?"

"Aptallar dedin, Aubree Teyze. Bu hiç hoş değil," diyor Mac.

Ona döndüm ve tatlı bir sesle, "Aptalca davranıyorlar. Gerçek bu. Yalan söylemektense doğruyu söylememi tercih etmez miydin?"

"Aubree," diyor Ryland kısık bir sesle.

"O zaman Oliver ve Landon aptal," diyor Mac.

"Mac, biz okuldaki arkadaşlarımıza aptal demeyiz."

Çatalımın ucunu masaya vurarak, "Onlar gibi davranıyorlarsa yapabilir," diyorum. Söylenmeye devam ederek, "Ve bir şekilde birbirlerini bulmaları çok uygun değil mi? Amanda birçok kez Matt'in benim sevgilim

olmadığını düşündüğünü söylemiş olsa da, çok fazla ortak noktaları olmalı.

ve beni terk edeceğini öngörmüştü. Ki haklıydı, ama onun yatağına atlarken bu yorumla ilgili endişesi neredeydi? Matt'in bir keresinde bana Amanda'nın bir ornitorenk gibi dinlenen bir yüzü olduğunu söylediğinden bahsetmiyorum bile. Ama bilirsiniz, insanlar evrim geçirir. Değişirler." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayatlarına devam ederler. At gözlükleri çıkarılabilir. Eğer bir şey varsa, onlar için mutluyum. Gerçekten mutluyum. O kadar mutluyum ki onlara bir hediye göndermeliyim. Bir buket çelişki. Işığı görüp değişebildiğin için gerçekten mutlu olduğumu söyleyen bir şey. Çünkü ben mutluyum. Onlar adına çok mutluyum," diye kükrüyorum ve yerimden kalkıp sandalyemi iterek misafir evime doğru yola çıkıyorum.

Çiftlik evinin kapısını kapatmadan hemen önce Mac, "Siktir dedi," diyor.

Evet, ben iyiyim.

Kesinlikle iyi.

OceanofPDF.com

Chapter Two

WYATT

Five Six Seven Eight Inn'in sahibi bana gülümserken, "Çok güzel bir bluz," diyorum.

"Teşekkür ederim. Biliyor musun, bu otuz yıl önce Annie Get Your Gun prodüksiyonu sırasında giydiğim gardırobun bir parçasıydı. Hala içine sığıyorum."

"Ve hala muhteşem görünüyor. Kardeşimin bana bu han hakkında her şeyi anlattığını ve sahibinin nasıl güzel bir şarkıcı ve dansçı olduğunu hatırlıyorum. Lütfen bana hala bazı gösteriler düzenlediğinizi söyleyin."

Ethel gururla elini göğsünün üzerinde kenetliyor. "Kasaba etkinlikleri sırasında ara sıra ayak parmaklarıma vurup birkaç şarkı söyleyebilirim."

"Yaklaşan bir şey var mı?" Ben soruyorum. "Lütfen evet de." Başını sallıyor. "Yaz Sonu Jübilesi'ne çok az kaldı. Grease'den Summer Loving'i seslendirebilirim."

"Peki, beni de say."

"Uzun süre kalacak mısınız?" Ethel bana süitimin anahtarını uzatırken sordu. Sahip olduğu en büyük odayı ayırttım. "Senin

rezervasyon sadece bir hafta diyor."

"Kaldığım süreyi uzatmakla ilgili bir sorunum yok, özellikle de işler istediğim gibi gitmeye başlarsa."

Tamam, ne düşündüğünüzü biliyorum... Gerçekten de Almond Bay'de hiç tanımadığınız bir kadına arazi karşılığında evlenme teklif etmek üzere misiniz?

Cevabım evet olacaktır.

Ve beni yargılamadan önce, beni dinleyin. Geçen gece Laurel'in kanepesinde uyanık yatarken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Başlangıçta tüm planının delice olduğunu düşündüm. Başka biriyle evlenmeyi düşünecek durumda olmadığım gibi -Cadance'ın bana davranışından sonra hala sevinebilir olup olmadığını sorguluyorum- bu fikrin saçma olduğunu da düşündüm.

Ta ki o gece Wallace'tan bir mesaj alana kadar.

Onun ve kız arkadaşının -adını hatırlayamıyorum, Banana gibi bir şeydi- bir fotoğrafı. Her neyse, adam ve Banana ıslıl ıslıl gülümsüyor, kızın elini tutuyor ve elmas bir yüzük gösteriyorlardı. Hayatımda hiçbir şey hayalarımın o resimdeki kadar hızlı büzüşmesine neden olmamıştı.

O nişanlı.

Bu da yakında evleneceği anlamına geliyor.

Tahmin edersiniz ki o gece saat 10:05'te umutsuzluğa kapıldım. Planı düşündüm, karar verdim, vazgeçtim, Wallace ve Banana'nın resmine bir kez daha baktım ve ardından Almond Bay'e gidip bir anlaşma yapmaya karar verdim.

Ama bir yazar olarak, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Küçük bir kasabaya elimi kolumu sallayarak girip hiç tanımadığım bir kadına toprak karşılığında evlenme teklif edemem. Bu bir Hallmark Noel filmi değil.

Bu gerçek hayat.

İyi bir olay örgücüsü, ani ve soğuk bir talebin küstah, aşağılayıcı ve alfa erkeğine özgü görüneceğini anlayacaktır ki bu bazı insanların hoşuna gider. Ama Aubree hakkında bildiğim tek şey

Huysuz, yani bu onun kabul edeceği bir şey değil. Bir alfa kahramanın ona zorla boyun eğdirmesinin işe yarayacağından emin değilim.

Yani . . . Üzerinde düşündüm. Notlar aldım ve bir saldırı planı yaptım.

Birinci adım, kendimi bu şehre kaptırmak.

Etrafımdaki herkesin beni sevdiğinden emin olmalıyım ki teklifte bulunduğumda evet demekten başka çaresi kalmasın. Kasabada dolaşıp adımlı duymamak onun için zor olacak. İnsanlar soracak, "Wyatt'la konuştun mu? Harika bir adamdır."

Ve, "Arabamda bazı sorunlar yaşıyordum ve birdenbire Wyatt bana yardım etti. O muhteşem biri."

Ve unutmayalım, "Kırılğan kemiklerim tek başıma karşıdan karşıya yürümekte zorlanıyordu ama Wyatt, o devasa gücüyle beni taşıdı. O rüya gibi."

Tamam, bu örnekler biraz abartılı olabilir -ve benden çok Laurel'e benziyor- ama ne demek istediğimi anladınız.

Onları kazan, onu kazan.

Nasıl çalıştığını gördün mü? Hoşlanılan adama hayır demek zordur.

Dün gece buraya gelmeden önce boş not defterlerimden birini çıkardım ve plan yapmaya başladım. Clarke'ın bana Almond Bay hakkında anlattığı her şeyi hatırladım. En önemli şeylerden biri Şeftali Topluluğu'ydu, yani kasabayı yöneten kadınlar. Ethel'in elebaşı olduğunu hatırlıyorum ve bunu hatırlıyorum çünkü onun hanının isminden inanılmaz derecede etkilenmişim - Beş Altı Yedi Sekiz. Zekice ve komik olduğunu ve ona mükemmel uyduğunu düşünmüştüm.

O bir numaralı hedef.

Çünkü konuşuyor. Çok konuşuyor. Eğer şehirde dolaşıp herkese benim tanıdığım en iyi erkek olduğumu söylerse, bu uzun vadede bana yardımcı olur. Tohumu ek ve büyümesine izin ver.

"Hatırlatsana Wyatt, kardeşin kim?" Ethel soruyor.

"Clarke," diye cevap veriyorum. "Cassidy Rowley'nin kocası."

Check-in masasına uzanıp elimi tutarken yüzünde bir sempati ifadesi beliriyor. "Oh, çok üzgünüm. Clarke'a olanları duyduğumda Cassidy için yıkıldım, sonra da o zavallı küçük kız vefat ettiğinde..." Göğsüne dokunuyor ve başını sallıyor. "Ne tür bir kayıp yaşadı. Yardım etmek için mi buradasınız?"

"Yeniden bağ kurmak için buradayım."

Bunu söylemekten utanıp utanmadığımı merak ediyorsanız, cevabım evet olacaktır. MacKenzie'nin hayatında yer almadığının farkındayım ama umarım bunu telafi edebilirim.

"Bunu duymak harika. Tatile çıkacak mısınız, yoksa buradayken çalışabilecek misiniz?" Elimi bıraktı, ben de cebime soktum.

"Ben aslında bir yazarım. Belki beni duymuşsunuzdur. Takma adım W.J. Preston."

Ethel'in gözleri büyüdü. "W.J. Preston mı? Ciddi olamazsın." Başımı salladım. "Evet, bu ben oluyorum."

"Aman Tanrım," diyor check-in masasının etrafından dolaşıp aramızdaki boşluğu kapatırken. "Kitaplarınıza bayıldım. Tam şuradalar." Beni hanın içinde şömineli ve duvarları kitap raflarıyla kaplı bir oturma alanına götürüyor. Kitapların olduğu bölümü işaret ediyor ve tabii ki kitaplarım orada.

"Bu çok havalı," diyorum.

"Siz buradayken bir imza günü yapmamız gerekiyor. Merak etmeyin, Pieces and Pages'daki Judy ile ayarlayacağım. Kitaplarınızı ne kadar hızlı getirebileceğimize bağlı olarak, Yaz Sonu Jübilesi'nin bir parçası olabilir." Ellerini birbirine bastırıyor. "Sizin için bir standımız olabilir. Lütfen, umarım daha uzun kalırsınız. Bu kasaba için çok özel olur."

"Rowley'lerle her şey yolunda giderse, daha uzun süre kalmayı planlıyorum."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve elini omzuma bastırıyor. "Merak etme, sana her şekilde yardımcı olacağımdan emin olabilirsin."

Ve bu iş böyle yapılır.

Biraz daha uzun sürebilir diye düşünmüştüm ama ihtiyacım olanı elde etmek için yazar ismini ortaya atmaktan utanmıyorum.

"Teşekkür ederim Ethel, gerçekten minnettarım. Ve hey, seni sahnede şarkı söylerken görmek için sabırsızlanıyorum. Kesinlikle harika olacak."

Boğazını temizliyor ve bir santim daha uzun duruyor. "Artık kalabalığın içinde başka bir ünlünün daha olacağını bildiğime göre, antrenman programımı en iyi şekilde düzenliyorum."

"Pratik yapmana gerek kalacağını hiç sanmıyorum. Eminim ısınmış bir ses olmadan da aynı güzellikte şarkı söylüyorsunuzdur."

"Sen çok tatlısın." Omzuma dokunuyor ve eşyalarımı topladığım resepsiyona geri dönüyoruz. "Bir gün siz buradayken kitaplarımdan bazılarını imzalamanızı isterim ama şimdi sizi rahatsız etmeyeceğim. Eminim yerleşmek istersiniz."

"Evet, seyahat etmekten biraz yorgunum ama koleksiyonunuzu imzalamadan gitmeyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Göz kırptıyor. "Rowley'lerle iyi şanslar. Senin için iyi şeyler söyleyeceğimden emin olabilirsin." "Teşekkürler, Ethel."

Anahtar elimde, merdivenlere doğru yürüyorum, büyük bavulumu basamaklardan yukarı kaldırıyorum, bu sırada aşırı dolu sırt çantam omuzlarımda asılı duruyor.

Evet, gerçekten formsuz hissediyorum.

Buradayken bir numaralı görevim planımı uygulamak.

İkinci işim forma girmekti çünkü bavulumu merdivenlerden yukarı taşıırken nefes nefese kalmamalıydım. Neyse ki otelde bir spor salonu var. Ethel bana her şeyi anlattı. Hiç kimsenin orada olmadığını söylüyor ama internette olumsuz yorumlar almamak için bir tane olduğundan emin olmuş. Daha sonra beni bir güzel

süzdü ve kullanacağımdan emin olduğunu söyledi.

Kaslarım varmış gibi görünebilir ama şu anda sadece göstermelikler.

Merdivenlerin başına geldiğimde, valizimi kırmızı ve altın rengi bir yollukla kaplanmış ahşap zeminlerden aşağıya, köşe süitte kalacağım koridorun sonuna kadar taşıyorum.

Kapıyı açtığımda, geniş alan ve sahilin güzel manzarası karşısında hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Tamam, Ethel, dalga geçmiyorsun.

Oda, dört direkli kral yatak, pencerenin yanında bir oturma alanı, bir masa ve sandalye ile fayans ve piriñ armatürlerle süslenmiş bir banyo için yeterince büyüktür. Yatak odasının duvarları yumuşak bir boz kahverengi, nevresim takımı ve perdeler ise kumaş boyunca dikilmiş altın ve yeşillerle canlı bir kırmızı. Her iki komodinin üzerinde başucu lambaları ve beni şaşırtan bir şekilde telefonunuzu şarj etmek için prizler var. Otellerde kalırken en sinir olduğum şeylerden biri de bu; telefonunuzu şarj edebileceğiniz hiçbir yer yok.

Zeminler orijinal parke - en azından öyle görünüyor - ancak büyük bir boz kahverengi alan halısı neredeyse tüm yüzeyi kaplıyor ve size rahat bir his veriyor. Ve tabii ki duvarlardaki dağınık Almond Bay resimleri konuklara bir topluluk hissi veriyor. Five Six Seven Eight'te konaklama rezervasyonu yaptırdığımda ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Küçük kasaba hanları bazen şüpheli olabiliyor ama burası gerçekten güzel.

Çantamı şifonyerin üzerine yuvarlıyorum ve sırt çantamı masanın üzerine koyuyorum. Bavulumu daha sonra açabilirim. şu anda yapmam gereken tek bir şey var, o da Rowley'lere kendimi tanıtmak. Evet, bir ajandam var ve burada olduğumu kulaktan kulağa yayarak öğrenmelerini istemiyorum. Ama aslında eski baldızım ve kardeşimin evini görmek istiyorum. Onların güzel küçük kızlarını. Onu kaybedeli birkaç yıl oldu ve hala kederli günlerimde onu arıyorum, sadece dertleşmek için bile olsa. Ve sonra onun kaybını tekrar hissediyorum. Rowley'lerin sadece Clarke'ı değil Cassidy'yi de kaybettiklerini düşünmek kalbimi kırıyor.

Yine de onları kazanmak ve taziyelerimi iletmek için habersizce gelmek istiyorum. Cassidy inanılmaz bir kadındı.

Umarım beni kollarını açarak karşılarlar.

Ama şansım yaver giderse, beni gördüklerine pek sevinmeyecekler. Elbette planların birden fazla stratejisi vardır.

Bavulumu açıyorum ve yanımda getirdiğim hediyeleri çıkarıyorum.

Eğer bir şey olursa, onları nezaketle öldürürüm.

GPS, "ÇİFTLİK ŞERİDİNDEN SAĞA DÖNÜN" diyor.

Çiftlik Yolu'na sapıp uzaktaki beyaz çiftlik evini gördüğümde, "Teşekkürler Leydi Navigasyon," diyorum. Clarke hayattayken buraya en fazla birkaç kez gelmişimdir. Ve görebildiğim kadarıyla hiçbir şey değişmemiş.

İki yatak odalı, iki katlı şirin ev, çiftliğin hemen kenarında, yan tarafta bir misafir evi ve hemen arkasında yükselen ahırlar ve silolar ile birlikte yer alıyor. Clarke ve Cassidy'nin çiftliği satın aldıkları zamanı hatırlıyorum. Çılgınca olduğunu düşünmüştüm. İkisinin de çiftlik deneyimi yoktu ama bir hayalleri, bir vizyonları vardı ve bunu takdir etmem gerekiyordu. Çünkü yazmaya ilk başladığımda, yaptığım şeyle ilgili sıfır deneyimim vardı ama başarmak istediğim şeyle ilgili bir hayalim vardı. Ben de bununla çalıştım ve sağlam bir okuyucu kitlesi, güçlü yazma yeteneği ve son sayfaya kadar tahmin etmenizi sağlayan kalın olay örgüleriyle bir şeyler yarattım.

Kardeşim ve Cassidy gibi.

Sadece emeklerinin meyvelerini göremedikleri için üzgünüm.

Eve yaklaşırken çok fazla toz kaldırmak istemediğim için toprak yolda ilerlerken yavaşlıyorum. Orada bir

Ön tarafta birkaç araba vardı, bunlardan biri Rivian-nice idi, ben de onun yanına yanaştım ve arabayı park ettim.

Pekala, işte bir şey yok.

Yolcu tarafındaki hediyelerimi aldım, arabamdan atladım ve verandanın ön basamaklarına yöneldim. Tam kapıyı çalacaktım ki, "Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses duydum.

Sağ tarafıma bakıyorum, Aubree Rowley misafirhanenin yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifade var. Belli ki bir ziyaretçi beklemiyordu.

"Hey, Aubree," diyorum. Bir saniyesini alıyor ama beni tanıdığı ana tanık oluyorum; çenesi gevşiyor, gözleri hafifçe açılıyor ve kolları yana düşüyor.

"Wyatt?" diye soruyor.

"Evet, biraz oldu, ha?"

Tam o sırada paravan kapı açılır ve Ryland kapının önünde durur. Uzun boylu, geniş ve neredeyse yarım on yaş daha yaşlı olan Ryland, gözlerinin yanındaki ince gülme çizgileri ve daha olgun, oyulmuş yüzüyle tamamen farklı görünüyor. Beni fark ettiğinde, "Wyatt, lanet olsun" dedi.

Ve sonra, her zaman olduğu gibi iyi bir adam gibi, beni sıkı bir el sıkışma ile selamladı. "Nasılsın dostum?"

"Kapıda kim var?" MacKenzie'nin verandaya çıkarken sorduğunu duyuyorum. İri gözleri bana bakıyor ve düğmeli burnu kırışarak "Sen kimsin?" diye soruyor.

Evet, bunun olacağını biliyordum. Yeğeninizin hayatından kaybolduğunuzda, kim olduğunuzu bilmeme eğiliminde oluyorlar. Bunu düzeltmeyi planlıyorum.

Onun seviyesine inip, "Ben senin amcanım Wyatt," diyorum. Ona getirdiğim hediyeyi uzatıyorum, doğduğunda bir tane aldığı için halihazırda sahip olduklarına uyacağını bildiğim doldurulmuş bir at. "Bu senin için."

Hediyeyi alıyor ama sonra "Benim Wyatt Amcam yok" diyor.

Ryland da eğiliyor ve "Mac, Wyatt Amca babanın kardeşi" diyor.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayıyor. "Ama seni daha önce hiç görmedim."

"Evet," diyorum, "ama sadece sen bebekken. Son zamanlarda oldukça meşguldüm ama gelip bir merhaba demek istedim."

"Oh." Hediyeye bakıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Teşekkürler Wyatt Amca." Sonra eve geri döndü, paravan kapı arkasından kapandı.

Tamam, harika bir bağlantı. Anı defterleri için bir tane.

Ryland'la birlikte ayağa kalkıyoruz ve ona bir kutu unlu mamul uzatıyorum. "Kasabamdan birkaç kurabiye falan. Habersiz ve birkaç ay geç geldiğim için bana kızgınlık duyma ihtimaline karşı sana bir barış teklifi olarak bir şeyler getirmek istedim."

"Neden kızgınlık olsun ki?" Ryland'ın kaşları çatılır. "Seni gördüğüme sevindim. İçeri gel." Kapıyı benim için açık tutuyor ve hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Eve girdim ve vay canına. Buraya son gelişimden bu yana kesinlikle hiçbir şey değişmemiş. Hiçbir şey. Duvarda aynı resimler, sağ tarafta aynı harap kanepeler ve çiftlik evine ilk taşındıklarında Cassidy'nin asmasına yardım ettiğimi hatırladığım perdeler.

Sanki daha dün olmuş gibi. Clarke bana eşyalarını taşımak için ihtiyaç duydukları kas gücünün bir kısmını sağlayıp sağlayamayacağımı sordu ve tabii ki bir şartla evet dedim.

. . bana şimdiye kadar gittiğim en iyi pizzacı olan By the Slice'tan istediğim tüm pizzaları sağladılar. Ben onlar için çok çalışırken onlar beni çıtır çıtır hamur ve yapışkan peynirle doldurdular. Eğlenceli bir hafta sonuydu. Rowley'leri daha yakından tanıdım, Ryland ile kaynaştık ve hamile Cassidy'nin MacKenzie geldiğinde evi hazırlamaya çalıştığına şahit oldum.

"Ön tarafta kim vardı?" Hattie mutfaktan soruyor. Ne kadar yaşlandığını fark etmem için tam zamanında arkasını döndü. Kardeşlerinden çok daha küçük olduğu için taşınma sırasında mutfakta kurabiye pişirmek dışında pek bir şey yapmamış. Cassidy'nin eşyaları yerleştirmesine yardım etmesi gerektiğini söyledi.

Böylece gelecekte yapacakları tüm fırıncılık işlerine hazır olacaktı. Çok genç olduğu ve Cassidy'nin Hattie'ye karşı zaafı olduğu için kimse gözünü kırpmadı.

"Hey, Hattie." El sallıyorum ve sonra elimi cebime sokuyorum.

Bir an gözlerini kısıyor ve sonra şaşırtıcı bir şekilde "Wyatt?" diyor.

"Evet." Kıkırdıyorum. "Biliyorum, sürpriz oldu."

Yanıma geliyor ve tıpkı Cassidy'nin yapacağı gibi beni sıkıca kucaklıyor. "Aman Tanrım, çok uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Paravan kapı açılıp kapanıyor, tahtanın çarpması grubu hafifçe irkiliyor. Hepimiz dönüp Aubree'nin evin içine süzülüşünü izliyoruz. Belli ki beni görmeye pek hevesli değil, ki bu beni pek şaşırtmadı. Kısa süre önce kız kardeşini kaybetti ve muhtemelen omuzlarında çok fazla yük vardı. Onunla konuştuğumda savaş modunda kalmayacağını umuyorum.

Komplo tanrıları, lütfen bana yardım edin.

Hattie'ye dönerek -Aubree'nin öfkesinden biraz korkuyorum- "Oldukça iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyi, aslında harika," diye cevap veriyor Hattie, gülümsüyor, arkamdaki kadının tam zıttı. Bir adam Hattie'nin yanına geliyor ve kolunu beline doluyor. Adamın yüzüne odaklandığımda afallıyorum.

Vay anasını.

"Ah... dostum, seninle ilk kez tanıştığımı biliyorum ama Tanrım, Hayes Farrow'a çok benziyorsun."

Kıkırdıyor ve elini uzatıyor. "Bunu çok duyuyorum. George, seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Kes şunu," diyor Hattie, ellerimizi birbirinden ayırarak. "O Hayes Farrow."

"Yok artık, gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Hayes omuz silkiyor. "Doğum belgemde öyle yazıyor."

Bir an durup Ryland'a bakıyorum, sonra tekrar Hayes'e. Parmağımı aralarında gezdirerek soruyorum: "Bekle, hafızam beni yanıltmıyorsa... siz birbirinize karşı hararetli bir nefret kampanyası içinde değil miydiniz?"

"Ooo, bunu söyleme şeklini sevdim," diyor Hattie. "Ateşli bir nefret kampanyası."

MacKenzie yeni atını aramızda dörtmala koşturuyormuş gibi yaparken "Neighhhhhhhh," diyor. "Chewy Chonda geliyor."

Chewy Chonda, işte sana bir isim.

"Örümcekleri kovalıyor." MacKenzie parmaklarını masanın üzerinde dans ettiriyor, sonra Chewy Chonda parmaklarının üzerinde tepiniyor. "Geber. Geber."

"Uh, hey, Mac. 'Öl, öl' demeyelim, tamam mı?" Ryland diyor ki.

"Aubree Teyze evdeki karıncaları öldürürken böyle diyor."

Ryland, omuzlarını silkmekle yetinen Aubree'ye bakıyor. "Ölmeleri gerekiyor."

Ryland, "Aubree, hadi ama," diye azarlıyor ama Aubree hiç oralı olmuyor.

MacKenzie zıplayarak uzaklaşıyor ve vücudunu kanepeye fırlatıyor, ardından kanepeden yere yuvarlanıyor ve Chewy Chonda diğer atının üzerinde tepiniyor. Ryland'ın ellerinin onunla ne kadar dolu olduğunu hayal edebiliyorum.

Konuyu tekrar yetişkinlere getiren Hayes, "Yakın zamanda farklılıklarımızı çözdük" diyor.

"Yaptık," diyor Ryland, gözlerini MacKenzie'den ayırmadan. "Hattie düşmana aşık olunca buna mecbur kaldık."

"Barışçı, ha?" Hattie'ye soruyorum, o da kıkırdıyor.

"Biliyor musun, henüz kimse bana böyle hitap etmedi ama kabul ediyorum." Ardından Hayes'e dönüyor ve elini göğsüne bastırarak "Bu Wyatt, Clarke'ın kardeşi" diyor.

"Vay canına, merhaba," diyor Hayes ve elimi sıkıyor. "Seni buraya ne getirdi?"

"Ben de bunu merak ediyordum," diyor Aubree yan taraftan hırlayarak. Ona baktığımda tek görebildiğim

. . . Yikes!

İşte orada, millet, benim kızaran gelinim.

Kabul edelim, Aubree'nin zorlu biri olacağını biliyordum, ama omuzlarındaki küçümseme ve sıkıntıya bakılırsa, başlangıçta beklediğimden çok daha zorlu biri olacağını tahmin ediyorum.

Sakinliğimi koruyarak ve planı hatırlayarak ellerimi birbirine kenetledim ve "Ziyarete gelmek istedim. Çok gecikmişim. Cassidy vefat ettiğinde burada olmalıydım ama değildim. Yokluğum için özür dilemek ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

"Birkaç ay gecikti," diyor Aubree, kaşlarını çatarak yetişkin erkeklerin tüylerini diken diken etme yeteneğine sahip. Ben de dahil.

"Hey." Ryland ona doğru bakar. "Kaba olma."

"Kabalaşma mı?" Aubree şok olmuş gibi bakarak soruyor. "Ryland'ın dünyası, uzun zamandır ortalıkta yoktu ve birdenbire ortaya mı çıktı?" İçimi görebildiğine dair sinir bozucu bir his var içimde.

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diyorum. "Ama MacKenzie ile biraz zaman geçirmek ve ne bileyim, belki de ağabeyimin çok sevdiği kasabayı tekrar ziyaret etmek istiyorum. Onun sevdiği şeyler vardı, ben de onları içime çekebileceğimi düşündüm."

"Kalacak bir yerin var mı?" Hattie sorar. "Hayes ve benim bir sürü odamız var. Ve biliyorum ki Ryland da eğer hantal uykulardan hoşlanıyorsanız size kanepesini sunacaktır."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Teklifin için teşekkürler ama gerçekten zorlamak istemiyorum. Handa bir süitim var."

"Han çok güzel, değil mi? Ethel'in raflarında senin kitaplarının olduğunu biliyor muydun?" Hattie soruyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Bana onları gösterdi. Aslında ben buradayken bir imza günü düzenlemek istiyor. Ona her şeye hazır olduğumu söyledim."

Ryland, "Tanrım, her tarafını karıştırmış olmalı," diyor. Aubree'nin kardeşlerinin onun huysuzluğunu es geçip iyi

huylu sohbeta devam etmelerine içten içe kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ona senin kim olduğunu hiç söylemedik.

sizi parçalayabileceği korkusundan kaynaklanıyordu. Nasıl oldu da vücudunu sizinkine gömmeye çalıştı?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Gerçekten çok saygılıydı. Onunla sohbet etmek eğlenceliydi aslında."

"Güzel," diyor Hattie. "Peki buradayken bir seyahat programın var mı?"

"Pek sayılmaz. Yazılması gereken bir kitabım yok. Şu anda biraz durgunum." İmajımı zayıflatmamak için son kaybımdan bahsetmemenin en iyisi olacağına karar verdim. Kırık damat. Hayatımın en güzel anı değil. Belki de Cadance'ı kitaplarımdan birine yazmalıyım. Saldırgan olarak. "İhtiyaç duyulan yerlerde, özellikle de çiftlikte yardım edebileceğimi ve kasabada takılabileceğimi düşündüm."

Aubree yaklaşıyor. "Neden özellikle çiftlikle ilgili dedin? Çiftlik harika gidiyor. Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Daha iyisini bilmesem, bunu söylerken Wolverine uzunluğunda pençeler çıkardığına ve her an saldırmaya hazır olduğuna yemin edebilirdim.

Ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "İyi gitmediğini söylemiyorum, ama biliyorsun, hangi kapasitede olursa olsun yardım etmek için buradayım."

"Çiftliğin senin yardımına ihtiyacı yok."

"Hey, Aubree, neden sakinleşmiyorsun?" diyor Ryland.

Bir hışımla gözlerini deviriyor ve çıkışını duyurmak için kapının kasasına çarpmasına izin vererek paravan kapıdan dışarı çıkıyor.

Ryland derin bir iç çeker. "Bunun için üzgünüm. Bugün beklemediği bir haber aldı ve sanırım bu yüzden tepki veriyor."

Bundan şüpheliyim, ama hikayeye devam edeceğim. "Sorun değil," diyorum.

Ryland kurabiyeleri kaldırıp "Biraz tatlı yiyip hasret giderelim mi?" dedi.

"Çok isterim," diye cevap veriyorum. "Önce elimi yüzümü yıkayabilir miyim?"

"BU HARİKA," diyor Hattie. "Lanet olası bir film. Lütfen bana menajeriniz bir yapımcının kitabınızı uyarlamak üzere aldığını söylediğinde birazcık altınıza işediğinizi söyleyin."

Yemek masasına oturduğumuzda Ryland'ın bana getirdiği sodayı yudumlamadan önce gülüyorum. "İşediğimi söyleyemem ama gözlerimden yaş geldiği kesin."

"Bu çok harika. Çekimlerin ne zaman başlayacağını biliyor musun?"

"Şu anda oyuncu seçme aşamasındalar ki bu bazen sonsuza kadar sürebiliyor. Bir senaryo var, bu bir numaralı işti, ama onu oynatmak istediğimiz bazı oyunculara gönderdiklerinde, üç hafta boyunca özel okuma haklarına sahip oluyorlar. Eğer kabul etmezlerse, bir üç hafta daha başkasına teklif etmemiz gerekiyor, bu yüzden biraz zaman alıyor."

"Oh, bu çok sinir bozucu."

"İşler böyle yürüyor," diyorum. "Ama umarım yakında bir şeyler buluruz."

"Belki Hayes senin için orijinal bir beste yapabilir," diyor Ryland yüzünde şapşal bir sırıtışla.

"Ooo, bu harika olurdu," diyor Hattie. "O zaman Oscar törenine gidebiliriz."

Hayes, "Aceleci davranıyorsun, bebeğim," diyor.

"Hayır, yaptıklarını duydun mu? Oscar'a layık," diyor Hattie.

"İşbirliğine her zaman varım," diyorum. Hayes Farrow'un filmim için özgün bir müzik yazıp seslendirmesinin, popülerliği ve yeteneği göz önüne alındığında bana sadece yardımcı olacağından eminim.

"Teşekkürler," diyor Hayes. "Bunu biraz düşünmem gerekecek."

Hattie bana doğru dönüyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu bizden bir evet olurdu. Teşekkür ederim." Elinde

Cassidy ile aynı ruhu taşıyorum. Sanki şu anda karşımda oturuyormuş gibi hissediyorum.

"Yeni bir şey üzerinde çalışıyor musun?" Hayes'e sordum.

"Orada burada bazı şeyler. Yine de çok ciddi bir şey değil. Kısa süre önce bir yıl süren bir turneyi bitirdim, bu yüzden tekrar başlamadan önce biraz ara veriyorum. Ayrıca, Hattie'ye Badem Dükkanı'nda yardım etmekten keyif alıyorum."

"Koştuğun şey bu mu?" Ona sordum.

Kocaman bir gülümsemeyle başını sallıyor. Cidden, bu kızın enerjisi elektrik gibi. Kabarcıklı olduğunu hatırlıyorum, ama bu tamamen yeni bir seviye. Acaba bunun ne kadarı hayatında doğru yerde olmasıyla ilgili? Muhtemelen hepsi. Harika bir iş. Harika bir aile. Harika bir hayat arkadaşı. Buna yakın olduğum zamanları hatırlıyorum ve şimdi ... bu dibe vurmak, benimle aynı odada bulunamayan bir kadına karım olması için yalvarmaya hazırlanmak.

"Burayı birkaç hafta önce devraldım ve inanılmaz bir şey oldu. Aubree çiftlikte çalışıyor ve Ryland da en zor işi yapıyor." Hattie kanepeden yarı sarkmış, iki kolunda birer atıyla uyuyan MacKenzie'ye başıyla selam veriyor.

Ryland onu gördüğünde "Tanrım," diyor. "Onu yatağına götürmeliyim."

"Ben de gitsem iyi olacak" diyorum. "Misafirliğimi fazla uzattım."

"Hiç de değil," diyor Ryland. "Kapımız sana her zaman açık dostum."

Ayağa kalkıp bir kez daha elini sıkarken, "Teşekkürler," diye cevap veriyorum. MacKenzie'yi kucağına alıp merdivenlerden yukarı taşırken Hattie'ye dönüp, "Durumu iyi mi?" diye soruyorum.

Hattie başını sallar. "Cassidy'nin ilk vefat ettiği zamandan çok daha iyi. Sanırım ona çok şey bağlıydı ve şimdi buraya geri taşındığım ve Hayes burada olduğu için, sadece Aubree'den daha fazla yardım var."

"Aubree de mi yardım ediyordu?" Ben soruyorum.

Hattie başını sallar. "Ryland'ın ihtiyacı olduğunda ona yardım edebilmek için misafir evinde yaşıyor. İlk başlarda çiftlik ve dükkânla ilgileniyordu, bu da ona çok yük oluyordu ama şimdi dükkân bende olduğu için çiftliğe odaklanabiliyor. Bunu çok seviyor."

"Görünüşe göre haklıymış. Yardım edebilmek için birkaç ayım vardı."

Hattie elini umursamazca salladı. "Onu dinleme. Huysuz çünkü eski en iyi arkadaşı ve eski erkek arkadaşı şehre geri döndüler ... ve evlendiler. Birbirleriyle. Gerçi ikisi de ona bok gibi davrandı, bu yüzden biraz hassas ama zamanla düzelecektir."

İlginç. Sahip olmak için iyi bir bilgi. O insanlarla arkadaşlık etme.

"Kahretsin, bu korkunç. Kim o?" diye sordum.

"Amanda ve Matt. Sanırım Nutshell Drive'daki sarı evi yeni aldılar. Her neyse, daha iyi olacak. Söz veriyorum. Eminim yarın buraya uğrarsanız size çiftliği gezdirebilir. Ne de olsa yarısı sizin."

"Bu harika olurdu," diyorum, Hattie'nin sahipliğimi bilmesine şaşırarak. Yine de Rowley'ler birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup. Muhtemelen birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardır. "Ne giyeceğime dair bir önerin var mı?"

"Kirlenmesine aldırmayacağınız herhangi bir şey. Dışarısı tozlu, o yüzden güzel kıyafetlerinizi evde bırakın."

"Not edildi. Teşekkürler Hattie ve bu kadar misafirperver olduğun için ben teşekkür ederim. Buraya gelirken oldukça gergindim. Nasıl karşılanacağımdan emin değildim."

"Dinle," diyor Hattie, şimdi bana doğru yürürken. "Siz ailesiniz. Hepimiz MacKenzie'ye bağlıyız ve hayatında onu seven ne kadar çok insan olursa o kadar iyi. Ziyarete geldiğiniz için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim."

Bana sarıldı ve Hayes de elimi sıktı.

Onlara bir kez daha teşekkür ediyor ve MacKenzie'yi uyandırma ihtimaline karşı çarpmasına izin vermeden paravan kapıdan çıkıyorum. Verandanın merdivenlerinden inerken, misafir odasına bakıyorum.

ve Aubree'yi dışarıda oturmuş, öndeki sallanan sandalyelerden birinde sallanırken gördüm.

Neden onu gördüğüm an taşaklarım titriyor?

Belki de kollarını kavuşturarak ve sert ses tonuyla içime bu korkuyu çoktan saldırdığı içindir.

"Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor.

Sohbeti o başlattığı için yanına gidip konuşmaya karar verdim.

Yaklaşırken, konuk evinden gelen ışığın parıltısıyla aydınlanan yumuşak yüz hatlarına bakıyorum. Yüzü tamamen makyajsızken saçları iki Fransız örgüsü şeklinde geriye doğru toplanmış. Saçları ıslak göründüğüne göre, biz kurabiyelerin tadını çıkarırken duş aldığını tahmin ediyorum. Ayrıca kapüşonlu bir tişört ve bir çift pamuklu şort giyiyor. Günün yorgunluğunu attığını ve rahatlık aradığını gösteren sade bir kıyafet.

Şu anda bu kottan kurtulmak için neler vermezdim.

"Oteldeki gibi ev mi? Yoksa Silikon Vadisi'ne geri dönmek gibi bir ev mi?"

"Silikon Vadisi'ne geri dönmeyi tercih ederdim ama o kadar şanslı olamayacağımı tahmin ediyorum."

"Ne yazık ki değilsin," diyorum ona sırtırken.

Gözlerini kaçırıyor, belli ki bana sinirlenmiş. "Harika. Burada ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim. Handa bir hafta için yer ayırttım ama Ethel Yaz Sonu Jübilesi için kalmamı çok istiyor."

"O kadar uzun mu?" diye soruyor, yüz ifadesi tam bir şaşkınlık içinde.

Omuz silkiyorum. "Göreceğiz bakalım. Buradayken bazı şeyleri başarmak istiyorum, yani bu sadece ne kadar süreceğine bağlı."

Gözleri kısılıyor. "Peki bunlar tam olarak nedir?" "Şu anda endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Um . . . Endişeliyim," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Sanırım ikimiz de neden endişelendiğimizi biliyoruz."

"Bilmiyorum," diyorum, her ne kadar sağlam bir tahminde bulunabilsem de.

Gözlerini benden ayırmadan ileri geri sallanıyor. "Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle Wyatt."

"Buradayım çünkü yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum."

"Tam bir yalancısın." Ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Çiftliğin yarısına sahip olduğun ve onu benden almaya çalıştığın için burada olduğunu neden kabul etmiyorsun?"

Tamam. Bunun onun için çok önemli bir konu olduğunu görebiliyorum. Yavaş ol, dostum.

"Aubree," diyorum dikkatlice. "Buraya çiftliğini elinden almaya gelmedim. Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum Wyatt. Neden yapasın ki?" Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bakıyor, gözlerinde ateş, buhar patlamaya hazır.

"Ben yapmazdım. Bir çiftlik nasıl işletilir bilmiyorum."

"Kitapları için araştırma yapmayı seven adam söylüyor bunu. Bekle, bu o mu? Ölümcül bir çiftlik hakkında gerilim romanı yazıyorsun ve buraya gerçek hayat deneyimi edinmek için mi geldin? Flaş haber, Wyatt. Burada patates yetiştiriyoruz. Abartılı bir şey yok, muhtemelen aradığın olay örgüsünü sana verecek bir şey yok."

"Buraya kitap araştırması için gelmedim, her ne kadar katil, mutasyona uğramış bir patates ilgimi çekse de."

Dudaklarını büzüyor, belli ki eğlenmiyor. "Çiftlikten uzak dur, tamam mı? Sana burada ihtiyacımız yok."

Çekindim. "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama bunu söylemekten nefret ediyorum, bu çiftliğin yarısı benim, bu yüzden buraya gelmemi gerçekten engelleyemezsin."

"Biliyordum," diyor parmağıyla beni göstererek. "Bunu bozmaya çalışmak için buradasın. Ne yapacaksın? Nerede iyileştirme yapabileceğine bakacaksın ve sonra da kendi payını patateslerin ortasına apartman dikecek bir müteahhide mi satacaksın?"

"Öyle birine benziyor muyum?" Ben soruyorum.

"Bilemem Wyatt, sen buralarda değildin." Hakkını vermek lazım, iyi bir geri dönüşü.

Yine de biraz bıçaklanmış gibi görünüyor, bu yüzden iş daha fazla kontrolden çıkmadan önce geri çekilmemin en iyisi olduğuna karar verdim. "Artık buradayım, yani . . . Sanırım yarın görüşürüz."

"Zahmet etmeyin," diyor misafir evinin kapısına doğru ilerlerken. "Çok meşgul olacağım." Ve sonra beni arka planda cırcır böceklerinin cıvıldadığı karanlık gecede yalnız bırakıyor.

Bu iyi gitti.

Düğün çanlarını duyabiliyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Three

AUBREE

"Daha iyi bir gün olacak," diye mırıldanıyorum kahvemi fincanıma doldururken, krema için yeterince yer bırakarak. Hattie, önce kremayı eklersen kahveyi karıştırmana gerek kalmayacağına, çünkü kahvenin kendi kendine karışacağına inanıyor. O bir yalancı. Bunu biliyorum çünkü bir kez denedim ve içtiğim bir yudum sade kahve yüzünden neredeyse göğsümde kıl çıkacaktı.

Bir daha asla.

Kremayı bardağa döküyorum ve kaşığımı banyo lavaboma koymadan önce iyice karıştırıyorum - çünkü ben böyle bir hayat yaşıyorum. Mutfak yok, sadece çift amaçlı bir lavabo.

Kahvemin kapağını kapatıp komodinin üzerine koyduktan sonra botlarımı giymek için uzandım. Bugün için bir çift haki şort, parlak kırmızı bir atlet ve saçlarımı arkadan toplayıp dağınık bir topuz yaptığım yıpranmış beyzbol şapkamı seçtim. Ayrıca bugün güneşte kalmayı planladığım için vücuduma bir kat güneş kremi sürdüm.

Tay tüyü çoraplarımı ayarlıyorum, mükemmel bir kalıba sahip olduklarından emin oluyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. Müthiş bir bronzluğum var.

ama çiftlikte gezinirken gerekli oluyorlar. Kir, yabancı otlar ve aklınıza gelebilecek her şey ayakkabılarıma yapışıyor. Ayak bileklerimi korumak için iş botları ve yüksek çoraplar giymeyi çok çabuk öğrendim.

Gün için giyindikten sonra telefonumu arka cebime koyuyorum, kahvemi alıyorum ve kapının önüne çıkıyorum.

Yaz bittiği için sabahın bir serinliği var ve yerde önceki gecedен kalma hafif bir çiy var. Güneş ufku zar zor geçiyor ve Mac'in henüz uyandığından bile emin değilim, bu yüzden sessizce dörde dörde atlayıp misafirhanenin arkasından dolanıyorum ve ahıra giden uzun yolu kullanıyorum.

Bazen araziyi kontrol etmek, uzaktaki dağları seyretmek ve bu parselin ilk satın alındığından bu yana ne kadar yol kat ettiğini görmek için bu rotadan keyif alıyorum.

Eminim herkes Cassidy ve Clarke'ın bir çiftlik satın alacaklarını söylediklerinde akıllarını kaçırdıklarını düşünmüştür çünkü çiftçiliğe hiç ilgi göstermemişlerdir. Ama sonra Cassidy planını ortaya koydu ve ben de onların bir plan yapıp bunu hayata geçirebilmelerini büyüleyici buldum. Bu yüzden bu çiftliği ayakta tutmaya yemin ettim.

Keşke finansal sorunu tam olarak tespit edebilseydim. Bu hafta içinde bununla ilgilenmeye çalışacağım. Sanırım kafamı boşaltmak için günlük işlere dalmam ve ardından rakamlara taze bir zihinle bakmam gerekiyor.

Mac'e bir ağaç ev yapacağımıza söz verdiğimiz, ama henüz yapmadığımız ağaçların arasından geçip köşeyi dönerek ahıra doğru ilerliyorum ve önünde park etmiş garip bir araba görüyorum. Bu çok garip.

Belki de Esther'in ya da Aggie'nin arkadaşlarından biridir, çalışırken ara sıra ziyaret ederler. Çok şirin. Belirli işlere yardım etmek için etrafta dolaşırlar ve işi bir işten ziyade yapılacak bir şey olarak görürler. İşte böyle oluyor.

Emekli olduğunuzda -bana söylediler- sadece bir şekilde faydalı olmak istiyorlar. Şikayet etmiyorum.

Alabileceğim her yardımı alırım. Wyatt Preston'ınki hariç.

Yavaş yavaş büyük bir tavuk kümesi inşa ettiğimiz ahırın sağ tarafına park ediyorum. Bu, üstlenmeye karar verdiğimiz bir başka yeni girişim, çok fazla iş yaratmayacak ama aynı zamanda başka bir gelir kaynağı sağlayacak bir şey. Tavukların otlayabileceği ve serbestçe dolaşabileceği yeterli alan sunmak istedik, bu yüzden ahırın sağ tarafını seçtik. Ahırın içinden bir yemleme deliği ve yumurtlayacakları yatakların yanına bir kapı yaptık, böylece yumurtaları almak için üzerlerine basmak zorunda kalmayacağız. Sadece kapıyı açıp toplayabiliyoruz. İyi düşünülmüştü ama bu nedenle bir araya getirmek daha uzun sürdü.

Yine de acelemiz yok. Daha sonra değişiklik yapmaktansa doğru olmasını tercih ederim. Yumurtaları Almond Store'da satmayı planlıyoruz. Yumurtaları satmak için dükkana bir soğutucu, biraz bal ve muhtemelen dondurulmuş kurabiye hamuru ekleyeceğiz, böylece insanlar dilimleyip kendileri pişirebilecekler. İşi büyütmek için düşündüğümüz bazı küçük fikirler.

Elimde kahve, dörde dörtlük arabamdan atlayıp ahıra gidiyorum ve uzaktan bazı sesler duyuyorum.

"Günaydın," diye

sesleniyorum. "Günaydın,"

diyor Parson. "Arka tarafta

mısın?" diye soruyorum.

"Evet," diye sesleniyor.

Ahırdan geçip arka kapıya doğru ilerlediğimde Parson'ı traktörün üzerinde otururken ve bir adam da ona bazı aletleri römorka yüklemesinde yardım ederken buluyorum.

"Oh, merhaba," diyorum.

Adam dimdik duruyor ve yüzüm hemen alaycı bir ifadeye bürünüyor. Wyatt.

Dün gece onu gördüğüm an, neden burada olduğunu anladım. Mac'i görmek için değil. Ailesiyle yeniden bağlantı kurmak için değil. Hayır, iş için buradaydı. "Günaydın," dedi

O kadar sinir bozucu bir sırtışı var ki kahvemi ona fırlatasım geliyor. Adam ölümcül derecede çekici; saçlarındaki hafif kıvrım, büyüleyici gözleri ve keskin çene hattıyla insanın dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak türden bir yakışıklılık. "Parson ve ben tarlalara gidip patateslerin örtülmesi gerekip gerekmediğine bakacağız. Üzerlerinde her zaman toprak olduğundan emin olmanız gerektiğini bilmiyordum."

"Yeraltında büyüyorlar. Başka ne bekliyordun ki?" Sesim alaycı bir ifadeyle dolu.

Daha uzun durur ve elini alnına siler. "Gördüğüm kadarıyla henüz kahveni tam olarak içmemişsin."

"Bu söylediğin çok aptalca bir şey." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Parson'ın da önünde durduğumu fark ediyorum. Wyatt'a ne kadar düşmanlık beslediğim hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden tam bir sürtük gibi davranıyorum.

Gülümseyerek Parson'a dönüyorum ve "Wyatt'la konuşabilmem için sahaya çıkabilir misin?" diyorum.

"Hiç sorun değil," diyor Parson. Eminim bu etkileşimden kaçmaktan başka bir şey istemiyordur.

Traktörü geri çeker ve tarlalara giden yan yola doğru ilerlemeye başlar.

Kulak misafiri olmadığında Wyatt'a dönüyorum ve fincanımı sıkıca kavrayarak, "Sen buraya ait değilsin," diyorum.

"Oof, sanırım elimde tuttuğum bu arazinin yarısının tapusu farklı bir hikaye anlatıyor."

Derin bir nefes alıyorum, bu konuda aşırı sinirlenmemeye çalışıyorum çünkü bunun olacağını biliyorduk. Wyatt'ın çiftliğin yarısına sahip olduğunu öğrendiğim anda, bir şekilde sahiplenmeye çalışacağına, devralacağına ya da kendim için hazırladığım planı bozacak bir şey yapacağına dair içimde kötü bir his vardı.

Cassidy'nin bu mülk için yaptığı plan.

Bu yüzden avukatımla konuşuyordum. Kendi açımızdan bir şey yapıp yapamayacağımızı görmek istedim ama hiçbir şey yoktu. Wyatt hak sahibidir ve işin en kötü yanı da tarım arazilerinin çoğuna sahip olmasıdır. Bu da demek oluyor ki

Patateslerin sahibi. Tüm iş planımızın dayandığı patatesler. Eğer arazisinin sorumluluğunu alırsa, her şey ama her şey alt üst olur.

Wyatt'ın gelişi en kötü senaryo. Beni geren bir senaryo.

Çünkü bunu kaybetmek istemiyorum. Cassidy'nin anısını kaybetmek istemiyorum. Beni yarı değerli hissettiren tek şeyi kaybetmek istemiyorum.

"Wyatt, neden buradasın?" Sadece bu işin iç yüzünü öğrenmek istediğim için soruyorum.

"Sana söylemiştim."

"Gerçeği istiyorum," diyorum. "Burada olmak, ortaklardan biri olmak gibi bir niyetin yoktu, peki neden şimdi?"

"Belli değil mi?" diye soruyor. "Orta yaş krizinden geçiyorum. Hayatımda yeni bir şeye ihtiyacım var, beni meşgul edecek bir şeye. Ve patatesi severim."

"Kardeşimden daha genç görülmüyorsun, yani bu orta yaş değil. Ve seni meşgul edecek kitap teslim tarihlerin yok mu?"

Ahırın kapısına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Aslında, şu anda herhangi bir teslim tarihim yok, bu yüzden biraz boş zamanım var. Bu da benim burada olmam için mükemmel bir zaman."

"Ama sorun şu ki Wyatt, seni burada istemiyorum."

Başını sallar ve ayaklarını yere vurur. "Bu oldukça açıktı, ama bu gitmeme neden olmayacak." Duvarı itiyor ve aletlerin asılı olduğu yere doğru yürüyor. Bir çift eldiven ve bir kürek alır. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, sanırım toprağımla ilgileneceğim."

Yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben önünde durarak onu durduruyorum. "Wyatt, benim akışımı bozma. Her şey kontrolüm altında. Kafanda kurduğun bir fanteziyi gerçekleştirmek için toprağı eşelemene ihtiyacım yok. Senin küçük klavye parmakların burada yaptığımız gerçek işi kaldıramaz."

"Bu çok aşağılayıcı. Kaba olmak yerine bana etrafı gezdirmeyi teklif edebilirsin. Bana çiftlikten bahsedin ve neler olup bittiğini anlatın."

"Neden?" diye sordum. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü . . . Bu toprakların bir parçası benim ve neler olup bittiğini bilmem gerekir."

Burada olmasının gerçek sebebinin bu olamayacağını bildiğim için sinirlenerek elimi kalçama koyuyorum ve ona bakıyorum. "Ama neden? Neden neler olduğunu bilmek istiyorsun? Sakın arazinin sahibi olduğun için deme. Bir süredir sahibisin. Son zamanlarda seni buraya getiren bir şeyler değişmiş olmalı ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunun biraz kişisel olduğunu düşünmüyor musun?" diye sorar. "Hayır."

"Beni çok az tanıyorsun. Özel hayatımı kurcalamaya başlamadan önce neden beni yemeğe çıkarmayı teklif etmiyorsun?"

"Seni yemeğe davet etmiyorum."

Çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Çiftliğin diğer yarısının sahibini tanıman senin için iyi olabilir. Belki bir tür anlaşmaya varabiliriz."

"Ne tür bir anlaşma?" Ensemdeki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissederek soruyorum.

"Çiftliğin nasıl işletileceği konusunda karşılıklı olarak anlaşabileceğimiz türden bir anlaşma."

"Çiftlik gayet iyi çalışıyor, teşekkürler." "Öyle mi? Patates yetiştiriyorsun."

Ona dik dik bakarken koruyucu duvarlarım sıkıca yerinde duruyor. "Votka yapmak için patates yetiştiriyoruz. Bu votkayla Badem Mağazası için badem votkası ve badem özü üretiyoruz. Ayrıca bal hasadına başladık ve yakında yumurta da satacağız."

Yavaşça başını sallıyor. "Bu da Badem Dükkanı için... ama siz patates yetiştiriyorsunuz."

"Evet," diyorum, bu konuşmadan bıkmış bir halde. "Neyi anlamıyorsun?"

"Neden badem yetiştirmedeğinizi anlamıyorum. İşinizin ana kısmı bu değil mi?"

"Öyle," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama tarım sektörünün bir parçası olsaydınız, badem yetiştirmek için en iyi yerin kıyılar değil iç kesimler olduğunu anlardınız, ki bizim bulunduğumuz yer de burası. Bu nedenle bademleri satın alıyor ve patatesleri yetiştiriyoruz."

"İlginç." Bir an duraksıyor ve etrafına bakıyor. "Badem yetiştirmeyi denediniz mi?"

"Buna katlanamam," diyorum uzaklaşırken. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok ve seni eğitmeye çalışarak zamanımı boşa harcayacak değilim."

"Bu pek dostça görünmüyor," diyor beni takip ederek.

"Arkadaş canlısı olduğumu nereden çıkardın?"

"Harika bir nokta," diyor. "Ne düşünüyordum bilmiyorum." Dört çarpı dördüme atlıyorum ve ben daha çalıştıramadan o da atlıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona sordum.

"Gezintiye çıkıyorum." Bana sırtıttı.

"Hayır, değilsin."

"Sanırım öyleyim." Kemerini takıyor ve benim sinirim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor.

Direksiyonu kavriyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Onunla tartışmak hiçbir işe yaramıyor gibi görünüyor. Belki de farklı bir yaklaşım benimsemeliyim.

Echo ne derdi?

Bal ile daha fazla arı yakalayabilirsiniz.

Derin bir nefes alarak, "Wyatt, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık" dedim.

"Aynı fikirdeyim. Şu ana kadar olan her şeyi arkamızda bırakalım ve ilerleyelim. Neden bana çiftliği gezdirmiyorsun ve nerede düzeltmeler yapabileceğimi görmüyoruz?"

Düzeltmeler mi? Oh, lanet olası kibir.

Ona yumruk atma, Aubree.

Sana bir faydası olmaz.

Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Belki ona sadece çiftliği gösterirsen, her şeyin yolunda olduğunu, kimsenin onun önerilerine ihtiyacı olmadığını görür ve klavyesi ve ürpertici hikayeleriyle hayatına geri dönebilir. İkimizin de sahte olduğunu bildiği bir gülümsemeyle, "Kulağa hoş geliyor," diyorum. Motoru çalıştırıyorum ve ayağımı gaz pedalına basıyorum, onu koltuğuna geri oturtuyorum ve

tutunacak bir şey bulmak için çırpınıyor.

"Tanrım, bir adamı uyar." Doğrulur ve kendini ayarlar.

Buna değdi.

Gülümsememi gizleyerek onu ahırın etrafında dolaştırıyorum ve gelecekteki tavuk kümesinin önünde aniden durmasını sağlıyorum. Tekrar koltuğuna yaslanıp öne ve arkaya doğru uçuyor, çalışan kasları olan bir adamdan ziyade sarkık bir erişte gibi görünüyor. "Burası tavuklarımızı barındıracağımız yer. Bu yıl için planladığımız bir eklenti. Biraz gelir getirecek ve-"

"Tavuklarınızın ölmesinden mi korkuyorsunuz?"

Ona doğru döndüm. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Patateslerin tavuklar için zehirli olduğunu bilmiyor musunuz?" Uh . . . hayır.

Bunun farkında değildim ama böyle bir şeyi ona itiraf edeceksem ne olayım.

"Evet, oldukça farkındayım," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Önümüzdeki zemine şöyle bir bakıyor ve taşıma sırasında etrafa saçılmış patatesleri fark ediyor. "Etrafta bir sürü patates var. Tavuklar onları yemeye çalışacak ve sonra bum, yumurta tavuklarınız ölecek. Bu sadece üzücü değil, aynı zamanda büyük bir para kaybı olur."

"Öncelikle, tavuklara patates yedirilmeyecek. İsterseniz, patates yok diye bir tabela asabiliriz. Ve

İkincisi, tavuklar kümeste olacak. Dolayısıyla patateslere maruz kalmayacaklar."

"Dolaşmalarına izin vermeyecek misiniz?" diye soruyor. "Serbest dolaşan organik hayvanlar moda oldu."

"Çakallar da öyle ve tavukları severler. Patatesleri kemirsinler diye tavukları serbest bırakacak değiliz ve bir çakal tarafından yakalandıklarında ölüp gidecekler." "Ölüm arzusu gibi görünüyor, evet, ama hiç düşündünüz mü tavukların her gün bir kümese hapsolmak konusunda neler hissedebileceğini düşündünüz mü?"

"Burası dev bir kümes," diyorum. Ses tonumdan bir kez daha sinirlendiğim anlaşılıyor. "Etrafta koşturmaları için bolca yer olacak. Çimler, yataklar ve tırmanabilecekleri şeyler olacak. Tüm tavuk kümeslerinin malikanesi olacak."

"Oh, eğer durum buysa. Harika bir fikir."

Gülümsüyor. Burun deliklerim alevlendi.

Kahve fincanımı aldı.

Sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyorum. Fincanı dudaklarına götürüyor.

Kendimi durduramadan, elindeki bardağı yumruklayarak dörde dördün diğer tarafında yere düşürdüm.

Sessizce, sadece dökülen kahve olduğunu tahmin ettiğim şeye bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Bu gerekli miydi?" diye sorar.

"Bildiğinden daha fazla." Pedala tekrar basıyorum ve onu koltuğunda uçuruyorum.

"Arılar mı?" diye soruyor, arı kutularının yığınlarına uzaktan bakarak. Giyinik olmadığımız için çok yaklaşmak istemiyoruz, ancak arılara yeterince yaklaşma düşüncesi

Wyatt'ın dörde dörtten düşeceği umuduyla hızlı bir dönüş yapmak için arılar çekici geliyor.

"Evet, arılar. Dediğim gibi, bal hasadı yapıyoruz ve The Almond Store'a badem ve kır çiçeği ile aşılarmış balın yanı sıra ballı tereyağı sunarak kavanozlar eklemeyi planlıyoruz, ancak bu daha yolun ilerisinde. Ve tabii ki sadece normal bal."

Yavaşça başını sallıyor ve Echo'nun sıraya dizdiği arı kutularını inceliyor. "Dükkânın fırın kısmına da ekleme yapacak mısınız?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Çiftlikte bal ve yumurta gibi şeyler için daha fazla alan yarattığınıza göre, bunlar markanız etrafında yarattığınız tatlarda uzmanlaşan ekmekler ve unlu mamuller gibi diğer gelir biçimleri için kullanılabilir. Örneğin, ballı tereyağı yapıyorsanız - ki bence tereyağı yapmak için arazide birkaç ineğe yatırım yapmak akıllıca olacaktır - o zaman tereyağıyla birlikte çıtır çıtır artizan ekmek somunları satabilir ve kombinasyon için daha fazla ücret alabilirsiniz. Ayrıca vişneli bademli baklava gibi şeyler de ekleyebilirsiniz. Marka tatlarınızı birleştirirsiniz, balı kullanırsınız ama aynı zamanda fırın bölümü için her yerden turist getirecek başka bir imza parçası yaratırsınız."

Ondan nefret ediyorum.

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Çünkü lanet olsun, bu iyi bir fikir. Vişneli bademli baklava mı? Tanrım, şimdi nereden bulabilirim? Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Ama kim pişirecek ki?

"Ve tabii ki inek gübresi gübrelemeye yardımcı olabilir, tüm patatesleri gübreleyecek kadar ineğiniz olduğundan değil, ama size şunu sormama izin verin. Hiç hasattan arta kalan patatesiniz oldu mu?"

Burun deliklerim açılıyor çünkü bunun nereye varacağını bildiğimi hissediyorum.

"Evet."

Başını sallıyor. "O kadar patatesle votka üretemiyor musunuz?"

"Hayır, yine de yerel restoranlara satıyoruz."

"Ne pahasına? Muhtemelen ucuz bir şey çünkü hepiniz küçük bir kasabada para kazanmaya çalışan küçük işletmelersiniz, bu yüzden siz onların sırtını sıvazlıyorsunuz, onlar da sizin sırtınızı sıvazlıyor. Yine de, bir restoran olarak size gerçekten nasıl geri veriyorlar? Elbette, tatlı istiyorsanız, Badem Dükkanı'nın sunduğu tek tatlı ürünü olan kurabiyeyi deneyin diyebilirler. Ancak müşterilerin canı dondurma çekiyor olabilir, bu yüzden dondurmacıya gideceklerdir, bu da beni meraklandırıyor, Badem Dükkanı'nda biraz dondurma sunmalı mısınız? İneklerin gelmesiyle, tereyağı ve dondurma için süt sağlamaya yardımcı olabilirler ve bir kez daha, badem, kiraz ve bal gibi imza tatlarınızı alırsınız, elbette sahip olduğunuz yumurtaları kullanırsınız ve benzersiz tatlardan oluşan bir dondurma damak tadı yaratırsınız, daha fazla insanı mağazaya çeker ve bu da elbette onları daha fazla satın almaya teşvik eder."

Nasıl?

Tüm bunları nasıl görüyor?

Nasıl oluyor da burada gelişigüzel oturup sadece arı kutularına bakarak çiftliği nasıl geliştirebileceğini anlatabiliyor ve tüm bunlara bir anlam verebiliyor? Bu sinir bozucu.

"Patates tarlalarını azaltırsanız, belki de yarıya indirirseniz, çünkü muhtemelen tarlaların yarısını kaybedebilir ve votka ve badem özünü işlemek için ihtiyaç duyduğunuz kadar patates üretebilirsiniz, fazladan alanı inekler için kullanabilirsiniz. Ayrıca, sizinkinin yanındaki çiftlik bir mandıra. Muhtemelen onlarla bir bağlantı kurabilir, ineklerini büyütmek için arazinizin bir kısmını kiraya verebilir ve sonra sütlerinin bir kısmını alabilirsiniz. Ben sadece laf olsun diye söylüyorum ama olasılıklar sonsuz."

Arılardan bu hale nasıl geldik?

Yazarlar böyle midir?

Kafalarında yeni imgeler ve fikirler oluşturarak sonsuza

kadar samalarlar ve bu alanda kendinizi aşağı
hissetmenize neden olurlar

Antrenman mı yapıyordun?

Boğazımı temizliyorum. "Bu bir teğetti." Yararlı bir teğet ama teğet.

"Evet, ama çok fazla potansiyeli var. Devam edelim mi?" Korkuyorum.

Patateslere ulaştığımızda ne diyecek?

Wyatt silolara bakarken, "Burası çürümüş patates gibi kokuyor," dedi. Tarlaları gezmeyi yeni bitirmiştik ve benim şansına, yağmurlama sistemi yerine damla sulamaya geçersen sudan yüzde elli tasarruf edeceğimizden başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Ben de yağmurlama sisteminin donma olasılığını azalttığını söyledim.

Sonra ne kadar don aldığımızı sorguladı.

Sonra Parson beni çağırıyormuş gibi davrandım ve arkama bakmadan kaçtım.

Şimdi çiftliğin silo bölümünde olduğumuz için, bana bu kadar büyük depolama sistemlerine, özellikle de iyi korunmayanlara ihtiyacımız olmadığını söyleyeceğini biliyorum.

"Patatesler bazen siloda sıkışıp kalıyor ve çürüyorlar."

"Bu hiç çekici değil," diyor silindir kuleye bakarken.

"Neden bu kadar çok alana ihtiyacınız var? Bu çok fazla gibi görünüyor. Patatesleri votka dışında kasabaya nasıl dağıtabileceğinizi hiç düşündünüz mü?" Bana baktı. "Yılda kaç patatesi kompost yapmak zorundasınız?"

"Muhtemelen duymak istediğinizden daha fazlası."

"Aynen öyle," diyor. "Bu patatesleri elinizden çıkarmanın başka bir yolunu bulmanız gerekiyor. Yani, ana gelir kaynağınız olmayan bir üründe aşırı üretiminiz varsa, o zaman bunu değiştirmeniz gerekir."

"Ama ana gelir kaynağımız bu," diye karşı çıkıyorum.

Başını sallıyor. "Votka ve badem özü öyle. Patatesler sadece bunu yapmak için bir yol sağlıyor. Fazla patates üretmemelisiniz. Bu zaman, tarım arazisi ve para israfı demek. Ya patates için kullandığınız tarlaları azaltıp bunu inekler gibi başka bir şeye dağıtmanız ya da patatesleri sadece yerel restoranlara satmak yerine kullanmanın yeni bir yolunu bulmanız gerekiyor."

Kollarımı kavuşturdum ve "Peki, o kadar zekiysen önerin ne olurdu?" diye sordum.

"Sorduğuna sevindim." Gülümsüyor ve bana bakıyor, ellerini ön ceplerine sokmuş, kibirli bir adam gibi görünüyor. "Silikon Vadisi'nin hemen dışında, patates nişastası kullanarak biyolojik olarak parçalanabilen plastikler yapma konusunda uzmanlaşmış bir fabrika var. CEO'sunu tanıyorum ve fabrikayı gezdim. Etkileyici ve kendi tarlaları olmasına rağmen her zaman patates satın almak istiyorlar. Şu anda açık veriyorlar." Bu yüzden mi patates hakkında bu kadar çok şey biliyor? Ben de buraya gelmeden önce bir hafta boyunca patatesleri araştırdığını düşünüyordum. "Yani patates fazlanız ona yardımcı olabilir ve siz de biyolojik olarak parçalanabilen bir plastik üreterek çevreye yardımcı oluyorsunuz."

"Şey, bu ... ilginç," diyorum istemesem de.

"Eğer bu yolu seçtiyseniz, tarlalar sizde kalsın ama arkanızdaki mandıracılarla süt için pazarlık yapın ki dondurma ve tereyağı yapabilesiniz. Ama hala daha fazla ineğe yer açmak için patates tarlalarını azaltmayı düşünüyorsanız, o zaman patateslerinizi patates unu yapmak için de kullanabilirsiniz. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki bir çiftlikte her türlü un üretiliyor, patates de bunlardan biri. Ve tabii ki bu patates ununu sadece markanın bir parçası olan The Almond Store'a perakende ürün olarak eklemekle kalmaz, aynı zamanda bu unu alıp

Mağazaya özgü başka bir özel fırın ürünü." Parmağını havada döndürüyor. "Tam bir döngü anı."

Tanrım, onu çok fena tekmelemek istiyorum. Tam taşaklarına. Acıdan yere yığılmasını istiyorum çünkü daha dün defterleri gözden geçiriyor, çiftliği ve işi büyütme konusunda neden yetersiz kaldığımızı anlamaya çalışıyordum. Sonra o, savaş alanındaki siperlerden geçmiş gibi görünen yeni botlarını giymiş bir şekilde içeri giriyor ve sanki kudretli patates çarı gibi davranıyor.

Ve itiraf etmekten nefret etsem de, bir parçam buna inanıyor. Yani, onun fikirleri benim düşünebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bir duruma nasıl bakar, hızlıca değerlendirir ve bir çözüm ya da genişleme yolu bulurdu? Kaynaklara baktı, onları yeniden kullandı ve ürüne, çiftliğe geri koydu.

Hatta bana "markaya uygun olsun" diye birkaç kiraz ağacımız olması gerektiğini söylerse hiç şaşırmam. Buna inanırdım. Muhtemelen içimden - elbette yüksek sesle değil - vay be, ne dahi diye düşünürdüm.

"Düşündüğünü görebiliyorum." Sırıtarak eğiliyor. "Ne kadar zeki olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır" dediğimde onun taze, toprak kokulu parfümü dalga dalga alanıma giriyor. Evet diye düşünmeme rağmen. O zeki biri.

Sinir bozucu derecede çekici.

Ve sözlerimi kekelememe neden olan geri dönüşlerde ustadır.

Bilerek tepki vermedim, şakalaşmaya katılmadım, çünkü istediğim son şey onun beni güldürebileceğini düşünmesi.

"Hadi ama, eminim fikirlerimden birinin akıllıca olduğunu düşünmüştündür. İyi fikirler ortaya atıyordum."

"Bunlar fikir Wyatt. Eylem planı değil. Arada fark var." Ve hepsi de bizim sahip olmadığımız ön sermaye gerektiriyor.

"Sizin için bir şeyler hazırlamamı ister misiniz? Dediğim gibi, şu anda müsaitim. İnek komşularıyla ve biyolojik olarak parçalanabilen plastik fabrikasındaki arkadaşım ile konuşup bir anlaşma yapabilir miyiz diye bakabilirim. Sonra bir eylem planı, adım adım bir süreç yazabilir ve belki bazı projeksiyonlar yapabiliriz. Defterlere bakmam gerekecek ama bu çok zor olmayacaktır. Önümüzdeki birkaç gün içinde masanıza bir şeyler koyabilirim."

Neden böyle?

Gerilim romanları yazdığını sanıyordum. Patates endüstrisini tekeline almaya çalışan bir milyarder gibi davranıyor. Kim olduğunu sanıyor? Huxley Cane mi?

Tanrı biliyor ya, muhtemelen Huxley Cane'in kim olduğunu biliyordur.

Muhtemelen en iyi arkadaşlar.

"Bana cevap verecek misin?" diye soruyor.

Gözlerimi ona odaklıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Huxley Cane'i tanıyor musun?"

"Bilmiyorum ama kardeşi Breaker ile birlikte bir yönetim kurulunda görev yaptım. Harika bir adamdı. Neden? Onlara bir şey sormamı ister misin? Eminim Breaker ve Huxley ile bir toplantı ayarlayabilirim."

Yüce İsa.

Başımı sallıyorum ve onun yanından geçip dörde dört odaya doğru ilerliyorum.

"Bu bir hayır mı?"

"Tur bitti," diyorum omzumun üzerinden. "Yapacak başka bir şey bul. İpucu: Beni kızdırmak bir seçenek değil."

Ve sonra onu silolarda yalnız bırakarak uzaklaşıyorum. Onunla uğraşamam, şu anda olmaz. Bana kendimi çok aşağı hissettirirken olmaz.

"İŞTE BURADASIN." Echo elinde bir poşet öğle yemeğiyle yaklaşırken şöyle diyor.

Büyük meşe ağaçlarımızdan birinin altında dinleniyorum, bir elimde su şişem, diğerinde yumurtalı sandviçimle sırtımı ağacın gövdesine dayamışım.

"Hey, Echo," diyorum. "Günün nasıl geçiyor?"

"Harika," diyor hasır şapkasını düzeltip yanıma otururken. "Size katılabilir miyim?"

"Tabii ki. Ağaç gövdesinin bir kısmına yaslanmak ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sorun değil." Derin bir nefes alıyor ve "Tanrım, onunla henüz tanıştın mı bilmiyorum ama Wyatt bambaşka biri" diyor.

Sonunda, dertleşecek biri.

"Ah evet," diyorum suyumu bırakıp kestiğim elmamdan bir parça alırken. "Onunla tanıştım. O gerçekten bambaşka biri." Sesim alaycılıkla dolu.

Ancak Echo, "Onun kadar zeki biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum" derken bunu anlamamış gibi görünüyor.

Harika!

Echo'ya gitti.

Dün gece Ethel'le başladı, sonra buraya geldi, Mac'i bir hediyeyle büyüledi ve sonra Ryland'ı, Hattie'yi ve hatta Hayes'i bile büyüledi. Bu sabah Parson'ı kazandı ve şimdi de Echo'yu kazandı. Muhtemelen Esther ve Aggie'yi de tavlamıştır. Onu benden daha çok sevecekler. Çünkü nasıl olur da çekici, güzel kokan bir adamı, haki şortlu ve berbat çorap bronzluğuna sahip huysuz bir kızdan daha çok sevmezsiz?

Bu noktada, eminim ki hayatım onun romanlarından biri olsaydı, herkes Wyatt'a tezahürat yaparken benim ne kadar sinir bozucu olduğumdan şikayet eder, kötü adamın yakalayıp vücut parçalarını karaborsada sattığı kişinin ben olmasını dilerdi. Hep böyle olmaz mı zaten? Kadın suçlanırken, erkek övgü alır?

Bu çiftlikte de olacak mı? Hepsi onu sevecek ve ben de yol kenarına düşeceğim, öyle ki bir isyan başlatacaklar. Sonra benden istifa etmem istenecek.

Wyatt devralırken benim rolümden. Sonra ne olacak? Wyatt çiftliği inekleri, süt sağma makineleri, krema makineleri ve kim bilir George Washington'ın hayaletinin gördüğü en güzel kiraz ağaçlarıyla tam teşekküllü modern bir çiftliğe dönüştürürken ben kız kardeşimin hayallerinin gerçekleşmesini sağlayamam. Kilometrelerce öteden insanlar kiraz ağaçlarına bakmak için çiftliği ziyaret edecektir.

Haber muhabirleri, nişasta kadar basit bir şeyle gezegeni kurtaran bir patates çiftliğini tersine çeviren mucize adamla röportaj yapmak için Almond Bay'e akın edecekler.

Ödüller alacak.

Başkan onun onuruna herkesin izinli olduğu bir gün ilan edecek. Wyatt Günü. Ama ben izin alamayacağım çünkü Wyatt Günü'nde açık olan bir yerde perakende işinde çalışıyor olacağım çünkü o gün herkes bir patates satın alıyor, onu fırlatıp öpüyor ve topluma katkılarından dolayı Wyatt'a teşekkür ediyor.

"İyi misin, Aubree?" Echo soruyor, muhtemelen sessizliğim karşısında afallamıştı. Keşke kafamın içinde neler olup bittiğini bilseydi.

"Ah evet, özür dilerim. Bir anlığına dalmışım." "Sorun değil. Yorgun olmalısın. Bir çiftliği yönetmek kolay."

Görünüşe göre Wyatt için değil.

"Evet, sadece meşguldüm ve biliyorsun, bu sabah Wyatt'a bir tur verdim, bu yüzden ona yetişmeye çalışıyorum."

"Parson bana Wyatt'ın arazinin yarısına sahip olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Ah, Parson. Onu seviyorum ama bazen hiçbir şeyi kendine saklayamıyor. Tıpkı kasabanın geri kalanı gibi.

"Bu doğru. Wyatt, Clarke'ın kardeşi ve Cassidy öldüğünde arazinin bir kısmının onun ailesinde kalması vasiyetin bir parçasıydı, yani evet, arazinin bir kısmı ona ait."

"Mantıklı. Tavuk kümesinde harika bir iş çıkarmış."

"Evet, tavuk-bekle, ne?" Echo'ya bakarak soruyorum.

"Evet, ona bu görevi verdiğinizi düşünmüştüm. Daha fazla arı kovana için odun almaya gittiğimde kümes üzerinde çalışıyordu. Kaydettiği ilerleme beni çok şaşırttı."

Hayır.

Hiçbir yolu yok. "Kızgın görünüyorsun," diyor.

Deniyorum.

Yüzümü nötr bir hale getirmeye çalışıyorum ama ne kaşlarım ne de dudaklarımı çekiştirdiğini hissettiğim kaşlarım bana uyuyor. Bu kız patlayabilir.

"Sadece ... sinirlendim," diyorum, kendimi tutamayarak.

Bir çalışanla bu konuda konuşmamam gerektiğini biliyorum ama Tanrı aşkına, Hattie ya da Ryland'a bir şey söylesem bana çiftlikte yardım etmeye hakkı olduğunu söyleyeceklerini biliyorum. Burası onun da mülkü.

Ama anlamıyorlar. Bunun benim projem olması gerekiyordu. Cassidy'nin mirasını devam ettirmesi gereken kişi benim, bugün eline ilk kez çekiç alan bir gerilim yazarı değil.

Dürüst olmak gerekirse, durumun böyle olup olmadığını bilmiyorum, ancak bu adam dünyevi görüşleri, yetenekleri ... ve bağlantılarıyla. Bu sinir bozucu.

Kendimi aşağı hissettiğimi ve bunun beni güvensiz gösterdiğini düşünüyorsanız, haklısınız.

Kendinizi benim yerime koyun. Cesur kız kardeşim bana çiftliğini bırakıyor ve ben her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Babam küçükken bana hayatımda asla üretken bir şey yapamayacağımı söylemişti. Onun yanlış olduğunu kanıtlamak istiyorum. Cassidy'yi gururlandırmak istiyorum ve sonra Wyatt içeri giriyor, omzunda bir stres ya da göğsünde bir endişe olmadan ve 1840'ların Büyük Patates Kıtlığı gibi hissettiren şeyi çözüyor.

"Neden sinirlendin?" Echo soruyor. "Sormamın sakıncası yoksa."

Derin bir iç geçirdim ve sandviçime baktım. "Wyatt'ın ziyaret etmesini beklemiyordum. Dün gece birdenbire ortaya çıktı ve ben sadece ... şaşırdım."

"Ahh, anlıyorum." Echo başını sallar. "Sanırım nereden geldiğini biliyorum. Ailemin arı çiftliğinde çalışırken kasabaya uzak bir akrabam geldi. Ailem bunu biliyordu ama ben bilmiyordum ve o parlak bir fikir ışıyordu. Herkes ona yaltaklanıyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü ben de aylardır aynı önerileri yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ayrılmaya karar vermemin nedenlerinden biri de buydu. Çünkü onun fikirlerine değer veriyorlarsa benimkilere neden değer vermiyorlardı?"

"Bu çileden çıkarıcı olurdu."

Başını sallıyor. "Wyatt'la da böyle mi?"

"Sayılır." Duraklıyorum ve dişlerim dudağımın kenarını çekiyor.

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı ki, "Patronum olmaktan biraz uzaklaşıp konuşmak istersen, seni dinlemekten mutluluk duyarım. Söylediğin hiçbir şeyi sana karşı kullanmayacağım. Söz veriyorum. Ailem bana bunu defalarca yaptı. Bunu başkasına yapmam."

"Minnettarım," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. İçimde fokurdayan bu endişeden kurtulmak, en azından delirmeden önce sinir sistemimi sakinleştirmek için bu şansı gerçekten kullanabilirim. "Neden burada olduğunu bilmiyorum Echo. Ailemize, çiftliğe, hiçbir şeye ilgi göstermedi. Çiftliğin bir kısmına sahip olduğunu ama hiç umursamadığını sanıyordum. O çok popüler bir yazar. Çiftliğe ihtiyacı yok. Ama sonra bir anda kasabaya gelmeye karar verdi ve her şeyi alt üst etti. Bunun bir sebebi olduğunu biliyorum ama çözemiyorum. Ve tüm bunların en kötü yanı ne biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor.

"Bunun sana karşı kötü bir niyetle söylendiğini düşünme ama o kadar çekici ve iyi biri ki herkes

onu seviyor. Onun hesapçı olduğunu ve başka bir şey aradığını düşünen tek kişi benmişim gibi görünüyor."

"Yani bana karşı çok nazikti, kim olduğumla ilgilendi ve bana bir sürü soru sordu. Göz teması kurdu ve konuşurken çok düşünceliydi. Yani evet, neden sevilebilir olduğunu anlıyorum."

"Ben de öyle," diyorum. "Onu gezdirdiğimde harika fikirleri vardı, ben sormadan sorunları çözebiliyordu ve hatta birkaç espri bile yaptı. Elbette ona gülme zevkini tattırmadım çünkü herkese satmaya çalıştığı şeyi satın almadığımı bilmesini istiyorum."

"Peki sence bu ne?" diye soruyor çantasını açıp içinden jambonlu ve peynirli bir sandviç çıkarırken.

"Bence çekici ve sempatik olmaya çalışıyor çünkü bir şey istiyor ve bunu istediğinde herkes evet diyecek çünkü iyi adama hayır demek zor olacak. Mantıklı mı?"

"Sence o kadar kurnaz olabilir mi?"

"Evet," dedim. "Biliyorum. Adam yaşamak için hikaye kurguluyor. Neden istediğini elde etmek için bir yol bulmasın ki?"

"Sanırım bu mantıklı." Sandviçinden bir ısırık alırken bir eliyle arkasına yaslanıyor. "Ama ne istediğini merak ediyorum."

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum ve bu beni deli ediyor."

"Biliyorum," diyor Echo gülümseyerek. "Neden onu sarhoş edip sonra sormuyorsun? Ağzından kaçıracaktır."

Kıkırdıyorum. "Harika bir fikir. Bununla ilgili tek sorun, onu isteyerek sarhoş etmek için onunla zaman geçirmem gerekecek ve bahse girerim beni hemen anlayacaktır."

"Doğru. O zaman belki de onunla arkadaş olmalısın. Eğer dost olduğunuzu hissederse, şeytani planlarını paylaşmaya istekli olabilir."

"Bu çok acı verici görünüyor. Zaten onun etrafında yeterince zaman geçirdim. Onunla arkadaş olmak istemiyorum."

"Bunu da anlayabilir," diyor Echo. Düşünürken sandviçinden bir ısırık daha alıyor. "Ah, biliyorum," diyor. "Nerede kaldığını öğren, sonra gecenin bir yarısı gizlice odasına gir, onu yakala ve sonra da işkence ederek çıkar. Erkeklerin aletlerini çok koruduklarını duymuştum."

O kadar sert homurdanıyorum ki burnumdan birkaç damla sümüğün uçtuğunu hissediyorum. "Echo Alaska." demeden önce peçeteme burnumu siliyorum. Sadece kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Biliyor musun, sanırım seni yakınımda tutmam gerekecek. Seni kızdırmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diyor şeytani bir sırıtışla.

Evet. Çok yakın.

Yine de işkence olayına karşı değilim. Bunu düşünmem gerekebilir.

Chapter Four

WYATT

Havlumu etrafıma sarıyorum ve banyodan çıkıp yatak odamın ana bölümüne geçiyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum.

Ne lanet bir gün.

Bunu Aubree'ye asla itiraf etmem, çünkü bundan çok fazla keyif alacağını düşünüyorum, ama lanet olsun çok yoruldum.

Ve ağrıyor.

Lanet olsun, çok ağrım var.

Burada spor yaptığımı ve tüm ağırlıkları kaldırabileceğimi düşünüyorum, ancak biraz el emeği ile uğraştığım anda çok hızlı bir şekilde alçaldım.

Hatta bugün çekiç kullanırken su topladı.

Sanırım en son su toplamam yerel bir marina için limandan halat çekerek araştırma yaptığım sırada olmuştu. Yine acımasız bir iş günüydü.

Bu da gösteriyor ki parmak uçlarım bütün gün yazmaktan sertleşmiş olabilir ama ellerimin ve vücudumun geri kalanı el emeği için hazır değil.

"İbuprofen'e ihtiyacım olacak," diye mırıldanırken elimi başımın üzerine koyuyorum, tam o sırada telefonum bir mesajla çalıyor.

Bugünlerde, bu sadece bir kişi olabilir. Görünüşe göre Cadance bana aşık olduğunda, artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdi. Kahretsin, bu çok acıttı. Ölüm bizi ayırana kadar yaşamaya hazırlanmaktan, sevgi ve sadakatini itiraf etmekten, daha fazla temas kurmadan çekip gitmeye. Dostum, onu yanlış anlamışım. Kesinlikle artık onun için yas tutmayı reddetme aşamasındayım.

Bu acıyı tamamen yok etmese bile. Ekranıma bir göz atıyorum.

Laurel: İlk günün nasıldı?

Yatağımda doğrudum ve ona mesaj attım.

Dün gece çok iyiydi. Rowley'ler beni karşıladı ve sohbet ederken hepimiz biraz kurabiye paylaştık. Hattie, Hayes Farrow'la çıkıyor, bunu görünce şaşırdım. MacKenzie her zamankinden daha sevimliydi ve seçtiğimiz ata bayıldı. Ve Aubree ... beni gördüğüne pek sevinmedi.

Yastığımı yatak başlığına dayıyorum ve Laurel bana mesaj atarken rahatlıyorum.

Ama bunun olacağını biliyorduk, değil mi? En bıkkın olan o.

Bıkkınlığın doğru terim olduğunu bile sanmıyorum. O başka bir şeydi.

Ne demek istiyorsun?

Birincisi, beni gördüğüne sevinmedi. Kim olduğumu anladığında hırladığından ve bana dudak büktüğünden eminim. Avına saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi.

Laurel: Gelecekteki karın.

Wyatt: Evet, eğer şanslıysam ya da şanssızsam. Hangisi olacağından emin değilim.

Laurel: Geçmişte onu bu kadar kızdıracak bir şey yaptınız mı?

Hayır, çok az etkileşimimiz oldu. Birkaç aile toplantısına katıldım ve Cassidy ile Clarke'ın çiftlik evlerine taşınmalarına yardım ettim ama onu bana kızdıracak hiçbir şey yapmadım. Benden daha genç ve etkileşime girmeyi hiç düşünmedim.

Laurel: Ha, eğer geçmişte yaptığın bir şey değilse, onu bu kadar kızdıran ne?

Çiftlik konusunda inanılmaz derecede korumacıdır. Bugün orada olduğum için beni çağırıyordu. Daha önce hiç ilgilenmediğim halde neden geldiğimi sordu. Dürüst olmak gerekirse, o akıllı. İçimi görebiliyor. Önemsiyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Bana bir tur attırdı ve ben de ne konuştuğumu biliyormuşum gibi davranarak saçmaladım.

Laurel: Satın mı aldı?

Sanırım öyle. Yani, bazı şeyler biliyordum, ama çoğunlukla en iyisini umarak kıcımdan konuştum. Aklıma gelen bazı şeyler beni şaşırttı. Mantıklı geldiler.

Laurel: Yazar beyni korkutucu bir yerdir.

Wyatt: Bugüne kadar buna hiç inanmamıştım. Çünkü vişneli bademli baklava hakkında konuşurken kendi kendime düşünüyordum, bunu nasıl buluyorsun? Vişneli bademli baklava da nereden çıktı? Etkileyiciydi. Sonra canına tak ettiği için beni ektiğinde, yarım kalmış tavuk kümesine geri döndüm, planlara baktım ve inşa etmeye başladım. Su topladı.

Laurel: Ellerini kirletiyorsun. Senin için ne kadar şirin.

Keşke bir alet kemerim olsaydı. Kıyafetimi tamamlardı.

Laurel: Alet kemeri takıp tavuk kümesi inşa ederken çekilmiş bir resminizin olması için her şeyimi verirdim.

Belki yarın senin için bir şeyler toplayabilirim. İkinci randevu nasıl gitti?

Laurel: *Güzel.

Öyle mi? Gerçekten iyi mi?

Laurel: Öpüşmede çok iyi diyelim.

Wyatt: Sanırım üçüncü bir randevu olacak?

Bana çoktan planladığını söyledi.

Bu harika. Senin adına sevindim. Onunla tanışabilecek miyim?

Laurel: Belki tavuk kümesi yapmayı bitirdiğinde söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

LOL. Ben de öyle.

Yani senden hoşlanması gereken tek kişi dışında herkes senden hoşlanıyor. Bunu nasıl düzeltmeyi planlıyorsun?

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var: Beni öldürmek isteyeneye kadar onu nezaketle öldürebilirim ve anlaşılmayı o zaman yaparım. Ya da beni öldürmek isteyeneye kadar onu kızdırabilirim ve anlaşılmayı o zaman yaparım. İkincisi daha eğlenceli görünüyor.

Laurel: İkincisi senin için yavaş ve ölümcül bir işkenceyle sonuçlanabilir gibi görünüyor.

Buna değer.

KÜÇÜK KASABALARDA ÇOK ZAMAN GEÇİRDİM çünkü en iyi gerilim romanları Almond Bay gibi her şeyin bozulmamış ve mükemmel görüldüğü kasabalarda geçer. Aslında kimsenin bilmediği derin, karanlık sırlar vardır. Ancak Almond Bay, ziyaret ettiğim diğer küçük kasabalardan farklı bir etki bırakıyor.

Binalar eski Viktorya tarzı ile Batı tarzının bir karışımıdır. Beton kaldırımlar yerine ahşap kalaslar var. Her işletme için bir tabela çatıdan uzanıyor ve girişin önünde asılı duruyor. Demir sokak lambaları tahta kaldırım boyunca sıralanırken, saksı bitkileri bunlardan sarkarak yürüyüş yollarını bol miktarda renkle aydınlatıyor. Bir sahil kasabası olduğu için, denizin ince sesini de duyabiliyorsunuz.

Arka plandaki dalgaların yanı sıra rüzgar çıktığında havaya yayılan deniz kokusu.

Temiz ve zekice koordine edilmiş, Gilmore Girl'e benzeyen o şirin kasabayı ziyaret eden her turistin aradığı ilginç hissi sunuyor. Sadece sonbahar ve kış aylarında nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum.

İtiraf etmekten nefret ediyorum
ama burayı seviyorum. "Merhaba,"
diyor bir adam başını sallayarak.
"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum.

Ve insanlar dost canlısı. Memleketimde dolaşsam, kimsenin bana merhaba diyeceğinden şüpheliyim. Ama burada, merhaba üstüne merhaba var.

Almond Bay bana aslında neyi hatırlatıyor biliyor musunuz?

Canoodle, California. San Jacinto dağlarında, ailenin kulübesinin bulunduğu Palm Springs'in hemen dışında küçük bir kasaba. Şu anda kasabayı bir kedi yönetiyor - evet, doğru okudunuz, bir kedi - ve trollerle süslenmiş lokantası ve dağı çevreleyen uzun ponderosa çamları ve kayalarla uyum sağlayan rustik kulübeleriyle ilginç ve mükemmel. Ancak Canoodle dağlardayken, Almond Bay okyanusun hemen yanındadır ve atmosferi çok az değiştirir.

Yine de aynı hava.

Aynı ilginç karakterler. Aynı
şirin dükkanlar.

İşte bu yüzden küçük kasabalar en
iyisidir. Bir topluluk duygusu
hissedersiniz.

Şehir dışından gelmiş olsanız bile bir aidiyet duygusu.

Sokaklar kalabalık değil, hava rahat bir altmış altı ve okyanustan hafif bir esinti geliyor. Güneş ufukta batıyor ve sokak lambaları yanarken titriyor. Kaldırımlar boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç hoparlörden sessiz enstrümantal müzik çalıyor. Ortamı yumuşatıyor ama konuşmayı engellemiyor.

Eğer bu bir gerilim filmi olsaydı, müzikten bahsederdim ama bunu ürkütücü yapardım. Öyle bir müzik ki herkesi

Bu sahne biraz fazla mükemmel. Sanki bir şeyler olmak üzereymiş gibi.

Birisi dışarı çıkmak üzere ve-

"Trenleri sever misin?" diye soruyor yaşlı bir adam, birdenbire ortaya çıkarak ve neredeyse kendimi vızıldatarak.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum göğsümü sıkıp kırıışık yaşlı adama bakarken.

Başının etrafında bir at nalı şeklinde gri saçları ve tepesinde parlak bir kubbesi olan adam, büyük kahverengi kaplumbağa kabuğu gözlükler, kahverengi bir yelek, krem rengi düğmeli kısa kollu bir gömlek ve kahverengi tüvit pantolon giyiyor. Titreyen eli bir tren maketini tutuyor ve kaşlarını imkansız bir yüksekliğe kaldırıyor. Hiç dev burunlu ve kocaman gözlü yaşlı adamın satranç oynadığı Pixar kısa filmini izlediniz mi? Bu adam da ona benziyor.

"Peki, sen?" diye tekrar soruyor, daha da yaklaşıarak.

İşte bu da kasabanın tuhaflığı. O bir tehdit değil, ama sokaklarda dolaşıp insanlara trenleri sevip sevmediklerini soran yaşlı bir adamı başka bir yerde bulabileceğinizi sanmıyorum.

"Oldukça havalılar," diyorum. "Neden, trenleri sever misin?"

Doğruldu, şimdi aramızda biraz boşluk bıraktı. "Onları seviyorum."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "En sevdiğin tren motoru hangisi?"

Kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. "Nasıl bir favori seçebilirim ki? Bu en sevdiğin çocuğu seçmek gibi bir şey."

"Çok doğru, benim hatam." Ellerimi kaldırdım. "Bu, uh . . . N gauge?" Büyükbabam model tren setleri inşa eder ve N gauge ile çalışırdı. Bildiklerim bu kadar.

"HO," diye yanıtlıyor. "N'yi sever misin?"

"Büyükbabamın onar onar büyük bir model tren düzeneği vardı, hepsi N ölçekliydi."

"Gerçekten mi?" Adamın gözleri parlıyor.

"Evet. Büyükanne bir yıl dönümlerinde Vermont'a götürmüş ve Stowe kasabasına aşık olmuşlar. O da kendi kasabasını sonbaharda Stowe'a benzetmiş. Gerçekten çok güzeldi. Ara sıra kasaba üzerinde çalışmasına yardım ederdim. Sanırım o öldüğünden beri yıkıldı ama bizde çok sayıda fotoğrafı var."

"Görebilir miyim?" diye soruyor, gözleri heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi bakıyor.

"Şu anda üzerimde hiç yok. Yine de bilgisayarımdaki sürücünden bulabilirim."

"Nerede yaşıyorsun? Ben de seninle geleyim." Vay be.

Kıkırdıyorum. "Şey, şu anda ziyarete geldim ve bazı malzemeler için markete uğramam gerekiyor, ama sanırım şuradaki model tren müzesiyle bir ilginiz var?" İki büyük dükkânın arasına sıkışmış küçük bir dükkânın bulunduğu caddeye baş parmağımla bakıyorum. Etrafındaki diğer işyerleri kadar temiz değil ama kasabanın standartlarını karşılıyor gibi görünüyor, eminim bu da onun için yeterince iyidir.

"Evet, ben Rodney."

"Rodney," diyorum elimi uzatarak. "Ben Wyatt. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Yarın ya da ertesi gün şu resimlerle uğramama ne dersin? Bana dükkânını gezdirebilirsin. Olur mu?"

Başını salladı. "Evet, bu iş görür."

"Harika, görüşürüz. . ." Ben konuşmamı bitiremeden uzaklaştı.

Tamam, sanırım bu kadar.

Biri "William." dediğinde markete doğru ilerliyorum. William."

Arkamı döndüğümde Rodney'nin elini kaldırıp dikkatimi çekmeye çalıştığını görüyorum. Ona doğru yürüyorum. "Aslında ben Wyatt."

Elini umursamazca sallıyor. "Bu hafta sonu bir kongreye gidiyorum. Bu yüzden sen de

Pazartesi günü müzede."

"Tamam, bunu yapabilirim. Tren kongresine mi gidiyorsun?"

Başını sallıyor. "İyi dostum Parson'la birlikte. Sen de gelmek ister misin?"

"İsterdim ama burada halletmem gereken bazı şeyler var." Ayrıca, seni tanımıyorum dostum. Sevimli, yaşlı bir dede gibi görünüyorsun ama bu arka bahçende yıllardır öldürdüğün insanların iskeletlerinin gömülü olmadığı anlamına gelmez.

"Yazık. Sana bir şapka getireyim." Omzuma vurdu ve uzaklaştı.

Huh . . . tamam. Yani, şapkayı takacağım. Kitap ilhamı için teşekkürler, dostum. Bir sonraki kitabımda kesinlikle ürkütücü yaşlı bir tren adamı olacak. Belki artriti onu huysuz bir ihtiyar yaptığında katil gibi görünmesini sağlayabilirim.

Pazartesi günü demiryolu müzesine uğramayı aklıma not ediyorum ve sonra kasabanın kenarındaki bakkala gidiyorum.

Almond Bay gerçekten her şeye sahiptir. The Almond Store, Almond Outpost ve bir sabun dükkânı olan Ambrosial gibi turistik dükkânlar. Ayrıca Provisions, The Cliffs, By the Slice gibi yemek yiyebileceğiniz pek çok yer var - benim favorim

-Şehrin diğer tarafında bir Cantina ve sandviç servisi yapan The Hot Pickle. Gece içkileri için de The Sweet Lab ve Sozzled Saloon bulunuyor. Cidden, bu kasabayı kim planladıysa her şeyi düşünmüş.

Caddenin karşısına geçiyorum ve Pieces and Pages'in önünden geçiyorum. Bir an için içeri girmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Gerçekten biraz ibuprofen'e ve eğer varsa Icy Hot'a ihtiyacım var. Yiyeceğe de ihtiyacım olduğundan bahsetmiyorum bile.

Genel mağaza, dağınık görünmek yerine ambiyansa katkıda bulunan deveboynu ışıkları ve yıpranmış çatı kiremitleri ile Pasifik Kuzeybatı hissine sahip. Ön kapıyı açıyorum ve üstümdeki zil çaldığında gülümsüyorum.

Hemen kendimi Gilmore Girls dizisindeki, ihtiyacınız olabilecek her şeyin bulunduğu, düzenli ve şirin bir dükkânda buldum. Ahşap tahta zeminler eski bir ahırdan sökülmüş gibi görünürken, raflar tamamen dolu, güzelce etiketlenmiş ve mantıklı ama aynı zamanda biraz kaotik görünen bir şekilde organize edilmiş.

Kapının yanındaki yığından yeşil bir sepet alıyorum ve doğruca ilaç bölümüne gidiyorum ama o kadar küçük ki hayal kırıklığına uğruyorum. Bu da ne böyle?

"Bir şey mi arıyorsun?" diyor tanıdık bir ses.

Sağıma bakıyorum, Hayes'in elinde bir kavanoz turşuyla durduğu yere. "Selam dostum," diyorum. "Evet, biraz ibuprofen ve muhtemelen Icy Hot arıyordum."

"Tıbbi bir şey için eczaneyi kontrol etmek isteyeceksiniz."

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile."

"Küçük kasaba yaşamı," diyor. "Kasabadaki her işletmenin belirli bir pazar üzerinde hak iddiası var. Kasabadaki doktor ve iyi bir dost olan Abel, muayenehanesinin yanına bir eczane açtı ve ağrı ve hastalıkla ilgili ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi satıyor. Coleman'da neredeyse hiçbir şey bulunmuyor ve sanırım orada gördüğünüz şey stoklarında kalanlar ve ne kadar eski olduğunu da kimse bilmiyor."

Kıkırdıyorum. "Mantıklı."

"Mağazanın bu bölümünü ele geçirmek için şarap bölümünü genişlettiğini duydum ama bu biraz zaman alacak."

"Şarap muhtemelen ibuprofen'den daha fazla gelir getiriyordur." "Birlikte sattığınızda kazanan bir kombinasyon elde edersiniz." O sırtıtıyor.

"Siktir, haklısın." Turşularına başımı salladım. "Hayran mı?"

"Hattie." Kavanozu kaldırıyor. "Hatırlar mısın bilmem ama Cassidy ve Hattie bu turşuları hep birlikte yerlerdi."

"Doğru," diyorum, Cassidy'yi bir keresinde çiftlikte bir turşu kavanozunun üzerinde gezinirken yakaladığımı hatırlayarak. Hamile olduğu ve tuhaf aşermeleri olduğu için böyle yaptığını sanmıştım.

"Bunlar Hattie'nin en sevdikleri ve dün gece bitti, ben de uğrayıp onun için biraz alayım dedim."

"O iyi bir erkek arkadaş."

Başının yan tarafını kaşıyor. "Bazıları bana öyle diyebilir." Sonra bana başını salladı ve "Kız arkadaşın var mı?" diye sordu.

Bir nişanlım vardı ve beni mihrapta terk etti, ama bu ne burada ne de orada.

"Hayır," dedim.

Hayes'in dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Hiç Aubree'yi kovalamayı düşündün mü?"

Keşke bilseydi.

Ancak bu, planımın temelini atmak için mükemmel bir fırsat.

"Biliyorsun, onunla ilk tanıştığımda değil. Onunla hiç konuşmadım ama itiraf etmeliyim ki dün gece onu tekrar gördüğümde ne kadar güzel olduğunu fark ettim."

Mağazada birlikte dolaşırken Hayes, "Rowley genlerinde var," diyor. Biz konuşurken birkaç şey alıyorum.

"Yine de benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Bu sabah onunla konuşmaya çalıştım ve benden daha da nefret etmesine neden olduğumdan eminim."

"Muhtemelen," diyor Hayes, lafı dolandırmadan. "Aubree her zaman biraz ciddi olmuştur, ama onun nereden geldiğini anlamalısınız."

Yazarken atıştırmak için en sevdiğim şeylerden biri olan bir paket patlıcan karışımı alıyorum. Bu pakette kaju fıstığı var, ki bu tam bir puan. "Nereden geliyor bu?"

"Çok iyi bir çocukluk geçirmediler, bunu biliyorsun. Babaları tam bir pislikti. Ayyaşın tekiydi. Onlara çok kötü davranırdı. Çoğu zaman Ryland ve Cassidy sorumluydu ve Hattie çok genç olduğu için ona çok odaklandılar. Aubree asistandı, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Meyvelerin önünde durup bir torba elma alıyorum. Hayes'e dönerek soruyorum, "Yani diyorsun ki,

Hattie ihtiyacı olan anne ilgisini Cassidy'den görürken, Aubree bunu yapamayacak kadar küçükken anne ilgisini dağıtmak için mi oradaydı?"

"Evet. Yardım edebilecek yaşıydı ama sevginin verdiği güvenceye ihtiyaç duyacak kadar da gençti. Bu ilginin bir kısmına sahip olmak ona fayda sağlayabilirdi. Cassidy'yi eleştirmiyorum çünkü asla o pozisyona sokulmamalıydı ama evet, her şey oldukça berbattı ve Aubree bir nevi geride kaldı."

"Bu mantıklı." Salatalıklara doğru ilerledim ve birkaç tane aldım. "Ama neden bu kadar kapalı olsun ki?"

"Bence sadece kendini kanıtlamaya çalışıyor, anlıyor musun? Uzun süredir kayıp olduğu için bir şeyler yapmaya çalışıyor." Hayes omuz silkiyor. "Yanlış düşünüyor olabilirim ama Cassidy ya da Hattie'den çok farklı. Daha soğuk. Bence içinde bir sıcaklık var ama bunu dışarı vuracağından emin değilim. Yani Mac'te ve bazen de Hattie'de bunu görüyorum ama çok temkinli."

"İlginç."

"Yani . . ." Hayes bana doğru döndü ve ciddi bir ses tonuyla, "Onunla taşak geçme. Eğer onunla çıkmak istiyorsan, niyetini açıkça belirt."

"Onu dışarı çıkarmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Onun güzel olduğundan ve çiftliğin yarı sahibi olduğundan bahsettiniz. Tam olarak neden burada olduğunuzdan emin değilim. Yeniden bağlantı kurmak dedin ama bence bundan daha fazlası var. Sadece dikkatli ol, temkinli. O incindi, dostum. Babası zalim biriydi ve Aubree bu zalimliğin yükünü diğerlerinden daha fazla çekti. En azından sözlü olarak. Onu daha fazla incitme. Bükülebilir ama bir noktada kırılacaktır."

"Ona zarar vermeyi planlamıyorum," diyorum.

"Güzel." Bana başını salladı. "Neden topallıyorsun?"

"Topallamıyorum," diyorum. "Sadece ... şu anda yürümekten rahatsızım."

Kıkırdıyor. "Bugün ellerini kirlettin mi?"

"Muhtemelen çok kirli." Dükkânın önüne doğru ilerliyorum ve bir torba Kırmızı Üzüm alıp sepetimi taşıma bandının üzerine koyuyorum.

"Hey, Dee Dee," diyor Hayes kasiyere.

"Farrow, kızıma nazik davranıyor musun?" "En sevdiği turşuları alıyorum."

Dee Dee gülümsüyor. "İyi adam."

Hayes bana doğru işaret etti. "Bu Wyatt Preston, Hattie'nin kayınbiraderi ve Clarke'ın kardeşi."

Dee Dee'nin yüzünde şok ifadesi belirir. "Wyatt, seninle tanıştığıma memnun oldum. Ziyarete mi geldiniz?"

"Öyleyim," diyorum. "Ne kadar süreceğinden emin değilim. Böylesine güzel ve küçük bir kasabaya aşık olmamak elde değil."

"Öyle, değil mi? Sanırım Ethel bana Rowley'lerle bir şekilde akraba olan ünlü bir yazarın ziyaretiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Bu siz misiniz?"

Bu şehirde dedikodunun nasıl işlediğini görüyor musun? Umalım da benim lehime işlemeye devam etsin.

"O ben oluyorum." Eğildim ve fısıldadım, "Ama yazar kısmını gizli tutmaya çalışıyorum."

"O zaman Ethel'e söylememeliydin." Zili çalmayı bitirdiğinde gülüyor ve ben de kartımı kredi makinesine bir kez dokundurarak ödemeyi yapıyorum.

Gülüyorum. "O harika bir hanımefendi. Otelini de çok seviyorum. Temiz ve rahat, güzel bir ortam. Harika bir kahvaltı. Hayatıma devam etmemi zorlaştırıyor. Sonsuza kadar orada kalabilirim."

"Eminim buna bayılırdı," diyor Dee Dee Hayes'in turşularını sayarken.

Ödemeyi nakit yapıyor ve para üstünü saklamasını söylüyor.

Ben elimdeki tek kâğıt torbayı alıyorum, Hayes torbayı atlıyor, onun yerine kavanozunu tutmayı tercih ediyor.

"Seninle tanışmak güzeldi, Dee Dee. Eminim seni buralarda göreceğim."

Bir sonraki müşteriye yardım etmeden önce el sallayarak "Evet, edeceksin" diyor.

"Sizinle eczaneye kadar yürümemi ister misiniz? Abel içerideyse sizi tanıştıtabilirim."

"Bu harika olurdu," diyorum.

"Beş Altı Yedi Sekiz'in tam karşısında, yani doğru yöne gidiyor olacaksınız."

"Mükemmel."

Birlikte tahta kaldırımdan aşağıya doğru ilerliyoruz, Pieces and Pages'ın ve The Sweet Lab'in yanından bir kez daha geçiyoruz. Ellerinde ne olduğunu görmek için pencereden bakıyorum. Bir sürü turta var gibi görünüyor. Evet, oraya gideceğim.

"Peki bugün ne yaptın da ibuprofen ve Icy Hot'a ihtiyaç duydun?"

"İlk başta Aubree'den bir tur aldım. Sanırım o zamanlar yararlı olduğunu düşündüğüm farklı öneriler sunarak onu kızdırdım, ama muhtemelen her şeyi bilen biri gibi göründüm."

"Ooo, evet, şüphesiz bundan nefret ederdi."

"Gün gibi ortadaydı. Onun gönlünü almak için tavuk kümesi üzerinde çalışmaya başladım. Planlar ortadaydı, kimse üzerinde çalışmıyordu ve faydalı olabileceğimi hissettim, ben de öyle yaptım. Dış kısım için tüm çerçeveleri tamamladım ve yarın da çitleri kurmayı planlıyorum."

"Seni çalışırken gördü mü?"

"Evet. Pek mutlu görünmüyordu."

"Bunu yapacağını düşünmezdim." The Hot Pickle'ın önünden geçiyoruz ve eczanedeki işim bittikten sonra akşam yemeği için bir denizaltı almayı düşünüyorum. Sanki kendi taze ekmeklerini yapıyorlarmış gibi harika kokuyor. Yaptıklarına şüphe yok. Almond Bay sıradan küçük bir kasaba değil. Daha lüks bir yer gibi görünüyor. Hangi küçük kasabada sabun dükkanı vardır ki?

"Yarın üzerinde çalışmamı engellemeyecek."

Hayes, Nutshell Drive'ı geçip üzerinde Eczane tabelası olan beyaz-mor renkli büyükçe bir binaya doğru koşarken, "Bu gece bitirmediyse tabii," diyor. Binanın ilerisinde Doktor yazan başka bir tabela daha var. Bu beni

güldürüyor.

"Bekle." Sözlere kafama dank edince duraksadım. "Gerçekten bu gece bitireceğini düşünüyor musun?"

Hayes, "İnadına, evet," diyor ve eczanenin kapısını benim için açıyor.

Temiz, beyaz, düzenli, burası eczane diye bağıyor. Duvar boyunca uzanan bir soğutucuda çeşitli içecekler bulunurken, koridorlarda ilaçlardan koltuk değneklerine ve kağıt mendillere kadar hasta olduğunuzda ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyin bulunduğu raflar yer alıyor. Hatta bir tavuk çorbası reyonu, elektrolitler ve yumuşak yiyecekler bile var. Akıllıca.

"Hey, Abel," diyor Hayes, bir çift haki pantolon ve kıvrılmış, kareli bir düğme-up giymiş uzun boylu bir adamın yanından geçerken.

"Hey, dostum," diyor Abel bana bakarken. "Bekle, bu Ethel'in her fırsatta neredeyse bayılmak üzere olduğu meşhur Wyatt, nam-ı diğer W.J. Preston mı?"

"Seni de mi etkiledi?" Soruyorum.

Abel başını sallar. "Dostum, şu ana kadar Ana Cadde'deki herkesi ziyaret etti." Elini uzatır. "Ben Abel, tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diyorum, bu kadar rahat olması hoşuma gidiyor. Sadece ilk ismiyle hitap eden bir doktor benim geldiğim yerde nadirdir. Hayes'in neden buraya yerleştiğini kesinlikle anlıyorum.

"Özel bir şey için mi geldiniz?"

Hayes elini omzuma koyuyor ve "Birileri çiftlikte biraz sert davranmış ve şimdi bundan dolayı canı yanmaya başlamış" diyor.

Abel kıkırdar. "Bunu tamamen anlıyorum. Sizi bağlayayım." Koridorlarda ilerleyerek bizi ağrı kesici bölümüne getirdi.

"Kasabanın eczacısı da siz misiniz?" diye sordum. "Ehh, sadece doktor, ama eczanenin sahibi benim. Bizim Eczacı bu gece dışarıda, ben de ara sıra bakıyorum. Ben de gitmek üzereydim. Beni doğru zamanda yakaladınız." Jel kapaklı bir ibuprofen şişesine uzanıyor, sonra koridorun diğer tarafına geçiyor. Biz de onu takip ettik. Raftan bir roll-on şişesi çekip bana uzatıyor.

"Bu bir çeşit Icy Hot ama içinde CBD yağı var, bu da ağrıyan kaslar için çok daha iyi olacak."

"Yani odama döndüğümde bununla mı yıkanacağım?"

Gülüyor. "O kadar acıyor, ha?"

"Sırtımın şimdiden gerilmiş olması bana sabah işlerin iyi gitmeyeceğini söylüyor."

"Belki sana biraz elektrolit de almalıyız. Su şişen var mı?"

"İstiyorum."

Bizi içecek reyonuna götürdü ve "Limon sever misiniz?" diye sordu.

"Bayıldım."

"O zaman bu senin için." Limonlu limon aromalı üç tüp Nuun Hydration elektrolit çıkardı. "Günde bunlardan birkaç tane iç. Sadece su şişeni doldur ve içine bir tane at. Yardımcı olacaktır ve eğer gerçekten ağrıyan kaslarını ıslatmak istiyorsan, banyo yapabilmen için sana biraz Epsom tuzu getirebilirim."

"Ehhh, banyoda oturup sadece sikime bakmak bana pek bir şey katmıyor."

Her iki adam da gülüyor. Hayes, "Dostum, telefonuna falan baksana," diyor.

"Bunu denediğimde telefonumu suya düşürdüm. Parmaklarım çok serttir. İyi bir fikir değil."

"Suyun içinde oturup aletine bakmak istersen bana haber ver. Seni Epsom tuzlarına yönlendirmekten mutluluk duyarım."

"Yarın seni görürsem, çaresiz olduğumu anlayacaksın."

Kasaya doğru gidiyoruz ve ben eşyaları yerleştiriyorum. Abel beni kontrol etti ve ürünleri kahverengi kağıt torbama koydu.

Kartımla ödeme yaptığımda, "Aubree yardıma nasıl alıştı?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ben daha ağzımı açamadan Hayes söylüyor.

"Tahminimce iyi değil." Sonra Abel gözlerimin içine baktı ve "Çiftliği devralmaya mı geldin?" dedi.

"Ne?" Kaşlarım çatılmış halde soruyorum. "Hayır, neden böyle düşündün ki?"

"Arazinin bir kısmının size ait olduğunu öğrendiklerinde bundan pek memnun olmadılar. Aubree'nin ne yapılabileceğini görmek için bir avukatla bile görüştüğünü biliyorum."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

Hayes başını sallar. "Evet, onu sana kaptırmaktan çok korkuyor."

Başımı salladım. "Hayır, ondan bir şey almak istemiyorum. Gerçekten başardıklarından çok etkilendim. Sadece bir şekilde bunun bir parçası olmayı kardeşime borçlu olduğumu düşündüm."

Tamam, bunun yalan olduğunu biliyorum. Bunu belirtmene gerek yok. Peki bu adamlara yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyor muyum? Tabii ki hissediyorum, ama dediğim gibi, hepsi planın bir parçası. Aubree çiftliğini alacak. Sadece ihtiyacım olanı almak için önce sinsice yolumu bulmalıyım. Beni yargılama.

"Bunu ona söyledin mi?"

"Uhh, belki?" diye sordum. "Dürüst olmak gerekirse, bugün oldukça karanlık, ama yarın ona söyleyeceğimden emin olacağım."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Hepsinin endişelendiği bir şey olduğunu biliyorum. Kasabada olduğunu duyduğumda Ryland'a mesaj attım ve dün gece geldiğini ve harika bir ziyaret yaptığını söyledi."

"Ryland çok iyi bir adam. Beni karşıladıkları gibi karşılamalarına gerek yoktu. Hoş karşılamayan tek kişi Aubree'ydi ama nedenini anlayabiliyorum. Bunun üzerinde çalışacağım."

"Akıllı adam," diyor Abel. "Pekâlâ, ben çıkıyorum. Görüşürüz Wyatt."

"Evet, belki yarın." Sırıtiyorum. "Bilirsin, sikine bakmak için."

Abel başını sallayarak ve gülererek, "Bunu söylemenin garip bir yolu, dostum," diyor.

Hayes ve ben eczaneden birlikte çıkıyoruz ve The Hot Pickle'a doğru ilerliyoruz. "Han şu tarafta," diyor Hayes.

"Akşam yemeği için bir denizaltı alacağım."

Başını salladı. "Tamam, o zaman seninle yollarımızı ayıralım." "Sohbet için ve şehirde bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Her zaman," diyor.

"Oh hey." Yaklaştım ve dedim ki, "Rodney denen adam hakkında ne düşünüyorsun? Etrafta olmak güvenli mi?"

Hayes sırtıyor. "Sana trenleri sevip sevmediğini sordu mu?"

"Sokakta bana yaklaştı, neredeyse altımı ıslatacaktım."

Hayes gürültülü bir kahkaha atıyor. "Rodney harika bir adam. Eksantrik, zaman zaman biraz dengesiz, ama eğlenceli, yaşlı ve huysuz bir şekilde. Ama zararsızdır, sadece trenlere gerçekten yatırım yapar."

"Öyle görünüyordu. Peki ya Ethel? Bu sabah kapımın altına bir not bıraktı ve otelinde kaldığım için ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi."

"Ayrıca harika bir hanımefendi. İşiymiş gibi dedikodu yapar ve işinize burnunu sokmaktan çekinmez. Onun yanında ne söylediğinize dikkat edin. Asla yanlış söylemez ama yine de tekrarlar."

"Bildiğim iyi oldu. Endişelenmem gereken başka bir şey ya da kimse var mı?"

Hayes başını sallar. "Aubree dışında, bence iyisin."

"Sence o benim en büyük engelim mi?"

"Dağ, adamım. O senin en büyük dağın."

Ve böylece, elinde turşularla bakkala doğru yola koyuluyor.

Evet, sanırım haklı. İstedikimi elde etmek için bir dağa tırmanmam gerekecek.

Lanet olsun, neden iç bacaklarım bu kadar acıyor?

Bugün bacaklarımı eriştirecek ekstra ağırlıkla bir dizi lunge yapmadım ama işte buradayım.

Bu sabah herkesin paylaşması için The Sweet Lab'den biraz kek getirdim, kendi tarafıma biraz olumlu puan kazandırmayı umuyordum, ancak ahıra yanaşıp arabamı park ettiğim anda, burada Aubree'nin dörde dördü dışında gerçekten kimsenin olmadığını fark ettim.

Belki de geç bir başlangıç günü ya da öyle bir şeydir.

Yürüyorum -yani toprak yolda yavaşça ilerliyorum çünkü Tanrı aşkına, bacaklarım çok kötü- ve tavuk kümesi görüldüğünde duruyorum.

Hayes haklıydı.

Kablo tesisatı döşendi ve ahırın içinden dış kısmına bir rampa da inşa edildi.

Geç saatlere kadar uyumayıp üzerinde mi çalıştı yoksa bu sabah erken mi kalktı? Belki ikisinden de biraz.

Her iki durumda da, bana paramı verecektir. Aubree'yi kazanmanın kolay olacağını düşünmemiştim, ama eğer uğraştığım şey buysa, başım büyük belada demektir.

Nerede olduğundan emin olmadığım için keklerle ve elektrolitlerimle ahıra doğru ilerliyorum, tam o sırada ahırın karanlık tarafından elinde bir çift tel kesici ile belirliyor.

Aubree'nin Hayes'in önünde güzel olduğunu söylediğimi biliyorum ama siktir et. . . Ciddiydim. Çok sık göremeyeceğiniz doğal, dünyevi bir güzelliği var. Bugün kısa bir tulum ve kırmızı bir bluz giydiği için kıvrımlı yanları görünüyor. Saçları iki Fransız örgüsüyle şekillendirilmiş ve ayaklarında çorapları ve iş botları var. Ama beni heyecanlandıran şey saçındaki bandanası ve nefes kesici gözlerini çerçeveleyen rimel tabakası.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sabah selamlaması olarak. Daha kötüsü de olabilirdi. Bana cehenneme gitmemi söyleyebilirdi.

Ya da elimden kek kutumu alıp ahırın duvarına fırlatabilirdi, bu yüzden bununla mutlu olmalıyım.

"Size de günaydın."

"Sen gelene kadar her şey iyiydi."

Ooo, bugün olgunlaşmış.

Hoşuma gitti.

"Zekice," diyorum ve sonra kek kutusunu uzatıyorum.

"The Sweet Lab'e uğradım. Tezgâhın arkasındaki Debbie'ye Bayan Aubree Rowley'nin ne tür keklerden hoşlandığını sordum ve bana senin akçaağaçlı elmalı keki sevdiğini söyledi, ben de sana biraz aldım."

Kutuya bakıyor ama hareket etmiyor.

"Bir tane istediğini biliyorum. Bana onları çok sevdiğini ve haftada en az bir kez bir tane aldığını söyledi."

"Yalan söylüyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Evet," diyor ve kutuyu benden kapıp traktör tekerleğinin üzerine koyuyor. Kapağı çevirerek açıyor, bir tane alıyor ve ambalajını bile çıkarmadan üstünü ısıtıyor.

Tamam. Belki bir yerlere varıyoruzdur. Akçaağaçlı elmalı kekler onun kalbine giden yol.

Zehir tükürmemesinin yolu.

Bir tane almak için lastiğe doğru yürüyorum ama elime vuruyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor.

"Seninle kahvaltı keyfi mi?"

"Bunlar benim keklerim. Benim için aldın, değil mi?" "Aldım," diye cevap verdim.

"O zaman onlar benim ve sana hemen söyleyeyim, paylaşma konusunda iyi değilim."

"Eğer bir çörek almazsam, açlıktan öleceğim."

"Kulağa çok dramatik geliyor, sence de öyle değil mi?" diye soruyor.

"Evet, ama ben bir yazarım. Dramatik olmam gerekiyor."

Bir ısırık daha alıyor, akçaağaç ve elma kokusu bana doğru yayılıyor ve midemin guruldamasına neden oluyor.

"Bu bir

gereklilik?"

"Yazar loncasıyla, evet."

"Pek hayranı değilim, o yüzden dramınızı başka bir yere götürün. Belki de kasabaya dönüp, kahvaltı edebileceğiniz bir yere götürün."

"hey!"

Keki elinden kaptığım zaman bağılıyor.

"Ver şunu bana!" diye bağılıyor, tam ben çöreğin üstünü yalayıp benim olduğunu iddia ederken. "Ew, senin neyin var?"

"Sana aç olduğumu söylemiştim."

"Gerçekten yaladığın halde onu yemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer yaparsan çok etkilenirim." Keki ona uzattım. "Devam et ve al. Ekmek muhtemelen tükürüğüm yüzünden nemlenmiştir."

Oflayıp pufluyor ve fırın kutusuna geri dönüyor. "İğrençsin."

"Beni iğrençleştirdin. Eğer sadece paylaşıydın, kekini yalamak zorunda kalmazdım. . ." Bir an için düşündüm, söylediklerim aklıma geldi ve dudaklarımdan bir gülümseme geçti.

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Gördün mü, iğrenç." "Hey, bunu sen de düşündün."

"Sadece olgunlaşmamış bir ergen gibi sırtıttığın için." Bu kez çöreğini açıyor ve çıtır çıtır altından bir ısırık alıyor.

"Bu arada, iğrenç demek zorunda değilsin. İğrenç bir şey söz konusu değil. "Bir çörek yalıyorum."

"Şüpheli," diyor. "Muhtemelen çok fazla nefes alıyorsunuz, odağınızı kaybediyorsunuz ve zaman kaybediyorsunuz."

"Benim hakkımda sahip olduğun algı fazlasıyla gurur verici. Bana öyle büyük bir ego vereceksin ki bu ahır kapılarından sığmayacağım."

"Endişelenmeyin, patlatmakla ilgili bir sorunum yok, böylece onların arasından geçip gidersiniz."

"Bundan hiç şüphem yok." Tavuk kümesini gösteriyorum. "Görünüşe bakılırsa, tavuk kümesini çerçevelediğim gerçeğine

Dün kümeſten ıktım. Bana göstermek zorundaydın, değil mi?"

"Hayır. Sadece iftlikte bir projeyi tamamlamanın mutluluğunu yaſamanı istemedim."

Ona bakıyorum. "Bu biraz psikotik."

"Gerçekten bir kadına psikopat mı diyorsun?" "Uh ... hayır?"

"Yapmasan iyi edersin. Eğer ben bir erkek olsaydım ve bir kadının bir gün önce baſladığı tavuk kümesini bitirmeye karar verseydim, sanki ſövalyeymişim gibi görünürdüm. Sanki nazık bir adammışım, tüm işi kadına yaptırmıyormuşum gibi, ama projeyi baſlatan sen olduğun ve bitiren ben olduğum için, bir sürtük gibi görünüyorum, değil mi?"

"Ben olsam kaltak kelimesini kullanmazdım. Muhtemelen iradeli. Ve bu sizin projeyi tamamlamanızla ilgili değil, daha çok tutumunuzla ilgili."

"Ya roller tersine dönseydi? Sen huysuz adam, herkesin sevdiği Luke Danes, ben ise huysuz Emily Gilmore olarak görülmez miydim?"

"Güzel referanslar," diyorum. "Ve ben seni o şekilde görmüyorum." "Öylesine söylüyorsun," diyor, bir yandan da

zemin. "Bu kasabadaki herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü bildiğimi söylediğimde bana güvenin."

"Öyle mi? Senin hakkında ne düşünüyorlar?"

Ben soruyorum. "İnatçı, kaba, huysuz, bıkkın olduğumu."

"Böyle mi hissediyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an duraksıyor, benimle gerçekten konuşabileceğine inandırıyor beni ... ta ki "Bu sabah terapi seansı aramıyordum, Wyatt" diyene kadar.

"Teklif etmiyordum."

Muffininden bir ısırık alıyor ve ağzı dolu bir şekilde soruyor: "Burada ne yapıyorsun? Dün Ryland'dan duyduğum tek şey kasabanın sana nasıl aşık olduğuydu. Bir gündür buradasın. Ne yapmaya çalışıyorsun? iftliğimi elimden almak için mi onları kazanacaksın? Sana şimdi söyleyeceğim-"

"Çiftliği istemiyorum," diyorum ve onun şok içinde cümlenin ortasında duraklamasına neden oluyorum.

Lokmasını yutuyor. "Bekle, ne?"

İçimi çektim, keşke bu konuşmayı şimdi yapmak zorunda olmasaydım, ama yapmazsam, sanırım benden kurtulmaya çalışmaya devam edecek ve daireler çizip duracağız. Eğer bu konuşmayı şimdi yaparsam, belki bu fikre ısınabilir, hatta evet diyebilir. Belki de rahatlar, kim bilir.

"Bence bu konuşmayı gidip bir yerde oturarak yapsak daha iyi olur."

Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, ama elinde çöreğiyle ahırdan çıkıyor ve ben de istediği şeyin bu olduğunu düşünerek onu takip ediyorum.

Beni küçük beyaz bir binaya götürüyor ve binanın kapısını açarak şirin bir ofis gösteriyor. Turda burası neredeydi?

Muhtemelen gözetlemeye başlarsam diye görmemi istemedi. Ben olsam bunu yapmazdım.

O masada otururken ben de karşısındaki sandalyelerden birine oturuyorum.

O bir bacağına diğerinin üzerine atarken ben erkek gibi uzanıyorum. "Konuşmak istiyorsun." Onu hareket ettiriyor

elini bana doğru uzattı.

"Converse." Sanırım, işte başlıyoruz.

"Çiftliği istemiyorum, Aubree. Aslında onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Haklarımı bedelsiz olarak devretmeye hazırım. Sen sadece her şeyi al."

Daha uzun oturuyor, çöreği artık görmezden geliniyor.

"Bunu neden yapasın ki? Tabii ... bir bit yeniği yoksa?" "Evet," diye cevap veriyorum, saklamak istemeyerek.

"Tabii ki." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Her zaman bir bit yeniği vardır. Burada olmanın bir sebebi olduğunu biliyordum. Buraya geldin, yeğeninle yakınlaşmak istiyormuş gibi davrandın-"

"İstiyorum," diyorum çabucak. "MacKenzie ile vakit geçirmek istiyorum. Bunun önemli olduğunu

düşünüyorum."

"Ama burada olmanızın asıl nedeni bu değil."

Başımı salladım. "Öyle değil."

"Gerçek sebep ne? Belki bu sefer bana karşı dürüst olursun."

İşte başlıyoruz.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedim.

Kelimeler ağızımdan uçup aramızda süzülüyor ve garip bir gerilim yaratıyor. Bunları duyduğunu biliyorum çünkü bana boş boş bakarken gözlerini kırpıştırmakta zorlanıyor.

Onu şok olmuş olarak düşünün. Şaşırmış.

Muhtemelen nasıl bir beşinci boyuta girdiğini merak ediyordur.

"Uh ... ne?" diye soruyor sonunda sesini bulduğunda.

"Seninle evlenmek istiyorum."

"Evet." Başını sallıyor. "O kısmı duydum. Ama neden?" "Çünkü sana aşığım."

Bu onun yüzünün düşmesine neden olur. "Eğer bu konuda ciddi olmayacaksan Wyatt, vaktimi boşa harcıyorsun demektir. Ya bana burada olmanın gerçek sebebini söylersin ya da çeker gidersin."

"Seninle evlenmek istiyorum."

Bir hışımla sandalyesinden kalkıyor, kekini alıyor ve kapıya doğru yöneliyor. Ben de aynı hızla sandalyemden fırlıyorum ve o çıkamadan bileğinden tutup onu ofisin ortasına geri çekiyorum.

Gözleri onu kavradığım yere kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bana dokunma."

"Çekip gitme," diyorum, ses tonuna uyarak, iş konuştuğumu anlaması için daha da ciddileşerek.

Gözleri benimkilerle eşleşirken göğsü inip kalkıyor. "Eğer ciddi değilsen burada kalmayacağım."

"Ben ciddiyim. Sana benimle evlenmeni teklif ediyorum." "Kes şunu," diyor, uzaklaşmaya çalışarak.

"Benimle evlenmeni istiyorum," diyorum bu kez, bu da onun duraksamasına neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun, seninle evlenmemi mi istiyorsun?" demeden önce dudaklarını ıslatıyor.

"Oturursan belki konuşabiliriz." "Hayır, şimdi burada anlat."

Bu kadınla kazanamayacağımı bildiğimden, "Ailemin, evlenen ilk toruna gitmesi gereken bir kulübesi var. Kesinlikle nefret ettiğim ve kulübeyi hiç umursamayan kuzenim şu anda nişanlı ve bunu yüzüme vuruyor. Kulübeyi alabilmesi için önce benim evlenmem gerekiyor."

"Ciddi misin?"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım," diyorum.

"O zaman neden sokaktaki rastgele bir kıza sormuyorsun? Belki bir arkadaş? Beni tanımıyorsun bile."

"Sorabileceğim tek arkadaşım eşcinsel ve kuzenim de bunu biliyor. Bana mantıklı gelecek birine ihtiyacım var. Sen mantıklı olursun."

"Hayır, yapmazdım. Birlikte neredeyse hiç zaman geçirmedi. Ve ayrıca . . . Seninle evlenmeyeceğim."

"Bir bağlantımız var," diyorum, planımı açıklarken kalbim hızla çarpıyor ve gözlerindeki inançsızlık ifadesinden planımın başarısız olmaya başladığını anlıyorum. "Çiftlik."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Lütfen oturabilir miyiz? Size her şeyi anlatabilirim."

Dudaklarını büzüyor ve ne yapacağını düşündüğünü görebiliyorum.

"Lütfen," diyorum, burada neredeyse yalvarmaya başvuruyorum.

Sinirli bir şekilde iç geçirdikten sonra yanımdan geçip omzuma çarpıyor ve masasının önündeki sandalyelerden birine oturuyor. Minnettarlıkla yanındaki koltuğa oturuyorum. Bacak bacak üstüne atıp ikisini de sandalyenin üzerine çekiyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Tamam, dikkatini çektin. Her şeyi ortaya dök.

"Dediğim gibi, benim için çok şey ifade eden bir aile kulübesi var. Bu çiftliğin sizin için ne kadar önemli olduğunu düşünün, ben de kulübe hakkında böyle hissediyorum. Büyükbabam vefat ettiğinde

Yakın ilişkimizden dolayı bana bırakacağını düşünmüştüm. Ancak vasiyetine göre, evlenen ilk torun mirasa sahip oluyor. Bunu soyunun devam etmesini sağlamak için mi yaptı emin değilim. Her iki durumda da planlarımı bozdu. Kuzenim Wallace şu anda nişanlı. Büyükbabamla aynı ilişkiye sahip değildi. Kulübeden nefret ediyordu ve biliyorum ki mülkiyeti alırsa buldozerle yıkıp daha modern bir şey inşa edecek. Bunu hazmedemem. Bu yüzden arkadaşım Laurel bu planı yapmamda bana yardımcı oldu."

"Peki plan tam olarak nedir?" diye soruyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Benimle bir yıllığına evleniyorsun-" "Bir yıl mı? Bu delilik."

"O kadar da uzun bir süre değil." "Bir yıl bir yıldır. Ve neden bunu yapmayı düşüneyim ki? Bu senin için mi?"

"Çünkü," diyorum derin bir nefes alarak. "Eğer benimle bir yıllığına evlenirsen, boşandığımızda çiftliğin yarısı üzerindeki haklarımı sana veririm. Hepsi senin, soru sormak yok."

Gözlerini bana dikti. Planın hayranı değil. "Bu şantaj."

"Pek sayılmaz," diyorum. "Buna anlaşma yapmak deniyor."

"Anlaşma, bu portakal karşılığında sana bir elma vereceğim gibi bir şey."

Bana evlenme mi teklif ediyorsun!"

"Elmayı evlilik, portakalı da toprak olarak düşünürseniz, bahsettiğiniz anlaşmaya benzeyebilir."

"Sen aklını kaçırmışsın." Başını sallar. "Wyatt, evlilik ciddi bir şeydir. Ne yapmam gerekiyor, seninle evlenip sonra da barışalım, bir yıl sonra görüşürüz mü diyeyim?"

Bu kısımdan gerçekten hoşlanmayacağını bildiğim için utaniyorum. "Aslında evliymişiz gibi davranmamız gerekecek."

Çenesini sıkarak soruyor: "Ne demek rol yapmak?"

Boğazımı temizliyorum. "Bilirsin işte, birlikte yaşamak gibi şeyler."

"Hayatta olmaz." Ben daha ayağa kalkmadan sandalyesinden kalktı ve ofisten dışarı çıktı.

Onu kovaladım ve "Endişelendiğin şey buysa yakınlık gerektirmeyecek" dedim.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve bana bakıyor. "Seninle birlikte yaşamayı gerektiren her şey mahremdir. Bu çiftlikte beni takip etmen yeterince kötü zaten. İhtiyacım olan son şey, misafir evime gelip seni orada, ayaklarını yastığıma dayamış, bilgisayarında bir şeyler yazarken görmek."

"Bilmenizi isterim ki, ben asla ayaklarını yastığınıza uzatmayacak türden bir kocayım."

"Tanrım," diye mırıldanıyor yürümeye devam etmeden önce.

"Bunu başarabiliriz, Aubree. Şehirde bir ev falan tutabiliriz."

"Hangi parayla?" diye soruyor. "Ayrıca çiftliğe yakın olmayı seviyorum. Ryland'a yardım etmek için ona yakın olmayı seviyorum. Sırf senin saçma fikrine uymak için taşınmayacağım."

"Dallama gibi görünmek istemem ama benim çok param var. İçinde yaşamak için küçük bir ev inşa edebiliriz, senin sahip olduğundan daha büyük bir şey."

Bana doğru yürüdü ve parmağını göğsüme bastırdı. "Neden o parayı alıp kendine postayla gelin almıyorsun?"

Ve böylece tavuk kümesine doğru yola koyuluyor, orada bir kaç oduna çarptığını duyuyorum.

Vay be, düşündüğümünden çok daha kötü geçti.

Aubree'ye evlenme teklif ettim.

Laurel: AMAN TANRIM! Tek dizinin üstüne mi çöktün? Kalkman için seni tekmeledi mi? Evet dedi mi?

Bana posta siparişiyle gelin bulmamı söyledi. Acaba tek dizinin üstüne çökmek onu ikna eder miydi?

Ona ihtiyacı olan kocanın ben olduğumu.

Laurel: Bana anlattıklarına bakılırsa, şüpheli. Şimdi ne yapacaksın?

Vazgeçmiyorum. En az beş gün daha buradayım. Çalışanlarına uzun bir hafta sonu verdi, yani onlar bilmeden onu çıldırtabilirim.

Laurel: Eylem planınız ayıyı dürtmeye devam etmek mi? Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?

Wyatt: Bazen ayı çatlayana kadar dürtmeye devam etmeniz gerekir. Bunu yapmakta bir sorunum yok. Yine de, acaba markette erkekler için koruyucu bardak var mı? Şuradaki öfke yüzünden bir taneye ihtiyacım olabilir.

Laurel: Bir gece kalmayı düşün.

Gerekebilir. Ama dürüst olmak gerekirse, planları açıkladığımda gözlerinde küçük bir ilgi kırıntısı gördüğümü düşünüyorum. Ona bir yıl boyunca birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmamız ve birlikte yaşamamız gerektiğini söylediğimde biraz aklını kaybetti.

Laurel: Kanepelerde uyumakta ve sümüklü böcek olmakta harika olduğunu bilmiyor mu? Senin adına bunu belirten bir tavsiye mektubu yazmamı ister misin?

Bu senin yardımsever en iyi arkadaş olma çaban mı?

Laurel: İşimi iyi yapmıyor muyum?

Wyatt: Normalde beklentileri aşarsın, şu anda ... hayır.

Laurel: Ayıyı dürtmenin bir yol olduğunu düşünüürken sana nasıl yardım edebilirim ki?

Wyatt: Taşaklarım kesildiğinde beni sağlığıma kavuşturmak için yanımda olacağını bilmek isterim.

Laurel: Taşakların kesilirse sağlığına kavuşmak ister misin? Sen denizyıldızı değilsin. Tekrar büyümezler.

Vücudumun yeteneklerini bilmiyorsun.

Laurel: Yeni bir inkâr durumuna başlamışsın. Büyüdüğünü görmek güzel.

Wyatt: Gözlerinizin önünde.

Dürtme konusunda iyi şanslar çünkü buna ihtiyacın olacak gibi görünüyor.

"NE HALT EDİYORSUN SEN?" Aubree arkamdan gelirken soruyor. Bir elimde peyzaj tekerleği, diğerinde işaretleme iğneleri vardı.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Ben soruyorum.

O hışımla çıkıp gittikten ve Laurel ile konuştuktan sonra, öğle yemeği yemeye ve Aubree'nin sınırlarını zorlamak için yapabileceğim şeylerin bir listesini yapmaya karar verdim. Ne düşündüğünü biliyorum. Wyatt, bu çok aptalca bir şey.

Ve evet, haklısınız. Ve bunu küçümsemeden önce, lütfen ona birkaç kez kibarca teklif ettiğimi ve hatta kesinlikle hoşlanacağını düşündüğüm küçük bir ev teklif ettiğimi unutmayın. Ben de denedim. Hayır dedi ve şimdi buradayız.

Bu bana geri teper mi? Olasılık çok yüksek ama bu riski almak istiyorum.

Ayrıca, eğer bir ilgi belirtisi fark etmeseydim, muhtemelen üzgün ve yalnız yoluma devam ederdim. Ama gözlerinde gördüm, orada. Sadece bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu görmesini sağlamalıyım.

"Beni kızdırmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor." Hiçbir şey onu geçemez.

"Neden müstakbel gelinimi kızdırmak isteyeyim ki?"

Yemin ederim, "Bana öyle deme" derken kulaklarından buhar çıktığını görüyorum.

Aubree'yi şiddet içeren bir durumda görmedim, yani havlıyor ama ısırıyor olabilir. Bu bilgiyi bir kenara saklasam bile, bana hırladığını görmek testislerimin korkudan titremesini engellemiyor. Dehşet içinde birbirlerine çarpıyorlar.

"Bu doğru değil mi?" Ona sordum.

"Öyle değil. Senin saçma teklifini kabul etmedim."

"Dizlerimin üzerine çökmediğim için mi? Çünkü yapabilirim."

Diz çökmeye başladım ama bana vurdu. "Ayağa kalk. Tanrım, saçmalıyorsun."

"Yani diz meselesi değildi. Eğer konu mücevhere gelirse, sana hayallerinin yüzüğünü ya da çok mütevazı bir şey alabilirim. Belki bir söz kolyesi ..." Yüzü ekşiyince ekliyorum, "Ya da belki bir söz anahtarlığı."

"Sorun evlenme teklifi değildi. Sorun sensin. Sorun sensin. Senin kişiliğin. Evli olma fikrin. Bu yüzden hayır dedim."

"Hmm, biraz sert görünüyor," diyorum. "Belki beni daha iyi tanısaydın, evet derdin."

"Evet demiyorum. Evlenmek istemiyorum. Kimseye bağlanmak istemiyorum. Özellikle de seninle evlenmek istemiyorum, çünkü bu burada kalacağın anlamına geliyor. İsteyeceğim son şey çiftlikte kazıklarla ve lanet bir peyzaj tekerleğiyle dolaşman."

"Utanç verici. İyi bir koca olurdum." Ondan uzaklaşıp tarlaya doğru yürümeye devam ettim. Gerçi Cadance'a sorarsanız, ben öyle biri olmazdım.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor peşimden gelirken.

"Tarlaya."

"Neden?" diye sorar.

"Karım ya da müstakbel gelinim olmadığınıza göre, bu soruya cevap vermem gerektiğini sanmıyorum."

Hemen önüme atılıyor ve "Bu çiftliğin ortak sahibi olduğuma göre bilmeye hakkım var" diyor.

"Benim arazim olduğu sürece olmaz." Dürtme başlasın.

"Dışarı çıkmayın ve işleri karıştırmaya başlamayın" diyor.

"Neden işleri berbat edeyim ki? Evlilik teklifimi reddettiğin için sana inat işlerini mahvedecek değilim." Ona sırtıtıyorum ve gözleri öfkeden dümdüz oluyor.

"Wyatt Preston, önerim-"

"Wyatt Joseph Preston, eğer tiradında göbek adımı kullanmak istersen diye."

Dudakları büzüldü.

Gözleri daha da kısılr.

Ve elleri yanında seğiriyor.

"Wyatt Joseph Preston" -ahh, tam adımı kullandı- "Bana ne yapacağını söylemeni öneririm, yoksa kendimi sana bağlayacağım."

"Mükemmel, tam da istediğim şey. Belki o zaman bana alışsın."

Onu geçip tarlaya doğru ilerliyorum ve şaşkınlıkla ayaklarının sert toprak zemine sürtündüğünü duyuyorum ve sonra sırtımda zıplayıp bacaklarını belime dolayarak beni neredeyse geriye doğru çekiyor, sırtıma t u t u n u y o r .

Dengemi sağlamam bir saniye sürüyor, ama sağladığımda başımı şakacı bir şekilde onunkine sokuyorum.

"Ne yapıyorsun? Kes şunu." Bana bağlı kalmaya devam ederken benden kaçmak için kalkıyor.

"Eşime sarılıyorum. Evlenince böyle olur işte, kucak kucağa."

"Bu bir satış noktası değil," diye kestirip atıyor.

Aldığı serbest yolculuğun tadını çıkararak -çünkü yanımda olduğu anlamına geliyor ve evet diyene kadar onu iğnelemeye devam edebilirim- "Dokunulmaktan hoşlanmıyor musun, Aubree?" diye soruyorum.

"Tanımadığım yabancı adamlar tarafından değil."

"Beni yeterince tanıyorsun. Kız kardeşin bana sarıldı. Bunun bir anlamı var."

"Kız kardeşim, güneşin altında doğru şekilde parıldayan bir lamba direğine sarılır. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Mac bana sarıldı."

"O bir çocuk ve sen ona bir hediye verdin."

"Sağlam nokta. Ama kardeşin bana sarıldı."

"Hayır, sarılmadı."

"Nereden biliyorsun?" Onu çiftlik boyunca taşırken soruyorum, sırtımdaki fazladan ağırlıktan pek de rahatsız

olmuyorum. Ben

Yarın bunun için ağlayacağımdan eminim. Şu Epsom tuzlarından almam gerekebilir. "Köşede kaşlarını çatıyordun, bu yüzden selam verirken sırtımı nazikçe okşadığı gerçeğini gözden kaçırmış olabilirsin."

"Ryland öyle yapmaz."

"Her iki durumda da, seni başımın üzerinden bu zemine çevirsem ve sonra sana sarılıp özür dileysem, bu dokunuşu kabul edeceğini bilecek kadar beni tanıyorsun."

"Seni dizlerdim ve kendim kalkardım."

"Teknik olarak, bu bana dokunmak olurdu, yani ben kazandım." Kendi kendime gülümsüyorum.

"Tam olarak ne kazanıyorsunuz?"

"Sen, tabii ki. Hem de ne ödül. Biraz huysuz, çokça küstah ve bir sürü hırıltı. Ne güzel bir gelin olacaksın."

"Ben hırlamam."

"Dün bir tavşana hırladığını gördüm. Zavallı bacakları tutmadı ve asker sürünmesi gibi çalıkların arasına kaçtı, sen de orada oturdun, işaret ettin ve güldün."

"Bu da ne böyle?" diyor. "Yazar beyniniz bütün gün bunu mu yapıyor, kafanızda gerçek olmayan senaryolar mı uyduruyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Sahneleri ve diyalogları bu şekilde yaratıyorum."

Gün içinde düşüncelerinize teslim olmuyor musunuz?"

"İyi bir hanımefendinin bir tavşanı asker sürünmesi tarzında korkutmasını kesinlikle düşünmüyorum."

"Kendin için güzel bir tanımlama yapman hoşuma gitti. Benim seçeceğim bir şey değil, ama yine de ben de seni kendi kişisel koalam olarak seçmezdim, ama işte buradayız."

"Eğer bana ne yaptığını söyleseydin, sana binmek zorunda kalmazdım," diye cevap veriyor.

"Bana binmek benim tanımıma uymaz," diyorum.

"Kafamda tamamen farklı bir imaj var."

"Ew," diyor. "Asla yapmam."

"Denemeden eleştirmeyin."

Sinirli bir ses tonuyla, "Birkaç kez denedim.

Sadece bunu seninle yapmayacağımı söylemek istedim."

"Bu hiç adil değil. Ben bütün gün daktilo yazmaktan güçlü parmakları olan yakışıklı bir adamım. Nasıl bir zevk verebileceğimi tahmin bile edemezsiniz."

"İyi ki benim de öğrenmek gibi bir arzum yok."

"Sen kaybedersin." Omuz silkiyorum. "Akupunktur uzmanım şimdiye kadar gördüğü en güçlü başparmak kaslarına sahip olduğumu söyledi."

"Bundan etkilenmem mi gerekiyor? Başparmak kaslarıyla ne yapacaksın ki?"

Duraksadım ve "Çok fazla, Aubree. Hem de çok."

"Sorduğumu bile unut."

"Hayır, o konuya girelim. Bence gezintimizde biraz eğitim iyi olur, değil mi?"

"Başparmaklarınız hakkında konuşmanızı ve onları bir yerlere sokmanızı içeriyorsa hayır."

Huysuz tavrına ve sinirli mizacına rağmen, gerçekten kıvrak zekalı ve belki de biraz esprili biri olduğunu biliyor musunuz? Biliyorum bu biraz abartılı olabilir ama verdiği yanıtlar beni gülümsetti.

"Eğer evleneceksek, bu konuları konuşmalıyız."

"Evlenmiyoruz" diyor, bitkin bir halde.

Hmm, belki yeterince söylersem, onu yıpratabilirim. Onu dürtecek şeyler listesine bunu da ekle.

"Öyle s a n ı y o r s u n , ama sözlerimi bir kenara yaz, beş gün sonra kabul ediyorum diyeceksin!"

"Yazar rüyalarınızda."

"ŞUNU YERİNE KOY," diye bağıriyorum tel kazıklararımdan birini daha yerinden çıkarmış olan Aubree'ye.

"Hayır." Hepsini avuçlarının arasına almış, kendinden kesinlikle memnun.

"Burada zor bir iş yapıyorum ve sen bunu mahvediyorsun."

"Tıpkı senin günümü mahvettiğin gibi mi?" diye soruyor. "O kümesi bitiriyor olabilirdim. Onun yerine burada, kızgın güneşin altında, patates tarlasında başıboş dolaşan bir çocukmuşsun gibi tepende helikopterle dolaşıyorum."

"Bu senin seçimidir. Seni buraya gelmeye ben zorlamadım. Bana bir ağaç gibi tırmanan sendin ... yani ..." Kaşlarını oynatıyorum.

"İğrençleşmeyi bırak," diyor eğlenmeyen bir bakışla.

"Cidden, kazığı yerine koy."

"Bana ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

Gözlerini devirerek, "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Arazinin kendi tarafımı işaretliyorum. Pazartesi günü ineklerime yer açmak için tarlaları parçalayacak bazı insanlar gelecek."

Ağzı açık kalıyor ve vücudu gevşiyor.

"Affedersiniz?" diyor.

"Beni duydunuz. Gerçekten çok fazla patates atığınız olduğuna inanıyorum ve bu alanı inekler gibi daha önemli bir şey için kullanabiliriz."

"Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bunun için başlangıç aşamasının ne kadar pahalı olacağını biliyor musun?"

"Tanrı'ya şükür, harcanabilir bir geliri olan bekar bir adamım. Moooooo-ve bitti . . . inekler geliyor, bebeğim."

Telefonumda arazinin topografyasını gösteren bir uygulamayı kullanırken peyzaj tekerleğini arazide yönlendiriyorum. Bir köşeye geldiğimde bir kazık koyuyorum, ancak o kazığı tekrar kapıyor.

Ona döndüm ve "Bunu ikimiz için de çok ters bir hale getiriyorsun" dedim.

"Tarlalarımı sökmeyeceksin."

"Tarlalarım." Burnuna vuruyorum, o da bana vuruyor. "Ama Bayan Wyatt J. Preston olursan senin olabilirler." Gökyüzüne hülyalı hülyalı bakıyorum. "Aubree Falooloo Preston. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

"Sen dengesizsin. Şimdi bu saçmalığı kes. Yapmam gereken işler var ve tüm bu süre boyunca sana bakıcılık yapamam."

"Senden bana bakıcılık yapmanı istemedim. İstedüğün zaman gitmekte özgürsün. Ben sadece çalışmaya devam edeceğim."

"Eğer ben gidersem ve siz hala kazık çakmaya devam ederseniz, bu gece buraya bir el feneriyle gelip tüm kazıkları sökeceğimi ve gereksiz çalışmalarınızı sileceğimi biliyorsunuz."

"Bu kadar kindar mı olacaksın?"

"Ne kadar kindar olabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Evet, Bayan Preston, görünüşe göre eşinizle karşılaştınız," diyorum ona sırtarak.

Bunun eğlenceli olacağını söyleyebilirim.

Chapter Five

AUBREE

Banyo aynasında kendime bakarken omuzlarıma biraz aloe vera sürüyorum. Günün en sıcak saatinde güneş kremi sürmeden sahaya çıkmayı beklemiyordum ama Wyatt Preston kendini bir şeyler anlatmaya çalışan komik bir adam zannedince böyle oluyor.

Bilin bakalım
kim kazandı?
Ben kazandım.

Kazıkları bitti ve onları benden almaya çalıştığında kaçtım, botlarla tarlalarda koştum ve onu toz içinde bıraktım. Ondan sonra gitti ve ben kendimi hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim. Yapmaya kararlı olduğu tavuk kümesi üzerinde çalıştığını gördüğü zaman hariç. Ona, onun yardımı ya da fikri olmadan da iyi olduğumu kanıtladım.

Ya da evlenme teklifini.

Dürüst olmak gerekirse, bu küstahlığı hala atlatamadım. Bu çiftlik onun umurunda değil. Araziyi özgürce teslim edeceğini kendisi söyledi. Elinde tutmasının tek sebebi

Çünkü benden bir şey istiyor ve bu şey duyduğum en saçma şey.

Evlilik.

Aile kabinini kurtarmak için benimle evlenmek istiyor.

Beni yanlış anlamayın, size yakın olan bir şeyi kurtarmak için çaresiz kalmanızı anlayabiliyorum, bu yüzden bu çiftlik için onunla mücadele ediyorum. Ama başka seçeneklere ihtiyacı var çünkü ben onlardan biri değilim.

İçine sütyen yerleştirilmiş bir atlet giyip pamuklu bir şort giyiyorum. Ryland ve Mac ile yemek yiyeceğim. Süslenmeme gerek yok. Saçlarım ıslak ve aşağıdayken sandaletlerimi giyip çiftlik evine doğru ilerlerken gözlerim çiftlikte sürekli karşıma çıkan aptal cipe takılıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyorum eve doğru yürüyüp verandanın basamaklarını çıkarken. Gıcırdayan paravan kapıyı açıp Wyatt'ı yerde, ninja gibi giyinmiş ve Mac'in zıplayan elleri yüzünden sahte bir acıyla yuvarlanırken gördüğümde içten içe inliyorum.

Neden?

O neden burada?

O peşime takılmadan huzurlu bir an yaşayamaz mıyım?

"Aubree Teyze!" Mac bana doğru koşarken "Aubree Teyze" diyor. Beni her gün görüyor ama yine de sanki aylardır ilk kez ziyarete geliyormuşum gibi davranıyor. O, her günün sonu için mutlak en iyi merhemdir.

"Hey, Mac, günün nasıl geçti?"

"Harika. Wyatt Amca'yı toza dönüşene kadar zaplayacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü bunun olmasından daha çok istediğim bir şey yok."

Wyatt yerden başını kaldırıp bakar. "Eminim yaparsın," diyor.

Ryland merdivenlerden koşarak iniyor, yeni duş almış ve tıpkı benim gibi rahat kıyafetler giymiş. "Oh hey, pizza fırında. Birazdan biter."

"Harika, bir şey yapmamı ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır, böyle iyiyim. Sadece masayı hazırlayacağım. Hey Mac, yukarı çık, tuvalete git ve ellerini yıka."

"Ama benim tuvalete gitmeme gerek yok ki" diye sızlanıyor.

"Tuvalete gitmen gerekmediğini anlıyorum ama eminim içinde dışarı çıkması gereken bir çiş vardır."

"Hayır, çiş yok." Başını meydan okurcasına sallıyor. Mac hakkında konuştuğumda şehirdeki insanlardan duyduğum şey, dört yaşın ebeveynlik için en kötü yıllardan biri olduğu çünkü bu bağımsızlığı ve meydan okumayı gerçekten seviyorlar. Kötü bir şey değil, ama onlara bir şey yaptırmaya çalıştığınızda gerçekten çok zor oluyor.

"Tamam," diyor Ryland. "O zaman tuvalete gitme. Bu senin seçimin. Umarım çiş cini seni yakalamaz."

Çiş cini de neyin nesi?

Ellerini uzatarak ve parmaklarını kıvrarak, "Eğer yaparsa, onu zappers'larımınla zaplarım," diyor.

"Pee goblin zaplara karşı bağışıklıdır."

"Öyle mi?" Mac bu yeni bilgi karşısında neredeyse afallamış bir halde sorar.

Ryland başını sallar. "Evet. Ne olursa olsun senin için gelecek." İç çekiyor. "Peki, ben tuvalete gidiyorum."

Sonra başı öne eğik bir şekilde, tuvalete gitmek için kendini merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

"Çiş cini de neyin nesi?" diye sordum.

Ryland elini tezgâhın üzerine koyarak, "Beni yargılamayın ama bir gün okulda altına işediğini ve çiş cininin onu almaya geldiğini söylediğinde aklına gelen bir şeydi. Ben de onunla devam ettim." Başını sallıyor. "Mükemmel değilim, sadece enfeksiyon kapmaması için kızın çişini yapmasını sağlamaya çalışıyorum. Tanrım, o bir deve. Çişini tanıdığım herkesten daha uzun süre tutuyor."

Wyatt ninja maskesini çıkarıp beni bir aşağı bir yukarı süzerken, "Çiş cinini sevdim," diyor. "Güzel görünüyorsun, Aubree."

Ne yapıyor?

Orada öylece durdum, afalladım ve kafam karıştı çünkü bunu neden kardeşimin önünde söylesin ki? Tabii bu onun planının bir parçası değilse.

"Teşekkür etmeyecek misin?" Ryland sırtıyor.

"Hayır," diyorum mutfağa doğru ilerlerken ve masayı hazırlamaya yardım etmek için peçeteleri alırken.

Wyatt hemen arkamdan gelip peçeteleri alarak, "Dur ben getireyim," diyor. "Çiftlikte zor bir gün geçirdin. Şu güneş yanığına bak. Bunun için losyon getirmemi ister misin?"

Vay canına, Oscar da . . .

"Sadece biraz sürdüm ve sana ihtiyacım yok-"

"Ry Ry Amca, kaka yapıyorum!" Mac yukarıdan bağılıyor.

Ryland yanımdan geçerken "Harika," diye mırıldanıyor. "Masayı hazırlamayı bitirebilir misin? Yeğenime bakmam lazım, kakasını yaparken eşlik edilmesini seviyor."

Böyle zamanlarda Cassidy'ye beni Mac'in yasal vasisi olarak listelemediği için teşekkür ediyorum.

Ryland merdivenleri çıktıktan sonra Wyatt bana doğru yürüdü ve "Yardı mı ister misin?" dedi.

Ona doğru döndüm ve "Senden istediğim şey bu evi terk etmen ve bir daha asla geri dönmemen" dedim.

"Kocanla böyle mi konuşmalısın?"

Dişlerimi sıkarak, "Sen benim kocam değilsin" dedim.

"Henüz değil." Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama bileklerimi ellerinin arasına alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bilmeni istedim..." Ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğiliyor. Konuşmaya başladığı anda tüylerim diken diken oluyor. "Kimseye benden bahsetmeyeceksin.

tek bir kişi bile yok ve eğer bunu yaparsanız, arazimin yarısını satarım."

O uzaklaşırken dudaklarımdan bir nefes dökölüyor. "Yapamazsın."

"İsterdim, Bayan Preston." Sonra yanımdan geçip dolaptan tabakları aldı ve masayı hazırlamaya başladı.

"Biliyorsun, bu işe yaramayacak," diyorum, tüm numarasını anlamış bir şekilde. "Sen gitmeden önce önümüzdeki dört beş gün içinde fikrimi değiştireceğini sanıyorsun ama benim hakkımda bilmediğin şey, satın almak istediğin inekler kadar inatçı olduğum. Kımıldamıyorum."

"Belli ki beni hafife almışsın," diyor beni çıldırtan kibirli bir özgüvenle. Sonra gözleriyle beni tarıyor ve "Meme uçların sertleşmiş. Bunu ben mi yaptım?"

"Aman Tanrım!" Mutfağa girerken göğüslerimi kapatarak neredeyse bağırıyordum.

Ve evet.. evet, bunu yaptı.

Ama onun çekici bir adam olduğunu düşündüğümden ya da saçlarının alnına düşme şeklini ilgi çekici bulduğumdan değil. Çünkü öfkelenediğimde vücudum tepki veriyor ve ne yazık ki buna meme uçlarım da dahil.

Arkamda sıcak bedenini hissettiğimde ondan uzaklaşıyorum. Eli belime iniyor ve bu küstahlığı beni o kadar aşağılıyor ki arkamı dönüp ona bakıyorum.

Kötü fikir, çünkü o kadar yaklaştı ki beni tezgaha doğru bastırdı.

"Seni heyecanlandırdığımı kabul etmende bir sakınca yok."

"Bu kadar iğrenç olmasanız olmaz mı?" Onları sakinleştirmek umuduyla bir elimle göğsümü kapatmaya devam ederek soruyorum. "Burası serin ve sütyen giymiyorum. Meme uçlarımla seninle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, bu tür konuşmalar tamamen uygunsuz."

"Müstakbel karım olduğunda değil."

"Aman Tanrım, Wyatt. Ciddi bir sorunun olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Gördüğüm tek sorun tam karşımda duruyor." Belimi biraz daha sıkı kavriyor, sadece beni tuttuğunu, bana hakkı olmayan bir şekilde sahip olduğunu hatırlatmak için.

Yine de neden elini itmiyorum?

"İtiraf et Aubree," diyor bana yaklaşıarak. "Sen araziyi istiyorsun, ben de kulübeyi. Birbirimize yardım etmek için mükemmel bir fırsat."

"Peki ya sana yardım etmek istemediğim gerçeği ne olacak?" diye sordum. "Bu noktada, yapmak istediğim son şey hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olmak."

"Bazen sözlerin canını yakabilir, Aubree."

"Lütfen, senin duyguların yok," diyorum. "Sahip olduğun tek şey kendini beğenmişliğin. Benimle vakit kaybetmemeni ve başka birini bulmaya çalışmanı öneririm."

"Peki bunu yaptıktan sonra arazinin yarısını başka bir şey için kullanırsam ne olacak? Mesela ... oh, bilmiyorum, ticari alan için satmak gibi."

"Sen böyle bir şey yapmazsın," diyorum içimi hafif bir panik kaplasa da. Daha önce söylediklerinde haklıydı. Onu o kadar iyi tanımıyorum ve bu adamın ne tür bir dürüstlüğe ve sadakate sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kulübesine olan sevgisinden başka.

Ancak teklifine bakılırsa, kendi istediğini elde etmek için insanların üzerine basmakta bir sakınca görmüyor.

"Çok isterdim ve her saniyesinden keyif alırdım."

Tam o sırada Mac ve Ryland merdivenlerden iniyor ve Ryland'ın bizi mutfakta, samimi bir pozisyonda fark ettiği anı görüyorum çünkü kaşları soru sorarcasına kalkıyor.

Neyse ki Wyatt geri çekiliyor ve masayı hazırlamaya devam ediyor ama bu Ryland'ın kafasında bir sürü soru dönerken bana bakmasını engellemiyor.

Yine de onu görmezden geliyorum ve herkese içki getiriyorum. İhtiyacım olan son şey Wyatt'ın araziyi satmak gibi küstahça bir şey yapması. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve yardımcı oluyormuş gibi davranarak mutfakta dolaşıyorum.

"HARİKAYDI, TEŞEKKÜRLER," diyor Wyatt boş yemek tabağını bıraktıktan sonra karnını sıvazlarken. "Ev yapımı mıydı?"

"Dostum, ev yapımı pizza hamuru yapmak için zamanım var gibi görünüyor mu?"

Ryland için bulaşık makinesini doldurmayı bitirdiğimde Wyatt gülüyor. "Hayır, ama kibar olmak ve varsayımda bulunmamak istedim."

"Minnettarım, ancak kestirme yollardan uzak durun. Ne kadar kolay olursa benim için o kadar iyi." "Bildiğim iyi oldu."

Ellerimi mutfak havlusuna siliyorum. "Yardıma ihtiyacın olan başka bir şey var mı? Mac'e duş aldırmamı ister misin?"

Ryland başını sallar. "Hayır, ben halledebilirim. Sen eve gidebilirsin. Bulaşıkları yıkadığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen" diyorum.

Wyatt yanıma gelirken, "Gel, seni evine bırakayım," diyor.

"Sanırım gelebilirim," diyorum, ona son derece kızgın bir şekilde. Sadece bugün yaptığı her şey yüzünden değil, yemek sırasında çok çekici olduğu için de.

Ryland'ı gülmekten yerlere yatırdı ve Mac bir ara kucağına oturup yanaklarıyla oynadı. Tüm akşam yemeği onun tarafından tüketildi. Ve en kötüsü? Masada yanıma oturdu ve kolunu birkaç kez sandalyemin arkasına dolayarak aramızda bir şeyler oluyormuş gibi görünmesini sağladı.

Tomurcuklanan bir ilişki de diyebilirsiniz.

Ryland'ın bizi mutfakta birlikte yakalarken sırtına almasına yetecek kadar ince ama anlamlıydı. Şu anda kardeşimin aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim.

Wyatt bilmiş bir gülümsemeyle, "Hayır, eve sağ salım varmanı sağlayacağım," diyor. "İyi geceler, Ryland."

Ryland Wyatt'ın elini sıkarken sırtıyor. "İyi geceler, Wyatt."

Sonra Wyatt elini belime koyarak sanki bana eşlik ediyormuş ve nereye gittiğimi bilmiyormuşum gibi beni ön kapıya doğru yönlendiriyor.

Verandaya ulaşp merdivenlerden indiğimizde ondan uzaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Kes şunu. Evimin nerede olduğunu biliyorum ve kardeşimin önünde bir çiftmişiz gibi davranmanı istemiyorum."

"Neden olmasın?" diye sorar. "Teklifime evet dediğinde, bu büyük bir sürpriz olmayacak."

"Bir hafta boyunca biriyle birlikte olduktan sonra nişanlanmak, elini belime kaç kez koyarsan koy büyük bir sürpriz olacak."

"Darbeyi yumuşatacaktır. Güven bana, bu tür şeyleri bilirim."

"Sahte evlilikleri biliyor musun?" diye sordum. "Lütfen, nasıl olduğunu söyle?"

"Buna yazar olmak deniyor," diyor beni misafir evime kadar takip ederken. Kapıyı açtım, üzerine kapatmaya hazırdım, ama dehşete düştüm, içeri girmesine yardım etti. "Konusu mantık evliliği olan bir kitap yazdım, yani bu konuda tecrübeliyim. Ne yapılması ve ne yapılmaması gerektiğini çok iyi biliyorum. Etrafınızdaki insanlara olası bir aşk hakkında ince ipuçları vermenin anahtar olduğunu söylediğimde yalan söylemiyorum. Kitabımda çok güzel oynadı."

"O kurgu," diye karşı çıkıyorum. "Bu gerçek hayat. Tamamen farklı."

"Bazıları kurgunun gerçek hayat için bir araştırma olduğunu söyleyebilir."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Kesinlikle kimse öyle demiyor."

"Bazıları olabilir."

"Hiç kimse," diye cevap verdim. "Ayrıca, evime gelerek ne halt ettiğini sanıyorsun? Seni ben davet etmedim."

"Kocaların davetiyeye ihtiyacı yoktur," diyor ayakkabılarını çıkarıp etrafına bakınırken.

Ayakkabılarını gösterdim. "Onları geri giy. Kalmıyorsun."

"Merak etme, sen yatmadan önce gideceğim, ama sadece yaşayacağım yere iyice bir bakmak istiyorum." Dolabıma doğru ilerledi ve kapıyı açtı. "Hmm, eşyalarım için biraz yer açmamız gerekecek."

Kapıyı kapattım ve vücudumla onu kapıdan uzaklaştırdım. "Burada kalmıyorsun. Bu yüzden yer açmamıza gerek yok."

"Oh, küçük ev olayına mı girmek istiyorsun? Sorun değil. Küçük bir apartman dairesi de yapabiliriz ve boşandıktan sonra onu bir Airbnb'ye dönüştürebilirsin. Bu fikir için rica ederim."

"Teşekkür etmedim."

"Ekstra geliri görmeye başladığında göreceksin." Kollarını uzatarak yatağıma uzandı. "Ooo, düşündüğümünden daha rahat. Bu iş görür."

"Seninle aynı yatağı paylaşacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Başka nerede uyuyabilirim ki?"

Diş fırçamı alıp dişlerimi fırçalamaya başlarken "Yerde," diye cevap veriyorum.

"Aha," diyor, kaldırıp beni işaret ederek. "Bunu düşünüyorsun. Seni yıpratıyorum."

Kahretsin, bu beni atlattı.

"Dışarıda yerde demek istedim çünkü sen benim kocam olamazsın." Lavaboya tükürdüm ve diş fırçamı çalkaladım.

"İyi denemeydi," diyor yatağına uzanırken. "Biliyor musun, Airbnb o kadar da kötü bir fikir değil. Mekana dahil edebileceğiniz tüm markaları düşünün. The Almond Store'dan her şeyi içeren bir hediye sepeti ve kahvaltı için taze yumurta sunabilirsin."

"Şu fikirlerini keser misin? Sinir bozucu olmaya başladılar."

Çünkü aslında oldukça iyiler. Bir Airbnb burada çok iyi iş çıkaracaktır, özellikle de han tüm olanaklara sahip rezervasyon yapılabilecek birkaç yerden biri olduğu için. Kasabanın dışındaki karavan parkının yanı sıra, sahilin yaklaşık üç mil yukarısında bir kamp alanı bulunmaktadır.

"Onları düşünmediğin için üzgün müsün? Sorun değil, bebeğim. Geliştirebileceğiniz bazı fikirler düşünebiliriz."

"Bu çok küçümseyici," diyorum yatağıma otururken çünkü bacaklarım ağrıyor ve oturacak başka yerim yok. Bu oda bu kadar küçük işte.

Yüzünü bana dönüyor ve başını elinin üzerine koyuyor. Saat beş yönündeki gölgesi çok koyu geliyor, neredeyse sakalı varmış gibi görünüyor. Kabul etmek istediğimden değil ama ona çok yakışıyor.

"Evlendiğimizde küçümseyici olmayacağımı söylediğimde bana güvenin."

"Harika, yani bana kur yapmaya çalıştığında sadece küçümsüyorsun?" Yatağıma uzandım, günün yorgunluğu üzerime çökmüştü. Yastığa gömüldüğümde gözlerim kaymaya başlıyor.

"Yani kur yaptığımızı mı düşünüyorsun? Bildiğim iyi oldu. Bu bir . . . Sana her gün çiçek getiriyorum gibi bir şey mi? Çünkü nasıl kur yapılacağını biliyorum."

"Beni yalnız bırakmaya ne dersin? Bu sana biraz puan kazandırır."

"Öneriniz için teşekkür ederim. Korkarım bunu kabul edemem çünkü zaten sana oldukça bağlıyım."

"Alaycılık ve şımarıklıkla işkence görmek hoşuna mı gidiyor?" Yastığıma daha da gömülüp bacaklarımı bileklerimden çaprazlarken soruyorum.

Ben yavaşça gözlerimi kapatırken, "Buna benim suçlu zevkim diyebilirsin," diye cevap veriyor. "Üzerimde uyuyakalıyor musun?"

"Öyleyim," diyorum, gözlerimi açma zahmetine katlanmadan. "Ve eğer sabah seni burada, yatağımda bulursam, ciddi bir sorunla karşı karşıya kalacaksın."

"Benimle yatmaya alışmak istemez misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Çünkü seninle evlenmiyorum, bu yüzden seninle yatmaya alışmama gerek yok. Bu kadar basit."

"Şimdi böyle diyorsun ama seni yıpratacağım."

"Çabalarınızda size şans diliyorum çünkü buna ihtiyacınız olacak. Ne kadar inatçı olabileceğimi bilirim. Gerçekten yokuş yukarı tırmanacaksın." Yastığıma kıvrıldım.

"Meydan okumayı sevmem iyi bir şey." Yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Tatlı rüyalar, Bayan Preston."

Cüretkarlık.

Yarın uyandığımdaya tüm bunların korkunç bir kabus olmasını ne kadar isterdim.

Asla Bayan Preston olmayacağım. Tehditleri ne olursa olsun.

DÜN GECE, uzun zamandır uyuduğum en iyi gece uykusunu rahatlıkla aldım. Neden emin değilim. Bunun Wyatt'la hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum, bundan kesinlikle eminim, ama harikaydı. Kendimi yenilenmiş ve güne başlamaya hazır hissediyorum.

Biraz uyumuş olabilirim ama sorun değil çünkü bugün hafta sonu ve istersem izin kullanabilirim ama kullanmıyorum. Wyatt elini sürmeden önce tavuk kümesini bitirmek istiyorum. Ona yardımına ihtiyacım olmadığını göstermek istiyorum.

Elimde taze bir seyahat kupası kahve ile evden çıktım ve dörde dört arabaya atladım. Bugün hava sıcak olacak, bu yüzden güneş kremimi sürdüm ve üzerinde boya lekeleri olan bir çift yıpranmış kot şort ve üzerinde Save the Trees yazan yeşil bir atlet giydim. Saçlarımı topuz yaptım ve saçlarımı gözlerimden uzak tutmak için başıma rulo yapılmış bir bandana bağladım.

Tavuk kümesinin son dakika çerçevelerini bitirmeyi ve ardından tüm gün boya yapmayı planlıyorum. Boya

kururken, ben de

görsel açıdan daha çekici hale getirmek için tavuk kümesinin etrafına yerleştirmek üzere bazı çiçek kutuları inşa etmek istiyor. Bu, Cassidy'nin bu çiftliği kurarken gerçekten inandığı bir şeydi. Eski ahşabı kullanabiliriz ama yanında bir çiçek bitkisi olacak. Bu da bana bugün hepsini sulamam gerektiğini hatırlatıyor.

Yoldan ahıra doğru sürüyorum. Köşeyi dönüp Wyatt'ın cipi görüldüğünde içten içe inliyorum.

Hayır.

Burada olmasına imkan yok. Saat sabahın sekizi. Adam uyumayı bilmiyor mu?

Bu neden oluyor ve ben bunu hak etmek için hayatta ne yaptım?

Hemen sinirlenerek ve harika uykumun bana getirdiği tüm neşeyi kaybederek park ediyorum ve Wyatt, kemer halkalarından birine asılı bir çekiçle bir çift kargo hakisi giyerek görüldüğü sırada dışarı atlıyorum. Siyah tişörtü dar kalçalarının üzerine düşerken pazularını sıkıca sarıyor. Ve bugün, zorlu iş günlerinden payına düşeni almış gibi görünen ters bir şapka takıyor.

"Günaydın bebeğim," diyor beni fark ettiğinde.

"Bana öyle demesen olmaz mı? Ben senin bebeğin değilim."

"Olacaksın." Göz kırıyor. "En sevdiğin kekler, biraz taze meyve ve kahven ahırda." Gözleri elimdeki fincana takılıyor. "Ama görüyorum ki sende zaten var. Her halükarda, yeniden doldurmak için orada."

Her gün buraya gelip durması yeterince kötü zaten. Daha da kötüsü, en sevdiğim keklerin benim en büyük dayanağım olduğunu biliyor ve adama katlanamam da kendimi, beni bekleyen akçaağaç elmasının kokusunu şimdiden alabildiğim ahıra doğru ilerlerken buluyorum. Lanet olsun ona.

Traktörün üzerine oturuyorum ve bir çörek ısıyorum. Hayatımın ne hale geldiğini düşünürken, lezzetli tatlar damağımın üzerinde geziniyor.

Çiftliğimin etrafında beni takip eden, bana Bayan Preston diyen, aşk acısı çeken bir şeytan gibi evlenme teklif eden ve hayır diyecek gücü bile kendimde bulamadığım kekler getiren bir adam var. Geçen hafta bana bu durumda olacağımı söyleseydiniz, size inanmazdım. Azıcık bile inanmazdım.

"İtiraf etmeliyim ki kek seçmekte çok iyisin," diyor bir tanesini alıp üstünden büyük bir ısırık alırken. Ben de aynı şekilde yiyorum. Kenarlarla uğraşmak yok. Hayır, doğrudan tepesine dalıyorum. "Bu sabah ikinci kez yiyorum."

"Sanki bu bir başarıymış gibi davranıyorsun," diyorum. "Bir günde altı tane içtim."

Kaşları kalkıyor. "Altı mı?"

"Utanmıyorum bile. Bu kutudan iki tane içtiğin için seni şuradaki yabayla bıçaklamadığım için mutlu ol."

Arkasındaki dirgene ve tekrar bana bakıyor. "Biliyor musun, bunu yapacağına gerçekten inanıyorum."

"Güzel, ne kadar akılsız olduğuma inanırsan o kadar iyi."

"Yine de beni korkutmuyor." Yakına eğilir ve şöyle der, "Kadınlarımı biraz çılgın severim."

"Eğer durum buysa, belki Craigslist'te bir gelin bulabilirsiniz. Orada evlilik gibi insani hizmetler sunan insanların çoğunun akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyorum."

"Hayır, tam önümde oturan mükemmel bir örnek varken neden etrafıma bakayım?"

"Ciddi sorunların var." Başımı sallıyorum. "Ayrıca, neden buradasın?"

"Gerçekten sormak zorunda mısınız?" Kendine biraz kahve koyuyor. "Müstakbel gelinim burada ve onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Bunu bir tavuk kümesi ya da tozlu patates tarlaları dışında bir yerde yapmayı tercih eder miydin? Tabii ki, ama onun inatçı bir yapısı var ve ben de onunla uğraşmak zorundayım."

"Seni etrafımda istemediğimi hiç fark ettin mi?"

"Bebeğim, buraya geldiğim ilk gece çiftlik evine girdiğim andan itibaren bana karşı olan hoşnutsuzluğunu okuyabildim. İnan bana, duygularının farkındayım ama bu topraklarda bulunmaya hakkım olduğunu ve burada istediğim kadar kalmayı planladığımı anlamalısın. Hatta kalışımı uzatabilirim. Ethel'in bunu yapmam için onay beklediğini biliyorum. Yapacak daha iyi bir şeyim yok ve ulaşmam gereken hedeflerim var. O yüzden mücadele etmeyi bırakın. Kalmak için buradayım."

"Burada kalmak için gelmedin," diyorum çöreğimden bir ısırik daha alırken. "Çiftlik hayatının monotonluğundan sıkılana ya da aklına yeni bir kitap fikri gelene kadar burada kalacaksın."

"Dürüst olmak gerekirse, burayı seviyorum." Traktörün tekerleğine yaslanıp bana bakıyor. "Kasabayı, insanları, atmosferi seviyorum. Ethel dün gece bana handa istediğim her yerde yazabileceğimi söyledi, ben de bunu açık bir davet olarak kabul ediyorum. Dün gece gayrimenkullere bakıyordum ve ilgilendiğim birkaç yer var."

"Dur," diyorum çöreğimi indirirken. "Hayır, yapmayacaksın."

"Bence Mac'e daha yakın olmak iyi olur. Ryland'a yardım etmek. Clarke'ın bunu takdir edeceğini biliyorum."

"Ryland ihtiyacı olan tüm yardıma sahip."

"Bekle," diyor bana doğru dönerek. "Gözlerinde gördüğüm şey panik mi?"

Paniklemiş hissetmeme rağmen "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Sanırım öyle." Sırıttıyor. "Neden buraya taşınmam konusunda paniğe kapıldın? Beni her gün çiftlikte görmek zorunda kalacağından, arazinin benim tarafımı gözetlemeye çalışacağından mı endişeleniyorsun?"

"Panik yok."

"Var," diyor şimdi yanıma gelip göğsü dizlerime değecek şekilde tam önümde dururken. "Bana aşık olacağından mı korkuyorsun?"

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, biraz bile değil." "O zaman bu panik niye?"

"Panik yok," demeye çalışıyorum mümkün olduğunca rahat bir şekilde. "Eğer buraya taşınmak istiyorsanız, taşının. Günlerinizi bu çiftlikte geçirmek istiyorsanız, elbette günlerinizi burada geçirin. Bu sizin seçiminiz, ancak kimin hangi projede çalışacağına dair kurallar olacak ve şu anda bu tavuk kümesi benim projem, bu yüzden yapacak başka bir şey bulabilirsin."

"Ooo." Yüzünü buruşturuyor. "Aslında çerçeveleme üzerinde çok çalıştım ve eğer ben olmasaydım, bu projede bu kadar ilerleyemezdim, yani ... teknik olarak, o da benim." Elini bacağıma koyuyor ve "Ama üzerinde birlikte çalışabiliriz" diyor.

"Cesedimi çiğnemedim." Traktörden inip kümese doğru ilerlemeye hazırlanırken, beni olduğum yerde sabitledi ve iri gövdesini kullanarak hareket etmemi engelledi.

Bir eli traktörde, diğeri kalçamda, öne doğru eğildi ve "Hadi Aubree, eğlenceli olacak" dedi.

"Senin eğlence anlayışın benimkinden çok farklı."

Eli kalçamı daha sıkı kavlıyor, tıpkı dün geceki gibi ve eğer başım dik olsaydı, onu iterdim. Bacağına tekme atardım. Kendimi onun heybetli benliğinden kurtarmak için her şeyi yapardım.

Yine de burada kalıyorum, onun tarafından topraklanıyorum. Bu çok garip, çünkü Matt tarafından hiç topraklanmış hissetmemiştim.

"Belki neyi eğlenceli bulduğumuz hakkında konuşabiliriz," diyor, başparmağı kalça kemiğıme sürtünüyor.

"Eğer gerçekten beni tahrik etmeye çalışarak beni kazanacağını düşünüyorsan, yanlış kadınla iletişim kuruyorsun demektir." Kelimeler ağızımdan uçup gidiyor ama onlara inandığımı sanmıyorum.

"Seni tahrik mi ediyor?" diye soruyor. "Sadece kaşlarını küçümseyerek çatmadan bana bakmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar az," diye cevap veriyorum.

İç çeker ve öne doğru eğilerek yumuşak bir sesle, "Benden neden nefret ediyorsun, Aubree?" diye sorar.

Dış kenarlarında bir parça yeşil olan koyu kahverengi gözleri bana bakıyor ve sahip olmadığım cevapları arıyor. Çünkü onda beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak tespit edebileceğimi bilmiyorum.

Belki de bir anda ortaya çıktığı ve sahip olmaması gereken topraklar üzerinde hak iddia etmeye başladığı içindir.

Belki de kasabaya bir kahraman gibi girip herkesin ayaklarını yerden kestiği içindir.

Belki de sevimli bir cazibesi olduğu içindir ve neredeyse kendimi ona kaptırıyordum.

Belki de sinir bozucu ve aptalca çekici olduğu içindir ve hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalı ama öyle. Ya da her gün bütün gün klavye başında oturan bir adamın sahip olması gerekenden daha fazla kası olduğu için.

Ama muhtemelen bu çiftliğin eksikliklerini bulacağından, nasıl düzeltileceğini bileceğinden ve bu iş için benden daha uygun olacağından korktuğum içindir.

"Hâlâ düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor, başparmağı yine kalça kemiğimi okşarken sesi derin ve boğucu. "Aslında benden nefret etmediğini ve tüm bunların bir paravan olduğunu kabul etmende bir sorun yok. Beni son derece çekici buluyorsun ve kendini uzak tutmanın tek yolu benden nefret ediyormuş gibi yapmak. Anlıyorum. Bunu daha önce bir kitapta yazmıştım, ama tıpkı kurguda olduğu gibi, bir noktada pes edeceksin."

"Beni kitaplarınla kıyaslamasan olmaz mı? Bu gerçek, Wyatt."

"Kitaplarım bu kadar popüler çünkü onlara gerçekliği katıyorum. Gerçek düşünceler, gerçek hayaller, gerçek kalp ağrıları getiriyorum. Gerilim romanları olabilirler ama duygular ve insanlar gerçek." Bir an beni inceledi. "Depoladığın, sakladığın duygular gerçek ve onları açığa çıkarırsan ikimize de yardımcı olur." Hayır.

Olmuyor. Olmuyor. Asla.

"Seninle paylaşacak bir şeyim yok," diyorum elini indirip y a n ı n d a n geçerken. Duygulardan bahsetmek ve

Bana "açılmak" mı? İşte o an çekiliyorum. Bu benim için büyük bir hayır.

Elbette, başparmağını kalça kemiğime sürtebilir. Beni traktöre sıkıştırabilir.

Bana bebeğim ve Bayan Preston diyebilir ve elini belime koyabilir.

Ama bana duygularımı sorduğu an, ben yokum demektir. Bu benim sert çizgim.

Tavuk kümesine doğru ilerliyorum, orada inşaat kısmını bitirdiğini fark ediyorum. Çatısından rampasına, hatta birkaç çiçeklik ve yumurtlama ahırına kadar her şey neredeyse bitmiş. Şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum. "Bu sabah buraya saat kaçta geldin?"

Yanıma geliyor, göğsünü sırtıma dayıyor, varlığı o kadar bunaltıcı ki dizlerimin birbirine çarptığını hissedebiliyorum. Bu, arkamda duran bu güçlü ve çekici adamın benimle evlenmek istediği fikrinden değil, içimde zonklayan sinirimden kaynaklanıyor.

Tanrım, Aubree, bu aşk için bile değil. Rahatlık için.

Ama yine de etrafımda ağabeyimden başka bir erkeğin olması bile benim için uzun zaman oldu. Bir erkeğin gözlerimin içine bakmasının, beni kalçamdan tutmasının ve ne istediğini söylemesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum - uydurma bile olsa.

Cassidy hala hayatta olsaydı, bu adamı çiftlikten çıkarmam için bana bağırdı. Bir mantık evliliğinden çok daha fazlasını hak ettiğim için öfkelenirdi. O bilirdi. Yanlış bir nedenle evlendi ve Clarke'ı sevmesine rağmen, başka birini daha çok sevdiğini biliyorum, asla birlikte olamadığı birini. Hattie'nin, Ryland'ın ya da benim kendi yaptığı hatayı yapmamızı istemezdi. O tamamen duygulara ve gerçek aşka önem verirdi.

Çok ama çok farklıydık.

"Beş buçuk gibi geldim. Organize oldum ve sessiz kalmaya çalıştım, sonra da biraz iş yaptım."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Beş buçuk mu? Bunu neden yaptın ki?"

"Kümesine senden önce varmak istedim."

Başımı sallıyorum. "Bu," diyorum. "Bu asla güvenimi kazanmayacak." Güvenimi kazanmasını istediğimden değil.

Kasıtlı olarak beni kızdırmaya çalışıyor. Yaptığı şey bu. Ona izin verme.

Kümes ve çit için Demir Cevheri rengini seçtiğim boya kutularına doğru yürüyorum.

"Silindirleri almamı ister misin?" diye sorar. "Hayır, gitmeni istiyorum."

Bana doğru yürüyor ve beni şaşırtarak parmağını çenemin altına koyuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Aubree, hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen karşı koymayı bırak," diyor usulca. "Bir süre kalmak için buradayım, o yüzden beni iyi kullan. Eğer yapmazsan, yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yaparım ve eminim bunu istemezsin."

Haklı, bunu hiç istemiyorum. Onun çiftlikte dolaşıp neye yardım edebileceğini görmeye çalışmasına ihtiyacım yok, özellikle de onun yardımına ihtiyaç duyan hiçbir şey yokken. Bu yüzden sabahımı Wyatt'la resim yaparak geçirmek istemesem de, o bana saçma sapan sevgi sözcükleriyle sataşırken, bunun kendi başına gitmesine izin vermekten daha iyi bir seçim olduğu fikrine razı oluyorum.

"Tamam, silindirleri al."

Başparmağını çenemin altına koyarak bana sırtlıyor. "Ne kadar iyi bir Bayan Preston."

Eline vurarak onu güldürdüm. "Bana öyle deme."

Ben boyayı açıp karıştırdıktan sonra boya tavalalarına dökerken o da ruloların yanına gidip onları hazırlıyor. Bu işi yapmak için bir boya püskürtücü kullanmak daha mı kolay olurdu? Evet, ama bende yok, o yüzden bu şekilde devam ediyoruz. Birlikte sessizce çalışıp alanı hazırlıyoruz. Tüm bu süre boyunca, bir işi konuşmadan da başarabileceğimiz gerçeğini görmezden geliyorum. Bir şekilde diğer kişinin ne yapacağını biliyoruz ve hazırlanmak için birbirimizin etrafında hareket ediyoruz.

Hazır olduğumuzda bana bir rulo uzatıyor, ben de ona bir boya tepsisi veriyorum. "Sen şu taraftan başla. Tel örgü dahil her şeyi boya."

"Tel örgüleri boyamamı mı istiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, burnundaki şaşkınlık kırıksıklığının sevimli olduğunu düşünürdüm.

Ama öyle değil.

"Evet, kümesin içini görmeyi kolaylaştıracak. Güven bana."

"Patron sensin," diyor merdanesini boyanın içinde yuvarlayıp boyamaya başlarken, ıslak boyanın ahşap ve tel üzerine yayılma sesi aramızdaki sessizliği dolduruyor.

Çok huzurlu.

Ve bir an için, boyama hareketine girdiğimde, yukarı ve aşağı yuvarlandığımda, boyaya geri daldığımda, sadece işlemi tekrarlamak için neredeyse onun burada olduğunu unutuyorum, ama sonra ... o konuşuyor.

"Çiftliğin en sevdiğin yanı ne?" diye soruyor.

Merdanemi daha fazla boyaya batırıyorum. "Biliyorsun, konuşmak zorunda değiliz."

"O zaman müstakbel eşimi nasıl tanıyacağım?" diye sorar.

Bu orospu çocuğu.

Yemin ederim onun kadar ısrarcı biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Hiç durmuyor. Aslında -itiraf etmekten nefret ediyorum- biraz etkileyici çünkü hiç siklemiyor. Sadece ortaya koyuyor ve beğenmezseniz, gerçekten umursamıyor. Sadece ilerlemeye devam ediyor. Hayatını bu şekilde yaşamak . . .

Son yorumunu görmezden gelerek, "Neden bilmek istiyorsun? Aptal müstakbel eş saçmalığının yanı sıra, böyle bir şey olmayacak."

Kıkırdıyor. "Çünkü burada birkaç gün kaldıktan sonra sanırım sevdiğim bir yer var. Muhtemelen en sevdiğim yerdir." "Eğer en sevdiğin yerin benim yanımda olmak

olduğunu söylüyorsan,

Gerçekten üzerine kusacağım."

İçtenlikle gülüyor. "Yakın bir ikinci olmasına rağmen, o değil."

"O zaman nedir?" diye sordum. "Önce sana sordum."

"Cevap verdiğimde benimkiyle aynı yeri söylemeyeceğini nereden bileceğim ki sırf sen bizim birbirimiz için yaratıldığımıza ve evliliğimizin yıllara meydan okuyacağına dair bir tirat atabilesin?"

Kaşlarını oynatırken "Düşünce tarzını seviyorum," diyor. "Ciddi ol."

"Peki," diyor cebinden bir kalem çıkarıp önündeki direğe bir şeyler yazarken. Sonra bana dönüyor ve "Benim cevabım arkamdaki direkte. Bana en sevdiğin yeri söyle, bakalım benim yerim mi?"

Bu çok riskli bir durum çünkü eğer yerlerimiz şans eseri eşleşirse, o zaman evrenin bana bir şey söylemeye çalışmasına karşı dikkatli olurum. Ve onun teklifine evet demem mümkün olmasa bile, ortak favori mekanlarımızın eşleşmesi en azından koşullarım hakkında daha derin düşünmemi sağlayacaktır.

Silindiri yere bırakıp ellerimi fırçaladıktan sonra kahve fincanıma uzanıp bir yudum alıyorum. Birkaç saniye sonra, "Siloların ötesindeki büyük meşe ağacı" diyorum.

Kelimeler ağızımdan döküldüğü anda, dudaklarına yavaş ve bilmiş bir sırıtışın düştüğünü izliyorum.

Hayatta olmaz.

Kenara çekilip sırıtıyor ve cevabını işaret ediyor. Ne olduğunu anlamak için yaklaşmama gerek yok.

Gün gibi ortada.

Ahırın arkasındaki dev meşe. Orospu çocuğu.

O bir mentalist olmalı. Bu gerçek olamaz. Etrafımda olmasına katlanamadığım bu adamın benimle aynı favori noktaya sahip olmasına imkan yok. İki saniyedir burada ve bunun önemini bile bilmiyor.

Başımı salladım ve resim yapmaya geri dönmek için arkamı döndüm.

-Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

Birkaç saniye sonra, "Hazır olduğunda nerede evlenme teklif edeceğimi biliyorum" dedi.

"Bunu aklımdan bile geçirme." "O ağaç kutsaldır ve onunla ilgili anılarımı hiçbir şey ifade etmeyecek saçma sapan, sahte bir teklifle mahvetmeni istemiyorum" diye devam ederken silindiri daha sıkı tutuyorum.

Duraklıyor ve bana doğru döndüğünü hissedebiliyorum ama sırtımı ona dönük tutuyorum. "Kutsal mı?" diye soruyor, sesi yumuşayarak. "O ağacın altında ne tür anıların var?"

"Seninle paylaşmak istediğim bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Cassidy ile birlikte mi?" diye soruyor.

İç çektim. "Onları seninle paylaşmak istemediğimi söyledim Wyatt."

Bir an sessiz kaldı -ama düşündüğünü duyabiliyorum- ve sonra şöyle dedi: "Yeterince adil, Aubree. Kardeşini kaybettiğin için gerçekten üzgünüm. Kanser berbat bir şey."

Geri döner ve tekrar resim yapmaya başlar.

Kanser boku yedi.

Tanrım, o çok haklı. Ama bu yoruma nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için sessizliğin devam etmesine izin verirken, aramızdaki meşe ağacının ağırlığını hissetmeye başlıyorum. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmesine gerek yok. Duygusal gerilimden nefret ettiğimi de bilmesine gerek yok. Ya da duygularla uğraşmaktan. Ama az önce gerçek bir sempati gösterdi. Bunu hem takdir ediyorum hem de nefret ediyorum. Ama bu konuda iyi değilim.

Matt beni terk ettiğinde, şikâyetlerinden biri de buydu. "Duygularını ifade etmeyi öğrenmelisin, Aubree. Kimse bu kadar kapalı biriyle birlikte olmaktan hoşlanmaz. Çok . . . kullanılamaz."

O benim.

Bunun için teşekkürler, Matt. Eminim Amanda

duyguları, hisleri ve benim bilmediğim diğer şeylerle ilgilidir.

Anlaştık.

Gerekirse yaparım. Mesela Hayes ve Hattie ayrıldığında kız kardeşimin yanındaydım. Ryland'ın Mac'in yasal vasisi olacağını anladığı ve bunun ağırlığını hissettiği gece de onun yanındaydım. Ama bunun dışında duygularımı kendime saklamak istiyorum.

İkimiz de aynı tarafa geçip resim yaparken Wyatt sonunda sessizliği bozuyor ve "Bir keresinde yayıncım için katil tavuklarla ilgili bir Cadılar Bayramı gerilimi yazmıştım," diyor.

Ona bakıyorum. "Kitaplarınızın gerçekliğe dayandığını söylemişsiniz."

Sırıttıyor. "Bu biraz zorlama olmuş olabilir."

"Belki biraz," diyorum yuvarlanmaya devam ederken, gerginliği azalttığı için minnettarım.

"Sence hiç katil tavuğun olacak mı?"

"Sadece umut edebilirim çünkü o zaman onları sana yönlendirirdim."

Göğsünü kalbinin üzerinde kavırıyor. "Bana söylediğin şeyler, karıcığım, gerçekten bir lütuf."

BUGÜN HAVA ÇOK SICAK.

Olmasını istediğimden daha sıcak.

Normalde, bir Cumartesi günü hava bu kadar sıcak olsaydı, günü sonlandırır ve misafir evime geri dönerdim, orada duş alırdım ve sonra yakalamak istediğim bir diziyi izlerdim. Belki Mac'i dondurma yemesi için kasabaya ya da ayak parmaklarımızı suya sokmak için sahile götürürdüm.

Ama Wyatt hâlâ buradayken bu işi bırakmamın imkanı yok.

Şu anda tavuk kümesinin tepesinde, kiremitleri yerleştiriyor. Bunu yapmayı nereden biliyor? Hiçbir fikrim yok. Tahminimce dün geceyi YouTube videoları izleyerek geçirdi.

Tekrar tekrar, bugün öğrendiklerini uygulayabileceğini umarak.

O çatıya vurmaya devam ederken ben de boya rötüşlerini bitiriyorum.

Hava çok sıcak olduğu için boya çabuk kuruyor, bu da projeyi kolay ama aynı zamanda berbat bir hale getiriyor. Tek yapmamız gereken çiçek kutularını yerleştirmek ve tavuklar için hazırız. İtiraf etmek istemem ama Wyatt bana yardım etmeseydi bu işi bu kadar hızlı bitirebileceğimizi sanmıyorum. Çünkü Parson, adamları ve Echo günlük işleriyle meşguller. Esther ve Aggie kendi işlerini yapıyorlar, ben de çiftlikteki projelerle ve işlerle ilgileniyorum, dolayısıyla bu da yapmak istediğim ama Wyatt el atana kadar bir türlü yapamadığım projelerden biriydi.

Wyatt çatıdan, "Lanet olsun, çok sıcak," diyor. "Aubree, burada olduğum sürece güneşin altında büzüşüp ölmemi istediğini biliyorum ama lütfen bana suyumu uzatır mısın?"

Buruşup gitmesine izin vermenin cazibesi ağır basıyor ama aynı zamanda hakkını da teslim etmem gerekiyor. Bu projede bana yardımcı oldu, bu yüzden teşekkür olarak ona biraz su vermeliyim.

Silindiri yere bırakıyorum ve su şişesinin ahırın gölgesinde durduğu yere doğru yürüyorum. Tam şişeyi kümese doğru götürürken yere bir kumaş parçası düşüyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktığımda Wyatt'ı çatıda, gömleksiz ve parlak güneşin altında parlarken buluyorum.

Tanrı'nın Annesi.

Bütün gün kitap yazan biri için, adamın gerçekten de bir vücudu var.

Ve inanılmaz derecede fit, tonlanmış bir vücuttan bahsediyoruz.

Yani kimin gerçekten böyle karın kasları var ki? Ortadan ve yatay olarak bölünmüş, iyi tanımlanmış iki sıra, kalçalarında lezzetli derin bir V ile buluşuyor.

Ve Şimdi gömleğini çıkardığına göre, pantolonunun dar beline zar zor tutunmasının bir nedeni var. Baştan  ıkarıcı koyu renkli bir kıl parçası göbek deliğinden k lotunun bel bandına kadar uzanıyor. Bana güneş hastası diyebilirsiniz ama bu beni büyülüyor... ağzımı sulandırıyor, fermuarın hemen altında ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Ah, suyum," diyor Wyatt, gözlerim göğsüne kayıyor ve omuzlarına kadar uzanan kalın, düz göğüs kaslarına odaklanıp onu kıyafet giydiğinde görme ayrıcalığına sahip olmadığım bir Şekilde tanımlıyor. "Şunu bana uzatabilir misin, Aubree?"

"Ne? Oh evet," diyorum ona vermek için parmak uçlarımda yükselirken. Ama boyum yetmiyor, o da beni Şaşırtarak  atıdan atlıyor ve sarsıcı bir sesle tam önüme düşüyor.

Yüce Tanrım, bu ... umm ... Şey, bazıları seksi diyebilir, ama bunu söylemeyeceğim. Sadece çenemi kapalı tutacağım.

"Al," diyorum, ona suyunu uzatırken.

Parmaklarını benimkilerin üzerinde kaydırıyor ve boğuk bir ses tonuyla, "TeŐekk rl r karıcığım," diyor.

Elimi  ekiyor m ve yüzünde bir gülümseme belirince bir adım geri çekiliyorum.

Kibrine bir kez daha sinirlenerek, "Madem  atıdan atlayacaktın, neden i kini getirmemi istedin?" diye sordum.

"Son dakika Őeđimi," diyor. "Bakmaktan kendini alamadığın için daha yakından bakmak isteyebileceğini düşündüm."

"Oh, kendine gel. Bakmıyordum." Tanrım, beni bakarken yakaladı. Yanaklarım utançtan alev alev yanıyor.

"Uh ... sen, bu sendin." Başını eğdi, ağzını ayırdı ve göğsüme baktı.

Onu itmeye çalışıyorum ama bileğimi yakalıyor ve beni kendine yakın tutuyor, terli teni benimkinden birkaç santim uzakta.

"Sunduklarımı kontrol etmenize tamamen a ığım, ancak bir dahaki sefere bana haber verin, böylece sizin için esneyebilirim."

Sırtımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. "Sen, Wyatt, bir aptalsın."

Kıkırdıyor ve bileğimi bırakıyor. "İnkâr sana çok yakışıyor, Aubree."

Tanrım, çekilmez biri. Tam da tavuk kümesinde bana yardım etmesinin güzel olduğunu düşünmeye başlamıştım ki fikrimi değiştirdi.

"Öğlen olduğu için bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, ben iyiyim."

"Hadi," diyor. "Aç olduğunu biliyorum. Solgun gözlerinde görebiliyorum. Benim ikramım. Seni The Hot Pickle'a götürebilirim ya da pizza yeriz ..."

"Bu sadece seninle çıkmam için beni ikna etmeye çalışmandan ibaret," diyorum.

Başını sallıyor. "Bu benim karnımı doyurmaya çalışmam, böylece bir sonraki yemeğini arayan, azı dişleri olan çılgın bir insan canavara dönüşmeyeceğim. Bu da sen olabilirsin." Cipine doğru başını sallıyor. "Gel hadi."

Midem tam zamanında gurulduyor ve bu ses ahırın yanından fısıldayarak geçen rüzgârın sesini bastıracak kadar yüksek.

Wyatt kıkırdıyor. "Görünüşe göre miden konuşmuş."

"Peki," dedim. "Ama yemek yedikten sonra buraya döneceğiz. Bir masada oturup, sen gözlerimin içine uzun uzun bakmaya çalışırken birlikte yemek yemeyeceğiz."

"İşin içinden romantizmi çıkarırsanız çok yazık olur."

"Gömleğini giy, ben sürüyorum."

"Seni bir kamyon kızı olarak PEGGED YAPMAZDIM," diyor Wyatt, araba yolunun toprak yolundan kasabaya doğru zıplarken.

"Bir çiftlikte yaşıyorsam bir kamyonum olmalı," diye cevap veriyorum.

"Ama bu kamyon farklı. Çok, uh ... rahat değil."

Asfalt olan arka köy yoluna çıkarken gözlerimi deviriyorum. "Değerli yazarının kıcı morarıyor mu?"

"Öyle," diyor. "Daha sonra benim için ovar mısınız?"

Başımı salladım. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Yazar olmama karşı bir şeyiniz var gibi görünüyor çünkü bu konuda birkaç ters yorum yaptınız."

"Buna karşı değilim. Asla bir kitap yazamazdım ama bu çiftliğe gelip her şeyi bildiğinizi sanmanızı sinir bozucu buluyorum, oysa sizin bilginiz Google'dan, benimki ise gerçek yaşam deneyimlerinden geliyor."

"Anlaşılabilir," diyor. "Bunun ne kadar can sıkıcı olabileceğini anlayabiliyorum. Duygularınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Bana çocukmuşum gibi mi davranıyorsun?" diye sordum.

"Umarım sana bir çocuk gibi davranmıyorumdur." Gülüyor.

"Hayır, duygularımı onaylamayı ve beni anladığını söylemeni kastediyorum. Bu Mac üzülduğünde kullandığımız bir teknik."

"Buna empati denir, Aubree. Bilmiyor musun?" Ne kadar ukala.

"O kadar da değil," diyorum dur işaretinden sola dönerken, kasabaya doğru kısa bir gezinti yaparken yolun her iki tarafında inekler otluyor.

"Büyürken size empati gösterilmediği için mi yoksa diğer insanların duygularının kabul edilmesinden hoşlanmadığınız için mi aşına değilsiniz?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum. "Duygulardan ve hislerden hoşlanmıyorum. Her ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınırım ve bunun bu zihniyetin daha derinlerine dalmak için bir geçit olduğunu düşünüyorsanız, yanılırsınız."

"Anlaşıldı," diyor. "Peki ben, ne bileyim, tavuk kümesinin çatısını bitirirken bacağımı kırsam

benim için kötü mü?"

"Görevden alındığın ve artık çiftlikte beni rahatsız edemeyeceğin için minnettar olurum."

Bu onu güldürdü. "Vay canına, tamam. Bu gerçekten sosyopatça bir düşünce, yine de" - bana doğru bakıyor

-"Hâlâ ilgimi çekiyor."

"Bu senin hakkında ne söylüyor?" Ben soruyorum.

"Kimseden bir bok almayan çalışkan kadınlardan hoşlandığımı. Bu yüzden karım olmanı istiyorum."

"Bir kabin yüzünden karın olmamı istiyorsun, kişiliğim yüzünden değil."

"Kişiliğiniz gerçek ve özgün. Bazen biraz sert olabiliyor ve tabii ki, aynı yatakta yatarsak bir testisim eksik uyanmaktan korkuyor muyum? Tabii ki korkuyorum. Ama en azından alınan ve komodinin üzerindeki bir kavanozda saklanan testisin karakterli ve hırslı bir kadın tarafından saklandığını bilirdim."

"Sen başka bir şeysin," diyorum başımı sallayarak ve hafifçe sırtarak.

"Duman altı olmanızın da bir zararı yok," diyor.

Dur işaretinde durdum ve ona doğru baktım. Aptal gibi sırtıyordu.

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" diye soruyor kamyonun benim tarafıma doğru uzanıp elini benimkine koymaya çalışırken. Hemen geri çekiliyorum.

"Beni pohpohlamaya çalışmayı bırak. Aptalca fikrinize evet demem için görünüşümle ilgili şişirilmiş fikirlerinize ihtiyacım yok. Nasıl olduğum ve aynada ne gördüğüm konusunda rahatım."

"Şişirilmiş fikir mi?" diyor, sesi rahatlıktan ciddiyete dönüşüyor. "Bu şişirilmiş bir fikir değil, gerçekler. Çok seksisin, Aubree. Bunu söylemekte bir sorun görmüyorum."

"Lütfen, Wyatt-"

"Lütfen, ne? Daha fazla anlatayım mı? Tamam," diye devam ediyor. "Beni içine çeken çok yoğun yeşil gözlerin var."

Çünkü gerçek olup olmadıklarını bilmem gerekiyor. Bakmamak, yakalanmamak çok zor. Bir de çillerin var, çıplak gözle zar zor görülebiliyorlar, ama uzun süre dışarıda kaldığında koyulaşıyorlar. Hiçbir zaman bir saç adamı olmadım, ama takmayı sevdiğin örgülerle ilgili bir şey midemi ters çeviriyor. Ve vücudundan bahsetmem gerekmiyor ama lanet olsun Aubree, kıvrımlı ama kaslı, yumuşak ama güçlü. Kendine hakim olabiliyorsun ama aynı zamanda sarılmak istediğim birine benziyorsun. Ve son olarak, o dudaklar, keşfedilmeyi bekleyen iki çiçek yaprağı gibi."

Kasabanın park alanlarından birine girip kamyoneti durdurdum ve ona doğru döndüm. Ne halt ediyor da böyle saçma sapan şeyler söylüyor? Bazılarını duymak güzel olsa bile. "Ateşin mi var?"

"Hayır," diyor.

"Çiçek yapraklı dudaklar mı? Gerçekten mi? Kitaplarınızda karakterlerinizin dudaklarını böyle mi tarif ediyorsunuz?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, o konuya hiç odaklanmadım." Bana doğru dönüyor, iri vücudu kamyonetin kabinindeki tüm alanı kaplıyor. "Bilirsin, senin kadar çok iltifat alan bazı insanlar teşekkür eder, belki kızarır, hatta iyiliğin karşılığını verirken biraz utangaç davranırlar."

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorken sana neden teşekkür edeyim?"

"Neden inanmıyorsun?" diye soruyor, aşağılanmış bir ifadeyle. "Çünkü alaycısın. Çiftliğin etrafında koşturuyorsun

Bana Bayan Preston diyorsun ve iyi bir eş olduğumu söylüyorsun. Gerçekten güzel ya da seksi olduğumu düşündüğüne ya da her ne dediysen ona neden inanayım ki?"

"İyi bir noktaya değindin," diyor. "Ama görünüş gibi kişisel bir konuda sana yalan söylemem. Bu alaycılıktan ya da çekiciliğimi artırmak için değildi. Bunlar soğuk, katı gerçeklerdi. Clarke ve Cassidy'nin evlerine taşınmalarına yardım ettiğim gün seksi olduğunu düşünmüştüm ve hala

seksi olduğunu düşünüyorum. Bu kadar basit.

Bu. İltifatınıza karşılık vermemekte özgürsünüz. Onaylanmaya ihtiyacım yok."

Ve lise ikinci sınıfta Cassidy'nin kahverengi çiçekli elbisesiyle mezuniyet balosuna gidene kadar kimsenin bana güzel olduğumu söylemediği düşmanca bir ortamda büyüdüğüm için, az önce bana söylediklerini tam olarak algılayamıyorum. Zihnim iltifatlara bir türlü alışamıyor. Bunun yerine, onlara odaklanmak istemediğim için onları fırçalıyorum.

Onlara kapılmak istemiyorum.

En iyi bildiğim şeye, tartışmacı olmaya geri dönüyorum. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da istediğini elde edene kadar tartışmaktır.

"Tabii ki bilmiyorsun, çünkü yaşayan en seksi erkek olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ben kamyonattan atladım, o da atladı.

"Hayır, o Chris Evans olmalı."

Duraklıyorum ve onun yetişmesini bekliyorum. "Chris Evans'ın dünyadaki en seksi erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Her şey onda var. Hafif Boston aksanı, yakışıklılık, harika bir vücut, espri anlayışı. Nasıl sevmezsin?"

"Sakin ol, dünyadaki en seksi erkek Michael B. Jordan'dır." "Oooo." Wyatt başını sallıyor. "Harika bir seçim. O oldukça bakıcı. Cevabımı değiştirmek zorunda kalabilirim."

"O benim. Sen Chris Evans'ını tut, Michael ve ben-"

"Hey, siz ne yapıyorsunuz?" Hattie diyor ki.

İrkilerek olduğum yerde duruyorum, bu da Wyatt'ın omzuma çarpmasına neden oluyor.

"Kahretsin, üzgünüm bebeğim," diyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle aramıza bakan Hattie'nin meraklı ifadesiyle gözlerim birleşiyor.

Bu bakışı bilirim. Daha önce birçok kez gördüm.

Bir şey gördüğünü, bir şey bildiğini sanıyor.

Ryland'ın ona dün geceyle ilgili bir şeyler söylediğinden, Wyatt'ın kolunu sandalyemin üzerine nasıl sahiplenici bir şekilde örttüğünden ya da bizi mutfakta birbirimize yakın bir şekilde nasıl yakaladığından hiç şüphem yok.

"Uh, hey . . . orada," diyorum beceriksizce.

Hattie aramıza bakarken daha da parlak gülümsüyor. "Selam." Işıldıyor. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Belli ki şehirde birlikte dolaşarak büyük bir hata yapıyorlar. Bazen aç olduğumda, her şeyi enine boyuna düşünmem. Bu da o zamanlardan biri.

Wyatt omzuma omzuyla vururken "Sandviç alıyoruz," diyor. "Kümesi bitirdik, tam da Aubree'nin midesi bize havlarken."

Hattie kıkırdar. "Daha önce havladığını duymuştum, oldukça korkunç bir şey."

"Çok korkutucu," diyor. "Peki ya sen?" Bu kadar rahat olmasından nefret ediyorum. Dünyada hiçbir endişe duymadan sohbet edebilmesinden. Bense burada terliyorum, derim karıncalanıyor, midem bulanıyor ve vücudumdaki her endişeli kemik bunun kötü bir fikir olduğuna dair uyarı sinyalleri gönderiyor.

"Hayes'le pizza yemek için By the Slice'a gidiyoruz. Sonra da yürüyüş yapmak için sahile gideceğiz. Dükkânda birkaç şey hallettik. Marlene kapatıyor, biz de eğlenceli bir öğleden sonra geçiririz diye düşündük."

"Bu kızın benimle eğlenceli bir öğleden sonra geçirmesini sağlamaya çalıştım, ama nasıl olduğunu bilirsin, iş, iş, iş." Beni dürtüyor ve Hattie neşeyle bana bakarken ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Ben bir şey söylemeyince Wyatt beni tekrar dürtüyor. "Anlat onlara, Aubree. Bugün beni ne kadar eğlendirmedeğini söyle."

"Bu sabah beş buçukta kalkan sendin."

"Saat kaçta uyandığını biliyor musun?" Hattie, uyandığında orada olduğumu ima ederek soruyor.

"Aman Tanrım, hayır."

"Saat kaçta uyandığımı biliyorsun," diyor Wyatt, durumu hiç de iyileştirmeden. "Yalan söyleme."

Tanrım, şu an onun bacağına tekmeyi basabilirim. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak ekliyorum: "Yani, evet, saat kaçta uyandığını biliyorum ama sadece bana söylediği için, yatağından kalkışını bizzat gördüğüm için değil. Ben orada değildim. Ben evimdeydim, o da oteldeydi. Uyanma saatleri konusunda aramızda geçenler dışında hiçbir bilgim yoktu, ilk elden deneyimlerden değil."

Wyatt kolunu omuzlarıma atıyor ve "Kız kardeşinin çok güzel bir şekilde söylemeye çalıştığı şey, birlikte yatmadığımız." diyor.

Hattie kıkırdar. "Bildiğim iyi oldu." Sonra bana şüpheyile bakıyor, sanki ona söylemediğim bir şey varmış gibi, ama gerçekten yok. Tek sakladığım, bana karısı olmamı teklif ettiği ve benim hayır dediğim gerçeği.

Ve bana araziye teklif ettiğinde, çok kısa bir an için onu kabul etmeyi düşündüm. O kadar kısaydı ki, bahsetmeye bile değmezdi.

Ayrıca, itiraf etmem gerekirse, Wyatt çekici bir adam. Ama dediğim gibi, bilmesi gereken şeyler değil.

"Yüzün kızarıyor mu, Aubree?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum ellerimle yanaklarımı kapatarak. "Neden yüzüm kızarsın ki? Kızaracak hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok."

"Muhtemelen güneş yanığıdır," diyor Wyatt kolunu bana dolamaya devam ederken, ki bu duruma hiç yardımcı olmuyor. "Yüzüne biraz güneş kremi sürmesini söyledim ama beni dinlemedi."

Hattie kollarını göğsünde kavuşturur. "İnatçı olabiliyor, değil mi?"

"Çok inatçı, ama bu onun sevdiğimiz yönlerinden biri, değil mi?" Wyatt soruyor.

"Evet..." Hattie bilgili bir ses tonuyla söylüyor. "Onun sevdiğimiz pek çok özelliğinden biri."

Aşka yaptığı vurgu da, benimle Wyatt'ın arasına bakıp durması da gözümden kaçmıyor. Kafasında neler döndüğünü ancak hayal edebiliyorum.

Hattie sırtarak, "Aubree'nin midesinden daha fazla havlama gelmemesi için ikinizin yemeğinizi almasına izin vereceğim," dedi. "Canavarı serbest bırakmak istemeyiz."

"Dürüst olmak gerekirse, canavarın ne yapacağını biraz merak ediyorum" derken Wyatt'ın kolunu üzerimden çekiyorum.

"Hiç hoş değil," diyor Hattie.

"Yine de kendisi çok güzel. Bu çelişkiyi görmeyi çok isterdim ama onu kıskırtacak kadar cesur olduğumu sanmıyorum ... en azından henüz değil."

Hattie kıkırdar. "Muhtemelen akıllıca. Tamam, sonra görüşürüz. İyi eğlenceler." Bilerek göz kırpmıyor ve gidiyor.

Kulak misafiri olmadığında, "Neyin var senin?" diye sordum.

"Muhtemelen pek çok şey," diye yanıtlıyor. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

Ona doğru dönüyorum, sessizce ve sertçe konuşurken elim kalçamda. "Dün gece ile şu an arasında, erkek ve kız kardeşlerimin aramızda bir şeyler olduğunu düşüneceklerini biliyorsun."

"Mükemmel," diyor, elini belime bastırarak ve bizi alt dükkâna doğru götürerek. "O zaman işimi yapıyorum."

Durdum ve ona doğru döndüm. "Hayır, benim yapmadığım bir şov yapıyorsun-"

"Aubree?"

Tanrım, o sesi tanıyorum. Ve iyi anlamda değil.

Küçük kasabalardan nefret etmemin tek nedeni bu.

Çünkü asla görmek istemeyeceğiniz insanlarla karşılaşacaksınız.

Arkamı döndüğümde eski en iyi arkadaşımın yüz yüze geldi.

"Amanda," diyorum başımdaki bandanayı düzeltirken. Ne faydası var ki? Ben bütün gün çamur içinde yuvarlanmış gibi görünüyorum, o ise sanki bir fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi tertemiz ve derli toplu görünüyor. "Şehirde olduğunu bilmiyordum," diye yalan söylüyorum, çünkü başka ne söylemem gerekiyor?

"Sahi mi? Matt'le Badem Dükkânı'na gittiğimizi kız kardeşinin sana söyleyeceğini sanıyordum." Tabii ki söyledi ama Amanda'nın ihtiyacı olan son şey, insanların onun varlığı hakkında konuştuklarını bilmektir.

"Aklından çıkmış olmalı," diyorum.

"Muhtemelen, Hayes Farrow'la birlikte olduğu için. Tamamen meşgul gibi görünüyor. Yine de anlıyorum. Aşık olduğunuzda, dikkatinizin dağılmaması çok zor. Hayatımın ışığından bahsetmişken."

Hayatının ışığı mı? Aman Tanrım, bundan daha sevimsiz olabilir mi?

Ve sonra dehşete kapılıyorum, eski erkek arkadaşım The Hot Pickle'ın açık kapısından içeri giriyor ve elini Amanda'nın sırtına koyarak ona katılıyor. Bunu gösteriş için yaptığına hiç şüphem yok çünkü şeytani fahişe elini onun göğsüne koyuyor ve onu çok kışkırtıcı bir şekilde öpüyor. Dil hareketleri oluyor. Bir sandviç dükkanının önündeki kaldırımdayız. Dilini eve ve arabalı sinemaya sakla.

Uzaklaştığında başparmağını adamın dudağına siler. "Kusura bakma yakışıklı adamım, her yerine ruj bulaşmış."

"Asla şikayet etmeyeceğim," diyor bana bakarken. "Selam, Aubree. Vay canına, uzun zaman oldu."

Evet, öyle. Seni son gördüğümde bana küçük kasabaların kaybedenler için olduğunu, büyümek istediğini ve bir kasabada yaşarken asla yakalanmayacağını söylemiştin.

"Evet, öyle," diyorum ve sonra ikisine de elimle işaret ediyorum. "Birlikte olduğunuzu varsayıyorum."

Amanda karnını ovuşturuyor. "Ve bekliyorum. Umarım bu senin için garip değildir." Yüzünü buruşturuyor. "Duyduğuma göre aşkı bulmak senin için zor olmuş."

Ne?

A.

Kaltak.

"Zor demezdim, sadece kız kardeşim öldüğünden ve geride bir çiftlik, bir iş ve dört yaşında bir kız bıraktığından beri kafam meşguldü," diyorum, sesimdeki acı açıkça belli oluyor.

"Evet, bunu duyduğuma çok üzıldüm. Ailenizin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Yanınızda size yardımcı olacak biri olsaydı her şeyin ne kadar kolay olacağını hayal edebiliyorum. Benim Matt'e sahip olduğum gibi." Matt'in yanına sokulup gülümsüyor, yüzündeki ifade ödülü benim kazandığımı ama senin kazanmadığını söylüyor.

Bil bakalım ne oldu, Amanda? Matt G noktasını bulmakta çok zorlandı ve bulduğunda da kendini kişisel, bire bir tokalaşmayla tebrik etti. Peki gerçekten kim kazanıyor?

"Ama evet, küçük bir kız bebeğimiz olacak ve çok heyecanlıyız. Bebeğimizi güzel ve huzurlu bir ortamda büyütebileceğimiz bir şehre taşındık. Ve tabii ki Matt terfi etti ve uzaktan çalışma izni aldı. Harika değil mi? Her zaman olmak istediği gibi bir baba olabilecek ve bize maddi olarak destek olmaya devam edebilecek."

Yıllık Noel kartını burada yazmaya mı çalışıyor? Çünkü kulağa öyle geliyor. Bir de bakmışım, bu yıl aşevinde gönüllü olarak çalışacaklarını ve barınaktan Mitzy adında bir köpek sahipleneceklerini anlatmaya başlamış. Çok sevimli değil mi?

Dürüst olmak gerekirse afalladım. Eskiden en iyi arkadaşım dediğim kişi nasıl böyle biri olabilir? Eskiden arkamı kolladığına, beni koşulsuz sevdiğine inandığım biri nasıl olur da şimdi bu kadar duygusuz ve acımasız olabilir?

"Oh, ve biz de çok şirin bir tüy yumağını evlat edindik." İhtimaller nedir? "Whiskers adında bir kedi yavrusu. Ne tatlı bir isim, değil mi? Matt koydu adını. Ve bana kedi kumundan onun sorumlu olacağını söyledi, böylece hiç endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Ne kahraman ama," diyorum baş parmağımı kaldırarak.

"Gerçekten öyle. Keşke hayatında onun gibi bir erkek olsaydı. Bence bu seni gerçekten daha az huysuz ve daha mutlu yapardı. Umarım bu kırıcı değildir." Gerçekten kırıcı. "Sadece senin hakkında sorular soruyordum, bilirsin, aramız açıldığından beri nasıl olduğunu görmek istedim ve sokaktaki söylentiye göre sen Almond Bay'in huysuzuymuşsun."

Pardon? Bu bir haber.

"Huysuz mu?" Tabii ki kanarak soruyorum.

"Evet. Görünüşe göre, Hattie Badem Dükkânı'nı devraldığında yerel halkın çoğu mutlu olmuş çünkü Cassidy gibi çok daha sıcak biri." Wyatt'ın elini sırtıma koyduğunu ve bana bu konuşmada yalnız olmadığımı hatırlatarak yaklaştığını hissediyorum. Kucaklaması nazikti ama buna şahit olduğu için kendimi tamamen aşağılanmış hissediyordum. "Yine de Cassidy ve Hattie her zaman çok yakındı ve sen ailede dışlanan kişiydin."

Hatırlattığın için teşekkürler.

Hançerini ait olduğunu bildiğin yere sapladığın için.

Birini bu kadar uzun süre iyi tanırsanız böyle olur; tetik noktalarınızı anlarlar. Ve bunu başardı.

"Seni görmek harikaydı," diyorum elimden gelen en sahte gülümsemeyle, o hançeri alıp diğer tetik noktalarımın peşine düşmeden önce umutsuzca bu işi kısa kesmek istiyorum.

"Seni görmek çok güzel. Belki bir gün sen de Matt ve benim bulduğumuz türden bir aşk bulursun."

Yüce İsa.

Almond Bay'e geldiğinde, bir gün beni bulmayı ve benim bekar olduğumu, onun ise olmadığını eve götürmeyi kendine görev mi edindi?

Eski erkek arkadaşımınla birlikte olduğunu mu?

Dizlerimdeki kir ve tırnaklarımın altındaki boyadan başka hiçbir şeyi olmayan huysuz bir zavallı gibi göründüğümü mü?

Beni aşağılık hissettirmesinden nefret ediyorum. Hayatımda farklı hedeflerim var.

Seçimlerimden emin olmama rağmen kendimi sorgulamama neden olmasından nefret ediyorum.

Ve onun düşündüğü gibi biri olmadığımı ona kanıtlamak için kalbime panik duygusu yerleştirmesinden nefret ediyorum.

O kadar güçlü bir panik ki... kendimi durduramadan Wyatt'a yaslanıp, "Zaten buldum, bu adamla," diyorum. Parmak eklemlerimi onun kalın göğsüne vurdum.

Hem Matt'in hem de Amanda'nın gözleri, tam arkamda duran uzun boylu, geniş omuzlu Wyatt'ı görünce yukarı kalkıyor.

"Oh," diyor Amanda, irkilmiş görünüyor. "Çiftlikteki yardımcılardan biri olduğunu düşünmüştüm. Çok iri."

Wyatt'ın yüzüne bakıyorum ve kaşlarının çatıldığını fark ediyorum. Ama onun yerine cana yakın bir tavır takınıyor ve elini hem Amanda'ya hem de Matt'e uzatıyor, onlar da ellerini sıkıyorlar. "Benim adım Wyatt. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Çiftlikte Aubree'ye yardım ediyorum, ihtiyacı olduğundan değil. İnanılmaz derecede becerikli, güçlü ve bağımsız. Yetenekli. Ama benim asıl işim kitap yazmak ve onun mutlu ve tatmin olduğundan emin olmak." Wyatt'ın göz kırptığını görmek için tam zamanında ona bakıyorum.

Normalde bu yorum karşısında gözlerimi devirirdim ama durum böyle olunca, belimdeki eli sıkılaştıkça ben de ona uyuyorum.

"Pekala." Amanda hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir iç geçiriyor. "Sanırım bu harika. Mutlu bir ilişkiniz olduğunu görmek güzel."

"Çok mutluyum," diyorum Wyatt'a daha da yaklaşıırken. Şimdi iki kolunu da etrafıma doluyor ve beni şaşırtarak boynumu öpüyor.

İki parça heyecan verici ve bir parça dehşet verici. Dudaklarını tenimde hissetmek hoşuma gitmemeli, bacaklarımdan aşağı ürperti akmamalı. Midemde asi kelebeklerden oluşan bir bulut patlamamalı. Ama vücudum belli bir şekilde tepki veriyor. Zihnim durması için yalvarıyor ve boynumu tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

"Güzel." Amanda beceriksizce etrafına bakınır. "Sanırım seni yemeğinle baş başa bırakacağız. Arayı kapatmak harikaydı. Görüşmek üzere. Belki bir ara bir öğle yemeği planlayabiliriz."

"Belki," diyorum, bunun asla gerçekleşmeyeceğini çok iyi bilerek. Bu kadınla yemek paylaşmaktansa jilet yatağının üstünde oturmayı tercih ederim, özellikle de bu küçüklük gösterisinden sonra. Ona bir el sallıyorum ve farklı yönlere gidiyoruz.

Dükkândayken, hiç tanımadığım bir adama verdiğim büyük sözü görmezden gelme konusunda A+ bir iş çıkarıyorum. Her zaman aynı şeyi almama rağmen sessizce menüye bakıyorum.

Ama onu ve varlığını açıkça görmezden gelmem, göz ucuyla görebildiğim yalaka sırtışını durdurmuyor.

Ya da kolunun omuzlarıma ağır bir şekilde sarılması. Ya da kalçasının benimkine hafifçe çarpması.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kulağıma doğru eğildi ve "Seni kıran dudaklarına çiçek yaprakları demem oldu, değil mi?" dedi.

Dişlerimi gıcırdatarak, "Kapa çeneni Wyatt." diyorum.

Chapter Six

KARDEŞLER

Hattie: Ryland! Bil bakalım kasabada kime rastladım?

Ryland: Bu yüzlerce farklı insan olabilir.

Hattie: Hayır, bu eve yakındı.

Ryland: Bilmiyorum, Hattie. Kimi?

Hattie: Aubree ve Wyatt! Birlikte. Tam orada. Birbirlerine yakın yürüyorlar. Çok samimi görünüyorlar. Aman Tanrım, aralarında bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?

Ryland: Muhtemelen. Dün gece hiçbir şey söylemedim çünkü çok yorgundum ve yoktan bir şey yarattığımı düşünüyordum ama onları mutfakta konuşurken yakaladım. Yemekte kolunu birkaç kez onun sandalyesine doladı. Gecenin sonunda, onunla evine kadar yürüyeceğini söyledi.

Hattie: STAHPP! Ryland, bu hayati bir bilgi. Bana hemen söylemeliydin. Neyin var senin?

Ryland: Chewy Charles adında bir ata karşı tuhaf bir takıntısı olan dört yaşında bir çocuğa bakıyorum. O at hakkında uydurmam gereken hikayeler çok yorucu. Ve şimdi bir de Chewy Chonda var.

Hattie: LOL. Anlaşılabilir, ama aman Tanrım, bu çok büyük, Ryland. Ya ondan hoşlanıyorsa? Sence ondan hoşlanıyor mu? Arazinin sahibi olduğu için kızgın olduğunu sanıyordum. Ne zaman bir ilişki kurmak için konuşmuş olabilirler ki? Bu mudur yani? İlişki mi?

Ryland: Mac'in bitmek bilmeyen soruları nereden aldığını anlıyorum.

Hattie: Ciddiyim. Bu Aubree için harika olabilir. Wyatt eğlenceli görünüyor ve Aubree'yi kabuğundan çıkarabilir, biliyor musun?

Ryland: Evet, Wyatt'ı severim. İyi bir adam. Onun için iyi olurdu ama Aubree'yi asla bilemezsin. O bir joker.

Hattie: Öyle, ama onları görmeliydin. Orada kesinlikle bir şey vardı.

Ryland: Dün gece de orada bir şey vardı.

Hattie: Neden ona sormuyorsun?

Ryland: Ve kendimi o hırçın canavar tarafından yaralanma riskine mi atayım? Hayır, teşekkürler. Benim üç kız kardeşim var. Ayıyı ne zaman dürtmemem gerektiğini bilirim. Ve göz kulak olmam gereken bir çocuğum var.

Hattie: Çocuğu canlı kalkan olarak kullan.

Ryland: Bu gerçekten harika, Hattie. Yeğenini dişli canavara at.

Hattie: Gerçek bir insan kalkanı gibi değil. Onu Aubree'nin sana kızmaması için bir yol olarak kullan, yani Mac oradayken Wyatt'tan ve olası aşk bağlantısından bahset. Bu şekilde sana zarar veremez.

Ryland: Sadece gecikmiş bir acı olacak. Bunu riske atmak istemiyorum.

Hattie: Bu konuda gerçekten bebek gibi davranacak mısın?

Ryland: Evet, evet, öyleyim.

Hattie: Bana sordurtacaksın, değil mi?

Ryland: Onun aşk hayatına benden daha çok yatırım yapan sensin. Ben sadece günü gününe yaşamaya çalışıyorum.

Hattie: Tamam, ona sorarım.

Ryland: Dikkatli ol.

Hattie: Yapacağım. Bunu ailem için yaptığımı bil.

Ryland: Bu konuda kibirli davranmaya çalışma. İkimiz de bunun senin kişisel merakın için olduğunu biliyoruz.

Hattie: Bana biraz izin veremez misin?

Ryland: Tamam, bunu ailen için yapıyorsun.

Hattie: Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Chapter Seven

WYATT

"Peki, Hot Pickle'da olanlar hakkında konuşmayacak mıyız?" Ahırın önüne park ettiği kamyonetinin arkasında otururken Aubree'ye soruyorum.

Amanda ve Matt'le karşılaştıktan sonra pek konuşmadı. Aslında oldukça sessizdi, özellikle de dönüş yolunda ve ben de onu konuşması için zorlamadım çünkü muhtemelen hala olayı sindirmeye çalıştığını hissettim.

Amanda'yla karşılaşmayı işliyor.

Ona söylediği korkunç şeyleri düşünerek.

Ve sahip olduğumuzu iddia ettiği ilişkiyi işliyor.

Ancak şimdi öğle yemeğimizi yediğimize göre, bariz nedenlerden ötürü bu konu ele alınmalıdır.

"Konuşacak bir şey yok."

Bu beni kıkırdattı. "Konuşacak bir şey yok mu? Regina George'un yüksek bir versiyonu olarak tanımlayabileceğim birinin önünde bana erkek arkadaşım demene ne dersin?"

"Eee?" diyor omuz silkerek, sandviçine odaklanmış ve tam bir inkar modundayken.

"Demek kasaba
konuşuyor," diyorum.

"Konuşmayacak."

"Bu kasabada yeni olabilirim ama senin nasıl olduğunu öğrenmiş gibi görüldüğüne göre, herkese erkek arkadaşın olduğumu söylemesine ne engel olacak?"

Aubree durakladığında ısırığın ortasındaydı. Zihninin çalıştığını, yaptığı hatayı düşündüğünü görebiliyorum. Doğru, çok kısa bir süre içinde kasabada onun erkek arkadaşı olduğum bilinecek. Bu kasabadan geçen "telefon" hakkında hiç şüphem yok, özellikle de haber Ethel'e ulaşırsa.

Biraz düşündükten sonra başını sallar. "Kimseye bir şey söylemeyecek." Sonra sandviçinden bir ısırık alır.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz, yoksa bir inkar durumunda mı yaşıyorsunuz?"

"İnan buna."

"Sen tam bir yalancısın." Kıkırdıyorum. "Biliyorsun yarın tüm kasaba yeni bulduğumuz aşkımız için bizi tebrik edecek."

Bana yan gözle bakıyor. "Sana erkek arkadaşım demem seni sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Ah," diyorum kalbimi tutarak. "Bu acıttı, karıcığım. Biliyorsun, seni seviyorum. Sen benim ayım, gökyüzüm ve aradaki her şeyimsin. Sen benim hayatımın ışığısın. Gözbebeğimsin. Benim tek gerçek aşkım ve bu gezegende nefes alabilmemin sebebi. Sen bana-"

"Aman Tanrım, kapa çeneni," diyor, bana iyice sinirlenmiş bir halde.

Biraz daha gülüyorum. "Bu ilişkimizin tek taraflı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Düşünüyorum da, ne bileyim, ben seni senin beni sevdiğinden daha çok seviyor olabilirim."

"Bu konuda yüzde yüz haklısın." Sandviçini yere bırakıyor ve içkisini alıyor. Tarlaya bakarken ayaklarını kamyonetin arkasından sarkıtıyor. Powerade'ini yudumlarken yanaklarının çukurlaşmasını izliyorum - benim seçtiğim içeceğin aynısı. Kim demiş

Birbirimiz için yaratılmamış mıyız? Birkaç sessizlikten sonra nihayet "Herkes söyleyecek." dedi.

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. Başta karşı koyabilir ama ne zaman pes edeceğini biliyor. Bu yönünü seviyorum.

Hafifçe adım atmaya karar veriyorum çünkü Aubree neredeyse şoka girmiş gibi hissediyor.

"Evet, öyle."

"İnsanlar birlikte olduğumuzu düşünecek." Boş boş bakıyor. "Evet, fikir birliği bu yönde gibi görünüyor."

"Ama biz birlikte değiliz," diyor monoton bir ses tonuyla.

"Şu anda değil ama kara yoluyla birbirimize bağlıyız, yani en azından bu avantajımız var."

Yavaşça başını çevirip bana bakıyor. "Ama senden hoşlanmıyorum, o zaman neden erkek arkadaşım olduğunu söyleyeyim ki? Bu aptalcaydı." Uh-oh, işte buna sarmal diyoruz. "Çıktığımızı kim inanır ki? Birbirimizi tanımıyoruz bile. Bu seni beşinci kez yüz yüze görüşüm. Kitaplarındaki gibi hasta bir seri katil olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Kitaplarımı okumuşsun."

Gözleri kısıldı. "Ciddiyim Wyatt."

"İçiniz rahat olsun, ben hasta bir seri katil değilim. Sadece bu konuda sayısız araştırma yaparak çok şey biliyorum, deneyim değil. Her ihtimale karşı bunu açıkça belirtmem gerekiyor."

Elini alnına koyuyor. "İfademi geri çekemem. Yani ... onun önünde boynumu öptün."

"Güzel dokunuş, değil mi? Ayaklarımı çabuk kullanırım. Gelecekteki referanslar için, öpücük çok mu fazla baskı yaptı? Sadece nelerden hoşlandığını ölçmek istiyorum."

"Gerçekten şu anda endişelenmek istediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Öpücüğünün baskısı mı?"

"Hayati bir bilgi gibi görünüyor. Ya bir daha yaparsam ve bir dahaki sefere benden kaçarsan, çünkü bu bir

tüyler ürperen bir öpücük mü? İnsanların boynumdan öptüğünde iğrendiğini düşünmelerini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Aman Tanrım, Wyatt! Bir dahaki sefer olmayacak."

Ensemi kaşıyorum. "Kafam karıştı ama bir dahaki seferin olmadığı, utançla sonuçlanmayacak bir senaryo göremiyorum. Ne yapacaksınız? Regina George'un biraz aklını kaçırdığı ve bir şeyler uydurduğu dedikodusunu mu yayacaksın?"

"Evet!" Aubree'nin gözleri parlıyor, -ne yalan söyleyeyim- biraz çılgınca bakıyor. "Biz de öyle diyeceğiz. Her şeyi hamilelik beyni uydurdu."

"Dur bakalım," diyorum parmağımınla çenesine çengel atarken. "Kadınca şeylerin hepsini bilmiyorum olabilirim ama bunun rahatsız edici bir şey olduğundan eminim. O bir çocuk taşıyor. Hamilelik beynini onun için bir varsayım olarak kullanmayalım. Ayrıca kocası da oradaydı. Her şeyi gördü, bu yüzden bu söylentiye yaymaya çalışırsanız, çürütecektir."

"Hikaye anlatımındaki yanlışlığını insan beynine bağlıyoruz." Gözleri hâlâ parlıyor. O şeyleri kısmam gerekecek.

"İnsan beyni konusunda haksız değilsin ama o günah geçisinden yararlanabileceğimizi sanmıyorum." Çeneme vurup düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır, o dedi, bu dedi olacak ve şu anda puanlar senin lehine değil çünkü kız kardeşin bizi otoparkta birlikte gördü, Ryland dün gece bizi birlikte gördü, The Hot Pickle'daki insanlar bizi sırada dururken gördü, kolum omuzlarında. Tüm işaretler senin benim özel aşk böreğim olduğunu gösteriyor."

"Ew, bana öyle deme."

"Hayran değil misiniz? Erik şekerine ne dersin?" Burnu kıvrılıyor. "Boobala? Aort damarım mı?" Gözleri bana odaklanıyor ve beni tedirgin ediyor. "Snuggle bum? Moo Ma Me Ma?"

"Senin derdin ne be? Moo ma me ma nedir?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok ama bakışların beni gerdi ve ben de aklımdan geçenleri söyledim."

"Eğer aklınızda bu varsa, o zaman bazı ciddi sorunlarınız var demektir."

"Muhtemelen, ama bu aynı zamanda beni harika bir yazar yapıyor."

"Öyle mi? Moo ma me ma size tüm çok satanlar listelerini kazandırıyor mu?"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Bir sonraki kitabıma eklerim ve sana haber veririm."

"Yoldan çıkıyoruz," diyor kamyon kasasında arkasına yaslanırken. "Bir plan yapmalıyız, öyle bir şey ki-"

Ding.

İkimiz de aramızda duran telefonuna doğru bakıyoruz. Ekranda Hattie'nin adının geçtiğini görünce, "Bu senin kız kardeşin. Sence biliyor mudur?"

Aubree oturduğu yerden kalkıp telefonunu alırken, "Lütfen, o kadar hızlı olmaz," diye alay ediyor.

Ekran kilidini açmasını, mesajı açmasını ve okumasını izliyorum. Gözleri kayıyor ve dudakları kaşlarını çatıyor.

Evet. Hattie biliyor.

Aubree'nin gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve şöyle diyor:

"Anne

. . . sikik."

Gülümsememeye

çalışıyorum. Gerçekten

yapıyorum.

Ama bu çok komik.

Bu şehirdeki haberler, içinde oturduğumuz kamyonundan daha hızlı yayılıyor.

"Dur tahmin edeyim." Bir elimle arkama yaslanıyorum.

"Erkek arkadaşın olduğum haberi ona çoktan ulaşmış mı?"

"Evet, ve ona neden bir şey söylemediğimi soruyor."

"Evet, neden yapmadın? Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kız kardeşinizin eniştenizin erkek kardeşiyle çıktığını öğrenin.

. . bekle, ben senin kayınbiraderin olabilir miyim?"

Burnunu sıkıyor, hayal kırıklığı kaynamaya başlıyor. "Wyatt, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Tamam, o zaman nasıl yardım edebilirim? Diz çöküp evlenme teklif edeyim mi? Bunu resmileştireyim mi? Yaklaşan evliliğimizle ilgili bir sözleşme mi hazırlayayım? Bu gece bir şeyler hazırlayabilecek bir avukatım var."

"Seninle evlenmiyorum Wyatt."

"Ne demek istiyorsun? Bana erkek arkadaşım dediğini sanıyordum çünkü bir anlaşma yapmaya doğru gidiyordun. Hatırlıyor musun, arazim için elini uzatmıştın?" Kaşlarını oynatıyorum. "Akılda kalıcı, değil mi?"

O iter onu el üzerinde benim Kaşlarını. "Hayır, Sinir bozucu. Erkek arkadaşım olduğunu söyledim çünkü Amanda benim yalnız, yaşlı bir kız kurusu olduğumu çok büyütüyordu. Ben sadece ona öyle olmadığımı göstermek istedim." "Artık kardeşlerin de dahil olmak üzere kasabadaki herkes senin yalnız ve yaşlı bir kız kurusu olmadığını düşünüyor. Tek soru, şimdi ne yapacaksın? Vagonumu senin ... kamyonuna bağlamaya açık olduğumu biliyorsun. Bu bir terim mi? Her iki durumda da, senin için buradayım."

"Sanki bana iyilik yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Son birkaç gündür peşimde dolaşıp bana Bayan Preston ve karım demeseydin bu durumda olmazdım. Bilinçaltıma girdin ve şimdi bu gerçek dünyaya sızdı. Teknik olarak bunların hepsi senin suçun."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Suçu ben üstleneceğim. Ne yaptığımı biliyorum. Asıl soru, sen bu konuda ne yapacaksın? Sözlerini geri mi alacaksın, yoksa mantık evliliğine adım atıp birlikte mi oynayacaksın? Kazanacağın çok şey var."

"Ve kaybedecek çok şeyim var," diye cevaplıyor telefonunu yere bırakıp tekrar arkasına yaslanırken. Elleri yüzüne gidiyor ve inliyor.

"Gerçekten kaybedecek neyin var? İlk evliliğiniz mi? Tabii, eğer ilk evliliğine takılıp kalmış biriyseniz.

Sadece bir kez evlendiyseniz, bu bir darbe olabilir ama boşanmak da sorun değil. Bazen insanlarla sadece hayatının belli dönemlerinde birlikte olursun. Sen ve ben mi? Bir yıllık bir sezon olabiliriz. Sen arazini alırsın, ben kulübemi alırım ve boşandığımızda sana yeni bir kamyonet gibi bir veda hediyesi verebilirim. Bilirsin, teşekkür olarak kışına küçük bir şaplak."

"Senin acımana ihtiyacım yok," diye feveran ediyor.

"Her iki durumda da iyi bir koca olacağıma söz veriyorum. İhtiyacın olan her şey ve daha fazlası olacağım ve sonunda, kaçınılmaz olarak boşandığımızda, bunu acı verici hale getirmeyeceğim. Mümkün olduğunca acısız olmasını sağlayacağım ve tüm masrafları karşılayacağım. Yani gerçekten, hayatının en güzel yıllarından birini bana bağlı olarak geçireceksin ve sonra toprağınla birlikte çekip gideceksin."

"Gerçekten seninle evli olmanın hayatımın en güzel yılı olacağını mı düşünüyorsun?" demek için ellerinin arasından bakıyor.

"Garantili, bebeğim."

Tekrar inliyor ama bu sefer doğruluyor. "Bu tam bir kabus."

"Eğer izin verirseniz bir rüya olabilir."

Gözleri benimkilere kayıyor ve beni öldürmek üzereymiş gibi bakıyor olsalar da, bana doğru kayıyor olabileceğini de görebiliyorum. Ve hafif dediğimde ...

. Yani minicik.

"Bu nasıl bir rüya olabilir ki? Beni zaten sinirlendiriyorsun."

"Şu anda sinir bozucu olmamın tek nedeni bu fikri kabul etmen için seni sıkıştırmaya çalışmam."

"Bir kadını taciz etmek, vay canına, bunu Tinder profiline mi koydun?"

"Arkadaşlık uygulamalarına inanmıyorum." Bir ay önce evlenmek üzere nişanlandığımı düşünürsek, bu yalan değil. Arkadaşlık uygulamalarının benim için geçmişte kaldığını düşünüyordum.

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Cidden, seni şu anda bu kamyonandan atmak istesem bir yıl boyunca seninle nasıl başa çıkabilirim?"

"Burası kendimi sana sattığım yer mi?"

Kollarını kavuşturur ve başını sallar. "Evet, bu o an olabilir."

Ellerimi birbirine sürterim. "Beklediğim an." Derin bir nefes alarak başlıyorum, "Hiç çürüğüm olmadı-"

"Bununla mı başlıyorsun?"

Duraksadım, kafam karışmış gibiydi. Özür dilerim, bu sağlam bir başarı.

"Bence bu benim köşemde bir artı. İyi bir diş hijyenine sahip olduğumu gösteriyor."

"İyi bir diş hijyenine sahip olup da hala çürükleri olan insanlar var."

"Öyle ya da böyle," diyorum biraz sinirlenerek. "Bu sadece benimle ilgili bir şey. Tanrım." Boğazımı temizliyorum. "Devam edebilir miyim?" Eliyle devam etmemi işaret ediyor, ben de "Ben hiç bitki öldürmedim-" diyorum.

"Hiç sahip oldunuz mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır, ama bu benim tercihim."

"O zaman hiç bitki öldürmediğiniz halde nasıl oluyor da bir bitkiye bile sahip olamıyorsunuz?"

Kolumu rahatça kamyonun yan tarafına sarkıtırım. "Bu sadece sağduyumu gösteriyor."

Elini alnında gezdiriyor. "Gerçeği çarpıttığınızı gösteriyor."

"Uh, hayır. Sadece bunun ilginç bir gerçek olduğunu düşündüm." "Değil." Başını sallıyor.

"Peki, şuna ne dersin?" Boğazımı tekrar temizliyorum. "Gerçekten lezzetli bir fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yapmayı biliyorum." Homurdanıyor ama ben devam ediyorum. "Sana The Great British Bake-off'un tarihini, kimin hangi yıl sunuculuk yaptığını, kimin jüri olduğunu, kimin kazandığını anlatabilirim. Muhtemelen bildiğiniz gibi oldukça eğlenceli olan çok satan romanlar yazıyorum ve bunları bedavaya alabiliyorsunuz. Saatlerce sürecektir bir eğlenceden bahsediyoruz. Bir şeyleri nasıl inşa edeceğimi çok iyi biliyorum, yani tahtaya çivi çakmak istiyorsanız, adamınız benim. Ve bahsetmiyorum bile"-Başımın yan tarafına vuruyorum

- "Bu kafam parlak fikirlerle dolu, bu yüzden ne zaman yardıma ya da bir düşünce kuruluşuna ihtiyacınız olursa, doğrudan bana gelebilirsiniz. Son olarak, güzel kokarım, ayak tırnaklarımı iki haftada bir keserim, lavabonun etrafında asla sakal kırpıntısı bırakmam ve işedikten sonra koltuğu yere koymanın önemini bilirim."

"Vay canına," diyor yavaşça alkışlarken. "Sen gerçekten kazanılması gereken bir ödölsün."

"Ben de sana bunu söylüyordum." Alaycı tavrına rağmen onu ayağımla şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Mantık evliliğı söz konusu olduğunda benden iyisini bulamazsın. Ben senin erkeğimim. Saygılıyım, cesaretlendiriciyim, komiğim ve seni neşelendirmek için buradayım, aynı zamanda yanlış bir şey yaptığında da sana incelikle haber veriyorum. Çünkü kontrol ve dengeler olmadan evlilik nedir ki?"

"Bu gerçek bir evlilik değil."

"Teknik olarak bu çok gerçek. Yasal falan ama evliliğē nasıl davranacağımız bize bağı. Tek istediğim birbirimizi utandırmamamız, bilirsin işte... birbirimizin üzerinde koşturmamamız. Bu, bana özel olmanı gerektirecek."

"İnan bana, eğer seninle evlenirsem, tabağımdaki diğē her şeyle bir garnitürü dengeleyebilmemin imkanı yok."

"Bildiğim iyi oldu." Eğildim ve dedim ki, "Ve sen de benim tam takdirime sahipsın. En az onlar kadar sadık olacağım. İstersen üzerinde Aubree Takımı yazan bir tişört bile yapabilirim."

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor şüphēci bir bakışla.

"Sadakatimi göstermek için."

İnliyor. "Evlenirsek de bu kadar sinir bozucu olacak mısın?"

"Emin olamıyorum. Hâlâ benimle ilgili seni rahatsız eden her şeyi anlamaya çalışıyorum."

Eliyle önümü işaret ediyor. "Hepsini."

"Ama rahatsız mı oldun ... yoksa biraz ilgini çekti ve bunu kızgınlıkla mı maskeliyorsun çünkü gerçekten hoşuna gidebileceğimi düşünecek kadar gururlusun?"

Hayatımda duyduğum en donuk ses tonuyla "Sinirlendim" dedi.

"Bunu değiştirmek için zamanımız var." Parlak bir şekilde gülümsüyorum ve onun kaşlarını atmasıyla karşılaşıyorum, dürüst olmak gerekirse bu durumdan hoşlanmaya başladım.

Burnunun kalkışını seviyorum.

Gözlerinin arasındaki kırışıklığı.

Dudaklarının büzülmesi.

Bakışı glmsemesinden daha iyi olabilir.

Ayağımla onu tekrar drtyorum. "Ne diyorsun, Aubree?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Elin ... toprağım için mi?"

Bana bakıyor.

Zihni hızla

alışıyor.

Düşünürken nefesi hızlanıyor.

Tanrı'nın izniyle gerçek olabilir. Bu fikir.

Bu planlama.

Sürekli onu takip ediyor ve ona karım diyordum.

Bu bakış mı? Bana doğru eğiliyor. Bunu gün gibi görebiliyorum.

Evet diyecek.

Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra gözlerini kaçırıyor ve "Benimle yaşamanı istemiyorum" diye mırıldanıyor.

"O da ne?" Kulağımı ona doğru eğiyorum.

"Bunu yaparsak benimle yaşamanı istemiyorum." dedim.

Tanrım, oluyor.

Dikkatli ol, dostum.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum. Mahremiyet bu tür kararlarda büyük bir etken olabilir, ancak ne yazık ki, bir cephe oluşturmak zorunda kalacağımızı düşünürsek, bu sahteliği canlı tutmak için seninle birlikte olmam gerekecek."

Homurdanır ve kollarını kavuşturur. "O zaman . . . Bana dokunmanı istemiyorum."

Yaltaklanıyorum. "Korkarım bu kaçınılmaz. Ne de olsa sen benim karımsın. Bunun inandırıcı olması için sevgi göstermem gerekir."

Bir an için tereddüt ediyor ve sonra "İyi ama yalnızken bana dokunmanı istemiyorum" diyor.

"Oh." Başımı salladım. "Aklının nereye gittiğini anlıyorum. Merak etme, aramızdaki ilişki tamamen platonik olacak. Bizi çıkarsız arkadaşlar olarak düşün."

"Arkadaş mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Şu anki uyumumuzla bunu başarabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Şu anki konuşmalarımız tam bir erimeye benziyor. Eğer bunu inandırıcı kılmak istiyorsak, birbirimizi rahatlatmamız gerekecek. Bu da demek oluyor ki"- öne doğru eğildim ve parmağımı gözlerinin arasındaki kırıksıklığa bastırıp düzleştirdim-"benden nefret etmeyi bırakmalısın."

"O zaman bu kadar kolaylaştırma," diye cevap veriyor ama ardından sırtarak devam ediyor. Ve işte tam orada, bayanlar ve baylar, o küçük gülümseme, evet, bu onu kazandığım anlamına geliyor.

Ben de gülümsüyorum. "Elimden geleni yapacağım. Ne diyorsun?" Ona elimi uzattım. "Toprağım için elini mi?"

Elime bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Dudakları gerildi.

Hayal kırıklığı içinde inliyor.

Ve sonra ... sihirli bir şekilde, eli benimkiyle buluşuyor. Başarı!

Lanet olsun, başardım.

"Gerçekten mi?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Elini çekip başını avuçlarının arasına gömüyor. "Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum ama ... evet." Bana bakıyor ve parmağıyla işaret ediyor. "Ama sadece Amanda ve Matt'in bana acımasına dayanamadığım için. Ve araziye gerçekten istediğim için, ve görünüşe bakılırsa, vazgeçecekmişsin gibi görünmüyor, ki bu çok aptalca bir hareket."

"Bu aptalca bir hareket değil," diye karşı çıkıyorum.

"Akıllıca. Kısasa kısas." "Evet, ama bu hayatımın bir yılından vazgeçmek demek."

"Dediğim gibi ... karıcığım ... bu senin en iyi yılın olacak." "Şüpheli."

Konuk evinin dışından "Tık, tık, HUBBY'NİZ GELDİ," diyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Aubree sessiz moda geçti. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki beynini kapatmış ve sadece çalışmaya başlamış gibiydi. Konuşmadı, yanında çalışan kişi olarak beni tanımadı, sadece ...

İşe yaradı. Bunu kafasının içinde olmasına ve az önce kabul ettiği şeyle uzlaşmaya çalışmasına bağladım.

Benim için sorun yoktu ama kümesle işimiz bitip ortalığı temizledikten sonra tek kelime etmeden uzaklaşmaya başladı. İşte o zaman onu kolundan tuttum ve şokta olup olmadığını sordum. Başını salladı ve ben de anladım, bu yüzden ona işleri gözden geçirmek için daha sonra döneceğimi söyledim, ancak kafasında neler olup bittiğini çözmesi için ona zaman verdim.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bana gelip bu işi yapamayacağını, bunun onun için çok fazla olduğunu ve bana yardım edemeyeceğini söyleseydi, bunu olduğu gibi bıraktırdım. Kulübeyi kurtarmak için başka bir yol bulurdum, bu kuzenimi satın almak anlamına gelse bile, ki bu yutması zor bir hap olurdu. Özellikle de kulübeyi benim yapmak için her türlü imkâna sahip olduğumu ama yapamayacağımı bildiği için ya benden para isteyeceğini ya da sırf inadına kulübeyi elinde tutacağını düşündüğümünden.

Wallace'a güvenmiyorum. Bu yüzden bu konuda bu kadar kararlıydım. Bu yüzden Aubree ile evlenmek istedim. O kazanır. Ben kazanırım. Ve sonra hayatlarımıza devam edebiliriz.

Geleneksel, hayır.

Ancak bazen istediğimizi elde etmek için kutunun dışında düşünmemiz gerekir.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Aubree'nin yürüyüp misafir evinin kapısını açtığını görüyorum.

Yeni duş almış, bir çift ekose şort ve beyaz bir atlet giyiyor. Kıyafetinde süslü bir şey yok ve bu hoşuma gidiyor. Benim yanımda rahat olabilmesi ve saçının yapılmamış ya da makyajsız olmasını umursamaması hoşuma gidiyor. Beni etkilemesi gerektiğinden değil.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ona sordum.

"Zar zor," diyor taze sabun ve kullandığı saç ürünleri gibi kokan misafir evine girdiğimde. Ben yatağına otururken kapıyı arkamdan kapatıyor. Yatağın nasıl yapıldığına dikkat ediyorum, böylece burada yaşadığımda onun beğenisine göre nasıl yapacağımı biliyorum. "Belki bilmen gerekir diye birkaç kez kuru traş oldum."

"Yaptın mı?" Ben sordum. "Neden? Sinir mi?"

"Evet." O da yatağına oturuyor. "Böyle bir konuda nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun bilmiyorum ama tüm bu fikir beni korkutuyor. Bunun senin ve benim için artıları olduğunu anlıyorum, ama ... ya, ne bileyim, Mac sana yakınlaşırsa ve sonra boşandığımızda, gittiğin için üzülürse? Zaten iki ebeveynini kaybetti. Bunu ona tekrar yapamayacağımı hissediyorum."

Ona doğru döndüm ve "Her zaman hayatının bir parçası olacağım. Bir süredir kayıp olduğumu biliyorum ama şimdi buradayım, bir yıl boyunca burada olacağım, burada olmanın ve onunla birlikte bulunmanın ne kadar önemli ve bağlılık gerektirdiğini biliyorum. Kesinlikle ziyaret ederim."

"Burada kalmayacak mısın?" diye soruyor. "Boşandığımızda taşınacak mısın?"

"Şimdiden bağlandın mı?" Gülümseyerek soruyorum.

Ama o bunu komik bulmuyor. "Ciddiyim Wyatt."

Anlamak için başımı salladım. "Ben olsam yapmazdım. Bu anlaşmanın amacı kulübeyi almak. Onu aldıktan sonra oraya taşınacağım. Canoodle'da kalırım. Orayı evim yaparım. Sonra da Mac'i ziyaret etmek için buraya gel. Evimin en güzel yanı

İşim, programım söz konusu olduğunda özgürlüğe sahip olmam. O geride kalmayacak."

Dudağı endişeleniyor. "Peki ya... bilirsin işte, para falan? Evlilik sözleşmesi imzalayacak mıyız? Senden hiçbir şey istemiyorum, sadece araziyi istiyorum. Çiftliği benden almanı istemiyorum."

"Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yapmayacağına inanmak istiyorum ama yine de seni gerektiği kadar iyi tanımıyorum ve bu yönünü bilmek yirmi soru sorarak çözülemez. Bu tür şeyleri bir insanı deneyimleyerek tanıdıkça öğrenirsin."

Gözlerinin içine bakarak, "Bu çiftliği senden almayacağım, Aubree. Aslında, her iki tarafın da ihtiyaçlarını netleştiren yasal ve bağlayıcı bir belgeye sahip olduğumuzdan emin olacağız. Mülkiyete karşı duygusal hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum, bu yüzden tüm bu cephe. Planım basit: Seninle evlenmek, kulübenin mülkiyetini almak ve hayatıma devam etmek. Senden başka bir şey istemiyorum."

"Tamam," diyor, rahatlamış görünüyor. "Peki burada yaşamak zorunda mısın?"

"Evet. Bunu gerçekmiş gibi göstermeliyiz."

Küçük alanının etrafına göz gezdiriyor. "Halka açık buluşmalara gitmek zorunda mıyız?"

"Sanırım öyle, insanlar bizi birlikte görsün diye. Bunu söylememin tek nedeni Wallace'ın evlendiğimizi öğrendiğinde karşı çıkacağını bilmem. Bu konuda mutlu olmayacak ve büyük olasılıkla her şeye itiraz edecek, bu yüzden evliliği inandırıcı hale getirmeliyiz, özellikle de kasaba için, çünkü bizi destekleyeceklerdir."

İfadesine anlayış hakim oluyor. "Sence buraya gelir mi?"

"Öyle olsaydı şaşırmazdım." Derin bir iç geçirdim. "Bunun senden çok şey istediğini biliyorum ve eğer istersen, anlaşılmayı tatlandırmak için başka şeyler de ekleyebilirim, herhangi bir yeni

İhtiyacın olabilecek çiftlik ekipmanları ya da sana birkaç inek almamı istersen. Adını sen koy, senin olsun."

"Senden başka bir şey istemiyorum, sadece toprak istiyorum."

"Tamam, ama fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ben dürüst bir adamım Aubree ve sözümü tutarım. Sana söz veriyorum, bu iş bittiğinde arazine sahip olacaksın ve ben de yakandan düşeceğim. Beni sadece Mac'i ziyarete geldiğimde göreceksin."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra derin bir nefes veriyor, tam o sırada toprak yoldan bir SUV çılgılık atarak geliyor. Gözlerimiz park edişini ve Hattie'nin ön koltuktan fırlayıp arka tarafa geçerek konuk evine doğru koşuşunu izliyor.

"Tanrım," diyor Aubree. "Kendini hazırla çünkü işler ciddileşmek üzere."

Hattie kapıyı çalma zahmetine bile girmeden konuk evine dalıyor ve kapının eşiğinde durup öfkeyle oflayıp puflayarak ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Ellerini kalçalarına koyarak, "Neler olduğunu açıklamak ister misin?" diye soruyor.

Aubree panikleyecekmiş gibi bana bakıyor, ben de önden gidiyorum.

Boğazımı temizleyerek gayet sakin bir şekilde konuşuyorum: "Birkaç ay önce kız kardeşin Cassidy'nin vasiyetinde arazinin yarısının bana verildiğini öğrenince benimle temasa geçti. Çiftlik konusunda aynı fikirde olmak istiyordu. O sırada Palm Springs'deydim ve yüz yüze konuşabilmek için benimle yarı yolda buluşup buluşamayacağını sordum. O da kabul etti."

"Onunla buluşacağını bana neden söylemedin?" Hattie soruyor.

"Çünkü çok şey yaşıyordun." Aubree endişeyle ellerini birbirine kenetler. "Seni küçük bir ayrıntıyla rahatsız etmek istemedim."

O iyi. Şuna bak nasıl da oynuyor. Şimdiden gurur duyuyorum.

"Geldiğinde hazırlıksız yakalandım," diye devam ediyorum. "Ne kadar güzel olduğunu unuttum ve iş ve çiftlik hakkında konuşmak yerine dikkatim dağıldı." Biraz daha özgüven kazanmış gibi görünen Aubree'ye bakıyorum.

"Dikkatim çok dağınık," diye ekliyor.

"Ve çiftlik dışında her şey hakkında konuşmaya başladık," diyorum. "Gecenin sonunda ona görüşmeye devam edip edemeyeceğimi sordum. Beni duyduğunu hissettiğim biriyle ilk kez gerçek bir sohbet yapmıştım. Evet dedi, ben de o günden sonra ona mesaj atmaya başladım."

"Çok muhtaç mesajlar," diyor Aubree ve beni gülümsetiyor.

"Muhtaçtım çünkü çok zorlanıyordum," diye ekliyorum, bu hikâyeyi şimdiden sevmiştim. "Ve sonra o mesajlar bir telefon görüşmesine dönüştü." Hattie hala kafası karışmış bir şekilde aramıza bakıyor. "Ve o telefon görüşmeleri FaceTime'lara dönüştü. Ve her aramada, onun yüzünü gördüğüm her anda, ona aşık olmaya başladım. O paslı dış görünüşünün altındaki iyi kalpliliğine. Onun hazırcevap, esprili yorumlarına ve topa vurma yöntemlerine aşık oldum. Ve yatmadan önce beni sık sık sakinleştiren sesine aşık oldum. Kısa sürede onu sevdiğimi fark ettim ve işte o zaman buraya gelmem gerektiğini anladım."

Hattie birkaç kez göz kırpar.

Elleri kalçalarından düşer.

Sonra da sıkıntıyla avucunu alnına sürüyor.

"Ama o kasabaya geldiğinde çok kızgındın, Aubree. Adamdan açıkça nefret ediyordun. Hayes bana markette seninle konuştuğunu söyledi ve sen onu hiç tanıımıyormuşsun gibi görünüyordun."

"Çünkü size söylemeye hazır değildi. Markette yalan söyledim, birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi görünmeye çalıştım," diyorum, o konuşmayı bir anlığına tamamen unutarak. "Haberini nasıl karşılayacağınızdan korkuyordu ve olan biten her şey, senin dükkânı devralman ve Ryland'ın

Mac, sizi bu konuda rahatsız etmek istemedi. Elbette bu durumdan hoşnut değildim ve meseleyi kendi ellerimle hallettim. Haklı olarak bana çok kızdı."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Hattie. Yüzündeki ifade, bunun onun için bile kabul edilemeyecek kadar acı verici olduğuna inanmamı sağlıyor. "İkiniz aylardır gizlice konuşuyordunuz ve Wyatt şansını deneyip kasabaya gelmeye karar verdi ve sen, Aubree, buna kızdın mı?"

"Çünkü bu konuda yaygara koparmak istemedim," diyor.

Hattie kız kardeşine hitap ederken ellerini tekrar kalçalarına koyar. "Gerçekten Ryland'la benim, hayatında özel biri var diye yaygara koparacağımızı mı sanıyorsun? Bu .

. ." Gözleri dolmaya başladı ve hemen suçluluk duygusu beni sarmaya başladı çünkü ... evet ... yalanlar. "Bu harika, Aubree."

Hattie içeri dalar ve garip bir şekilde oturmaya devam eden Aubree'ye sarılır.

Hattie uzaklaşıp Aubree'nin yanaklarını okşamadan önce kız kardeşinin sırtını nazikçe sıvazlıyor. "Sen de mi aşıksın?"

Ooo, cesur bir soru.

"Şey," diye başlıyor Aubree.

"Henüz söylemedi," diye araya giriyorum, böylece Aubree cümleyi bitirmek zorunda kalmıyor. "Ve ben hiç alınmadım. Geleceğini biliyorum."

Hattie geri çekilir. "Neden onu sevmiyorsun?"

Tamam, biraz sertleştin, Hattie.

"Hattie," diyorum nazikçe. "Hepimiz farklı hızlarda hareket ederiz-" "Onu seviyorum," diyor Aubree, ama sesi

Aşık olmasına rağmen, sesi daha sinirli geliyor, sanki bu işin bitmesini istiyor gibi.

Hattie'nin bunu fark etmediğinden mi, Aubree'nin normalde böyle davrandığından mı, yoksa Hattie'nin Aubree'nin ses tonunu aşacak kadar neşeli olduğundan ve her iki durumda da onu kucakladığından mı emin değilim.

"Ahhh, aşık olmuşsun. Aman Tanrım." Yatağa uzandılar ve Hattie kız kardeşini kucakladı.

Bir koala.

Aubree bana hafifçe kıkırdamama neden olan sinirli bir yan bakış atıyor. Aubree'nin bunlardan hoşlanmasına imkân yok ama ben bundan küçük bir zevk alıyorum. Sinirli Aubree'de beni aynı anda hem eğlendiren hem de rahatlatan bir şey var. Çok garip.

Hattie ayağa kalktığında gömleğini düzeltir ve özür diler. "Tanrım, özür dilerim, Wyatt muhtemelen bunu ilk kez duyuyor ve siz de muhtemelen öpüşmek falan istiyorsunuz..." Hattie ellerini sıkıyor, ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor. Onun önünde öpüşmemizi mi istiyor?

Aubree'nin vücut diline bakarak bunun olmayacağını söyleyebilirim.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" Bu durum için muhtemelen en iyi seçeneğin bu olduğunu düşünerek Hattie'ye soruyorum.

Hattie'nin gözleri büyür. "Evet, tabii ki. Özür dilerim." Neşeyle ellerini çırpı. "Gidip Ryland'a söyleyeceğim. Mesajlaşıyorduk ve aranızda neler olduğundan emin değildim. Ama sonra Ethel'den duydum, o da Dee Dee'den duymuş, o da Amanda'nın konuşmasına kulak misafiri olmuş. Teyit etmek için aceleyle buraya geldim çünkü bazen kasabada konuşulan şeylerin doğru olmadığını bilirsiniz ve insanlar bana sorduğunda aptal gibi görünmek istemedim ve aman Tanrım, çok heyecanlıyım. Çifte randevuya çıkabiliriz ve sen çok mutlu olacaksın ve aşıksın ve ... ahhh!" Tekrar alkışlar ve konuk evinden ayrılır, ancak ana eve doğru koşar.

"Tanrım," diye nefes veriyor Aubree yatağa yaslanıp bir elini yüzüne götürürken.

"Demek beni seviyorsun, ha?"

Kolunu kaldırıyor ve beni güldüren o klasik yan bakışını atıyor. "Lütfen, şu anda senin sataşmalarına dayanamıyorum."

"Yeterince adil." Sırıtiyorum. "Yine de aşık olduğumuza sevindim. Aramızdaki bu bağı gerçekten sağlamlaştırıyor."

"Evet ... ooooook aşığım," diyor beni güldüren ağır bir alaycılık dozuyla.

"GörünüŖe göre bunu yapıyoruz. Ŗimdi soru Ŗu ki... nasıl teklif edeceğim?"

Kolunu kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Eğer bunu bir gösteri haline getirirsen, seni öldürürüm."

Tam da aradığım yanıt.

OceanofPDF.com

Chapter Eight

AUBREE

Dün akşamki yemek en hafif tabiriyle olaylı geçti.

Wyatt oraya gidip Ryland'la konuşmanın iyi bir fikir olacağını düşündü; Ryland uzun süre mutfakta öylece şaşkın şaşkın durdu. Onu suçlamıyorum. Roller tersine dönseydi, ben de aynı şekilde şok olurdu, çünkü aşık olmuş biri gibi davranmıyordum. Tek bir kelime bile etmedim. Olsa olsa Wyatt ve onun çiftliğin bir kısmına sahip olmasıyla ilgili hoşnutsuzluğumu dile getirdim. Bu konuda kızgındım. Yani aniden aşık olmam muhtemelen şaşırtıcıdır.

Tabii ki iyi bir ağabey olan Ryland, Wyatt'ın elini sıktı ve oturup yemeğimizi yedik.

Wyatt açıkça şefkatli davranma konusunda dikkatliydi - muhtemelen ailemin önünde bundan hoşlanmadığım hissine kapılmıştı - ve kolunu sandalyemin üzerine koyarak işleri minimal düzeyde tuttu.

Yemekten sonra, Hattie, Wyatt ve Mac oturma odasında Space Escape oynarken ben de Ryland'a bulaşıkları yıkamasında yardım ettim. Ara sıra nasıl olduklarını görmek için onlara doğru bakıyordum.

Wyatt'ın Mac ile etkileşime girdiğini ve onunla oynadığını görmek güzeldi... Gelecekteki çocukları ya da buna benzer bir şeyi düşündüğümde değil, Mac'in hayatında sevebileceği başka bir kişinin olması güzel olduğu için.

Mac esnemeye başladığında vedalaştık ve Wyatt beni misafirhaneye götürdü, orada eğilip kulağıma evlilik sözleşmesi yapmak için avukatıyla temasa geçeceğini fısıldadı.

Ona teşekkür ettim ve sonra ortalık sakinleşip Hattie gittiğinde ondan ayrıldım, evime girdim ve bir saat boyunca tavana bakıp hayatımda ne halt ettiğimi düşündüm.

Ve size söyleyeyim, aklıma hiçbir şey gelmedi.

Sonunda uykuya daldım ama bu sabah erkenden kan çanağına dönmüş gözlerle, göğsümde ağır bir hisle ve çiftliğe gidip ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacıyla uyandım.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Misafirhanenin kapısını kapatıyorum ve Wyatt'ın cipinin park edilmiş olduğu ahıra doğru yürüyorum.

Uzun bir nefes verdim.

Evet, neden başka bir yerde olsun ki?

Elimde kahve, mesafeyi kapatıyorum ve ahıra vardığımda onu yanında bir fırın kutusuyla ve parlak bir gülümsemeye traktörün üzerinde otururken buluyorum.

Bu adam nasıl sürekli mutlu olabiliyor? Her sabah uyuşturucu mu alıyor?

Yanında kahve bile yok. Anlamıyorum.

"Günaydın," diyor zıplayarak ve kutuyu kaparak. "Bu sabah kapınızı çalacaktım ama uyanık olup olmadığınızdan emin değildim ve sizi rahatsız etmek istemedim. Buraya geldim ve tavuk kümesinde bazı rötuşlar yaptım, her şeyi boyayla kapladığımızdan emin oldum."

Ahırdaki banka doğru yürüyorum ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak oturuyorum. "Kapıyı çalabilirdin

kapımda. Uyanıktım."

Beni takip ediyor ve en sevdiğim keki tekrar ortaya çıkarmak için fırın kutusunu açarken o da oturuyor. Bu her zaman kabul edeceğim tatlı bir jest. Beni kızdırıyor olabilir ama tüm bunların altında iyi bir adam.

"Dur tahmin edeyim, dün gece pek uyuyamadın."

"Neredeyse hiç," diyorum.

"Ben de öyle," diyor. Bu beni şaşırttı. Tüm bu senaryodan o kadar etkilenmemiş görünüyor ki, sanki zihinsel olarak hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor muffinlerden birinin kâğıt ambalajını çıkarırken.

"Çünkü çok sakın görünüyorsun, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi."

"Bunun ne tür bir fedakârlık olduğunu biliyorum, Aubree," diyor yumuşak bir sesle. "Bu benden kaçmıyor. Elimden geldiğince her şeyi olumlu tutmaya çalışıyorum. Ama dün Hattie sana sarıldığında aşık olduğun için çok heyecanlıydı. Bilmiyorum..." Gözlerini çöreğine dikeyyor. "Bu beni suçlu hissettirdi. Bu kadar heyecanlanacağını düşünmemiştim."

"Sanırım bu onun aşık olduğu şeylerden biri, bu yüzden herkesin aşık olmasını istiyor, anlıyor musunuz?"

Anlayışla başını sallıyor. "Her neyse, kendimi kötü hissettim ve her şeyi düşünmeye başladım." Bana bakıyor, o derin kahverengi gözleri o kadar içten ki bakışlarımızı birleştirmek neredeyse zor. "Eğer çekilmek istiyorsan, sorun değil. Anlıyorum." Elini yüzünde gezdirirken iç geçiriyor. "Sadece bu konuda yanlış bir yol izlediğimi hissediyorum ve şimdi-"

"Korkmaya başladın," diyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Bunu yine de yapardım. Sadece sana yaptığım baskıdan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Sahte sevgili olmaktan bahsetmiyoruz; bu benim için çok daha az stresli olurdu. Evlenmekten bahsediyoruz. Ve seni bu yolculuğa sürüklediğim için hissettiğim suçluluk duygusu

Ben. Yani ..." Dudaklarını ıslatıyor ve elindeki çöreği karıştırıyor. "Araziyi alabilirsin, Aubree. İstemediğimi biliyorum ama sen istiyorsun. Sırf kız kardeşinden bir parça koparabilmek için seni bir şey yapmaya zorladığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bu beni tam bir pislik gibi hissettiriyor ve böyle hissetmek istemiyorum. O yüzden senindir."

Şaşırdım kaldım.

Çünkü onu elinde bir fırın kutusuyla ahırda gördüğümde söyleyeceğini düşündüğüm son şey buydu.

Buraya lojistik konuşmaya ve bana ne zaman ve nerede evlenme teklif edeceğini bildirmeye geldiğini düşündüm. Belki evlilik sözleşmesi hakkında bilgi verir.

Ama bana araziye teklif etmen

... "Wyatt, sen-"

"Biliyorum," diyor, tavrı değişiyor. "Bütün gece bunu düşünerek uyuyamadım. Hattie'nin saf bir sevinçle sana nasıl sarıldığını düşündüm ve bunun sadece bizim hayatımız olmadığını anladım. Bu bir sürü insanın hayatı. Ve burada yaşadıklarınızı mahvetmek istemiyorum. Harika bir destek sisteminiz ve harika bir şehriniz var. Bu planla her şeyi mahvedeceğim, o yüzden ... evet, arazi sende kalabilir, ben de kulübe konusunda bir şeyler düşüneceğim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Seni bu strese soktuğum için özür dilerim."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve banktan kalkıp benden uzaklaşıyor. Ve o anda bana çok tuhaf bir şey oluyor. Muhtemelen bunu hiçbir zaman düzgün bir şekilde tarif edemeyeceğim ama o bir adımla, o hafif mesafeyle, içimde bir şey onunla birlikte çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Garip bir duygu.

Beklenmedik bir şey beni o geçerken uzanmaya ve bileğini tutmaya zorluyor.

Şaşırdı, durakladı ve bana baktı, cevap arıyordu.

Ama bende hiç yok. Ben de en az onun kadar şaşkınım.

Çünkü istediğim buydu. Araziyi istedim, hiçbir şarta bağlı olmadan. Sadece çiftliğe odaklanabilmek, onu büyütmek ve Cassidy'nin buranın nasıl bir yer olabileceğine dair hayallerini devam ettirmek istiyordum.

Ama işte buradayım, Wyatt'ın elini tutup gitmesini engelliyorum.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet?" diye soruyor birkaç saniyelik sessizlikten sonra. Aklına hiçbir şey gelmiyor.

Tek kelime etme.

Hiç düşünmedim.

Kafamda her şey bomboş.

"Aubree."

"Hmm?" Ben soruyorum.

"Bileğimi tutuyorsun."

Dudaklarımı ıslattım.

"Biliyorum." "Neden?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Peki, bu işin peşini bırakmak istiyor musun?" "Hayır."

"Tamam." Adem elması aşağı yukarı hareket ediyor. "Tekrar oturmamı ister misin?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Evet."

"Tamam," diyor bankın arkasına geçip otururken.

Gözlerimiz birleştiğinde, bahsettiği suçluluğu hissediyorum, ama bu insanları kandırdığı için duyduğu suçluluk değil. Vazgeçtiği şey yüzünden duyduğu suçluluk.

Buraya geldiğinden beri varlığından rahatsız oluyorum. Elini kolunu sallayarak gelip her şey yolundaymış gibi davranabileceğini, sanki bu toprakların sahibiymiş, seçimler yapmasına yardımcı olabilirmiş ve kimse ondan hesap sormayacakmış gibi davranabileceğini düşündüğü için sinirlendim. Sanırım o kadar sinirlenmişim ki, tüm bunların önemli bir yönünü gözden kaçırdım - o da benim de üzüldüğüm bir şeyin yasını tutuyor.

Tıpkı onun aile kulübesini istediği gibi ben de çiftlik arazisini istiyorum.

Hissettiği çaresizliği biliyorum. Bir şeyi göğsünüze bu kadar yakın tutmanın ve onu onun kadar çok istemenin ne demek olduğunu biliyorum, bu yüzden elini tuttum.

Neden gitmesini istemediğimi.

Ve neden ona bakıyorum, söyleyeceklerimi söylemeye hazırım.

"Evlenebiliriz Wyatt."

Başını sallar. "Hayır, Aubree. Bunu sadece nazik olmak için söylediğini biliyorum ve gerçekten olması gerekenden daha büyük bir şey yaratmak istemiyorum. Bu benim sorunum, senin değil."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum ayaklarımı bankın üzerine koyup bacaklarımı göğsüme yaklaştırırken. "Asla yapmadığım tek bir şey var, o da sırf laf olsun diye 'iyi davranmak'. Sanırım beni tanıyan herkes buna tanıklık edebilir. Ve bu araziye öylece bedavaya almayacağım. Yani iki seçeneğiniz var." Parmaklarımı kaldırıyorum. "Biri çiftliğe gelir, arazinin size ait kısmını değerlendirir ve değerini söyler, ben de kredi çekmem gerekse bile araziye sizden satın almanın bir yolunu bulmaya çalışırım. Ya da ..." Bir an duraksıyorum ve kendimi toparlıyorum. Gözleriyle tekrar bulduğumda, "Asıl planı uygularsınız ve evlenirsiniz. İşte bu, iki seçeneğin var. Sırf sen kendini suçlu hissediyorsun diye toprağı almayacağım. Sadaka ya da başkasının acımasını kabul etmiyorum."

Boynunun arkasını kavrarken başka tarafa bakıyor. "Aubree-"

"İki seçenek, hepsi bu," diye tekrarlıyorum, başka hiçbir öneriyi dinlemeyeceğimi açıkça belirtmek istiyorum.

İşte o zaman bana dönüp "Bu fikir değişikliği de neyin nesi?" diye soruyor.

"Fikir değişikliği falan yok," diyorum. "Dün gece yatağa seninle evleneceğimi bilerek girdim. Bu sabah uyandığımda ben de aynı şeyi bekliyordum. Fikrini değiştiren sensin ve sırf

Suçlu hissetmeniz, bana acımanıza izin vereceğim anlamına gelmez."

Kaşları kırışıyor ve başı hafifçe eğiliyor. "Sana acımıyorum, Aubree. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Doğru olan araziyi bana bedavaya vermek değil. Clarke ve Cassidy'nin bunu size bırakmasının bir sebebi var. Nedenini bilmiyorum ama öyle yaptılar. Bu da demek oluyor ki orası sizin toprağınız ve eğer satmak ya da takas etmek isterseniz, ben de böyle bir takasa katılmaya hazırım. Ama bedavaya kabul etmem. Hayatımdaki her şey için çalıştım. Duygularınız var diye şimdi bunu durduracak değilim."

Kıkırdıyor. "Çünkü duygularım var, ha? Bunu söylemenin güzel bir yolu." Omuz silkiyorum. Ağır bir nefes üflüyor. "Tamam, madem ısrar ediyorsun, o zaman sanırım evleneceğiz çünkü senin paranı almamın imkanı yok."

"Harika," dedim. "Sanırım evleniyoruz o zaman." Midem sinirden alt üst olurken bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Bu duyguyu çok iyi biliyorum ama belli etmeye cesaret edemiyorum. Tüm bunlar hakkında nasıl hissettiğimi bilmesini istemiyorum.

Büyürken duygularımı göstermeme izin verilmezdi, şimdi de göstermeyeceğim.

"Bu senin için sorun olur mu?" Wyatt soruyor.

"Evet." Ona gülümsüyorum, babamın Ryland'a bağırdığı geceleri atlatmamı sağlayan o sadık maskemi takıyorum. Bir gece önce çöpü atmadığı için babamın Ryland'ı ayakkabıyla dövdüğü sabahları. Beni bir anne gibi teselli edecek ya da içten içe öyle olmadığını bildiğim halde bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek biri tarafından kucaklanmayı umutsuzca arzuladığım günleri.

"Emin misin?" Sanki içimi görebiliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, Wyatt, evet. Dediğin gibi, sadece bir yıl. Önemli bir şey değil. İstedikimizi alacağız ve yollarımızı ayıracağız. Harika çalışıyor. Senin

Avukatın evlilik öncesi ve anlaşma için benden bir şey istemesi gerekiyor mu?"

Bana
bakıyor.

Beni
inceliyor.

Beni çok uzun süre izliyor. Lütfen beni incelemeyi bırak. Bulduklarınızdan hoşlanacağınızı sanmıyorum.

Ama sonunda dedi ki, "Eğer yaparsa sana haber veririm. Bu arada telefonumda bilgilerinizin olması işinize yarayabilir." Telefonu cebinden çıkarıp kilidini açıyor ve bana uzatıyor.

Telefonundaki duvar kağıdına bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Bu da ne?" Ekranı ona gösteriyorum.

"Telefonum."

"Hayır, telefonunuzdaki resim mi?"

Sırıttıyor. "Bu sensin. Bu benim de ekran koruyucum. Çok zekice, değil mi?"

"Bu fotoğrafımı ne zaman çektin? Yumurtlamaya hazır bir tavuk gibi boya tepsisinin üzerine çömelmişim."

Kıkırdıyor. "Biliyorum, komik buldum."

Bir yıl onun sinir bozucu espri anlayışına katlandım. Bir yıl.

"Daha gurur verici bir resim isteyebilirdin," diyorum.

"Ve bütün gün senin güzel yüzüne mi bakayım?" Başını sallıyor. "Hayır, böyle iyiyim."

Vücudum hareketsizleşiyor, yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. Güzel yüz.

Gerçekten güzel yüzlü dedi. Sanki sahte karına iltifat etmek doğal bir şeymiş gibi. Ben büyürken iltifatlar nadiren yapılırdı. Ryland bize nadiren iltifat ederdi. Cassidy ederdi ama o da çok azdı. Aklından geçeni söyleyen biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum ve bu beni endişelendiriyor. "Yorumumu anlamaya çalıştığını görebiliyorum." Onun

gölümseme çileden çıkarıcı ve aynı zamanda ... rahatlatıcıdır. Bu nasıl mümkün olabilir? "İltifatları iyi karşılamıyor musun?"

"Onlara ihtiyaç yok," diyorum başımı sallayarak.

"Şey, bu doğru. Güzel bir yüzün var."

"Kes şunu," diyorum telefon numaramı onun telefonuna girerken. "Beni rahatsız ediyorsun."

"Yeterince makul," diyor. Telefonuna bilgilerimi yazmayı bitiriyorum ve ona uzatıyorum, o da "Sana yardım etmek için buradayım, Aubree. Bunu bilmeni istiyorum. Ben senin düşmanın değilim. Seni taciz etmek ya da kötü hissettirmek için burada değilim. Sana bok gibi davranmak ya da kötü niyetini ortaya çıkarmak için burada değilim. Ben sizin tarafınızdayım. Desteğinizim. Arkadaşınız olmak isterim. Bence bu işte birlikte olduğumuzu ne kadar çok anlarsak, evli bir çift olarak geçireceğimiz zaman da o kadar kolay olacaktır. Tamam mı?" Sorusuyla kaşları çatılıyor ve ben bunu çok sevimli buluyorum.

"Tamam," dedim. Ona neyle çalıştığının özetini vermem gerektiğini düşündüm. Adil olan bu. "Ama bilmeni isterim ki pek çok insana güvenmiyorum. Çocukluğum pek iyi geçmedi, bunu anlatmayı düşünmüyorum, o yüzden lütfen sorma. Duygularla ve hislerle uğraşmaktan nefret ederim. Çalışmayı ve işleri halletmeyi severim. Hayatta iki hedefim var: Mac'e bakıldığından ve sevildiğinden emin olmak ve bu çiftliğin uzun yıllar boyunca gelişmesini sağlamak. Bu ikisine engel olmazsanız arkadaş kalabiliriz."

"Bu yeterince basit görünüyor," diye yanıtlıyor.

"Güzel." Ayaklarımı yere koydum. "O zaman her şey bittiyse, sanırım işe koyulacağım."

O da benimle aynı anda ayağa kalkıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Handaki odana dön ve ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Beni incelerken dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Normalde yalnız çalışmanı istemezdim ama kendi kafanın içinde olma ihtiyacını anlayabiliyorum. Bu yüzden seni yalnız bırakacağım ama bu gece seni dışarı çıkaracağım."

"Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Çünkü hem senin için iyi olacağını hem de insanların bizi şehirde görebileceğini düşünüyorum. Rezervasyon yaptırabilirim. Seni ben alırım."

"Sizinle kasabada buluşabilirim, böylece buraya kadar boşu boşuna gelmenize gerek kalmaz."

"Aubree-"

Elimi kaldırdım. "Ben sürebilirim Wyatt. Seninle handa buluşuruz ve oradan istediğimiz yere yürürüz."

"Peki," diyor teslim olarak, bu biraz komik çünkü onun için çok acı verici görünüyor. "Altı gibi handa ol. Olur mu?"

"Evet." Ve o gitmeden önce, "Senin için süslü püslü giyinmemi beklemiyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Bu onu sırtttırıyor. Eğildi ve çenemi kavradı. "Ne giymek istiyorsan giy. Karıcığım. Kolumda seninle gururla yürüyeceğim." Ve sonra adımlarında fazladan bir coşkuyla uzaklaşıyor.

Neden az önce büyük bir hata yapmış olmaktan korkuyorum ... ama aynı zamanda muhtemelen harika bir karar vermiş olmaktan da?

Aramızda kalsın, hazırlanmam iki saatimi aldı.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Neden basit bir randevuya hazırlanmak için iki saat harcıyorsun? Buna fazla düşünmek deniyor. Giydiğim her kıyafet bana fazla muhafazakâr, fazla şık ya da fazla açık geliyordu. Sahip olduğum her kıyafette bir sorun vardı, o kadar ki neredeyse Hattie'yle iletişime geçip giyecek bir şeyler isteyecektim ama sonra bunun ne kadar saçma olacağını fark ettim ve bu fikirden vazgeçtim.

Kollu, sade kırmızı bir elbise ve bir çift sandaletle yetindim.

Saçımı yaparken, kıvrırmak ya da doğal buklelerimi biraz açarak bırakmak arasında gidip geldim.

köpüğün yardımı. Doğal stili tercih ettim. Saçımı kıvrırmak çok uğraşıyormuşum gibi görünmesine neden olabilirdi ve onu etkilemeye hevesli olduğumu düşünmesini istemedim.

Çünkü ben değilim.

Hafif bir makyaj yaptım, dudaklarıma küçük bir parlatıcı sürdüm ve kendimi gereğinden fazla analiz etmemek için kapıdan çıktım.

Arabamı park edip otelin ön merdivenlerinden yukarı çıkarken, bu anlaşmayla ilgili her şeyi yeniden düşünmeye başladım. Böyle durumlarla aram pek iyi değildir. En son Matt ile bir randevuya çıkmıştım ve sanırım hepimiz nasıl gittiğini biliyoruz. Ve bu gerçek bir randevu olmasa da, buna bir randevu gibi davranmak zorundayız ve bu da midemi bulandırıyor, geriyor ve aradaki her şeyi yapıyor.

"Merhaba canım, ne kadar güzel görünüyorsun," diyor Ethel ve beni düşüncelerimden uyandırıyor. Birçok kaftanından birini giyen Ethel, sallanan sandalyesine tünemiş, elinde buzlu çay, kasabayı inceliyor.

"Hey, Ethel," diyorum.

"Erkeğini almaya mı geldin?" İşte başlıyoruz.

"Evet," diye cevap verdim. "Yemeğe gidiyoruz."

"Ne kadar güzel." Çayını yudumluyor. "Seni dışarıda süslenip püslenmiş görmek çok güzel." Çok süslenmemiş, sadece tozlu kıyafetler giymemiş.

"Bu gece sandaletlerimi tekmeleyebileceğimi düşündüm," diyorum, kendimi çok garip hissediyorum, sanki randevudan önce ebeveynle konuşuyormuşum gibi.

"Çok güzel bir iş çıkardın ve buradan güzel parfümünün kokusunu alabiliyorum." Yemin ederim sadece iki fıs sıktım.

"Gardenya mı bu?" Havayı kokluyor.

"Uh, emin değilim. Sadece kokusu hoşuma gitti ve satın aldım." "Sanırım bunlar gardenya. Ne olduklarını biliyor musun?"

sembolize ediyor?"

Eğer bunun bir çeşit cinsel afrodizyak olduğunu söylerse, kendimi banyoda yıkarım.

"Emin değilim," diye cevap verdim.

Çayını tekrar yudumluyor ve gözlerini sessiz yola dikeyor. "Saflık ve nezaket."

Tamam.

"Huh, değil mi-"

"Kendinizi nazik ve saf olarak mı göstermeye çalışıyorsunuz?" Bu soruya nasıl cevap verilir?

"Biliyorsun," diye devam ediyor, "sert dış görünüşüne bakılırsa." "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Başını sallıyor ve sallanıyor. "Bu gece göğsünüzü süsleyecek kokuyu seçerken bilinçaltınıza girmiş olmalı."

Canı

m.

Tanrı

m.

"Sadece iki kez havaya sıktım. Göğsüme doğrultmuyordum," diyorum ki tam o sırada hanın kapısı açılıyor ve Wyatt dışarı çıkıyor.

Son cümlemi anlamış olmalı çünkü beni kaşlarını kaldırarak ve yüz ifadesinde bir soruyla karşıladı.

Ethel ayağa kalkıp ona doğru yürürken, "İşte geldi," diye mırıldanıyor. Polo gömleğinin yakasını düzeltiyor ve omuzlarını okşuyor. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyor. "Bu renk sana çok yakışmış Ethel."

Elini ona doğru sallıyor. "Oh, beni çok pohpohluyorsun."

"Gerçekler varken dalkavukluk olmaz," diyor ve sonra dikkatini bana yöneltiyor. "Vay canına, Aubree, çok güzel görünüyorsun." Ve sonra, beni şaşırtarak, eğilip yanağıma hafif bir öpücük konduruyor.

Bu bir gagalama.

Dudaklarından sadece tüy kadar hafif bir dokunuş.

Ama nedense ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Uzaklaştığında bana gülümsüyor ve onun hakkında bir şeyler söyleme sırasının bende olduğunu anlıyorum. "Ben, uh ... .. Şortunun pilesiz olması hoşuma gitti."

Ethel yanımda alay ederken gülümsemesi tam bir sırtıya dönüşüyor. "Pileli olmayan pantolonundan mı bahsediyorsun? Tanrım, Aubree, adamın göğsüne ve gömleğinin doğru yerlerde nasıl sıkı durduğuna ya da gözlerini vurgulayan koyu renkli saat beş gölgesine ya da saçlarının alnının üzerine nasıl lezzetli bir şekilde düştüğüne bak. Bunlara odaklanın, pililere değil."

Bu tür şeylere odaklanmak istemiyorum.

Onlara odaklanmak beni daha da gerecek çünkü kabul etmek istemesem de Wyatt Preston son derece çekici, sakinleştirici bir sesi var ve çok iyi bir adam olduğu ortaya çıktı. Onun hakkındaki fikrimi değiştirebilecek şeylere odaklanmak istemiyorum, ki şu anda bu sadece ... sıradan.

Evet, sıradan bir görüş.

Tabii bunun ne anlama geldiğini bilen varsa.

"Eminim seyirci olmadan da ne kadar yakışıklı olduğumu söyleyecektir." Wyatt göz kırpmıyor ve bu Ethel'i yatıştırıyor gibi görünüyor.

Sandalyesinde yeniden sallanmaya başlar ve "Bu gece ikinize iyi eğlenceler. Ona iyi davran, Wyatt. Çok şey yaşadı."

"Merak etme, yapacağım," diyor elini sırtımın küçük kısmına koyup beni merdivenlerden aşağıya ve tahta kaldırıma yönlendirirken.

Kulak misafiri olmadığımızda Wyatt, "Elimi tutmak ister misin?" diye sordu.

"Uh . . . Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ellerimi çantamda tutarak.

"Yapmak zorunda değilsiniz," diyor. "Ama her şeyi göstermek için almak isterseniz teklif orada."

"Teşekkürler," diyorum.

"Bunu duymak istediğinden emin değilim ama biraz rahatsız görünüyorsun."

"Çünkü rahatsızım," diye cevap veriyorum. "Bunu uzun zamandır yapmadım. Ben de bunu hiç sahte olarak yapmadım."

"Uzun zaman mı?" diye sorar. "Uzun zaman neyi gerektirir?"

"Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemeyecek kadar uzun."

"Sana şu anda flört dünyasının nasıl bir yer olduğunu kısaca anlatmamı ister misin?"

"Küçümseyici bir konuşmayı pek sevmesem de buna karşı çıkmam."

Kıkırdıyor. "Burada küçümseme yok. Sadece eğitim." El ele tutuşan bir çiftin yanından geçerken kolunu omzuma atıyor. "Şimdi, flört dünyası yıllar öncesine aynısı. İki kişi bir randevuya çıkmayı kabul eder, kahve, yemek ya da ortak bir yerde buluşurlar ve bu süre zarfında konuşurlar. Şimdi, bu insanların nasıl buluştuğu koşullara göre değişiyor. Bazıları internette, bazıları arkadaşlar ve aileler tarafından, bazıları da ortak çiftliklerden. Nereden gelirlerse gelsinler, randevu her zaman aynı olmalıdır. Sorular sorarsınız, birbirinizi tanırırsınız, telefonunuzdaki resim ve boya tepsisine yumurta bırakmış gibi görünen kız hakkında esprili anekdotlar anlatırsınız."

Garip bir şekilde, onun cazibesi ve seçtiği kelimelerle neredeyse sakinleştiğimi hissediyorum. Eminim flört etmek hakkında her şeyi biliyordur, öyle görünüyor. Birlikte geçirdiğimiz bir yılda bunu özleyecek mi?

"Yani değişen bir şey yok."

"Hiçbir şey. Bu doğru değil. Çok fazla kedi avı, hayalet avı var ve insanlar artık randevularda çok fazla şeye katlanmıyor. Yani eğer randevuya çıkacakları kişi ... balinaların aslında resimlerde büyük görünmek için yapılmış küçük balıklar olduğu gibi saçma bir iddiada bulunursa, o zaman söz konusu randevuya katlanmak yerine, o anda ve orada çekip gidiyorlar."

"Tanrım, bu çok sert oldu."

"Zaman değerli bir metadır, Aubree. Onu geri alamazsın, öyleyse neden balinaların küçük balıklar olduğunu düşünen beş para etmez bir ahmak için harcayasın ki?"

"Sanırım öyle." Ona bakıyorum. "Balinaların küçük balıklar olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır, sanırım hepsi Wayne Szalinski tarafından havaya uçuruldu ve bu şekilde ortaya çıktılar."

Restorana doğru ilerlerken durakladım. "Wayne Szalinski mi? O da kim?"

Bana doğru dönüyor, gözleri kocaman. "Kim o?" diye soruyor sanki ona hakaret etmişim gibi. "Aubree, senden büyük olduğumu biliyorum ama o kadar da büyük değilim. Onun kim olduğunu bilmek zorundasın. Bu popüler kültür. Herkes kim olduğunu bilir."

"Şüpheli," diyorum.

Ve tabii ki tam o sırada başka bir çift yanlarından geçerken Wyatt onları durdurur. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama kız arkadaşımınla biraz tartışmaya girdik. Bize yardım edebilir misiniz?" Kızım, bu terimler ona nasıl bu kadar kolay geliyor? Ben onun şortundaki pililerin görünmemesine söylenirken o benim kızım ve ne kadar güzel göründüğümü söyleyebiliyor.

"Elbette," diyor kadın.

"Bu Aubree ve Wayne Szalinski'nin kim olduğunu bilmediğini söylüyor, ben de ona herkesin bildiğini söyledim. Siz biliyor musunuz?"

"Bu, Honey, I Shrunk the Kids filmindeki baba değil mi?" diye sorar adam.

"Evet, öyle," diyor kadın ve sonra bana doğru dönerken Wyatt'ın yüzüne yayılan sinir bozucu sırıtışı görecektir kadar şanslıyım.

"Gördün mü?" diyor. "İnsanlar biliyor." Çifte teşekkür ediyor ve tekrar yola koyuluyoruz.

"Bilgin olsun, o filmi hiç izlemedim," diyorum.

"Hiç görmedim de ne demek? Sanırım okuldayken bir kez izlemiştim. Çocukluğumun klasiklerinden biriydi."

"Ama dediğın gibi, aynı yaşta değiliz, bu yüzden benim sınıfım muhtemelen daha yeni bir çağa geçiyordu."

Gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. "Nesin sen? Otuz mu?"

"Yirmi sekiz," diyorum.

"Yirmi sekiz mi?" diye neredeyse bağılıyor ve bizi tekrar durduruyor. Beni şöyle bir tarıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Kahretsin, oldukça gençsin," diyor.

Kıkırdıyorum, ses tuhaf ama aynı zamanda hoş geliyor. "Teyit için teşekkürler, sanırım. Sana büyükbaba demeli miyim?"

"Hayır," diye alay ediyor. "O kadar da yaşlı değilim."

"Ne kadarı o kadar değil?" Kıvrınması hoşuma gittiği için soruyorum.

"Yedi yıl. Fena değil."

"Otuzlu yaşlarının ortasında mısın? Yikes."

"Hayır." Başını sallar. "Yikes yok. Otuzlu yaşların ortalarında iğrenç bir şey yok. Otuzların ortası harikadır. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamazsın, daha oturmuş bir kariyerin vardır ve bedenle uyum içindedir, yani gece geç saatlere kadar içip akşamdan kalma tedavileriyle onu kötüye kullanmazsın. Dürüst bir gece uykusu çekiyorsunuz ve vitaminlerin, su içmenin ve egzersiz yapmanın önemini anlıyorsunuz. Ve eğer bir akşam yemeği partisi vermek istiyorsanız, insanlardan bir şeyler getirmelerini istemek zorunda kalmazsınız çünkü yemeği kendiniz sağlayabilirsiniz."

"Vay be, otuzlu yaşların ortasını lunapark gibi resmetmişsin. Her zaman eğlence."

"Rica ederim," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi, size verebileceğim bir bilgelik var mı?"

"Emin değilim büyükbaba. Aklıma bir şey gelirse sana haber veririm."

Almond Bay'deki hamburger ve patates kızartması mekânı Provisions'a doğru döndüğümüzde, "Ne kadar da ukala," diyor.

Benim için kapıyı açıyor ve hostesin yanına gittiğimizde elini bir kez daha belime bastırıyor.

"Selam Aubree," diyor Meredith. Gözleri Wyatt'a kayıyor ve saçlarını hafifçe kulağının arkasına itiyor. "İki kişilik masa mı?"

"Aslında, Frogmore'un altında bir rezervasyonumuz var. Sanırım okyanusa bakan ikinci katta bir masa istemiştin."

"Evet, Bay Frogmore, bu taraftan." Meredith iki menü alıyor ve bizi ahşap merdivenlerden ikinci kata ve arka güverteye çıkarıyor. Güneş batmaya başlıyor ve okyanusun sesi etrafımızdaki insanların sesini bastırıyor.

Meredith menüleri masaya koyarken Wyatt sandalyemi çekiyor. "Sunucunuz birazdan yanınızda olacak."

Ne zaman O gitti, I yalın ileri ve
"Frogmore?" diye fısıldadı.

Sırıttıyor ve menüsünü açıyor. "Sahte bir isim varken neden gerçek isminizi veresiniz ki?"

"Çünkü garip."

"Bunun neresi tuhaf?" diye soruyor. "Burada kimse beni tanımıyor, o yüzden biraz eğlenebilirim."

"Seni Frogmore'un sahte olduğunu bilecek kadar tanıyorlar."

Omuz silkiyor. "Şunu da eklememe izin verin, otuzlu yaşlarınızın ortasına geldiğinizde kolayca umursamamaya başlıyorsunuz. Çok özgürleştirici."

"Görünüşe göre."

Menümü açmaya zahmet etmiyorum. Burada ne yemek istediğimi çok iyi biliyorum. Patates kızartması ve tatlı-ekşi soslu Hawaii burgeri. Mükemmel bir kombinasyon.

"Hmm, çok fazla burger seçeneği var. Daha önce bu kadar çok gördüğümü sanmıyorum. Tanrım, şu soslara bak."

"Burada bununla tanınıyorlar. Çiftliğin patatesleri sayesinde çıtır çıtır ve lezzetli olan patates kızartmalarının yanında farklı soslar da sunuyorlar."

"Tamam, en sevdiğin hangisi?"

"The Hawaiian." Tek kaşını kaldırarak menüye göz gezdiriyor.

"Üzerinde ananas var." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Burgerlerin üzerinde ananas olmamalı." "Kim demiş?"

Menüsünü masaya bırakıyor ve o kendine has gülümsemesiyle "Ben söyleyeyim" diyor.

"Oh." Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Peki seni kim burger otoritesi yaptı?"

"Hamburgerci adam."

Homurdanıyorum. "Oh, anlıyorum. Peki hamburgerci adamla ne zaman tanıştın?"

"Uzun lafın kısası, onunla birkaç yıl önce Omaha'da bir kitap imza gününde tanıştım. Bana hamburgerci olduğunu söyledi, ben de ona hamburgerde yapılması ve yapılmaması gerekenleri sordum. Bana anlattıktan sonra, bu bilgeliği başkalarına verip veremeyeceğimi sordum. O da beni görevlendirdi ve şimdi buradayız."

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak. "Bir yıl boyunca böyle mi olacak? Hayatın hakkında kısa hikâyeler uydurup bunlara inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diyor inançla.

"Saçmalık." Masanın öbür ucuna uzanıp menüsünü elinden alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Senin için sipariş veriyorum."

"Bana hoşuma gidecek bir şey sipariş edeceğinizi nereden bileceğim?"

"Artık bana güvenmek zorundasın, değil mi?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Evlilik bunun üzerine kuruludur, güven. İşte ilk testim."

"ONU HIÇ DUYMADIM," diyorum buzlu çayımı yudumlarken.

"Holt Green'i hiç duymadın mı?" Wyatt soruyor, bakıyor
O kadar şaşkın ki, aslında sevimli bir şey.

Bekle, komik demek istedim. Komik.

Sevimli değil. Neden sevimli dediğimi
bilmiyorum.

Sevimli Wyatt ile ilişkilendirmek bir kelime değil . . .
Yani tabii ki çekici ama boş ver. Devam edelim.

"Hayır. Sporla ilgilenmiyorum."

"Ama o sadece spor değil. Ligin en çok kazanan
oyuncularından biri. Kardeşiniz onun hakkında konuşmalı."

Başımı salladım. "Ryland benimle beyzbol konuşmaması
gerektiğini çok iyi biliyor."

Sıkıntı içindeki Wyatt, "Holt Green şu komik sigorta
reklamlarında gördüğünüz adam. Aynı zamanda Hopper
Bademleri'nin de sözcüsü. Bademin faydalarından
bahsettiği bir reklamı var ve bir tanesini bile düşürmeden
ağızında arka arkaya on tane falan yakalıyor." Başımı
salladım. "America's Got Talent'ın konuk jürilerinden
biriydi."

"Bekle," diyorum elimi masanın üzerine koyarak.
"Renita'ya patenci şarkıcıya altın vuruşu yapan beyzbol
oyuncusundan mı bahsediyorsun?"

Wyatt ellerini havaya kaldırarak, "Evet,"

diyor. "Onun kim olduğunu biliyorum."

"Gördün mü, sana söylemiştim. Onu bir reality şovdan
tanıyor olmanızdan nefret ediyorum ama evet, Holt Green
benim ünlü benzerim olabilir."

"Bu harika, ama ünlü benzerinin kim olduğunu
sormadım. Sen bana sordun, sonra da soruyu kendin
cevaplamaya karar verdin."

"Sohbet ettiğim için özür dilerim," diyor sırtarak.

"İşte geldik," diyor garson tabaklarımızı önümüze
koyarken. "İki Hawaii burgeri ve yanında daldırmak için
tatlı ve ekşi sos. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," diyorum ve peçetemi alıp kucağıma koyuyorum.

Wyatt'a baktığımda çatalıyla burgerini inceliyor, ekmeği kaldırıyor ve ananası kontrol ediyor.

"Zehirli değil," diyorum hamburgerimi alırken.

"Olabilir gibi görünüyor."

"Dur, sadece bir ısırık al. Söz veriyorum bayılacaksın."

"Bu ağır bir söz. Ya beğenmezsem?"

"O halde berbat bir damak tadınız var ve bu planı uygulayabileceğimizi sanmıyorum."

"Ooo, baskı var." Hamburgerini ağzına götürürken kaşlarını oynatıyor. Duraksıyorum, tepkisini izlemek istiyorum.

Büyük bir ısırık alıyor, burgerin her katmanının tadına bakıyor. Bunu takdir ediyorum. Yavaşça çiğnemeye başlıyor, yüzü nötr kalıyor. Hamburgeri yere bırakıyor, çiğnemeyi bırakıyor ve peçetesini ağzına götürüyor. . .

"Sakin ağzından kaçırayım deme," diye çıkışıyorum ve onun kıkırdamasına neden oluyorum.

Çiğnemeyi bitiriyor, yutkunuyor ve sonra bana sırtıtıyor. "Oldukça iyi, Rowley. Beni böyle tatlarla tanıştırmaya devam edersen, seni yanımda tutabilirim." Bir ısırık daha alıyor.

"Sahte çıkış gerekli miydi?"

Bana göz kırpmıyor. "İşleri canlı tutuyorum, bebeğim. Bana karşı tetikte olmalısın."

Belli oluyor. Başımı sallayıp gözlerimi deviriyorum ama içten içe kıkırdıyorum. Tam bir aptal.

"Daldırma sosları sunuyorlar mı?" Wyatt kızartmasını sipariş ettiğimiz üçüncü kase tatlı ve ekşi sosla ıslatırken soruyor.

Bu adam yiyebilir dediğimde... yiyebilir. Hamburgerini iki dakikadan kısa bir sürede mideye indirdi, ardından patates kızartmasına yumuldu.

Onlar da çok çabuk bitti. Ben hala ilk kızartmam üzerinde çalışırken o şimdi üçüncü kızartmasını yapıyor.

Ve en kötüsü de, yontulmuş bir tanrının vücuduna sahip olması. Onu gördüm. Ağızımın suyu aktı. Peki bu kadar yemeği nereye koyuyor?

Erkeklerin bu kadar sinir bozucu olmasının bir başka nedeni.

"yle," diye cevap verdim. "Tatlı-ekşi içmeye bir an ara verseydin bunu sana söyleyebilirdim."

Kızartmayı ağızına götürürken, "Beni yemekten mi utandırırıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum bir kızartma daha alırken. "Ama bir oturuşta bu kadar çok yiyebilmen beni şaşırttı."

"Bugün ğle yemeği yemedim, o yüzden açlıktan ölüyordum. İşte bilmen gereken iyi bir şey, Aubree. Açlıktan ölebilirim ama akşamdan kalma olmam."

"Senin için kötü haber," diyorum. "Beslenmezsem azgın bir canavara dnşrm."

"Neden sana her sabah kek getirdiğimi sanırıyorsun?"

Ona bakıyorum, bu da onu güldürüyor. "Canavarı drtmezsen iyi olur."

"Canavar gibi niteliklerini kabul etmene sevindim. Bu evliliğe girerken kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyor. Senin bir canavar olduğunu düşünen tek kişi ben olmak istemedim. Bu omuzlarımda taşımak için ağır bir yük."

"Seni zavallı adam, nasıl hayatta kalabildin?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Büyük bir cesaret ve kararlılıkla, işte böyle."

"Yaptığınız fedakarlıklar inanılmaz."

"Teşekkür ederim." Ellerini birbirine bastırıyor ve başını eğiyor, bu da benim gülmeme neden oluyor çünkü o kadar aptal ki. O başka bir seviyede.

Onun kadar saçma biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum.

Yine de seni güldürdü. Mac'in maskaralıkları dışında, son zamanlarda beni güldüren pek bir şey olmadı. Belki bu yıl o kadar da kötü geçmez. . .

"İşte hesabınız. Hazır olduğunuzda ödeyin," diyor garsonumuz ve hesabı bırakıyor.

Elimi uzatmak istiyorum ama Wyatt elimi geri itiyor. "Tanrı aşkına, kadın. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yüzündeki aşağılama ifadesi komikti.

"Yemeğin parasını ödüyorum."

"Hayır, yapmayacaksın. Ben buradayken olmaz." "Param var Wyatt."

"Aferin sana, ama bunu benim yanımda kullanma."

"Gerçekten mi?" Peçetemi masanın üzerine koyarak soruyorum. "Böyle mi olacak?"

"Evet," diyor cüzdanını çıkarıp birkaç banknot koyarak. "Sıkı çalışmanı ve para kazanmanı takdir ediyorum, ama ben gezilerimizin, randevularımızın ve aradaki her şeyin parasını ödeyecek türden bir adamım. Bunun için benimle kavga etme. Üzerinde öleceğim bir kılıç bu." Hesap cüzdanını kapatıp masanın kenarına itiyor ve bir kızartma alıp sosa batırıyor.

"Yani bu kadar mı?" Ben soruyorum. "Tartışma bitti mi?"

"Bu konuda, evet. Şimdi, eğer bana ünlülere benzeyen kişinin kim olduğunu söylemek isterseniz, nasıl kıyaslandığınızı görmek isterim."

"Ya bilmiyorsam?" Ben soruyorum.

"Lütfen, herkes ünlü formunda kim olabileceğini biliyor. Mesela bugün bir yönetmen size gelse ve dese ki, sizin filminizde kimi oynatacağım, cevap vermek için beş saniyeniz var yoksa filmi yapmıyorum, kimi söylediniz?"

"Bu müdür için gerçekten agresif bir davranış ve muhtemelen hasta başı tavırları üzerinde çalışmalılar."

"Burası Hollywood, bebeğim." Parmaklarını şıklatır. "Cevapları hemen o anda ve orada istiyorlar. Peki kim o?"

Gözlerimi devirerek bir saniye düşündüm ve sonra "Daha genç bir Keri Russell" dedim.

Wyatt sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni inceliyor. Gözleri yüzümü, saçlarımı, göğsümü tarıyor ve sonra tekrar gözlerime dönüyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, "Kahretsin, ona benziyorsun." dedi.

Gülüyorum. "Bu oldukça iyi bir tepki."

"Çünkü küçükken ona çok aşkıttım." Elini ağzına götürüyor, hâlâ bana bakıyor. "Ve şimdi bunu görüyorum, görmezden gelemiyorum."

"O zaman görmezden gel, çünkü ben senin ürkütücü ergen fantezilerini yerine getirmiyorum."

Başını iki yana sallar. "Bunu söylediğim için üzgünüm, Aubree, ama öylesin." Sandalyesinden kalkıyor ve masanın benim tarafıma doğru yürüyor. Elini uzatıyor ve "Hadi Keri, yani Aubree, biraz tatlı alalım" diyor.

"Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında mısın?" "Yine de benimle olmayı seçiyorsun."

Oturduğum yerden kalktım, elini tutmadım. Onun yerine eli sırtımda, restorandan çıkıyoruz.

Yine de benimle olmayı seçiyorsun.

Sayılır. Bunu ben seçtim. Onu değil. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, bir solukta dağ gibi yemek yiyebilse de ve her lanet şeyde ışık görse de, kötü bir seçim yapmadığıma inanmaya başlıyorum.

"Üç tabak patates kızartmasından sonra ciddi tatlı yiyebilir misin?" Tahta kaldırıma çıkarken Wyatt'a sordum.

"Midemin nasıl sonsuz bir tank olduğunun farkında değilsin. Muhtemelen şu anda bütün bir turtayı yiyebilirim ama inan bana, ayrıldığımızda odamda tek başıma yastığıma kıvrılmış, acı içinde kıvranıyor ve o üç tabak patates kızartması için pişmanlık duyuyor olacağım."

"Bunu bile bile, neden onları yedin?"

"Sadece bir kez yaşarsın, bebeğim. Fırsatın varken anı değerlendirmelisin. Seni yemek yeme becerilerimle etkileyeceksem, bu fırsatı değerlendirmeliyim."

"Yaptığın şey bu muydu?" Yaya geçidinden karşıya geçerken sordum. "Gösteriş mi yapıyordun?"

"Evet. Seni heyecanlandırdım, değil mi?" Dirseğiyle beni dürttü.

"Azıcık bile değil."

"Kahretsin," diyor parmaklarını şıklatarak. "Ben de tabağımdaki yemeğin sen olmasını dilediğini sanıyordum."

"Aman Tanrım," diye neredeyse bağıracaktım ki başını geriye atıp güldü.

"Durum böyle değil miydi?" "Hayır!"

Kıkırdıyor. "Hmm, belki de seni biraz daha ayartmalıyım."

"Baştan çıkarma ve yeme olmayacak," diyorum.

"Utanç verici," diyor, sesi neşe dolu. "Sadece yemek yemede iyi değilim, aynı zamanda buna bayılıyorum."

Sweet Lab'in kapısını benim için açtığında yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve elini sırtımda ateş gibi hissederek beni içeri sokuyor.

Böyle bir yorumun beni etkilemesine izin vermemeliyim ama dürüst olmak gerekirse en son ne zaman birinin bana oral seks yaptığını hatırlamıyorum. Bunu düşünmem gerektiğinden değil ama beni oraya Wyatt getirdi. Matt iyiydi ama beni hemen boşaltmayınca yoruldu ve tamamen bıraktı. Bu benim için kırmızı bir bayrak olmalıydı. Wyatt'ın bunu yapmayı sevdiğini söylemesi ya da en azından bunu ima etmesi içimde garip bir his uyandırıyor. Wyatt'ın yetenekleri hakkında bu kadar mahrem bilgiye sahip olmak istemiyorum.

Bu tür bir bilgi zihnimin dağılmasına neden oluyor ve bu sözleşme söz konusu olduğunda zihnimin dağılmasını istemiyorum.

"Tanrım, burası her zaman harika kokuyor," diye fısıldıyor kulağıma, dudaklarını başımın yanında hissetmek kolumdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Burası benim yeni favori mekânım olabilir. Gerçi şu hamburger." Çok düz, çok yırtık karnını sıvazlıyor.

"Wyatt, bir günde iki kez, nasıl bu kadar şanslı olduk?" Harriot bizi selamlarken öyle diyor.

"Beni uzak tutamazsın. Ayrıca, sanırım kız arkadaşımın bir dilim turta paylaşmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Harriot bana bakıyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Biliyor musun, kasabada yeni bir çift olduğunu duymuştum ama dedikodulara inanmak istemedim. Bana bunun doğru olduğunu mu söylüyorsun?"

Wyatt kolunu omuzlarıma doluyor ve beni geniş göğsünün içine alıyor. "Çok doğru." Başımın tepesini öpüyor ve Harriot'un gözle görülür bir şekilde bayıldığını görüyorum.

"Bu harika bir haber değil mi? Birini bulmanı umuyorduk," diyor Harriot bana. "Matt'in sana yaptıklarından sonra, sanki ikinizin aşık olduğu yere hakaret etmemiş gibi elini kolunu sallayarak kasabaya geri dönmesi. İğrenç." Tamam Harriot, geçmişini anlatmana gerek yok. "Ama işte buradasın, çok satan bir yazarla. Bu nasıl oldu?"

"Erkek kardeşim ve kız kardeşi," diyor Wyatt. "Çiftliğin bir kısmını bana bıraktılar ve ben bunu öğrendiğimde Aubree'yle iletişime geçtik. İlk görüşmede aşk değildi, orası kesin ama onunla konuştuğumda harika biri olduğunu daha iyi anladım. Sonra onunla yüz yüze tanıştım ve işte o an oldu. Oyun bitti."

Harriot göğsünü tutuyor. "Yani uzun mesafeli miydi?" "Evet," diye devam ediyor Wyatt. "Bir sürü mesaj ve telefon görüşmesi ve FaceTimes."

"Bir süre burada mı kalacaksın?"

Wyatt başını sallıyor. "Planım bu."

"Ama handa kalacağınızı duydum." Harriot'un kaşları çatılır. "Aubree'yle kalsan daha uygun maliyetli olmaz

mıydı?"

Sinirden kaskatı kesildiğimi hissediyorum çünkü evet, bu mantıklı olurdu. Neden benimle ya da ailemle kalmadı ki?

"Almond Bay'e gelerek ona sürpriz yaptım. Onu bombardımana tutmak istemedim, bu yüzden handa bir oda ayırttım. Umarım rezervasyonumun süresi dolduğunda beni yanında kalmaya davet eder."

Harriot komplocu bir sesle, "Sanırım öyle olacak," diyor.

"Ben de," diyor. "O zamana kadar, elimden geldiğince bu gecelerin tadını çıkaracağım."

Harriot bana, "İyi bir tane yakaladın," diyor ve ben de bunun cazibemi konuşturmak için bir fırsat olduğunu fark ediyorum.

Elimi karnına koyuyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Gerçekten çok mutluyum."

Harriot heyecanla ellerini çırpıyor. "Bunu duymak beni çok heyecanlandırdı. Senin için endişeleniyordum, Aubree. Bütün kasaba endişelendi." Vay canına, tamam. Bildiğim iyi oldu. "Çok zor günler geçirdin, Matt gittiğinde, sonra Cassidy öldüğünde ve ... her şey birbiri ardına geldi. Kimsenin hayatına girmesine izin vereceğinden emin değildik ve sonra işte burada, sanki gezegendeki tek kadın senmişsin gibi sana bakıyor. Küçük kalbim buna dayanamıyor."

"Bir şekilde beni kazandı," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Wyatt göz kırparak, "Bu benim zekâm ve cazibemdi," diyor.

Tanrım, bu işte çok iyi. Kendimi kaskatı kesilmiş bir robot gibi hissediyorum, kafamdaki ince kısa devreye rağmen ona ayak uydurmaya çalışıyorum. "Bundan eminim.

Hepimiz sana oldukça düşkün olduk Wyatt." Eminim öyledir. Adam yürüdüğünde zor değil etrafta,

Şaka ile Herkes, savurma

sağa sola iltifatlar yağdırıyor. O sevimli, sinir bozucu ve sinir bozucu ve aynı zamanda ... hoş. Özellikle

de Cassidy'den beri etrafım korkunç bir stresle

çevriliymiş gibi hissederken.

öldü.

"Ve ben de seni. Bu küçük kasaba tıpkı Aubree'nin kalbimi ele geçirdiği gibi beni de ele geçirdi."

Tamam, kimsenin bu cümleye kanmasına imkan yok. Bu çok bariz. Durun, Harriot'un gözünde bir yaş mı görüyorum?

Elini kaldırır ve gözyaşını siler. "Oh, bak beni nasıl da buğulandırıyor sun." Derin bir nefes alır. "Bu ağlama saçmalığı yok. Tatlı için buradasın, sana ne getireyim?"

Ağlıyordu. Bu da ne böyle?

"En sevdiğin turta hangisi, bebeğim? Fikrine güveniyorum."

Bir saat önce ona hamburger söylediğimde zar zor güvendi, ama oraya gitmeyeceğiz.

"Vişneli turta," diye cevap veriyorum.

"Mmm," diye inliyor kulağım da. "Lanet olası aşk . . . kirazlar."

Ve bir kez daha yüzüm kıpkırmızı oluyor çünkü benim bahsettiğim kirazdan bahsetmediğini biliyorum.

"İkiniz için yarım vişneli turta yapayım mı?" Harriot tamamen kayıtsız bir şekilde sorar.

"Bu harika olur, Harriot. Bir çatal yeter," diyor Wyatt.

Neyin peşinde bu? Bir çatal mı?

"Sorun değil." Wyatt beni kasaya götürürken Harriot da fırının içinde dolaşiyor.

"Bir içki ister misin?"

"Su," diyorum, ağzım ve boğazım kuruyarak. "Ve iki su lütfen, Harriot."

"Hemen geliyor." Bize bir çatalla turta getiriyor ve ardından iki su getiriyor. Wyatt ödemeyi yapıyor ve ben gideceğimizi düşünürken, beni ana fırından uzakta, ama pencerenin hemen önündeki oturma köşesine yönlendiriyor, böylece oradan geçen herkes bizi bir turtayı paylaşırken görebiliyor. . . tek çatalla.

Daha önce bir durumdan iki adım önde olan biriyle hiç tanışmamıştım, ama işte o burada. Planlama ve emin olma

tüm üslerimiz her zaman kapsanmaktadır.

Yerleştikten ve pastamızın bulunduğu kısa fırın kutusunu açtıktan sonra, gözlerinde heyecanla bana bakıyor. "Bu olağanüstü görünüyor. Bazen küçük kasabaların ne kadar ev gibi olabileceğini unutuyorum. Şu turtaya bak, sanki doğrudan büyükannemin fırınından çıkmış gibi görünüyor." Çatalı turtaya daldırıp kendine büyük bir parça alıyor. Ağzına atıyor ve inliyor. "Sikeyim . . beni," diyor o kadar kirli bir tonda ki üst dudağımın terlediğini hissediyorum. "Bu çok lezzetli." Bir ısırık daha alıyor, burada bu turtayı onunla paylaşmam gerektiğini tamamen unutarak. "Evet, bu gerçekten çok iyi." Çatalı yalıyor. "Tanrım, vişne aroması çok zengin." Bir ısırık daha alıyor. Uh . . . merhaba. "Ve bu kabuk. Tereyağlı, lapa lapa. Mükemmel bir doku. Çok tatlı değil ama yavan da değil." Ağzına bir lokma daha atıyor. "Kahretsin. . çok iyi."

"Bir ısırık almama izin vermeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

Başka bir parçaya uzanırken duraksıyor ve sonra yüzündeki farkına varma ifadesi o kadar komik ki gerçekten homurdanıyorum.

"Tanrım, bir çatal istediğimi unutmuşum." Çatalı bana uzatırken yüzü kızardı. "Üzgünüm, bebeğim."

Çatala bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Bunu yaladın."

"Evet, yani?"

"Yani ... her yerinde mikrop var."

Kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin mikroplarını istemiyorum."

"Mikroplarına alırsan iyi olur Rowley. Evleneceğiz."

"Bunun hiçbir anlamı yok."

"Her şey demek." Çatalı elimden kapıyor ve neredeyse yarısı bitmiş olan turtadan bir ısırık daha alıyor. "Öpüşmek zorunda kalacağımızın farkındasın, değil mi? Bundan kaçış yok, bu yüzden bunu ilk öpücüğümüzü paylaştığımız çatal olarak düşünün." Ağzını çatalın dişlerine doluyor ve

her şeyi. Sonra çatalı bana uzattı ve başını salladı. "Sıra sende."

Alete bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Garanti, hayatının en iyi öpücüğü olacağım. Sadece Şu anda seni ısıtıyorum."

"Bu kadar özgüvene nasıl sahip olabiliyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece biliyorum. Ağızımla harikalar yaratıyorum." Göz kırptıyor ve bir kez daha imalı konuşuyor.

Öne doğru eğilerek ve sesimi alçaltarak onunla bu konuda yüzleşmeye karar verdim. "Bu akşam oral sekse birkaç kez gönderme yaptın. Aramızdaki ilişkinin platonik kalması konusunda bir anlaşma yaptığımızın farkındasın, değil mi?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Peki, o zaman neden olan biten bu değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Ben buyum ve böyle konuşurum." Parmağını kutunun üzerindeki vişneli turtta dolgusuna daldırıyor. "Cinsel imalara alışmanı öneririm. Hiçbir anlamı yok. Sadece şaka yapıyorum. Neden ..." Aptal gibi sırtıyor. "Tahrik mi oluyorsun?"

"Hayır!" Harriot'un dikkatini çekerek bağırlıyorum. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye ciyaklıyorum. "Her şey harika. Sadece Wyatt'ın tüm turtayı yemesini engellemeye çalışıyorum."

"Wyatt, paylaşmayı unutma." Parmağını ona doğru sallıyor.

Bana dönmeden önce "Evet, hanımefendi," dedi. "Yani . . . . tahrik olmadın mı?"

Gözlerim kısıldı. "Tahrik olmadım."

"Bildiğim iyi oldu, sadece daha çok çalışmam gerektiği anlamına geliyor." "Neden beni tahrik etmeye çalışıyorsun?" Omuz silkiyor. "Çünkü eğlenceli."

"Rahatlamadan tahrik olmayı eğlenceli buluyor musun?" "Bebeğim, rahatlama olmayacağını hiç söylemedim."

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyorum çatalı turtaya batırırken.

"Tanrım demek istemiyor musun?" O aptal gülümseme şu anda kulaktan kulağa yayılıyor.

"Hayır, 'Yüce Tanrım, durdur onu' olacaktı."

"Her türlü yalvarış benim için işe yarar." Ben turtadan bir parçayı dudaklarıma götürürken o bir topak daha vişne alıp parmağını emiyor.

Çatalı ağızma sokup dudaklarımı çatalın dişlerine doladıgım ve çıkardığım süre boyunca beni izliyor.

"Evet, bebeğim, aynen böyle." Takdirle başını sallıyor.

Neredeyse turtada boğuluyordum.

Ağızımı kapatıyorum ve çiğniyorum. Çok memnun oldu. Yutkunduktan sonra, "Dudaklarımın tadı nasıldı?" diye soruyor. "Tuzlu," diye cevaplıyorum. "Ve biraz da çöp gibi." Yüzü dümdüz oldu.

"Tamam, anladım." Çatalı elimden aldı. "İnkâr ediyorsun. Merak etme, seni oraya götüreceğim."

"Beni nereye götüreceksin?" Ben soruyorum.

"Göreceksin," diye cevap veriyor bilmiş bir göz kırpmayla.

Chapter Nine

WYATT

Odamın tavanına bakıyorum, turtanın vızıltısı hâlâ içimde.
Çok güzel bir turtaydı. Ve iyi bir
burger.

Ve patates kızartması.

Ve . . . şirket.

Şaşırtıcı. Aubree gerçekten eğlenceli olabiliyor. Diğer insanların onun hakkında bunu bildiğinden emin değilim. En azından kasabadaki insanlar. Onun mutluluğu ve ona dağıtılan kartlar hakkında endişeli görünüyorlar. Ama benim bulduğum şey, tabii ki ciddi olduğu ama kişiliğinin tamamının bu olmadığı. Eğlenceli olabiliyor. Şaka yapabiliyor.

Şaka kaldırabilir.

Pek çok insan bunu yapamaz ama o alır ve bazen de geri verir.

Zor bir geçmişi olan iyi bir zaman geçiriyor, bence bu da onu çoğu zaman savunmaya itiyor. Açılmak istemediğini hissedebiliyorum. Yakınlaşmak istemiyor ama beni çevresine kabul edebilir gibi görünüyor.

Onun çok, çok küçük çevresi.

Umutsuzca Matt'in ona ne yaptığını sormak istiyorum. Neden bir pislik olduğunu ve intikam almak için ona yapmamı istediği bir şey olup olmadığını. Kitaplarımdaki bazı ana karakterler gibi bir katil ya da kundakçı olmayabilirim ama insanlarla uğraşmak konusunda bir iki şey biliyorum. Matt'in hayatını cehenneme çevirebilir ve bundan kurtulabilirim. Peki ya Amanda? Eski en iyi arkadaşı mı? Berbattı. Aubree'nin eski sevgilisini Aubree'yle evlendirmekle övünme cüretini gösterdiği için hâlâ kızgınım. Onu bu kadar duygusuzca aşağılamasına. Kötü kızları asla anlayamayacağım ama o anda beni kalkan olarak kullanmasına sevindim. Aubree'yi o kadar iyi tanımıyorum ama ben iyi bir dostum. Ve onun için böyle biri olmak istiyorum.

Komidinden telefonumu aldım.

Akşamı onunla geçirdim, ona mesaj attım.

Hey.

Harika bir açılış. Onun dikkatini çekeceğini biliyorum. Çünkü muhtemelen neden bana mesaj attığını ve neden sadece yarım saat önce vedalaştıktan sonra selam verdiğini merak edecektir.

Ve ne garip bir vedalaşmaydı. O el sallayacaktı, ben sarılacaktım ve sonunda elini göğüs ucuma sürterek sertleşmesine neden oldu. Doğal olarak ona işaret ettim ve hissetmek isteyip istemediğini sordum. Başını salladı ve uzaklaştı.

Neden hissetmek istemediğinden emin değilim. Kim şımarık bir meme ucunu sevmez ki?

Görünüşe göre, Aubree.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

Aubree: Merhaba?

Tam da ondan beklediğim gibi.

Wyatt: Gecen nasıldı?

Aubree: Anket mi yapıyorsunuz?

Kendi kendime gülümsüyorum ve ona cevap yazıyorum.

Wyatt: Aslına bakarsan, öyleyim.

Aubree: Sonuçları duymak istediğinden emin değilim.

Wyatt: Eleştirileri kaldırabilirim.

Aubree: Yemekler güzeldi. Sadece dörtte birini almamıza rağmen turta çok lezzetliydi.

Wyatt: Peki ya şirket?

Aubree: Şirkete on üzerinden yedi verirdim.

Yedi mi? Bunu kabul ediyorum. Mükemmel değil, gelişmek için yer var, ama bana ne olduğunu ve bulunduğum yere nasıl geldiğimi merak ederek derin bir depresyona girecek kadar da düşük değil. Nereyi geliştirebilirim?

Aubree: Bence öz değerlendirme sizin için en iyisi olabilir.

Kendi kendimi değerlendirmemi mi istiyorsun? Görünüşe göre neyin yanlış olduğunu ve puanımın yediden yüksek olduğunu bilmiyor olabilirsin.

Aubree: Hayır, yediydi.

Wyatt: Hmm *çeneme vurur* Göğüs ucuma dokunmanı istediğim için mi puan kırıldım?

Aubree: Tatsızdı, evet.

Sözlü konuşma mıydı?

Aubree: Başka bir şey daha.

Elini tutmadığım için mi?

Aubree: Hayır, elimi tutmanı istemedim.

Wyatt: Neden olmasın?

Aubree: Çünkü bu bana samimi geliyor.

Wyatt: Salyalarımın aktığı bir çatalı paylaşmaktan daha mı samimi?

Aubree: Lütfen, bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ciddiyim. Bu gece tükürdük ama elimi tutmayı reddediyorsun. Neden?

Aubree: Bence bu gerçek bir ilişki için ayrılması gereken bir şey.

Wyatt: Tamam, yani hiç el ele tutuşmayacak mıyız?

Aubree: Neden elimi bu kadar çok tutmak istiyorsun?

Wyatt: İnsanları çift olduğumuza ikna etmek için yapılması kolay bir şey. Eğer el ele tutuşmadan yan yana yürürsek, kardeş izlenimi veririz.

Aubree: Güven bana, insanlar hâlâ birlikte olduğumuzu düşünecek. Matt elimi hiç tutmadı ama insanlar yine de birlikte olduğumuzu biliyordu.

Mesajına baktım, kafam karışmıştı. Matt onun elini hiç tutmamış mı? Bu çok boktan. Nedenini merak ediyorum. Ben hep Cadance'ın elini tutardım. Dürüst olmak gerekirse, bu özlediğim bir şey. Yine de, şu anda tuttuğumu hayal ettiğim elin Cadance'ın eli olmaması ilginç.

Bana sorarsan Matt eziğin teki gibi görünüyor. Eğer benim kızım olsaydın, elini tutardım.

Aubree: Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir şey söylemene gerek yok. Sadece senin için burada olduğumu bil, ihtiyacın olan her şey için.

Aubree: Neden?

Ne demek neden?

Aubree: Bana neden bu kadar iyi davrandığını anlamıyorum. Sanki hakkımda pek bir şey bilmeden bir anda ortaya çıktın ve bir numaralı hayranım, destekçim olmaya karar verdin. Neden?

Evet, neden Wyatt?

Neden ona bu kadar ilgi duyuyorsun, ona yardım etmek istiyorsun?

Eskiden Cadance ile yaptığım şey bu olduğu için aşırı telafi mi ediyorum ve şimdi bu enerjiyi başka birine mi aktarmam gerekiyor?

Kaybettiğimiz iki insanla birbirimize bağlı olduğumuz ve onun yanında olma ihtiyacı hissettiğim için mi? Akraba ruhlar gibi mi?

Gözlerinde aynada gördüğüm hüznün aynısını görebildiğim için mi? Göstermiyor olabilirim ama hissettiğime eminim. Yatağымda yalnız uyandığım her gün hissediyorum. Telefonuma uzandığımda hiçbir mesaj görmediğimde, bana nasıl özlendiğimi, nasıl sevildiğimi söyleyen hiçbir mesaj görmediğimde hissediyorum. Bir Cuma gecesi Laurel'in kanepesinde tek başıma dinlenirken ve TBS'de ellinci kez Overboard izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yokken bunu hissettim.

Her iki durumda da Aubree'ye karşı bir şeyler hissediyorum ama bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum.

Bunu açıkça belirtti.

Ona sadaka vermemek ya da acımamak konusunda. Ona acıdığımdan değil, ama hissettiğim bu bağıın gerçek bir arkadaşlıktan başka bir şey olduğunu düşünmesini istemem. Anlaşmamızdan pek memnun değil. Kafamdaki bu düşüncelerle onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Ayrıca, ondan öğrendiğim kadarıyla, duygularla ya da hislerle işi yok. Ona açılmak onu sadece korkutur.

Ben de kendime geldim ve yalan söyledim.

Bu ilişki bir yatırım. İkimize de iyi bakıldığından emin olmak istiyorum.

Aubree: Ben halledildim, bu yüzden yolundan çıkmaya gerek yok.

Evet, bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Yardımdan hoşlanmıyor, acınmayı sevmiyor ve daha küçük görünmekten hoşlanmıyor. Başını dik tutuyor, işini yapıyor ve yamalı bir teknedeymiş gibi görünse de, gün geçtikçe yavaş yavaş boğulsa da kendi kendini geçindirmekte sorun yaşamıyor.

Bana ihtiyacın olursa buradayım.

Aubree: Minnettarım. Ama böyle iyiyim. Bu da bana yarın elinde keklerle gelmeni istemediğimi hatırlattı.

Bunu planlamıyordum. Rodney'e kek götürüyorum.

Aubree: Rodney mi? Demiryolu müzesindeki adam mı?

Wyatt: Tam olarak.

Aubree: Neden?

Wyatt: Neden olmasın?

Aubree: Arkadaş mısınız?

Wyatt: Muhtemelen, yarının sonunda göreceğiz. Uğramamı istedi, uğrayacağımı söyledim ve işte buradayız. Kışkandın mı?

Aubree: Azıcık bile değil.

Wyatt: Tamam, çünkü başka birini ziyaret edecek olsam da bu senin benim bir numaram olmadığıın anlamına gelmez. Çünkü öylesin Rowley. Sen benim bir numaramsın.

Aubree: Bu beni mutlu mu etmeli yoksa midemi mi bulandırmalı emin değilim.

Belki ikisinden de biraz. İyi geceler.
Bayan Preston.

Aubree: Tanrım.

"BANA GERÇEKTEN BİR ŞAPKA ALDIN," diyorum Rodney'e, o güne kadar gördüğüm en büyük gözlerle bana bakarken, gözlerinden neşe ve umut fışkırıyor.

"Yaptım. Beğendin mi?" diye soruyor.

Önünde Times New Roman yazı tipinde beyaz dikişli bir numara olan düz siyah şapkayı alıyorum. Numara basit: 576. Bu kadar. Şapkanın üzerindeki tek şey bu. Tren camiası dışında kimsenin bu sayının ne anlama geldiğini bileceğini sanmıyorum. Ama Rodney'in gözlerindeki bakıştan anlıyor.

Gülümseyerek, "Bayıldım ama bana bu numaranın ne anlama geldiğini hatırlatır mısınız?" dedim.

Şapkayı benden aldı ve parmağını sıkı dikişlerin üzerinde gezdirerek şöyle dedi: "Motor 576, ülkede kalan tek J3. Şu anda Nashville'de koruma altında bulunan bu güçlü motor binlercesinden biriydi ve bir zamanlar İkinci Dünya Savaşı sırasında yük ve asker taşıdı. Sarı süpürgelikleri olan son J3'lerden biri olduğu için sarı ceket lakabını almıştır. 1952 yılında dizelleşme nedeniyle diğer tüm J3'ler hurdaya çıkarıldı, ancak 576 hafızalarda ve tarihte yaşamaya devam etti."

Oh.

Vay
canın

a.

Tamam. Burada neyle uğraştığınızı anlıyorum.

Rodney şapkayı bana geri verirken ense mi çekiştiriyorum. "Bu inanılmaz, Rodney."

"Fuarda motor numarasını görünce şaşırdım ama Nashville'den temsilciler orada 576 numaralı model kitleri satıyordu ve size bir şapka almam gerektiğini biliyordum."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Bunun en sevdiğiniz motorlardan biri olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Başını sallıyor. "Sarı süpürgeliklere bayıldım. Sergiledikleri resimlerden çektiğim fotoğrafları görmek ister misiniz?"

Resimlerin resimlerini çok seviyorum.

"Çok isterim," diyorum tam demiryolu müzesinin kapısı açılırken. Kafamı kaldırdığımda Hayes'in içeri girdiğini görüyorum. Ona başımı salladım. "Selam dostum."

"Hey," diyor. "N'aber Rodney?"

"Meşgulüm," diyor tek parmağıyla telefonuna dokunurken, bilirsiniz, yaşlı insanların yaptığı gibi.

"Rodney'nin bana aldığı şu şapkaya bak." Motor şapkasını kaldırıyorum ve Hayes sırtıyor.

"Bu harika," diyor, açıkça buna inanmıyor.

Şapkanın arkasını ayarlıyorum ve sonra yeni şapkamı göstererek takıyorum. "Eldiven gibi oturdu, Rodney."

"Aha!" diyor Rodney telefonunun ekranını bana doğru tutarken. "Sarı süpürgeliği görüyor musun?"

"Evet, şuna bak. Vay canına, şık motor."

Rodney telefonu kendine geri getirir, böylece o da resme bakabilir. "Mermi burnuyla ne kadar ustaca bir tasarım." İç çeker ve sonra Hayes'e bakar. "Sana da bir şapka aldım."

"Sen mi yaptın?" Hayes soruyor. "Vay canına, bunu yapmana gerek yoktu."

"İki alana bir bedava vardı. Şapkalarımızla üç silahşör olabiliriz diye düşündüm." Tezgâhına doğru yürüdü ve iki şapka daha aldı, hepsinin önünde aynı 576 dikiş vardı. "Al bakalım."

Hayes'e şapkayı verir ve o da takar. Rodney de öyle.

Birlikte, bir demiryolu müzesinin ortasında duruyoruz, eşleşen şapkalarımızı takıyoruz ve sahibimiz kendisiyle gurur duyuyor.

Rodney ellerini birbirine kavuşturarak, "Vay canına," diyor. "Harika görünüyoruz."

İçten içe kıkırdıyorum. "O kadar harika ki hepimizin fotoğrafını çekmeyi çok isterim." Telefonumu çıkarıp selfie moduna alıyorum. Hayes ve ben, bizden en az bir karış daha kısa olan Rodney ile ortada toplanıyoruz ve birlikte gülümsüyoruz.

Rodney o kadar büyük gülümsüyor ki gözleri kapanıyor. Ne sevimli bir ihtiyar.

Garip ama sevimli.

"Mükemmel," diyorum ve doğrudan Aubree'ye gönderiyorum. Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. "Neden buradasın, Hayes?"

"Rodney'e büyükannemden bir not getirmeye geldim. Yakın zamanda mektup arkadaşları oldular."

"Okumadın, değil mi?" Rodney, Hayes okuduysa havlayacakmış gibi bakarak soruyor.

"Asla," diye cevap veriyor. "Yakın zamanda ona aldığım balmumuyla mühürlendi."

Rodney, Hayes'in elinden mektubu kaptığı gibi, ona getirdiğim kek kutusunu alıp arka odasına koşarken, "Mükemmel," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Birbirlerine aşk mektupları gönderdiklerine eminim. Bir keresinde büyükannemin cevabını gizlice görmüştüm ve isminin yanında kırmızı bir kalp vardı."

"Rodney'nin büyükbaban olma ihtimali hakkında ne hissediyorsun?"

Hayes kıkırdar. "Şey, bana bu şirret şapkayı verdi, ne düşünüyorsun?"

Gülüyorum ve daha iyi görebilmek için şapkayı kafamdan çıkarıyorum. "En azından nakış gerçekten temiz. İyi iş çıkarmışsın."

"Bunun gibi üç tane daha var. 576 değil a m a .
Bu yeni bir tane."

"Vay canına,
gerçekten mi?"

Hayes başını sallar. "Evet. Diğerlerinin ne olduğunu bile söyleyemem, hatırlayamıyorum ama elimden geldiğince Rodney'nin yanında takmaya çalışıyorum. Geçtiğimiz hafta sonu bir kongreye gittiğini biliyordum, o yüzden benim için de bir tane getireceğini düşündüm. Bu nedenle bugün bir tane takma zahmetine girmedim."

"Demek ki buraya sık sık geliyorsun," diyorum.

"Evet. Rodney ile takılacağım ve zaman zaman ona arkadaşlık edeceğim. Oldukça iyi bir adam, biraz eksantrik ama kalbi doğru yerde. Doğru yerde derken trenleri kastediyorum."

Kıkırdıyorum. "Evet, büyükbabamın trenlerle ilgilendiğini sanırdım ama Rodney ona gününü gösteriyor." Arkaya doğru bakıyorum. "Sence orada ne kadar kalır?"

"Bir süre," diye cevaplıyor Hayes. "Büyük olasılıkla mektubu inceliyor. Ona hemen cevap yazıyor. Siz takılacak mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Bugün ne olması gerekiyordu bilmiyorum. Sadece kongreden sonra buraya gelmem gerektiğini biliyorum, o yüzden buradayım."

"Sözünün eri bir adam, bunu sevdim." Çıkışa doğru başını sallıyor. "Kahve ve çörek için The Cliffs'e gitmek ister misin?"

"Tabii, kekleri alıp kaçtığına göre," diyorum. Tekrar arkaya doğru bakıyorum. "Hoşça kal dememiz gerekiyor mu?"

Hayes başını sallar. "Hayır, onu rahat bırakman için sana çıkışacaktır."

"Yeterince adil."

Hayes bizi caddenin karşısına geçiriyor. Badem Dükkânı'nın önünden geçiyoruz ve Hayes'in pencerelerden içeri bakıp kız arkadaşını aramasını kaçırmıyorum. Cadance ile böyle olduğum zamanları hatırlıyorum. Her zaman onu arar ve gördüğümde sevinç hissederdim.

Eğer onu şimdi görseydim, eminim ki aynı sevinç

duygusuna sahip olmazdım. Daha çok acı bir öfke gibi. Ne kadar zamandır

Benimle mutsuz muydu? Bu kadar kolay çekip gidebilmek için mi?

Tamamen.

"Konaklamanızdan memnun musunuz?" Hayes, yolun diğer tarafına geçip kahve ve hamur işleri sunan, oturarak kahvaltı edilen ve tabeladan yemek servisi de yapan The Cliffs'e doğru yürürken soruyor.

"Evet, Almond Bay'e aşık olmamak elde değil," diyorum binaya girerken. Geniş ahşap zeminler, duvarlar ve tavanlar boyunca uzanan ahşap yongalar, çıplak kirişler ve kulelerle neredeyse bir ahıra adım atıyormuşuz gibi hissediyoruz. Kahve fiçileri kasa ve ikinci kata çıkan merdivenler boyunca sıralanıyor. Fiçilerin yanında self servis kepçeler ve kâğıt torbaların yanı sıra gökkuşağından meyan kökü çeşitleri de bulunuyor. İlginç bir kombinasyon. Dükkanın sağ tarafında kahve ve pasta barı, arka tarafta ise oturma alanı yer alıyor.

Henüz buraya gelmediğime şaşırdım.

"Günaydın Hayes," diyor kasanın arkasındaki iri yarı adam. "Her zamankinden mi?"

"Lütfen," diyor Hayes, bana yer açarak. "Wyatt'la tanıştın mı?"

Kollarında kafasından daha fazla saç olan adam bana bakıyor. "Hayır, tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Hank."

"Hank, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Wyatt."

Hank bir an beni inceledi. "Wyatt, herkesin bahsettiği yeni çocuk sen misin? Aubree ile çıkıyorsun, değil mi? Kızlarım sabahtan beri bunun hakkında konuşuyorlardı."

Kıkırdıyorum. "Suçlu, o benim."

"Kasabanın konuşulan kişisiyle tanıştığımıza sevindim. Görünüşe göre dün gece Aubree ile vişneli tarta yerken görülmüşsünüz. Şimdi Tatlı Laboratuvarı'ndaki tüm vişneli turtalar bitti. Tükenmiş."

Hayes sırtımı sıvazladı. "Şu haline bak, trend belirleyici oluyorsun."

"Evet, burada bir şeyler yerken görülürseniz çok memnun olurum."

Gülüyorum. "Satmak için neye ihtiyacın var?"

Hank kahve fiçilerine bakarken elini yanağında gezdiriyor. "Kimsenin benden almadığı bir kahve markam var ve bu beni deli ediyor."

Midemde hastalıklı bir his başlıyor. "Ne kahvesi?"

"Clearwater Coffee." Hank başını sallar. "Tadı ve herkes bunu biliyor. Belki sizin içtiğinizi görürlerse bir şans daha verebilirler."

Sertçe yutkunuyorum ve rahatsızlığımı gizliyorum. Tabii ki Clearwater Coffee burada. Cadance bir yıl önce marka için büyük bir atak yaptı, kıyı boyunca satmaya çalıştı. Görünüşe göre Hank onun büyük mavi gözlerinin kurbanı olmuş.

"Ah, dostum, bu konuda sana bir iyilik yapmak isterdim ama Clearwater'ın tadına baktım ve bu sidik."

Hank gürültülü bir kahkaha atar. "Kahretsin." Şakacı bir şekilde tezgâha vurur. "Ben de ondan kurtulacağımı sanıyordum. Kompost yapıp zararını karşılayabilirim. Tadı duyulduktan sonra kimse dokunmadı. Bana güvenin, bu kasabada asla yanlış bir şey yapmayın çünkü herkes bunu öğrenir. Neyse ki, insanlara çamur yedirmeye çalıştığımдан beri kendimi toparladım, ancak yokuş yukarı bir tırmanış oldu. Beni kurtaran tek şey omletlerim oldu."

"Dramatik davranıyor," diyor Hayes. "Ama omletler bir üst seviye."

"Her zamanki gibi mi?" Ona soruyorum.

Hayes başını sallar. "Hayır, ben sade bir fincan kremalı kahve ve onun ayı pençelerinden birini severim. Bana göre asıl şöhreti bu, ama görünen o ki omlet takıntısı insanların ayı pençesini görmezden gelmesine neden olmuş."

"Eğer o kadar iyilerse, bir denemek zorundayım," diyorum. "Her zamankinden de alacağım."

Hank parmağıyla beni ve Hayes'i işaret etti. "Eğer ayı pençelerim biterse, siz ikiniz burada bedava yiyebilirsiniz."

İkimiz de güldük ve Hank yüzümüze telefonu kapattı. Ne Hayes ne de ben maddi sıkıntı çekiyoruz ama Hank'in cömertliği küçük kasaba nezaketini yansıtıyor. Nadir. Hakiki. Ödemeye gidiyorum ama Hayes beni durduruyor, beni kahvaltıya davet ettiğini, o yüzden ödeyeceğini söylüyor.

Tartışmayacağım. Bazen benim yerime başkasının ödemesi güzel oluyor.

Kasadaki işi bitince Hank kahve barına doğru ilerliyor ve "Dışarıda bir yer seçin. İçeceklerinizi ve çöreklerinizi size getirtirim."

"Teşekkürler, Hank," diyor Hayes ve dışarı çıkıyor. Birkaç kişiye selam veriyor ama sohbet etmek için kalmıyor. Arka güverteye, mavi bir şemsiyenin altındaki bir masaya geçiyor.

Okyanus esintisi güneş ışınlarından gelen sıcaklığı serinletiyor ve tuzlu kokusu inanılmaz. İnsanların neden yıl boyunca burada yaşamak istediklerini anlayabiliyorum.

Yakında ben de onlardan biri olabilirim. Etrafında olana kadar okyanusa ne kadar değer verdiğimi unutmuşum.

"Demek Aubree ile pasta paylaşıırken yakalandın. Büyük haberler," diyor Hayes sırtarak.

"Görünüşe göre. Kasabanın diline düşeceğimi bilmiyordum."

"Kasabada her şey konuşuluyor, özellikle de yeni bir ilişki söz konusu olduğunda. Hattie'yle ilk kez bir araya geldiğimizde çıkan dedikoduları duymalıydın, özellikle de Ryland'la aramız bozukken. Herkesin konuştuğu tek şey buydu. Hatta bazı söylentiler bile çıkmıştı. Bu heyecan vericiydi."

"Oh?" Ben soruyorum. "Ne gibi?"

"Ryland'dan intikam almak için Hattie ile takılıyormuşum gibi aptalca şeyler. Onu hamile bırakıp terk edecekmişim. Onu sadece müzik ilhamı için kullanıyormuşum. Bilirsin işte, aptalca şeyler."

"Dedikoduları nasıl yatıştırdınız?"

"Yolumdan çıkmadım, bundan eminim. Sadece Hattie'yi sevmeye ve onun için ortaya çıkmaya devam ettim. Kasabaya, kız arkadaşımdan bir şeyler koparmaya çalışan

bir sik kafalı olmadığımı gösterdim."
Tanrım, bu eve biraz fazla yakın.

Hank elinde bir tepsiyle geldi. İki fincan kahve ve her birinde elimden daha büyük bir ayı pençesi olan iki tabak koydu. Tamam, bunu kabul edebilirim.

"Teşekkürler, Hank," diyor Hayes.

"Şimdi unutmayın, bunları yavaş yiyin. Herkes kasabanın iki yıldızının neyle ziyafet çektiğini görsün."

O giderken ikimiz de gülüyoruz.

Bir ısırik almadan hemen önce "Ayı pençesi satarsa çok etkilenirim" diyorum.

Vay anasını.

Yumuşak ve alt kısmı hafif gevrek. Tarçın, glaze ve hamur hepsi bir arada. Tanrım, bu çok güzel.

"Vay canına," diyorum böreğe bir göz atarak. "Bu gerçekten çok iyi." Etrafıma bakındım ve sonra biraz daha yüksek sesle söyledim. "Bu gerçekten çok iyi." Ayı pençesini elime alıp inceliyormuş gibi yapıyorum ama aslında izleyicilere ne yediğimi gösteriyorum.

"Zekice." Hayes gülüyor.

"Sadece bir adama yardım etmeye çalışıyorum. Yine de iyi."

"Benim favorim," diyor Hayes ve kahvesini yudumluyor.

"Dedikodu yapmak istemem ama Aubree'yle aranızda neler oluyor? Hattie bana ikinizin bir süredir konuştuğunuzu söyledi. Komik çünkü Coleman'ın evinde birlikteyken bana farklı bir hikâye anlatıyor gibiydin."

"Evet, bunun için üzgünüm. Gerçekte neler olup bittiğini gizlemeye çalışıyordum."

"Beni kandırdı," diyor.

"Evet, sadece onun isteklerini koruyordum ama bir süredir konuşuyorduk. Aramızdaki mesafeden nefret ettiğim bir noktaya geldi. Aslında her yerde çalışabilirdim, bu yüzden bir hafta kalıp onun bu konuda ne düşündüğünü görmek istedim."

"Sence nasıl hissediyordur?" Hayes soruyor.

"İyi," diye cevap veriyorum. "Geldiğim için çok mutlu oldu, tabii ilk şoku atlattıktan sonra. Sizin ne düşüneceğiniz konusunda gergindi ama şimdi herkes bildiği için daha az gergin."

Hayes yavaşça başını sallıyor. "Yani ondan hoşlanıyorsun?" Beni test etmeye çalıştığını görebiliyorum, büyük olasılıkla Hattie tarafından ayarlanmış. Aldırmıyorum. Burası benim parladığım yer.

"Onu seviyorum," diye cevap veriyorum ve Hayes'in gözlerinin açılmasına neden oluyorum. Kahve fincanını yere bıraktı. "Onu seviyor musun?"

"Evet," diyorum, sonra gerçekten devam ediyorum. "Evlenme teklif etmeyi planlıyorum."

Hayes ayı pençesinden bir ısırık almak üzeredir ama sonra yavaşça tabağa geri indirir. "Teklif mi?"

Bu çok komik. Burada, Aubree hakkında basit bir konuşma yapacağını düşünüyordu, ama bunun yerine, muhtemelen beklemediği bir sürü bilgi alıyor.

"Evet. Onu seviyorum, bu kadar basit. Ondan uzak kalmak istemiyorum ve bence bu çok mantıklı olur, anlıyor musun?"

"Uh ... ." Sandalyesinde kayarken ellerini bacaklarının üzerinde gezdiriyor. "Ama siz daha yeni tanışmadınız mı?"

"Hayır, birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Cassidy Mac'e hamileyken Clarke ve Cassidy'nin çiftlik evlerine taşınmalarına yardım etmişim. Aubree'nin etrafında biraz zaman geçirdim ve onun muhteşem olduğunu düşündüm." Bu yalan değil. Düşündüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. O zamanlar Cadance'la daha yeni birlikte olmuştum, yani Aubree'yle bir ilişki düşünmüyordum bile. Hayes'in bunu bilmesine gerek yok. Buradaki kimse Cadance'ı bilmiyor. "Arazinin bir kısmının bana ait olduğunu öğrendiğimde onunla konuşmak benim için kolay oldu çünkü hormonlu bir salak gibi ilgimi çekmişti. Evet, konuşuyorduk ve sonra duygularımın beklediğimden daha güçlü olduğunu fark ettim. Arkadaş olarak başladık ve şimdi çok daha ötesine geçtik."

Hayes yavaşça başını sallıyor. "Vay canına, yani, bu Harika, ama şaşırdım. Birbiriniz hakkında bu kadar çok şey bildiğinizi düşünmemiştim."

"Aubree hakkında her şeyi biliyor muyum? Hayır, ama evlilik böyle bir şey, birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek."

"Onunla birlikte onun evinde mi kalıyorsun?" Hayes soruyor. "Henüz değil ama bu haftadan itibaren taşınıyorum."

"Buraya taşındığını biliyor mu?" Hayes gülerek soruyor. "Çünkü Aubree alanını paylaşma konusunda pek iyi değil."

"Evet, dün gece bu konuyu konuştuk ama o köprüyü geçmenin en iyisi olacağı sonucuna vardık. Buraya geldiğimden beri geceyi burada geçirmemi istedi ama ben ona biraz zaman tanımak ve alışmasına izin vermek istedim." Tamamen yalan, ama ne de olsa ben bir hikaye anlatıcısıyım.

"Muhtemelen akıllıca," diyor Hayes. Fincanından bir yudum alıyor ve sonra onu masaya geri bırakıyor. Hâlâ sapını tutarak okyanusa bakıyor. "Bence onun için iyi olacaksın." Gözleri bana dönüyor. "Senin hakkında çok şey bildiğimden değil, ama bildiğim kadarıyla, bence onun ihtiyacı var. Sen neşeli ve eğlencelisin. Olumsuzlukların üzerinde durmuyor gibisin ve onun hayatında böyle birine ihtiyacı var."

"Tersine huysuz bir güneş ışığı," diyorum.

Hayes kaşlarını kaldırarak soruyor ve ben de gülüyorum.

"Üzgünüm, bu bir kitap kinayesi. Genellikle kitaplarda erkek huysuz olan, kız ise ilişkideki güneş ışığıdır. İnsanlar huysuz bir kahramanı ve onu dize getirebilecek bir kadını severler. Aubree ve ben bunun ters versiyonu olabiliriz. O huysuz, ben gün ışığı, ama yine de beni dize getiren o. Her lanet gün."

"Rowley kadınları size bunu yapar," diyor Hayes. "İlk başta Hattie gelmiş geçmiş en sinir bozucu kişiydi ama sonra sanki bir anda anladım. Onun sinir bozucu eğilimlerini seviyordum. Benimle şakalaşması, benimle dalga geçmesi hoşuma gidiyordu. Kendimi gerçek hissetmemi sağlıyordu, sanki herkesin etkilemek ya da bir şey istemek istediği camdan bir adam değilmişim gibi. Bana gerçek bir insan olduğumu hissettirdi."

Başımı salladım. "Aubree'yle bunu anlıyorum. Açıkçası ben senin kadar ünlü değilim ama Aubree'nin okuduğunu bildiğim halde kitaplarımla ilgilenmemesi hoşuma gidiyor. Karşılık vermesini seviyorum. Benimle dalga geçmesine izin

vermemesi hoşuma gidiyor.

her şeyden uzak. Bana meydan okuyor." Bunların hepsi doğru. Aubree'nin bu yönü hoşuma gidiyor. Ve bu Cadance'ın nadiren yaptığı bir şey. Meydan okurdu ama biraz şımarık olduğu için benimle tartışırdı.

Hayes bilerek "Bu bir meydan okuma," diyor. "Lanet olası meydan okumayı seviyoruz."

"Var," diyorum ayı pençemden kocaman bir ısırık daha almadan önce.

"Peki ne zaman evlenme teklif etmeyi planlıyorsun?"

"Yakında," diye cevap veriyorum. "Sadece bir yüzük almam gerekiyor."

"Vay be, bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim." Gülümseyerek başını sallar. "Lanet olsun, dostum. Beni kötü göstereceksin."

"Hattie'ye evlenme teklif etmek istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet, bunu yapmanın mükemmel yolunu düşünmeye çalışıyordum. Ryland, Mac ve Aubree'nin onaylayacağını biliyorum. Ama şu haline bak, tam gaz geliyorsun ve kontrolü ele alıyorsun." Çenesini kavırıyor. "Önce kalabalığı kazanmam gerektiğini hissettim."

"Ryland ile aranızda bir geçmiş vardı, bu yüzden gecikme anlaşılabilir. Ben sadece çiftliğin bir parçasına sahip olan ve hemen gelen bir adamım."

"Evet, bu nasıl adil olabilir ki?"

Omuz silkiyorum. "Öyle değil. Ama şikayet etmiyorum."

Oluyor. Evleniyoruz.

Ciddi misin? Kabul etti mi?

Wyatt: Evet, şu anda çıkıyoruz -sahte bir flört- ve yakında evlenme teklif etmeyi planlıyorum. Bu gece ona çantalarımınla sürpriz yapacağım.

Laurel: Çantalar derken neyi kastediyorsunuz? Bu çeşitli şeyleri temsil edebilir. Bavullarınız gibi mi? Ya da

Çantalarınız, testisleriniz gibi daha özel şeylerden mi bahsediyoruz?

Wyatt: Tanrım, omuzlarınızın üzerinde doğru bir kafası olan hiçbir erkek testislerinden çanta olarak bahsetmez.

Açıklığa kavuşturmak güzel. Onun yanına mı taşınacaksın? O bu konuda ne hissediyor?

Wyatt: Muhtemelen harika değil, ama otelde kalırsam garip olacak. Zaten bunu örtbas etmek zorunda kaldım. Eğer çıkıyorsak ve evleneceksek, sadece benim taşınmam mantıklı olur.

Laurel: İnsanlar evleneceğinizi biliyor mu?

Wyatt: Bu sabah Hayes'le kahvaltı ettim ve ona tohumları attım.

Laurel: Ne tür bir tohum . . .

O tür bir tohum değil. Tanrım, Laurel, bugün neyin var senin?

Laurel: Emin olamıyorum. Tamam, yani evlenme teklif edeceğinin tohumunu ektin - sanırım aradığımız terim bu -. Akıllıca, çünkü muhtemelen Hattie'ye söyleyecektir.

Yapacağından emin değilim. Bence Hattie yakında ondan bir teklif bekliyor ve Hayes'ten önce teklif edersen cıldırabilir.

O zaman kime söyleyecek?

Benim tahminim Ryland, erkek kardeş ve Abel, arkadaş.

Laurel: Ahhh, zekice.

Wyatt: Sadece bir şapka askısı değil, dostum *başını gösterir*

Yani bir düğün olacak.

Bir düğün olacak.

Laurel: Bunun tamamen delice olduğunu düşünen bir tek ben miyim?

Bu senin fikrindi!

Laurel: Çılgınca bir fikir! Yani, akıllıca, çılgınca bir fikir, ama işe yarayacağını düşünmemiştim.

Beni hafife alıyorsun.

Laurel: Görünüşe göre. Düğüne davetli miyim?

Sen benim en iyi kadının olacaksın.

Wyatt, bu çok dokunaklı. Peki ne zaman olacak? Er ya da geç mi? Birini getirebilir miyim?

Wyatt: Daha sonra değil de daha erken olmalı ve tabii ki bir eş getirebilirsiniz.

Laurel: Almond Bay'de olacağını varsayıyorum.

Doğru tahmin ediyorsun. Basit ve küçük, Aubree'nin büyük ve gösterişli bir şey isteyeceğinden şüpheliyim. Muhtemelen sadece birkaç arkadaş ve aile.

Laurel: Çılgınca ama tamam. Ne zaman ve nerede olacağını söyle, orada olacağım.

Sana her zaman güvenebilirim Laurel.

OceanofPDF.com

Chapter Ten

AUBREE

Tak, tak.

Echo başını kapı aralığından içeri uzatarak, "İçeri girebilir miyim?" diye sorar.

"Elbette," diyorum dizüstü bilgisayarımı kapatırken ve saatlerdir incelediğim rakamların dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşılıyorum. Neler olduğuna dair elimde hiçbir ipucu yok.

Bugün dışarıda olmak yerine ofise geri dönmeye ve kitaplara yeni bir çift gözle bakmaya karar verdim. Ve yeni bir çift göz sorunu çözmek için hiçbir şey yapmadı. Bir çözüm bulamadığım için de tek düşünebildiğim Wyatt'ın söyledikleriydi. Patateslerimizi yetiştirmek için çok para harcıyoruz ama onlardan en fazla parayı kazanamıyoruz. Bu da beni düşündürüyor... Wyatt'ın önerdiği gibi patates tarlalarının miktarını azaltmamız ve araziye başka bir şey için, çiftliğe daha fazla kar getirecek bir şey için kullanmamız mı gerekiyor?

Haklı olmasından nefret ediyorum. Bunu belirtmeden önce kelimenin tam anlamıyla iki saniye buradaydı ve bu bir süredir anlamaya çalıştığım bir şeydi.

"Ne var ne yok?" diye sordum. "Hafta sonun nasıldı?"

"Hafta sonu iyiydi. Evime daha çok yerleştim. Birkaç perde astım ve birkaç bitki sakladım."

"Kulağa rahatlatıcı geliyor."

"Öyleydi. Güzeldi." Karşıma oturdu. "Gördüğüm kadarıyla tavuk kümesini yapmışsın, bu da bana bu hafta sonu hiç dinlenmediğini düşündürüyor."

Rahatlatıcı mı? Hayır.

Büyük, hayat değiştiren kararlar vermek mi? Evet.

"Tavuk kümesini tek başıma yaptığımı söylemek isterdim, ama ... Wyatt bana yardım etti."

Yüz ifadesindeki hafif kasılma, bu hafta sonu şehirde konuşulanları duymuş olabileceğini düşündürüyor. Tanrım, ne düşünüyor olmalı.

"Bütün hafta sonu burada olduğunu duydum." Duraksıyor, rahatsız görünüyor ve onu suçlamıyorum. Onunla son konuştuğumda Wyatt'ın şüpheli bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüğümü söylemişim ve şimdi muhtemelen çıktığımızı biliyor. Kafası karışmış olmalı. Onun yerinde olsaydım, benim de kafam karışırdı. Wyatt'la ilgili şüphelerimi söylediğim tek kişi o. Belki de bu hafta sonu neyi kabul ettiğimi söylemesi için ona güvenebilirim.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyorum.

"Bildiğini sanmıyorum." Gülüyor.

"Dur tahmin edeyim. Son duyduğunuzda Wyatt'ın çiftliği çalmak için burada olduğunu sanıyordum. Birkaç gün izin aldın ve hafta sonu Wyatt'la çıktığımızı duydun. Ve tabii ki bütün hafta sonu burada, bana yardım ediyor. Hattie bana Wyatt'la birlikte turta yediğimiz için insanların Tatlı Laboratuvarı'ndaki tüm vişneli turtaları satın aldığını söyledi. Tam bir ikiyüzlü gibi görünmeliyim. Yemin ederim bir açıklaması var ama bu konuda konuşmak için sana bir arkadaş olarak güvenebilmem gerekiyor."

Kıkırdıyor ve bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "Sanırım ne düşündüğümü biliyordun." Bu beni gülümsetiyor. Ciddileşiyor ve diyor ki, "Aradığımı söylediğimde

bir arkadaş için, ciddiym, Aubree. Bana güvenebilirsin, söz veriyorum. Bu işle bana hayatımda yeni bir sayfa açtın ve bir daire bulmama yardım ettin. Sadakatim sana, başka kimseye değil."

"Minnettarım," diyorum. "Kapıyı kilitleyebilir misin?"

"Bu ciddi mi?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"O kadar ciddi."

Kapıyı kilitliyor ve sandalyesine oturmadan önce sandalyesini yaklaşıyor. "Tamam, neler oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bunu anlatacağım tek kişi sensin, tamam mı? Beni yargılamamanı da istiyorum."

"Yapmayacağım, söz veriyorum."

Derin bir nefes daha almadan önce "Teşekkür ederim," diyorum. İşte başlıyoruz. "Wyatt kasabaya geldi ve ben de haklı olarak sinirlendim. Bir şey istediğini biliyordum ve haklıydım da. Uzun lafın kısası, aileden kalma bir kulübenin ona geçmesi gerekiyordu ama teknik bir sorun yüzünden ailesindeki ilk evli toruna geçecek. Bu kişi, görünüşe göre kulübeye duygusal bir saygı duymayan ve mülkiyeti ele geçirdiğinde onu yıkmak isteyen kuzeni olacaktır. Wyatt bu çiftliğin istemediği bir kısmına sahip. Bu yüzden kulübeyi alabilmesi için arazi karşılığında bir yıllığına onunla evlenmemi istedi ve ikimiz de mutluyuz." Derin bir nefes aldım. "Aileme söyleyemem çünkü bunu yapmamamı söyleyip bana deli diyecekler ama Wyatt ve kulübesi için üzülüyorum çünkü bu çiftlik gibi bir şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyorum. Ve Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek bana tamamen aklımı kaçırmışım gibi geliyor, ama kaçırmadım, söz veriyorum. Bence yapılacak en doğru şey bu."

Echo sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce bir süre boş gözlerle bana bakıyor. Birkaç saniye sonra, "Vay canına, bunu sindirmek çok zor." dedi.

"Bu çok mu fazla? Çizgiyi aştım mı? Rahatsız mı oldunuz? Eğer izin almak istiyorsanız, lütfen çekinmeyin."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Hayır, yani, beklediğim bu değildi. İkinizin çıktığını duymuştum ve bu kafa karıştırıcıydı, ama bu ... bu, sahip olduğun şüpheleri, buralarda gizlenme şeklini, kasabada ikiniz hakkında çıkan dedikoduları - hepsini doğru yapıyor. Halkın önünde çıkmanız, insanları evlendiğinizde başından beri çıktığınıza ikna etmek için."

"Aynen öyle," diyorum.

"Bu aslında oldukça akıllıca. Sen çiftliği alacaksın, o da kulübesini alacak, sonra da kendi yolunuza mı gideceksiniz?"

"Evet," diyorum, bunu içimden attığım için kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum ... ve Echo beni yargılamayacak gibi görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de evet derdim. Wyatt iyi bir adama benziyor, en azından yaşadıklarına ve duyduklarına göre, yani bir pislikle evlenecek değilsin. Anlaşma adil görünüyor. Ve ikiniz de sizin için çok önemli bir şey kazanıyorsunuz. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Neden bu konuda ketum davranmak zorundasınız?"

"Kuzeni yüzünden," diyorum. "Wyatt bana evlendiğimizi öğrendiği anda çok kızacağını söyledi, yani bu saçmalığı bir sır olarak saklamamız gerekiyor. Onu birlikte olduğumuza ve birbirimize aşık olduğumuza inandırmak istiyoruz."

"Ah, mantıklı ve eğer kasaba yalanı öğrenirse, bu muhtemelen kuzene geri dönecek ve Wyatt'ın kulübeyi alma şansını mahvedecektir." Yanağını kaşıyor. "Bu, gerilim romanları yazan bir yazarın iyi kurgulanmış bir fikri gibi geliyor. Lütfen bana sonunda bir cinayet olmayacağını söyle."

"Sadece beni kızdırmaya devam ederse."

Bu onu güldürüyor. "Rahatsızlık için bir eşik var mı?"

"Var," diye cevap veriyorum.

"Peki bu eşik ne olabilir?" diye soruyor.

"Toplum içinde utanç verici herhangi bir şey."

"Mantıklı. Ben de olsam muhtemelen aynı şekilde davranırdım."

"Hiç aşk ilişkin ya da sahte aşk ilişkin var mı?" Ben soruyorum. "Olası bir evlilik planın var mı? Bilirsin, burada kendimi yalnız hissetmemem için bir şeyler?"

Kıkırdıyor. "Ah, hayır. Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum. Şu anda aşka kesinlikle yer yok."

"Ama belki burada, kasabada ilginizi çeken bir şey vardır? Bazı bekar erkekler var, biliyorsun. Mesela . . . Ryland ya da Abel gibi."

"Tek sen kalmayasın diye beni evlendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Biliyorsun, bir arkadaşının daha az yalnız kalmasını sağlamak için buraya gelmeden zarar gelmez."

Öne doğru eğiliyor ve elini aramızdaki masanın üzerine koyuyor. "Bu arkadaşlığı seviyorum, Aubree, ama birbirimiz için bir damat alma noktasında olduğumuzu sanmıyorum."

"Kahretsin," diyorum gülererek, kendimi çok daha hafiflemiş hissederek. "En azından denemek zorundaydım." İçimi çektim ve gözleriyle buluştum. "Sohbet için teşekkür ederim. Tüm bunlar göğsümde oldukça ağır hissettirdi, özellikle de bunu ailemden bir sır olarak saklamak zorunda olduğum için, bu yüzden benim için bir çıkış noktası olduğun için minnettarım."

"Her zaman." Ellerini birbirine kenetliyor. "Aslında, seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

"Buraya ilk gelme sebebini mi kastediyorsun?"

Gülümsüyor. "Evet, ama konuştuklarımız için minnettarım. Yanında olabildiğime sevindim."

"Oh, biliyorum. İşle mi ilgili?"

"Evet, öyle. Bu hafta sonu arıların emeğini en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimizi düşünüyordum. Mumlar ve dudak kremi hakkında konuştuğumuzu biliyorum ama balmumundan gıda ambalajı yapma konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"O da ne?" diye sordum.

"Streç filmin çevre dostu bir versiyonu. Son zamanlarda bu konuda bazı söylentiler duydum ve bunun Badem Mağazası'nın bal bölümünde satabileceğimiz bir şey olabileceğini düşündüm. Onları yapmak umurumda değil.

Beni meşgul eder

İstenmeyen arı kovanlarına bakmak ve bahçenin bakımını yapmak için farklı mülklere gitme maceralarım arasında. İndirimli kumaş alabileceğimiz bir yer biliyorum ve arı evine kolayca bir eklenti inşa edebilirim, burada sargıları yapabilir, kurutabilir ve paketleyebilirim."

"Bence bu harika bir fikir," diyorum. "Kasabadaki insanlar bunları kolayca satın alabilir ve turistlerin, özellikle de büyükannelerin bunları güzel ve benzersiz bir hediye olarak bulabileceğini hissediyorum. Bilirsiniz, kitschy şeyleri severler."

"Gerçekten öyle."

"İsterseniz arı kovanını genişletmenize yardım edebilirim."

"Bu harika olur. Bu hafta bazı kurdeşenlerle ilgilenmek için birkaç randevum var, ama belki en azından hafta içinde bunu planlayabiliriz?"

"Bana uyar."

"Harika." Bacaklarını sıvazlıyor. "Gidip biraz daha arı kutusu yapmam lazım. Bugünkü randevulardan birinin ev sahibi bana bir resim gönderdi ve ahırlarının döşeme tahtalarının altında kocaman bir kovan var. Yeni bulmuşlar ve bu hafta düğünleri varmış. Onlardan büyük bir bal arısı stoğu alabileceğimizi umuyorum."

"Dikkatli ol."

"Ben her zaman öyleyim." Sandalyesinden kalkıyor. "Sohbet için teşekkürler ve merak etmeyin, sırrınız benimle güvende."

"Minnettarım, Echo."

El salladı ve gitti. Sandalyemde arkama yaslanıp telefonumu elime alıyorum ve Wyatt'tan bir mesaj görüyorum. Bir resim. Kafam karıştı, açtım ve onu Hayes ve Rodney ile birlikte gördüm, hepsi de aynı şapkayı takıyordu, üzerinde 576 numarası olan çok genel bir şapka. Tuhaf.

Aubree: Şapkanın nesi var?

Mesaja cevap verdikten sonra fotoğrafa bakıp Wyatt'ın gülümsemesini inceliyorum. Düz beyaz dişler, büyürken diş teli takmış olmalı. Bu sabah tıraş olmaya zahmet etmediği için çenesi kırışmış. Ve gözlerinin köşelerinde birkaç kırışıklık.

Gözleri otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu gösteriyordu, bu onun hoşuma gittiğini itiraf etmekten nefret ettiğim bir özelliği.

Onunla ilgili sevdiğim bir şeyi itiraf etmem gerekmiyor ama bu hoşuma gidiyor.

Nedenini söyleyemem.

Sadece benden büyük olması değil, yedi yaş büyük olması da güzel.

Ayrıca bugün göğsüne çok sıkı yapışmış gibi görünen bir gömlek giyiyor. Göğüs kasları belirginleşmiş, kumaşa baskı yapıyor. Bir kez daha, fark etmem gereken bir şey değil ama fark ediyorum.

Garip bir şekilde, resimle ilgili en rahatsız edici şey, bu kasabaya ve tüm tuhaflıklarına tam olarak uyuyormuş gibi görünmesidir. Sanki demiryolu müzesine aitmiş, Rodney'le birlikte gülüyormuş gibi. Sanki bu küçük Almond Bay kasabasına aitmiş ve başından beri burada olmalıymış gibi.

Telefonum bir yanıtla çalıyor.

Wyatt: Rodney geçen hafta sonu gittiği tren kongresinde benim için aldı. Bu 576 numaralı motor, İkinci Dünya Savaşı döneminden kalan son J3. Duh, Aubree.

Homurdanıyorum. Neden beni bu kadar kolay güldürebiliyor? Bu sinir bozucu.

Aubree: Tren meraklısı olduğunu bilmiyordum.

Benim hakkımda öğrenmen gereken pek çok şeyden sadece biri. Trenlerin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Uçakları da severim ve otomobillerin hayranıyım. Temel olarak, insan tahrikli kızaklar, asma demiryolları (raylardan sarkan yükseltilmiş monoray) ve bariz nedenlerden dolayı at/geyik/elk motorlu kızaklar dışındaki her türlü ulaşım aracından hoşlanıyorum.

Aubree: Çok fazla sorum var.

Wyatt: Lütfen, sor.

Aubree: 1. Bu kadar çok ulaşım şeklini nereden biliyorsunuz? 2. Bir kızıağı hangi insan itiyor? 3. Sarkan monoraylar var mı? 4. Peki ya at arabaları?

Sorduğunuza çok sevindim. 1. THE NIGHTLY WALKER'daki (NYT, USA Today, WSJ en çok satanlar, teŖekkrler) kahramanım ulaŖımıla ilgili her konuda bir eğitimciydi, bu yüzden farklı formları araŖtırdım. 2. İnsan tahrikli kızağın pek çok versiyonu var. ŖaŖıracaksınız. 3. Evet, Almanya'da raylardan sarkan bir monoray var ve beni asla o Ŗeyin üzerinde göremezsiniz. Sarkmasını onayladığım tek nesneler memeler ve testislerdir. 4. Özellikle büyük Ŗehirlerde hayvanların çektiği hiçbir at arabası ya da kızağı onaylamıyorum. Hayvanlara korkunç davranılıyor. AraŖtırın. Central Park'ta at arabasıyla gezmenin romantik olduğunu bir daha asla dŖnmeyeceksiniz.

Aubree: Bunu kabul etmek çok zordu.

Wyatt: Daha fazlasını ister misin? Bahsedebileceğim baŖka ulaŖım biçimleri de var.

Aubree: Hayır, gerçekten, sorun değil.

Eğer fikrini deđiŖtirirsen, ben senin adamınım.

Aubree: Fikrimi deđiŖtirmeyeceđim.

Güzel. Günün nasıl geçti? Benden bir Ŗey ister misin? Ŗu anda hanın arka güvertesinde bir kağıt ve kalemle uzanmıŖ, bir sonraki kitabım için bir fikir planlıyorum.

Tanrım, çok iyi biri. Matt'in bana bir Ŗeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunu hiç hatırlamıyorum ve aslında çıkıyorduk. Wyatt'ın iyi kalpli olduğunu biliyordum çünkü Clarke'ın kardeŖiydi, ama o sadece fazladan yol kat ediyor gibi görünüyor.

Aubree: Ben iyiyim. Konu mantık evliliği mi?

Wyatt: Aslında yle. Kadın kahraman üvey kardeŖiyle evleniyor, böylece ikisi de üvey babanın kızına bıraktığı güven fonundan yararlanabiliyorlar. Ancak kızın bilmediği Ŗey, vey anne ve üvey kardeŖin iŖbirliđi içinde oldukları ve aslında babayı birlikte öldüren sevgililer olduklarıdır.

Aubree: Vay canına, bu oldukça karanlık ve arpık.

Lifetime filmi "Üvey Oğlum, Sevgilim" gibi bir havası var.

Aubree: Sadece birazcık.

Bana çok satan bir kitap gibi geldi.

Aubree: Nasıl bitiyor?

Emin olamıyorum. Bazen iyi kişinin kazanmasını istiyorum, bazen de ölmeden hemen önce kendisine ihanet eden kişiyi gördüğünde ağzından kan fışkırdığını hayal edebiliyorum. Yani bilirsiniz, sadece ruh halime bağlı.

Aubree: Bunu çok rahat söylüyorsun. Okuyucuların duygularıyla oynamak umurunda değil mi?

Wyatt: Tek önemsemediğim kitaba karşı bir şeyler hissedip hissetmedikleri.

Aubree: Ne demek istiyorsun?

Wyatt: Eğer kitabımı okuyorlarsa ve kelimelerim iyi ya da kötü herhangi bir duygu uyandırmıyorsa, o zaman işimi yapmamışım demektir. Onları büyülememişimdir. Ama kitabımı okurlarsa ve iyi bir iş çıkardığım için üzerime övgü ve sevgi yağdırırlarsa ya da bir yazar olarak yaptığım bir seçime kızdıkları için bana bir yıldız verirlerse, mutlu olurum çünkü tahmin edin ne oldu? Onlara bir şeyler hissettirdim.

Aubree: Tek yıldızlı yorumları sever misin?

Wyatt: Yani, hayır. Onlar olmadan da yapabilirim, ama onları okuyorum çünkü bazen bir şeyi nasıl farklı yapmam gerektiği, bir karakterin ölmesine kızdıkları ya da sonunda bekledikleri aşk hikayesini yazmadığım hakkında konuşup duruyorlar. Elbette, insanların ortaya çıkan ürünü beğenmediklerini görmek berbat bir şey ama yine de kendimi kutluyorum çünkü onları düşündürebildim, hissettirebildim ve kendilerini bir hikayenin içine o kadar derin bir şekilde kaptırabilecekleri bir dünyaya kaçabildim ki, nasıl olması gerektiğine dair kendi fikirleri var.

Aubree: Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, memnun kalmadığım kitaplar okudum ama bunun nedeni hikayeye kendimi çok kaptırmış olmamdı. Eğer hikayeyi önemsemeseydim.

Muhtemelen bir fikir geliştirmezdim. Sadece unutturdum.

Wyatt: Bir okuyucunun kafasında canlandırdığı hikayeyi yazmadığım için bana kızmasını, yazdığım kelimeleri unutmasına tercih ederim.

Aubree: Yani sana 5B'deki Hizmetçi'nin ne hakkında olduğunu tamamen unuttuğumu söylesem kızarmısın?

Blöf yapıyorsun, o konuyu unutmuş olamazsın. O olay örgüsü hala onu okuyan herkesin ruhunda yaşıyor. Benimle taşak geçme, Aubree.

Aubree: LOL. Çok mu hassas?

Wyatt: 5B'deki Hizmetçi ile, evet. O kitaba tüm ruhumu koydum.

Aubree: Belli oluyordu. En iyilerinden biri.

Bekle. Bekle, bu bir iltifat mıydı? Bunun ekran görüntüsünü alıp çıktısını alıyorum. Karım, Bayan Preston, bana iltifat etti! Yaşasın!

Aubree: Ve şimdi söylediğim her şeyi geri alıyorum.

Yapamam, zaten evrende ortaya koydun. Merak etme, düğün hediyesi olarak sana imzalı bir kopyasını vereceğim. En değerli varlığın olacağını biliyorum.

Aubree: Ve şimdi gidiyorum. Güle güle.

Sonra görüşürüz. Karıcığım.

Park halindeki kamyonetimin dikiz aynasına bakıp gözlerimin altını sildim. Duştan yeni çıkmıştım, saçlarım hâlâ ıslaktı, Hattie'yi almak için kasabaya doğru yola çıktım çünkü Hayes onunla çiftlik evinde buluşacaktı ve bir araca ihtiyacı vardı. Ayrıca, eşyaları nereye taşıyabileceğimizi görmek için Almond Store'daki alanı kontrol etmek istedim.

Gitmeye hazırım, kamyonumdan atladım ve Badem Mağazası'na doğru yola çıktım, üzerimde basit bir sundress vardı.

Sütyen, çiftlikte geçen uzun bir günün ardından giymeyi sevdiğim rahat kıyafetlerden biri.

Dükkânın kapısını açtığımda üstümdeki zil çalıyor ve Hattie'yi kasanın yanında dükkânı kapatırken buluyorum.

"Hey," diyorum kafasını kaldırdığında.

"Hey, işim neredeyse bitti, gitmeye hazırım."

"Acelemin yok. Nereye bir soğutucu ve bal yeri ekleyebileceğimizi görmek için dükkânı kontrol etmek istedim."

"Sağ taraftakini düşünüyordum. Yemek kitaplarının gitmesi gerekiyor. Açık ara en kötü satanlar onlar. Cassidy'nin bunlarla iyi niyetli olduğunu biliyorum ama badem özü içeren iki tarif var, bu yüzden satmamız anlamsız. Biz özütü satmaya çalışırken onlar özütten çok gerçek bademlere odaklanıyor. Gitmeleri gerekiyor."

Yemek kitaplarının olduğu yere doğru yürüdüm ve o haklıydı. Bazıları güneşten ağarmış gibi görünüyor.

"Hayes senin gözüne tekrar girmeye çalışırken ona bunlardan birini satmıştım."

"Evet, bir yıl içinde satılan tek şey buydu. Ve onu kullanmıyor."

"Bu beni şaşırtmadı." Kitaplardan birini kaldırıp şöyle bir karıştırıyorum, toz zerrecikleri havada uçuşuyor. "Onları satmazsan ne yapacaksın?"

"Kütüphaneye bağış yapın. Gördükleriniz stokta kalanların hepsi. Yani kalanları kolayca bağışlayabilir ve onlarla işimizi bitirebiliriz. Orada yer açılır ve bal istasyonunu nasıl kurmak istediğinizi konuşmaya başlayabiliriz."

"Mükemmel," diyorum. "Yine de yeni raflar inşa etmek gerekebilir."

"Hayes'in bana yardım etmesini sağlayabilirim. Sen ve Echo'nun neye ihtiyacınız olduğunu bana söyleyin, biz de bunu gerçekleştirelim."

"Mükemmel," diyorum ve dükkânın ortasındaki adalara doğru yürüyorum. "Balı satmaya hazır hale getirdiğimizde ön tarafta biraz yer açabilir misin? Bu çok iyi olur."

İlk başta ön planda olması güzel, böylece insanlar yeni olduğunu bilir."

"Evet, elbette," diyor Hattie iPad'ini kapatıp yanıma gelirken. "Ürünlerin yerini sürekli değiştiriyorum, özellikle de raflardan çıkmasını istiyorsam."

"Yemek kitaplarının yanı sıra."

"Yemek kitapları çöp. Onlar orta adada yer almayı hak etmiyor. İkinci adada her zaman en çok satan ürünlerimiz olan özüt ve votka bulunur. Ön adada ise o hafta raflardan ne almak istiyorsam onu koyuyorum."

"Çok akıllıca. Yeni bal serisi için orta adada biraz yer istiyorum. Echo merhemler, mumlar, balmumu sargısı ve tabii ki bal üzerinde çalışıyor."

"Çok heyecanlıyım. Mağazada yeni şeyler olmasını seviyorum. Özellikle badem balı için heyecanlıyım."

"Ben de öyle. İnce ayar yapıyor ve yakında tadına bakacağız."

"Bu tat testinin bir parçası olmak isterim." Hattie elini kaldırdı.

"Tabii ki olacaksın. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, hemen eşyalarımı alayım." Aceleyle arka tarafa gitti ve beni mağazanın ana bölümünde yalnız bıraktı.

Kısa bir süre önce aramızın iyi olmaması çok çılgınca. Ben anlaşılamıyorduk demezdim. Tansiyon yüksekti. Cassidy'nin ölümünün yarattığı stres beni içime kapanık hale getirmişti, bu da onu dışlamama neden olmuştu ve bu da felakete davetiye çıkarıyordu. Şimdi . . . Bu gerginlikler ve stresler olmadan onunla konuşabildiğim için minnettarım. Artık okulda olmadığı ve burada olduğu için minnettarım. Bana Cassidy'yi çok hatırlattığı için bir süre onun yanında olmakta zorlandım ama şimdi rahatlatıcı geliyor. Aynı sıcak enerjiye, aynı gülümsemeye ve aynı neşeli ruha sahip.

"Tamam, hazırım," diyor, çantası ve anahtarlarıyla ana mağazaya girerken.

Ön kapıdan çıkıyoruz, kapıyı kilitliyor ve sonra dükkânın etrafından dolaşıp benim park ettiğim arka tarafa gidiyoruz.

"Beni aldığın için teşekkürler."

Kamyonetime binerken "Sorun değil," dedim.

"Kasabaya başka şeyler için mi geldin?" diye soruyor, sesi ima dolu.

"Hayır," diyorum ve kamyonetimi çalıştırıp park yerinden çıkıyorum.

"Burada kimseyi ziyaret etmediğinize emin misiniz?"

"Aman Tanrım, sadece söyle," diye cevap veriyorum şehirden sağa dönerken.

"Öğleden sonra keyfi için Wyatt'ı ziyarete mi geldin?"

"Tanrım, Hattie."

Gülüyor. "Ne? Başka neden şehirde olasın ki?"

"Gerçekten seni almaya geldim. Az önce geldim, seni aldım ve şimdi şehirden ayrılıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesinde hayal kırıklığı vardır. "Burada değil miydin, handa gizlice dolaşıyor muydun?"

"Uh, hayır."

"Huh." İç geçiriyor. "Şey, geceyi senin evinde geçirmiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü Ryland ve ben seninle Wyatt hakkında mesajlaşıyoruz."

"Pardon?" Gözlerimi birkaç kez kırıştıtararak soruyorum.

"Evet, senin hakkında konuşuyoruz. Ona Wyatt'ın hiç geceyi burada geçirip geçirmediğini sordum, o da hiç geçirmediğini söyledi. Ve eğer öğleden sonra keyfi için hana gitmeyecekseniz, o zaman ... ne zaman yapacaksınız?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Hattie arabada bana doğru döndü. "Bekle. . . siz ikiniz daha seks yapmadınız mı?"

Aman Tanrım. İşte bu yüzden küçük kız kardeşimi iş yerinden almak gibi güzel şeyler yapmıyorum çünkü bu tür sorularla uğraşmak zorunda kalıyorum.

"Bunun biraz özel olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet, ama kız kardeşlerin konuşması gereken konu bu."

"Sana bir kez bile Hayes'le olan seks hayatın hakkında soru sormadım."

"Yapmalısın," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Bu başıma gelen en güzel şey. O inanılmaz biri. Mührü kırdıktan sonra da durmadığımızı söylediğimde bana güven. Bu da bana ya ahırda gizlice dolaştığını ya da henüz yapmadığını düşündürüyor ... oh bekle." Ona bakıyorum ve yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Olamaz, seks konusunda kötü mü?"

Tanrı yardımcım olsun.

"Seks konusunda fena değil," diyorum, bu konuşmadan çok rahatsız ve sinirli bir şekilde.

"Sadece ortalama mı? Olur böyle şeyler. Sorun değil. Ona biraz öğretmeniz gerekebilir, anlarsınız ya? Bundan tam olarak emin değilim ama Cassidy'den Clarke'ın hiçbir zaman yüzde yüz uyumlu olmadığı hissini aldım, belki de bu aileden geliyordur."

Şu anda araba kullanmıyor olsaydım, kendimi arabadan dışarı atardım. Bu konuşmanın geri kalanından kaçınmak için kapıyı açıp bedenimi yola fırlatırdım.

"Aileden gelen bir şey değil," diye cevap veriyorum, gerçekten hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Hattie'nin doymak bilmez bir seks hayatı olduğunu bildiğimden, en son isteyeceğim şey ortalama bir seks hayatım olduğu için - ya da olmadığı için- bana acımasıdır.

"Demek seks yaptınız."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Ne düşünüyorsun, Hattie?"

"Yani, evet derdim ama ne zaman olur bilmiyorum. İkinci el ele tutuşurken, öpüşürken ya da başka bir şey yaparken görmedim bile."

"Etrafımızda bir kez falan bulundun ve birlikte olduğumuzu bildiğine inanmıyorum."

"Her iki durumda da, her fırsatta birbirimizin kıyafetlerini yırtmamızdan daha çok ağabey-kardeş titreşimleri yayıyordunuz. Ve Cassidy'nin cansız bir evliliği olduğunu, başka birini beklediğini biliyorsun. Bunu istemiyorum."

sen ol. Seni tam olarak tatmin etmeyen bir ilişkiye kapılıp gitmeni istemiyorum, anlıyor musun?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama endişelenmenize gerek yok."

"Emin misin?" diye sorar. "Çünkü bana söyleyebilirsin."

"Sana ne söyleyeyim?" İçimde titreyen sıkıntıyı bastırmaya çalışarak soruyorum.

"Bana bunu söyle, biliyorsun ... . Wyatt orgazm olamıyor."

Aman Tanrım, bu neden benim başıma geliyor?

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Endişelenmene gerek yok. Tüm orgazmlar hesaba katıldı."

"Gerçekten mi?" Elleri çırpıyor. "Yaşasın, bu çok heyecan verici. Demek yaptın. Nasıl oldu da o buraya geldiğinden beri kendini tutabildin? Ben Hayes'le bunu yapamazdım."

"Buna kendini kontrol etmek deniyor, Hattie."

"Yine de yapamazdım. Gecenin bir yarısı gizlice kaçıyor olurdum."

"Bunu yapmadığımı sana düşündüren nedir?"

"Öyle mi?" diye soruyor, daha da yaklaşarak. "Aman Tanrım, seninle yarı yolda buluşuyor ve bir yerde bir tarlada mı yapıyorsun?"

"Ayrıntılara girmemeyi tercih ederim," diye cevap veriyorum çünkü açıkçası hiç ayrıntıya sahip olmadığımı bilmesine gerek yok. "Hepinize duyduğumuz saygıdan dolayı sessiz kaldık diyelim."

"Vay canına." Çiftliğe girip tozlu toprak yolda eve doğru ilerlerken başını iki yana sallıyor. "Etkilendim, bana tüm detayları vermediğin için biraz aşağılandım ama etkilendim."

"Neden sana seks hayatımın detaylarını vereyim ki?"

"Dediğim gibi," diye yanıtlıyor kızgınlıkla. "Kız kardeşler bu tür şeyleri paylaşır."

"O tür kardeşler olduğumuzu sanmıyorum."

Wyatt'ı misafir evinin ön verandasında yanında bir bavulla dikilirken bulmak için evin etrafında dönerken "Olmalıyız," diyor.

Tanrım, şimdi ne yaptığını sanıyor?

"Oooooo," Hattie neredeyse sevinçten çığlık atacaktı. "Bu bir bavul. Buraya mı taşınıyor? Aman Tanrım, bütün bu konuşmayı seksini saklamak hakkında yaptık ve sen bana onun buraya taşındığını söylemedin mi? Mac'e kapı çalmakla ilgili her şeyi anlatmamız gerekecek ve eğer inleyen bir hayvan sesi duyarsa, bu sadece Aubree teyzesinin eğlencesidir."

"Tanrım, Hattie," diyorum kamyoneti park ederken. "Neyin var senin?"

Kıkırdıyor. "Bunu senin için seviyorum." Arabadan atlayıp Wyatt'a el sallıyor. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

Ben de hemen arabadan iniyorum, böylece ona uygunsuz bir şey söylerse sözünü kesebilirim.

"Öyle mi?" Wyatt gözleri benimkilerle buluşurken soruyor. "İyi şeyler mi?"

Hattie onun omzunu sıvazlar. "Harika şeyler. Bunu söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama bence gerekli. Kız kardeşimi tamamen tatmin ettiğin için teşekkür ederim Wyatt. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum." Sonra da sanki az önce beni utançtan yakmamış gibi çiftlik evine doğru yola koyuldu.

Genişçe gülümseyerek, "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" diye soruyor.

"Bilmen gereken bir şey yok," diyorum bavulunu göstererek. "Bunun burada ne işi var?"

Kollarını iki yana açıp "Geliyorum bebeğim." diyor.

Hattie'nin ellerini göğsünde kavuşturmuş bizi izlediği çiftlik evine bakıyorum. Bu da onun kollarına atılıp bana sarılmasına izin vermekten başka çarem olmadığı anlamına geliyor.

Ben de öyle yapıyorum ama kollarımı sıkı sıkı tutuyorum. Fısıldayarak, "Neden buraya taşıniyorsun?" dedim.

Yakınıma eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Daha sonra alışmaktansa şimdi alışmak daha iyi. Ayrıca, seni özlüyorum, snookum. Her zaman senin yanında olmak istiyorum."

"Bu beni senden nefret ettiriyor."

Kıkırdıyor ve sonra bizi misafir evine doğru çeviriyor, ikimizi de bavuluyla birlikte içeri alıyor. Kapıyı kapattığında ona dönüp "Buraya taşınmıyorsun" diyorum.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu olacak Aubree, o yüzden şimdiden başlayabiliriz. İnsanlar neden burada kalmadığımı soruyor. Wallace'ın gelip sorular sorması ihtimaline karşı konuşmaları bastırmayı tercih ederim. Merak etmeyin, misafirhanenin etrafında koşturmayı planlamıyorum. Her şey sıkıca yerleştirilmiş olacak."

"Senin ... sallanan uzantın için endişelenmiyorum." "Sen değil misin?" diye sorar. "Peki, bu durumda, ben çıplak uyu."

"Wyatt, bir saniye ciddi olabilir misin?" diye sordum.

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor.

"O zaman lütfen ciddi ol çünkü bu benim için farklı bir şey. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Mantık evliliği, biliyorum," diyor. "Ben de öyle, ama-"

"Mantık evliliğinden bahsetmiyorum. Kardeşimden başka bir erkekle yaşamaktan bahsediyorum. Bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Oh," diyor usulca. "Peki, eğer durum buysa, ne bilmek istiyorsun?"

"Bu durum hakkında bilgi sahibi olmakla ilgili değil. Bu rahatlıkla ilgili ve mesela ... geceleri yaptığım şeyler var."

Bir süre beni inceledikten sonra, "Rahatla biraz." dedi.

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum ve sonra anlıyorum. "Hayır, o değil."

"Ama bunu yapıyor musun?"

Yanaklarımın yeniden kızardığını hissediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sizi ne zaman rahatsız etmemem gerektiğini bilmem gerekiyorsa öyle. Genelde duşta boşalıyorum. Böylesi daha kolay."

Aman Tanrım, yanaklarım alev gibi oldu. Bunu bilmeme gerek yoktu. Kafamda bu görüntüye ihtiyacım yoktu. Ve şimdi o duştayken tek düşüneceğim şey kendini tatmin ediyor olması.

"Yüzünüzdeki korkunç ifadeye bakılırsa, duymayı beklediğiniz şeyin bu olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır," diyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek.

"Bu konuşmamız gereken bir konu çünkü bir yıl boyunca birlikte olacağız ve her ne kadar kendimi kontrol edebildiğimi söylemeyi sevsem de, işin aslı, bir yıl boyunca senin yanında mavi taşaklarla uyuyabilmemin hiçbir yolu yok. Üzgünüm. Olmaz."

"Yanımda mı uyuyacaksın?" Ben soruyorum.

"Evet, senin yanında uyumak. Muhtemelen güzel kokacak olan güzel bir kadının yanında uyumak. Bu sadece doğa. Bunda ürkütücü bir şey yok. Duşta seni düşünecek değilim ama erkekler sert uyanır ve ben de onunla ilgilenmek isterim. Belki ben bunu yaparken, sen de kendinle ilgilenenebilirsin. Her sabah kendi kendimizi tatmin etme partisi yapabiliriz."

Burnum havaya kalktı. "Bu benim katılacağım bir şey değil."

"Eh, seçenek orada." Yatağa oturuyor ve ellerini arkasına koyarak hafifçe arkasına yaslanıyor. "Başka ne hakkında konuşmak istiyorsun? Regl dönemine girdiğini biliyorum, o yüzden bu süre zarfında sana her konuda yardımcı olabilirim. Kadınsı ürünlere, çikolataya ya da belinizi ovacak birine ihtiyacınız olursa. Acı noktalarının ne olduğundan emin değilim ama senin için buradayım. Ayrıca horlamam konusunda endişelenmeyin. Bu benim yaptığım bir şey değil. Çok temiz ve düzenliyimdir. Sadece küçük bir depoya ihtiyacım olacak. Yatağınızın altında bir şey yoksa

Bunu kullan. Ben kolayım, Aubree. Bunu senin için mümkün olduğunca rahat hale getireceğim, böylece endişelenmene gerek kalmayacak. Tamam mı?"

"Peki ya ... klozet kapağı?" Bu noktada ona soracak bir şey bulmaya çalışarak soruyorum çünkü kendi kendini tatmin etme partisi dışında söylediği her şey yolunda gidecekmiş gibi geliyor. Her şey yolunda gibi görünse de, içimde hâlâ mide bulandırıcı bir his var. Bunu yapmak istediğimden emin değilim. Ya da bunu yapabileceğimden.

"Yukarıdayken işer, aşağıdayken bırakırım. Hatta kapağı indirmeden önce koltuğu siliyorum çünkü bu çok kibarca."

"Peki ya ... sümük roketleri?"

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Peki ya onlar, Aubree?"

"Onları üflüyor musun?"

Kıkırdamak istediğini görebiliyorum ama benim için ciddiyetini koruyor. "İstiyorum, ama dışarıdaki diğer tüm düzgün insanlar gibi mendillere."

"Tamam, peki ya, bilirsiniz, sabah depozitonuz?"

Yanakları daha da genişliyor. "Duştaki döllerimi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Hepsi yıkandı. Endişelenecek bir şey yok. Duşun zeminine biraz sabun bile sürdüm."

"Kirli çamaşırlar mı?"

"Çamaşır sepetinde."

"Yatma saatin ne olacak?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. "Ne tür saatler sürdürüyorsun?"

"En iyi yedi ila sekiz saat uykuyla çalışırım, bu yüzden bir gece kuşu olup olmadığımı merak ediyorsanız, cevabım hayır olacaktır. Yatmadan önce kitap okumayı severim ve yorgun hissetmeye başladığımda ya da gece on olduğunda ışığımı kapatır ve uyurum. Güne bağlı olarak beş ile altı arasında uyanırım. Bir ara antrenman programımı aksattım ama tekrar koşmaya ve sınav çekmeye başladım. Merak ediyorsanız diye söylüyorum."

Antrenman programını aksattı ve böyle mi görünüyor? Antrenman programındayken nasıl görünüyor? Aman Tanrım!

"Peki ya ... uh ..."

"Seni burada durdurumama izin ver," diyor. "Seni hoşnut etmeyecek bir şey bulmaya çalıştığını görebiliyorum, ama sana hemen söyleyebilirim, hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, tek yapman gereken bana söylemek. Bu doğru, Aubree. Ben değişebilirim. Alışkanlıklarıma saplanıp kalmış bir adam değilim, o yüzden bana söyle, ben de sorunu çözeyim."

"Tamam," dedim. "Sorun şu ki, senin burada yaşamayı istemiyorum."

"Ooo," diyor yüzünü buruşturarak. "Bu düzeltilemeyecek bir sorun. Üzgünüm. Ama başka her şeyi ayarlayabilirim."

İçimi çektim ve duvara yaslandım. Bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorum ve anlıyorum ama bu gece taşınmasını beklemiyordum. Olacaklara hazırlıklı olmak isterdim.

Yenilmiş hissederek, "İnsanlar gerçekten burada kalmayacağınızı mı konuşuyor?" diye sordum.

"Öyle. Ethel bile bundan bahsetti ve ne zaman bir şeyden bahsetse bilirsiniz ..."

"Hemen taşınarak bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyormuşsun gibi görünmeyecek mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, çünkü yakında olacağını söyledim. Belirli bir tarih vermedim. Bu geceden sonra fikrini değiştirirsen diye oteldeki rezervasyonumu saklayacağım ama bir şansımızı deneyebiliriz, değil mi?" Bir deneyebilir miyiz? Gerçekten bir seçeneğim olduğunu görmüyorum. Tüm standartlara göre Wyatt beni yatıştırmak için her şeyi yapıyor, tüm doğru şeyleri söylüyor. O kadar özverili. Ve bu bana bu noktada analiz etmek istemediğim şekillerde konuşuyor. Onunla evlenmeye evet dedim ve bu bir sonraki mantıklı adım. Ve onun da dediği gibi, bunu bir deneyebiliriz.

"Sanırım öyle," diyorum.

"Harika." Yataktan fırladı ve yanıma geldi. Yüzüne yayılmış bir gülümsemeyle beni

Sarıldım ve göğsüne doğru eğildim. "Oh evet, bana iyi şeyler veriyorsun. Tanrım, çok sıcak ve davetkârsın. Bu sarılma, beni kabul ediyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Kollarımı sana dolamadım bile," diyorum.

"Buna alaycılık denir, Aubree."

"Bu da size odayı okumanız ve belki de bana dokunmamanız gerektiğini göstermeli."

Beni serbest bıraktı. "Sevgiyi paylaşmaktan zarar gelmez."

"Şefkate ihtiyacım yok," diyorum elbisemin eteğini düzeltirken.

"Günlük olarak taşıdığınız ruh haline bakılırsa, öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Sevginin hiçbir anlamı yok," diyorum banyoya doğru ilerlerken ve saçımı dağınık bir şekilde topuz yapabilmek için bir toka alırken. "Sevgi yardımcı olmaz, sadece engeller."

Banyodan çıktığımda Wyatt'ı odanın ortasında durmuş, endişeli bir bakışla bana bakarken buluyorum.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye sorar.

"Evet," diyorum çiftlik evine gitmek için yanından geçmeye çalışırken. Ryland ve Hattie muhtemelen misafirhanede neler olduğuna dair spekülasyonlarıyla günlerini gün ediyorlardır ama Wyatt elini karnıma bastırarak beni durduruyor ve geçmeme izin vermiyor.

"Aubree, her insanın şefkate ihtiyacı vardır ve bunu hak eder."

"Her insan değil," diyorum. "Dışarıdaki bazı insanlar korkunç şeyler yaptı ve hiçbir şeyi hak etmiyorlar."

Yumuşak bir sesle, "Ama sen onlardan biri değilsin, bu yüzden şefkati hak ediyorsun," diyor.

"İstemiyorum,"

diyorum. "Neden istemiyorsun?" diye soruyor.

"Önemli değil. Eve gidelim de yemeğe yardım edelim." Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Bunun eski sevgilinle bir ilgisi var mı?" diye soruyor.

"Ya da belki babanla?"

Gözlerim onunkilere takılıyor ve ondan uzaklaşıyorum.

"Babam hakkında ne biliyorsun?"

Ellerini ceplerine sokar. "Sadece iyi bir adam olmadığını. Seni ve kardeşlerini incitti, Clarke'ın bana söylediği küçük şeyler. Kasabadaki insanların bahsettiği şeyler."

"Unut gitsin. Onunla ilgili hiçbir şey beni bir yetişkin olarak etkilemedi." Bu sözleri söylüyorum ama onlara inanmıyorum bile çünkü doğru olmadıklarını biliyorum.

Çocukluğumda yaşadığım her şey şimdi bir yetişkin olarak beni etkiliyor.

Taciz.

Bağırma.

Yapı ve denge eksikliği.

Çocukken bana verilmeyen şeyler yüzünden bugün bu haldeyim.

Soğuk ve huysuzum çünkü kimseyle yakınlaşmak istemiyorum.

Titiz ve düzenliyim çünkü onsuz yapamıyorum.

İtici ve mesafeliyim çünkü geride kalmamak için yapılması gerekenleri kafamda hesaplamaya çalışıyorum.

Hayal kırıklığına uğratmayayım diye.

Yani babamın benimle konuştuğu, bana bağırduğu, içime işlediği sözler doğru değil.

Sen bir hiçsin.

Senden bir şey olmaz.

Zamanımı boşa

harcıyorsun.

Onun haklı olmasını istemiyorum. Haklı olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden görevime devam ediyorum. Dikkatim dağılmıyor. İhtiyacım olanı alıyorum ve geçmişte yaşamak yerine ilerlediğimden emin oluyorum.

"Aubree-"

"Unut gitsin dedim Wyatt. Tamam mı?" Sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. Duygularımı kilit altında tuttuğum için içimdeki o duyguyu bir anlığına görebilmesinden nefret ediyorum. Sıkı. Böylece kimse onlara dokunamıyor.

Hayatta kalmanın tek yolu bu.

"Tamam," diyor usulca. Bir saniye sessizlik oldu ve sonra "İstersen taşınmayı bekleyebilirim" dedi.

Harika, şimdi de beni güvensiz bir anımda yakaladığı için bana uyum sağlamaya çalışıyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Sorun değil. Eninde sonunda olacak, o yüzden şimdi de olabilir. Hadi gidip yemek yiyelim ve bugünlük bu kadar yeter."

Bunun üzerine konuk evinden çıkıp Wyatt peşimden gelirken doğruca ana eve gidiyorum.

"YANI . . . GECEYİ BURADA MI GEÇİRİYORSUN?" Ben masadaki bulaşıkları temizlerken Ryland Wyatt'a sordu. Wyatt yardım etmeyi teklif etti ama ona oturmasını söyledim. Hattie, Mac tarafından yatma vakti görevi için seçildi, bu yüzden üst kattalar ve Hayes benimle birlikte mutfakta yemek artıkları için yiyecekleri topluyor.

"Taşınıyoruz," diyor Wyatt.

"Taşınmak mı?" Ryland sesini yükselterek soruyor. Wyatt sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi, "Evet," diyor.

Ryland dikkatini bana yöneltiyor ve "Yanına taşınmasına izin mi veriyorsun?" diye soruyor.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," diyorum son tabağımı da durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken. "Birbirimize aşışız, bari birlikte yaşayalım." Oda sessizleşiyor ve bunun onlar için muhtemelen biraz şok edici olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden Hayes veya Ryland bir şey söylemeden önce ekliyorum, "Tüm bunların size yeni görüldüğünü biliyorum, ama bizim için yeni değil. Bizi yeni öğreniyorsunuz çünkü ben bunu bir sır olarak saklıyordum. Şimdi her şey açığa çıktığına göre, hızlı hareket ediyormuşuz gibi görünecek, oysa bize göre normal bir hızdayız, muhtemelen Hattie ve Hayes'le aynı hızdayız. Birlikte yaşamaya başladıklarında kimse gözünü bile kırpmadı."

"Bu doğru," diyor Hayes. "Çok geçerli bir noktası var."

"Bak," diyorum Hayes'i göstererek. "Onu dinle." Bulaşık makinesini ayağımla kapattıktan sonra Ryland'ın beni incelediği masaya doğru ilerliyorum. "Ne?" diye soruyorum. Bakışlarının altındaki baskıyı hissederek soruyorum.

"Yani... bu gerçek bir şey mi? Siz ikiniz."

"Öyle," diyorum. "Sorduğun için teşekkürler. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yatağa gitmek istiyorum ve sanırım erkek arkadaşım da bana katılacak, değil mi?"

Wyatt bana sırtıyor. "Çok isterim." Tanrım, bunu söyleme şekli kardeşimin duymasına gerek olmayan imalarla doluydu.

Boğazımı temizleyerek Hayes'e dönüyorum. "Yemek için tekrar teşekkürler. Her zamanki gibi çok lezzetliydi."

"Bir şey değil." Yüzünde bilmiş bir ifadeyle tezgâha yaslanıyor. "İyi akşamlar."

"Geleceğiz." Wyatt'a takip etmesi için başımı salladım. "Hadi gel." Kapıya doğru yöneliyorum ve Wyatt beni takip ediyor. Ryland'ın cevap vermesine ya da Wyatt'ın kolunu bana dolamasına fırsat vermiyorum. Hayır, doğruca evden çıkıp eskiden sığınağım olan yere gidiyorum.

İçeri girdikten sonra şifonyerime yöneliyorum ve tam kapı arkamdan kapanırken büyük boy bir gömlek çıkarıyorum. Wyatt'a doğru dönüp gömleğimi kaldırıyorum. "Yatarken bunu giyiyorum."

Gözleri gömleğe ve sonra tekrar bana takılıyor. "Tamam. Güzel bir gömlek."

"Ama hepsi bu, bir gömlek. Şort giymezsem çıldıracak mısın?"

"Uh ... hayır," diyor gülerek. "Sadece bir çift boxer giyersem çıldıracak mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, her ne kadar onu gömleğini çıkarmış halde görmek istemesem de. Zaten gördüm ve göğsü çok güzel. Kolları çok sıkı. Vücudu çok yontulmuş ve mükemmel. Matt'in olabileceğinden çok daha seksi.

Sorun değil. Sadece ondan uzaklaşacağım.

"Harika," diyor. "O zaman anlaştık. Birbirimizin gece kıyafetlerinden rahatsız olmuyoruz. Bunu bilmek güzel."

"Harika," diye cevap veriyorum banyoya girip kapıyı arkamdan kapatırken.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatarak kapıya yaslanıyorum. Aman Tanrım, hayatımda neler oluyor? Bir hafta önce bunların hiçbirisi olmuyordu. Hayatımda Wyatt yoktu, yaklaşan bir evlenme teklifi yoktu ve Cassidy'nin ölümünden beri kurabildiğim huzur ve düzeni bozarak yatağımda uyumaya hazır bir adam yoktu.

Şimdi her şey yeniden karmakarışık olmuş gibi hissediyorum ve ben sadece ... . Kafamı toparlamam lazım. Sorun yok. Her şey yoluna girecek, Aubree. Derin nefes al.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç saniye ayırıyorum. Sonra panik atak geçirmeyeceğimi anladığımda - Cassidy'nin vefatından bu yana birkaç kez başıma geldi - yatmaya hazırlanıyorum, cilt bakımı rutinime zaman ayırıyorum, dişlerimi fırçaladığımdan ve diş ipi kullandığımdan emin oluyorum ve sonunda banyoya gidiyorum.

Hazır olduğumda, Wyatt'ı yatağın benim tarafımda, üzerinde siyah boxer külotundan başka bir şey olmadan otururken bulmak için banyodan çıkıyorum. Sırt kasları bile kusursuz. Şu şeylere bakın. Kürek kemiğinin belirginliğini görebiliyorum. Bunlar bütün gün, her gün çiftlikte çalışan bir adamda görebileceğiniz türden kaslar, bilgisayarında daktilo yazan bir adamda değil.

Arkasını döndü ve "Bitti mi?" dedi.

"Evet." Sonra şarj aletini taktığı ve kitabını bıraktığı yeri gösteriyorum. "Orası yatağın benim tarafı."

"Yataktaki girintiden anlayabiliyorum ama orada uyumayı planlıyorum."

"Uh ... ama bu benim tarafım."

"Anlıyorum," diyor. "Ama aynı zamanda kapıya en yakın taraf, yani gecenin bir yarısı buraya biri girecek olsa ilk saldıran siz olursunuz,

ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden önce benim bedenim, sonra senin bedenin."

Yüz ifademini kaş çatmaya dönüştüğünü hissediyorum. "Bir süredir burada yaşıyorum ve gecenin bir yarısı evime kimse girmedi."

"Bunu duymak harika," diyor. "Ama işimi şansa bırakmayacağım. Her türlü sorununu çözeceğimi söylediğimi biliyorum ama bu pazarlığa açık değil. Senin önünde uyuyacağım ve seni koruyacağım. Sen benim karımsın."

Dudaklarımı birbirine büküyorum, son cümlesinin omurgamda küçük bir heyecan yaratmasından nefret ediyorum. "Henüz karın değilim ve o türden bir eş de değilim, bilirsin işte, uğruna bedenini feda edeceğin türden."

"Benim için öylesin," diyor, şimdi bana doğru adım atarak. İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemi kavırıyor ve "Yüzüğümü taktığın, adımı kullandığın ve yatağında uyuduğun sürece benim korumam altındasın. Yeni tarafında rahat et çünkü orada uyuyacaksın."

Sonra da tek kelime etmeden tuvalete gitti.

Doğr

u.

Pekal

a.

Bu çok seksiydi. Seksi. Akıllara durgunluk veren.

Hayır.

O yola girme, Aubree. Tuhaf, alfa gibi ve zorba düşün.

Bir yanım teorisini test etmek ve gerçekten ciddi olup olmadığını görmek istiyor ama diğer yanım yorgun ve sadece bu gece bitmiş gibi davranmak istiyor. Zorlu geçen günden Hattie'yle kamyonda yaptığımız konuşmaya ve Wyatt'ın beni bu yeni yaşam düzenlemesiyle bombardımana tutmasına kadar, gözlerimi kapamaya ve biraz olsun düzen kurabileceğim yeni bir günü dört gözle beklemeye hazırım.

Ben de yatağımın dokunulmamış tarafına yerleşip rahatlamaya çalıştım. Şarj cihazımı ve komodinin üzerindeki diğer her şeyi bu tarafa kurmuştu bile.

Bu çok düşünceli bir davranıştı ve kullandığım yastığı da bana verdiğini söyleyebilirim.

Wyatt hakkında şunu söyleyebilirim - alaycı ve şakacı olabilir - ve beni kızdırmakla onu uçurumdan aşağı itmemi istemek arasındaki ince çizgide ilerliyor - ama o iyi, düşünceli ve düşünceli. Onun gibi olan tanıdığım tek erkek Ryland ... ve sanırım Hayes.

Hayatımdaki diğer tüm erkekler büyük bir hayal kırıklığı oldu.

Wyatt banyodan çıkarken gözlerimi kaçırıyorum, böylece göğsünün üzerinde ve belinin altında gezinmiyorlar. Yatağa gitmeden önce kafamda onun vücuduyla ilgili herhangi bir düşünceye ihtiyacım yok.

Benimle birlikte çarşafın ve battaniyelerin altına giriyor ve kitabını alıp okumaya başlayacağını düşündüğümde bana doğru dönüp dirseğini kaldırıyor. "Hey," diyor usulca.

Gözlerimi tavana sabitliyorum. "Merhaba," diye beceriksizce cevap veriyorum.

Çenemi tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Benimle göz teması kurmaktan kaçınmana gerek yok."

"Değilim," diyorum.

"Öylesin. Bu garip olmak zorunda değil, Aubree. Karşılıklı olarak bundan keyif alabiliriz."

"Bu ne anlama geliyor?" Neyi ima ettiğini merak ederek soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Öyle bir şey değil. Sadece sarılmayı seven ya da büyük kaşık ya da küçük kaşık olmayı seven biriysen sana uyum sağlayabileceğimi söylüyorum. Hapishanedeki ilk gecenmiş gibi tavana bakarak yatmak zorunda değilsin."

"Wyatt, elini bile tutmuyorum. Sence ben sarılacak bir insan mıyım?"

"Hiç denedin mi?" diye soruyor.

Matt pek sarılmayı sevmese de -muhtemelen ben sevmediğim için- "Elbette," diyorum.

Çünkü ben katıyım.

Çünkü ben duygusal olarak kopuk biriyim. Taş kalpliyim.

Rezerve edilmiştir.

Aloof.

Babamın tüm sözleri ve Matt'in yaptığı açıklamalar yankılandı. "Öyle mi?" Wyatt tekrar soruyor. Bu kez, o da daha yakın.

"Uh, ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Beni biraz eğlendir, Aubree."

"Ne esprisi?" Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kolunu etrafıma dolayarak ve kalçamı kavrayarak beni durduruyor, böylece daha fazla uzaklaşamıyorum.

"Sadece bir şey denemek istiyorum."

"Ne denemek istiyorsun? Ben bilimsel bir deney değilim."

"Bunu anlıyorum, ama lütfen, sadece birkaç saniye için, ve eğer bundan nefret edersen, beni itebilirsin. Tamam mı?"

"Sonra beni yalnız bırakacak mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, ama önce şunu bir deneyeyim."

Sadece uyumak istiyorum ve onun ısrarcılığını bildiğim için pes ediyorum. Her ne yapmak istiyorsa, izin verelim de yolumuza devam edip uyuyalım.

"Tamam," dedim. "Ama özel bölgelerine dokunma."

Sırıttıyor. "Tüm özel bölgeler masanın dışında. Şimdi bana arkanı dön."

"Senden uzaklaşmak mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Evet, benden uzaklaş."

Ne yaptığından emin olamayınca ona sırtımı dönüyorum ve yan yatarken başımı yastığıma yaslıyorum.

Orada birkaç saniye bekliyorum, ne yaptığını merak ediyorum, sonra sıcak bedeninin hemen arkama geldiğini hissediyorum.

Soğukluğuma karşı gösterdiği sıcaklık beni hemen paniğe sevk ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şşşt," diyor bir santim daha ilerlerken.

Çok yavaş, bilinçli, sanki bir süredir uygulamak istediği bir planı varmış ve sonunda bir şansı olmuş gibi. Hata yapmayacak.

Elini yan tarafıma kaydırıyor ve sonra bacakları benimkilere değecek ve göğsü sırtıma gelecek şekilde bir santim daha ilerliyor.

Eli karnımda gezindiğinde kaskatı kesiliyorum.

Ve beni yolun geri kalanında, büyük, koruyucu bedenine doğru çektiğinde, her parçam hareketsiz kalıyor.

Nabzım.

Kaslarım.

Nefesim.

Beni vücuduna doğru çekerken ve başı tam benimkine yaslanırken her şey askıya alınıyor.

Beni kaşıkıyor. Bana sarılıyor.

Sarıl bana.

Savaş ya da kaç durumum

devreye giriyor. Kaçmak

istiyorum.

Bacaklarımı geriye atıp kimseyi yanımda istemediğime onu ikna etmek istiyorum.

Yaptığımız şeyin bu olmadığını haykırmak istiyorum.

Ama sonra, kafamın arkasında bir şey bana bunun güzel olduğunu söylüyor.

Kafamın içindeki kavgayla savaşıyor ve savaşıyor. Bana bunun hak ettiğim bir şey olmadığını, hayatta ihtiyacım olan bir şey olmadığını söylüyor. Ben şefkat sunmuyorum ve şefkat bana asla sunulmuyor.

Kendimi korkmuş bir kedi gibi hissediyorum, saldırmak için bekliyorum, kaçmaya hazırım ama Wyatt'ın aldığı her derin nefeste, omurgamdan yukarı tırmanan panik duygusu yavaş yavaş azalıyor. Tedirginlik azalıyor. Beni her saniye daha uzun süre tutarken ve ayrılmak istemezken vücudum yavaş yavaş gevşemeye başlıyor.

Benden kaçmak istemiyor.

Ve bu şekilde kalıyoruz. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzü başıma yaslanmış ve burnu saçlarımda bana sarılıyor. Kolunu karnıma doluyor. Nefesi benimkiyle eşleşiyor.

Gir ve çık.

Derinlerde

.

Derinlere.

Gözlerimin kapanmaya
başladığını fark ediyorum.

Gerginliğim azalıyor.

Ve birlikte nefes alırken göğsünü sırtıma her bastırışında endişeleri, stresleri, güvensizlikleri bir kenara bırakıyorum ve muhtemelen hayatımda ilk kez, bunu hak edip etmediğimi sorgulamadan başka bir insanla huzurlu bir anın tadını çıkarmak için kendime izin veriyorum.

Eğer buna değersem.

OceanofPDF.com

Chapter Eleven

KARDEŞLER

Hattie: Bu konuda konuşmayacak mıyız?

Ryland: Yatmak üzere olduğumun farkındasın, değil mi?

Hattie: Evet, ama ben daha seninle konuşmadan sen odana çıktın.

Ryland: Tartışacak bir şey yok.

Hattie: Tartışacak bir şey yok da ne demek? **Ryland:**

Tartışacak bir şey yok. Bu Aubree'nin hayatı. **Hattie:**

Ben tamamen Farkındayım, ama Biz

Ayrıca Biliyorum hakkında

Aubree'nin hayatı. Bunun onun yapacağı türden bir şey olmadığını biliyoruz. Sadece bir erkek arkadaşı oldu ve Matt hiç taşınmadı. Bu sana garip gelmiyor mu?

Ryland: Şaşırdım mı? Evet ama bir süredir konuştuklarını iddia ediyor. Sen ve Hayes'in muhtemelen o ve Wyatt'la benzer bir zaman diliminde birlikte yaşamaya başladığınızı söyledi, ama biz sen ve Hayes'ten yeni haberdar olduk.

Hattie: Bu mantıklı, ama endişelenmiyor musun?

Ryland: Konu Aubree olunca hep endişeleniyorum. Kendini hiç açmayacak diye endişeleniyorum. İnsanların hayatına girmesine izin vermeyeceğini. Geçmişine izin vereceğinden.

yalnızlığa yol açar. Bu hep aklımda Hattie. Büyürken neler gördüğünü, neler duyduğunu, ona neler söylendiğini biliyorum. Ve yaşlandıkça bunun onu incittiğini biliyorum. Gözlerindeki mesafeyi görüyorum. Acısını görüyorum. Her zaman, her zaman onun için endişeleniyorum.

Hattie: Ben de endişeliyim. Yani, el ele tutuştuklarını, sarıldıklarını ya da öpüştüklerini bile görmedim. Bugün onunla yakınlık hakkında konuştum ve neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. İşlerin onun için kötü bitmesini istemiyorum. Matt'le öyle olduğunu biliyorum ve onun mutluluğu bulmaya ihtiyacı var.

Ryland: Katılıyorum, ancak yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum.

Hattie: Wyatt'la konuşabilirsin, belki ona Aubree'yi açıklarsın.

Ryland: Bu şekilde müdahale etmek istemiyorum, Hattie.

Hattie: Aubree'nin onunla konuştuğuna inanmak istiyorum ama bilmiyorum, çok katı görünüyor. Hayes konusunda bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyorum.

Ryland: Biliyorum ve kalbiniz iyi bir yerde, ancak şu anda ona destek olmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Onunla konuşmaya devam edin, kendisi için yarattığı konfor alanlarının dışına çıkması için onu cesaretlendirin.

Hattie: Ben sadece onun mutluluğu bulmasını istiyorum Ryland. Cassidy öldüğünde benim için endişelendiğinizi biliyorum ve bana verdiğiniz yardım ve sevgi için gerçekten minnettarım, ama şimdi kafam Cassidy'nin ölümü olan kara buluttan çıktı. Etrafımda neler olduğunu görebiliyorum. Aubree'nin otomatik pilota olduğunu görebiliyorum. Mücadele ettiğini görebiliyorum. Yardım etmek istiyorum.

Ryland: Ben iyiyim. Bir çocuğa bakan her insan gibi mücadele ediyorum. Aubree . . . o iyi olacak. Gözümüz üzerinde olacak ve eğer yardım etmemiz gerektiğini hissederseniz yardım edeceğiz. Ama biz ona ihtiyacı olmadan adım eğer o bize daha kızgın olacak. Bırakın Wyatt'la huzur bulsun.

Hattie: Haklı olduğunu biliyorum. Keşke ona karşı

daha sevecen, daha açık olsaydı. Belki özel hayatında öyledir.

Ugh.

Ryland: Her şey yoluna girecek. Bırak kendini bulsun. Wyatt onun için iyi olacak. Bunu hissedebiliyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Twelve

WYATT

Aubree o günkü iş kıyafetiyle banyodan çıkarken, "şortunu beğendim," diyorum. Etek uçları yıpranmış ve beli katlanmış bir kot şort giymişti. Siyah bir atletle eşleştirmiş, saçlarını tepesinde büyük bir topuz yapmış ve dağınık saçlarını bir bandanayla bağlamıştı.

nce şortuna sonra da bana bakıyor. "Bunlar normal şortlar," diye cevap veriyor, kafası karışmış görünüyor.

"Güzeller," diye cevap veriyorum.

Bana şüpheyle bakıyor. "Neden garip davranıyorsun?"

"Ne? Karımın şortuna iltifat edemez miyim?"

Bir parmağını kaldırdı. "Bir, ben senin karın değilim." Bir parmağını daha kaldırıyor. "İkincisi, bu şortlar on yıllık ve hiç hoş değiller."

"Bence güzeller."

Nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sonra kendine bir fincan kahve yapmaya başlıyor.

Dün gece bir Hail Mary attım. Aubree'nin hayatındaki erkekler tarafından incitildiğinden ve çok zarar gördüğünden şüphem yok.

geçmiş. Çok ürkek ve bundan nefret ediyorum. Benim yanımda sert olması gerektiğini hissetmesinden ve rahatlamak yerine sürekli düşünüyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. Sevgiye ihtiyacı yokmuş gibi hissetmesinden. Keşke biraz gevşeyebilse, eğlenebilse ve her zaman mükemmel olmaya çalışmaktan vazgeçebilse. Bu yüzden dün gece, dokunmaktan ve şefkatten hoşlanmadığını bilmeme rağmen, sınırları zorladım ve denemeye hakkım olmayan bir şeye kalkıştım. Ama aynı yataktaki ilk gecemizin ağzında kötü bir tat bırakmasına izin veremezdim.

Yatağında yatmasını, tavana bakmasını, hareketsiz ve korkmuş olmasını istemedim. O çok izole. Duygusal olarak. Her ne kadar birbirimizle sözleşmeye dayalı bir yükümlülük altına giriyor olsak da, başka hiçbir şey olmasam bile ben çok iyi bir arkadaşım. Her zaman sevecen olmuştumdur, ailemden aldığım bir şeydir ve iyi bir kucaklaşmanın gücünü bilirim.

Umarım, ihtiyaç duyduğunda güvenebileceği ve destek alabileceği biri olurum. Kendi hayatları ve kendi endişeleri olan kardeşlerinden başka biri. Ona destek olabileceğimi bilmesini istiyorum.

Ben de onu kaşıklamanın iyi bir başlangıç olacağını düşündüm.

Beş saniyelik bir şey olacağını ve kıpırdayarak uzaklaşacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Onun yerine şok
oldum. Rahatladığını
hissettim.

Nefesinin benimkiyle aynı hizaya düştüğünü hissettim.

Yavaşça uykuya daldığını hissettim ve hemen ardından onu takip ettim.

Bu sabah da aynı pozisyonda uyandım, onu kucağıma almıştım, yastığına sıkıca sarılmıştı. İkimiz de hareket etmedik ya da başka bir pozisyon denemedik.

Kalkıp koşuya çıkmayı düşündüm. Duş almayı bile düşündüm ama yataktan çıkmak istemedim, orada tek başına uyanacaktı. Hâlâ onun yanında olduğumu bilmesini istedim. Bütün gece onu korudum.

Ve olan da buydu - kollarımda uyandı, bunu fark ettiğinde tamamen kaskatı kesildi ve sonra yataktan kayarak doğruca banyoya gitti.

Büyüleyici bir sabah.

"Bugün ne yapıyorsun?" Yatağın kenarına oturup çoraplarını giyerken ona soruyorum.

"Çalışıyorum," diyor.

"Harika, ben de bunu umuyordum." O banyoda üstünü değiştirirken ben de değiştiriyordum. İş kıyafetlerim, bir çift kargo şortu ve bir tişörtle hazırdım. O banyodayken ben de yatağı topladım. "Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

"Biz mi?" diye soruyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Bunun bir biz anı olduğunu sana düşündüren ne?"

"Başka kiminle çalışıyor olabilirim ki?"

"Belki de kendin. Senin yazman gereken üvey oğul aşkı kitabın yok mu?"

"Bir süre hiçbir şeyin vadesi gelmedi, o yüzden boşum. Hadi ama, burası teknik olarak bizim çiftliğimiz. Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Dediğim gibi Wyatt, yardımına ihtiyacım yok."

Seyahat fincanı kahvesine gidiyor, mini buzdolabından kremasını çıkarıyor ve dumanı tüten sıvının içine biraz döküyor. Ne kadar inatçı. Muhtemelen tanıdığım en inatçı kadın. Ve birkaç yıl Cadance Clearwater ile yaşadım.

"İhtiyacın olmadığını biliyorum ama teklif etmek istiyorum. Bana bir şeyler yaptırın, beni çalıştırın. Yapılması gereken bir şey mi var? Tavuk seçmek için yardıma mı ihtiyacın var? Gelecek planlarını gözden geçirmek ister misin? Yardımcı olmama izin ver."

"Ciddiyim Wyatt. Biz hallederiz."

Kahve fincanının üzerine bir kapak koyuyor ve hayal kırıklığının taşıdığını hissedebiliyorum, bu yüzden onu itmek yerine geri adım atmaya karar veriyorum.

"Tamam," diyorum, ayakkabılarımı koyduğum yere doğru ilerliyorum. Onları giyerken, "Tamam mı?" diyor.

Yüzündeki inançsızlık ifadesine bakıyorum. "Evet, tamam."

"Neden sadece bu konuşmayı bıraktığına ve senden yapmamamı istediğim garip bir şeyi yaparak çiftlikte ortaya çıkmayacağına güvenmiyorum?"

"Bunu bilmiyor olabilirsin, Aubree, ama dinleyebilirim. Eğer beni orada istemiyorsan, tamam. Başka bir şey yaparım."

Ayakkabılarımı bağlamayı bitiriyorum ve yataktan kalkıyorum. "Ne yapacaksın?" diye soruyor, sesi sanki tamamen delice bir şey yapacağımdan endişelenmiş gibi neredeyse panik içinde.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diyorum. Telefonumu cebime koyup kapıya yöneliyorum, beni durduruyor.

"Lütfen bana bunun çiftlikle bir ilgisi olup olmadığını söyler misiniz?" Gözlerinde gerçekten panik var, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Hayır, Aubree, çiftliğini mahvetmek istemem, tamam mı? Yapmak istediğim tek şey yardım etmek ama izin vermediğin için başka bir şey yapacağım. Sonra görüşürüz."

Beni tekrar durduruyor ve iletişimden nefret ettiğini bilsem de bir şey söylemek istediğini hissedebiliyorum. "Um, sen . . . yardım etmediğin için kızgın mısın?"

Bunu söylerken gözlerimin içine bile bakamıyor ve lanet olsun, onu sarsmak, onu kimin bu hale getirdiğini söylemesi için yalvarmak istiyorum. Kim onu bu kadar ürkek, erkeklerin yanında bu kadar güvensiz yaptı? Bu kadar güvenilmez. Muhtemelen kim olduğunu biliyorum ama ne olduğunu sormayı çok istiyorum. Onu farklı bir seviyede tanımak istiyorum. Onu daha iyi anlamak için. Ve bir yabancıyla yaşamak değil.

Bu bir fikirle, bir planla, bir el sıkışmayla başlamış olabilir, ancak Aubree'yi her gün daha fazla tanıdıkça, daha az klinik, daha az kesin ve kuru. Bu anlaşmaya biraz gri karışıyor ve gri, Aubree'yi tanımak ve onu neyin harekete geçirdiğini görmek istiyor. Mac'e karşı sıcak, özenli ve nazik. Hattie'yi heyecanlandırır, Ryland'a hayranlık duyar ve yeğeninine üzerine titrer. Ona karşı sert ama düşünceli.

Personel. İnanılmaz derecede zeki, odaklanmış ve özverili bir insan, ancak ailesi dışında kimsenin bunu gördüğünden şüpheliyim.

Aubree'yle geçirdiğim kısa süre içinde, huysuz olduğundan değil ama temkinli olduğundan fark ettim. İncinmiş ve daha fazla incinmemek için duvarlar örmüş.

Ona göz kulak olmasına izin verdiği kişi olmak istiyorum. Kağıt üzerinde sadece bir yıl birlikte olabiliriz ama onun arkadaşı olma şansını çok isterim. Bana bir şans vermesine ihtiyacım var. Ve bu beni şaşırtıyor. Çünkü birkaç hafta önce ortadan kaybolan nişanlım yüzünden perişan bir haldeydim.

"Sana kızgın mıyım? Hayır, Aubree," diyorum parmağımla çenesini yukarı kaldırırken. "Kızgın değilim. Sana yardım etmek istiyor muyum? Elbette istiyorum. Ama sana baskı yapmayacağım. Benim yanımda kendini güvende hissetmeni istiyorum ve bu da kendi hızında ilerlemene izin vermek anlamına geliyor." Çenesini bırakıyorum ve düğmeye uzanıyorum ama beni yine durduruyor.

"Dün gece hakkında."

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

"Ben, uh ..." Kahvesine bakıyor. "Ben, bilirsin, öyle biri değilim."

"Ne gibi?"

"Kucaklaşan tip," diyor, hâlâ göz temasından kaçınarak.

"Bunu bana dün gece söylemiştin."

"Senden istediğimin bu olduğunu düşünmeni istemedim. Sanki her gece bana sarılmana ihtiyacım yokmuş gibi." Başından savmaya çalıştı ama ben onun içini gördüm.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Benden gelecek hiçbir şeye ihtiyacın olmadığını gerçekten biliyorum Aubree. Güçlüsün, yeteneklisin ve çok akıllısın. İhtiyacın olan son şey benim yardımım ve bunda ciddiylim. Ama birilerine yaslanman, sırtını dayaman sorun değil. Ve eğer buna ihtiyacın olduğunu hissedersen, ben senin için buradayım. Ben senin düşmanın değilim. Endişelenmen gereken biri değilim. Neye ihtiyacın olursa olsun senin için buradayım, bu geceleri kendini yalnız hissetmemen için

sana sarılacak biri olsa bile."

Güzel gözleri benimkilere dikiliyor.
Dişleri dudağının köşesini çekiştiriyor.
Ve sonra hiç beklenmedik bir şey söyledi.
"Teşekkür ederim."
Ve işte orada. Huysuz dış görünüşünün ardında saklanan kadın işte orada.
Teşekkür ederim.
"Ne zaman istersen," diyorum. "Bu akşam görüşürüz.
Yemeğe çıkmak ister misin?"
"Elbette," dedi, beni yine şok ederek.
"Tamam, akşama görüşürüz."

"NEDEN seni görmeyeli aylar olmuş gibi hissediyorum?"
Laurel beni kucakladığı gibi söylüyor.

"Çünkü kanepende uyumama, neredeyse uyanık olduğun her saat yanında olmama alıştın, bu yüzden birkaç gün ayrı kalmak sana bir ömür gibi geliyor."

"Bu olabilir. Bu arada, kanepedeki vücut izini hâlâ hissedebiliyorum. Seni özlüyorum."

"Bu çok dokunaklı," diyorum kuyumcuya doğru ilerlerken.

Aubree'nin yardımımı kabul etmeyeceğini anlayınca şehre doğru yola çıktım ve yolda Laurel'i arayarak benimle buluşup yüzük seçmeme yardım edip edemeyeceğini sordum. Bunun çılgınca olduğunu düşündü ama kaçırmak istemedi. Buluşmak için bir zaman ve yer belirledik, onun evi ile benim yeni evim arasında neredeyse yarı yolda. Ama önce The Cliffs'e uğradım. Ayı pençesinin nasıl satıldığını kontrol etmek için içeri girdim ve bir de ne göreyim, Hank son iki günde tükenmiş. Bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama dokunduğum her şeyin

-Ya da yiyin, kasaba hemen tüketiyor. Neyse ki ben gelirim diye bir tane saklamıştı ve Hank kahvem yanında bana ücretsiz verdi.

Ödemeye çalıştım ama paramın onun işletmesinde geçerli olmadığını söyledi ve ardından bana yemek programımın nasıl olduğunu sormaya devam etti. Üzerinde çalıştığı tarçınlı çöreklerin bir sonraki partisinin ne zaman çıkacağını bana bildirmek istiyor ki insanlar beni onları yerken yakalayabilsin.

Küçük bir kasabanın yemek influencer'ı olacağımı kim bilebilirdi?

"Yolculuk nasıldı?" Kapıyı onun için açık tutarken Laurel'e soruyorum.

"Fena değildi. Arabada iki toplantım vardı, bu yüzden yolculuk çok hızlı geçti. Dönüş yolunda gerçek suç podcast'lerimi takip edebileceğim."

"Kapıdaki Kan'ı mı dinliyorsun?" Kuyumcu dükkanına girerken sordum.

"Evet, üçüncü bölümdeyim, o yüzden benim için hiçbir şeyi mahvetme."

"Yapmayacağım," diyorum, "ama eğer merak ediyorsan-" Eliyle ağzımı kapatıp gülmeme neden oluyor. "Sakın buna cüret etme."

Beni bıraktığında, "Hadi ama, asla yapmam. Ama seni kızdırmak eğlenceli."

"Daha çok işkence gibi," diyor tam bir satış görevlisi yanımıza geldiğinde.

Orta gri takım elbiseli ve kırmızı kravatlı adam, solgun yüz hatları ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla ölümden yeni uyanmış gibi görünüyor. Bir gerilim romanında şüpheli olarak düşünülebilir ama sonunda katilden ziyade ürkütücü bir yaşlı adam olur. Okuyucuyu şaşırtmak için kitaba koyduğunuz türden biri.

"Barbitz Kuyumculuk'a hoş geldiniz. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Nişan yüzüğü arıyorum," diyorum ellerimi birbirine sürterek.

"Ne güzel. Sanırım bu da nişanlınız?"

"Yanlışı tahmin ediyorsun," diyor Laurel. "Ben en iyi arkadaşım ve bir şey seçmediğinden emin olmak için buradayım"

iğrenç."

"Ah, mantığın sesi," diyor adam. "Benim adım Gerald ve ihtiyacınız olabilecek her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Sizi yüzüklere yönlendireceğim ve göz atabilirsiniz. Eğer bir şey çıkarmamı isterseniz, memnuniyetle çıkarırım."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bu taraftan." Gerald bizi uzun bir nişan yüzüğü sırasının yanına götürdü. "Buyurun. Eğer daha sade bir şey arıyorsanız, bunlar bu yolun sağında. Daha gösterişli olanlar şurada solda. Ve sağlıklı bir orta tam burada olurdu. İncelemeniz için size biraz zaman vereceğim."

"Teşekkür ederim Gerald," diyorum o uzaklaşmadan önce. "Sence ne ister?" Laurel soruyor.

"Sade," diyorum düşünmeme bile gerek kalmadan. "Çok sade ve hiç gösterişli değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Laurel sorar.

"Zaten mücevher takmıyor. Neredeyse hiç makyaj yapmıyor. Taze bir yüzü var ve bu çok hoş. Ayakları yere sağlam basıyor ve onun için şık giyinmek basit bir sundress. Topuklu ayakkabılara önem verdiğini sanmıyorum, iş botlarını giymeyi tercih ediyor."

Laurel'in kaşları soru sorar gibi kalktı. "Vay canına, bu onun hakkında bilmeni beklediğimden çok daha fazlası."

"Sadece gözlemler." Omuz silkiyorum.

"Peki makyajsız görünümü hakkında ne demiştin?" Laurel soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bunu durdurabilirsin. Aramızda hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şeyden bahsediyorum. Elimi bile tutmuyor. Çoğu zaman benim yanımdayken ürkek davranıyor ya da duvar örüyor." Dün gece hariç, ama Laurel'in bunu bilmesine gerek yok.

"Elini tutmasını ister misin?" Laurel alay eder. "Hayır, yani evet, ama düşündüğün gibi değil. Eğer bunu daha i n a n d ı r ı c ı hale getireceksek.

daha şefkatli olmalısın."

"Belki de senin koktuğunu falan düşünüyordur. Ben kokan birinin elini tutmak istemezdim."

"Gerçekçi ol, Laurel."

Gülüyor ve yüzükleri tarıyor. "İki nedenden ötürü ürkek davranıyor. Ya senden korkuyor, ki sana karşı duruşuna bakılırsa böyle olduğunu sanmıyorum, ya da geçmişindeki bir şey onu yakınlaştırmaktan alıkoyuyor."

"Kesinlikle ikincisi," diyorum, bir seçenek olabilecek üç taşlı basit bir yüzük görüyorum. "Her şeyin boyutunu bilmiyorum, ama harika bir çocukluk geçirmediğini biliyorum ve eski sevgilisi bir pislikmiş gibi görünüyor, bu yüzden muhtemelen her ikisi de onu lekeliyor." Kötü Amanda'dan bahsetmiyorum bile.

"Düzeltmeye çalışacak mısın?"

Dün gece ilk denemem olmasına rağmen "Hayır," diye cevap verdim.

"Sen tam bir yalancısın," diyor omzuma çarparak. "Seni tanıyorum Wyatt. O senin için bir proje, değil mi?"

"Tanrım, bunu onun yanında asla söyleme."

"Öyle, değil mi? Onu bir proje olarak görüyorsunuz."

İç çekerek Laurel'e döndüm ve "İncinmiş olması hoşuma gitmiyor. Gardının düştüğünü ve gözlerindeki acıyı görebiliyorsun. Gün gibi ortada ve bundan nefret ediyorum."

"Bu da daha iyisini yapmak istediğiniz anlamına geliyor."

Omuz silkiyorum. "En azından onu açabilirsem, tüm erkeklerin göt olmadığını anlamasını sağlayabilirsem, o zaman bunda bir sorun görmüyorum."

"Tek sorun, sana gerçekten aşık olup olmaması."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Bana zar zor tahammül ediyor. Beni romantik bir şekilde gördüğünü sanmıyorum. Bunun arkadaşlıktan başka bir şey olma potansiyeli yok."

"Yani şu anda arkadaş bile değil misiniz?"

"Hayır. Hafif bir tanışıklık diyebilirim. Bu işin sonunda dostça ayrıldığımız bir noktaya gelmeyi çok isterim."

hala arkadaşız. Şu anda bunun olacağını sanmıyorum. Sanırım beni evden kovacak ve iyi ki kurtuldum diyecek."

"Yine de MacKenzie yüzünden onunla görüşüyorsun, değil mi?"

"Evet, o bağ her zaman olacak ama büyük olasılıkla benden kaçacak ve ben de bunun olmasını istemiyorum. Ben sadece arkadaş olmak istiyorum ve eğer bu onu benim yanımda daha rahat ettirmek ve hissettiği acıyı atlatmasına yardımcı olmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım."

Başını sallıyor ve tekrar yüzüklere doğru dönüyor. "Peki ya ağrın?"

"Ne acısı?" Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim halde soruyorum.

"Bana aptalı oynama Wyatt. Bana bu yeni planın, çiftçilik oynamanın ve kasabanın seni sevmesini sağlamaya çalışmanın, içinde gerçekte neler olup bittiğine dair bir dikkat dağıtma olmadığını söyleyemezsin."

"Bunu gerçekten düşünmedim."

"İnanmadın mı?" diye soruyor inanamayarak. "Nasıl olur da buna inanmam?"

"Çünkü görünüşe göre benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünmekten hoşlanıyorsun."

Sağ tarafta gözüme çarpan bir yüzüğü işaret ederken, "Biliyorum," diye karşı çıkıyor. "Ve kabul etmek istemesen de, Cadance'ın ilişkinizi bitirmesinden dolayı içinde hâlâ biraz acı olduğuna inanıyorum. Bu kolay kolay atlabileceğin bir şey değil. Hayatına devam etmeni ve daha iyi olmanı istiyorum ama kalbinden geçenleri bir projeyle maskeleyeni istemiyorum, o proje de yeni bir eş."

Ona doğru dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Söz veriyorum, hiçbir şeyi gizlemiyorum."

"Tamam, o zaman ona Cadance'tan bahsettin mi?"

Bunu soracağını nereden bilebilirdim ki? Çünkü o benim hakkımda her şeyi bildiğini sanan meraklı en iyi arkadaşım.

Ki öyle.

"Yapmadım," diye cevap veriyorum. "Bir şey sakladığım için değil, sadece gerekli olduğunu düşünmediğim ya da doğru zaman olmadığını düşündüğüm için. Aubree kendi sorunlarıyla uğraşıyor ve duygulardan hoşlanmıyor, bu yüzden benimle oturup nişanlığının düşünümümüzden bir gece önce benden nasıl ayrıldığını dinlemek istemeyecektir."

"Belki de öyledir."

"Güven bana," diyorum inançla. "İnanmıyor." Sonra boğazımı temizliyorum ve "Gerald, sanırım hoşuma giden bir şey buldum" diyorum.

"Çok güzel," diyor bize doğru yürürken. Tüm bu süre boyunca Laurel'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istediğini biliyorum ama neyse ki Gerald onun işaret ettiği yüzüğü çıkarınca konuşmayı kesiyor ki bu mükemmel bir şey çünkü bu konu hakkında konuşmayı bitirmiştım.

"ETHEL, SENİNLE KONUŞABILIR MIYIM?" Onu hanın verandasında sallanırken bulduğumda sordum. Birkaç dakika sonra akşam yemeği için Aubree'yle buluşacağım ama önce bir şeyi halletmem gerekiyor.

Laurel'in işaret ettiği yüzüğü aldım çünkü mükemmeldi. Tepesinde bir küme pırlanta yer alırken, yüzüğün kenarlarına serpiştirilmiş pırlanta yaprakları onu bir çiçek çağılayanı gibi gösteriyor. Topraksı, doğal ve pırlantaların hiçbiri Aubree'nin boyutundan utanacağı kadar büyük değil, ki bunu düşüneceğini hissediyorum. Şifonyerinin üstünden bir yüzük çaldım ve neyse ki satın aldığımız yüzük doğru boyuttaydı. Laurel bunun bir işaret olduğu konusunda şaka yaptı, ben de el salladım.

"Elbette canım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" "Şey, biraz sağduyu gerektiriyor," diyorum.

Sallanan sandalyesinden kalktı ve "Daha fazla konuşma. Ofisime gelin."

Beni hanın ön kapısından geçirip sola, kayıt bölümünü geçip arka taraftaki Adirondack sandalyeler, bahçe oyunları ve piknik masalarıyla dolu bahçeye bakan ofise götürürken kahverengi ve altın rengi kaftanı esintiyile dalgalanıyor.

"Kapıyı arkandan kapat," diyor masasına oturup ellerini birbirine kavuştururken ve her türlü işle ilgileniyormuş gibi görünürken. Kapıyı kapattım ve karşısına oturdum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Wyatt?"

"Bunun aramızda kalmasını istiyorum. Sence bunu yapabilir misin?" Aramızda kalmayacağını çok iyi bilerek soruyorum, ama benim için sorun değil.

"Elbette," diyor elini kalbinin üzerine koyarak. "Benim tam takdirime sahipsiniz."

"Teşekkür ederim." Bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum ve "Aubree'ye evlenme teklif etmeyi planlıyorum ve yardımınıza ihtiyacım var" diyorum.

Sandalyesine geri otururken gözleri parlıyor, yanaklarına memnun bir gülümseme yayılıyor. "Bu harika bir haber değil mi!"

"Evet, öyle. Evlilik fikri hakkında konuşuyorduk ve sanırım teklif etmenin zamanı geldi. Biliyorum bazılarına erken gelebilir ama bildiğiniz zaman, bilirsiniz."

"Daha fazla katılamazdım." Kalbini sıkıca kavırıyor. "Ve bu sevgiye ihtiyacı olan biri varsa o da sevgili Aubree'dir. O çok şey yaşadı. Rowley çocukları hayatta kalmayı başardılar. Muhtemelen bildiğiniz gibi, Ryland babalarının kötü muamelesinin çoğunu üstlendi, Cassidy herkesi bir arada tutmak için oradaydı ve Hattie o ailedeki istismarın çoğundan korundu, ama Aubree, o farklı bir hikaye. O her şeyin bir kombinasyonunu aldı. İstismar, ihmal, sevgisizlik. Yol kenarına düştü ve olması gerektiği gibi bir çocukluk yaşayamadı. Hiçbiri yaşamadı ama ben her zaman en çok acı çekenin Aubree olduğunu düşündüm. Mücadele döneminde bir amaca sahip olmak bir şeydir. Unutulmak başka bir şeydir."

Tanrım.

Tacize mi uğramış? Onlar için zor olduğunu biliyorum ama . . babasının ona gerçekten vurduğunu duymak, içimde onu korumaktan başka bir şey istemeyen bir canavar yaratıyor.

"Sonra Matt ona çok kötü davrandı ve gözünü kırpmadan kasabayı terk etti. Amanda da ondan daha iyi değildi. En iyi arkadaş, en iyi arkadaşının eski sevgilisiyle evlenmez. O yasadışı kararı yayınlamaktan bahsetmiyorum bile." İç çekiyor. Ethel'i hiçbir şey geçemez. "Başka birinin kalbine yaklaşmasına izin vereceğini sanmıyordum." Ethel ışıldayan gözlerle bana bakıyor. "Sonra sen geldin. Daha mutlu olamazdım."

Tanrım, böyle şeyler duyduğumda kendimi suçlu hissediyorum. Bir yıl sonra boşandığımızda kasaba ne düşünecek? Benim hakkımda kötü bir şey söyleyecekler mi? Umarım söylemezler. Aubree'ye yine acıyacaklar mı? Bundan nefret ederdi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum. "Ben de çok mutluyum ama henüz evet dememişken kutlama yapmak istemiyorum."

"Öyle olacak," diyor Ethel. "Sana nasıl baktığını görüyorum." Şimdi görüyor musun? Ethel küçümsemeyi aşkla karıştırıyor mu? Çünkü Aubree'nin bana nasıl baktığını gördüm ve o yeşil gözlerde bulabildiğim tek kıvılcım, saldırmaya hazır bir ateş kıvılcımı ve iyi anlamda değil. "Senin gibi bir adama hayır demesinin imkânı yok."

Hatırlamam gereken şeyler: Kendime güvenim arttığında her zaman Ethel'i ziyaret etmeliyim.

"Bunu takdir ediyorum."

"Yani." Öne doğru eğiliyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ben de gülümsüyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Şu Yaz Sonu Jübilesi hakkında. . ."

"CİDDEN, bu gelmiş geçmiş en iyi pizza." Kabuğundan bir ısırık daha alıyorum ve gevrekliğinin tadını çıkarıyorum.

Aubree, "Daha önce yemekle öpüşmek istiyormuş gibi görünen birini gördüğümü sanmıyorum ama işte buradasın," diyor.

"Evet, işte buradayım," diyorum, aramızdaki son parçaya bakarak. "Bu pizzayla her gün sevişebilirim."

Peçetesiyle ağzını siler. "Bu hiç de rahatsız edici değil."

Ona kaşlarımı oynatıyorum. "Seninle öpüşmediğim için kıskandın mı?"

İfadesi düzleşiyor. "Kesinlikle hayır."

Kıkırdıyorum ve ekmeğimi bitiriyorum.

Onunla akşam yemeği için ilk buluştuğumda biraz çekingen ve utangaçtı, ancak son otuz dakikayı benimle konuşması ve gününü paylaşması için ikna ederek geçirdikten sonra gevşedi. Perdeyi hafifçe kaldırıp gerçek benliğini gösterdiğinde bu onun en sevdiğim yanı oluyor.

İşte o zaman gerçek kişiliği parlıyor.

Bana bok attığı zaman ama sırtarak.

"Söyle bana Aubree, eğer bir yiyecekten öpüşecek olsaydın, bu ne olurdu?"

"Bu geceki sorgulama tarzınız ciddi bu mu?"

"Olabilir," diyorum son parçayı işaret ederken. "Bunu yiyebilir miyim?"

"Bir erkekle sevgilisinin arasına giren kişi olmak istemem, elbette." Pizzayı işaret ediyor, ben de elime alırken sırtıyorum. Gördün mü, gevşediğinde çok komik oluyor.

"Gel buraya sevgilim," diyorum büyük bir ısırık almadan önce. Bana gözlerini deviriyor ve diyet kolasından bir yudum alıyor. "Yani . .

. hangi yiyecekten öpüşüyorsun?"

"Cevap verene kadar bana sormaya devam edeceğinizi tahmin ediyorum.

Haksız mıyım?"

"Bu doğru olurdu," diyorum. "O yüzden en iyisi teslim olup cevap vermen."

Derin bir iç geçiriyor ve parmağını masaya vururken sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Bu kadar saçma bir soruya cevap vermek istediğimden değil ama seçim yapmak zorunda olsaydım sanırım peynirli makarna olurdu."

"Ne?" Şaşırarak sordum. "Gerçekten mi? Buraya geldiğimden beri seni peynirli makarna yerken gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Bu sevmediğim anlamına gelmiyor. Doğru makarna ve peynir olmalı. Her türlüşünü yemeyi sevmiyorum. Cliffs burada en iyisini yapıyor ama her hafta menüde yer almıyor. Özel bir şey. Hank bunu ne zaman yapacağını bana her zaman haber verir çünkü kaçırmak istemediğimi bilir."

"Hank," diyorum kalbimi tutarak. "Hayatımda yediğim en iyi ayı pençesi."

"Senin adını vermeye çok yakın olduğu ayı pençesi, ki Hayes sana onlardan bahsettiği için çok üzgün."

Öne doğru eğildim. "Hank gerçekten böyle mi söylüyor, yoksa bu bir söylenti mi? Onun ağzından mı duydun? Siktir, umarım öyledir. Vişneli turta şimdiden beni de içeren yeni bir isim için değerlendiriliyor. Kasabada iki menü ögesine sahip olmak bir rüya olurdu."

"Sorunlarınız var."

"Sorunlar mı hedefler mi bebeğim?" Ona göz kırpıyorum. Lokmamı yuttuktan sonra, "Demek peynirli makarna favorin. Belki sana da yapmaya çalışırım."

"Lütfen yapma."

Alay ediyorum. "Bu işte iyi olmayacağımı mı düşünüyorsun? Aşçılık yeteneklerimi bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bana yemek yapmakta iyi olmadığını söylemiştin. Sadece fıstık ezmesi ve jöle yapabildiğinle ilgili bir şey."

Şakayla karışık kalbimi tuttum. "Bayan Preston, şu dinlediğinize bakın."

"Biliyorsunuz, bu kadar dramatik olmanız şart değil."

"Ama seni gülümseten şey bu," diye cevap veriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor ve ağzının köşelerinin hafifçe eğildiğini görebiliyorum.

"Evet, öyle. Ama elimizdeki göreve geri dönelim." "Peki bu görev ne olabilir?" diye soruyor.

"Sizi neyin harekete geçirdiğini bilmek. Seni mutlu eden şey. Yani makarna ve peynir senin öpüşme partnerin-"

"Bu şekilde ifade edemez misin?"

"Hayır, bu terimleri kullanmayı tercih ediyorum çünkü gözlerinizi devirmenize neden oluyor ve eğer günde en az yirmi kez bana gözlerinizi devirmezsensiz, işimi yapmıyorum demektir."

"Senin işin ne?" diye soruyor. "Beni sinirlendirmek mi?"

"Kesinlikle," diyorum öne doğru eğilip burnuna vurarak gözlerinin tekrar dönmesine neden olurken. "Gördün mü?" Onu işaret ediyorum. "Bu on beş numara. Bugünkü kotamı doldurma yolunda ilerliyorum." Nefesinin altından anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor ama gülümsemesi hâlâ yüzünde, onunla dalga geçmekte hâlâ haklı olduğumu gösteriyor. "Eğer peynirli makarna ile üçlü yapacak olsaydın, tatlı olarak kimi davet ederdin?"

"Bu oyundan nefret ediyorum," diyor.

"Ama belli ki yine de oynayacaksın." "Bir seçeneğim var mı ki?" diye soruyor.

"Küçük bir ihtimal olduğunu düşünmen çok hoş ama hayır, senin için böyle bir seçenek yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ofluyor ama sonra cevabını biraz düşünüyor. "Eğer hayalimdeki yemekten bahsediyorsan, çünkü sanırım o kıcını kaldırarak belirlemeye çalıştığın şey bu, krutonlu Sezar salatası derim, ama çavdar ekmeği krotonu, çünkü en iyisi onlar. The Cliffs'ten peynirli makarna, çünkü Hank inanılmaz bir peynir sosu yapıyor ve rakipsiz. Ondan sonra da hepsini bir çeşit dondurmaya tamamladım."

"Vişneli turta değil mi?" Şaşıracak sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Beni yanlış anlamayın, vişneli turtayı severim ama dondurmayı daha çok severim. Özellikle de sade bir dondurma olduğunda bayılıyorum ama açıkçası her türlü dondurmayı kabul ederim."

"Basit bir sundae'yi nasıl tanımlarsınız?"

"Beni yargılamayın, çünkü bunun sıkıcı ve yavan geleceğini biliyorum, ama ben bunu vanilyalı dondurma, sıcak şekerleme, kıyılmış fıstık, çırpılmış krema, vişne ve çikolata parçacıkları olarak tanımlıyorum."

"Kahretsin," diyorum peçetemle ağzımı silerken. "Şu anda kulağa gerçekten çok hoş geliyor. Peki bunu bir şeyler izlerken yer miydin?"

"Tabii," diyor, kafası karışmış bir halde. "Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum, bir film mi? Bu garip bir soru."

"Hayır," diyorum, "ne tür film ve dizileri izlemekten hoşlandığını anlamaya çalışıyorum."

"Oh, cinayetle ilgili her şey." O kadar hızlı cevap veriyor ki taşaklarımın titrediğini hissediyorum.

"Bu benim için tedirgin edici."

Kıkırdıyor ve bu çok tatlı bir ses. Çok sık duyamıyorum ama çıktığında da çok hoşuma gidiyor. Bana her şeyi doğru yaptığımı düşündürüyor.

"Cinayeti büyüleyici buluyorum-"

"Bir kez daha, bu benim için dehşet verici."

"Cinayet işlemek istemiyorum. Sadece belgesellerin ya da filmlerin arkasındaki gizemi ve heyecanı seviyorum. Sizin bu konuda yazmanızla aynı şey. Aksiyon dolu şeyleri ve gerilimi gerçekten seviyorum ve romantik bir ilgiyi de önemsemiyorum."

"Ama bir cinayet olmak zorunda mı?"

"A açıkçası. Eğer kimse öldürülmediyse, o zaman ilgilenmiyorum."

"Görünüşe göre bundan sonra tek gözüm açık uyuyacağım."

"Muhtemelen en iyisi." Sırıttıyor.

Kahretsin, şu gülümseme. Normalde de muhteşem ama o gülümseme devreye girdiğinde, sanki hayattaki görevim onu gülümsetmekmiş gibi ruhumu delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Tamam, cinayet ve dondurma. Anladım." Sandalyemden kalktım ve "Gidelim." dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz cinayet ve dondurmanın tadını çıkarmak için. Bunu anlamadın mı?"

"Görünüşe göre değil. Bu cinayetin ve dondurmanın tadını nerede çıkaracağız?"

"Sana göstereceğim," diyorum. Tutması için elimi uzatıyorum, ama onun yerine ellerini ceplerine sokarak bana el tutma olmayacağının açık bir işaretini veriyor. Tamam. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.

Belki de planladığım şey bana ilk el tutuşumu kazandıracak.

Chapter Thirteen

AUBREE

"Teşekkürler Ethel," diye sesleniyor Wyatt kamyonetimin şoför mahalline binerken -kendisi kullanmakta ısrar etti- ve çiftliğe dönmek için dönmemiz gereken yerden uzaklaşarak yola koyulurken.

"Ne yapıyoruz ve neden Ethel'den yastık ve battaniye aldınız?"

"Arkanıza yaslanıp sizi şaşırtmama izin veremez misiniz?"

"Hayır. Sürprizlerden hoşlanmam."

Dee Dee Coleman'ın elinde bir poşetle kaldırımında beklediği bakkala doğru arabasını sürerken "Şok edici," diyor.

Wyatt kamyonu kenara çekip "Camını açabilir misin?" diye sordu.

"Neler oluyor?" Camı indirirken soruyorum.

Dee Dee kamyonu doğru yürüdü ve çantayı bize uzattı. "Hesabına yaz Wyatt."

"Teşekkürler Dee Dee, sen en iyisisin. Sana minnettarım."

"Sorun değil," diyor Dee Dee. "İyi eğlenceler."

"Yapacağız." Sonra arabayı tekrar yola çekti ve sola, arabalı sinema salonumuz The Talkies'e saptı. İşte o zaman bugün ne oynadığını gördüm. Cinnet.

"Nasıl?" diye sordum. "Bunun olacağını nereden biliyordun?"

"İçimden bir ses cinayetden hoşlanacağını söylüyordu, ben de yardım için etrafa mesaj attım. O çantada bir sundae için gerekli malzemeler var, senin tanımladığın mükemmel sundae." Camını indiriyor ve bizim için bir park yeri satın alması için görevliyle konuşuyor.

Şok oldum, afalladım, benimle romantik olarak ilgilenmeyen birinin benim için bu kadar güzel bir şey düşünmesine tamamen hazırlıksız yakalandım.

Wyatt hakkında bu kadar yanılmış olmama gerçekten şaşırdım. Çok genç yaşta insanlara karşı dikkatli olmayı öğrendim. Davranışlarına ve bir saniye içinde nasıl değişebileceğine dikkat etmeyi. Ama çiftlikte Cassidy'nin istemeyeceği değişiklikler yapmayacağından eminim.

Yardımsever, sabırlı, nazik ve tatlı biriydi.

Anlamıyorum. Olay nedir? Neden bana karşı bu kadar nazik?

Çok yakın olmayan ama çok da uzak olmayan bir park yerine yanaşıyor ve sonra kamyonetten atlayıp arkaya geçiyor. Ethel'in ödünç verdiği battaniye ve yastıkları düzenlediğini görmek için arkama bakıyorum. İşini bitirdiğinde cama vuruyor ve dışarı çıkmam için el sallıyor.

Elimde dondurma malzemelerinin olduğu poşetle ben de kamyonattan atlıyorum ve poşeti ona uzatıyorum. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ama ben önce tekerleğin üzerine, sonra da kamyonun kasasına çıkıyorum.

"Ayakkabılarını çıkar," diyor o da aynısını yaparken. Ben de aynı şeyi yapıyorum çünkü açıkçası, ben böyle davranırken onun bana neden bu kadar nazik davrandığına şaşırmış durumdayım,

Bazen temkinli davranıyorum, sadece dinliyorum. "Şimdi, buraya geri gel. Mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalıştım. Yastık ya da battaniye taşımamı istersen haber ver."

"Hayır, böyle iyi," diyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Çok nazıksın Wyatt. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum, ama istedim."

"Neden ama?" Kendimi durduramadan soruyorum. Önümüzde konuşan bir içeceğin ve simitin imtiyazlarla ilgili bir şarkı söylediği bir reklam var ama Wyatt'tan bir cevap beklerken bunu görmezden geliyorum.

"Bunu neden yapmak istedim?"

"Evet," diyorum. "Çok nazık davranıyorsun ve ben bu nezaketini hak ettiğimden emin değilim."

"İşte burada yanılıyorsun," diyor. "Sen bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bu yüzden bunu yapıyorum çünkü geçmişte nezaket görmemiş biri olduğunu hissediyorum ve bunu hak ediyorsun."

"Geçmişim seni ilgilendirmez," diyorum, sözcükler ağzımdan çıktığı gibi kafamda kaydediliyor. Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum, özellikle de o bu kadar düşünceli olduğu için. Sinirli bir nefes üflüyorum. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ben sadece ..." Elimi alnımda gezdiriyorum.

"Temkinli," diye bitirdi. "Anlıyorum, Aubree. Gerçekten anlıyorum. Özür dilemene gerek yok."

"Öyle çünkü yanıtlarımı bu kadar çabuk vermemeliyim. Arkadaşım olmaya çalıştığını görüyorum. Çabaladığını fark ediyorum ve ben, lanet olsun. . ." Başka tarafa bakıyorum.

"Duygularla arası iyi değil, açılmakta zorlanıyor, bana henüz tam olarak güvenmiyor," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Bir kez daha anlıyorum. Bu zaman alıyor ve umarım ilerledikçe bu güveni kazanabilirim. Unutma, ben senin için buradayım. Ben senin ortağınım, düşmanın değil. Birbirimizle ne yaptığımız, birbirimize ne söylediğimiz

Kutsal. Hakkınızda yalan ya da gerçekleri yaymam konusunda endişelenmenize gerek yok. Burası" -aramızda eliyle işaret ediyor- "burası bir kasa. Sadece sen ve ben. Anladın mı?"

Duygusal hissetmekten nefret ediyorum, gardımı tamamen indirirsem kendimi sulu gözlerle ve minnettar bir rahatlama duruşuyla görebilirim. Ama kendimi tutuyorum. Sadece başımı salladım ve fısıldadım, "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmek zorunda olmasan da bir şey değil." Güven vermek için bacağını sıkıyor, sonra Dee Dee'den gelen çantayı açıyor. "Bak bu melek bizim için ne yaptı. Bize bir kase ve bir de kaşık verdi." Krem şanti kutusunu çıkarıp açıyor ve başını geriye eğip ağzına biraz krema atıyor. Bana baktığında ağzı dolu, yanakları şişmiş, krem şanti ağzından dökülmeye hazırdı.

Kıkırdıyorum. "Bu harika bir bakış."

Yutkunuyor. "Öyle mi? Bunu yeni imzam yapmalı mıyım? Belki de kasabadaki bir sonraki etkim bu olur. Yarın herkesin cebinde bir krem şanti kutusuyla, ağızları ve yanakları şişmiş bir şekilde kasabada dolaştığını göreceksiniz."

"Eğer yaparsam, bu anlaşılmayı artık yapmayacağız. Böylesine aptal bir nüfuz sahibi ile başa çıkmam mümkün değil."

"O zaman kutuyu yere bıraksam iyi olacak. Seni kaybedemem, şimdi olmaz," diyor dramatik bir şekilde. "Bu mükemmel dondurmanın üzerinde damak tadımı zevkle çığlık attırmak üzereyken olmaz."

"Bir kez daha, dramatizmle."

"Ben bir yazarım, bebeğim. İşimiz bu." Göz kırıyor ve bana bir kase uzatıyor.

Vanilyalı dondurmayı bölüşüyoruz, Dee Dee'nin bizim için ısıttığı sıcak şekerlemeyi paylaşıyoruz - ciddi, bu kadar zahmete girdiklerine göre bu insanlarla gerçekten iyi arkadaş olmalılar - ve sonra üzerine kıyılmış fıstık, çırpılmış krema, vişne ve çikolata serpiştiriyoruz.

Elimde kâsemle Wyatt'ın desteklediği yastıklara yaslandığımda, Wyatt bağlantı istasyonundan hoparlörü alıyor ve tam film başlarken aramıza yerleştiriyor.

"Bunu hiç gördün mü?" diye soruyor.

"Cinayet var. Sen ne düşünüyorsun?" Cevap veriyorum.

"Bu bir evet olurdu." Kıkırdıyor ve sonra ağzına biraz dondurma atıyor. "Aslında bir keresinde Estes Park'taki The Stanley Hotel'de kalmıştım."

"Filmin geçtiği yer orası, değil mi?" diye sordum.

"Teknik olarak ilham kaynağı ve siz sormadan söyleyeyim, evet, orası tüyler ürperticiydi. Sadece benim kafamdan kaynaklanıyor olabilir ama orada bir gece kaldım ve sonra kendime bir daha olmaz dedim. Bir daha olmaz dedim ve kaçtım. Ana cadde üzerinde güzel bir yerde kaldım, şekerçi dükkanından bir küvet dolusu İngiliz şekerlemesi aldım ve üzerimdeki ürpertiye atmak için Friends dizisinin tekrarlarını izledim."

"İşe yaradı mı?"

"Kısmen. Bir hafta sonra hâlâ üzerimde hayalet varmış gibi hissediyordum."

"Saçındaki küçük beyaz çizgileri açıklıyor." Ağzı dehşet içinde açıldı. "Pardon?"

Kendimi bile şaşırtan yüksek sesli bir kahkaha attım. Şakağını işaret ederek, "Birkaç tane grin var. Bu senin için otuzlu yaşların ortası."

"Vay canına, Aubree." Başını bana doğru sallıyor ve kaşığını dondurmasına daldırıyor. "Sadece vay be. Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum ama sonra sen çıkıp böyle bir şey söyledin. Ne diyeceğim biliyor musun? Dondurmamı iptal ediyorum."

Kaseme uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "Dondurmamı alamazsın. O benim."

"Bana böyle iğrenç suçlamalarla hakaret ettiğinizde istediğimi alırım."

"Bu bir suçlama değil, gerçekler."

"Geçmişe bakmanız gereken, orada yokmuş gibi davrandığınız gerçekler. Onları göstermiyorsun." Sesi alçalıyor,

komik bir hırıltı. "O grileri bilmediğimi mi sanıyorsun? Her sabah onları Sharpie ile boyamaya çalışıyorum ama mürekkebi pek sevmiyorlar."

"Kapa çeneni," diyorum gülerek. "Yapmıyorsun."

"Evet. Doğru renk tonunu kullandığımı sanmıyorum. Sharpie'ye renk eşleştirme talebinde bulundum ama hala bir cevap bekliyorum. Onlara, eğer bir adama yardım edebilirlerse, kitaplarımı sonsuza dek ve her zaman onların kalemleriyle imzalayacağımı söyledim. Ama şu anda Bic'in Sharpie taklidi yeni en iyi arkadaşım gibi görünüyor."

"Vay canına, ne hikaye ama. Ayrıca, Bic taklidini denediniz mi?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor. "Hiçbir şey Sharpie'den daha iyi olamaz. Aklın nerede Rowley?"

Gülüyorum. "Belli ki doğru yerde değilsin."

Göz ucuyla elini şakağının yanındaki saçlarında gezdirirken yakalıyorum ve bu beni biraz daha güldürüyor.

O çok gülünç biri. Onun gibi birini hiç tanımadım.

Ve garip bir şekilde, her geçen gün daha da çok hoşuma gidiyor.

"Lanet olsun, o ikizleri çok seviyorum," diyor.

"Nasıl bu kadar ürkütücü olduklarını anlamıyorum. Birbirine uyumlu mavi elbiseler giymiş iki hoş kız ama insanın tüylerini diken diken ediyorlar."

"En iyi ürperti türü" diyor. "Ve masum ama masum olmayan faktör onları ürpertici yapıyor. Stephen King, zararsız gibi görünen bir unsuru -Danny'nin küçük üç tekerlekli bisikletiyle etrafta dolaşması, hayatın tadını çıkarması- almış ama bunu ayak tırnaklarınızı kıvırtan günahkâr bir müzikle eşleştirmiş. Sonra bir koridorun sonunda aniden durdu çünkü iki özdeş insan

sonunda sizi çağırıyor. Çok kolay, çok basit ama ciddi bir etki yaratıyor."

"Ayrıca diz üstü çoraplardan da bahsetmelisin. Diz üstü çoraplar işin içinde olmasaydı bu tamamen farklı bir sahne olurdu," diyorum.

Bir süre ekranı inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Çok haklısın. Diz üstü çoraplar güçlü ve korkutucu bir etki yaratıyor. Perili evdeki o eski Viktoryen resim havasını veriyor." Zihnine not aldığını neredeyse görebiliyorum.

"Bunu bir sonraki kitabında kullanacak mısın?" diye sordum.

"O güzel küçük yüzün üzerine bahse girebilirsin," diyor daha da yaklaşarak. Şaşkınlıkla beni öne doğru itiyor, kolunu etrafıma doluyor ve sonra beni tekrar üzerine oturtup kendine çekiyor.

"Uh, ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"İnsanlar izliyor, Aubree. Her zaman çekici ve yakışıklı olan erkek arkadaşının, güzel ve huysuz kız arkadaşının, dizlerine kadar çorap giyen iki ucube ikizi, ona sarılmış kolunun koruması olmadan tek başına izlemesine izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Cevabın hayır olduğunu varsayıyorum?"

"Haklısın. Şimdi, birkaç dakika içinde, elinizi battaniyenin altından kasıklarına doğru kaydırmanız gerekecek ve burada-"

"Aman Tanrım, ciddi olamazsın."

O kadar gürültülü bir kahkaha atıyor ki yanımızdaki araba sessiz olmamızı söylüyor. Onlara doğru bir özür işareti yapıyor ve hâlâ kulağımın dibinde kıkırdamaya devam ediyor. "Hayır, ciddi değilim, ama lanet olsun, bu tepki paha biçilemezdi."

"Eğlendirebildiğime sevindim."

"Biliyor musun, kucağıma oturup benimle öpüşmenden zarar gelmez. Peynirli makarna olmadığımı biliyorum ama bunun ötesini görebilirsen, bu imajımıza yardımcı olabilir."

"Şimdiye kadar yapılmış en ürkütücü filmlerden biri olan The Shining'i izlerken öpüşmenin imajımıza yardımcı olacağını mı sanıyorsunuz? Bu bizi cinayet ve ürkütücü ikizler gibi şeylerden zevk alan dengesiz psikopatlar gibi gösterecek."

"Hmm... değil mi?" diye soruyor sesindeki neşeyle.

"Hayır," diyorum sertçe.

Kıkırdıyor. "Peki sence sağ tarafta şüpheli bir şekilde ileri geri sallanan kırmızı araba hakkındaki ortak görüş nedir?"

Söz konusu arabaya bakmak için ayağa kalkıyorum ve buğulanmış camları ve sallanmayı fark ediyorum. "Görünüşe göre evlerinde seks yapamayan iki azgın insan, bu yüzden bunu yapmak için halka açık bir yer seçmişler."

"Halka açık seks partilerine karşı mısınız?"

"Hayır," diyorum koluna yaslanırken. "Ama hoparlörü arabalarında tutmalarına karşı bir şeyim var. Bu, ikizlerin Danny'yi aramasını dinlerken seks yaptıkları anlamına geliyor."

"Hmm," diyor Wyatt, bunu düşünerek. "Devasa bir ereksiyona sahipken bunun istediğim bir soundtrack olacağından emin değilim."

"Bu cümlede büyüklük gerekli miydi?" Ben soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Görüyorsun ya, Aubree, sıfatları kullanarak tasvir edebiliyoruz-"

"İngilizce dersini geç lütfen. Sıfatların neden var olduğunu biliyorum. Sadece o anda buna gerek olduğunu düşünmedim."

"Neden?" Bir sonraki sözlerini söylemeden önce sesindeki gülümsemeyi şimdiden duyabiliyorum. "Ereksiyonumun devasa olup olmadığını merak ediyor musun?"

"Çok tahmin edilebilirsin," diyorum. "Bir tür cinsel imada bulunacağını biliyordum. Cidden bir sorunun var."

"Hayır, ben bir erkeğim. Bizim işimiz bu. Her zaman seks hakkında düşünüyoruz. Bu sabah bir posta kutusuna baktım ve aklıma seks geldi."

"Nasıl olur da bir posta kutusu sana seksi düşündürür?" Önümüzdeki filmi görmezden gelerek soruyorum.

"Tavşan izini gerçekten istiyor musun?" "İstiyorum," diyorum.

"Tamam, bunu kendi başına sen açtın." Derin bir nefes alır. "Bu sabah arabayla dolaşıyordum, sana tam olarak ne yaptığımı söylemeyeceğim çünkü bu bir sürpriz -ve evet, sürprizlerden nefret ettiğinizi biliyorum ama yakında öğreneceksiniz- her neyse, posta kutusu yaban ördeği olan bu evin önünden geçtim."

"Aman Tanrım, lütfen bana bir yeşilbaş ördekten cinsel arzu bulduğunu söyleme?"

"Aubree," diyor ciddi olmaya çalıştığını belli eden bir ses tonuyla, ama altında yatan neşeyi duyabiliyorum. "Benim hakkımdaki düşüncelerin, tatlı tüylü bir hayvanı düşünmekten zevk alacağımı düşünecek kadar düşük mü?"

"Bilmiyorum... belki?"

"Bu çok aşağılayıcı. Hayvanlar bana göre değil, teşekkürler. Ama . . . tüyler bana kuş tüyü bir yastığı hatırlattı." "Yüce Tanrım, bir yastığı kamburlaştırmışsın."

"Hayır," diyor sinirli bir ses tonuyla, bu da beni güldürüyor. "Ama bu bana bir zamanlar kaldığım kuş tüyü yastıkların olduğu bir oteli hatırlattı. Böyle bir şey kullandıkları için o kadar aşağılanmışım ki -çünkü kuş tüyü olan herhangi bir şeyin içine giren dehşeti bilmek bile istemezsiniz- doğruca otelin müdürünün ofisine gittim."

"Ve dur tahmin edeyim, onunla seks yaptın."

"Hayır," diyor. "Hayır, çünkü ıslak zeminde kayıp havaya uçtuğumda ve sırtımın üzerine düşüp her şeyi fırlattığımda ofisine ulaşamadım. Otuzlu yaşlarımda ortalarında olduğumdan ve yaşlı bir adamın sırt sorunlarına sahip olduğumdan bahsetmeden önce, bu benim için yirmili yaşların ortalarıydı."

"Hâlâ lisedeydim."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bahsedilecek bir şey değil." Gülüyorum ve o devam ediyor. "Her neyse, aradılar

Onlara bunun gerekli olmadığını söylememe rağmen ambulansa bindirildim ve hastaneye götürölüp ağrı kesici verildi. O gece hemşirem geldi ..."

"Aman Tanrım, hemşirenle seks mi yaptın?"

"Hayır," dedi.

"O zaman Tanrım, Wyatt, bu hikaye nereye gidiyor?"

"Tavşan izi istedin, ben de sana veriyorum." Boğazını temizliyor. "Hemşire önlüğüne bir havuç iğnesi takmıştı, bu da beni yirmi bir yaşındayken bir Cadılar Bayramı partisinde olduğum bir ana götürdü. Ben stop lambası gibi giyinmişim ve orada yaramaz bir havuç gibi giyinmiş bir kadın vardı. Göğüsleri çenesine kadar dikilmişti ve o-"

"Yani havuçla mı yaptın?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Çok sarhoştum ama yaban ördeği gibi giyinmiş olan arkadaşıyla o gece banyoda seviştik."

Göğsüne yaslandığım yerden kalkıp gözlerinin içine bakıyorum. "Neden gerçek posta kutusu yaban ördeği sana Cadılar Bayramı partisindeki sürtük yaban ördeğini hatırlatmadı?"

"Çünkü," diyor çok rahat bir şekilde. "Yazarların beyni böyle çalışmaz."

Sonra da sanki az önce tanıdığım en tuhaf insanlardan biri olduğunu ifşa etmemiş gibi beni tekrar göğsüne çekti.

Birkaç saniye sonra, "Kendimi neye bulaştırıyorum?" dedim.

"Bir dünya eğlence, bebeğim. Kendini bunun içine sokuyorsun."

WYATT banyodan çıktı, yeni duş almış ve yatmaya hazırdı. Önce benim duş almama izin verdi, bu güzeldi ve ben kurulanırken, onun tıkırtılarını duydum

bilgisayarında. Ona yeni bir fikir mi bulduğunu yoksa hala posta kutusu yaban ördeğini mi anımsadığını sordum ama bana sadece menajerinden gelen bazı e-postaları yanıtladığını söyledi. Ayrıca tavşan izini bir sonraki kitabına dahil edeceğini söyledi.

"Hâlâ uyanık olmana şaşırdım," diyor kapının kilidini kontrol ederken -paranoyası beni biraz meraklandırıyor çünkü ya bunun arkasında bir hikâye var ya da kitapları için yaptığı tüm araştırmalar onu bir güvenlik görevlisine dönüştürmüş. Her şeyden memnun kaldığında yatağa giriyor ve bana doğru dönüyor. "Şimdiye kadar sızmışsındır diye düşünmüştüm."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Paylaştığımız geceden kaçınma" diyor.

"Bu hiç bana göre değil." Tek kaşını kaldırıyor ve bu beni gülümsetmek için yeterli oluyor. "Peki, belki de benim."

"Peki ne değişti?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Sanırım bunu hiç düşünmedim." "Ya da beni bekliyordun çünkü çok Bu gece o kadar eğlendin ki, ben uykuya dalmadan önce bana yüz yüze söylemek istedim."

"Öyle değil," diye cevap veriyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Kulağımın arkasındaki bir saç telini okşuyor, bu sırada parmakları hafifçe yanağımı okşuyor. Bu adam gerçek hayattaki kocam olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Aynı şekilde mi davranırdı? Bu kadar özenli olur muydu, yoksa tüm bunları ben evet diyene kadar beni mutlu etmek için göstermelik mi yapıyor?

Öyle olsa bile, onu suçlayamam. İkimiz için de tehlikede olan çok şey var.

"Bu gece bir şey düşünüyordum," diyor. "Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet, çünkü evleniyoruz ve bu bir tören gerektirecek."

"Evet, insanlar evlendiğinde genellikle böyle olur," diyorum.

"Bu da öpüşmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor."

Ensemden ter boşaldığını hissediyorum. "Evet, bundan daha önce de bahsetmiştik." Eli yorganın altından kalçama doğru kayıyor ve beni nazıkçe kavırıyor.

"Bu konuda cinsel bir şey kastetmiyorum ve bunun randevuyu uzatmaya çalıştığımı düşünmeni istemiyorum, ama sence de, ne bileyim, en azından birbirimize iyi geceler öpücüğü vermemiz gerekmez mi?"

"Öpüşme hissi mi?" diye soruyorum, sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor.

"Birbirimizi öpme hissi."

"Oh ... uh, neden?" Nedenini bildiğim halde soruyorum. Bunu uzatmaya çalışıyorum çünkü o kadar gerginim ki gerçekten kusabilirim.

"Böylece düğün günümüzde seni öptüğümde benden tamamen iğrenmeyeceksin" derken başparmağı yatıştırıcı bir hareketle kalçama sürtünüyor.

"Ben ... değilim. Senden iğrenmiyorum," diye cevap veriyorum.

"O zaman nasıl oluyor da yavaşça geriye yaslandığını, benden uzaklaştığını hissedebiliyorum?"

"Öyle miyim?" Gergin bir şekilde gülüyorum. "Ah, fark etmemiştim."

"Bunu satmaya çalışıyorsak öpüşmeyi denemenin akıllıca olacağını düşünmüyor musun?"

"Yani, evet," diye cevap veriyorum.

"Güzel," diyor. "O zaman her gece yatmadan önce, sadece bu fikre alışmak için birbirimizi öpmeyi öneriyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

İstemsizce dudaklarımı ıslatıyorum. "Kulağa hoş geliyor," diyorum sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak.

"Tamam." Sonra sürpriz bir şekilde beni kendine doğru çekiyor, böylece dizlerimiz birbirine çarpıyor ve yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrılıyor. "Buna hazır mısınız?" diye sorarken sabun kokusuyla taze nefesinin karışımı bir anda burnuma çarpıyor.

Hayır.

Azıcık bile değil.

Ya bu işte kötü olduğumu düşünürse?

Ya beni öptükten sonra bu anlaşımdan pişman olursa?
Bu çok aşağılayıcı olur ve toparlanabileceğimi sanmıyorum.

"Ah, evet." İçim sinirden titriyor olsa da.

Ama onu durdurmak mümkün değil çünkü daha da yaklaşıyor ve çeneme hafifçe dokunana kadar elini yan tarafımda gezdiriyor.

O aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesimi tutuyorum ve dudakları dudaklarıma ulaştığında hareketsiz kalıyorum, en hafif baskıyı uygularken zihnim dönüyor.

Beni öpüyor. Aman Tanrım, ben daha öpücüğe karşılık veremedim çekip gidiyor.

Aman Tanrım.

Bende . . . Ölü balık
dudaklarım vardı. Buruşuk
bile değillerdi.

"Harika," diyor gülümseyerek uzaklaşırken. "Gördün mü, patlamadın ya da başka bir şey olmadı. Hâlâ hayattasın ve iyisin." Muhtemelen benim ölümüm onun dudaklarındaki tüm nemi emdiği için dudaklarını ıslatıyor. "Dudaklarımdan zehirlenmedin." Şaka yapmaya çalışıyor ama ben hâlâ ne kadar hızlı olduğunun şokundayım.

Ben buna öpücük bile demezdim. Bir öpücük fısıltısıydı.

"Hayır, zehir yok," diyorum, midem içimde taklalar atarak. "Ölmedim."

"Belki de o kadar kötü değilimdir."

"Değilsin," diyorum, bu da onu gülümsetiyor ama karşılığında kendimi güçsüz hissetmeme neden oluyor.

"Sanırım senden hoşlanıyor olabilirim, Aubree." Sırıttıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, aynı anda bir şekilde beni yan tarafıma çeviriyor. Bana doğru kıvrılıyor ve sarılıyor, tıpkı geçen geceki gibi sınıksız sarılıyor.

Ve orada yatarken, yavaşça gevşeyip onun kucağına gömülürken, o öpücüğü düşünüyorum. Belki bir dahaki sefere bu kadar sert olmayacağım. Belki bir dahaki sefere ben de onu öperim.

Eğer bunu başaracaksak, ben de onu öpmek zorundayım.

ERTESİ GECE . . .

Wyatt kapının kilidini kontrol ederken, "Sende bir eğilim fark ettim," diyor.

"O da ne?" Telefonumu şarja takıp yatağa uzanırken soruyorum, sadece başımı eğip ona bakıyorum.

"Yatarken Almond Store gömlekleri giyme eğilimindesin. Renkleri değişiyor ama hepsi büyük boy."

"Bunlar aslında Cassidy'nin mağaza ilk açıldığında sipariş ettiği gömlekler. Bir tane almaya gittiğinde Ethel işaret edene kadar üzerlerindeki hatayı fark etmemiştir."

"Bir hata mı var?" diye soruyor yorganın altına girip bana doğru ilerlerken. "Nerede?"

Doğrudum ve gömleğimi düzelttim. "Tam burada. Badem'deki 'O' ve 'N' harfleri yerinde değil."

"Evet, şuna bak." Gömleğime bakarken gülümsüyor. "Uyumak için bir demet mi aldın?"

"Evet, sonra da diğerlerini San Francisco'daki bir barınağa bağışladık. Hattie o sırada orada okula gittiği için onları bizim için aldı."

"En azından iyi bir şekilde kullanıldılar. Sanırım tek giydiğin bu mu?"

"Hemen hemen. Takas ettiğim birkaç tane daha var ama hepsi bu kadar."

"Onları sevdim. Kendim için bir tane çalabilirim."

"Kocasından kıyafet çalması gereken kadın değil mi?"

Bir parmağını kaldırıyor. "Öncelikle, senaryomuzdan karı koca olarak bahsetmenize gerçekten çok sevindim. Belli ki seni etkiliyorum. Şimdi tek yapmamız gereken seni yeşilbaş posta kutuları hakkında tavşan deliğinden teğet geçmeye ikna etmek." İkinci parmağını kaldırdığında kıkırdıyorum. "Ve

o gömlek bana uyar. Bu yüzden onu çalabilirim. Adil oyun."

"Bu kıyafetlerini çalabileceğim anlamına mı geliyor?" Sadece alay ederek soruyorum.

"Al bakalım, bebeğim," diyor. "Ne istersen al." "Senin kıyafetlerini giymeyeceğim Wyatt."

"Neden olmasın?" diye sorar. "Ne de olsa senin kocan olacağım. Bundan faydalanabilirsin. Gerçi bazı gömlekler yasak."

"Peki bunlar ne olabilir?" Ben soruyorum.

Dudaklarını yana doğru kıvrıyor. "İyi deneme. Sana hangileri olduğunu söylersem, giymek için özellikle o gömlekleri almayı kendine görev edinirsin. Buna kanmam."

"Sanırım beni daha iyi anlamaya başlıyorsun."

"Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum," diyor beni kalçamdan kendine doğru çekerken. "Normalde bu kadar çok konuşmazsın ama ne olacağını biliyorsun, bu yüzden konuşmamızı erteliyor ve uzatıyorsun."

"I . . . Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Bana gerçekçi bir bakış atıyor ve yaklaşarak aramızdaki mesafeyi birkaç santime indiriyor. "İyi geceler, Aubree." Yanağını avuçluyor ve çok hafifçe ağzını benimkine yaklaştırıyor. Bu sefer hazırlıklıyım ve beni öptüğünde, o çekilmeden hemen önce ben de onu öpüyorum. Bana bakıp gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine sırtıma kıvrılıyor ve uyumaya gidiyor, öylece bırakıyor.

Tamam ama bu onun için daha iyi miydi? Herhangi bir gelişme fark etti mi? Yarın tekrar yapmak istiyor mu?

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

ERTESİ GECE . . .

Her şeyin güvende olduğundan emin olmayı bitirdiğinde ona "Kapıların kilitlerini zaten kontrol ettiğimi biliyorsun," diyorum

Yatağa girmeden önce her gece giydiği şeyi giyyordu. Yeni bir çift boxer külot ve başka bir şey yok. Saçları duştan çıktığı için nemli ve göğsü yeni losyonlanmış - erkeklerin yaptığını bilmediğim bir şey. Ama yapıyor ve ışık doğru vurduğunda parlıyor.

Parlayan göğsünü ayrıntılı olarak fark ettiğimden değil.

"Şahsen kontrol etmezsem uyuyamayacağım," dedi. bana yaklaşırken söylüyor. "Günün nasıl geçti? Çiftliğe gelemediğim için üzgünüm."

"Her gün dışarı çıkmak zorunda değilsin. Bunu sana söylemiştim. Ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum Aubree, ama unutma, destek için buradayım."

"Farkındayım ve teşekkür ederim ama cidden, her şey yolunda."

"Güzel," diyor, eli son iki gecedir olduğu gibi kalçama gidiyor. "Hey, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," diyorum.

"Şey, seni kontrol etmek ve geceleri sana sarılmam konusunda ne durumda olduğunu görmek istedim. Bunun senin için sorun olmadığından emin olmak istedim. Bunun hakkında hiç konuşmadığımızı biliyorum. Bir şekilde kendiliğinden oldu. Şimdi birkaç gece üst üste olduğu için, iyi olduğundan ve durmamı istemediğinden emin olmak istiyorum. Çünkü bırakacağım."

"Oh, umm." Huzur içinde cevabımı beklerken dudaklarımı ıslatıyorum. Onun sabrı ve anlayışı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Büyürken babam sabırlı olmaktan çok uzaktı. Her gece evi kasıp kavuran bir kasırgaydı. Her zaman tetikteydik, nasıl bir adamın ortaya çıkacağını görmek için bekliyorduk. Bize zarar verecek miydi? Bize bağırarak mıydı? Bizi tamamen görmezden mi gelecekti?

Ama Wyatt ile, o huzur, yapı bu duygusu sunuyor. Ondan ne bekleyeceğimi biliyorum, en azından artık bir rutinimiz var ve bunu söylemek garip ama rahatlatıcı.

Her sabah uyanıp spor yaptığını, genellikle koşuya çıktığını biliyorum. Sonra duş alır ve gününü ya kasabada yardım ederek, Rodney'i ziyaret ederek ya da çiftlikte çalışarak geçirir. Geceleri ya beni yemeğe davet eder ya da akşamı ailece geçiririz. Ryland ve Hayes ile şakalaşıyor ve sonra bana bulaşıklarda yardım ediyor. Gece yine duş alır, losyon sürer, belki birkaç e-postayı yanıtlar, sonra kilitleri kontrol eder ve bana sarılır.

Bu alışmaya başladığım, güvenmeye başladığım bir rutin.

"Bu bir hayır mı?" diye sorar.

"Ne? Hayır. Özür dilerim," diye cevap verdim. "Sadece düşünüyordum. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir, biliyorsun. Ama geceleri bana sarılmandan rahatsız olmuyorum. Yani bunu yapmaya devam etmek istiyorsan, edebilirsin." Omuz silktim, cevabımı sıradanmış gibi göstermeye çalıştım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Sonra beni tekrar kendine çekiyor ve eliyle yanağımı okşuyor. "İyi geceler, Aubree."

Ağzını bir kez daha benimkine götürmeden hemen önce "İyi geceler," diyorum. Kendimi destekliyorum ve dudakları benimkilerle birleştğinde onu geri öpüyorum, ama bu sefer ağzı hafifçe aralanıyor. Çok küçük ama onu takip edip aynısını yapmam için yeterli. Ve son iki geceki gibi tek bir öpücük yerine, bu farklı. Bu samimiyette bir adım. Bu iki öpücüğün tek bir öpücüğe dönüşmüş hali.

Uzaklaşırken kısa sürüyor ama bu adamın ağzıyla gerçekten neler yapabileceğine dair küçük bir anlık bir görüntüydü ve beni göğsüne çektiğinde bir an için endişeleniyorum çünkü ... . Sanırım bundan hoşlandım.

Bekle, hayır, bunu sevdiğimi biliyorum.

Olması gerekenden daha çok sevdim.

ERTESİ GECE . . .

Wyatt'ın bilgisayarında yazarken çıkardığı sesi dinleyerek yastığıma kıvrılıyorum. Bana bir konuyu ele alması gerektiğini söyledi ve yatmadan önce halletmesinin sorun olup olmadığını sordu. Ona sorun olmadığını söyledim ve yatakta biraz dinlendim, ancak yazmaya devam ettikçe uykuya dalmaya başladım, bu yüzden yastığıma döndüm, ışığı kapattım ve şimdi bilgisayarını kapattığını duyduğumda gözlerimi dinlendiriyorum.

Odada dolaşiyor, kilitleri kontrol ediyor, sonra yatağa giriyor, şiltenin üzerinden kayarak bana doğru yaklaşıyor ve sarılma pozisyonunu alıyor. Ama başını yaslamak yerine dirseğinin üzerine yaslanıp üzerimde geziniyor ve sonra elinin çeneme geldiğini hissediyorum. Yüzümü nazikçe ona doğru eğiyor. Güçlü tutuşu sadece uzuvlarıma coşkulu bir ürperti göndermekle kalmıyor, aynı zamanda eğilip beni öpmesi için doğru açıyı da yaratıyor.

Tıpkı dün geceki gibi, o dudaklarını ayırıyor, ben de benimkileri. Eli beni yerimde tutarken ağzı dudaklarımın üzerinde geziniyor ve beni bir, iki, üç kez öperken rahatlayarak yatağa gömülüyorum ve sonuncusunda dili dudaklarımda geziniyor ve tüm çiftlik üzerine yemin ederim ki neredeyse inliyordum.

Ama neyse ki sesimi çıkaramadan ağzımı kapatıyorum.

İçimde sıkışıp kalıyor, dönüp duruyor, başımı döndürüyor ve kaotik hissettiriyor. Sıcak ve bulanık. Sersem ve şaşkın.

O öpücük ... kısıydı ama beni baştan çıkarmak için mükemmel uzunluktaydı.

Bunu itiraf etmek istemiyorum ama Tanrım, daha fazlasını istiyorum.

Başını benimkinin hemen yanında tutarak, "İyi geceler, Aubree" diyor.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum ama o kımıldamıyor. Üstümde geziniyor ve ben nedenini bilmiyorum. Bir tane daha mı istiyor?

Öpüşmek mi? Buna karşı çıkmazdım çünkü sonuçta pratik yapıyoruz.

Birkaç saniye sonra iç geçiriyor, kendini yatağa bırakıyor ve kolunu üzerime atıyor.

Neden durakladı?

Yanlış bir şey mi yaptım?

İçimde sinirlerimi zıplatan, zonklayan bu enerji sesimi ele geçiriyor ve kendimi durduramadan "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor, beni kendine yakın tutarken vücudu benimkine doğru hareket ediyor.

"Emin misin? Çünkü bir şeye kızmış gibiydin."

"Duygulardan hoşlanmadığınızı sanıyordum," diyor, başı saçlarıma gömülmüş halde.

"Bilmiyorum, ama sadece yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyorum."

"Hayır," diyor basitçe. "Yanlış bir şey yok." "Öpücükte bir sorun olmadığı gibi mi?"

"Özellikle öpücükte hiçbir sorun yoktu," diye yanıtlıyor.

"O öpücük ... lanet olsun, çok iyiydi."

Onun onayıyla meme uçlarım tişörtümde sertleşirken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Övgüsü, ses tonundaki hırçınlık, beni yakın tutarkenki erkek memnuniyeti.

Bu beni harika hissettiriyor.

Buna sevinmeli miyim yoksa sevinmemeli miyim?

VE ERTESİ GECE . . .

"Benden önce nasıl yatağa girdin?" Saçlarımı başımın tepesinde gevşek bir topuz haline getirirken soruyorum.

Wyatt'ın gözleri gömleğimin yüksek etek ucuna düşüyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Yemekten önce duş aldım. Parson'a tarlada yardım ettiğim için gerçekten çok kirliydim." Dudaklarını ıslatırken gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor.

Gezinen gözlerini görmezden gelerek onunla birlikte yatağa giriyorum ve "Parson bugün ona yardım ettiğin için çok mutlu oldu. Yardımın için ne kadar minnettar olduğunu söyledi, özellikle de traktör sıkıştığında."

"Gördün mü?" diyor bana doğru dönerken. "Çiftlikte yardımcı oluyorum."

Işığımı kapatarak odayı karanlığa gömerken, "Yardımcı olmadığını hiç söylemedim," diye cevap veriyorum. "Sadece her gün çiftlikte olmak zorunda değilsin."

"Ya her gün çiftlikte olmayı seviyorsam?" diye soruyor parmakları kolumda dans ederken ve tüylerim diken diken olurken.

"Şey, yani ... bu, uh ... bu sana kalmış," diyorum, çünkü bir anda bir sinir patlaması yaşıyorum ve ne olacağını biliyorum.

Son birkaç gecedir ne geliştirdiğimizi biliyorum.

Yoğunluk arttı.

Onunla yatağa girene kadar kafamdaki geri sayım başladı.

Ve bugün, yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlanırken, göğsümdeki bu hafif, havadar hissin, bu gece beni nasıl öpebileceği beklentisi olduğunu fark ettim. "Çiftlikte olmayı seviyorum." Parmaklarıyla dans ediyor Bileğime kadar inip onu çevreliyor ve sonra elimi yavaşça başımın üzerine kaldırıp bileğimi yastığa sabitliyor. "Ofisin penceresinden bana baktığını gördüm."

"Ne?" Başını eğdiğinde nefes nefese kaldım. "Hayır. Hayır, değildim."

"Kahretsin," diyor şeytani bir sırıtışla. "Seni yakalamayı umuyordum. Beni hiç izlemedin mi?"

"Ben, uh ..." Yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Ben, um ..." Dudaklarımı ıslattım. "Çalışıyordum."

"Belki bir dahaki sefere," diyor ve sonra fısıldıyor. "İyi geceler, Aubree."

"İyi geceler," diyorum ağzı ağzıma inmeden hemen önce.

İlk başta yumuşak, keşfedici, tıpkı dün geceki gibi, ama geri çekileceğini düşündüğümde, ağzını açarken daha fazla baskı uyguluyor.

Vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Ve ağzı benimkiyle birlikte açılıp kapanıyor, zihnimin dönmesine ve bedenimin şarkı söylemesine neden oluyor.

Bu çok iyi.

Öpücükleri çok lezzetli.

Bağımlılık yapıyor.

Yüzünü usulca kavıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, dili benimkilerle birleşirken dudaklarımı ayırıyorum.

Aman Tanrım, evet.

Şansımı deneyip dilimi onunkine değdirdiğimde tutuşum daha da güçleniyor.

"Fuuuuck," diye mırıldanıyor uzaklaşırken ve bana bakıyor, göğsü ağırlaşmış, gözleri arıyor.

Bakışlarımı onun üzerinde tutarken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu ... uh, iyi miydi?"

"Evet, iyiden de öte," diyor ağzını tekrar benimkine götürmeden hemen önce. Bu kez vücudu yan tarafıma gömülüyor, ağırlığı artık ağırlıklı bir battaniye gibi içime çöküyor. Dudaklarımı tekrar ayırıyor ve dili dilimin üzerinde dans ediyor, dolanıyor ve kıvrılıyor, ağızlarımız daha da açılıyor.

Bu işte çok iyi.

Emri, baskısı, beni yerinde tutma hissi ama aynı zamanda bana kırılganmışım gibi davranması. Daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyor. Ve bitmesini istemiyorum.

Bu yüzden elimi ensesine götürüyorum. Bu yüzden ona daha fazla yer açmak için yer değiştiriyorum.

Bu yüzden dilimi onunkinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum ve o da bu darbeye karşılık verirken usulca inliyor.

Bu beklenmedik bir şeydi ama aynı zamanda bu gece olabileceğini düşündüğüm şeydi. Çünkü her gece gerilim artıyordu. Öpüşmeler arttı. Ve şimdi beni bu yatağa bağladı, benimle öpüşüyor, dilini kullanıyor, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor, yavaş yavaş erimeye başlıyorum.

Bunu kabul etmek için.

Bununla iyi
olmak. Bunu
istemek.

"Tanrım," diyor, elimi kaldırıp bırakarak. Bana bakıyor, nefesi kesilmiş, gözleri arıyor. Biraz zaman aldı ama sonra "Kahretsin, üzgünüm Aubree" dedi.

Bekle. . . ne?

"Pardon?" Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş hissederek soruyorum. "Ne için üzgünsün?"

Saçını çekiştiriyor. "Bu ... lanet olsun, çok fazlaydı."

"Oh," dedim, kendimi aptal
gibi hissederek. Haklıydı, bu
çok fazlaydı.

Doğru, bu benim bunu istemem ya da kabul etmem gereken bir durum değil. Bu bir iş. Onun ağzında, tutuşunda ve arzuladığım diğer her şeyde kaybolurken ne düşünüyordum ki? "Evet, ben de üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Özür dileme." Başını sallıyor. "Yanlış bir şey yapmadın."

"Öpüşmek için iki kişi gerekir."

"Öyle," diyor. "Ama sana dil çıkaran bendim."

"Ben de hemen geri verdim."

"O zaman sanırım ikimiz de aklını kaçırmış azgın orospu çocuklarıyız."

Bunun beni güldürmesi gereken bir cümle olduğunu biliyorum ama hak ettiği coşkulu kahkahayı atamıyorum. Onun yerine sadece gülümsüyorum çünkü birkaç dakika önce

bir şeyler hissediyordum. Yaşadığımı hissediyordum. Bu da azgınlıktan çok daha fazlasıydı. "Sanırım öyle."

Sırt üstü yatar ve derin bir nefes alır. "Kahretsin, özür dilerim. Benim için uzun zaman oldu ve sanırım kendimi kaybettim."

Bir süre mi? Buna inanmak zor görünüyor.

"Senin için ne kadar uzun bir süre? Çünkü benim için daha uzun olduğuna bahse girerim."

"Madem böyle diyorsun, sanırım cevabım seni çıldırtacak."

Ona doğru dönüyorum ve başımı elime dayıyorum. "Anlat bana."

"Bir aydan fazla." O yüzünü buruştururken benim ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım, bu hiçbir şey. Yılları dene Wyatt."

"Yıllar mı?" Gözleri büyür. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen . . . sen sensin."

"Kesinlikle, ben benim ve benimle birlikte olmak için sıraya giren çok fazla insan yok." İnsanlar beni terk ediyor, bana acıyor ve benimle alay ediyor.

. . . ama bana cinsel ilgi göstermeyin. Ve yanımdaki bu adam sadece bir öpücüğe ilgi gösterdiğinde, geri çekildi ve özür diledi. Sanırım bu, karşı cins için ne kadar çekici olduğumu özetliyor.

Gözlerimin içine bakmak için o da ayağa kalktı. "Kendini böyle küçümseme Aubree, sanki hiçbir erkeği mutlu edemeyecekmişsin gibi. Sen çok akıllısın, sadıksın ve koruyucusun. Çok çalışkansın ve düşüncelisin."

"Evet, benimle seks yapma arzusunu haykıran tüm özellikler," diyorum, bu da onun iltifattan deliliğe geçiş yapmasına neden oluyor.

Kaşları düşer. Yüzü asılır.

"Bu özellikler seni seksi yapıyor ve eğer bir erkek bunu göremiyorsa, o lanet olası bir morondur. Ama eğer fiziksel özelliklerinle seni seksi yapan şeyler arasında bir ilişki kuracaksak, o zaman şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en kabarcıklı kıça sahipsin, göğüslerin sıkı ve diri ve harika görünüyor

ve o dudaklar, Aubree, beni lanet olası dizlerimin üstüne çöktürebilirler. Güzel yüzün mü? Beni hayrete düşürüyor, özellikle de zor kazanılmış ve görkemli gülümsemelerinden biriyle ödüllendirildiğimde."

Bakışlarımı kaçırdım çünkü bunu hiç beklemiyordum. Az önce söylediklerini nasıl değerlendireceğim?

Yine de parmağını çenemin altına sokuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Senin için hecelemememe ihtiyacın olursa diye söylüyorum, sorun sende değil, onlarda."

Yutkunuyorum, sinirlerim titriyor, bedenim ona sarılmak ve teşekkür etmek istiyor . . . beynim söylediği her şeyi inkâr etmek istiyor. "Bunu söylemen çok hoş Wyatt. Ama seni itmekten vazgeçmemi sağlamak için bile ne yapmak zorunda kaldığına bir bak. Kendini fiziksel olarak hayatıma sokmak zorunda kaldın. Başka bir erkek bunun çok fazla sorun olduğunu düşünürdü."

"O zaman o doğru adam değil ve seni hak etmiyor."

Bu konuda anlaşılamayacağımızı bildiğim için usulca gülümsüyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diyor, belli ki konuşmanın sonuna geldiğimizi anlamamış. "Sorun değil." Kolunu bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor. "Görünüşe göre bunu sana kanıtlamam gerekecek."

Chapter Fourteen

WYATT

Aubree banyoda giyinirken, "Ben gitmiyorum," diyor.

"Aubree Rowley, gidiyorsun ve bu son sözüm," diyorum sesimi yükselterek. Ona Bayan Preston bile demedim, bu da ne kadar ciddi olduğumu gösteriyor.

Kapıdan kafasını uzatıyor ve "Şehir etkinliklerine katılmıyorum." diyor.

"Artık biliyorsun," diyorum. "Sen bana bağlısın ve ben de kasaba etkinliklerine katılıyorum."

Banyoya geri dönerken "Neden şehir etkinliklerine katılan biri olmak zorundasın?" diye soruyor.

"Bunların hepsi bu kasabada insanların beni sevmesini sağlama planının bir parçasıydı, bu yüzden beni kasabadan kovmaya çalışırsanız bir yedek planım vardı. Bu plan herkesle arkadaş olmaktı, bu da beni kasabanın etkinlik insanı yaptı."

Yeşil bir şort ve ona uygun şeftali ve yeşil bir bluz giymiş halde banyodan çıktı. Kıvrık saçlarını birkaç tutamla kalın bir topuz haline getirmişti.

Yüzünü çerçeveledi, rimel sürdü ve hafif bir makyaj yaptı.

"Bütün bir planın var mıydı?"

"Seninle nasıl evlenebileceğime dair bir eylem planı hazırlamasaydım, bu ben olur muydum?"

Başını sallıyor, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Vay canına, bu konuda başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyor."

"Öyle olduğunu söylemek isterdim, ama gerçekte, kasabaya girdiğim anda lanetlenmiştin."

"Öyle görünüyor." Telefonunu ve cüzdanını uzun ipli küçük bir çantaya dolduruyor. Sandaletlerini giyiyor ve işte o zaman onu tamamen giyinmiş ve muhteşem görünüyorken içime alıyorum.

Bir saniye bekle.

"Neden böyle giyindin?" diye sordum.

"Bir kasaba etkinliğine iş botlarımla gitmeyeceğim."

"Bekle, yani bunca zamandır hazırlanıyordun ve bana şehir etkinliklerine katılmadığın konusunda saçmalıyordun, başından beri Yaz Sonu Jübilesi'ne katılmayı mı planlıyordun?"

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Wyatt, yapmak istediğin şeyler konusunda sana zorluk çıkarmasaydım ben olur muydum?"

"Ooo, ne yaptığını anladım." Parmağımı ona doğru salladım. "Zekice."

"Teşekkür ederim. Aracınızda buluşuruz. Mac için bir kazak almam lazım. Ryland üşüdüğünü mesaj attı."

"Gitmeye o kadar kararlıydınız ki Mac'e bir kazak almak için organizasyon mu yaptınız?"

"Evet." Sırıttıyor ve sonra çiftlik evinin kapısından çıkıyor.

Bütün sabah Yaz Sonu Jübilesi'ne katılma ve onun gitmemesi konusunda tartışıp durduk. Başından beri katılmayı planlıyordu. Tanrım.

Bugün böyle bir strese ihtiyacım yok. Neden biliyor musun?

Çünkü şu anda cebimde, birkaç gün önce onun için seçtiğim nişan yüzüğü, kasabadaki birkaç kişinin yardımıyla parmağına takılmaya hazır, Ethel geçit törenine öncülük ediyor.

İhtiyacım olan son şey Aubree'nin evde kalması. Gerçi, iş o noktaya gelseydi, onu bir patates çuvalı gibi omzumda sürükleyerek buradan çıkarırdım. Bunu yapmak benim için sorun değil.

Misafir evini kilitliyorum ve Aubree çiftlik evine giderken ben de onu cipimde bekliyorum. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve geçen haftayı düşünüyorum. Onunla kaydettiğim ilerlemeyi, akşam yemeğinde paylaştığımız şakaları ve kahkahaları... yeni gece ritüelimizi, keşke sadece geceye özgü bir şey olmasaydı dediğim bir ritüeli çünkü lanet olsun, o dudaklar.

Onlara bağımlıyım.

Ve bugün bunun kanıtı çünkü az önce banyodan çıktığında, hepsi parlaktı ve onları tekrar tatmam için yalvarıyorlardı. Bunun düşünmem gereken son şey olduğunu biliyorum. Onun bir arkadaş, bir iş ortağı olması gerekiyordu, benim kişisel öpüşme arkadaşım değil.

Ama lanet olsun, kendimi durduramıyorum.

Ve öpüşmenin arkasındaki tüm fikir, özellikle bugün planladığım şeyle birlikte, benim yanımda daha az sert olabilmesiydi. Ama şu anda aramızdaki tek sert şey benim lanet olası sikim.

Sabah duşları eğlenceliydi, ama gece duşları bir gereklilik. Kokudan arındığımı söylüyorum ama aslında kendimi okşuyorum, yatağa atlayıp onu öpmeye başlamadan önce kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Öyleyse neden öpüşmeyi kesmiyorsun? Birincisi, çok hoşuma gidiyor. Ve ikincisi, ihtiyacım olan son şey evlenme teklif ettiğimde gergin olması. Beni öpmesini, sarılmasını ve bu başına gelen en güzel şeymiş gibi davranmasını istiyorum.

Evlenme teklifi konusunda neden ona bilgi vermediğimi merak ediyor olmalısınız. Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum. Ama ben istiyorum ki

Ondan gerçek bir tepki. Bana deli diyebilirsiniz ama ben onun oyunculuk becerilerinden pek etkilenmedim. Etrafımızdaki insanların onun aşkınlığını hissetmesini istiyorum ve her ne kadar beni sevmese ve tüm bunlar göstermelik olsa da, evet dediğinde ve beni öptüğünde bunun inandırıcı olacağını biliyorum - çünkü pratik yapıyoruz.

İlk öpücükte korktuğunu biliyorum.

İkincisinde, o da beni öptü ve şehvetin bacaklarımın arkasına doğru aktığını hissettim.

Üçüncüsünde, bana daha fazlasını verdiği için aşık olmuştum.

Ve ondan sonra, kontrol edemediğim bir çılgınlık gibi hissettim. Onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü o da aynı öpücüklere karşılık veriyor. Ama dün gece çok fazlaydı. Elimin gömleğinden göğsüne gitmesine saniyeler kalmıştı. Yapmamız gereken bu olmamasına rağmen bir sonraki seviyeye geçmeye hazırdım.

Aubree evden çıkıp merdivenlerden iniyor ve sinirli görünüyor. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Üstümü değıştirmem gerek."

"Neden?" Tam aşağıya bakıp şortunun önünde kocaman kırmızı bir boya lekesi gördüğümde soruyorum. "Bu nasıl oldu?"

"Mac temizlik konusunda iyi değıl diyelim. Hemen döneceğim."

"Tamam," diyorum.

O uzaklaşırken Ethel'e mesaj attım.

Wyatt: Biraz geriden geliyor. Aubree'nin üstünü değıştirmesi gerekti, elbisesine boya bulaştı. Herkes hala yerinde mi?

Burada iyiyiz. **Wyatt:**

Harika, teşekkür ederim.

Ethel: Yüzük sende mi?

Cebimde.

Güzel. Şimdi gerisini bize bırak.

Yakında görüşürüz.

Telefonumu cebime atıyorum ve Aubree'nin yaklaştığını görünce şaşırıyorum. Şortu ve gömleği yerine şimdi kollu, açık mavi bir güneş elbisesi giyiyor. Mavi gözlerini ortaya çıkarıyor ve elbisenin silueti her kıvrımını vurguluyor.

Tanrım, çok güzel.

Nasıl olur da çekici olmadığını düşünür, aklım almıyor. Herhangi bir erkek ona benim diyebilirse çok şanslı olur. Ve işte buradayım, onu bir yılığına çalışıyorum. Belki bu yılın sonunda kendine olan güvenini artırırım da tekrar birileriyle çıkmaya karar verdiğinde değerini sorgulamaz.

"Harika görünüyorsun, Aubree."

Elbisesini çekiştiriyor. "Çok kısa değil mi?"

"Hayır," diyorum kıcını kontrol etmek için etrafına bakarken. "Bana mükemmel görünüyor."

"Eğer bu etkinlik sırasında eteğim havaya uçarsa, sorumlusu siz olacaksınız."

"Neden ben sorumluyum?" Ona kapıyı açarken sordum.

"Çünkü beni bu şeye gitmeye zorluyorsun."

"Dur, zaten gidiyordun." Emniyet kemerini çekiştirip ona uzattım. "Kemerini bağla, bebeğim."

Sonra cipin diğer tarafına geçip içine atlıyorum.

Sadece test etmek ve ne kadar rahat olduğunu görmek için elimi kalçasına koyuyorum ve ona bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, belli ki cüretimi kabul etmiyor.

"Seni şefkate hazırlamaya çalışıyorum." Başparmağımı kalçasının üzerinde gezdiriyorum ve o da gülerek elimi itiyor.

"Bu gıdıklıyor, bunu yapamazsın."

"İç uyluğun gıdıklanıyor mu?" Elimini eski yerine koyarken sordum.

"Evet, çok gıdıklanıyorum, o yüzden yapma."

"İlginç." Başparmağımı tekrar ovuyorum ve o da bacağını kaydırıyor.

"Wyatt, dur, yoksa seni yumruklayarak hayatta kalmanı engelleyeceğim ve bunu istediğini sanmıyorum, değil mi?"

"Aşk musluklarına karşı değilim."

"Bu bir aşk dokunuşu olmazdı. Bu, surata tam bir yumruk olurdu."

"Ouch." Kasabaya giden ana yola döndüğümde kıkırdıyorum. "Bu oldukça acımasız görünüyor." Elimi tekrar kalçasına koyuyorum ama bu sefer başparmağımı oynatmıyorum. "Peki ya el ele tutuşmak? O konuda ne durumdasınız? Hâlâ aynı fikirde misiniz?"

"Bilmiyorum," diyor, emin değil.

"Elimi tutmak istemiyorsan sorun değil, ama belki kolunu benimkine dolayabilirsin, bunun gibi bir şey, bizi birbirimize yakın tutar ama yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı gerektirmez."

"Bunu yapabilirim."

"Mükemmel. Oturduğumuzda kucağıma oturabileceğini de düşünüyordum."

"Bunu hazmetmek o kadar da zor olmasa gerek."

"Komik," diye kestirip atıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Bir de kafamda handa öpüşürken yakalandığımız bir sahne var. Ciddi bir dil hareketi, muhtemelen biraz uygunsuz elleme-"

"Böyle bir şey olmayacak."

Sesindeki tiksinti dolu tınıya gülüyorum. "Vay canına, öpüştüğümüz düşüncesinden bile tiksindiğini gösteren tek şey kucağına kusman olurdu."

"Neredeyse yapıyordum. Neyse ki öğürme refleksimi kontrol edebiliyorum."

Gözlerim onun şakacı gözlerine kayıyor ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu gerçek Aubree. Bir duvarın ardına, duygularının ardına -bir zamanlar etrafında parçalanan dünyanın ardına- saklanmadığında, görebildiğimiz kadın bu.

Şakacı ve eğlenceli. Esprili ve alaycı. Böyle devam ederse, gerçekten kolay bir yıl olacak.

Boğazımı temizliyorum ve "Öğürme refleksi, ha?"

diyorum. "Aman Tanrım, sen tam bir erkeksin."

"Suçluyum," diyorum. "Ama beni suçluyor musun?"

"Evet, biliyorum. Kolaylıkla yorum yapmayabilirdiniz.

Sofistike davranabilir ve bunu geride bırakabilirdiniz."

Alay ediyorum. "Bebeğim, benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa, o da sofistike olmadığımındır."

"Çok doğru," diyor. "Avinın boğazını kesmeden hemen önce onu beceren bir katil hakkında yazan birinin sofistike olabileceğini sanmıyorum."

"Rızaya dayalı bir sikişti. Gırtlak kesme olayı, kadının sarılmayı sevmesi ve adamın sevmemesi yüzünden oldu. Kadın gitmek zorundaydı. Ama ateşli bir sahne, değil mi?"

"Garip bir şekilde, evet."

Şakağıma dokunuyorum. "Hepsi buradan ve deneyimden."

"Umarım sevişme kısmı tecrübeden, cinayet kısmı ise kafandan kaynaklanmıştır."

"Bir yazar asla söylemez." Bana bakarken dudaklarını büktüğünü yakalıyorum ve bu da gülmeme neden oluyor.

"Tamam, sevişme kısmı gerçektir. Cinayet kısmı fanteziydi."

Başını iki yana sallıyor. "Çok fazla sorunun var."

"Ama işte buradasın, kalçana dokunmama izin veriyorsun ve öğürme refleksini tartışıyoruz. Yani sorunları olan ben miyim, yoksa sen misin?"

"Sen," diye cevap veriyor ve dönüp cadde boyunca dizilmiş arabaları gördüğümüzde beni tekrar güldürüyor. Neyse ki Badem Dükkânı'nın arkasındaki özel park alanına park edebiliyoruz, Ethel'le konuşmuştum çünkü buranın çılgınca olacağı konusunda beni uyarmıştı.

O haklıydı.

Park ettikten sonra, Aubree ve ben birlikte dışarı çıktık ve ona kolumu uzattım. Kolunu benimkine doluyor ve asıl etkinliğin gerçekleşeceği hana doğru gidiyoruz. Bak,

Bir çift gibi görünmek için el ele tutuşmamıza gerek yok. Bizde bu var.

Arabalar yol kenarındaki tüm park yerlerini, otoparkları ve hatta ara sokakları kaplıyor. Hanın bahçesinden müzik sesleri yükselirken, uzaklardan jeneratörlerin şişme evleri şişirme sesleri duyuluyor. Çiçek çelenkleri lamba direklerinden cadde boyunca uzanan dükkânlara ve işyeri tabelalarına kadar sarkıyor. Kasabadaki her dükkânın kapısı açık ve müşteri akınını karşılıyor. Kasabanın nüfusunu hafife almışım çünkü, lanet olsun, tüm bu insanların önünde evlenme mi teklif edeceğim?

Ne düşünüyordum ki ben?

Ethel bu etkinliğin ne kadar büyük olacağından bahsetmemişti. Ben sadece birkaç kasaba sakininin bir şeyler içip atıştırırken son dedikodulardan haberdar olacağını düşünmüştüm. Ama bu başka bir şey.

Bazıları buna gürültü patırtı diyebilir.

Yiyecek kamyonları, içecek stantları ve satıcılar hanın çimenliği boyunca sıralanıyor. Halatlar ve koniler girişleri kapatarak kalabalığı trafik akışına yönlendiriyor. Haritalar dağıtılıyor, canlı müzik çalıyor ve genellikle araba galerilerinin dışında gördüğünüz, ama nedense Five Six Seven Eight'i çevreleyen ve kasabadaki herkesin dikkatini çeken şu şişirilmiş rüzgar adamlar.

"Vay canına," dedim. "Beklediğim bu değildi. Burada bir sürü insan var."

"Tam da bu yüzden böyle şeylere gelmeyi sevmiyorum, ama işte buradasın, kasabanın en iyi arkadaşı olmaya çalışıyorsun. Bak bizi neye bulaştırdın."

Kıkırdıyorum. "Evet, bu benim hatamdı."

Bu büyük bir hataydı.

"Biliyorsun, geri dönmek için hiçbir zaman geç değildir," diyor. Cezbedici, çok cezbedici.

Başımı salladım. "Şimdi geri dönemem çünkü Ethel'e burada olacağımı söyledim. Ve şehirde hayal kırıklığına uğratamayacağım bir kişi varsa, o da Ethel'dir."

"Bunu zaten biliyor olman korkutucu."

"Her iyi yazar gibi ben de kendimi neyin içine soktuğumu anlamak için araştırma yaparım." Bu festivalin ne kadar büyük olduğu dışında. Belli oluyor.

Hana doğru yol alıyoruz ve ön kapıdan geçerek, Hayes'in baş gitarist olduğu bir sahne ve tam bir grubun yanı sıra bir dans pistinin kurulduğu arka çimenliğe doğru ilerliyoruz. Ethel bunu nasıl başardı?

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Why Do Birds Suddenly Appear cover'ına eşlik ederken orada olmaktan pek de heyecan duymadığını tahmin ediyorum. Umarım benim yüzümden oraya çıkmamıştır. Eğer öyleyse, ona çok şey borçlu olacağım.

Ve tıpkı ön tarafta olduğu gibi, alan tıklım tıklım. Her yerde yüksek masaların, ateş çukurlarının ve piknik masalarının üzerinde dolaşan insan çemberleri var. Bazı insanlar dans ediyor, diğerleri yemek kuyruğunda beklerken çocuklar manyak gibi koşturup birbirlerini kovalıyor.

Çok fazla insan var.

Tonlarca insan.

Evet, bu büyük bir hataydı.

Aubree'nin bu kadar insanın önünde şaşırmasının üstesinden gelmesinin imkanı yok. Ona neler olduğunu anlatmalıyım. Ona bir uyarı vermeliyim.

"Biliyor musun, aslında sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum ona doğru dönerek.

"Eğer cinayet seks olayıyla ilgiliyse, gerçekten bilmek istemiyorum."

"Hayır, mesele o değil," diyorum. "Ben aslında, uh-"

"Aubree Teyze!" Mac bize doğru koşarken bağırıyor, üzerinde şirin pembe bir tulum var. Saçlarını eğri büğrü atkuyruğu yapmış. "Geldin demek. Buradasın."

"Öyleyim," diyor Aubree gülerek.

"Gel benimle dans et."

Aubree irkilir. "Ooo, biliyorsun, bu nasıl yapılacağını iyi bildiğim bir şey değil."

"Evet, öyle." Mac somurtuyor. "En iyi dansçı sensin."

"Evet, git ve dans figürlerini göster," diyor Ryland, bize katılıyor. "Mac ile mutfakta yaptığınız dans hareketlerini kasabaya gösterin."

Aubree, Mac'in kazağını ona fırlatırken ona ölümcül bir bakış atıyor. "Bu dans hareketleri halk için değil."

"Neden olmasın?" Ryland gülümsüyor. "Çok iyiler."

"Evet, çok iyiler." Mac bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Hadi, Aubree Teyze. Pwease!"

Buna hayır demekte iyi şanslar.

Aubree teslimiyet içinde iç çeker ve Mac'in elini tutar.

"Tamam, ama benimle dans etsen iyi olur."

"Neden yapmayayım ki?" Dans pistine doğru yola çıktıklarında Mac şöyle der.

"O iyi bir teyze," diyorum, Ethel bir sonraki şarkısına başlarken onun uzaklaşmasını izliyorum.

O sırada Ryland bana döndü ve "Ethel bana evlenme teklif edeceğini söyledi." dedi.

Tanrım. Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Bunu söylemesini beklemiyordum.

"O ... sana söyledi mi?" diye sordum.

"Evet, söyledi. Bana bir evlenme teklifi planladığınızı ve burada olmam gerektiğini söyledi." Kaşlarının sert duruşundan, evlenme teklifini Ethel aracılığıyla öğrendiği için pek mutlu olmadığını tahmin ediyorum.

Bana deli diyebilirsiniz ama Ethel'in bir aşk şarkısı söyleyeceğini ve sonrasında da evlenme teklif edeceğimi düşünmüştüm. Ryland'a söyleyeceğini düşünmemiştim. Yani kesinlikle Hayes'e söyledi. Başka kime söyledi?

"Ah, evet. Evlenme teklif etmeyi planlıyordum," diyorum enseme çekiştirerek. "Bu, uh, sorun olur mu?"

Gözlerimin içine baktı ve çok ciddi bir tonda sordu, "Söyle bana. Onu seviyor musun?"

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama şu anda ödüllü bir performans sergilemem gerektiğini biliyorum.

"İstiyorum," diyorum ona aynı göz temasını kurarak. "Hem de çok. Biliyorum sana erken gelebilir ama ben beklemek istemiyorum. İkimiz de evlenmek istediğimizden bahsetmiştik, o yüzden neden bekleyelim ki diye düşündüm."

Ryland yavaşça başını sallar. Aubree ve Mac'in birlikte dans ettikleri yere doğru bakar. Aubree kollarını aşağı yukarı hareket ettirirken, Mac bacaklarını sallayarak zıplıyor ve dönüyor. Aubree bir dansçı olmadığını açıkça belirtmiş olsa da, yüzündeki gülümseme ve Mac'e bakışı bana Aubree'de göstermeyi sevdiğinden çok daha fazlası olduğunu gösteriyor. Birçok katmanı var ve özüne, kalbine indiğinizde, onun çok güzel, sevgi dolu bir ruh olduğunu görmek çok kolay.

"Çok şey yaşadı Wyatt. Bir kardeşini kaybetmiş biri olarak bunu anlayabileceğini biliyorum."

"Yapabilirim," diyorum. "Ve geçmişte ona kötü davranıldığını biliyorum." Boyutunu bilmediğimin çok farkındayım. "Onun ne kadar kırılgan ama bir o kadar da güçlü olduğunu biliyorum ve onu kırmak ya da incitmek gibi bir niyetim yok."

"Güzel," diyor Ryland elini omzuma koyup bana dönerken. "Çünkü eğer ona zarar verirsen, sadece sana değil, Hayes'e ve bu lanet kasabanın geri kalanına da zarar veririm. Anladın mı?"

İsa.

"Evet," dedim.

"Tamam o zaman." Hanın arka tarafına doğru başını salladı. "Rodney seni bekliyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Treni hazır. Ethel, o Sonunda şarkısını söylerken senin de onun treniyle geleceğini söyledi."

"Konuştuğumuz şey bu değildi," diyorum ve bize tehlikeli bir bakış atan Ethel'e bakıyorum.

"Bana söylediği buydu. Bir tren tarafından ortaya çıkarılacaksın."

"Bir tren tarafından ortaya çıkarılmak istemiyorum. Sadece evlenme teklif etmek istiyorum, bu kadar basit."

Ryland omzuma vurup, "Evlenme teklifine eski bir Broadway yıldızını da dahil ettin. Bunun gerçekten basit bir teklif olacağını mı düşündün?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Aptal." Ryland başını sallar. "Dostum, bir tren seni açığa çıkarıyor."

"İstediğim bu değildi." Arkamıza bakıyorum. "Orada gerçekten bir tren var mı? Çünkü ben tren istemedim. Trenlere karşı herhangi bir düşkünlüğüm bile yok. Trenle ilgili hiçbir şey konuşmadık," diyorum hafif bir panikle çünkü işin içinde tren varsa başka ne var? Tren sesleri var mı? Kıyafetler var mı? Planlanmış bir Broadway numarası var mı? Aubree'ye söylemedim ve o da dans pistinde. Ne yapmam gerekiyor?"

"Gerçekten mi? Sanki trenin içindeymişsiniz gibi bir izlenim verdi," diyor Ryland. "Tren konusunda çok heyecanlıydım."

"Hepsi trende değil," diyorum. "Sence treni atlayabilir miyiz?"

Ryland başını sallar. "Hayır, treni kaçırmamanın söz konusu olduğunu sanmıyorum. Ethel bu işi planladı, bu arada neden ondan duymak zorundaydım ki? İkiniz konuştuğunuzdan beri neden bana ya da Hayes'e neler olup bittiğini anlatmadınız?"

Evet, bunu neden yapmadın Wyatt? Belki de bir aptal olduğun ve bunu enine boyuna düşünmediğin içindir. Ethel'in dramatik yönünü düşünmedim. Ailesini düşünmedim. Bütün bir kasabanın, arkadaşlarının ve ailelerinin burada olma ihtimalini düşünmedim. Bunun Aubree ile benim aramda gerçek bir ilişki olmadığını göz önünde bulundurduğumda, aşk için biriyle evlenmeyi planlasaydım atacağım adımlar hakkında düşünmedim. Büyük bir düşün yapmamın tek nedeni

Wallace sorarsa, teklif gösteriş içindir.

Ailenin duygularını dikkate almadım; bu benim açımdan büyük bir eksiklikti.

"Kahretsin dostum, özür dilerim," diyorum. "Sanırım bu jübile teklifine kendimi o kadar kaptırmıştım ki seninle ve Hattie'yle bu konuda konuşmayı tamamen unuttum. Söz veriyorum, bundan sonra böyle bir şey olmayacak."

"Güzel," diyor. "Eksikliklerini ve hatalarını kabul edebilmen de güzel. Aubree ile evlendiğinde bu senin için iyi olacak. O çok iradeli biri."

Uh, evet. Bunu ilk gün öğrendim.

"Öyle, onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri." Mikrofondan bir boğaz temizleme sesi duyuluyor ve ikimiz de başımızı kaldırdığımızda Ethel'i gözlerinden bize doğru fırlamaya hazır hançerlerle bakarken buluyoruz.

Ryland, "Trene binseniz iyi olur," diyor.

"Ama trene binmek istemiyorum. Aslında Aubree ile biraz konuşmam gerekiyor."

"Üzgünüm, yapamam, trene binmek zorundasın. Mac'in Aubree'nin dikkatini dağıtmasını sağlamak ve seni arka tarafa götürmek benim görevimdi."

"Anlıyorum ama ona hemen bir şey söylemem gerekiyor."

"Hayır." Ryland beni arkaya doğru itti. "Trene gidiyorsun."

"Ryland, cidden."

"Ciddiyim," diyor güçlü bir inançla. "Oraya geri dön, yoksa Ethel kafamı koparacak ve bunu Mac'e gerçekten yapmak, hayatındaki önemli bir kişiyi daha kaybetmesine neden olmak istiyor musun? Şimdi. Geri dön. Geri. Oraya," diyor ve gitmemi istediği yöne doğru ilerleyene kadar beni itekliyor. "Ethel'in senin kötü tarafında olmasını istemezsin."

"Hayır, bilmiyorum, ama-"

"Aması yok, bin şu trene." Beni son bir kez itti. Kaybedecek bir savaş veriyorum. Bu yüzden arka tarafa giden yolu takip ediyorum.

sadece izlerimde ölü durmak için.

Ne oluyor lan? Daha

fazla insan.

Çok fazla insan var.

Ama bu insanlar çimenlerin üzerinde oturup bir şeyler yiyip içmek ve neşeli vakit geçirmek yerine, yeşil mayoları ve çiçek şeklinde boneleriyle sıraya dizilmişler. Geriniyor, boyunlarını kırıyor ve dans figürleri çalışıyorlar.

Bu gerçek olamaz.

Onu görene kadar her uzun kollu mayoyu ve rengârenk çiçekli boneyi gözüme kestirerek ilerliyorum, tam orada, gün gibi ortada.

Bir tren.

Ama herhangi bir tren değil. Bir çocuk vagonu. Hani şu alışveriş merkezlerinde gördüğünüz, asi çocukları taşıyan trenler var ya? Evet, o tür bir tren ve makinist koltuğunda gururla oturan kişi, mavi-beyaz çizgili kondüktör tulumu, ona uygun şapkası ve boynuna bağladığı kırmızı bandanasıyla Rodney'den başkası değil. Yüz ifadesindeki neşe ve göğsündeki gururla bu adam müstakbel damadı gelinine teslim etmeye hazır.

Tanrım, Ethel'in planlarını onunla konuşmalıydım.

İnsanlar neden çiçek gibi giyinmiş?

Neden bu kadar çok insan var?

Bu tamamen Beş Altı Yedi Sekiz yapımı mı? Parmak saklatma olacak mı? Olası caz elleri?

Pas de bourrée olacak mı?

Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum, ama bir tane olacak mı? Yapmam gerekiyor mu? Kickball değişimini bile zar zor yapabiliyorum.

"Buradasın," diyor Rodney. "Nihayet. Arkaya geç."

Başparmağıyla vagona doğru ilerliyor.

"Biraz kafam karıştı," diyorum. "Burada tam olarak ne oluyor?"

"Geldi mi? Nerede o?" Dee Dee beni fark ediyor ve rahat bir nefes alıyor. "Tanrım, neden bu kadar uzun sürdü?" Elinde bir pano ve kulaklık var, çok resmi görünüyor. "Trenin arkasına geç. Müzik başlamak üzere."

Çiçek gibi giyinmiş birkaç kişi diğer arabalara binerken beni trenin arkasına doğru itiyor. Bu şey hepimizi taşıyabilecek mi? Şüpheli görünüyor.

"Neler olduğunu sorabilir miyim?" diye sordum. "Ethel'in sadece bir şarkı söyleyeceğini ve benim de Aubree'ye evlenme teklif edeceğimi sanıyordum, ama şimdi bir tren ve insanlar var ve, bekle . . . bunlar konfeti topları mı?"

"Evet, doğada çözünebilen konfetilerle. Şimdi oturun." "Bekle, neler olduğunu anlamıyorum."

"Buna hayatının teklifi deniyor, Wyatt."

"Ama-"

Ben daha fazla soru soramadan çekip gitti.

Öne doğru eğilerek mayo giymiş bir kadının omzuna dokunuyorum ve "Affedersiniz hanımefendi ama neler olduğunu biliyor musunuz?" diyorum.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eğer neler olduğunu bilmiyorsan, bu büyük bir sorun." Ve sonra arkasını döndü.

Yararlı.

Bu küçücük trende iki büküm otururken elimi yüzümde gezdiriyorum. Dizlerim göğüs uçlarıma değiyor.

Evet, Aubree beni öldürecek.

Öldürecek.

Dee Dee kalabalığı susturmaya başlar, tam da Ethel'in At Last şarkısını söyleyen sesi hanın arka tarafına süzülürken onları susturur.

"Bu bizim işaretimiz," diyor Dee Dee. "İlk grup, başlayın."

Mor çiçek boneli dansçılardan oluşan bir dalga bacaklarını uzatıyor ve havada zıplayarak çimlere doğru süzölmeye başlıyor. Olan biteni görebilmek için sola doğru eğiliyor ve vagonumun dengesini tehlikeli bir şekilde test ediyorum. Eğer ben

Sadece biraz daha eğil. Evet, onu gördüm. Aubree. Dans pistinin ortasında tek başına duruyor, çiçekçiler etrafında dönmeye başlayınca kafası karışmış görünüyor.

Hattie sahnede Hayes'e katıldı ve arkasında duruyor, o çalarken kolu Hayes'in omuzlarına dolanıyor. Bir kalabalık oluşmaya başlıyor ve aman Tanrım, tüm bunlar bittiğinde Aubree beni öldürecek.

Müzik hızlanır ve Dee Dee'nin yönlendirmesiyle daha fazla dansçı ana çimenliğe çıkar.

"Ve gülümse. Ve gülümse. Ve gülümse," diyor Dee Dee parmağıyla gülümseme hareketi yaparken. "İşte böyle. Pozisyonlarınızı unutmayın."

Benim pozisyonumun ne olduğunu sorabilir miyim, çünkü işlerin bu kadar abartılı olacağını bilseydim, ilk olarak hayır derdim ve istediğimi elde edemezsem, en azından provanın bir parçası olmayı isterdim. Bu hafta prova yapmak için bolca zamanım vardı. Olmasaydı da zaman yarattırdım çünkü şu anda kendimi çok gergin hissediyorum.

Hayır diyeceğinden korktuğum için değil, kendimi küçük düşüreceğimden korktuğum için.

Onu aşağılayın.

Tanrı aşkına Ethel'i aşağıla! Dee Dee,

"Ve eğitime git." diyor.

Bekle, ne?

Trene mi

bineyim?

Rodney treni çalıştırdı ve sarsılarak ilerledik.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum önümdeki kolu tutarken.

"Hazır mısınız?" Ona doğru ilerlemeye başladığımda Dee Dee soruyor.

"Hayır," dedim. "Ne oluyor? Ne yapacağım ben?"

"Eğer o vagonda ne yaptığını bilmiyorsan, sana yardım edemem." Kulaklığını tutuyor ve diyor ki, "Ve trene git."

Tekrar ileri atılıyoruz, bu sefer dans pistine doğru ilerlerken hızımızı artırıyoruz.

Ve size garanti edebilirim ki hayatım boyunca bu çocuk treninin arkasında dizlerim neredeyse boynuma kadar otururken kendimi hiç bu kadar gülünç hissetmemiştim çünkü iri bedenimin böyle küçük bir arabaya sığmaması gerekiyordu. Dansçılar ellerinde taç yapraklarıyla etrafta dolaşıyor, tren boyunca yürürken üzerimi örtmeye başlıyorlar, bu da büyük bir gösteri olacağını gösteriyor.

Bu benim. Ben büyük ifşayım.

Bu tiyatro eserinin sonundaki ödül.

Evet, Aubree bu gece uykumda beni öldürecek.

Buna hiç şüphe yok.

Ethel mikrofona cıvıldıyor, sesi okyanusa açılan kayalıklara kadar ulaşıyor. Bundan sonra ne olacağı konusunda dehşete düşmüş olsam da, Ethel'in sesinin gerçekten çok iyi olduğunu itiraf edebilirim. Bir parçam, bu ilginç eski Broadway yıldızının şimdi hanın sahibi olmasının abartıldığı kadar iyi olmayacağını düşünüyordu ama öyle oldu. Gerçekten etkilendim.

Ama Ethel'den bu kadar bahsettiğimiz yeter, bana dönelim.

Hala bir dübele tutturulmuş keçe yaprakları olduğunu tahmin ettiğim şeylerle kaplı olan tren, dans pistinde bir daire çizerek ilerliyor. Durana kadar dönüp duruyoruz.

Müzik azalır ve enstrümantal müzik başlar.

Ve sonra ... yapraklar kalkıyor ve ben ortaya çıkıyorum. Küçük bir takım elbise giymiş şişman bir adam gibi, göndermeyi anladınız mı? Ama onun yerine, çocuk treninin vagonundaki 1.80'lik adamım.

Etrafıma bakıyorum, önümde gelişen sahneyi izliyorum. Kalabalık dans pistinin etrafını sarmıştı. Ryland ve Mac sahneye yakın, Hayes ve Hattie'nin hemen yanındalar. Abel da solda, Echo'nun yanında duruyor. Bir sürü dansçı yerde yatıyor, çiçek kafaları birkaç metre ötede duran, ellerini birbirine kenetlemiş, burun delikleri açılmış, tek ve kırmızı yüzlü Aubree'ye giden bir yol görevi görüyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, hoşnutsuzluğunu gösteren gözleri kısılıyor. Ama bu o kadar kısa sürüyor ki, gülümsemesini yapıştırmadan önce bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu düşünüyorum. O kadar parlak bir gülümseme ki, daha iyisini bilmesem, Aubree'nin beni gördüğüne çok sevindiğine ikna olurdum. Belki de oyunculuk becerileri sandığım kadar kötü değildir.

Müzik yumuşarken Ethel sahneden iniyor ve elinde mikrofonla bize doğru yaklaşıyor.

Ona bakıyorum.

Bana bakıyor.

Ve ben hareket etmeyince, yavaşça ağzından "Çık.

Dışarı." Oh doğru.

Kendimi trenden çıkaracağım.

Tabii bu şeyden kurtulabilirsem.

Ayaklarım dar alanda sıkışmış gibi görünüyor, bu yüzden biraz ileri geri sallanıyorum. Ellerimi koltuğumun kenarlarına koyuyorum ve kaldırıyorum, arka tarafımı dışarı çıkarıyorum ve bacaklarımı açarak ayakta duruyorum.

İşte buradayız.

Yüzümde bir gülümsemeyle bir bacağımla trenden iniyorum ve tam diğer bacağımla inmeye başladığımda Rodney treni ileri doğru sarsıyor -büyük olasılıkla kendimi çoktan çıkardığımı varsayıyor- ve dengemi kaybedip öne doğru yuvarlanıyorum ve yüzüstü dans pistine düşüyorum.

Çenem pek de pürüzsüz olmayan parke taşlarına sürtünürken kalabalıktan büyük bir ooooo sesi yükseliyor.

Orospu çocuğu, bu acıttı.

Aubree öne doğru adım atarken "Tanrım," diyor ama onu durdurmak için elimi uzatıyorum.

"Ben ... .. Ben iyiyim," diye homurdanarak hızlıca ayağa kalkıyorum, çenem ve egom çürük olan tek şeyler.

"Ayakkabın nerede?" Ethel ağzının kenarından sorar.

"Ha?" Ben soruyorum.

"Ayakkabın," diyor ayağıma bakarak.

Aşağı bakıyorum ve bir de ne göreyim, ayakkabım ayağımda değil. Trenin kalktığı yere bakıyorum ve "Trende olmalı" diyorum.

Ethel, "Yüce Tanrım," diye mırıldandıktan sonra mikrofona, "Rodney, treni durdur," der.

Durur ve kafası karışmış bir şekilde Ethel'e bakar.

"Ayakkabısı orada. Biri ayakkabısını alabilir mi? Ayakkabısına ihtiyacı var," diyor Ethel sinirli bir ses tonuyla.

Çiçekçi kadınlardan biri trenin vagonuna uzanıyor ve ayakkabımı çıkarıyor. Yanındaki kıza fırlatıyor, o da düşürüyor ama sonra hemen alıp bir sonrakine fırlatıyor. Ve bir ayakkabı montaj hattı gibi, ayakkabım bana teslim ediliyor.

Onu yanımda tutuyorum, olacakları bekliyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Ethel soruyor. "Tak şunu."

"Tamam," diyorum ayakkabımı giymek için uğraşmadan önce. Tüm ayakkabılar giyildikten sonra Ethel'e gülümsüyorum, o da başını sallayarak Aubree'ye doğru ilerlememi işaret ediyor.

İşte bu kadar.

İşte o an geldi.

Yerleşmiş ve kendimden emin bir şekilde -sahte bir güvenle- yüzüğü almak için kotumun cebine uzanıyorum ve ...

Bekle, yüzük nerede?

Cebimi yokladım, bir şey bulamadım.

"Yüzük sende mi?" Ethel sıkılmış dişlerinin arasından sorar.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ceplerimi yokluyorum ve sonra tekrar ceplerime uzanıyorum.

Tanrım, yüzük oradaydı. Trenden yuvarlanırken mi düştü?

Zemini araştırmaya başlıyorum, etrafa bakıyorum, tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Bu değil komik," Ethel. diyor. "Sen mahvediyor
Şu an."

Daha fazla baskıya gerek yok, Ethel!

"Cebimde olduğunu sanıyordum. Koydum ..."
Parmaklarım cebimi bir kez daha ararken parmağım metal bir şeyin üzerinde geziniyor. "Bekle, işte burada." Onu çıkardım ve Ethel'e göstermek için kaldırdım. Etrafımızdaki kalabalık alkışlıyor, aptallığımdan dolayı beni tebrik ediyor.

Bu sırada Aubree orada donmuş bir şekilde durmuş, benim tam bir aptal gibi görünmemi izliyordu.

Şanslı değil mi?

Boğazımı temizleyerek, artık tamamen hazır bir şekilde, tek dizimin üzerine çöküyorum ve Simba'yı Pride Rock'a gösteren Rafiki gibi yüzüğü ona doğru tutuyorum.

Ethel öne çıkıyor ve mikrofonu ağzıma tutuyor, böylece tüm kasaba kendi elbisesinin içine girmek istermiş gibi görünen bu kadına olan sahte aşkımı itiraf ettiğimi duyabiliyor.

Ve evet, dişleriyle dudağının kenarını çekiştirmesine ve yanaklarının kızarmasına baktığımda, bunun şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olmadığını fark ediyorum. Herkes sakinleşiyor ve bu kadına olan sonsuz aşkım hakkında büyük bir konuşma yapmamı bekliyor. Bilirsiniz, bazen bir yazar olarak, kafanızda bu büyük sahneleri yaratırsınız, bunun şimdiye kadar yazdığınız en harika şeylerden biri olacağını, yarattığınız hikayeye mükemmel bir şekilde katkıda bulunacağını düşünürsünüz, ancak oynadıklarında planlandığı gibi gitmeyebilir. Düz düşebilirler.

Sayfada korkunç bir şekilde sona erebilirler.

Ve benim için, başlangıçta düşündüğüm şekilde uygulanmayabilir.

Bu şimdiye kadar parçası olduğum en tuhaf, en utanç verici şeylerden biri.

Ama ben akışına bırakıyorum çünkü esnek biriyim.

Umarım Aubree de öyledir.

"Aubree," diyorum dizimin üzerinde istediğimden daha uzun süre durmaktan ve bu lanet yüzüğü tutmaktan dolayı sendelediğimi hissederken. Önce onunla konuşmalı, sonra da dizlerimin üzerine çökmeliydim. Hatalar. Tüm hatalar. "Bir parçası olduğumu duyduğumda

Rowley çiftliğinin sahibi, tapunun beni hayatım boyunca aradığım bir aşka açacağını bilmiyordum."

Kalabalık hep birlikte "Ah," diye mırıldanıyor. En azından onlar benim tarafımda.

"İlk konuşmamız en iyi ihtimalle sinirliydi." Kıkırdama. Evet, yatırım yapmışlar. "İkincimiz çok daha farklıydı. Seni daha iyi tanıdım, sen de beni tanıdın ve kısa sürede sabahları, gün içinde ve geceleri yatmadan önce konuşmak istediğim kişi haline geldin. Kendimi hiç tahmin etmediğim birine aşık olurken buldum. Ve artık hayatımda sen varsın, artık sana benim diyebiliyorum, aşkım diyebiliyorum, bunu asla bırakmak istemiyorum."

Dizlerimin üzerinde kayıyorum, kollarım bu lanet yüzüğü tutmaktan yanıyor.

Aubree bana bakıyor, hâlâ şokta ve hâlâ kızarıyor.

Lütfen, Tanrım, evet demesine izin ver. Tüm bunlardan sonra, evet demesine izin ver.

"Peki, Aubree Rowley, bana en büyük onuru bahşedip eşim olur musun?"

Cevap vermesi benim tercih ettiğimden bir saniye daha uzun sürüyor ama cevap verdiğinde başını sallıyor ve kalabalık etrafımızda sevinç çığlıkları atıyor.

Ethel mikrofonu alır ve "Evet dedi!" diye bağırır. Daha fazla tezahürat duyulur.

Konfeti topları havada patlıyor.

Ve müzik yeniden başlıyor, bu kez Bruno Mars'ın Marry Me şarkısının enstrümantal bir versiyonu çalıyor.

Aubree diz çökerken ben de titreyen bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Birlikte bir tahterevalliye benziyoruz çünkü o tekrar ayağa kalkmaya başladığında ben de geri iniyorum.

Urgh.

Ayağa kalkarken ona "Orada kal," diyorum.

Ben onun eline uzanırken herkes tezahürat yapmaya devam ediyor, ama aynı zamanda o da kollarını bana dolamaya çalışıyor.

Ben de onun yerine karnına vurdum ve yüzüğü düşürdüm.

İsa.

Onu almak için tekrar eğildim ve ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben ayağa kalkarken o tekrar diz çöktü.

Orospu çocuğu.

Elini tutup onu ayağa kaldırdım. Parmağını kavıyorum, yüzüğü takıyorum ve herkesin görmesi için elini kaldırıyorum. Kalabalık tekrar patlıyor, az önce herkes için sergilediğimiz garip gösteriye rağmen bizim için hala mutlular.

Bazı insanlar "Öp!" diye bağırırken, diğerleri alkışlar ve tezahürat yapar.

Anlaşmayı mühürlememiz gerektiğini bildiğim için ona gülümsüyorum ve kollarımı ona dolamaya çalışıyorum, ama aynı anda, sadece el sıkışma olduğunu tahmin edebileceğim bir şey için elini uzatıyor.

Ona sarılmak için eğildiğimde parmakları göğüs ucuma değiyor.

Parmakları göğsüme doğru eğildi.

Ve işte oradayız, ben ona sarılmaya çalışırken kığım dışarı çıkıyor, o da dikleşmiş meme ucumu sıkmaya çalışıyor.

Böyle hayal etmemiştim. Fısıldayarak,

"Ne yapıyorsun?" dedim.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Tekrar diz çökmeli miyim?"

"Tanrı aşkına, hayır. Sadece sarıl bana."

Neyse ki o da öyle yapıyor. Kollarını sırtıma doluyor, ben de benimkileri onun omuzlarına doluyorum ve kucaklaşıyoruz.

Başının tepesini öptükten sonra yumruğumu zaferle gökyüzüne kaldırıyorum ve kalabalığı yeniden coşturuyorum.

Bu olaylı oldu.

Tam onu bırakmaya hazırlanırken yanımda bir gırtlak sesi duyuyorum ve yan tarafa baktığımda Ryland'ın Mac'i kucağına almış bizi tebrik etmek için beklediğini görüyorum.

"Evleniyorsun," diye bağılıyor Mac. "Yüzüğü görebilir miyim?" Aubree yüzüğü Mac'e doğru tutuyor ve Mac yüzüğü incelemek için Aubree'nin parmağını gözüne yaklaştırıyor. "Çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim," diyor Aubree.

"Tebrikler kardeşim," diyor Ryland. "Hâlâ tüm bu olanları anlamaya çalışıyorum. Geçen hafta aşık olduğumu ya da biriyle görüşüğünü bile bilmiyordum ve şimdi nişanlandın. Çılgınca ama Wyatt'a seni incitirse öleceğini söyledim."

Bu Aubree'nin şaşkınlığını ve şokunu atlatır çünkü kıkırdar. Etrafı ailesiyle çevriliyken artık gözleri fal taşı gibi açılmış ve gergin değildir. "Sıraya girin. Bana yanlış yaparsa kürek kullanmaktan korkmam."

Ve ben buna tamamen inanıyorum.

"Wyatt Amca neden Aubree Teyze'ye zarar versin ki?"

Mac sorar. "Yapmaz," diyor Ryland. "Sadece şaka yapıyorduk."

Mac, "Birini incitmekle ilgili şaka yapmak hoş değil," diye yanıtlıyor.

Hattie ve Hayes de bize katılırken Ryland derin bir iç çekiyor, her ebeveynin günde en az bir kez çektiği türden bir iç çekiş. "Biliyorum, özür dilerim. Bir daha bu konuda şaka yapmayacağım."

"Özrünüz kabul edildi. Pamuk şeker alabilir miyiz?" Mac tekrar zıplayarak sorar.

"Senin zaten lolipopun yok muydu?" Ryland soruyor. "Evet, ama şimdi pamuk şeker istiyorum."

"Proteinli bir şeyler bulmaya ne dersin?" Ryland diyor ki.

"Pamuk şekerin içinde protein var mı?" Mac soruyor. "Hayır." Ryland başını sallar ve kız suratını asar.

"Sanırım bugün yeterince protein aldım. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"İyi denemeydi," diyor elini kızın elinin içine alırken. "Tebrikler, ikinize de. Biraz sonra görüşürüz." Mac'le el ele çıkıp gidiyor ve tek düşünebildiğim Ryland'ın ondan sorumlu olduğu için ne kadar minnettar olduğum. Ben emin

değilim

onun yaptığı gibi adım atabilirdi. Bu kadar küçük bir çocuğu yetiştirmek için gerekli sabra sahip.

Sırada Hattie ve Hayes var ve bizi tebrik etmek için öne çıkıyorlar. Hattie Aubree'yi kucaklıyor ve Hayes elini bana uzatıyor. Elini sıkarken, "Evlenme teklifinde çıtayı biraz daha yükselttin. Bunu geçebileceğimden emin değilim. Yakında başka biri daha bir şeyler bekliyor olacak." Hattie'ye doğru başını sallıyor ve ben gülüyorum.

"Acele etmeyin ve doğru yapın. Acele etmene gerek yok. Ayrıca, kullanmak istersen Rodney'in bir treni var."

Hayes gülüyor. "O şeyin içinde oldukça hasta görünüyordun, dostum.

Atına binmiş, gün batımına doğru giden bir adam gibi."

"Kıskandığınızı söyleyebilirim." Ellerimi birbirine sürttüm. "Herkes benim kadar havalı görünemez."

"Çok havalı." Gülümsüyor ve sonra kaşlarını kaldırarak soruyor: "Sormak zorundayım, evlenme teklifinde acele etmenizin bir nedeni var mıydı? Sadece merak ettim."

"Eğer bir şey ima ediyorsanız, cevabım hayır. Biz sadece evlenmek istiyoruz, hepsi bu."

"Hamile olduğumu mu varsayıyorsun?" Aubree konuşmaya katılarak soruyor.

Hayes elini kaldırır. "Hiçbir şey varsaymıyorum, sadece emin olmak istedim. Tüm bilgilere sahip olmak her zaman iyidir."

"Değiliz," diyor Aubree.

"Yazık," diyor Hattie. "Bir av tüfeği düğününü çok isterdim." Sonra beni kucakladı ve tebrik etti. "İkiniz adına çok mutluyum. Şimdi yüzüğü göreyim."

Aubree elini kaldırıyor, Hattie de alıyor. Bana bakmadan önce birkaç saniye yüzüğü inceledi. "Wyatt, onun için daha mükemmel bir şey seçebileceğimi sanmıyorum. Bu ... bu çarpıcı."

Belki de Aubree'yi sandığımdan daha iyi tanıyorumdur.

Aubree önce yüzüğe, sonra da bana bakıyor. "Gerçekten mükemmel."

Mükemmel, değil mi?

Bazıları bunu benim için bir kazanç olarak sayabilir.

Tren büyük bir kayıp olabilir. İçinden yuvarlanmakla birlikte. Çene sıyrığı ve tahterevallili sarılma girişimi, ama ring ... ring bir kazançtır.

Ama merak ediyorum, çünkü Aubree tüm bu çaba boyunca numara yapmakta oldukça iyiydi, yüzüğün mükemmel olduğunu söylerken gerçekten bunu mu kastediyor yoksa rol mü yapıyor? Önemli olduğundan değil, ama bilirsiniz, sadece egonun hatırına, bu yorumun gerçek olup olmadığını bilmek güzel olurdu.

"Teşekkür ederim. Tüm yüzüklere bakarken aklımda sade ama zarif bir şey vardı. Bunu gördüğümde bana hemen seni hatırlattı."

Bu yalan değil. Gerçekler bunlar. Aubree yüzüğü gibi hissettim.

Hattie ellerini birbirine kenetler. "Ne kadar güzel değil mi? Birlikte çok tatlılar. Birbirleri için çok mükemmel ve doğru kişiler. Zıt kutuplar birbirini çeker gibi bir şey, tıpkı Hayes'le benim gibi. Ama biliyorsun, Hayes ve ben daha uzun süredir birlikteyiz, önemli olduğundan değil, ama birlikteyiz ve tabii ki birlikte yaşıyoruz, sen de öyle, ama biz daha uzun süredir birlikte yaşıyoruz. Tüm bunları Wyatt'ın Hayes'ten önce evlenme teklif etmesini kıskandığım için mi söylediğimi merak ediyorsanız, hayır. Azıcık bile değil. Bence bu harika, özellikle de sizi yeni öğrendiğimizden beri. Hayır, kıskanmadım. Aslında heyecanlandım. Sizin adınıza çok mutluyum ve en ufak bir kıskançlık bile duymuyorum. Azıcık bile değil."

Hattie, Aubree'nin oyunculuk yeteneğini fark etmedi. Çünkü onun tamamen kıskanç olduğunu söyleyebilirim.

"Hattie. . ." Hayes diyor ki.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerinde bir kaş çatma var. "Evet?"

Boynunun arkasını çekiştiriyor, gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyor. "Biraz kıskanmış gibi görünüyorsun."

Vay canına, dostum. Bu tür düşünceleri içimde tutmam gerektiğini bile biliyorum. Neden bunu yüksek sesle söylemenin birilerine yardımcı olacağını düşünüyor?

"Kız kardeşimi kıskanmıyorum. O mutluluğu hak ediyor," diyor Hattie. "Ben burada iyiyim. Size hiç kızgın değilim. Düşünecek olursam, açıkçası evlenmek bile istemiyorum, alınmayın çocuklar. Ama evlilik, iğrenç. Ömür boyu birine bağlanmak istemiyorum. Hayatımı bir kenara bırakıp bana kollarını açmış ve hazır olan kişiye koşma seçeneğine sahip olmayı seviyorum."

Ve şimdi ateşle oynuyor.

"Affedersiniz?" Hayes onun tuzağına düştüğünü söylüyor. Bu Rowley kadınlarına bulaşılmaz. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Kendisiyle gurur duyan Hattie, Hayes'le birlikte uzaklaşır.

Bu konuşmanın bir parçası olmadığımı sevindim. Hayır, mutlu bir nişanlım var ve ... Aubree neden bana öyle bakıyor?

Sanki aklında cinayet varmış da bunu dudaklarına yapışmış manyakça bir gülümsemeyle maskeliyormuş gibi.

Hayes, aslında o konuşmayı buraya getirebilir misin?

Yalnız olmamıza rağmen alçak sesle konuşarak, "Bu da neydi böyle?" diye soruyor.

"Kız kardeşin mi? Oh, sanırım o-"

"Evlenme teklifi, Wyatt."

Evet, ben de bundan bahsettiğini düşünmüştüm ama görüyorsunuz, her zaman ilk başta konuyu saptırıyorsunuz. Belli ki bu sefer işe yaramamış.

"Ah şu." Ellerimi kalçalarına koyuyorum, sanki samimi bir an yaşıyormuşuz gibi davranıyorum. O bir serseri mayın ve şu anda taşaklarımın yüksek risk altında olduğundan hiç şüphem yok. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Peki tam olarak nasıl olması gerekiyordu?"

"Komik bir hikâye," diyorum.

"Şimdiden güldüğümü hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor.

Vay be.

Zorlukla yutkunarak, "Şey, tren, dansçılar ve konfeti topları benim fikrim değildi. Hepsi Ethel'in fikriydi. Evlenme teklif etmeyi düşündüğümde ondan yardım istedim. Sadece bize şarkı söyleyeceğini düşünmüştüm ama o biraz abarttı. Dee Dee de işin içindeydi. Kulaklığı ve her şeyi vardı. Hâlâ kiminle iletişim kurduğunu anlamaya çalışıyorum. Her neyse, tüm bunlar onun suçu, o yüzden benden nefret etmeyin."

Aubree sahneye geri dönmüş olan Ethel'e bakıyor, gülümsüyor ve bize el sallıyor. Biz de el sallıyoruz.

"Seni kasabada yeni yapan da bu," diyor Aubree. "Ethel'i asla bir şey planlamaya dahil etme. Sonu sadece kötü biter."

"Bu kötü bitmedi. Benim için harika bitti. Evet dedin ve tüm kasaba bunu gördü."

Elini göğsümde gezdiriyor ve yakından konuşuyor. "Evet, ama çocuk treninden düştün, çeneni sıyırdın, yüzüğü kaybettin, yüzüğü buldun ve tüm bu süre boyunca yeşil göründün. Baş başa kaldığımızda henüz gazabımla karşılaşmadığından bahsetmiyorum bile."

"Ooo." Titriyorum. "Benimle iyi vakit geçirerek dalga geçme."

Gözlerini deviriyor ve benden uzaklaşıyor. "Çok sinir bozucusun."

Aubree, Hayes, Hattie, Abel, Echo, göğsünde uyuyan Mac'i taşıyan Ryland ve ben handaki ateş çukurlarından birinin etrafında bir daire oluştururken önümüzde GÜZEL BİR ATEŞ parlıyor. Uzun bir öğleden sonra akşama dönmüştü ve kasabadaki neredeyse herkes bizi tebrik etti. Ethel'le konuşarak, ona iltifat ederek ve teşekkür ederek yarım saat geçirdik. Bizimle fotoğraf çektirdi ve sonra etrafta dolaştı,

gelmiş geçmiş en destansı evlenme teklifini nasıl yaptığıyla övünüyordu. Onun sözleri, benim değil.

Tren girişinin epikliği bir iki kademe düşürdüğüne eminim.

Hattie Hayes'in kucağında oturuyor, Echo ve Abel Ryland'ın yanında, Aubree ise benim yanımda oturuyor, elinde bir sopa var ve arada bir ateşi dürtüyor.

"Düğün hakkında bir fikrin var mı?" Hattie soruyor.

"Daha yeni nişanlandılar, bebeğim. Gerçekten bunu düşünecek zamanları olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi Hattie. "Ama Maggie yarın kasabaya geliyor ve eğer yardım istersen, onun senin kızın olduğunu biliyorsun."

"Maggie kim?" Ben soruyorum.

"Hattie'nin en iyi arkadaşı," diye cevaplıyor Aubree. "Bir düğün planlama şirketi var." Aubree dikkatini Hattie'ye çevirir. "Erkek arkadaşını da getiriyor mu?"

"Evet," diye heyecanla yanıtlıyor Hattie. "Onları birlikte göreceğim için çok heyecanlıyım. Aslında birbirlerini bir süredir tanıyorlar. Kardeşinin en iyi arkadaşı. Bir süredir ondan hoşlanıyormuş ama Maggie gibi bir kız olduğu için, kardeşinin düğün gecesi dışında hiç harekete geçmemiş. Öpüşmüşler ve o da neredeyse kaçmış. Her neyse, Bora Bora'da yeniden bir araya geldiler, adada aşkı buldular ve birlikteler. Çok heyecanlıyım."

"Onun yardımına ihtiyacımız olmayacak," diyor Aubree. "Sadece küçük bir şey yapacağız. Muhtemelen sadece adliyede bir şey."

"Ne?" Hattie daha uzun oturur. "Bir mahkeme düğünü mü? Ama . . . büyük bir parti istemiyor musun?"

Aubree ateşi dürtürken "Hayır," diyor. "Bu istediğim son şey. İlgi çekmek istemiyorum. Sadece evlenmek ve hayatımıza devam etmek istiyorum."

Omzuna sarılıyorum. "Ne kadar romantik, değil mi?"

"Çok romantik," diyor Echo, ateşin etrafında daire oluşturduğumuz süre boyunca hiçbir şey söylemediği için beni şaşırtarak.

"Mac'i çiçekçi kız olarak almayacak mısın?" Ryland soruyor.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu sanmıyorum. Biz sadece ... .. Bilmiyorum, kaçabiliriz." Aubree omuzlarını silkiyor. Ama bu yanıt kardeşlerinin hoşuna gitmiyor çünkü yüz ifadeleri öfkeye dönüşüyor.

Ryland, "Kaçamak olmayacak," diyor. "Seninle koridorda yürüyeceğim, o yüzden kaçma kelimesini aklından sil. Böyle bir şey olmayacak."

"Evet, sen hayatının aşkına bakarken ve kabul ediyorum derken ben de elimde bir buketle senin yanında duracağım. Kaçmak yok."

"Biliyor musun?"-Aubree gözlerini ateşe dikmiş, konuşmanın duygusundan tamamen kopmuş gibi görünüyor-"bazıları düğünün çift hakkında olduğunu söyleyebilir, bu yüzden eğer kaçmak istiyorsak-"

"Kaçmak yok," diyor Ryland tekrar, bu sefer Mac'i uyandırarak.

"Çok gürültü yapıyorsun," diyor huysuz bir sesle.

"Üzgünüm," diyor Ryland onun sırtını sıvazlarken. "Hadi seni eve götürelim." Sandalyesinden kalkıyor ama Aubree ve bana dik dik bakıyor. "Kaçmak yok. Duydunuz mu beni?"

Gelinimi mutlu etmekten yanayım ama gelinin erkek kardeşini kızdırmak istediğimi sanmıyorum. Bazen gerçekten korkutucu olabiliyor.

"Anladım," diyorum.

"Biz de geri döneceğiz," diyor Hattie ayağa kalkarken. "Üşümeye başlıyorum."

Hayes ayağa kalkar ve onun elini tutar. "Tebrikler, ikinize de." Yumuşakça gülümsüyor. Hattie de bizi tebrik ediyor ve sonra yola çıkıyorlar.

Bir sonraki ayağa kalkan Abel oldu. "Şurada bayılıyorum," diyor sandalyesini göstererek. "Birkaç dakika daha geçseydi bayılmış olacaktım ve kasaba doktorlarını ateş çukurunun önünde salyalarını akıtırken yakalarsa bu ne kadar ağaçlayıcı olurdu."

"Aşğılayıcı," diyorum elini sıkarken.

"İkinize de tebrikler." Abel başını sallıyor. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum, çünkü vay canına, ama evet, kendimi davet ettiğim kaçamak olmayan samimi düğün için heyecanlıyım. İyi geceler çocuklar."

Ve sonra Echo yükselir.

Bizi tebrik etmek için yanımıza geldiğinde ilk başta onu neredeyse tanıyamıyordum. Üzerinde tipik hasır şapkası veya tulumu yoktu, bu yüzden bir saniye sürdü. Neyse ki sesini hemen tanıdım.

"Aubree, biraz sohbet edebilir miyiz?"

"Elbette," diyor Aubree ayağa kalkıp yan tarafa doğru yürürken, karanlıkta onları zar zor görebiliyorum.

Echo'nun ona bir şeyler söylediğini ve Aubree'nin başını salladığını izliyorum. Bana doğru bakıyorlar ve sonra sırtlarını bana dönüyorlar.

Orada ne haltlar dönüyor?

Neredeyse işbirliği yapıyorlarmış gibi görünüyor, ama ne konuda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir dakika kadar sonra birbirlerine sarıldılar ve Echo, Aubree'yi bir kez daha ateşin önünde bana katılması için bırakarak gitti. "Uh, bunun ne hakkında olduğunu paylaşmak ister misin?" diye sordum.

"Sadece bizim için ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu."

"Hı-hı, peki bunu neden benim önümde söylemedi?"

Aubree omzunun üzerinden bana bakıyor. "Seninle evlenmem için beni tehdit etmediğinden emin olmak istedi."

"Gerçekten yaptı mı?" Ben sordum.

"Hayır." Aubree gülüyor. "Sadece benim adıma mutlu olduğunu söyledi ve sonra bana işle ilgili bir soru sordu. Önemli bir şey değil."

"Tamam, çünkü eğer ona bizden bahsettiysen, bana da söyleyebilirsin, biliyorsun. Saklamak zorunda değilsin. En iyi arkadaşım ikimizi biliyor."

Aubree ateşi karıştırırken duraksıyor. "En iyi arkadaşın kim?"

"Adı Laurel. Onunla bu hafta tanıştım. Yüzüğü seçmeme yardım etti."

"Bekle, o senin lezbiyen olan arkadaşın, değil mi? Cinsel tercihi onu tanımlamıyor ama bu yüzden mi onunla evlenemedin?"

"Doğru," diyorum. "Eğer anlatacak birine ihtiyacın varsa, sorun değil Aubree. Yine de benim bilmem daha iyi, böylece bizi kimin bilip kimin bilmediğini yönetebilirim."

İç geçiriyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Evet, biliyor. Birkaç gün önce ona söyledim çünkü her şeyle mücadele ediyordum ve konuşacak birine ihtiyacım vardı. Durumdan uzak olduğu için en iyisinin o olacağını düşündüm."

"Bunu anlayabiliyorum. Az önce seni kontrol ediyor muydu?"

"Öyleydi. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedi. Ona halka açık bir gösteri olmadan da yapabileceğimi söyledim ama tekliften ve her şeyin ilerlemesinden memnunum."

"Halka açık gösteri, Wallace öğrendiğinde toplumdaki duruşumuzu sağlamlaştırmak içindi. İnanın bana, sorular soracaktır. Bunu kabul etmesine imkan yok. Eline geçen her fırsatta bunun yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışacaktır."

"Gerçekten eğlenceli birine benziyor," diyor Aubree alaycı bir ifadeyle. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Peki, ne zaman evleniyoruz?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

"Gelecek hafta diye düşünüyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Bu kadar hevesli, ha?"

"Kendimi evlilik için saklıyordum," diyorum alaycı bir ses tonuyla. "Evlenmeye hazırım."

"Rüyanda görürsün, Preston." Şimdi tamamen bana doğru dönüyor ve bacaklarını poposunun altında birleştiriyor. "Wallace ne zaman evleniyor?"

"Birkaç ay. Tam olarak hatırlamıyorum ama biraz zamanımız var. Beklememeyi tercih ederim, her ihtimale karşı

bizden önce kaçacak. Yani ne kadar erken olursa o kadar iyi. Evlendiğimizde ona söyleyeceğim."

"Sence kızacak mı?"

"Öfkeli," diyorum. "Bu konuda saçmaladığını söylememesine imkân yok ama işin o tarafını ben halledebilirim. Sadece beni seviyormuş gibi davranmana ihtiyacım var."

"İşi zorlaştırıyorsun."

"Öyle mi?" Ona takılarak soruyorum. "Zorlaştırıyor muyum?"

"Yüce Tanrım, Wyatt," diyor Aubree ben yüksek sesle gülerken. "Normal olamaz mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Özür dilerim. Ayrıca, teklife verdiğin tepki hakkında konuşabilir miyiz? Meme ucumu sallamaya mı çalışıyordun? Orada neler oluyordu?"

"Yüzlerce insan beni izliyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Beni uyarabilirdin. Evlenme teklif etmeyi planladığını bana söyleyebilirdin."

"Aklımda, teklife gerçek tepkinizi vermenizi umuyordum."

"Evet, bunu anladın. Yaşadıklarınızdan daha gerçek olamaz."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Evet, garip davranıp meme ucumu sallamaya çalışabileceğini düşünmemiştim."

Gözlerini deviriyor. "Meme ucunu sallamaya çalışmıyordum. Tanrım, çok dramatiksindir. Elini sıkmaya çalışıyordum."

"Bir kez daha, bu çok romantik."

"Kafam karıştı ve hazırlıksız yakalandım. Ethel sana doğrudan şarkı söylerken, çiçekler parmak uçlarında parıldarken dans pistinde duran sen değildin." "Hayır, ben bir çocukla birlikte süzülen cahil bir pisliktim."

"Yanlış ata binmiş beyaz bir şövalye gibi görünen bir tren."

Kıkırdıyor. "İçinden düşüp yüzüstü yere kapaklandığında gerçekten çok eğlendim."

Elimi ağrıyan çeneme bastırıyorum. "Evet, biliyorum, yüzümü ektiğimde gülmen gerekenden çok daha fazla güldün."

"Sinirsel bir kahkahaydı."

"Yalancı," dedim.

"Haklısın, yalan söylüyorum ama yine de hoşuma gitti. Yüzüğü kaybettiğini düşündüğünde yüzünde oluşan panik de hoşuma gitti."

"Korkudan taşaklarımın karnımı gıdıkladığını hissettim. Ethel bütün bu zahmete katlanıp yüzüğü kaybedersem hayatımı cehenneme çevirirdi. Yıkılırdı."

"Muhtemelen teklif gözyaşları içinde sona erecekti."

"Ve ben dizlerimin üzerine çöktüğümde dökmen gereken türden gözyaşları değil."

"Bir kez daha, bir uyarı iyi olurdu." "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Bunu tekrar yapmayı planlıyor musun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen. Şimdiye kadar eğlenceli bir deneyim oldu."

"Sadece ciddi sorunları olan biri bu düzenlemeye eğlence diyebilir," diyor sandalyeden kalkarken ve kollarını ovuşturmadan önce titrerken.

"Üşüdün mü?"

"Evet. Okyanustan esen rüzgar ateşi kesmeye başladı ve buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil. Ben de gitmeye hazırım. Bu sadece teklifin ikinci aşamasına geçebileceğimiz anlamına geliyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve "İkinci aşama kıyafetlerin çıkarılmasını da içeriyor mu?" diye sorar.

"Sen söyledin, ben değil," diyorum.

"Öyle bir şey olmayacak Preston."

"Bunu dün gece dilini boğazıma sokan kız söylüyor."

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

Çenesi şok içinde açılır. "Sen başlattın." "Ama adamım, sen bitirdin."

"Bazen sinir bozucu oluyorsun, biliyor musun? İkimiz de kendimizi kaptırdık. Görünüşe göre ikimiz de çok azgınız, bu yüzden böyle olması kaçınılmazdı. İnan bana, bir daha olmayacak ve birbirimizi nasıl öpeceğimizi anladığımıza göre, artık birbirimize iyi geceler öpücüğü vermeye gerek olduğunu sanmıyorum."

"Sence öyle değil mi?" Ben soruyorum.

Hana doğru ilerlemeye başladığımızda başını sallıyor.

"Amaç birbirimize alışmaktı ve biz de alıştık. şimdi birbirimize."

"Evet, teklifim karşısında duyduğunuz heyecan bunu gerçekten gösterdi."

Parmağıyla beni işaret etti. "Senin hatan, bunu unutma. Eğer bana sırrını söyleseydin, başım dönebilir ve heyecanlanabilirdim. Her türlü tepki, iletişim kurma fırsatını kaçırmamızın bir ürünüdür."

"Buna spontanlık deniyor. Bizde hiç yok mu?" "Unutma . . . Sürprizlerden hoşlanmam."

Hanın arka merdivenlerinden çıktık ve ona kapıyı açtım.

"Sürprizleri sevmiyorsan nasıl olaylı bir evliliğimiz olabilir ki?" Hanın arka salonundan geçip birkaç kişinin kahve ve ikramların tadını çıkardığı ana yaşam alanına doğru yürürken ona soruyorum.

"Olaylı olmasını istemiyorum. Sıradan ve sıkıcı olmasını istiyorum. Her günümün nasıl geçeceğini bilmek istiyorum. Bir program, bir rutin istiyorum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum."

Titriyorum. "Biliyor musun, bu şekilde konuşman beni gerçekten heyecanlandırıyor."

Komik bir ifadeyle bana bakıyor. "Dişliler gidiyor mu? Edepsiz konuşmaları duyar gibiyim."

Tam hanın önüne geldiğimizde bir ses "İşte oradalar," diyor. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda, The Hot Pickle'ın dışında gördüğüm aynı kadınla karşılaşıyorum. Adı neydi?

Amalie?

"Nişan için tebrikler," diyor elini hamile karnına sürterek.

"Teşekkür ederim Amanda," diyor Aubree yanımda sertleşirken.

Bu doğru, Amanda. Kocası da Matt, pek de öyle görünmüyor ... bir dakika, işte orada, bir elinde bir tabak ikram, diğerinde bir fincan taşıyor.

"Oldukça iyi bir teklifti. Özellikle el sıkışmanız çok hoşuma gitti. Gerçekten romantizm çığlıkları atıyordunuz."

Dostum, ya bu kadın iliklerine kadar şımartılmış, kemiklerinde küf oluşmuş ve kalbine yosun sızmış çürümüş bir kaltak ya da içinde büyüyen bebek uzak bir gezegenden gelip içine yerleştirilmiş minicik bir uzaylı... ve onun tam bir kaba saba gibi davranmasına neden oluyor.

Uzaylı meselesi hakkında konuşmak ilginç olurdu, ama muhtemelen bu konuda gerçekçi olacağım ve onun tavrını küflü kemiklere ve yosun kalbine bağlayacağım.

Aubree bana yaklaşıırken, "Herkes bize baktığı için hazırlıksız yakalandım ve gergindim," diye cevap veriyor, kesinlikle normal, kendinden emin top toplayıcı değil. Bu kızın Aubree üzerinde nasıl bir etkisi var? Tıpkı en son nişanlandıklarında olduğu gibi, Aubree onun yanında tüm özgüvenini kaybetti.

"Hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanan biri olmadın. Muhtemelen büyürken babanın şiddet dolu yolundan gitmek istemediğin ve her zaman arka planda kalmaya çalıştığın içindir."

Bu kadın kim olduğunu sanıyor? Aubree'nin kişisel işlerini böyle konuşuyor.

"Nişanlının bunu bildiğini ve daha özel bir evlenme teklifi planladığını düşünebilirsin." Burnu kıvrılmış bir şekilde bana doğru bakıyor.

Evet, bunda küflü kemikler var. Hiçbir uzaylı bu kadar kaba olamaz.

Kiminle uğraştığını bilmemesi çok kötü.

"Gözlemin için teşekkürler Andrea." Ne yaptığımı gördün mü? "Ama bu kasabanın Aubree'yi ne kadar sevdiğinin farkında değilsin. Ona ne kadar değer verdiklerini. Bu günü onun için neşeli kılmak istediler. Bizimle birlikte kutlamak istediler."

"Her zaman Rowley'lerin hayranı oldular, değil mi?" diyerek tiradımı yarıda kesti. "Yine de sevgilerinin daha çok Cassidy ve şimdi de Hattie'ye yönelik olduğunu söyleyebilirim."

Vay canına.

"Yine de muhtemelen Aubree'nin etrafında toplanıyorlar çünkü o her zaman dışarıda bırakılan kişiydi, değil mi Aubree?"

Aubree bana doğru kıvrılıyor. Kahretsin, çok rahatsız. "Neden böyle garip bir tepki verdiğini açıklayabilir."

"Tuhaf değildi," diyorum. "Gerçektir. İlgi odağı olduğunda gerilir ama dudaklarında hiç bu kadar büyük bir gülümseme görmemiştim. Bir kasabanın bir kişi için bu kadar düşünceli bir şekilde bir araya geldiğini hiç görmemiştim ve bugün hissettiğim kadar sevgiyi hiç hissetmemiştim. İstedığınız kadar küçümseyici yorumlar yapabilirsiniz, ancak bunların birbirimize duyduğumuz sevginin bir yansıması olmadığını, mutsuzluğunuzun ve her gün hissettiklerinizi başkalarına da hissettirme çabanızın bir yansıması olduğunu biliyoruz."

Sonra bir inanç sıçraması yapıyorum ve Aubree'nin elini tutmak için uzanıyorum, onun için burada olduğumu, yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Geri çekilmesini, elini tutmamı reddetmesini bekliyorum ama yapmıyor.

Onun yerine parmaklarımızı birbirine doluyor, avucunu benimkine daha sıkı bastırıyor.

Bana güveniyor.

Bana inanıyor.

Bu bağlantıya inanıyor.

Bu aşk olmayabilir, ama olması da gerekmiyor. Birbirimiz için daha derin bir anlayışa sahibiz, bu hafta paylaştığımız öpücüklerin veya yaptığımız anlaşmanın ötesine geçen bir şey. Bu birbirimizi takdir etmektir.

Amanda ellerini kalçalarına koymuş, her zamankinden daha öfkeli görünüyor. "Benim hakkımda böyle bir varsayımda bulunmaya nasıl cüret edersin?"

"Tıpkı Aubree hakkında bir varsayımda bulunduğun gibi mi?" Elini daha sıkı sıkarak soruyorum. "Arkadaşmışsınız, onu tanıyormuşsun gibi davranıyorsun ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Her gün ölen kız kardeşinin çiftliğinde çalışan, kız kardeşinin hayalini gerçekleştiren bu kadının nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyorsun. Anne ve babasını kaybetmenin acısını hala yaşayan yeğenine bakması için kardeşine yardım ederken nasıl sevgi dolu bir kalbe sahip olduğunu bilmiyorsunuz. Ve bu kadının kasabadaki herhangi birine yardım etmek için hayatını nasıl bir kenara bırakacağı hakkında hiçbir fikriniz yok. İnsanların bugün kutlama yapmasının nedeni Aubree'nin kendini ön plana çıkarması. Kendine bir an verdi. O yüzden buraya gelip onun mutluluğuna gölge düşürmeye çalışmayın. Buna izin vermeyeceğim."

Amanda kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir kalçasını yana yatırıyor. İşi bitmedi. Vücut dilinden ve gözlerindeki tedirginlikten bu açıkça anlaşılıyor. "Herhangi bir yazar biri hakkında güzel şeyler söyleyebilir, ama gerçekten ciddi misiniz? İnsanlar ikinizi şehirde gördü, yan yanasınız ama hiç samimi değilsiniz. Birbirine çok aşık görünen iki insan olarak, hiç de öyle görünmüyorsunuz."

Tam bir şey söyleyecekken Aubree bana yaklaşıyor, eli hâlâ elimde, omzu omzuma geliyor. Kendini cesaretle doldurduğunu görebiliyorum ve elini üç kez sıkarak bu işte birlikte olduğumuzu bilmesini sağlıyorum.

"Amanda," diyor Aubree, sesi titreyerek. "Yollarımızı ayırdığımızı anlıyorum ama mutsuzluğunu bana ve büyük günümüze yansıtmaya çalışmazsan sevinirim."

Basit bir yorum. Onun yerinde olsaydım yapacağım bir hakaret değil, ama Amanda'nın şok olmuş bir bakışla geri çekilmesi için yeterli.

Belki de Aubree'nin kendini savunmasını beklemiyordu. Belki de birbirlerini tanıdıkları onca zaman boyunca Aubree asla kendini savunmadı. Belki de Amanda, Aubree'nin geçmişî hakkındaki bilgisini kendi lehine kullandı ve babasının yaptığı gibi Aubree'nin üzerine yürüdü. Her iki durumda da, Amanda'nın yüzündeki şaşkın ifade Aubree'nin uzaklaşması için gereken tek işaretti.

Aubree el ele tutuşup beni olumsuzluklardan uzaklaştırıyor ve doğruca otelin kapısından dışarı çıkarıyor. Elimi bırakmıyor ve tek kelime etmiyor. Öfkeyle titriyor, bu yüzden ben de tek kelime etmiyorum. Onun yerine yanında durup elini sıkarak bu konuda yalnız olmadığını hatırlatıyorum.

Sonunda arabama vardığımızda, onu yolcu tarafına götürüp kapıyı açıyorum ama içeri girmiyor. Onun yerine bana doğru döndü ve bana baktı.

"Bu çok utanç vericiydi. Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?" diye sordum. "Özür dileyecek bir şey yok. Pislik gibi davranan sen değildin. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"O sadece ..." Aubree başka tarafa bakıyor. "O iyi bir insan değil ve geçmişî gündeme getirmesinden nefret ediyorum. Beni hayatımın o döneminden çok iyi tanıyor. Bunun gündeme gelmesinden ya da insanların bunu bilmesinden hoşlanmıyorum. Sadece bunu duymak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Seni yargılayacağımdan mı korkuyorsun?" diye sordum.

Gözleri benimkileri buluyor. "Hayır," diye cevap veriyor. "Yani, sen

."

"Sesi titriyor. "Sen . ... beni savundun."

"Tabii ki yaptım," diyorum. "Gerçekten orada öylece durup seni kötü hissettirmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayatta olmaz. Kocasının sessizliğinden, orada öylece durup petit fours yemesinden anladığım kadarıyla çok mutsuz ve bu mutsuzluğunu sana yansıtıyor. Onun sorunu, bizim değil."

"Sanırım değil." Bakışlarını kaçırıyor ama aklında başka bir şey olduğunu anlayabiliyorum, o yüzden çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Neyi söylemiyorsun?"

"Bu aptalca." Başını sallıyor. "Hiçbir şey aptalca değildir. Sadece söyle bana."

"Bunu sormamalıydım bile," diyor.

"Aubree." Gözlerimin içine bakması için onu zorladım. "Sor."

Ağır bir iç geçirdi ve sonra "Ciddi miydin?" dedi. Bana bakarken gözleri inanılmaz derecede büyük görünüyor. "Öyle demek istemediysen sorun değil, ama sadece merak ediyordum-"

"Ne demek istedim?" diye sordum.

Dudaklarını ıslatıyor ve sonra usulca, "Amanda'ya söylediğin sözlerde ciddi miydin, yoksa bu ... yazar beyninin o anda bulduğu bir şey miydi?" diye soruyor.

Sikeyim. Bu kadının ne kadar inanılmaz olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Kalbini, görünüşünü, gücünü küçümsüyor. Kahretsin, bu kadar incinmiş olmasından nefret ediyorum.

Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerine nazik bir öpücük konduruyorum. "Her kelimesinde ciddiydim," diyorum. "Bu ilişki söz konusu olduğunda nasıl tanıştığımız ve sana duyduğum bu sahte aşk gibi yalan söyleyebileceğim şeyler var ama yalan söyleyemeyeceğim şeyler de var. Ve bu da senin bir insan olarak kim olduğun. Özünüz, ahlakınız, değerleriniz, bunların hepsi doğru. Bu benim yapabileceğim bir şey değil-"

Söylediklerimi bitiremiyorum çünkü eli boynuma dolanıyor ve beni ağzına doğru çekiyor, beni öpüyor ve sertçe öpüyor.

Bir an için şok oldum, ama dili dudaklarımı onunkiyile birleştirdiği anda ben de aynı şeyi yaptım ve onu SUV'uma doğru bastırırken bir elimi kalçasına koydum, ağzım onunkini keşfederken o da benimkini keşfediyordu.

Kahretsin, bu dudaklar. Daha önce öptüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar. Dolgun ve yumuşak ama aynı zamanda çekingen ve ürkek. İstekliler, ama tam olarak girmiyorlar. Kontrolü ele almamı bekliyorlar ve ben kontrolü ele almayı gerçekten çok seviyorum.

Elimi başının yanına getiriyorum, SUV'a doğru bastırıyorum ve başımı yana doğru eğerken pelvisimi onunkine doğru itiyorum, böylece dili ağzımda dolaşırken ikimize de daha iyi erişim sağlıyor.

Çok tatlı.

Çok lezzetli.

Çok sert bir dış kabuğu var, ama içi sıcak ve-

"Bir oda bulun!" diye bağılıyor biri birkaç metre öteden, ikimizi de ürkütüyor.

Aubree'nin eli ağzına gidince geri çekiliyorum. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Aman Tanrım, özür dilerim," diyor çabucak. "Ben ... .. Bana ne oldu bilmiyorum."

Gözle görülür bir şekilde stresli olduğunu, kendinden ve hareketlerinden emin olmadığını görünce havayı yumuşatmaya karar verdim. Bunu fazla düşünmesine ihtiyacım yok çünkü o fazla düşünmeye başlarsa ben de aynısını yaparım ve bu da ihtiyacım olan son şey.

Ben de "Sanırım iyi geceler öpücüğünü bitirmekten korktun, bu yüzden bir tane daha almak zorunda hissettin" dedim.

İfadesi düzleşiyor ve o çok sevdiğim sinirli bakışı yeniden ortaya çıkıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ne için teşekkür ederim?" diye sordum.

"Seni neden bu kadar dayanılmaz bulduğumu hatırlatıyor."

Arabasının kapısını açtım ve binmesi için işaret ettim.

"Leydim için her şeyi yaparım."

Kapıyı üzerime kapattı ve kemerini bağladı.

Şu anda o öpücüğün etkisinde olmasaydım, tepkisine gülebilirdim bile. Ama kahretsin. Bu beklediğim bir şey değildi.

Onu daha önce de öptüm ve hoşuma gitti. Her saniyesinden hoşlandım.

Ama o öpücük. Ayak parmaklarıma kadar hissettim. Midemin çukurunda hissettim.

Kafama vurduğunu hissettim, bana orada bir şey olduğunu söylüyordu. Görmezden geldiğim ve henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir şey.

Bu yüzden de her şeyi bir kenara itiyor ve aklımın bir köşesine koyup dokunmuyorum.

Yanına bile yaklaşmam.

Çünkü yaparsam korkuyorum. Tekrar incinebilirim.

OceanofPDF.com

Chapter Fifteen

AUBREE

"Aman Tanrım, bu çok harika olacak," diyor Maggie ellerini birbirine vururken, istemediğim bir düğün için fazlasıyla heyecanlı.

Bu hafta bal stoklamak için Hattie ile konuşmak üzere Badem Dükkânı'na geldiğimde Maggie'nin geleceğini unutmuştum. Dünkü kargaşayı suçluyorum.

. . o öpücük ve dün gece Wyatt bana sarılırken çok ağır nefes almamaya çalışarak geçirdiğim garip gece. Onu tekmelemeyi, bana sarılmamasını söylemeyi düşündüm ama ne zaman bir şey söylemeye cesaret etsem, o bana sarıldığında ne kadar iyi uyuduğumu hatırladım. Ve uykuma gerçekten değer veriyorum. Bu yüzden onu kovmadım. Ama bu sabah misafirhaneden ayrıldım ve doğruca işe gittim. Hem de pazar günü. Aklıma gelen her şeyi yaptım, buna dikkatsiz çöpçüler tarafından rüzgârla sürüklenmiş gibi görünen çöpler için patates tarlalarını aramak da dahildi.

Ve açlıktan öldüğüm noktaya kadar kaçınmam bana iyi hizmet etti. Wyatt bana mesaj attı.

Bana ögle yemeği hazırladı, ben de kibarca reddettim ve çiftlikten çıkıp kasabaya geldim. Wyatt sorarsa diye bir tavuklu sandviç alıp baldan bahsedecektim.

Ama onun yerine, aşırı hevesli bir Maggie ve yeni erkek arkadaşıyla karşılaştım.

"Bu düğünü gerçekten büyütmek istemiyorum," diyorum. "Cidden, muhtemelen bir adliye sarayı bulup o şekilde yapacağız."

"Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum." Maggie, kendi deyimiyle sade ama şık bir düğünün ana hatlarını çizmek için kullandığı kalemi kapatıyor. "Ahırda olacak, aile dantellerle kaplı saman balyalarının üzerinde oturacak-"

Ön kapının zili çalıyor ve Mac'in "Maggie!" diye bağırarak sesini duyana kadar dikkatimi dağıttığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Sonra küçük ayakları yere vuruyor ve Maggie'nin kollarına atlıyor.

"Selam Mac. Nasılsın?"

"Güzel." Mac, Maggie'nin erkek arkadaşı Brody'ye bakar ve "Bu kim?" diye sorar.

"Bu benim erkek arkadaşım. Adı Brody."

Mac onu bir aşağı bir yukarı süzer ama görmezden gelerek, "Aubree Teyze'nin bir erkek arkadaşı var ve evleniyorlar," der. "Ben de öyle duydum," der Maggie şeytani bir ses tonuyla, sanki az önce ahır düğünü hayallerini gerçekleştirmenin anahtarını fark etti. "Ben de tam teyzen Aubree ile düğünü hakkında konuşuyordum."

"Maggie," diye uyarıyorum, nereye varmak istediğini anlıyorum. "Ve bana ne söyledi biliyor musun?"

"Maggie, yemin ederim."

Bana gülümsedi ve "Düğün istemediğini" söyledi.

Mac'in kafası bana doğru dönüyor ve saniyeler içinde üç kat büyüyen o kocaman gözler bana bakıyor. "Düğün istemiyor musun?"

Evet, Maggie her şeyi doğru yaptı.

"Sadece büyük bir tane istemiyorum," diye nazıkçe cevap veriyorum.

"Ama ... bu çiçekçi kızınız olamayacağım anlamına geliyor ve Ry Ry Amca çiçekçi kızınız olabileceğimi söyledi."

Mağazadaki adalardan birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Ryland, ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Ne var biliyor musunuz? İstedığınızı elde etmek için bir çocuğu kullanmak adil değil. Buna karşı bir yasa olmalı. Hayatınızda bir çocuk olması, onu kendi çıkarınız için kullanabileceğiniz anlamına gelmez. Yine de birçok ebeveynin bu ifadeye katılmayacağını söyleyebilirim. Bir insan yetiştirmenin tüm tatmin edici kısmı ve koşulsuz sevginin yanı sıra, muhtemelen çocuk sahibi olmanın faydalarından biri de budur.

Maggie, "Senden çok güzel bir çiçekçi kız olurdu," diyor.

"Ve Chewy Charles yüzük taşıyıcısı olabilir. Dün gece ona söyledim. Çok üzülürdü, Aubree Teyze."

Yüce Tanrım.

İç çekerek, "Peki." diyorum. "Adliyedeki düğünü atlayıp burada yapabiliriz" diye bitirdiğimde kapının üstündeki zil tekrar çalıyor.

"Gerçekten mi?" Ethel girişten sesleniyor.

Hayır.

Hayır.

Arkamı döndüğümde Ethel ve Wyatt'ın kapıda durduklarını görüyorum, yüzleri gülümsemeyle aydınlanmış.

Wyatt da onunla mı?

Basit bir tavuk salatalı sandviç nasıl bu hale geldi?

"Büyük bir düğün mü yapacağız?" Ethel soruyor. "İ Şeftali Topluluğu ile bu akşam buluşacağız. Her şeyi konuşabiliriz."

Elimi kaldırdım. "Gerek yok. Maggie bunu planlıyor olacak."

"Ama tartışmak için toplantıya katılmayı çok isterim," diyor Maggie. "Ama bu gece olmaz. Dışarı çıkmamız gerekiyor."

akşam yemeği için burlesk kulübüne."

"Çok güzel bir iş yapıyorlar," diyor Ethel. "Hiç gittiniz mi?" "Hayır," diyor Maggie. "Ama Hayes'le birlikte gidecektik.

ve Hattie. . ." Başını bana doğru çeviriyor. "Siz de gelmelisiniz. Sen ve Wyatt. Yolda düşünle ilgili her şeyi konuşuruz, sonra da Ethel, yarın seninle buluşuruz."

"Bu mükemmel olur." Ethel ellerini birbirine kenetler.

"Bir saniye bekle," diyorum.

"Burlesk kulübü, ha?" Wyatt, Ethel ve Maggie'nin buluşmasına engel olamadan araya giriyor. "Kulağa harika geliyor. Biz de orada olacağız."

"Bekle," dedim. "Bir saniye bekle."

"Mükemmel," diyor Hattie. "Şimdi hepinizin gitmesi gerekiyor ki ben de kapatıp hazırlanabileyim. Ryland, bu gece hepimiz çıksak olur mu?"

"Bana uyar. Mac ve Paw Patrol ile randevum var. film."

Mac heyecanla, "Patlamış mısırımızın içinde sakızlı solucanlar olacak," diyor.

Grup patlamış mısırdaki ne tür şeker sevdiklerini tartışmaya başladı. Sanki üzerimden yarı kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Bu nasıl oldu da Wyatt'tan kaçmaya çalışmamdan Maggie'nin planladığı, Chewy Charles'ın da dahil olduğu bir kasaba düşününe ve bunu konuşmak için burlesk kulübüne gitmemize kadar geldi?

Az önce ne olduğunu anlamıyorum.

"BİR İÇKİ İSTER MİSİN?" Hattie, Hayes, Maggie ve Brody'nin arkasındaki iki kişilik kanepeye oturduğumuzda Wyatt bana soruyor.

"Bu benim için bir gereklilik," diyorum, ruh halim pek de heyecanlı değil.

Daha önce burlesque kulübüne gitmişim ve çok eğlenceliydi. Akşam yemeği, içkiler ve kalabalıkla etkileşim içinde canlı bir gösteri. Ama sadece arkadaşlarımla gitmişim, asla bir erkekle gitmedim, hele yakında sahte kocamla hiç. Kırmızı kadife koltukların hepsi sahnenin ortasına bakıyor ve önlerinde yiyecek ve içecekler için çok az alan sağlayan bistro masalar var. Sahnenin önünde büyük kırmızı ve altın rengi perdeler yer alırken, yerden ve tavandan gelen ışıklar aşağıya doğru eğilmiş, sanatçıları bekliyor.

Partimizin geri kalanı gibi ön sırada olmadığımız için mutluyum çünkü herhangi bir etkileşim için hazır değilim. Zar zor giyindim. Sadece yüksek belli bir etek ve daracık bir üst giydim çünkü Hattie ve Maggie'nin şık giyineceğini biliyordum ve konu dışarı çıkarken giyilecek kıyafetlere gelince her zaman arkadaş baskısına boyun eğiyorum.

Wyatt'ın kıyafete verdiği tepkiyi toplama zahmetine bile girmedim. Sadece kolundan tuttum ve onu Hayes'in kullandığı cipe doğru çektim. Otuz dakikalık yolculuğun tamamını düğünün ayrıntılarını tartışarak geçirdik. Çiçekler, süslemeler ve ahırda evlenebileceğimiz yerler. Ahır konusunda sözünü kestim ve eğer çiftlikte evleneceksek en sevdiğim ağacın altında evleneceğimizi söyledim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum çünkü bu gerçek bir evliliğe mahsus olmalı, bu evliliğe değil, ama tüm sorular ve fikirler kafamı o kadar karıştırmıştı ki ağızımdan kaçırdım, bu da Hattie'yi ağlattı ve bunun ne kadar mükemmel olacağını söyledi.

Evet, şimdi en sevdiğim ağacın altında evleniyoruz, Mac çiçekçi kız, Chewy Charles yüzükleri taşıyacak, hala saman balyaları olacak ve Wyatt yüzünden The Cliffs makarna ve peynir sağlayacak - onun fikri.

Pasta yerine vişneli turtayı da unutmayın - neredeyse dondurma teklif edecektim ama ağızımı kapattım.

Sanki Wyatt'la aramızdaki mevcut ilişki ve şakalar üzerinden bir evlilik geliştiriyoruz, oysa birbirimizi sadece bir haftadır tanıdığımız düşünülürse, birbirimizi zaten bu kadar iyi tanımamamız gerekirdi.

Yine de yapıyoruz.

Bu yüzden içkiye ihtiyacım var.

"Sizin için ne sipariş edebilirim?" Wyatt kolunu kanepenin arkasına sarkıtıp ayak bileklerinden birini dizinin üzerinden geçirirken soruyor; siyah kot pantolonu ve kolları kıvrılmış düğmeli siyah gömleğiyle son derece rahat görünüyor. Tüm bu planlamayı adım adım ilerletiyor. Şaşkın değil, hatta her şey hakkında gülümsüyor.

"Alkollü her şey" diye cevap veriyorum.

"Eğer durum buysa, nasıl başa çıkabileceğini görmek için sana bir Jager bombası sipariş edeceğim."

"Ben açıkça perişan haldeyken neden bana karşı bu kadar kaba olmak zorundasın?"

Kıkırdıyor ve saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Özür dilerim Bayan Preston. İhtiyacınız olduğunda size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yüksek alkol oranına sahip meyveli ve lezzetli bir şey."

"Bunu yapabilirim. Sen de bir şeyler yemek ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Meze çeşitlerine bayılıyorum. Bufalo kanatları, patates derileri, enginar sosu ve bir de nachos."

"Bu iki kişilik mi?" diye soruyor saçlarımı parmağının etrafında döndürürken.

"Evet, ama elini çekersen alınma.

Gerginim."

Kıkırdıyor ve bana doğru dönüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Şu halinize bakın," diyor Hattie araya girerek. Telefonunu kaldırıyor ve "Gülümseyin" diyor.

Elbette Hattie bunun her saniyesini belgeleyecektir. O da tıpkı Cassidy gibi her anın tadını çıkarmak istiyor, özellikle de konu aşk olduğunda.

Wyatt kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Elim kalçasına düşüyor ve birlikte gülümsüyoruz. "Gah, siz ikiniz çok tatlısınız." Sunucumuz az giyimli bir kıyafetle beliriyor ve Hattie'nin ağzından çıkan ilk şey şu oluyor: "Arkamızdaki kız kardeşim ve erkek arkadaşıyla yeni nişanlandı. Gelecek hafta evleniyorlar ve biz de kutlamak için buradayız."

"Doğru yere geldiniz," diyor garson herkesin siparişini almadan önce. Wyatt bize meze tabağının yanı sıra kendisi için bir viski -bunu neden çekici bulduğumdan emin değilim ama öyle- ve benim için de şimdiden rahatlatıcı hissettiren bir Malibu günbatımı sipariş ediyor.

"Ee," diyor Wyatt, hâlâ saçlarımı döndürerek. "Gergin misin? Bunu halletmenin iyi bir yolunu biliyorum."

Hâlâ eğilmiş, elimi onun kalçasına koymuş durumdayım çünkü Hattie en güzel günüymüş gibi bize bakıp duruyor, ki muhtemelen öyledir, çünkü en iyi arkadaşı aşık, kız kardeşi sözde aşık ve o da aşık, yani dünyada her şey harika ve muhteşem. İşte tam da bu yüzden Hattie'ye Wyatt'la olan anlaşmam hakkındaki gerçeği söyleyemem. Yıkılırdı. Cassidy'nin Clarke'a gerçekten aşık olmadığını öğrendiğinde de yıkılmıştı. Benim de aynı durumda olmamı istemezdi. Oh ironi, özellikle de daha farklı olamayan kız kardeşler arasında.

"Peki bu hangi yol olabilir?" diye sordum.

"Eteğini çıkar, sana söyleyeyim."

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

"Affedersiniz?" Kıkırdıyor. "Bu kadar alıngan görünme."

"Alınmadım ama bunun nereden çıktığını anlayamadım."

"Bu kıyafetle ortalıkta dolaşıp ne kadar seksi görüldüğün konusunda benden yorum almayacağını mı sanıyorsun?"

"Yanılıyorsam düzeltin ama bir, kadınlar istedikleri gibi giyinebilirler, kontrol etmesi gerekenler erkeklerdir."

ve iki, biz b i r b i r i m i z e böyle şeyler söylemeyiz."

"Yok mu?" diye soruyor saçlarımı döndürmeye devam ederken. "Birbirimizi gaza getirmek için burada olduğumuzu sanıyordum."

"Buraya mal takası için geldik. Yani, dediğiniz gibi, toprağınıza karşılık benim elim."

"Evet, ama bu birbirimizin bir numaralı abartılı erkeği ya da kadını olamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Peki bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Yani, eğer iyi görünüyorsanız, size söyleyeceğim. Eğer sen

Kıçımın bu kotun içinde nasıl göründüğünü beğendiysen, bir şey söylemekten çekinme. Birbirimize iltifat etmek kötü bir şey değil. Bir yıl boyunca bu işi yapacağız, yani ayrıldığımızda birbirimizin bir numaralı hayranı olabiliriz. Bunu istemez misin?"

"Demek istediğim, ego artışına senin kadar ihtiyacım yok."

"Acıtacağını sanmıyorum," diyor. "Bu gece çok seksi göründüğünü söylersem, bunu bir arkadaşının iltifatı olarak kabul et."

"Tamam," diyorum.

"Ve biliyorsun, eğer iltifata karşılık vermek istersen, bu da seni incitmez."

"Evet, elbette, iltifata karşılık verilmesi gerektiğini düşündüğümde."

Yüz ifadesi düşüyor ve ben gülüyorum.

"Bilmeni isterim ki, bunlar benim seksi pantolonlarım. Sadece senin için giydim."

"Seksi pantolon, ha? Onları bu kadar seksi yapan ne?" diye sordum. "Onları her giydiğimde orgazm oluyorum."

"Yüce Tanrım," diye cevap veriyorum ve gülerken başını geriye düşürüyorum. "Bunun gerçekten bilmek istediğim bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Bize sorulan yeni evli bir soru olabilir."

"Sürekli hangi pantolonla orgazm olduğunuzu kim soruyor?"

"İnsanlar ..." diye uzatıyor.

"Sen bir aptalsın."

Sunucumuz içkilerimizi getirdiğinde biraz daha kıkırdıyor. Ona teşekkür ediyoruz ve ben tadına bakma zahmetine bile girmeden büyük bir yudum alıyorum.

Wyatt ise kehribar rengi sıvıyı bardağında evirip çeviriyor ve ardından bir yudum alıyor.

"Hepsini mideye indirecek misin?" diye soruyor bana.

"Muhtemelen," diyorum. "Hiç bu kulüplerden birine gittin mi? Seni etkileşime sokuyorlar. Ve etkileşime geçmek için alkole ihtiyacım olacak."

"Ne tür bir etkileşimden bahsediyoruz?" Yine saçımdan bir tutam alıyor. "Garsonlardan biri gibi giyinip etrafta kasıla kasıla dolaşmaya mı başlayacaksın? Çünkü bu görmem gereken bir şey."

"Hayır." Onunla alay ediyorum. "Ama bazen seyirciyi yardıma çağırıyorlar ve hayır cevabını kabul etmiyorlar. Giriş ücretini ödeyip ibranameyi imzaladığınız zamanı biliyor musunuz? Bu da onun bir parçası. Buraya geldiğinizde, sizi çağırmaları ihtimaline karşı hazırlıklı olmalısınız."

"Bu durumda, hiç içeceğimi sanmıyorum. Seni çağırırlarsa son anına kadar içime çekmek için tamamen ayık olmak istiyorum."

Bardağının dibini dudaklarına götürüyorum ve "Oh, içeceksin" diyorum. Sonra birlikte birkaç büyük yudum alıyoruz.

"Tamam, bunlar şimdiye kadar yediğim en iyi patates kabukları. Vay anasını," diyor Wyatt elindeki patatese bakarken.

"Sipariş verebileceğimi bildiğim için gelmeye evet dememin nedenlerinden biri de buydu."

"Daha fazlasına ihtiyacımız olabilir," diyor bir ısırık daha almadan önce. "Kahretsin, çok iyiler. Dışarıdan aldıkları çıtırtı kusursuz."

"Yemek eleştirmeni olduğunu bilmiyordum."

"Kasabadaki popülerliğim ve yemek tercihlerim göz önüne alındığında, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmanız gerektiğini düşünüyorum. Bu arada, By the Slice'ın benim etrafımda bir pizza tasarlayacağını, benim adımla vereceğini ve hatta kabuk için bir daldırma sosu önereceğini söylemiş miydiniz?"

Durduğumda ağzımın ortasında bir havuç vardı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," diyor, göğsü kabarmış, kendisiyle gurur duyuyor. "Bunu nasıl başardın?"

"Size söylüyorum, bu ayı pençeleri ve vişneli turtalar peynir ekmek gibi satılıyor ve diğer mal sahipleri de bu popüleriteden pay almak istiyor. Bu hafta içinde Keesha ile bir tat testi yapacağız. Güzel bir isim bulmaya çalışıyordum. Wyatt gibi basit bir şey düşünüyordum ama sonra W.J. Preston'ın sunduğu Thriller Killer isminin havalı olacağını düşündüm. Daha havalı bir isim olur, ne dersiniz?"

"Üzerinde bu kadar düşünmüş olmanız beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Neden?" diye soruyor ağzını peçeteye silerken. "Kıskandın mı?"

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Kasabaya geleli iki saniye oldu. Rowley'ler olarak hayatımız boyunca buradaydık ve Almond Store ile Almond Bay'in vazgeçilmezlerinden biriyiz. Bizim adımızı taşıyan bir şey olmalı."

"Keesha'nın adını verdiğiniz bir şey var mı?" diye soruyor. "Hayır, onun adını bir şeye mi veriyorsun?"

"Bir sonraki kitabımı ona ithaf ediyorum ve dedektifin onun adaşını almasını planlıyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Her şeyi yazdım. Çok heyecanlandım."

"Vay be." Başımı sallıyorum ve bir bufalo kanadı alıyorum. "Gerçekten de kafanı kasabanın kışına soktun, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Evet, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kafamı senin kışına en çok ben soktum."

Elimi kalbime bastırıyorum. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şeylerden biri."

"Biliyorum." Göz kırptıyor ve ben ona başımı sallamaya devam ediyorum.

"BU GÖSTERİ NE ZAMAN BAŞLIYOR?" Wyatt saatine bakarken sorar.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde. Bir şeye başlamadan önce insanları doyurmayı seviyorlar. Bu şekilde, garsonlar sürekli herkesin önünde hareket etmiyor."

"Mantıklı."

Hattie kanepede dönüyor ve bizimle konuşurken üst tarafa yaslanıyor. "Patates kabuklarını aldın mı?"

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayes burada onlar için inliyordu."

"İnleme diyemez misin?" Hayes soruyor ve onu kıkırdatıyor.

Yüzünü kapatıyor ve "Bunlar yatak odasında çıkardığın seslerdi" diyor.

"İnan bana, seni her gün patates kabuklarına tercih ederim." "Ben de Aubree'ye öyle söyledim," diyor Wyatt.

"O söylemedi.

inan bana."

Brody de arkasını döner ve "Patates kabuklarını ben alırdım. Üzgünüm, Maggie."

Maggie de dönüyor ve hepimize hitap ediyor. "Bunu söylemesinin tek nedeni daha önce ona kemiksiz bufalo kanatlarıyla evleneceğimi söylemiş olmam. Çok tuzlu."

"O kızartmalar kadar tuzlu değil." Brody Şef  p c ğ  verir. "MuhteŐemlerdi. Bir burlesk kulübünün bu kadar iyi yemekleri olacağını kim bilebilirdi?"

"Siz ikiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?" Hattie bize soruyor. Wyatt bunu söylerken elini çıplak kalçamın üzerinde gezdiriyor,
"En iyisi."

Eli yukarı doğru hareket ediyor ve yavaŐa eteğimin altına kayarken karnımın sıcaklıkla seğirmesine neden oluyor. Kalçamı okşarken yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışıyorum, bu beklenmedik Şehvet ŐimŐeęini doğrudan bacaklarımın arasına gönderiyor.

"Sevindim," diyor Hattie. "Hayes az önce herkes için bir tur daha sipariş etti, tadını çıkarın."

Wyatt boş bardağını masalarına doğru kaldırarak, "Teşekkür ederim," diyor.

Hepsi arkasını döndüğünde Wyatt'ın bana dokunmayı bırakmasını bekliyorum ama elini olduğu yerde tutuyor ve parmağını hafifçe tenimde gezdirmeye devam ediyor.

Matt'in bana hiç böyle dokunduğunu sanmıyorum. Beni hiçbir zaman herkesin içinde kendi kiŐisi olarak kabul etmedi ama Wyatt bunu yapmakta bir sakınca görmüyor ve benimle romantik olarak ilgilenmiyor bile.

Sessizce, "Elin eteğimde" diyorum.

"Evet,  yle," diyor kayıtsızca.

"Tamam, kaybetme ihtimaline karşı bildiğinden emin olmak istedim."

"Hayır, tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"K a l   a m ı okşadığını kimsenin göremediğini ama yine de bunu yaptığını biliyor muydun?"

"Sadece sizi rahatlatıyorum Bayan Preston," diyor. "Alkol tam da bunu yapıyor."

"Anlayabiliyorum." Bana bakmak için başını çeviriyor. "Bir saat önce sana böyle dokunuyor olsaydım parmaklarımı kırardın."

"Doğru değil," diyorum. "Tam bir yalancı."

"Hayır, geceleri bana sarıldığında parmaklarını koparmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bu farklı," diyor. "Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Bu rahatlık için."

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum. "Peki bu ne için?" "Sen beni durdurmadan önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için."

Ona doğru dönüyorum ve kolumu kanepenin arkasına koyuyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bütün gün beni görmezden gelmeye çalışsan bile, günün sonunda yine burada olacağımı, sana dokunacağımı, yanında olacağımı, sana iyi geceler öpücüğü vereceğimi göstermek istiyorum."

"Sanki daha fazlasını istiyormuşsun gibi söylüyorsun," diyorum. "Bunun tamamen platonik olduğunu söylediğimizi sanıyordum."

"Öyle." Sırıtarak ekliyor: "Ama oynamaktan zarar gelmez."

Yine de elini eteğimin altından çekip yeni doldurduğu içkisini masadan kaldırıyor ve doğrudan dudaklarına götürüyor.

Ben de aynısını yapıyorum. Ama o bir yudum alırken, ben bir yudum alıyorum.

"İçkin hakkında ne düşünüyorsun?" Boş bardağı masaya bırakıp bacaklarımı kanepede ona bakacak şekilde kıvrırken Wyatt bana soruyor.

"Çok beğendim."

Sırıtır ve gülümseyen yanağımı dürtüyor. "Anlayabiliyorum. Çakırkeyif misin, Aubree?"

"Hayır, sen?" Ve bu kocaman bir yalan çünkü, vay canına, kendimi iyi hissediyorum.

"Hı-hı," diyor kuşkuyla, tam da benim için masaya bir içki daha konurken.

"Hey, onu ben sipariş etmedim."

Hattie arkasını döner ve "Bu bizden, gösterinin tadını çıkarın" der.

İçkiyi elime alıyorum ve pipeti ağzımın önüne yerleştiriyorum. "Daha iyisini bilmesem, kız kardeşimin beni sarhoş etmeye çalıştığını düşünürdüm."

Wyatt ağzını sonuna kadar açıp kehribar rengi sıvının boğazından aşağı akmasına izin vererek içkisinin geri kalanını boşaltırken, "Bence iyi iş çıkarıyor," diyor.

"Sanırım bunlardan bir tane daha içersem kucağına oturabilirim," diyorum gün batımı rengindeki güzel içeceğime bakarken. Çok lezzetli.

"Beklemek zorunda değilsin, bebeğim. İstedğin kadar otur." Kucağını işaret ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bu çok fazla olur, sence de öyle değil mi?"

Wyatt, "Hattie Hayes'in kucağında oturuyor," diye dikkat çekiyor.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Çünkü onlar seks manyağı."

Wyatt kükreyerek gülüyor. "Birinin kucağında oturmanın seni seks manyağı yaptığını bilmiyordum."

Başımı salladım. "Hayır, ben ciddiym. Bir keresinde cinsel birleşmenin ortasında duymuştum ve daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Her açıdan kulaklarımı rahatsız ediyordu. Ve Hattie bana birden fazla orgazm olacağını bile söyledi. Böyle bir şey olamaz."

Wyatt başını yana eğiyor, kaşlarında soru işaretleri var. "Bir gecede birden fazla orgazm olmadın mı?"

"Hayır," diye alay ettim. "Bir tane alabildiysem şanslıyım. Yine de sorun değil." İçkimden büyük bir yudum alıyorum ve biraz daha sessiz konuşuyorum. "Erkek yapamadığında işe yarayan bir vibratörüm var."

"İstiyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Bir gecede iki kez boşalmanı sağlayabilir mi?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Olabilir."

"Ben duştayken hiç kullanıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. Şu anda kendimi gevşek hissediyorum. Hmm, belki de bu içkiler beni etkilemeye başlamıştır. "Hayır, çok gergindim. Ama ..." Eğilirken elimi kalçasına koyuyorum.

"Geçen gün koşuya çıktığında onu çıkardım ve çok eğlendim" deyin.

Dili dudaklarında geziniyor. "Beni düşündün mü?"

"Neden seni düşüneyim ki?" Ben soruyorum. "Öyle görünüyor ki garip."

"Tuhaf mı?" diye soruyor bana doğru dönüp parmağını kolumda gezdirirken. "Seni üzerimde tişört olmadan beni keserken yakaladım."

"Seni kontrol etmiyorum. Sadece inceliyorum." "Arada bir fark mı var?" diye soruyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Sizi kontrol etmek için dilinizi böyle ağzınızdan çıkarmanız gerekir." Dilimi dışarıda tutarak ve ona yukarıdan aşağıya bakarak gösteriyorum. "Şimdi incelemek, işte böyle olur." Başımı rahatça yana eğiyorum ve yavaşça yukarı aşağı bakıyorum. "Farkı görüyor musunuz?"

"Evet, biliyorum." Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Yani seni şöyle bir baştan aşağı süzecek olsam..." Meraklı ve aç gözleri vücudumda geziniyor, başımdan başlayıp boynumdan göğsüme iniyor, bir iki dakika duraklıyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor. Tüm bu süre boyunca kendimi X-ışını ile taranıyormuş gibi hissediyorum. "Bu incelemek olurdu, kontrol etmek değil."

"Doğru," diyorum içkimden büyük bir yudum almadan önce titrek bir sesle. "Şimdi, kadınlar iç çamaşırlarıyla sahnede kasıla kasıla yürümeye başladıklarında, eğer izlerken diliniz dışarı sarkıyorsa, bu ... ."

"Onları kontrol ediyorum," diye cevap veriyor.

Burnuna vuruyorum. "İyi işti."

"Yine de onları kontrol etmeyi planlamıyorum," diyor.

"Hayır mı?" Ben soruyorum. "Sadece inceliyor musun? Dilim dışarıda görürseniz beni yargılamayın."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Kadınlara bakmayı seviyor musun?" "Kadın vücudunu severim. Bence bu çok güzel bir şey. Ve

Hayatım boyunca bir ya da iki kızı öptüm, bir kez memesini hissettim.

güzel olduklarını düşünüyorum. Bence o kadar güzeller ki bazen kendi göğüslerimle oynamaktan hoşlanıyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Göğüslerinle oynamasından hoşlanıyor musun, Aubree?"

"Oh evet. Çok seviyorum. Matt bu işte iyiydi ama sanırım ben daha iyiyim."

"Seni Matt'ten daha iyi yapan ne?" diye soruyor.

"Birçok şey, ama sanki istediğim buymuş gibi her şeyi ağzına tıkmaya bayılırdı. Alay etme sanatını hiç anlamadı, biliyor musun? Meme ucumla oynamazdı. Parmağını etrafında dolaştırmaz, fiske atmaz ya da çimdiklemezdi. Ara sıra yalardı ama bu da pek bir işe yaramazdı. Ondan daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını."

Wyatt parmağını omzumda gezdirip daireler çizerken "Utanç verici," diyor. "Meme uçlarıyla oynamayı seviyorum."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Kendininkiyle mi oynuyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama kız arkadaşımın onlarla oynamasına aldırmiyorum. Beni tahrik ediyor."

"İlginç." İçkimden bir yudum daha almadan önce çeneme dokunuyorum. "Seni başka ne tahrik ediyor?"

"Aşağı iniyorum," diyor hiç düşünmeden. "Am yemeye bayılırım."

"Oh." Yanaklarım kızarıyor çünkü daha önce bir erkeğin bunu söylediğini duyduğumdan emin değilim, özellikle de bu kadar inanarak. "Bunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu söylemeyi seviyorsun, değil mi?"

"Çünkü seviyorum," diyor. "Hem de çok. Bana kalsa her geceye kadının yüzümde otururken başlardım. Sonrası umurumda değil ama o amcığı dilimin üzerinde istiyorum."

Tanrım, neden şu an bu kadar ateşliyim? Çok telaşlıyım.

Açıldı mı?

Muhtemelen daha önce hiç üzerime inen ve iyi bir iş çıkaran bir erkekle karşılaşmadığım içindir. Muhtemelen yapmaktan zevk aldıkları bir şeyden çok bir angarya gibi davrandıkları içindir.

Muhtemelen benim için gerçekten uzun bir zaman olduğu için ve Wyatt bana dokunmaya, beni öpmeye ve sanki şu anda yüzüne oturmaya karar versem odadaki en mutlu orospu çocuğu olacakmış gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Şey, bu, uh ... bu değerli bir bilgi," diyorum. "Paylaştığınız için teşekkür ederim."

Beni kendine çekerken eli boynuma dolanıyor. "Peki ya sen, Aubree? Sen nelerden hoşlanırsın?"

Am yemeyi seven erkekler.

Benim için öne çıkmaktan çekinmeyen erkekler.

Beni rahatlattığını bildikleri için her gece bana sarılan erkekler -gerçek nedenin ışıklar söndüğünde zihnimi oynadığı dehşetten uzaklaştırmaya yardımcı olduğu olduğunu bilmeseler bile.

Ama bunu söyleyemem.

Onun bilmesini istemiyorum.

"Umm," diyorum içkimi beceriksizce aramıza getirip yudumlarken. "Meme ucu meselesini biliyorsun."

Başparmağı boynumun sütununu okşarken, "Şunu bir kenara bırak," diyor. Bu çok hoşuma gitti. Ona sahip olmak hoşuma gidiyor.

"Ve vibratörümü seviyorum."

"Evet, bunu kurdum." Parmağı çenemde geziniyor.

"Ve biliyorsun... Bir erkeğin sikiyle oynamayı seviyorum."

Dudaklarını tekrar ıslatır. "Söyle bana . . . Bayan Preston, benimkiyle nasıl oynardınız?"

Alkolden mi yoksa beni sahiplenmesinden mi bilmiyorum ama gerçekten cevap verdiğimi duyuyorum.

"Bacaklarının arasına diz çökerdim," diyorum elim kalçasına düşerken. Dişleri alt dudağının üzerinden çekiliyor. "Pantolonunu çözer ve seni yavaşça dışarı çekerdim."

"Sonra ne olacak?" diye sorar.

"Tamamen dikleşene kadar dilimi sikinin alt tarafında gezdir."

"Evet amına koyayım," diyor çenemdeki tutuşu sıkılaştırırken.

"Sonra başımı indirir ve sen nefes nefese kalana kadar dilimle sikiinin etrafında tekrar tekrar dolanırdım."

"Buna bayılırım bebeğim," diye cevap veriyor. "Ağızına boşalmak için beni çaresiz bırakır mısın?"

"Ben-"

Gecenin sunucusu mikrofona "Hoş geldiniz, bayanlar ve baylar!" diye bağırarak hem Wyatt'ı hem de beni birbirimizden uzaklaştırdı.

"Kahretsin," diye fısıldıyor usulca bana bakarken.

Bok doğru. Az önce ne halt ediyorduk? Ona sikiinin altını yalayacağımı söyledim mi?

Sanırım ben

yaptım.

Cüretkarlık.

Elini saçlarında gezdiriyor ve iç çekerek koltuğa geri dönüyor.

Evet, bu iç çekişi iliklerime kadar hissediyorum.

"Bu gece burada olduğunuz için çok heyecanlıyız..."

Sunucu gösteri hakkında konuşmaya devam ediyor ama ben nefesimi tutmaya çalışırken nabzımın atışları onu bastırıyor.

Wyatt'a bir bakış atıyorum, o da aynısını yapıyor. Gözlerimiz buluştuğunda, ağızıma düşüp tekrar yukarı çıkmadan önce onları birkaç saniye kilitli tutuyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Ve gözlerimiz kilitlendiğinde, bunu hissedebiliyorum, aramızda zıplayan bu elektrik enerjisini. Endişe verici ama aynı zamanda heyecan verici. Olmaması gerekiyor, ama aman Tanrım, kendimi ona doğru eğilmekten, bana dokunmasına, bana bakmasına ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir şey hissettirmesine izin vermekten alıkoyamıyorum.

O haklıydı. Bugün ondan uzak durmamın bir nedeni vardı, o da bir şeyler hissetmemdi. Ona karşı bir şeyler. Hissetmemem gereken ama elimde olmayan bir şey.

Onun yanımda olmasına alıştım. Geceleri bana sarılmasını dört gözle bekliyorum.

Gözlerimi devirmeme neden olan esprili cevapları için can atıyorum.

Ama bu gece, bu gece farklı hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bu gece, o hissediyor gibi bir şey gidiyor için olur. Birileri kırılacak ve umarım bu ben olmam.

Gecenin dördüncü içkisini yudumlamaya başladığımda Wyatt, "Vay be," diyor. "İnanılmaz bir şarkıcıydı." Viskisinin son damlasını da çevirerek içiyor.

"Kıyafetini gerçekten beğendim." Wyatt'a doğru dönüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Bir an için, kafasını sağa sola salladığında ve memeleri her yerde zıpladığında, göğüs püskülünün düşeceğini sandım."

Wyatt kıkırdar. "Bu harika bir gösteri sonu olurdu." Sonra saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyor. "Neden bu kadar uzakta oturuyorsun?"

Gözleri donuk, benimkilerin de öyle olduğunu tahmin edebiliyorum. Kesinlikle sarhoşum. Vücudumun hiçbir parçası bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi hissetmiyor ve hiçbir şey umurumda değil.

Evet, bu kız kendini iyi hissediyor. Büyük G, goo-ood. Oh evet. O kadar iyi ki ben de sahneye çıkıp kalabalığa sallanmayı düşündüm. Bu düşünce aklıma geldiğinde, sarhoş olduğumu biliyordum.

"Uzakta mı oturuyorum?" Ben soruyorum.

"Öylesin," diyor kolunu bana dolayarak kalçamı kavırıyor ve sonra beni tamamen yanına çekiyor. "Gördün mü, bu daha iyi."

"Ooo, sıcacıksın. Bir esinti var ve meme uçlarımın karıncalanmasına ve sertleşmesine neden oluyor."

Gözleri göğsüme düşüyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Söyleyemem."

Göğsümü şişiriyorum ve sonra parmağımı sert meme uçlarımin üzerinde gezdiriyorum. "Gördün mü, taş gibi sert."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşurken dişleri alt dudağını çekiyor. "Meme uçlarını böyle okşamaya devam edersen başını belaya sokacaksın."

"Oh," diyorum, odanın etrafına bakarak. "Sence burada bu tür şeylere kızarlar mı? Yani, neden kızsınlar ki? İki şarkı önce ayağa kalkan kadın bize doğru iterken en az beş kez kasıklarına dokundu."

Kıkırdıyor. "Bu biraz agresifti."

"Yine de üstünü beğendim ve göğüslerini kışkandım. Çok büyüklerdi."

Bir sonraki kişi sahneye çıkarken "Neden kışkandın?" diye sorar. "Harika göğüslerin var, Aubree."

"Onları görmedin bile. Tek bildiğin, sütyenimi dolduruyor olabileceğim."

"Öyle misin?" diye sorar.

"Hayır, ama lisede duvar gibi dümdüzken yapmıştım. Dokuları gerçek gibi göstermenin harika bir yolunu buldum."

"Gecenin interaktif bölümüne hoş geldiniz," diyor yeni şarkıcı. "Ben Lady Marmalade, buradaki tüm çiftlere bakıyorum ve neden hiçbirinizin bu andan yararlanmadığını merak ediyorum. Lütfen ışıkları kısabilir miyiz ve diğer müşterilerimizi karanlıkta bırakabilir miyiz?" Işıklar sönüyor ve parlak kıvıll saçlı, kırmızı iç çamaşırll ve tüm bacağını yutacağını düşündüğüm kadar büyük siyah diz üstü çizmeli kadın parmağını şıklatarak kulübü müzikle aydınlatıyor.

"Neler oluyor?" Wyatt fısıldıyor.

"Ooo, sanırım Simon Says oyununu oynuyor olabilir." "O da ne?" diye soruyor.

"Göreceksin."

"Ortam hazır olduğuna göre, herkesin oturacak rahat bir yer bulmasını istiyorum." Dönüyor ve kafasını kırbaçlıyor

müzik eşliğinde. "Rahat derken, birbirinizin kucağında olsanız iyi olur demek istiyorum."

Kalabalıktan birkaç kişi bağırıp çağırdı. Ben onlardan biri değilim.

"Ve eğer katılmadığınızı görürsem, sanırım hepiniz ne olacağını biliyorsunuz. Sahneye çıkarılacaksınız."

Wyatt'a dönüp, "Eğer gitmek istiyorsan, gidebiliriz." diyorum.

"Bayan Preston," diyor bacaklarını açıp koltukta daha uzun otururken. "Lanet olası kucağıma oturun."

"Emin misin? İstemiyorum-"

Dudaklarını ıslatmadan önce "Emin olmaktan da öte," diyor.

Bu durumda, benim yapmamın sakıncası yok.

Bir bacağımı onunkinin üzerine atıyorum ve sırtımı göğsüne yaslıyorum. "Böyle iyi mi?" Elleri kalçalarımı bulurken ona soruyorum.

"Harika," diyor.

"Artık rahatız," diyor Lady Marmalade. "Sanırım bir çentik daha atacağız. Kim Simon Says oynamaya hazır?"

Kalabalık biraz daha alkışlıyor, bu sefer ben de dahilim çünkü bu noktada tamamen bitmiş durumdayım. Sarhoşum. Azgınım. Ve Wyatt'ın kucağında oturuyorum. Hattie iyi vakit geçirmemi istedi. İşte buradayım, benden ne istenirse yapmaya hazırım.

"Şimdi iyi dinleyin." Müzik çalmaya başlar ve Leydi Marmelat odanın dizginlerini ele alır. "Lapper'larımız için. Simon diyor ki, ellerinizi kalçalarınıza koyun." Wyatt ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor. "Simon der ki, ellerinizi kalçalarınıza koyun." Wyatt ellerini kalçalarımın altına kaydırıyor ve bu beklenti dalgasını doğrudan merkezime gönderiyor. "Simon diyor ki, ellerini göğüslerine koy." Diğer erkek ve kadınların ellerini partnerlerinin göğsüne vuruşlarını izliyorum ama Wyatt'ı değil. Ellerini uyluklarımdan kalçalarımın üzerine, göğüs kafesime doğru kaydırıyor ve ben nefesimi tutarken onun inanılmaz

Sabırla, çok büyük avuçlarıyla yavaşça göğüslerimi örtüyor.

Ve sonra . . . Dudaklarından alçak bir hırıltı döküldüğünü duyuyorum. Yüce Tanrım.

"Şimdi onları yan yana hareket ettirin," diyor Lady Marmalade. Wyatt hareketsiz duruyor, hareket etmiyor, nefes bile almıyor.

"Ahh, Simon söylemedi," diyor Lady Marmalade bazı insanlara bakarken. Brody de onlardan biri.

Ellerini havaya kaldırıp bize bağıyor, "Göğüslerini beğendim. Elimde değil."

Kısa bir süre gülüyorum, ama bu Wyatt başparmaklarıyla sert meme uçlarımı okşayana kadar sürüyor.

Sikey

im.

Ben.

"Bakıcılarım için, hazır mısınız?" Leydi Marmelat mikrofona söylüyor. Yani, sanırım hazırım ama dikkatim çok dağınık. "Simon öne eğilin diyor." Bununla nereye varacağından emin olamayınca, Wyatt beni hâlâ tuttuğu için izin verdiği kadar öne eğiliyorum. "Simon sağa dön diyor." Tam Wyatt meme ucumu çimdiklerken kalçalarımı sağa doğru döndürüyorum.

"Aman Tanrım," diye kendi kendime sessizce inliyorum.

"Simon sola dön diyor." Kalçamı sola doğru sallıyorum.

"Simon daire çiz diyor." Kalçalarımı daire şeklinde sallıyorum. "Şimdi partnerine kucak dansı yap."

Bana uyar.

Leydi Marmelat, Leydi Marmelat'ın istediğini alır.

Wyatt'ın göğsüne yaslanıyorum, ellerimi arkamda birleştiriyorum ve boynunun arkasını kavriyorum. Onu kaldıraç olarak kullanarak kıcımlı yavaşça kucağına doğru hareket ettiriyorum. Elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor ve ben tamamen onun hissinde, kalçalarımın salınımında, müziğin ritminde kayboluyorum.

Wyatt kulağıma fısıldayana kadar ne yaptığımı fark etmedim. "Simon söylemedi, Aubree."

"Ha?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Leydi Marmelat'ın yanı sıra Hattie, Hayes, Brody ve Maggie'yi de bize bakarken yakalıyorum. Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olurken kalçalarımı durduruyorum.

"Tatlım, sanırım senin yerinde olsam ben de kendimi tutamazdım." Kalabalık gülüyor ve Lady Marmalade kalabalığa hep birlikte alkışlamaya başlamalarını söylerken ben yavaşça Wyatt'ın kucağından kayıyorum.

Müzik başlar ve şarkısını söylemeye başlar ama tabii ki Lady Marmalade olarak.

Wyatt'a dönüp fısıldıyorum, "Bunun için üzgünüm."

Koltuğunda kayıyor, gözlerini ileriye dikey ve "Sorun yok" diyor. Ama iyi görünmüyor. Sinirlenmiş gibi görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Her zaman güler, herkesin arkadaş olmak istediği, eğlenceyi seven bir adam gibi davranır.

Ama şu anda kaşları sert bir çizgi halinde ve aslında benden uzağa doğru eğiliyor.

Kanepeden kalkıp kalabalığın arasından banyoya doğru ilerlerken "Ah, affedersiniz," diyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Hattie arkasına yaslanırken sorar. "Um . . . Bilmiyorum," diyorum. "Gidip kontrol edeyim."

Ben de ayağa kalkıp eteğimi düzeltiyorum ve kalabalığın arasından geçip tuvaletlere doğru ilerlerken Wyatt'ın tuvaletlerden birinde kaybolduğunu görüyorum. Hepsi tek kişilik tuvaletler olduğu için kapısına yaklaşıp kapıyı çalıyorum.

"Wyatt, benim. Sadece istedim-"

Kapı uçarak açıldı ve çok ileri uçmadan önce güçlü kolları tarafından yakalandım. Kapı arkamdan çarparak kapanmadan hemen önce banyoya çekiliyorum.

Kilitli.

Ve sonra Wyatt'ın ağzı benimkinin üzerine çöktüğü için ona doğru bastırılıyorum.

İlk başta o kadar şaşkınım ki onu öpemiyorum ama beni kaldırıp bacaklarımı beline doladığında

Beni tekrar kapıya sıkıştırmadan önce, tam olarak neler olduğunu anlıyorum.

Ve onu istiyorum.

Bunu hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum.

Yanaklarını kavriyorum ve dili ağzıma dalıp çıkarken ağzımı ona açıyorum. Elleri yanlarımdan yukarı, gömleğimin altına ve sütyenime doğru kayıyor, orada kupları aşağı çekiyor ve avuçlarını tam göğüslerime bastırıyor. Ve sıkıyor.

"Siktir," diyorum hava almak için ayağa kalkarken. "Wyatt, ne ..."

"Buna ihtiyacım var" diyor. "Kahretsin, buna ihtiyacım var." İşte o zaman kalçalarını benimkilere vuruyor ve buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissediyorum. "Bana bunu istediğini söyle, beni istediğini."

Dudakları çenemden aşağı, boynuma doğru iniyor ve tüm bedenim onun içinde erirken ona sarılıyorum. "Seni istiyorum Wyatt."

"Güzel," diye cevap veriyor ağzını vücudumda gezdirirken, gömleğimi kaldırıyor ve sonra dudaklarının arasında meme ucumu emiyor.

"Aman Tanrım." Bacaklarımı beline doladım. Elim boynundan saçlarına doğru kayıyor ve o meme ucumu çekiştirirken ben de onu çekiştiriyorum.

Diğer eliyle diğer göğsüme doğru ilerliyor ve nazikçe masaj yapmaya başlıyor, parmaklarının arasına sıkıştırmadan hemen önce beni her türlü çılgın hissettiriyor.

"Wyatt," diye inliyorum başım kapıya çarptığında.

Ağzını diğer göğsüme kaydırıp meme ucumu dudaklarının arasına aldıktan sonra tamamen emerken sakalının izleri tenime değıyor.

Kalçalarını içime soktu.

Elleri tenimin üzerinden her geçişinde bana sahip olmaya başlıyor.

Tam onun hissine alışmaya başlamışken beni serbest bırakıyor ve kendi başıma ayağa kalkmama izin veriyor.

"Ne-" Söylemeye başladım ama adam dizlerinin üzerine çöktü ve elleri eteğimden yukarı doğru hareket ederek tangamın bel bandına ulaştı.

Bana bakıyor. "Sana dilimde ihtiyacım var. Bunu istemiyorsan beni durdur."

Deli mi bu? Bunu durdurmanın bir yolu yok.
Yok.

Tek kelime etmiyorum, sadece elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, bu da ihtiyacı olan tek davet. Tangamı indiriyor ve tangamı arka cebine sokmadan hemen önce içinden çıkıyorum. Sonra bir bacağımı omzunun üzerine kaldırıyor, parmaklarıyla beni ayırıyor ve ağzı üzerimde.

Sıcak, ıslak, lezzetli.

"Aman Tanrım," diyorum, dilini klitorisime bastırma şeklinden tamamen şaşkına dönmüştüm. Uzun, durgun vuruşlar yaparak her yerimi yaladığından emin oluyor.

Bu his yeni. Ağzının öfkesi.

Dilinin keskinliği.

Beni tekrar tekrar tadarken ilahi inlemeler.

Ağzını geri vermeden önce "Çok iyi," diye mırıldanıyor.

Dalış.

Bağımlı.

Her basit vuruşta bana çok fazla zevk veriyor.

Beni öpüyor.

Berbat.

Adama pençe atmama yetecek kadar baskı uyguluyor, zihnim dönüyor, bedenim tepki veriyor. Dizlerinin üzerine çökmesi ve beni tamamen uçurumun kenarına getirmesi yaklaşık bir dakika sürüyor.

"Tanrım, Wyatt," diyorum gerilirken. Bunu anlamış olmalı çünkü ağzı daha da içeri giriyor, dili tam klitorisime değiyor, fiske vuruyor, fiske vuruyor... ve fiske vuruyor.

Vücudum ısıldıyor, omurgamın tabanında gerilim sarmalları oluşuyor, o ağzını çalıştırırken etrafımızdaki hava hareketsizleşiyor

Ayak parmaklarımla üzerinde durup serbest kalmaya hazır olana kadar üzerimde. "Wyatt . . . I . . . Ben ... oh, fuuuuck," O yaladıkça ben sürüklüyorum

Bir kez daha orgazm oluyorum ve orgazmım o kadar güçlü bir şekilde içimde sallanıyor ki, devrilmemi önlemek için elini karnıma bastırmak zorunda kalıyor.

Ve zevk içimden geçerken, durmuyor. Ben daha fazla dayanamayana kadar ağzını üzerimde kullanmaya devam ediyor.

"Hayır... artık yok," diyorum nefes nefese, sırtım kapıya dayalı bir şekilde.

Eteğimden kurtuluyor ve bana bakıyor, dudaklarından memnun bir gülümseme geçiyor.

Dili ağzında geziniyor, "Çok lezzetli Aubree," demeden önce son damlasına kadar yalıyor.

Yerden kalkıyor ve eteğimi düzeltmeme yardım ediyor.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı"

diyor. Buna ihtiyacı mı vardı?

Adımı unuttuğuma eminim. Buna ihtiyacı olan biri varsa, o da bendim. Yüzde yüz buna ihtiyacım vardı.

Bir adım öne çıkıyor ve çenemi kaldırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, ben ... .. İyiyim." Sarsıldığımı hissederek ona doğru eğildim, leğen kemiğim onun kine sürtünüyordu.

Bekle. . . lanet

olsun. Bu onun

mu?

Elimi aramızda gezdiriyorum ve parmak eklemlerimi onun mevcut ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum. Aman Tanrım, öyle. "Wyatt," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?"

"Çok sertsin."

"Kucağıma oturduğun an sertleşmişim. Hareket etmeye başladığında, bu benim için sondu. Kalkıp kendimi sakınleştirmem gerektiğini biliyordum." Avucumu kucağımın üzerinde gezdiriyorum.

Şimdi şişkinlik. "Beni takip ettiğinde her şey sona erdi" diyor. "Kendimi tutamadım."

Önünde diz çökmeye başlarken "Serbest bırakılmaya ihtiyacın var," diyorum ama beni durduruyor.

"Hayır, bunu yapmana gerek yok."

Ellerimi kotunun düğmelerine götürüp fermuarıyla birlikte çözüyorum. Dizlerimin üzerine kadar çökmeden önce, "Bunu çok istiyorum," diyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor bir eliyle saçlarımı kavrarken.

Kot pantolonunu ve külotunu çekiştiriyorum, onu bir hamlede serbest bırakıyorum ve aman Tanrım.

Gözlerimi kocaman açıp Wyatt'a baktım. "Tanrım, Wyatt."

Aleti öne doğru uzanıyor, uzun ve kalın, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kafaya sahip.

"Bebeğim, sen-"

Aletin tabanını kavrayıp arka tarafı boyunca, başına kadar uzanan bir damar boyunca yaladığımda sözünü bitirmiyor.

"Siktir et . . beni," diyor öne doğru eğilip diğer elini arkamdaki kapıya dayarken. Bacaklarını daha geniş açıyor ve vücudunu eğerek ona ulaşmamı kolaylaştırıyor.

Dilimi uzunluğu boyunca birkaç kez gezdiriyorum, her geçişte nasıl seğirdiğini ve inlediğini seviyorum. Verdiği tepki beni güçlendiriyor, ona çok daha fazlasını vermek istememe neden oluyor.

Başına tekrar ulaştığımda, ağzımı sonuna kadar açıp onu boğazımın arkasına kadar getirmeden önce birkaç kez etrafında dönüyorum, dörtlüleri tam önümde geriliyor.

"Siktir." Elini kapıya vuruyor. "Ağzın kadife gibi," diyor onu tekrar boğazımın arkasına kadar sokup çıkarmadan önce hafifçe öğürdüğümü hissetmesine izin verirken. "Çok iyi, bebeğim. Hem de çok iyi."

Saçlarımı tutan eli, beni nazikçe sikinde yukarı ve aşağı yönlendirirken yumruk şeklinde kıvrılıyor. Onu her getirdiğimde, iyice açıyorum ve çıkardığımda, sertçe emiyorum. I

Gerçekten hoşuna gittiğini söyleyebilirim çünkü daha hızlı hareket etmemi istiyor, ben de öyle yapıyorum.

Genişçe açıyorum ve sertçe emiyorum, bacakları titreyene ve gözle görülür bir şekilde sınırdan olana kadar işlemi tekrarlıyorum. İşte o zaman onu tamamen çekiyorum.

"Kahretsin, neden?" diye soruyor ağır ağır nefes alırken.

Cevap vermiyorum. Sadece dilimi tekrar başının etrafında döndürüyorum, önümde titreyene kadar dilimin yarıkla oynamasına izin veriyorum.

"Geleceğim," diyor kısa bir nefesle.

Bu yüzden onu tekrar boğazımın arkasına kadar alıyorum ve tam aleti şişerken yavaşça çekiyorum ve ağzıma öyle bir güçle geliyor ki sanırım ikimizi de ürkütüyor.

"Lanet o l s u n ," diye fısıldıyor, ben yutkunup tekrar uzunluğunu yalamaya başlıyorum, bitene kadar onu temizliyorum.

Saçımı bırakıp parmağını çenemin altına koyuyor ve ayağa kalkmam için beni cesaretlendiriyor. Önce onu külotuna geri yerleştiriyorum ve kot pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini ilikliyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve beni yerden kaldırıp tezgâhın üzerine getiriyor.

Beni yere bıraktığında yanağımı tutuyor ve eğilerek dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

Kısa bir öpücük ve beni banyoya ilk çektiği zamanki gibi tutkulu değil ama beni takdir ettiğini gösteriyor.

Sonra birkaç kağıt havlu alıp ılık suyla ıslatıyor ve dizlerimi siliyor. Gözlerimiz birleştiğinde, "Benim için banyoda yere diz çökmek zorunda kalman hoşuma gitmedi" dedi.

"Benim için sorun değil," diyorum.

Dizlerimi temizlerken "Evet," diye cevap veriyor. İşini bitirdiğinde kâğıt havluları çöpe atıyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. "İyi misin?"

"Ben ... .. Harikayım," diyorum, kendimi çok canlı hissediyorum. Sanki az önce içime temiz hava üflemiş gibi,

İçinde bulunduğum bu karanlık ve kasvetli durumdan her bir zerremi uyandırdı.

Elbette sarhoş olduğumu ve mutluluğumun arttığını biliyorum ama en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.

Bu aziz. Buna ihtiyaç var.

Ve kendime karşı dürüst olursam, sanırım bir süredir böyle hissediyordum. Sadece bunu tam olarak hissetmeme izin vermedim. İnat ettim, kendimi yanlış yönlendirdim, bu adamdan hoşlanmadığımı ve hayatımda ona ihtiyacım olmadığını söyledim. Gerçekte, düşünüyorum . . . Tanrım, sanırım Wyatt'tan hoşlanıyorum.

Sanırım onu bir arkadaştan daha çok seviyorum.

Yaptığımız anlaşmadan daha fazla. Onu bir insan olarak, bir erkek olarak seviyorum.

Sevinmeli miyim yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilemiyorum.

"Güzel." Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Dinle, Aubree," diyor bakışları benimkilerle buluştuğunda. Uh-oh, neden gözlerindeki o bakışı sevmiyorum? Neden hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor? Ruhumu ezecek bir şey, özellikle de yaşadığım vahiyden hemen sonra. "Bir şey söylemene gerek yok." Onu durduruyorum.

Çünkü duymak istemiyorum. Aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum. Hayal kırıklığına uğramak ve moralimi bozmak istemiyorum.

"Ama-"

Ellerimi dudaklarına bastırıyorum. "Gerçekten, sorun yok. Her şey yolunda." Tezgâhtan inip derin bir nefes alıyorum. Her ne söyleyecekse duymazdan gel ve yoluna devam et. Aramızda olanlardan pişman olduğunu söylemesine izin verme, o zaman asla bilemezsin.

Bu kadar basit.

Kapıya doğru ilerledim ve kilidi açtım. "Hazır mısın?" Elimi ona uzatırken soruyorum.

Bir dakika orada durup ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşündü ama vazgeçip arkamdan yürüdü. Ama uzattığım elimi tutmak yerine

elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni ana sahneye geri götürüyor.

Ve eğer bu onun nasıl hissettiğini anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Chapter Sixteen

WYATT

Ayık bir Hayes bizi eve bırakırken Aubree koltuk başlığına yaslanmış, kıvrılmış ve uyuyor.

Ve burada otururken, Aubree'nin tangasının arka cebimde kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Hala dilimde onun tadı var.

Serbest kalmaya y a k l a ş t ı k ç a yumuşak inlemelerini duyabiliyordum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Siktir, ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Hiç düşünmüyordum ve sorun da bu.

O anın içinde kaybolmama izin verdim. Onun içmesinden, benim içmemden faydalandım ve kontrolü kaybettim.

Şimdi... Siktir, şimdi ne yapmam gerekiyor?

Bunun üstesinden nasıl geleceğim?

Onu öpmek ve ağzında kaybolmak bir şeydi, ama şimdi amının tadının nasıl olduğunu, ağzının sikimde nasıl hissettirdiğini bildiğim için, daha fazlasını isteyerek burada gümbürdüyorum.

Çok daha fazlasını istiyorum.

Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. İçine girdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Kaçınılmaz olarak geldiğinde sikimin etrafında kasılmasını hissetmek istiyorum. Hepsini istiyorum.

Ama bu gece benimle ilişkisini kesmesi, rahat bir şekilde yoluna devam etmesi. Kartlarını hep kapalı tutardı, ama bu, bunu nasıl yönlendireceğimi bilmiyorum.

Ve altı gün içinde evleniyoruz. Siktiğimin evliliği.

Bunun bir iş anlaşması olması gerekiyordu ama şimdi daha fazlası varmış gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor. Evlenmeli miyiz diye merak ediyorum. Çünkü eğer bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsam, zaten kırılmış ve zar zor bir araya gelmiş olan kalbimle oynamalı mıyım? Onunla uğraşmalı ve aşık olabileceğim biriyle evlenmeli miyim?

Bu akıllıca görünmüyor.

Çünkü o benim gibi hissetmediğinde ne olacak? Bir yıl dolduğunda ve ben ona sıırıslıklam aşık olduğumda ve o boşanmak istediğinde ne olacak?

Sikeyim.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Huysuz ve etrafta olması eğlenceli olmayan biri olması gerekiyordu, bu da evlilikten boşanmaya kolay bir geçiş olacaktı. Ama elbette onu konfor alanının dışına itmeye devam etmeliydim. Ona güvenebileceği, dürüst olabileceği biri olduğumu göstermeye devam etmeliydim ve o açıldıkça ben de onu daha derin bir seviyede tanımak istiyordum.

Henüz o noktada değilim. Bunu biliyorum. Bana söylemediği şeyler olduğunu biliyorum, ama onları bilmek istiyorum. Tüm bu sırları öğrenmek için günlerimi harcamak istiyorum, tercihen ikimiz de çıplakken.

Ama orada olduğunu
sanmıyorum. Orada
olmadığını biliyorum.

"Onu arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"
Hayes misafir evine yanaşırken soruyor. Kahretsin, evdeyiz.

Şimdiden mi?

"Anladım," diyorum.

"Senin için misafir evinin kapısını tutacağım." Hayes arabadan atlıyor ve ben de atlıyorum. Aubree'nin yanına gidip cipin kapısını açıyorum. Dikkatlice onu kollarımın arasına alıyorum, kimsenin bir şey görmemesi için eteğinin sıkı sıkıya tutulduğundan emin oluyorum.

Hattie bana bir şeyler mırıldanıyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, bu yüzden ona iyi geceler diliyorum.

Brody ve Maggie arkada sızmış durumdalar, bu yüzden onlarla uğraşmıyorum bile. Evine döndüklerinde Hayes'e iyi şanslar. Herkesi araçtan çıkarmaktan sorumlu olmak istemezdim, özellikle de Brody'yi. Oldukça iri bir adam.

Hayes bana kapıyı açarken, "Bıraktığın için teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil. Buradan mı aldınız?" "Evet,"

diye cevap verdim. "Teşekkürler, dostum."

"Elbette. Bu hafta kahve içmek için beni ara."

"Yapacağım." Ona başımla veda ediyorum ve o da kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Dikkatlice Aubree'yi yatağa yatırıyorum, ardından evi kilitliyorum, böylece güvenliğimizin tam olduğundan emin oluyorum. Sonra odada dolaşıp kıyafetlerimi çıkarıyorum, banyoya gidiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Yatmaya hazır olduğumda, onu da hazırlayabilirim.

Yüzümü yıkıyorum, biraz gargara yapıyorum ve Aubree'nin hâlâ baygın olduğu yatak odasına gidiyorum.

Rahat ettiğinden emin olmak için tişörtlerimden birini alıyorum -çünkü bu kadar sahipleniciyim ve en azından becerebildiğimde benim tişörtlerimden biriyle uyumasını istiyorum- ve üstünü çıkarıyorum. Sütyeninin ince dantelini fark etmemeye çalışıyorum, ama lanet olsun, kumaşın arasından koyu renk meme uçlarını gün gibi açık bir şekilde gördüğümde fark etmemek çok zor.

Dudaklarımın arasında o kadar güzel büzüşüyorlardı ki ve onlarla oynadığımda nasıl da tepki veriyordu. Siktir

Onunla tekrar oynamak istiyorum. Açıkçası, şimdi değil. Gelecek için bir seçenek olduğundan bile emin değilim.

Uyanmaya başladığında gömleğini başına örtüyorum.

"Sadece ben varım," diye fısıldadım. "Seni yatak için giydiriyorum." Gömleği tamamen aşağı çekiyorum ve sonra kollarımı sütyenine doğru götürüp çıkarıyorum. Onu teşhir etmeden çıkarıyorum ve çamaşır yığınının içine atıyorum. Sonra eteğini çözüp onu da aşağı çekiyorum.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum bebeğim," diyorum. "Banyoya gidip hemen dişlerini fırçalayabilir misin?"

Bir şeyler mırıldanıyor ama ayağa kalkıyor. Banyoya gitmesine yardım ediyorum, orada işlerini hallediyor ve sonra dişlerini fırçalıyor. Tüm bu süre boyunca gözleri kapalıydı. Makyajını temizlemesine yardım ediyorum çünkü Cadance'la geçirdiği gecelerden biliyorum ki Aubree o makyajla uyumak istemeyecektir. Doğru ürünleri ararken bir an zorlanıyorum ama bir kez buldum mu gerisi kolay. Bu kadını önemsemeseydim, retinol kremini ya da nemlendiricisini sürmemin imkanı yoktu.

İşimiz bittiğinde, yatağa gitmesine yardım ediyorum ve yorganı geri çekiyorum. Yastığa yerleşip kıvrılıyor, ben de battaniyeyi üzerine örtüyorum. Bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?" Eğilerek soruyorum.

"Sarıl bana," diye tekrarlıyor.

İçime sıcak bir his yayılıyor. Buna tatmin diyelim çünkü anlaşılmaya, bu haftanın -bu gecenin- çılgınlığına rağmen, yatakta birlikte olduğumuzda hala kollarımın ona sarılmasını istiyor. Bu bana göğsümü kabartan ve ona çok daha fazlasını vermek istememe neden olan bir tür ego artışı sağlıyor.

"Bana bir saniye ver," diyorum ve cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için eğilip başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Kapıyı bir kez daha kontrol ediyorum, ikimizin de telefonunu şarja takıyorum, sonra onunla birlikte yorganın altına giriyorum. Her gece yaptığım gibi onu kendime doğru çekmek yerine, ona doğru ilerliyorum ve kolumu karnına doluyorum. Göğsüme sokuluyor ve sonra iç çekiyor.

Başına bir kez daha öpücük konduruyorum, sonra başımı yastığa koyuyorum, kendimi tamamen uyanık ve gergin hissediyorum.

Bu gece kontrolümü kaybettim ve bundan hoşlandım. Onun tadına baktım ve bayıldım.

Büyük bir çizgiyi aştım ve çok daha fazlasını istiyorum. Tamamen boku yedim.

GITMEM GEREK.

Koşmam lazım.

Saat beş buçuktan erken olmamalı ve ben tamamen uyanığım.

Dün geceyi düşünüyorum. Lanet olası dün gecenin tamamını.

Aubree ile konuşmak, muhteşem saçlarına özgürce dokunmak, yumuşak, yumuşak tenine dokunmak, üzerimde sallanırken kalçalarımı hareket ettirmek ... klitorisi ağzımda. Kahretsin, tadı. Boşalırken çıkardığı sesler. Dizlerinin üzerinden beni izlerken gözlerindeki o çarpıcı bakış. Sıcak, ılık ağzının sikimin etrafındaki hissi.

Tanrım, dün geceyi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor.

Bu nedenle, bastırılmış enerjimin bir kısmını atmak için dışarı çıkıp koşmam gerekiyor.

Ve dur. Düşünmeyi. Hakkında. Aubree.

Yataktan çıkıyorum ve çantamdan bir çift koşu şortu alıyorum. Tişört giyme zahmetine girmiyorum çünkü nasıl olsa çıkarıyorum. Banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum ve üstümü değiştiriyorum.

Banyodan çıktığımda Aubree'ye baktım, yatakta kaymıştı ama hala uyuyordu, ben de elime

koşu ayakkabılarını giyer ve fazla gürültü yapmak istemeyerek konuk evinden çıkar.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattıktan sonra merdiven sahanlığına oturuyorum ve sabahın soğukluğunun ısınmış tenime çarpmasına izin veriyorum. Soğuk başlıyor ama özellikle hareket etmeye başladığımda çabucak ısınıyor.

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum, hala yönümü bulmaya çalışırken onları bağlamak için zaman ayırıyorum. Bedenim yorgun, zihnim gergin ve içinde bulunduğum durumla ne yapacağımı bilemiyorum. Yükselen güneşe bakıyorum, ufkun üzerine yerleşen turuncu ışığı seviyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu nasıl oldu?

Bir aydan uzun bir süre önce, benim için en önemli olan şeyi, kulübeyi kaybedecektim. Kalbim hassas, yaralı ve kırık olsa da ailemin mirasını yaşatmaya kararlıydım. Ne pahasına olursa olsun. Tabiri caizse, başarana kadar numara yapacaktım.

Ve işte buradayım, yine nişanlandım, ancak çok farklı koşullar altında.

Ben aşık değilim.

Şehvet içindeyim.

Geleceği düşünmüyorum.

Bir gece öncesini hayal ediyorum.

Ve bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Bundan kurtulamıyorum.

Vücudum daha fazlası için uğulduyor.

Dilim başka bir tat için yalvarıyor.

Sikim onun ağzını tekrar bulmam için yalvarıyor.

İçimdeki her şey bir kez daha vurmamı, bir kez daha tatmamı söylüyor. Bu dırdırcı, büyüyen, kaşınan ona ihtiyaç duyma hissini bastırmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Ama aklım bana bunun bir yalan olduğunu söylüyor. Bir vuruş daha bu acıyı dindirmeyecek. Sadece onu ateşleyecek.

Bu da bunu konuşmam gerektiği anlamına geliyor.

Telefonuma uzanıyorum ama onu misafir evinde bıraktığımı fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Muhtemelen hâlâ uyuyordur, o yüzden sessiz olmalıyım.

Misafirhanenin kapısını sessizce açıyorum ve soğuk havayı odaya sokmak istemediğim için vücudumu dar aralıktan içeri kaydırmaya başlıyorum - ve telefonumu aramak için başımı kaldırdığımda, Aubree'yi yastığının altına bir şey sokmadan önce yatağın üzerinde koşuştururken yakalıyorum.

Yani uyandı.

Kapıyı arkamdan kapattım, ona iyi olup olmadığını sormaya hazırdım ki yastığının altından gelen titreşim sesini duydum.

"Ne, ne yapıyorsun?" diye soruyor gözlerindeki panikle.

"Ne yapıyorum ben?" Göğsümü işaret ederek soruyorum. "Daha iyi bir soru, sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor, benden başka bir yere bakarak.

İleri doğru bir adım atıyorum, titreşim sesi artıyor.

"Aubree . . ."

"Evet?" diye soruyor, hâlâ göz temasından kaçınarak. "Kendini tatmin mi ediyorsun?"

"Hayır," diyor yanakları utançtan kararırken. "Bunu neden yapayım ki? Bu değil, ben ... koşuya çıkmıyor muydun?"

Onun görünüşüne bakıyorum, yataktan yeni kalkmış, havadaki nane kokusu dişlerini fırçaladığını gösteriyor. Yanaklarındaki kırmızılık onu çok daha sevimli gösteriyor. Bunu ben yokken mastürbasyon yaptığı görüntüsüyle birleştirdiğinde beynimde bir şeyler değişiyor.

Bütün gece ona duyduğum açlık beni ele geçiriyor ve kendimi durduramadan ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

Bu tat.

Şu sesler.

Onlara tekrar ihtiyacım var.

Darbeyi ben alıyorum.

"Hayır," dedim. "Koşuya çıkmayacağım." Ve sonra yatağın üzerine diz çöküyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor yastığının altına uzanıp vibratörünü elime aldığımda. Kapatıyorum ve kenara atıyorum.

"Buna ihtiyacın yok," diyorum yatak takımını yırtıp bacaklarını ayırırken.

"Wyatt," diye fısıldıyor vücudumu yatağa yatırıp ağzımı tam amına götürmeden hemen önce.

Onu ayırıyorum ve dudaklarımı iç uyluğuna bastırıyorum, parmaklarım amını açıp parlayan klitorisini ortaya çıkarırken yumuşak, hassas cildini öpücüklerle hafifçe okşuyorum. Öpücüklerimi yaklaştırırken neredeyse heyecandan titriyorum. Altımda, beni daha da yakınlığa, uyarılmışlığını ağzıma getirmeye çalışıyor, ben de elimi karnına bastırarak onu yerinde tutuyorum.

"Wyatt," diye inliyor hayal kırıklığı içinde.

Duraklıyorum ve gözlerindeki sıkıntı ve beklentinin birleşimine bakıyorum. "Dilimi mi istiyorsun, bebeğim?"

"Evet, çok kötü."

"Beklemen gerekecek," diyorum dilimin ucunu kasık kemiğinin üzerinde ve uyluklarının birleştiği yerde işkence edercesine gezdirirken, yaklaşıyorum ama asla yeterince yaklaşamıyorum.

Kaslarındaki mücadeleyi seviyorum. Sabrı gittikçe azalıyor. Ağzımın her geçişinde uyarılması artıyor, ıslak ve çok hazır. Dün gece yanılmışım. O. İstiyor. Bunu istiyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Sikim yatağa çarpıyor, çok daha fazlasını istiyorum. Onun içinde olmak istiyorum.

"Kahretsin, buna bayılıyorum," diyorum kalçalarımı yatağa doğru hareket ettirmeye başlarken, belimdeki artan gerginliğin bir kısmını hafifletiyorum. "Bu amcığı bütün gün yiyebilirim."

"O zaman ... yap," diyor çaresizlik içinde.

Gülümseyerek, çünkü bunu ne kadar çok istediğini görmeyi seviyorum, dilimi klitorisine bastırıyorum. Hareket etmiyorum, yalamıyorum.

tepkisini ölçmek için dilimi tuttum.

Ve lanet olası zevkime göre, sırtı şilteden yükselirken yüksek sesle inliyor. "Evet, Wyatt."

Onu yavaş ve metodik bir şekilde tatmin etme planlarımı bozmak için tek ihtiyacım olan buydu.

Baskıya devam ederek, dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum ve sonra yavaşça yukarı sürüklüyorum, dilimin her yerinde uyarıldığını hissediyorum.

"Oh ... benim ... . Tanrım," diye inliyor.

Ve vibratörüyle boşalacaktı. Ben onun kendi başına yapabileceği her şeyden çok daha iyiyim. Bunu fark etmesini ve aklında tutmasını istiyorum. Dilimin bacaklarının arasında olduğu her saniyeyi hatırlamasını istiyorum. Çünkü onun lezzetli tadını unutmamın imkanı yok.

Daha fazlası için dalıyorum, yavaş, durgun vuruşlara devam ediyorum, aynı anda kalçalarımı yatağa sürttüğümde onu gelecek olana hazırlıyorum, horozumun yatağa sürtünmesi beni teşvik ediyor.

"Çok iyi," diyor. Ses tonunu ve duygularını saklamamasını seviyorum.

Ve Tanrım, şimdiye kadar içine girme lüksüne sahip olduğum en lezzetli amcığa sahip olmalı.

Tatlı, çıplak ve duyarlı. Bir kadında istediğim her şey.

Daha fazlasını isteyerek, elimi gömleğinin altından göğüslerine doğru kaydırıyorum ve göğüs uçlarının çoktan sertleşmiş olduğunu görüyorum. Çok sıcaktı.

Parmaklarımı önce hafifçe üzerlerinde gezdiriyorum, önceki geceki sözlerini düşünüyorum.

"Meme ucumla oynamazdı. Parmağını etrafında dolaştırmaz, fiske vurmaz ya da çimdiklemezdi. Arada bir yalardı ama bu da pek bir işe yaramazdı. Ondan daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını."

Siktiğimin bencil piçi.

Ben değilim ve bu lanet olası inanılmaz göğüsler sevdikleri her şeyi ve daha fazlasını alacaklar.

Meme uçlarının etrafında dönerken sertleşmiş uçlar parmak uçlarıma doğru çekiştiriyor, sonra üzerlerinden geçiyorum, başı bir o yana bir bu yana savrulup nefes alış veriş hızlanana kadar hareketi sürdürüyorum.

"Evet," diye inliyor. "Aynen böyle."

Dilimle birkaç geçiş yaptıktan ve parmaklarımla birkaç alaycı sürtünmeden sonra, klitorisini dudaklarımla arasında emerken aynı anda meme ucunu sıkıştırıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor sırtı şilteden kalkarken. "Siktir, Wyatt." Eli başıma düşüyor, parmakları saçlarıma dolanıyor - şimdiye kadarki en iyi hislerden biri.

"İşte bu, bebeğim."

Parmağım meme ucunu yuvarlarken, kısıtırken ve hafifçe çekerken klitorisini emmeye devam ediyorum.

Inliyor.

Titriyor.

Saçımı çekiştiriyor.

Çok sıcak.

Etrafımda gerilirken, klitorisini serbest bırakmadan önce bacaklarını tutup omuzlarımla üzerinden geçiriyorum ve sonra dilimin ucuyla klitorisinin üzerinde hızla geziniyorum. Bacakları başımın etrafında kenetlenirken hemen narin bir inilti çıkarıyor. Vücudu kalkıyor ve şöyle diyor: "Wyatt ... . Yapamıyorum. Gidiyorum."

Ağzımı bir saniyeliğine ondan çekip, "Gel bebeğim. Dilimin her yerine boşal."

Ve sonra ağzım yine onun üzerinde. Parmaklarım meme uçlarını sıkıyor. Dilim klitorisinin üzerinde hızla ilerliyor.

Vücudu geriliyor, sırtı kamburlaşıyor, yumrukları çarşafı sıkıyor ve birkaç saniye içinde adımını haykırıyor, orgazmı onu sarsarken zevki uçurumun kenarına geliyor.

"Oh Tanrım, oh lanet olsun. Evet ... evet, devam et," diye inliyor. "Daha fazla, Wyatt." Fiske vurmaya devam ediyorum, ne kadar ıslak olduğunu seviyorum. Orgazmının gerginliği yavaş yavaş azalırken her zerresini kucaklıyorum.

Doyana ve yatakta rahatlayana kadar dilimin amını keşfetmesine izin veriyorum.

Harcadım.

Memnun oldum.

İşte o zaman ayağa kalkıp ona bakıyorum, gözleri benimkilerle buluşmak için açıldığında dudaklarında güzel, hoş bir gülümseme beliriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor nefesini tutarak. Koluyla gözlerini kapatıyor. "Bu konuda çok iyisin."

"Olsam iyi olur," diyorum biraz daha kaldırırken, ereksiyonumun acısı neredeyse beni geri düşürüyor. Onun üzerine inerken, pratik olarak yatağı kamburlaştırdım, inlemelerinden, onun tadından çıktım, ama şimdi serbest bırakılmadan tamamen sinirlendiğime göre, yapacak tek bir şey var - duş almak.

Yataktan kalkıyorum, ereksiyonum külotumun içinde acı verici bir şekilde belli oluyor, bu yüzden banyoya doğru gidiyorum, ama bana sesleniyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir aşağıya, delik deşik külotuma bakıyorum, bir de ona. "Serbest bırak bebeğim," diyorum.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve "Gel de şuradan bir tahliye al" diyor.

Başımı salladım. "Sana bunu bu yüzden yapmadım."

"Biliyorum," diyor. "Ama ... sana yardım etmemi istemiyor musun?" Sesi güvensizlikle doluydu, onu reddetmemin imkânı yoktu.

"Her şeyden çok," diyorum. Ben tekrar yatağa doğru ilerlerken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Beni nerede istiyorsun?"

Kullandığı vibratöre uzandı ve "Uzan" dedi.

Söyleneni yapıyorum ve "Bununla ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Eğleniyorum" diyor, beni şaşırtarak.

Uzanıyorum ve sikimin ucu külotumun üzerinden görünüyor ama hiçbir şey yapmıyorum. Sorumluluğu almasına izin veriyorum ve o da kalçalarımın üzerine oturup vibratörü açıyor. Benimkini yerleştiriyorum

Vibratörü sikimin ucuna indirirken ellerimi başımın arkasına koyuyorum.

"Fuuuck . . evet," diye uzatıyorum, bunun harika olacağını zaten biliyordum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor.

"Çok iyiydi Aubree," diyorum ona ve onun melek yüzüne, orgazm lekeli yanaklarına bakarken. Kıvırcık saçları omzuna ve sırtına dökülüyor ve o gözler merakla parlıyor, benden bir gösteri bekler gibi bakıyor.

Ona bir tane vereceğim.

Bu noktada ne isterse.

Sadece boşalmak istiyorum ve onun da beni izlemesini istiyorum.

Külotumu olduğu yerde tutarak vibratörü boyumdan aşağıya, tabana ve tekrar yukarıya getiriyor.

"İşte bu, bebeğim," diyorum. "Dalga geç benimle. Beni çok sertleştir."

Gözleri kısa süreliğine benimkilere kayıyor, sonra yaptığı şeye odaklanıyor. Kaldırıyor ve "Bacaklarını aç." diyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve vibratörü bacaklarımın arasından taşaklarıma doğru indirirken uyluklarımdan sadece birine biniyor. Ve üzerinde iç çamaşırı olmadığı için, orgazmından dolayı hala ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Kahretsin, bu beni daha da sertleştirecek.

"Gömleğini çıkar. O muhteşem göğüslerini görmek istiyorum," diye homurdandım. Ve şükürler olsun ki çıkarıyor. "Tanrım, lanet olsun," diyorum altımdaki çarşafı sıkıca kavrarken.

"Siktir, bu ... .. Tanrım." Taşaklarımdan hemen arkasındaki noktaya bastırıldığında neredeyse gözlerimin başımın arkasına yuvarlandığını hissediyorum. "Kahretsin, Aubree."

Sikim kalkıyor, şimdi karnımın üzerinde duruyor, varlığından bile haberdar olmadığım yeni zevkten seğiriyor.

Ve vibratörü orada tutuyor, durmadığı için verdiğim tepkiden açıkça memnun. Diğer vibratörüyle

Eliyle sikimin geri kalanını külotumdan çıkarıyor ve sonra eğilip ucunu yalıyor.

"Becer beni," diyorum kalçalarım kalkarken. "Kahretsin, ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var bebeğim."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Bana ne vermek istersen," diye cevap veriyorum.

Gülümseyerek vibratörü bir süreliğine çıkarıyor ve külotumu tamamen çıkana kadar indiriyor. Sonra vibratörü taşaklarıma geri getiriyor ve hassas dikiş boyunca birkaç kez gezdiriyor, sonra tekrar o özel noktaya getiriyor ve orada tutuyor.

"Kııldama. Onun orada kalmasını istiyorum." "Güven bana."

Yutkunuyorum. "Kalacak."

Gülümseyerek üstüme tırmanıyor, kucağımın üzerinde duruyor ve aşağı inmeye başladığında neredeyse bayılıyordum, ama düşündüğüm gibi sikimi girişine yerleştirmek yerine, amını tam sırtın üzerinden sikimin üstüne indiriyor.

Sıcak, ıslak ve bağımlılık yapıcı. Kendini boym boyunca ovmaya başladığında tek düşünebildiğim bu, kuru sevişme ama aramızda kıyafetler olmadan.

Derin bir nefes alırken elleri göğsüme düşüyor, kalçaları şimdi daha hızlı hareket ediyor.

"Tanrım, Aubree," diyorum. "Çok ateşlisin."

"Çok büyüksün," diye cevap veriyor, başı geriye düşüyor. "Tanrım, yine boşalacağım."

"Duymama izin ver, Aubree," diyorum dişlerim birbirine kenetlenirken. Onun pürüzsüz amcığının üzerimde kayma hissi, vibratörle birleştğinde beni lanet olası kenara getiriyor. "Kahretsin," diyorum taşaklarım gerilirken. "Siktir, boşalacağım."

Beni daha hızlı, daha sert sürerken parmakları göğsümdeki deriyi kazıyor.

Dişleri alt dudağının üzerine düşer.

Boynundaki kaslar kasılıyor.

Ve tekrar üstüme boşalırken dudaklarından en seksi inilti dökülüyor.

"Evet, Tanrım... evet," diye haykırıyor her bir uzvum uyuşurken, vücudum kasılırken ve sikim seğirip karnımın her yerine boşalırken inliyorum.

"Anne . . . sikici," diyorum, boşalmayı bitirirken üzerime binmeye devam etmesini seviyorum.

Kalçalarını kavıyorum ve aletim onun altında sarsılıyor.

Başını arkaya çeviriyor ve nefesini tutarken saçlarının omuzlarına ve sırtına dökülmesine izin veriyor.

O çok güzel.

Boynunun eğimi, parmaklarımı içine daldırmak istediğim saçları. O mükemmel göğüsleri. Bu kadının her santimini istiyorum.

Parça parça istemiyorum. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyorum ve bunu isteyemeyeceğimi biliyorum.

Ona söyleyemem, anlaşmamız varken olmaz.

Dün geceden ve biz geldikten sonra soğukkanlılığını kaybetmesinden sonra olmaz.

Üzerimden yuvarlanıyor ve kapatmadan önce vibratörü alıyor. Yatakta düz bir şekilde uzanıyor, tavana bakarken kollarını açıyor.

"İyi misin?" Ona sordum.

Kolunu göğsünün üzerine sarkıtır, hâlâ nefessizdir. "Ben . . . Hâlâ kasılıyorum."

Kahretsin, bu çok ateşli.

Hissetmek isteyerek yan yatıyorum, bacaklarını ayırıyorum ve sonra parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum. Amı parmaklarımın etrafında kasılırken inliyor.

"Tanrım," diyorum parmaklarımı çekip ağzıma götürmeden önce. Parmaklarımdaki uyarılmayı yalarken gözleri üzerimdeydi. "Tadın lanet olası cennet gibi," diyorum.

Gözleri neredeyse inanamayarak kapandı. Ve bir erkek tarafından birden fazla orgazm olmanın bir şey olmadığını düşünüyordu. Kahretsin, bencil sevgilileri vardı.

Sonra vibratörü alıp açıyorum. Tam klitorisine dayamadan önce gözleri bir an için açılıyor.

"Senden bir tane daha istiyorum, Aubree."

"Sanmıyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum." Ağır ağır nefes alıyor.

"Evet, yapabilirsin" diyorum. Göğüsleri büyük sayılmaz, bir avuç kadar bile değiller ama yuvarlaklar ve küçük, koyu renkli meme uçları ağzımı sulandırıyor. Dantel sütyeniyle dün geceki görüntüleri zihnimde dolaşırken ağzımı küçük çıkıntılara indiriyorum ve dilimi daireler çizdirerek areolalarına odaklanıyorum.

"Hadi bebeğim. O tatlı iniltileri bir kez daha duymak istiyorum."

Nefes alış verişi hızlanınca geriliyor.

"Yaklaştın, değil mi?" Soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırırken başını sallıyor, ben de vibratörü kapatıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzı protestoyla açılıyor. "Wyatt, durma."

Vibratörü karnından göğüslerine doğru sürüklüyorum ve meme uçlarında, göğüs dekoltesinde ve göğüslerinin altında gezdirerek çalıştırıyorum.

"Kolay bir orgazm istemiyorum. Bunu hak etmelisin" diyorum. "Nasıl ... nasıl?" diye soruyor, açıkça sıkıntı içinde.

"Ağzımı, sikimi, parmaklarımı ne kadar sevdiğini söyle. Ne kadar çok iltifat edersen, orgazma o kadar yaklaşırsın."

Dili, güzel dudaklarını ıslatmadan önce aralarından geçiyor. "Hiç kimse bana senin gibi oral yapmadı. Bana oral yaptığını düşünmek bile beni ıslatıyor."

İsa.

Planıma uyacağını düşünmemiştim ama işte burada, nasıl hissettiğini açıklıyor ve ben de bunun için yaşıyorum. Vibratörü karnına doğru sürüklüyorum.

"Aminin tadı çok güzel. Tek düşünebildiğim bu."

"Parmaklarını zar zor hissettim, ama çok uzunlar..."

"Onları senin üzerinde kullanacağım, Aubree. Onları kullanmak istiyorum."

Vibratörü tam kasık kemiğine getirdiğimde dişleri alt dudağını çekerken nefesi kesiliyor.

"Peki ya benim sikim?"

"Çok büyük," diye cevap verince yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Onu emmeye bayılıyordum. Ona binmeye bayılıyordum."

Vibratörü klitorisine götürmeden hemen önce "Güzel," diye cevap veriyorum.

Sırtı kavislenirken küçük alanın duvarlarında yankılanan bir evet çığlığı atıyor. Ağzımı sağ meme ucuna götürüyorum, dişlerimin arasından geçirip dilime doğru çekiyorum.

Nefes alış verişi düzensizleşirken, onu çalıştırmaya, onunla oynamaya, onu başka bir zirveye çıkarmaya devam ediyorum çünkü tek istediğim onu bir kez daha duymak. Onun bir kez daha zevke gömüldüğünü görmek.

"Tanrım, evet Wyatt. Siktir, yapamam. Sanmıyorum. . mmmmmmm, siktir." Başımı kavıyor, beni göğüslerinin üzerinde tutuyor, ben de dişlerimle çekiştirerek onları kemiriyorum. Muhtemelen biraz fazla sert çekiyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor.

Havaya doğru yükselirken bu onu daha da cesaretlendirmiş gibi görünüyor, sessizlik ayırık dudaklarının arasından süzülüyor.

"Aubree, bebeğim, tekrar boşalmanı istiyorum. Bana o orgazmı yaşat. Duymama izin ver."

Kıvranıyor.

Çırpınıyor.

Parmaklarını kafa derime saplıyor.

"Siktir, Wyatt. Tanrım."

"Çok yakınsın. Gel, bebeğim . . . benim için gel."

İnliyor, elini gözlerine götürüyor ve sonra vücudu geriliyor. Ağzı açık kaldı. Altımda kıvranırken vahşi bir çığlık atıyor, adımın inerken tüm vücudu titriyor.

Çok ateşli.

Vibratörü bacaklarını sıkana kadar hassas klitorisinin üzerinde tutuyorum ve şu anda bana verebileceği başka bir şey olmadığını biliyorum. Bu yüzden kapatıyorum ve kenara atıyorum. Sonra amına doğru ilerliyorum, bacaklarını bir kez daha ayırıyorum ve klitorisine yumuşak, okşayıcı bir öpücük konduruyorum.

Yatağa doğru yavaşça gevşerken dudaklarını ıslatışını izliyorum, sanki az önce güçlü, ruhunu tanımlayan bir egzersizden geçmiş gibi görünüyor.

Birkaç saniye nefesini tuttuktan sonra o güzel gözlerini açıyor ve ben yatağın tepesine doğru ilerlerken bana bakıyor. Yüz ifadesinden memnun olduğu ama aynı zamanda kafasının karışık olduğu anlaşılıyor.

Bir tutam saçını yüzünden çekiyorum ve sonra yanağını hafifçe okşuyorum. "İyi misin?" Ona soruyorum.

Hafifçe başını sallıyor.

"O zaman neden sersemlemiş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyleyim," diyor. "Ben, uh ... bu şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu."

"İnan bana, ben de öyle. Daha önce böyle boşaldığımdan emin değilim ama bir daha olsa yine yaparım."

Gülümsüyor ama sonra uzaklara bakarken dudağını endişelendiriyor. Bu kaçınmayı biliyorum. Tüm bunları bir araya getirmeye ve anlamlandırmaya çalışırken kafasındaki çarkların döndüğünü duyabiliyorum.

"Tanrım, Wyatt," diye fısıldıyor. Lütfen söyleme, lütfen söyleme. "Ne yapıyoruz ki biz?"

Söyledi amına koyayım.

Tıpkı dün geceki gibi, kendini geri çekiyor ve uzaklaşıyor. Günaha teslim olduğunu fark ediyor ve şimdi yavaşça geri çekilmeye çalışıyor. Ve tıpkı dün geceki gibi, daha az acıtmıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ne yaptığımı çok iyi bildiğim halde. Hoşlanmamam gereken bir kızdan hoşlanmaya başlıyorum. Duygular geliştirmeye başlıyorum.

Aşerme.

Bağımlılıklar.
İhtiyaçlar ve
istekler.

Kararsız görünerek, "Bunu yapmalı mıyız bilmiyorum.
Bu çizgiyi geçmeli miyiz bilmiyorum."

Ve işte böyle, puf, tüm umutlar, ihtiyaçlar ve istekler iz
bırakmadan yok olur.

Korktuğum şey de buydu, tam olarak bu sözleri
söylemesinden. Aynı fikirde olmadığım için değil, ona
katıldığım için. Bunu yapmamalıyız. Durumumuz göz önüne
alındığında bu tehlikeli. Ama büyük bir parçam onun
benimle birlikte geleceği düşünmediğimiz bir hayal
dünyasında yaşamasını istiyordu. Bir parçam tüm
karmaşıklıkları bir kenara itip sadece eğlenmeyi diliyordu.
Anı yaşamayı. Birbirimizin her bir parçasını keşfetmeyi.

Onunla aynı fikirde olmam gerektiğini bilerek hayal
kırıklığı içinde saçlarımı çekiştiriyorum. "Biliyorum," diye
cevap veriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Kahretsin,
özür dilerim Aubree. Görünüşe göre kendimi kontrol
etmekte zorlanıyorum."

"Sorun değil. Özür dilememize gerek yok. Bence sadece
daha dikkatli olun."

"Evet, katılıyorum," diyorum, doğruluyorum. "Sanırım
bir duş alacağım, eğer sorun olmazsa?"

"Evet, hemen elimi yüzümü yıkayabilir miyim, sonra da
başınızdan çekilirim."

"Tabii," diyorum yataktan kalkıp tişörtümü giyerken.
Banyoya doğru yürüyor ama sonra omzunun üzerinden
bana bakıyor. "Dün gece benimle ilgilendiğin için
teşekkürler."

"Burada, misafir evinde mi... yoksa kulüp tuvaletinde
mi?" Kendime engel olamıyorum.

Gülümsüyor. "İkisi de." Sonra banyonun kapısını
kapatıyor ve ben saçlarımı tutarak yatağa uzanıyorum.

Sikey
im.
Ben.

The Talkies'in tam karşısındaki parkta bir banka oturmuş, telefonumu elime alıp Laurel'le konuşup konuşmamayı düşünürken puslu okyanusa bakıyorum.

Yani, kimi kandırıyorum ki? Eğer onunla konuşmazsam, aklımı kaçırabilirim.

Telefonumda ismini buldum ve mesaj attım.

Wyatt: Konuşmak için bir dakikan var mı?

The Cliffs'ten kahvemi yudumluyorum. Tanrım, bu kahve güzel, yani Clearwater Coffee değil. Buraya gelirken bir ayı pençesi içtim, öğleden sonra oteldeki spor salonuna gidip - Ethel bana sürekli giriş izni verdi- çalışmam gerektiğini biliyordum.

Telefonum bir mesajla bipliyor.

Evet, boşum. Aramamı ister misin?

Ona mesaj atmaya zahmet etmedim. Onun yerine numarasını çevirdim ve ilk çalışında açtı.

"Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Direkt konuya girmeyi avukata bırakın. "Pek sayılmaz," diyorum, kürsüde kambur durarak.

Bir an duraksıyor ve sonra fısıldıyor, "Düğünü iptal mi etti?"

"Hayır, orada değişen bir şey yok. Cumartesi günü planlıyoruz. Hala gelebilirsin, değil mi?"

"Sahte olan ama aslında sahte olmayan düğününüze gelmeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Ben drama için oradayım."

"Drama olmasa iyi olur."

"Çok doğru. Drama istemiyoruz. Tamam, eğer düğün hâlâ ayarlandıysa, o zaman ailen mi? Kızgınlar mı?"

"Uh." Çenemin yan tarafını kaşıyorum. "Onlara henüz söylemedim. Wallace'a bir şey söylerler korkusuyla onlara söylemek istemedim."

"Muhtemelen akıllıca, ama bu düğünde olmayacakları anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedim. "Onlara kaçarak evlendiğimizi söyleyeceğim. Benim ailem de aynı şeyi yaptı, o yüzden anlayışla karşılayacaklarını biliyorum. Evlendiğim kişinin Aubree olduğunu ve başka biriyle evlenmemin üzerinden iki ay bile geçmediğini anlamakta zorlanacaklarını düşünüyorum, ama bilirsiniz, bu gerçekleştiğinde geçebileceğim bir köprü."

"Öyleyse, sorun nedir?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Kahretsin Laurel, bu nasıl oldu bilmiyorum ama... Sanırım ondan hoşlanıyorum."

Sessizlik var.

"Uh, ne demek istiyorsun? Tanımlamak gibi mi? Burada arkadaştan mı bahsediyoruz yoksa ... arkadaştan daha fazlası mı?"

"Arkadaştan da öte," diye yanıtlıyorum.

"Ohhh my," diye mırıldanıyor telefona bir ergen gibi. "Hubba, hubba, bizim oğlanın duyguları var."

"Laurel, ben ciddiym. Bu hiç iyi değil."

"Üzgünüm ama bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum. Müstakbel eşinizden hoşlanmak iyi bir şey değil mi? O zaman eski kafalı olmalıyım çünkü bunun birinden hoşlanmak için harika bir neden olduğunu düşünürdüm."

"Bu evliliğe bir iş anlaşması için girmişken olmaz. Bu platonik olmalıydı ve ..."

"Siz seks yaptınız," diye sözümü bitiriyor, sesi çok heyecanlı. Nasıl oluyor da bunun ciddiyetini anlamıyor?

"Tam olarak değil," diyorum. "Ama oldukça yakın."

"Dur tahmin edeyim, onunla yattın."

"Biliyorsun" -elimi saçlarımın arasından geçiriyorum- "detaylar önemli değil." Gülüyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Laurel, bu hiç komik değil. Ciddiyim, bu bir sorun."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu kızla iki hafta takılıyorsun, bir anlaşma yapıyorsun, evleniyorsun ve sonra onunla yatıyorsun ve her türlü panik içindesin çünkü şimdi olduğun kadından hoşlanmaya başlıyorsun

Bu Cumartesi evlenmeniz gerekirken, aslında onu sevmemelisiniz çünkü bu bir iş anlaşması, aşk ilişkisi için bir fırsat değil."

"Kesinlikle," diyorum rahatlayarak. O anladı.

"Aptalca davranıyorsun." Ya da değil.

"Aptal gibi davranmıyorum," diye savunuyorum. "Mantıklı davranıyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Bir kadına karşı hissedebileceğin duyguları sadece onunla evlenmek ve bir yıl boyunca onunla birlikte yaşamak için bir kenara itmek mantıklı mı, sadece onunla daha fazla zaman geçirdikçe duyguların büyümeye devam etmesine fırsat vermek mi? Bana oldukça aptalca geliyor."

"Şey, sen böyle söyleyince ..." Mırıldanıyorum.

"Cidden, bu kadar büyütecek ne var? Yani ondan hoşlanıyorsun. Bunu kabullen. Bana ideal bir durum gibi geliyor çünkü bu belki de yeniden aşık olmak için bir şans olabilir."

Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Bunun için bir şans olduğunu sanmıyorum. Ya da en azından karşılık verme şansı ve ben tekrar incinmek istemiyorum. Bir kez daha reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Karşılık verme şansı yok da ne demek?" diye soruyor. "Senden hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Kendini bu şekilde açacağını sanmıyorum. O zarar görmüş biri Laurel. Birçok erkek tarafından incitildi. Ona güvenebileceğinden emin değilim."

"Ama aynı zamanda en fazla iki hafta oldu. Altı ay sonra senin için aynı şeyleri hissetmeyeceğini nereden biliyorsun? O zamana kadar sana güvenmeyeceğini?"

"Ama ya yapmazsa?" diye soruyorum. "Ona aşık olmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum, sadece onun asla aynı şekilde hissetmemesi için. Zaman harcamak ve kalbimi riske atmak istemiyorum, sadece ezilmesi için."

Laurel telefonda iç geçiriyor ve sonra ciddileşiyor. "Üniversitedeki son yılımızda Ginny'yle tanıştığımız zamanı

hatırlıyor musun?"

Ginny'yi nasıl unutabilirim? Laurel'i ondan ayrıldıktan sonra darmadağın eden tek kadındı. Laurel kendisiyle ilgili her şeyi sorguluyordu. Giyim tarzını, saçını nasıl yaptığını, insanların yanında nasıl davrandığını ve kendini nasıl temsil ettiğini. Derin bir depresyona girdi, yemek yemeyi bıraktı ve gerçekten kendi içine kapandı. Laurel'in eskiden olduğu kadına dönmesi uzun zaman aldı.

"Bununla nereye varmak istediğini biliyorum," diyorum.

"Eğer biliyorsan, o zaman neden kalbini tekrar açmayı sorguluyorsun? Neler yaşadığımı gördün. Senin yardımınla kalbimi nasıl yeniden açabildiğimi gördün. Çok fazla kalp acısı çektim ve işte buradayım, yeni biriyle çıkıyorum ve randevulara çıkabileceğim ve yatmadan önce konuşabileceğim bir insana sahip olduğum için mutluyum. Kendini bir daha asla açmayacağını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bu çok karmaşık. Bizler bağ kurmaya ve hayatta ihtiyaç duyduğumuz şeyleri elde etmeye çalışan iki hasarlı ruhuz. O bana gerçekten açılmadı, ama ben de ona açılmadım. Aramızda hâlâ bir duvar var ama aramızdaki çekim çok büyük. Cadance'tan ve iki ay önce başka bir kadınla nişanlandığımdan haberi bile yok. Cadance'ı sevdiğimi sanıyordum Laurel, ama burada başka bir kadına karşı hislerim var. Cadance'la evlenecektim çünkü ona aşık olduğumu sanıyordum. Kahretsin Laurel, kafam çok karışık."

Elbette hâlâ kayıp bir ilişkinin yasını tutuyor olmalıydım ama şu anda Cadance umurumda bile değil. Hayatımdan çıkmış olması artık umurumda değil. Bu ilişkimiz hakkında ne söylüyor? Sadece karasevda mıydı? Cadance'ın yerine benimle yatacak bir sonraki istekli kadını mı koydum? Yoksa Aubree'yle daha fazlasını yapma şansını gerçekten görüyor muyum? O da aynı şekilde hissetmiyorsa bu beni korkutuyor.

"Bana şunu söyle," diyor. "Bütün bir yıl boyunca küçük bir misafir odasında bu kadının yanında uyuyabileceğini düşünüyor musun?"

ve ellerini kendine sakla?"

Homurdanıyorum. "Sikeyim hayır."

"Kesinlikle, bu da bir konuda şansınızı denemek zorunda kalacağınız anlamına geliyor. Benim gördüğüm kadarıyla iki şansın var. İradene güvenip bir yıl boyunca ellerini kendine saklayabilirsin ya da kalbine güvenip birkaç gün sonra evleneceğin kişinin hayatının geri kalanını birlikte geçirmen gereken kişi olup olmadığını görebilirsin. Şimdi tek yapmanız gereken ne yapacağınıza karar vermek."

"BUGÜN BURADA OLDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM," diyor Maggie, Hayes'in koltuğunda karşısına oturup hazırladığı sunuma hazırlanırken. Kendine has bir havası olduğunu söylemek hafif kalır.

Aubree ile kasabada buluştuk ve Hayes ile Hattie'nin evine götürmek üzere peynir, kraker, et, kuru meyve ve kuruyemiştten oluşan bir şarküteri tabağı aldık. Alışveriş yaparken birbirimize pek bir şey söylemedik ama bir çift gibi görünüyorduk, önemli olan da buydu. Dee Dee kasada bizi kontrol etti ve biz ayrılırken mağazanın önünde insanların düğünümüzü kutlamak için ihtiyaç duyacakları her şeyi içeren yeni evlilere özel bir ürün hazırlamayı planladığını söyledi.

Tam da ihtiyacımız olan şey, daha fazla ilgi, özellikle de ellerimi Aubree'nin üzerinde gezdirmek için yanıp tutuşurken. Beynim bana oraya gitmememi söylüyor.

Hayes ve Hattie'nin evine giderken, Aubree her şeyi hızlıca bir tepsiye koydu, güzel görünmesi için uğraşmadı bile. Tüm bu süre boyunca homurdanarak, "İşte bu yüzden insanlara bir şey getirip getiremeyeceğini sormuyorsun" gibi bir şeyler söyledi. Ayrıca özel bir tür turşudan iki kavanoz aldı. Stoktaki son iki kavanoz onlardı.

Ve şimdi buradayız, adada kötü inşa edilmiş şarküteri tahtamız ve buzdolabında turşularımızla, Maggie bizi oturttu ve bize düğün fikirlerini sunmak üzere.

Ellerini önünde birleştirerek, "Şimdi, bu biraz bunaltıcı görünebilir ve herhangi bir zamanda durmamı isterseniz, durabilirim, ancak bu sabah Ethel ile uzun bir sohbet yaptım ve gerçekten istediğiniz gibi tuhaf ama aynı zamanda güzel bir aşk kutlaması olacak bir şey hazırladığımızı düşünüyorum" dedi. Ellerini üç kez birbirine vuruyor. "Brody, ilk pano ile girebilirsin."

Koridordan Brody, göğsünde büyük bir tahta tutarak içeri girer.

"Bu sunumdaki profesyonellik eksikliğimi mazur görün. Sadece bana verilen kadar profesyonel olabilirim."

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diyor Hattie, Hayes'le birlikte oturdukları, Hayes'in kolunu omuzlarına attığı taraftan. Hmm, ben de Aubree'ye dokunmalıyım.

O anda elimi kalçasına bastırarak, "Bizi etkilemene gerek yok. Sadece evleneceğimiz için heyecanlıyız."

"Bilmenizi isterim ki normalde bu şekilde çalışmam ama dediğim gibi bana dergiler, az mürekkepli bir yazıcı, yapıştırıcı çubuklar ve keçeli kalemler verildi."

"Dramatik davranıyor," diyor Hattie.

"Sus, senin yorumuna ihtiyacımız yok." Maggie boğazını temizler. "Hayes, ortam müziği lütfen."

"Alexa, düğün müziğini aç," diyor Hattie'yi yanağından öpmeden önce.

"Oynamakdüğün Müzik, enstrümantal üzerinde Amazon Music," diyor Alexa'sı.

Maggie ayağını yere vuruyor. "Hayes, sana gitarınla çalabileceğin şarkıların bir listesini verdim."

"Biliyorum."

"Neden onları çalmıyorsun?"

"Çünkü öğleden sonra onun yerine Hattie ile oynamak istedim."

Hattie kıkırdar ve onun göğsünü iter. Buna karşılık, çenesinden tutup başını kendisine doğru çevirir ve herkesin önünde onu tutkuyla öper. Şanslı orospu çocuğu. Acaba Aubree'nin başını çevirip herkesin önünde onu böyle tutkuyla öpseydim ne yapardı?

Muhtemelen kabul edecek ama sonra yalnız kaldığımızda bu tür şeyleri yapmamamız gerektiğini söyleyecek. Bu söylem benim ihtiyaçlarımın üzerine gerçek bir örtü oldu.

En azından onu öpebilirdim.

Brody Maggie'ye dönerek, "Ben parmaklarımı senin poster tahtana yapıştırmamaya çalışırken onlar oyun mu oynadı?" dedi.

"Dinleyin," diyor Maggie, sert sesiyle herkesi susturarak. "Yan konuşmalar hiç profesyonelce değil ve ben de profesyonel olmaya çalışıyorum." Bize doğru eliyle işaret etti. "Cumartesi günü evlenecek yeni nişanlı bir çiftimiz var. Bu DEFCON 1 durumu. Tamam mı? Bunu başarmak için tüm kasabanın yardımına ihtiyacımız olacak ve ikinizin sevişmesini dinlemek zorunda kalmadan karar vermeye başlamak istiyorum." Hattie ve Hayes'i işaret ediyor. "Ve sen de öpüşmediğin için şikayet ediyorsun." Brody'yi işaret ediyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyor Brody, neredeyse dudak bükerek. Vay canına, bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyor-

Maggie ona doğru yürürken yüz ifadesi yumuşar. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum." Onu dudaklarından hafifçe öpüyor ve sonra kulağına onu gülümseten bir şey fısıldıyor.

Tanrım, işe yaradı.

Bunu daha sonra kullanmak üzere saklayacağım.

Onu bir kez daha öpüyor ve sonra ellerini birbirine kenetliyor. Brody sanki hayatında başına gelen en güzel şeymiş gibi ona bakıyor. Tahminime göre yakında evlenecekler. Brody'nin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, evlenirler.

"Tamam, dediğim gibi, vermemiz gereken kararlar var ve fazla zamanımız yok. Bu yüzden Brody, poster panosunu bizim için çevirebilirsen çok memnun olurum."

Brody panoyu ters çeviriyor ve karşımıza düzgünce düzenlenmiş bir resim ve fikir kolajı çıkıyor. En üstte, kalın harflerle Bay ve Bayan Preston yazıyor. Aşağıda ahırın, saman balyalarının, dantellerin ve ampul aydınlatmasının bir resmi var. Sıra sıra eski yemek odası masaları, uyumsuz sandalyeler, dantel örtüler ve kır çiçekleri. Cliffs'in yanında bir kase makarna ve peynir bulunan bir fotoğrafı, ki bence komik. Traktör, bar için bir fon olarak kullanılmış ve bir dans pistinin ve masaların dizilmiş gibi görüneceği bir düzen var - beklediğimden daha fazla masa olmasına rağmen. Ve tabii ki jütle birbirine bağlanmış kır çiçeklerinden oluşan bir buket. Birkaç şey daha var, şekerlemeler, düğün partisi ve ... gibi. Chewy Charles. Çok iyi bir araya getirilmiş.

Poster panosunun yanına gelen Maggie, tahta bir kaşık tutuyor ve bizim için bir resim çizmeye başlıyor.

"Düğün alacakaranlıkta, güneş batmadan hemen önce başlıyor. Telli ampul ışıkları ahırı aydınlatıyor ve saman balyaları sıra sıra dizilmiş ama üzerleri çuval bezi ve tüvitle örtülmüş. Hayes, Wildest Dreams ve Love Story'den yumuşak bir melodi çalıyor. Alay başlıyor, Hattie önderliğinde MacKenzie ve Chewy Charles onları takip ediyor." Homurtularımı tutuyorum çünkü gerçekten de bizim için güzel bir tablo çizmeye çalışıyor. "Sonra gelin dışarı çıkıyor ve ahırda tek bir kuru göz bile kalmıyor. O kadar güzel ki hakkında soneler yazılacak. Kasabanın alkışlamaktan başka çaresi kalmayacak çünkü o nefes kesici, çiftliği okşayan bir melek nefesi gibi."

"Peki ya damat?" diye sordum. "Melek nefesi mi o?"

Maggie'nin gözleri benimkilere kaydı. "Çene çizgisi insanları ağlatacak."

Ona göz kırpıyorum. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Gülömsüyor ve devam ediyor. "Çift evet dedikten sonra Bay ve Bayan Wyatt Preston olarak anons edilirler. Tezahüratlar bir çiftlik ötedeki ineklerin kulaklarını ilgiyle kaldırmasına neden olacak. Patateslerin yeni gözleri filizlenecek. Arılar yeni sahipleriyle gurur duyarak etrafta uçuşacak." Yüce Tanrım. "Ve sonra, siz altın saatlerde fotoğraf çekerken, masalar ayarlanacak ve kurulacak. Kasabanın dört bir yanından sandalyelerle birlikte masalar getirilecek. Dans pisti kurulurken hızlı bir şekilde dekore edilecekler. Bu en yoğun zaman olacak ama konuklar ahırda elma şarabı ve ayı pençelerinin tadını çıkarırken bir yandan da yeni çiftin ne kadar güzel olduğunu konuşacaklar."

"Çene çizgisi yüzünden," diyorum.

Maggie elindeki tahta kaşıkla beni işaret ediyor. "Kesinlikle. Resimler bittikten sonra yeni çifti, aileyi ve Chewy Charles'ı tanıtacağız, çünkü bunu bana dört yaşındaki baharatlı bir çocuk söyledi. Ardından The Cliffs'ten peynirli makarna ve tatlı olarak da vişneli turta ziyafeti çekeceğiz. Dekor ve buketler için kır çiçekleri kullanılacak. Davetiyeler e-davetiye olacak çünkü baskı için yeterli zamanımız yok ama bence sorun değil. Yaklaşık yüz elli kişi olacağını söyleyebilirim."

"Ne?" Aubree neredeyse bağırıyor. "Bu numarayı nereden buluyorsun?"

Maggie afallamış görünüyor. "Ethel verdi."

"Ethel?" Aubree soruyor. "Davetli listesinden o sorumlu değil. Onu davet etmeyi planlamıyordum bile."

"Ooo, bu kötü bir fikir olurdu," diyor Maggie. "Buralı olmadığımı biliyorum ama bildiğim kadarıyla Ethel'i davet etmemek adınıza kara bir leke sürer."

"Bebeğim, Ethel'i davet etmeliyiz," diyorum.

"Ama Ethel'i davet ederseniz, Dee Dee'yi de davet etmek zorundasınız," diyor Aubree. "Ve eğer Dee Dee davetliyse, o zaman tüm Şeftali Topluluğu davetlidir. Eğer tüm Şeftali Topluluğu davet edilirse, Rodney de gelmek isteyecektir."

"Rodney'i davet etmeyecek misin?" Hattie soruyor. "Senin parlak zırlı şövalyeni bir lokomotifin üzerinde dans pistine sürdü. Bunun bir daveti hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Bir lokomotif, Aubree," diye tekrarlıyorum çünkü bu çok eğlenceli görünüyor.

"Her ne olursa olsun," diyor o sert gözleriyle bana bakarak. "Düğünde yüz elli kişinin olması gerektiğini düşünmüyorum."

"İdeal düğün partisi büyüklüğünüz nedir?" Maggie soruyor. "Bilmiyorum... on?"

"On mu?" Maggie bağırır, sonra hemen kendini sakinleştirir. "On ... çok samimi. On çok samimi olabilir. Eğer on olsaydı, davet edileceğimizi sanmıyorum." Maggie tahta kaşıkla kendini ve Brody'yi işaret ediyor. "Sizden korktuğum zamanlar olsa da, yine de evliliğinize tanıklık etmek isterim. Ayrıca, Ethel ve Rodney evlenme teklifi için yaptıklarından dolayı davet edilmeleri şart."

"Bunu destekliyorum." Hattie elini kaldırdı. "Tüm hesaplarda, hatta korkunç kısmında bile."

Aubree, Hayes'in içine kıvrılan kız kardeşine bir bakış atar. "Peki, konuk listesini on ikiye çıkarabiliriz."

Maggie yüzünü buruşturuyor. "Tekrar söylüyorum, bu kadar insanın yeterli olduğunu sanmıyorum. Görüyorsunuz, normalde davetli listesini azaltırken gözümü kırpmazdım, ama sorun şu ki, Ethel bunun bir kasaba etkinliği olduğunu açıkça belirtti. Evlenme teklifinin bir kasaba olayı olduğunu, şimdi de düğünün bir kasaba olayı olduğunu ve kasaba dahil olmazsa zamanında gerçekleşmeyeceğini belirtti. Dolayısıyla kasabayı da dahil etmemiz gerekecek gibi görünüyor."

"O zaman kaçınız," diyor Aubree. "Büyük düğün işlerine pek meraklı değilim."

"Büyük görünebilir," diyor Maggie. "Ama aslında oldukça küçük ve samimi. Bunu anlayamayacaksınız bile."

"İnanın bana, eğer orada olduğumu söylersem ve on kişiden fazlasının bana baktığını fark edersem, bunu anlayabilirim." O

bana döndü ve yalvaran gözlerle, "Hadi kaçalım." dedi.

Aman Tanrım.

Şöyle bir şey var. Şu anda Aubree'yi mutlu etmek için her şeyi yaparım. Bir numaralı sebep: Onu bu karmaşanın içine ben soktum ve bunu onun için olabildiğince sorunsuz hale getirmek istiyorum. İkinci neden: Bu adam, **kendine doğru başparmaklarını kaldırıyor** şu anda nişanlısına aşık ve onu mutlu etmek istiyor. Üç numaralı neden: Büyük bir düşün benim de umurumda değil.

Ancak tüm bunlarla ilgili sorun şu ki, kasaba halkını bir çift olduğumuza ikna etmeliyiz ki Wallace'la işler sarpa sardığında ve Almond Bay'e hücum ettiğinde -çünkü edecek- ilişkimizin sahte olduğunu kanıtlayamasın.

Ve en önemli şey de budur.

Ama bunu herkesin önünde söyleyemem, bu yüzden elimi sakince Aubree'nin kalçasına koydum ve şöyle dedim: "Bebeğim, bunun çok zor olduğunu biliyorum ama bir de şöyle düşün. Bu insanlar seni seviyor ve sana yardım etmek istiyorlar. Ayrıca, ağabeyin kaçarsak beni öldüreceğini söyledi ve her ne kadar seninle kaçmak istesem de, ailen için doğru olanı yapmak istiyorum. Hepiniz çok şey yaşadınız. Bunu bir kutlama günü yapalım."

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve bir an için sanki gözlerinde takdir varmış gibi hissediyorum. Yorumum için minnettarlık, aile dinamiklerini anladığım için minnettarlık.

İç çekerek herkese döndü ve "İyi ama yüz elli kişi almayacağız" dedi.

Maggie heyecanla ellerini çırpıyor. "Harika. Senin şapkan ne?"

"Elli," diyor.

Maggie yüzünü buruşturur ama sonra başını sallar. "Tamam, bu yapılabilir. Sanırım bunu başarabiliriz. Ethel'in acımasız olması gerekecek,

ama sanırım idare edebiliriz. Şimdi." Maggie uzun bir iç çekti. "Elbise konusunda ne yapacaksın?"

Aubree rahatsız bir şekilde kıpırdanır ve "Eğer sorun olmazsa Cassidy'ninkini giyebilirim diye düşünmüştüm," der. Hattie'ye bir bakış atıyor.

"Cassidy'nin elbisesini giymek ister misin?" Hattie sorar.

"Yani, eğer sorun olmazsa. Olmazsa başka bir şey bulabilirim. Sadece en kolay ve en ucuz seçeneğin bu olacağını düşündüm."

"Para önemli değil," diyorum sessizce, belki bunu bilmesi gerekir diye.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Aubree.

Ama sonra Hattie elini göğsüne bastırarak, "Bence ... bu çok tatlı olurdu" dedi.

"Emin misin? Sonunda evlendiğinizde bunu giymeyecek miydiniz?"

"Fark eder mi?" Hattie soruyor. "Hepimiz giyebiliriz. Gezgin pantolon kardeşliği gibi ama elbiseyle."

Bu Aubree'nin kıkırdamasına neden oldu. "Eğer senin için sorun yoksa, ben de giymek isterim."

Tamamen iş amaçlı bir düğünde bu kadar duygusal bir şey giymek istemesine şaşırdım ama belki de bu bir güç meselesidir. Cumartesi günü yaptığımız şey, kolaylık olsun diye evlenmek, Aubree için kolay olamaz ve belki de kız kardeşi ruhen orada olursa, koridorda yürümesi daha kolay olur.

Bu çok mantıklı.

"Bence mükemmel olacak," diyor Hattie. "Duvağı onunla birlikte mi takacaksın?"

Aubree başını sallar. "Hayır, bu daha çok sana göre."

Maggie tahta kaşığı kaldırarak, "Bir dakikalığına araya girebilir miyim?" dedi. "İstersen kır çiçeği buketine uygun bir çiçek tacı yapabilirim. Hatta daha çok kafa bandına benzeyen bir şey."

Aubree, "Elbette, bu iyi olur," diyor.

"Harika. Aklımda mükemmel çalışacak bir şey var. Ve şu anda tedarikçim olan Ethel'e rapor verebilmem için, burada ne yaptığıma dair sözlü bir evet cevabına ihtiyacım var." Elindeki tahta kaşıkla düğünün belirli yönlerini işaret ediyor: masalar, danteller, kır çiçekleri, ahır ve yemekler. Ve kaşığını poster tahtasına her vuruşunda, ona sözlü bir evet veriyoruz. Ta ki vişneli turtaya gelene kadar.

"Hayır," diyor Aubree.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Bebeğim, bu bizim özel turtamız."

Gözlerini devirdiğini duyar gibi oluyorum. "Bence vişneli turta sevmeyenler için daha fazla seçeneğimiz olmalı."

"Uh, duymadın mı?" Dedim. "Biz trend belirleyiciyiz. Kasabadaki herkes vişneli turtayı sever."

"Ne olur ne olmaz," diyor Aubree sinirli bir ses tonuyla. "Ayrıca düğünde tren olmayacak."

"Aubree," diyorum meydan okuyarak. "Bunu Rodney'e nasıl yaparsın? Muhtemelen şu anda lokomotifini parlatıyor, yeni bir çıkışa hazırlıyor."

"Tren yok," diyor, adeta ayağını yere vurarak. "Tren yok." Maggie elinin arkasından konuşarak Brody. "Bunu Ethel'e söylemek zorunda kalacaksın." "Neden ben?" diye sorar, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır.

"Çünkü kötü haberlerin taşıyıcısı olmak istemiyorum, dürüst olmak gerekirse, Brody." Derin bir nefes alıyor ve sonra bize tekrar gülümsüyor. "Pekâlâ. Eğer hepimiz hazırsak, sanırım biraz peynir ve krakerle ilgilenmemiz gerekiyor."

"Bir saniye bekle," dedi Hattie. "Töreni ağacın altında yapmak istediğini sanıyordum."

Oh, bu doğru. Dudakları yana doğru bükülürken Aubree'ye bakıyorum. Ağacın onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Orada, kız kardeşinin gelinliğiyle evlenmek ister miydi? Yoksa bunu onun için benden daha önemli birine mi saklayacak?

"Ahır çalışıyor," diyor Aubree ve ben bu kıza vurulduğum için içime bir hayal kırıklığı saplanıyor

İçgüdü. Elbise iyi ama ağaç... onu saklıyor. "Çiftlikte çok fazla şey taşımak istemiyorum." "Emin misin?" Maggie soruyor. "Çünkü bunu yapabiliriz olur."

"Hayır, ahır harika."

"Harika. Peynir ve kraker?"

Brody poster tahtasını yere bırakırken "Harika, açlıktan ölüyorum," diyor.

Maggie kollarını onun beline doluyor ve parmak uçlarında durarak onu dudaklarından tatlı bir şekilde öpüyor. "Benim şövalet olduğun için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım," diyor onu öperken ve elini yavaşça kışına doğru götürüyor.

Tanrım, bu çok sinir bozucu.

Bunu özlüyorum. Birini özgürce ve bütünüyle sevebilmeyi. Ona dokunmayı, onu kucaklamayı ve istediğin zaman, istediğin şekilde öpmeyi. Artık Cadance'ın benim için doğru kişi olmadığını biliyorum. Hâlâ nedenini sorguluyorum çünkü ortada bir kapanış yoktu ama buna rağmen benimle birlikte olmak istemeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ama bu, onun elini tuttuğum ve iki kez düşünmediğim anı özlememe engel değil. Onu içimdeki her şeyle öpmek ve sonrasında ne diyeceği konusunda endişelenmemek.

Aubree kasılmadan ya da ne yaptığımı merak etmeden onu kucaklayabilmek, sarılabilmek ve elimi gömleğinin üzerinde gezdirebilmek istiyorum.

Tanrım, onu
istiyorum. Onu
çok istiyorum.

Ve bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl oluyor da birdenbire sabah uyandığımda kolumu ona doladığım için kendimi çok mutlu hissedebiliyorum. Ya da onu çiftlikte çalışmaktan kirlenmiş, berbat bir halde gördüğümde nasıl gülümseyebiliyorum ama yine de onun güzel olduğunu düşünüyorum.

Bir kadını bir gün tanıyıp ertesi gün nasıl daha fazlasını isteyebileceğimi anlamıyorum.

Ve onun daha fazlasını istemesini istiyorum.

Beni tanımak istemesini, benimle birlikte olmak istemesini istiyorum.

Buna bir mücadele şansı vermek ve bir sözleşme gibi davranmamak.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?" Aubree ayağa kalkarken sorar.

"Evet, tabii," diyorum, ben de ayağa kalkıyorum.

Elimi tutmadan, güzel, durgun bir havuzun okyanusun pitoresk manzarasıyla avlu boyunca genişlediği, huzur ve dinginlik sunan arka güverteye doğru yürüyor. Kendime böyle bir ev almalıyım çünkü Tanrım, Hayes ne yaptığını biliyor.

Aubree sürgülü cam kapıyı kapatıp beni daha uzaktaki ateş çukuruna ve bank alanına götürdüğünde oturuyor, ben de ona katılıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sayılır," diyor okyanusa bakarken. "Sadece nefes almak için bir saniye istedim ve bunu yalnız yaparsam sana kızgınmışım gibi görüneceğini düşündüm."

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Hayır." Başını sallıyor ve ellerini kalçalarına sürüyor. "Sadece bunaldım. Bu düğünün bir şey olacağını düşünmemiştim ama şimdi bir şey oldu, bu yüzden endişelenmeye başlıyorum. Bunu bizden başka herkes için yapıyormuşuz gibi hissediyorum ve sonra düşünüyorum, bunu neden kendimiz için yapalım ki? Bu sevgi dolu gerçek bir evlilik değil. Bu bir iş anlaşması, bu yüzden bunu herkes için yapmalıyız çünkü bu bir gösteri, anlıyor musunuz? Ve sahneye çıkmamız gerekiyor ama bu beni bir an için üzdü çünkü Cassidy'nin gelinliğini giyeceğim ve bu düğün duygusal değilse neden böyle duygusal bir şey yapayım ki? Ama sonra tekrar, gerginim, biraz korkuyorum ve endişeliyim ve o hayatımda sahip olduğum anne figürüne en yakın şeydi ve sadece orada olması gerektiğini düşündüm ve bu aptalca ve-"

"Hey," diyorum çenesinden tutarak bana bakmasını sağlıyorum. "Şşşt, çıldırmaya başlıyorsun."

"Biliyorum çünkü bunların hepsi çok fazla." Korkmuş gözleri bana bakıyor.

Onu rahatlatmak isteyerek, "Eğer iptal etmek istiyorsan, iptal edebiliriz. Dediğim gibi, çekip gidebilir, araziyi sana verebilir ve başka bir şey bulabilirim. Buna karşı değilim, Aubree. Senden bunu yapmanı istemem çok fazlaydı ve bu fikri ortaya attığımda tamamen bencilceydi. Bunun sana zihinsel olarak ne yapabileceğini düşünmedim. Tek düşündüğüm araziyi alacağın ve her şeyin yoluna gireceğiydi, ama ... şimdi bunun sana verdiği zararı görüyorum."

"Dur," diyor başını sallayarak. "Araziyi senden almayacağım. Onu kazanacağım. Kulübeni alacaksın ve tüm bunlar bir yıl içinde sona erecek." Böyle şeyler söylediğinde, gerçeklere dönüyorum. Bu onun için bir iş anlaşması ve bundan sonra da öyle olacak. Ve onu suçlamıyorum. Ben de böyle yaklaştım. Bu işe böyle girdim. Böyle sattım. Neden bunun dışında bir şey hissetsin ki?

Yapmamalı.

Devam ediyorum, "Ama eğer rahatsızsan-"

"Sadece gerginim." Bankta bana doğru dönüyor, bir bacağını kaldırıp bana bakıyor. "Sen gergin değil misin?"

Kolumu bankın üzerinden sarkıtıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Henüz hissetmedim. Belki o gün geldiğinde gergin olacağım ama senin yanında da rahatım," diyorum ve bir fırsatını bulup elimi bacağına koyuyorum. Başparmağımı yumuşak tenine sürüyorum. "Eğer senin yanında rahat olmasaydım, muhtemelen dehşete düşerdim." Yutkunuyorum ve başımı eğerek "Benimle rahat mısın?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce saatler gibi gelen bir saniye boyunca sessiz kalıyor. "Seninle rahat olmasaydım, geceleri bana sarılmanı istemezdim" diye o kadar yumuşak cevap veriyor ki neredeyse onu duymuyorum.

Ama cevabı dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Arkadaş olduğumuzu bile söyleyebilir misin?"

"Çok şey istiyorsun," diyor, ağzının kenarları seğiriyor. "Daha ilk günden çiftliğime gelip daha iyi yapabileceğim her şeyi didik didik etmeye başlayan biriyle nasıl arkadaş olabilirim?"

"Parçalara ayırmıyordum," diyorum. "Sadece seni delirtmek için götlük yapıyordum."

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" "Hayır, ama planım işe yaradı."

"Peki bu nasıl bir plandı?" diye soruyor, başını hafifçe eğiyor, o kadar güzel görünüyor ki, onu kendime çekip benimmiş gibi sahiplenmek istiyorum.

"Asla açıklamayacağım bir plan," diyorum. "Bu benimle plan kitabım arasında."

"İşte bu yüzden bir yazarla asla bir iş anlaşmasına ya da ilişkisine girmemelisiniz. Çünkü istediklerini elde edene kadar her saniyesini planlayacaklardır."

"Bunu daha önce anlamamış olman üzücü," diye takılıyorum. "Onun yerine yakışıklılığına ve cazibesine kapıldın."

"Sana iyi bakacağım. Cazibe? O kadar da değil."

Sırıtiyorum. "Hey, yüzümün güzelliğini kabul ettiğin sürece, umurumda olan tek şey bu."

"Aman Tanrım." Gözlerini deviriyor ve şakacı bir şekilde göğsümü itiyor.

Buna bayılıyorum. Onu böyle görmek. Gülümsüyor ve şakalaşıyor. Gergin ya da endişeli değil. Hepimizin hayatında bu Aubree'ye ihtiyacı var - hayatının çoğunu endişelenerek ve kendi başına bir şeyler yapmaya çalışarak geçirmiş bu neşeli kadına.

Belki de bu yönünü başkalarına göstermesine yardımcı olan kişi ben olabilirim.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ona soruyorum, elini kendi elime almayı o kadar çok istiyorum ki.

"Seninle evlenmek daha mı iyi? Bu konuda kendimi iyi hissedeceğimden emin değilim." Gülümsemesi alay ettiğini anlamamı sağlıyor.

"Bebeğim, benden çok daha kötüsünü yapabilirsin," diyorum, öne eğilmeden hemen önce, çenesini kavırıyorum ve dudaklarına kısa ama tatlı bir öpücük konduruyorum çünkü ona tam olarak neler yapabileceğimi hatırlatmak istiyorum.

Uzaklaştığımda, gözleri neredeyse sersemlemiş bir şekilde bana bakıyor.

"Şimdi, seçtiğimiz tüm güzel peynirleri yemeden önce içeri girelim," diyorum banktan kalkarken.

Ve sadece denemek için, elimi tutması için ona uzattım.

Bir an bana bakıyor, ayağa kalkıyor ... ve sonra elimi tutuyor.

Onu korkutup kaçırmak istemediğim için nefesimi tutuyorum, çünkü Tanrı aşkına, elimi tutuyor.

Herkes sakın olsun.

SAKIN OLUN

DEDİM!

Chapter Seventeen

AUBREE

Konuk evine döndüğümüzde Wyatt yatağa uzanırken, "Düğünümüz çok rüya gibi olacak," diyor.

"Neden böylesin?" Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa otururken soruyorum.

Şaşkınlıkla omzumu çekiştirerek beni yanına uzanmaya zorluyor. Bana bakmak için dirseğinin üzerinde yükseliyor.

"Bana normal olsaydım bu kadar eğlenceli olmayacağını söyle." "Çok daha kolay olurdu," diye cevap veriyorum.

"Ama o kadar eğlenceli değil." Elini karnımın üzerine koyuyor. "Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Evet," diyor, eli şortumun bel bandına ve gömleğimin eteklerine gidiyor. Ne yaptığını sanıyor acaba? "Hayatına bu müdahaleyi istememiş olsan da, dünyana renk kattığım için buna minnettar olmanın ötesindesin. Bir sürü ve bir sürü renk."

"İğrençsin."

"Eğlenceyi tarif etmenin başka bir yolu. Kabul ediyorum." Parmakları açıkta kalan küçük bir deri parçasının üzerinde dans ediyor.

Eline bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "O elinle ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor.

"Bir şey yapıyormuşsun gibi görünüyor." "Peki bu neye benziyor?" diye soruyor.

"Sanki gömleğimin altına sokmaya çalışıyormuşsun gibi." "Ew, neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

Ew deme şekli beklenmedikti ve aslında beni yüksek sesle güldürdü.

"İğrenç. Sana dokunmak istemiyorum," diye devam ediyor. "O zaman dursan iyi olur," diyorum.

"Yapamam, elim sıkıştı."

"Gerçekten mi Wyatt?"

Sırıttıyor. "Bir oyun oynamaya ne dersin?"

"Strip poker öneriyorsanız, cevabım hayır."

"Birkaç saniye önce söylediğim gibi, iğrenç!"

"Dur." Onu itmeye çalışırken gülüyorum, ama ben bunu yaparken eli gömleğimin altından kayıyor ve sıcak avucu karnıma bastırıyor.

"Wyatt," diyorum sorgulayıcı bir tonda. "Bu konuda ne konuşmuştuk?"

"Hiçbir şey yapmıyorum," diyor, başparmağı göğsümün hemen altını okşuyor ve beni şu anda kolayca tahrik edebileceğinin aşırı derecede farkında olmamı sağlıyor.

"Neredeyse göğsüme değdiğinde öylesin."

"Ew, göğüslerin mi var?" Eli tişörtümden dışarı fırlıyor ve sanki parmaklarından bir böceği çıkarmaya çalışıyormuş gibi üstümde sallıyor. "İğrenç."

Beni güldürdüğü için, "Onları emerken böyle tepki vermiyordun" diye cevap veriyorum.

Kaşları havaya kalkıyor ve göğsünü işaret ediyor. "Göğüslerini emmek mi? Hayır, bu benim yapacağım bir şey gibi gelmiyor. Ben ağırbaşlı bir adamım ve ağırbaşlı adamlar meme emmez."

İşte bu yüzden ondan hoşlanıyorum, tam burada. Hattie ve Hayes'in evinde ne kadar stresli olduğumu gördü. Ne kadar sessiz olduğumu fark etti.

Eve dönüyordum ve kendi kendime somurtmama izin vermek yerine, havayı tersine çevirdi. Şüpheler ve sorularla dolu zihnimi alıp beni geçmişi, üzerimdeki endişeleri ve baskıyı unuttuğum başka bir kafa yapısına soktu ve beni eğlenceli ve kaygısız bir yere yerleştirdi.

"Haysiyetli erkekler ne yapar?" Ben soruyorum.

"Puro içer ve mokasenleri hakkında konuşurlar."

Homurdanıyorum. "Vay canına, hiç bilmiyordum. Yine de tuhaf, çünkü senin puro içtiğini ya da mokasen ayakkabı giydiğini bir kez bile görmedim, bırak onlardan bahsetmeyi."

"Peki sen her gün her saniye benimle misin? Sanırım değilim. Bu nedenle, her zaman ne yaptığımı bilmiyorsun," diye karşı çıkıyor, benimle birlikte bu hayali saçmalığın içinde yaşıyor.

"O zaman nasıl oluyor da senin üzerinde hiç duman kokusu almıyorum?"

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor.

"Beni mi kokluyorsun, bebeğim?"

"Kendini bana zorladığında zorlanmamak elde değil."

"Şimdi böyle söyleyince sanki ben bir tür yırtıcıymışım gibi görünüyor."

"Uh ... toprağınız için benim elim?"

"Hey şimdi, dur bir saniye. Bunu sadece akılda kalıcı olduğu için söyledim," diyor ben kıkırdarken. "Eğer bu benim kitabım olsaydı, bu sloganı tişörtlere koyardım. Gerçekten tam olarak öyle demek istemedim. Sadece komik bir anlamda. Bu anlaşmadan ayrılabilirsin. Kapı hemen şurada." Kapıya doğru işaret ediyor.

"Burası benim evim," diye karşı çıkıyorum.

"Evet, ama buraya alıştım ve ayrılmak istemiyorum. Ayrıca, işgalci haklarına yaklaşıyorum ve bu onurla taşıyacağım bir rozet. Bu yüzden seni tanımak güzeldi ama sakıncası yoksa bu akşam eğlenmek niyetindeyim." Beni yatağın kenarına doğru itti.

"Hey," diye şakacı bir şekilde bağıríyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Yatağıma sahip çıkıyorum."

"Beni düşürme." Kendimi yatakta tutmak için bacağını tutuyorum ama o beni silkelemeye çalışıyor. Benim için iyi olan şey, kusursuz bir tutuşum var. Kollarımı ve bacaklarımı kalçasına ve kaval kemiğine doluyorum ve bırakmıyorum. Sarsıldığı süre boyunca omzumun aletini sıyırdığını, başımın ... kulağımın.

İşte o zaman durdu, sesinde kahkaha vardı. "Tanrım, eğer biraz daha sallarsam, aletim kulağındaki bir Q-ucu gibi davranacak."

Onu şaşırtacak kadar sert gülüyorum. "Wyatt, o şeyin kulağıma sığmasına imkân yok."

Bu onun kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden oluyor. "Neden, Aubree Rowley, devasa, etli bir avcı sikim olduğunu mu söylüyorsun?"

Aman Tanrım, bu adam.

"İşte tam da bu yüzden çoğu zaman sana katlanamıyorum," diyorum kendimi ondan kurtarıırken ve yatakta yükselirken. "Seninle ilgili abartılar. Tanrım."

"Abartmıyordum, sadece söylediklerinizi tekrar ediyordum."

"Devasa, etli bir penisin olduğunu söylemedim. Sadece bir Q-tip olmadığını söyledim."

"Bu da demek oluyor ki . ." diyor, eliyle işaret ederek. "Devasa, etli bir avcı sikim olduğuna inanıyorsun."

"Bu konuşma burada bitmiştir." Yatakta biraz daha ilerleyip ona arkamı dönüyorum ama bu sadece bir an için oluyor çünkü kalçamdan çekştirerek beni sırtüstü çeviriyor.

Üzerimde geziniyor ve "Sikimi düşünerek tahrik olduğun için mi işimiz bitti?" diyor.

"Evet Wyatt," diye kestirip attım. "İşte tam da bu yüzden." "Biliyordum," diyor şakacı bir şekilde. "Biliyordum amına koyayım."

"Aman Tanrım," diyorum elimi yüzüne koyup onu iterken.

Kıkırdıyor ve yataktan kalkıyor. "Bu evliliğin sonunda, her gün her saniye benim devasa, etli avcımı düşünüyor olacaksın."

"Dilemeye devam et Wyatt."

Wyatt yatağa atlamadan önce "HEPSİ KİLİTLİ," diyor.

"Biliyorum, kontrol ettim." Ona dönüp soruyorum: "Kilitleri kontrol etmenizin kitaplarınız için araştırma yapmaktan başka bir nedeni var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor elini yastığının altına sokup bana bakarken.

"Bilemiyorum. Bu konuda çok dikkatli görünüyorsunuz ve bunun geçmişte başınıza gelen bir şey yüzünden olup olmadığından emin olamadım."

"Bana kişisel bir soru mu soruyorsun?" diye sorar.

"Öyleyim. Bunu bilme ayrıcalığına sahip olduğumu düşünmüyor musun?"

Ne de olsa senin karın olacağım."

Bu onu hafifçe gülümsetiyor. "Doğru." Derin bir nefes alır. "Tamam, evet, bana bir şey oldu."

"Gerçekten mi?" Elimi çıplak göğsüne bastırırken soruyorum, bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum. "Bana anlatabilir misin?"

"Hayır," diyor derin bir nefes vererek. "Muhtemelen bilmen en iyisi." Elini kalçama koyuyor, beni biraz daha yaklaştırıyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü ciddi bir şeyden bahsederken birine daha yakın olmanın rahatlığını sevdiğimi biliyorum. Göğüs kıllarının kısa telleriyle oynuyorum. Hiçbir zaman özellikle dokunsal olmadım ama garip bir şekilde Wyatt'a şefkat göstermek neredeyse doğal geliyor. "Ben, on iki yaşındaydım."

"On iki mi?" diye sordum. "Bu çok küçük."

"Evet, bir de bana sor. Evde sadece annem ve ben vardık. Babam bir iş gezisindeydi ve Clarke da yatıya kalmıştı. Annemle babam her gece kapıyı kilitlerdi ama kapıya dayadığımız bir çubuk ya da Ada kilidi gibi ekstra önlemlerimiz yoktu. Şimdi tercih edeceğim bir şey değil."

"Bende öyle şeyler yok," diyorum.

"İşte bu yüzden ben burada uyuyorum, sen de orada, kapıdan daha uzakta uyuyorsun."

"O kadar da uzak değil."

"İlk saldırıya uğrayacak kişi olmam için yeterince uzak." Devam ederken eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Neyse, annem ve ben o gece geç saate kadar uyanık kaldık. Cuma günüydü ve en sevdiğimiz gece ikramı olan patlamış mısır ve fıstıklı M&M'lerle eğlenceli bir film gecesi geçirdik. Annemin mutfakta temizlik yapmasına yardım ediyordum ki köpeğimiz Kırkayak'ın hırlamaya başladığını duyduk."

"Köpeğine Kırkayak adını mı verdin?"

diye sordum. "Evet, neden olmasın?"

"Tipik bir köpek ismi değil."

"Pardon, ona Kevin gibi genel bir isim mi vermeliydik?"

"Kevin, Kırkayak'tan daha iyi olurdu ama devam edin. Dikkat dağıttığım için özür dilerim. Bu detay beni çok şaşırttı."

"Sorun değil," diyor ve tekrar iç çekiyor. Gerginleşmeye başlıyor ve hikâyenin zor kısmına geldiğimizi anlayabiliyorum, bu yüzden elimi göğsünde gezdirmeye devam ediyorum. "Kırkayak hırıliyordu, ama biz sadece dışarıda komşunun köpeğini gördüğünü düşündük, bu yüzden tuvalete gitmesi için dışarı çıkmasına izin verdik. İşte o zaman durmadan havlamaya başladı. Annem sinirlenmeye başlamıştı, bu yüzden Kırkayak'ı içeri çağırdı ve gelmeyince onu geri getirmek için dışarı çıkmak zorunda kaldı."

"Aman Tanrım," diyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Ona hiçbir şey olmadı. Ama Kırkayak çılgına dönmüştü. O gece onu kafesine koyduk çünkü içine ne girdiğini bilmiyorduk. İkimiz de yatmak için hazırlandık ve annem iyi geceler diledi. O kendi odasına gitti, ben de kendi odama gittim ve okuma lambamı açıp okumaya başladım."

Bu hikayeyi sevmiyorum.

"Bir bölümü okuduktan sonra babamın çöpu atmamı istediğini hatırladım ve unutmuştum."

Yataktan fırladım ve koridordan annemin odasına baktım. Işığı yanmıyordu, ben de onu rahatsız etmemeye karar verdim. Odama dönmek için döndüğümde karanlıkta bir şeyin parladığını gördüm. Oturma odasında bir şey hareket ediyordu."

"Aman Tanrım," diyorum, kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

"Kırkayak'ın bir şekilde sandığından kaçtığını düşündüm, bu yüzden karanlıkta koridorda el yordamıyla ilerledim, oturma odasına ulaştığımda ışığı açtım ve ortada elinde bıçak olan kapüşonlu bir adam duruyordu."

Elim ağzıma giderken nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, Wyatt. Ne yaptın sen?"

"Her gencin yapacağı şeyi yaptım. Altımı ıslattım. Tam orada, koridordaki halının üzerine sıçtım."

"Bekle, altına mı işedin?" diye sordum. "Çılgılık atmadın mı? Koşmadın mı? Sadece işedin mi?"

"Evet. O kadar çok çiş vardı ki koridoru su bastı, hiç bitmeyen çişlerden biri, bilirsiniz. Orada durup -ya da çantanızda oturup- gülmeye başladığınız türden çünkü çok fazla çiş var. Ama ben gülmedim. Sadece koridorun çişle dolmasını izledim, en az bir ayak kadar."

Wyatt'a ve gözlerindeki ışıltıya bakarken yüzümdeki şok ve dehşet ifadesi yavaşça kayboluyor. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Yalan söylemek sert görünüyor. Ama zevkiniz için bir hikaye uydurmak? İşte bu daha çok hoşuma gitti."

"Aman Tanrım, Wyatt," diyorum göğsüne vurarak. "Ciddi olduğunu sanıyordum."

"İşeme hakkında mı yoksa istilacı hakkında mı?" diye soruyor. "İstilacı," diye homurdandım.

O sırtıyor. "Pekala, I tahmin et o yapar Ben a iyi bir hikaye anlatıcısı, değil mi?"

Başımı yastığa y a s l a y a r a k diğer tarafıma dönüyorum. "Sinir bozucusun, işte sen busun."

Üzerime eğildi ve gülümsedi. "Surat asma."

Duvara bakarak, "Biliyor musun, seninle ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyordum, senin hakkında ilginç bir şey öğrenmeye çalışıyordum ve sen bunu bir şakaya dönüştürmeyi kendine görev edindin. Bunu pek komik bulmuyorum."

Beni sırtüstü yatırırken yüz ifadesi yumuşuyor. Elini yanağıma götürüyor ve "Özür dilerim, Aubree" diyor. Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bir şey bilmek ister misin? Az önce sana anlattıklarım doğrudu ama on iki yaşındayken gördüğüm bir rüyaydı. İşeme olayı da gerçektir ama yatağımda. Annem gecenin bir yarısı çarşaflarımı değiştirmeme yardım etmek zorunda kaldı."

Ona bakıyorum ve yalan söylediğine dair bir işaret arıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Gerçekten yatağa işediğim konusunda yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun? Evde bir katil olduğu için koridoru sidikle doldurmak, tamam, ama on iki yaşında yatağa işemek? Bu sadece annem ve benim bildiğim bir şey. Babama bile söylemedik. Söylemeyeceğine yemin etti."

"Yani gerçekten on ikide yatağa işedin mi?"

"Evet," diye cevap veriyor, çok ciddi görünüyor. O kadar ciddi ki gülümsedim.

"Bu çok utanç verici," diyorum.

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Bir de bana sor. Aletime yapışan ıslak boxer'ın verdiği hissi asla unutmayacağım."

"Biliyorsun, detaylara gerek yok." Ona el salladım.

"Emin misiniz? Çünkü içine dalabileceğim çok daha fazla şey var, koku gibi-"

"Aman Tanrım, Wyatt, hayır." Onun gürültülü kahkahası beni gerçekten kıkırdatıyor.

"Sen kaybedersin." Omuz silkiyor ve sonra tekrar yanağıma okşuyor. "Şimdi beni affediyor musun?"

"Sanırım öyle." Şakacı bir şekilde iç çektim.

"Güzel," diyor. "Şimdi, şu iyi geceler öpücüklerinde neredeyiz? Nerede kaldığımızı hatırlayamıyorum."

"Bunların hiçbirini yapmayarak yola çıktık."

"Doğru ... doğru," diyor başını sallayıp başka tarafa bakarken. "Biliyor musun, aslında bunu tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum-"

"İyi geceler Wyatt," diyorum ondan uzaklaşırken.

Kıkırdıyor ve her gece olduğu gibi kolunu bana doluyor. "İyi geceler, Aubree."

Bilgisayarımın ayağımı sokabileceğim bir kıcı olmadığını fark ettiğimde "Ayağımı öyle bir sokacağım ki..." diye homurdanıyorum.

Masamdan uzaklaşıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Neden?" Kimseye yüksek sesle söylemiyorum. "Neden bu kadar zor? Neden bu işte başarısız oluyorum?" Sandalyemden kalkıp ofiste volta atmaya başlıyorum. "Bu kolay olmalı. Rakamlara bakarsın, anlarsın ve sonra sorunu çözersin. Ama ben çözemiyorum. Rakamlarımızda neden bir sorun olduğunu anlayamıyorum."

Ofisin kapısı açılır ve Wyatt kafasını içeri uzatır. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyorum sandalyemi iterken, gerçekten sinirlenmiş hissediyorum. "Evet, pek öyle görünmüyordu." Odanın etrafına göz gezdiriyor.

"Ama burada tek başınasın, konuşmanı duyabildiğim için bu biraz endişe verici."

"Rakamlarla konuşuyordum," diyorum elimi bilgisayara doğru atarken tamamen hayal kırıklığıyla.

Wyatt, üzerinde gri bir Chino şort ve kolları kıvrılmış, üstteki birkaç düğmesi açık, düğmesiz bir gömlekle ofise giriyor. Saçları şekillendirilmiş, çenesindeki önceki geceden kalma kırıksıklıkları bırakmış ve ofise doğru ilerlerken her türlü yakışıklı görünüyor.

Ve işte buradayım, bir çift pamuklu şort, eski püskü bir gömlek ve topuz yaptığım saçlarımla, çünkü düşündüm ki

Eğer rahatlığımın zirvesinde olsaydım, bütün bunları kitaplarla çözebilirdim.

Çok ama çok yanılmışım.

"Sayılar, ahh, anlıyorum," diyor Wyatt, sanki kaçmaya hazır bir sokak hayvanıymışım gibi bana yaklaşıyor.

"Bana patronluk tasliyormuşsun gibi hissediyorum."

"Aubree, bunu neden yapmak isteyeyim ki? Bu noktada daha iyisini biliyorum. Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun, belki sana yardım edebilirim."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bu benim sorunum, senin değil. Bunu kendi başıma çözebilirim."

"Mm, evet, öyle görünüyor." Alaycılığını takdir etmediğim için gözlerim ona kayıyor. O da hemen fark etti. "Evet, son yorumumun tonunu mazur gör. Seni hayal kırıklığına uğramış görmek sinir bozucu ama yardım etmeme izin vermiyorsun. İşini yürüten bir kadın olduğunu ve bir erkeğin gelip sana neyi kaçırdığını söylemesinin isteyeceğin son şey olduğunu anlıyorum, ama bazen bir çift gözün daha olması iyidir, biliyor musun?"

"Yardıma ihtiyacım yok Wyatt."

"Evet, bunu tamamen anlıyorum ve sana yardım etmeme gerek yok. Ama belki sakinleşmene yardımcı olabilirim. Neden seni öğle yemeğine götürmüyorum? Hank bugün The Cliffs'te peynirli makarna servis ettiklerini söyledi. Ona bana güvertede bir yer ayırmasını söyledim. Gel bana katıl."

Başımı salladım. "Bu sorunu çözmem gerekiyor."

"Anlıyorum," diyor sakince. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Biliyor musun, yazarken zaman zaman tıkanıyorum ve bütün bir kitabı planlamış olsam bile, bazen bir sahneden diğerine geçmekte zorlanıyorum. Acaba okuyucu için kırbaç etkisi yaratacak mı, bağlantı mantıklı mı, yazdığım sahne buna değecek mi diye düşünüyorum. Her küçük şeyi sorgulamaya başlıyorum ve bir mola verene kadar bu zihniyetten çıkamıyorum. Temiz hava, koşu ya da bazen sadece bir kafede oturup hiçbir şeye bakmamak,

hikayeyi farklı bir açıdan düşünmemi sağlayacak. Belki de bir saniyeliğine nefes almaya ihtiyacın vardır."

Masama otururken, "Ya da gücümü sonuna kadar kullanabilirim," diyorum.

Wyatt aramızdaki boşluğu kapatıyor ve masamın üzerine tünüyor. "Aubree, sana şu anda söylüyorum, güç kullanmak seni sadece hüsrana uğratır. Madem bu kadar endişelisin, bilgisayarını da yanında getir. İstersen şehre giderken ve hatta yemeklerimizi beklerken bile bakabilirsin. Ama en azından yerini değiştir ve biraz temiz hava al."

"Hayır, ben burada kalacağım."

"Harika," diyor neşeli bir sesle. "O zaman ben de kalacağım." "Wyatt, hadi."

"Hadi ama, ne? Eğer inatçı olacaksan ben de inatçı olmak istiyorum, bu da demek oluyor ki sen rakamlarla ilgili sorununu çözmeye çalışırken ben de ofiste seninle birlikte olacağım. Oh hey, o bir kalem mi?" Masamdan bir kalem aldı. "Vay canına, uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim. Not alırken ve olay örgüsü kurarken kalem kullanmayı severim. En sevdiğim-"

"Aman Tanrım, tamam, yemeğe gideceğim," diyorum, ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımın fişini çekerek. "Burada oturup kalemler hakkındaki saçmalıklarınla beni rahatsız etmene izin vermeyeceğim."

"Bunun saçmalık olduğunu nereden bildin? Size en sevdiğim kalem türünün ne olduğunu bile söyleyemedim, ki bu benim dünyamda büyük bir şeydir. Kalemler önemlidir ve yazı malzemeleri önemlidir. Bunu hiç düşündün mü, Aubree?"

Beni ofisten dışarı kadar takip ediyor ve ben dörde dört arabaya atlıyorum, o da hemen biniyor.

"Merhaba, seninle konuşuyorum," diyor. "Ve seni görmezden geliyorum."

Dörtlüleri çalıştırdım ve toprak yoldan konuk evine doğru yola çıktım.

"Neden? Biliyor musun, ilgimi çeken şeylere dikkat etseydin, belki düğünümüz için bana güzel bir hediye alabilirdin,

en sevdiğim kalemlerden oluşan bir buket gibi."

"Sana hediyem kabul ediyorum demek," diyorum.

"Sağlam bir hediye, ama sanırım biraz daha ekstra bir şey istiyorum." "Bunu söylerken kuru kuru kusmuyorum," diye cevap veriyorum.

"Mmm, sağlam yanıt, ama ben daha çok kalem ya da ne bileyim, bana daha sonra gösterebileceğin bir iç çamaşırı düşünüyordum."

Ona bakıyorum ve o alaycı sırıtışını yakalıyorum. Bilirsiniz, böyle şeyler söylediğinde bana karşı kulübesinin anahtarı olmam dışında hisleri olabileceğine inanırım, ama sonra o gülümsemesini ekler ve bunun Wyatt'ın Wyatt'lığı olduğunu anlarım.

"Neden erkek için iç çamaşırı giyen kişi kadın olmak zorunda?" Ben soruyorum. "Neden tam tersi olamıyor?"

"Bebeğim, eğer beni tangayla istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Senin için kasıla kasıla dolaşmakta bir sorun görmüyorum."

"Yüce Tanrım, lütfen yapma." Misafirhaneye yanaştığımızda biraz daha gülüyor. "Hemen üstümü değiştireceğim."

"Neden?" diye sorar. "Bence bu halinle iyi görünüyorsun."

Gömleğimdeki deliğe bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "İyi görünmek için standartların çok düşük."

"Hayır, Bayan Preston, çitayı yüksek tuttunuz."

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Bilgisayarımı ona verip misafirhaneye geçiyorum ve orada yeni yıkanmış bir çift jean şort buluyorum. Onları giydim ve yırtık pırtık tişörtümü Hayes Farrow Stadyumu tişörtüyle değiştirdim. Hattie evinde bir demet bulmuş ve bir tane isteyip istemediğimi sordu. Tabii ki bedava olan her şeyi alırım. Gerçekten yumuşak ve şu anda en sevdiğim tişörtlerden biri. Banyoya geçip şov için biraz rimel sürüyorum, sonra Birkenstock ayakkabılarımı giyip içinde cüzdanım olan çantamı omzuma atıyorum ve Wyatt'ın arabasının yanında beklediği dışarı çıkıyorum. Beni fark ettiğinde, gözlerinin beni taradığını, her şeyimi içine aldığını fark ediyorum.

"Çok hızlıydı," diyor.

"Balo elbisemi giymemi ve saçlarımı senin için kıvırmamı ister misin?"

Benim için kapımı açıyor ve "Saçları kıvırmak çok fazla olurdu ama balo elbisesi çok hoşuma giderdi" diyor.

Cipine bindim ve "Balo elbisesi statüsünde olduğundan emin değilim." dedim.

"Oraya gideceğim, bebeğim."

Kapıyı kapatıyor ve sonra kendi tarafına geçiyor. Arabaya bindiğinde bilgisayarımı kucağıma koyuyor ve sonra kemerini bağlayıp arabayı çalıştırıyor. Arabayı kenara çektiğinde, elini koltuğuma koyuyor ve sonra bir eliyle direksiyonu çevirip düzeltmek için geri geri gidiyor. Bunun neden seksi olduğunu düşündüğümü bilmiyorum ama öyle.

Daha da seksi olan şey ise yolda giderken elini bacağıma koyması. Elini neden bacağıma koyduğunu bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. Bu yüzden ona çekmesini söylemiyorum. Muhtemelen beni kendisine, dokunuşuna alıştırmaya çalıştığı şeylerden biri bu.

"Sorunun hakkında konuşmak ister misin?"

diye soruyor. "Pek sayılmaz," diyorum.

"Neden?"

Çünkü bunu çözmemem utanç verici.

Çünkü başarısız olduğumu ve bu çiftliği idare edemeyeceğimi düşünmeni istemiyorum.

Çünkü kız kardeşim bana bu işi büyütmemi bıraktı ve ben bunu yapamıyorum.

"Sadece düşünmekten yoruldum," diye cevap veriyorum.

"Hmm, pek öyle görünmüyor." Başparmağı aynı anda hem beni rahatlatan hem de tahrik eden yatıştırıcı bir hareketle kalçamı okşuyor. "Bana bir şey söylemek istemediğin için bu konuda konuşmak istemiyorsun gibi görünüyor."

"Senden ne saklamak isteyebilirim ki?" Soruyorum.

"Gururunu," diyor bir durakta durup bana bakarken.

Bana doğru.

Nasıl?

Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımız halde bu adam beni nasıl bu kadar kolay anlayabiliyor? Gerçekten o kadar şeffaf mıyım?

"Bana yanıldığımı söyle," diyor ciddileşerek.

Bakışlarımı kaçırıyorum, onun bakışları altında burada oturmaya dayanamıyorum.

"Haksız olmadığımı biliyorum," diyor arabayı sürmeye devam ederek. "Gururlu bir insan olmakta yanlış bir şey yok, Aubree. Ama seni daha da iyi bir insan yapan şey, gururunu bir kenara bırakıp yardım isteyebilmektir. Özellikle de bir şeyi anlamlandırmakta zorlandığında."

"Yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğumu mu söylüyorsun?" Başını sallıyor. "Öyleyim."

"Ben değilim."

"Tamam, kanıtla" diyor.

"Peki," diyorum, bunu kazanmasına izin vermiyorum. Ona söylemek kazanıyormuş gibi görünse de ... . Ugh, savaşamayacak kadar sinirli ve bitkinim. "Rakamlarımıza bir anlam veremiyorum. Patates, özüt ve votka üretimimiz harika ama gelirimiz hesapladığımdan daha düşük. Tüm bunlara bir anlam veremiyorum ve nedenini de anlamıyorum. Cassidy'yi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum ve bunu yakında çözemezsem, bu bir sorun olabilir."

Kalçamı ovmaya devam ediyor. "Tamam, peki, bakmamı ister misin? Muhtemelen cevabı bilemeyeceğim ama umurumda değil. Hatta bunu konuşabiliriz. Bana ne gördüğünü söyle.

."

Pencereden dışarı bakıyorum, zihnim çok yorgun ama kalbim bana bunu kendim yapmak istediğimi söylüyor. Sorun da bu zaten çünkü Cassidy olsaydı bunu kendi başına yapmazdı. Hiçbir zaman kendi başına yapmadı. Her zaman yardım isterdi, ihtiyacı olan her konuda ona yardımcı olacak doğru kişiyi aramaktan asla gurur duymazdı.

Peki neden buna bu kadar karşıyım?

Belki de babam bana asla bir şey olamayacağını söylediği içindir. Benim bir yer israfı olduğumu ve onun yanıldığını kanıtlamak için içimde bir ihtiyaç olduğunu söyledi.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Kasabaya girdiğimizde Wyatt sordu. "Dudaklarını büzüştürüşünden bile dakikada bir mil koşuyor gibi görünüyor."

Aman Tanrım, bir park yerine çeker. Wyatt Preston için ayrıldığı yazıyor. Şu an bile yapamıyorum.

Ülkenin önde gelen şarkıcı-söz yazarlarından Hayes Farrow'un kendine ait bir park yeri bile yok ama benim müstakbel sahte kocamın var. Bu adamın sahip olduğu cazibe bu dünyanın dışında.

Arabayı park etti ve bana doğru döndü. "Neler oluyor, Aubree?"

Kucağıma bakarken derin bir iç çekiyorum. "Sadece bunu kendim yapmam gerektiğini hissediyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bunu anlayabiliyorum," diye yanıtlıyor. "Yazmaya ilk başladığımda, yaratıcı yazarlık öğretmenimin yanıldığını kanıtlamaya çalışıyordum. Bana fikirlerimin tahmin edilebilir ve çok az araştırılmış olduğunu söylemişti. Cümlelerimin çocukça ve kelime dağarcığının olgunlaşmamış olduğunu söyledi. Onun yanıldığını ve sınıfta bana verdiği C'yi kanıtlamak için yola çıktım. Kendi kendime, eğer kendi başıma başarılı olabilirim, bana verdiği C notundan çok daha iyi olduğumu ona kanıtlayabileceğimi söyledim. Ve ilk başladığımda gerçekten de başarısız oldum. Yardım istemeye, suç analistleriyle görüşmeye ve benim gibi düşünen yazar arkadaşlardan oluşan bir grup kurmaya başlayana kadar başarıyı yakalayamadım. Bir projeye başlamak için bir vizyoner, tamamlamak içinse bir köy gerekir." Parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Tek başına kaşıkla hendek kazarken yakalanma. Ekskavatörü olan kişiden yardım al."

Sonra cipten indi ve yanıma doğru ilerledi. Kapıyı açtığında kucağıma eğiliyor ve elimi tutmadan önce koltuğumun kemerini çözüyor. İlk başta gergindim ama nazikçe sıktığında rahatlıyorum.

Beni ekiftirmeye başladı ama hareket etmiyorum.

"Sorun ne?" diye sorar.

"I . . . Sanırım yardıma ihtiyacım var," diyorum, sözleri aklımdan geçerken.

Bir projeye başlamak için vizyoner olmak gerekir; bu vizyoner Cassidy'dir. Tamamlamak içinse bir köy gerekir; o köy de ben, kardeşlerim ve bu kasabadır.

Haklı, bunu kendi başıma yapmaya çalışabilirim ama yardımla çok daha kolay olur. Çok genç yaşta kendime asla babamın olduğu gibi soğuk, mesafeli, korkunç bir adam olmayacağımı söyledim. Gecelerini televizyon karşısında içerek geçiren bir adam. Çocuklarını sevdikleri olarak değil, hizmetçileri olarak gören bir adam. Yaşadığı talihsizliklerden dolayı dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünen bir adam. Hayatını düzeltmek için hiçbir şey yapmadı. Onu günden güne ilerletmek için acıya ve içkiye bel bağladı.

Ve işte buradayım ... kırgın, küskün, kimsenin yardım etmesine izin vermiyorum.

Babam da böyle yapardı. Arkasına yaslanır, kimsenin ona yardım eli uzatmasına izin vermezdi. Aldığı tek yardım kendi çocuklarıydı.

Kendi çocuklarını yetiştirmesine
yardım etmek. Yemek
yapmasına yardım et.

Kendi başına yapamayacak kadar sarhoşken onu merdivenlerden yukarı taşımaya yardım ettim.

Onun gibi olmak
istemiyorum. Onun gibi
olmayı reddediyorum.

"Tamam, o zaman sana yardım getirelim," diyor Wyatt.
"Biz yemek yerken çalışmak ister misin? Konuşalım mı?"

"Evet," diyorum usulca. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Tamam." Bilgisayarımı göğsüne bastırıyor. "Tuttum seni, bebeğim. Gel hadi."

Elimi tutuyor ve cipten çıkmama yardım ediyor. Kapımı arkasından kapattığında onu durdurdum ve "Bu kadar inatçı olduğum için özür dilerim. Seni itip kaktığım zamanlarda bile yanımda olduğun için minnettarım."

"Senin için buradayım, Aubree" derken yüz ifadesi yumuşuyor. Ben bir bumerang gibiyim. Sen beni fırlatıp atıyorsun ama ben geri geliyorum."

"Bir gün o ipin kopacağına eminim," diye cevap veriyorum, kendimi çok güvensiz ve yetersiz hissederek. Onun zamanına değmez.

Çenemi kavlıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bizi birbirimize bağlayan o ip koparılamaz. Bana söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey, Aubree, beni koparamaz. Bu bağ sonsuza dek sürecek. Bir yıllık evlilikten sonra bile, yollarımız ayrıldığında birbirimize bağlı olacağız."

"Hiç pişman olmamaktansa daha sonra pişman olabilirsin." "İmkânsız," diyor beni Cliffs'e doğru yönlendirirken. Özel park yeri göz önüne alındığında, fazla yürümek gerekmiyor,

Ama arabadan restorana kadar Wyatt birkaç kişiye el sallıyor, iki el sıkıyor ve daha önce hiç tanışmadığım birine bebeklerinin ne kadar sevimli olduğu konusunda iltifat ediyor. Buraya kendini kasabaya kaptırmak ve bir gelin bulmak için gelmişti; her ikisini de etkileyici bir şekilde başardı. Garip bir şekilde, sanırım kendimi bu adama doğru çekmemin nedenlerinden biri de çok arkadaş canlısı, nazik ve anlayışlı olması.

Büyürken evimizde çok fazla anlayış yoktu. Cassidy elinden geleni yaptı, Ryland da öyle, ama günün sonunda hepimiz çocuktuk ve bu kadar küçük yaşta yetişkinler gibi davranmak zorunda kalmamalıydık. Babamın bize karşı sabrı yoktu, asla nazik değildi ve şehirde dolaşp el sıkışan biri değildi.

Wyatt ... o tam tersi, ve ben son derece çekici buluyorum.

The Cliffs'e vardığımızda kapıyı benim için açık tutuyor ve hemen kasadaki Hank'e merhaba diyor.

"Wyatt, nasılsın?" Hank selam veriyor.

"Harika, şimdi kız arkadaşım benimle yemek yemek için bir saniyeliğine ara verdi."

Hank bana gülümsüyor. "O her zaman tanıdığım en çalışkan insanlardan biri olmuştur."

"Teşekkür ederim," diyorum utangaçça, iltifattan çok memnun olmuş bir şekilde. Bazen bu kasabada görünmezmişim gibi hissediyorum. Hiçbir zaman Cassidy gibi dışa dönük, sevgi dolu biri olmadım. Ya da Hattie gibi eğlenceli, komik biri. Ya da Ryland gibi sağlam, güvenilir biri. Ben sadece ... yapmam gerekeni yaptım ve gerekmedikçe kasabayla etkileşime girmek için fazla zaman harcamadım. İltifat almak güzel.

"Devam edin ve oturun. Siparişinizi alması için birini göndereceğim."

"Teşekkürler dostum," diyor Wyatt beni restoranın içinden geçirirken -sanki daha önce buraya gelmemişim gibi- ve arka güverteye doğru götürürken. Sonra beni uzak köşedeki bir masaya götürüyor, parmaklıklara dayanıyor, böylece gördüğümüz tek şey okyanus oluyor. "En sevdiğim masa."

"Favori bir masan var mı?" Bir sandalye çekerken soruyorum. Benimkine uzanıyorum ama onun yerine beni kendi sandalyesine doğru çekiyor, oturuyor ve beni kucağına alıyor.

"Evet, buraya ayı pençesi ve kahve içmek için sık sık gelirim. Fiziğim durmam için yalvarıyor ama duramıyorum."

"Fiziğinizin etkilenmediğini söylediğimde bana güvenin."

Şok olmuş bir sesle, "Vücudumu beğendiğinizi mi söylüyorsunuz, Bayan Preston?" diye sorar.

Kolunu belime doladığında "Zorlama," diyorum. "Bu arada, şurada oturmam için gayet güzel bir sandalye var."

"Evet, ama sen kucağıma oturduğunda kendimi erkek gibi hissedebiliyorum."

"Ego artışına gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Evet, çünkü bana ne kadar ateşli ya da güçlü olduğumu yeterince söylemiyorsun."

Ona doğru dönüyorum ve yanağını okşuyorum. "Ah, zavallı bebek. İltifat için balık tutmalısın."

"İstiyorum." Alt dudağını büzüyor. "Bu yüzden bana biraz iltifat edersen çok memnun olurum."

"Az önce söyledim, harika bir fiziğin var." Eğilerek fısıldıyorum, "Ve sana ne kadar büyük olduğunu

söylediğimden eminim.

penis geçen gün."

Yüzüne aptalca bir sırtıma yayılır. "Biliyor musun, aslında ne dediğini unuttum. Tekrar edebilir misin?"

"Hayır," diyerek kıkırdamasına neden oldum. "Kahretsin."

"Merhaba, yeni evli çiftler," diyor garsonumuz önümüze atal bıçak takımı ve iki bardak su koyarken. "Bu ğleden sonra nasılsınız?"

Wyatt'ın beni kavrayışı daha da sıkılaşıyor ve şöyle diyor: "Harika. Aubree bana sadece nasıl olduğum konusunda iltifat ediyordu."

"Bunu bilmesine gerek yok," diyorum, onu bğrnden drtterek.

Kıkırdıyor ve sunucuya bakıyor. "İltifat konusunda çok utangaçtır. Devam et," diye teşvik eder. "Ona nasıl olduğunu söyle."

Elimle ağızını kapatıyorum ve "İki makarna ve peynir lütfen, paylaşmamız için çiftlik salatası ve bu su harika. Teşekkür ederim."

Sunucu sırtıyor ve başını sallıyor. "Tamamdır. Bunu sizin için koyacağım."

Sonra da çekip gidiyor.

"Aubree, artık penisimin ne kadar büyük olduğunu bilmeyecek." "Vay canına, ne utanç verici," diyorum alaycı bir tavırla.

Kucağından kalktım ama beni yerimde tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Uh, karşındaki koltuğla."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu bana uymaz. Kucağıma oturmanı tercih ederim ... aslında, tamamen dürüst olmam gerekirse, yüzüme oturmanı tercih ederim, ama Hank'in burada buna izin vereceğinden emin değilim."

"Bunu tercih etmezdin" derken yanaklarım alev alev yanıyor.

"Aubree," diyor o kadar düz bir tonda ki dönüp ona bakıyorum. "Benim için sipariş ettiğın peynirli makarnayı yemekle senin amını yemek arasında kalsaydım, her gün senin tatlı, lezzetli amını seçerdim. Her ğn için."

"Wyatt," diye fısıldıyorum, sıcaktan tüm yüzüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, kendinden çok emin görünüyor. "Bu ... bu ..."

"Ateşli mi? Biliyorum."

"Ateşli demeyecektim."

"Ne diyecektin? Cazip mi? Eğer durum buysa, hemen şimdi gidebiliriz, böylece yüzüme oturabilirsin."

"Aman Tanrım, yüzüne oturmayacağım."

Alt dudağı tam somurtma modunda. "Neden bana böyle kötü bir şey söyledin? Sana karşı nazık olmadım mı? Bu kadar ağır bir cezayı hak edecek ne yaptım?"

"Kes şunu," diyorum bilgisayarımı açarken. "Saçmalıyorsun."

"Dürüst oluyorum," diyor dudakları neredeyse kulağını okşarken.

"Dürüst olmayı bırak."

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sorar. "Tamam, şey... bence berbat kokuyorsun ve şu anda kucağında oturmandan nefret ediyorum. Aslında mide bulandırıcı."

Bu işin nereye varacağını anlayınca yüzümü ona dönüyorum ve dudaklarındaki o parlak gülümsemeyi yakalıyorum. "Wyatt ..."

"Hmm?" Yüzündeki ifade o kadar hafif ve neşeli ki, bu adamın hiç kalp ağrısı veya çalkantılı zamanlarla karşılaşmadığını düşünürsünüz. Ya da başına ne gelirse gelsin pozitif ve neşeli kalmakta gerçekten çok başarılı.

"Tüm bunların seks kısmı hakkında ne dediğimizi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Anlıyorum."

"Tamam, o zaman bunu aklımızda tutalım."

"Öyleyim." Beni daha sıkı kavlıyor. "Elim şu anda gömleğinin içinde, göğüs uçlarını okşuyor gibi değil. Çünkü olabilir." Duraksıyor. "Olmasını istiyor musun?"

"Yüce Tanrım, Wyatt," diyorum o kıkırdarken. "Sen hep böyle misin?"

"İki haftadır benimle birliktesin, sen söyle."

İç çekerek istifa ediyorum. "Haklısın, öylesin." Excel sayfasını açıyorum ve "Yanınıza bir sandalye çekebilir miyim?" diyorum.

"Yok, ben böyle iyiyim." Çenesini omzuma yaslıyor.

"Bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musun?"

Güvertenin etrafına göz gezdirir. "Hayır. Bence bu gerekli. İnsanların ne kadar aşık olduğumuzu gördüklerinden emin değilim. Kucağımda oturuyor olman, bu dış görünüşün anlaşmasını mühürlüyor."

"Hı-hı," diyorum, cephe kelimesini kullandığım için kalbim hafifçe çarpıyor. "Peki bana yüzünün üstüne oturmamı söylemenin dış görünüşe nasıl bir faydası olacak?"

"Cevaplamayı çok istediğim harika bir soru," diyor. "Gördüğünüz gibi, sizi dilimle tatmin etmemden bahsetmemle birlikte pembenin güzel bir tonuna büründünüz. Şimdi, dışarıdan bakan insanlar bunun bir kızarma olduğunu, söylediğim bir şeyden dolayı kızardığını ve bunun da birbirimize delicesine aşık olduğumuz anlamına geldiğini düşüneceklerdir. Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

Yani hepsi göstermelik. Her zaman öyledir. Neden başka bir nedeni olduğunu düşündüğümünden emin değilim. İşte bu yüzden duygularımı geliştiremiyorum. Söyledikleri ve bana dokunuşu daha fazlası olabileceğine inanmamı sağlıyor. Oysa bu hiç de gerçek değil. Bu büyük bir oyun ve ben de bu oyunun bir parçasıyım.

Bu da her şeyin cazibesine kapılmaya başlamam, sahip olduğumuz dostluğun -evet, dostluğun- tadını çıkarmam ve ilerlemeye devam etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Zekice," diye cevap veriyorum.

"Bana boşuna komplo kralı demiyorlar."

"İnsanlar sana gerçekten böyle mi diyor?"

Ben soruyorum.

"Hayır," diyor üzüntüyle. "Ama tutacağını umuyorum. Sosyal medya hesaplarıma girip sevgi dolu bir okur olarak yorum yapabilir ve bana komplo kralı demeye başlayabilir misin? Bakalım yayılacak mı?"

"Bu ilk anlaşmanın bir parçası değildi. Bunun için ekstra

ödeme yapmanız gerekecek."

"Sorun değil... Ödeme olarak klitorise dil atmayı kabul ediyor musunuz?"

"Tanrım, Wyatt."

Kıkırdıyor ve beni daha da sıkıyor. Onun sıcak kollarına gömülmemeye çalışıyorum, ama bedenim bana ihanet ediyor ve onun kişiliğinin rahatlığına kayıyorum.

Wyatt ikimizi de beslerken ben onun kucağında kalırken, "Bunu neden bu kadar çok sevdiğini ANLIYORUM," diyor.

Bizi izleyen biri olsaydım, kendi kendime şöyle düşünürdüm: Lanet olası bir oda bulun! Ellerin bir saniyeliğine birbirlerinden uzak tutamazlar mı? Masanın diğer tarafında mükemmel bir sandalye var, onu kullanın.

Ama içimdeki kuşkucudan olsa gerek, çünkü aldığımız tek şey gülümsemeler, takdir dolu sözler ve hatta yemeklerimizi elden teslim ettikten sonra Hank'in sırtımızı sıvazlaması oldu.

Wyatt bu kasabayı gerçekten kazandı ve bu hayret edilecek bir şey. Ailem uzun zamandır burada ve kasabadaki herkesin bizimle aynı fikirde olduğunu söyleyemem ama Wyatt herkesi kazanıyor.

"Düğünümüz için bunu aldığımıza sevindim. Yemek seçimine gözü kapalı giriyordum, tüm inancımı senin damak tadına bağlıyordum ve görünüşe göre onlara güvenebilirim."

Peçetemle ağzımı silerken "Daha iyi," diyorum. "Tat alma tomurcuklarımda senin siki vardı."

O kadar sert homurdanıyor ki peçetemi alıp burnunu silmek zorunda kalıyor.

Temizliği bitirirken "Siktir," diye mırıldanıyor. "Peynirli makarna artık burun boşluğuma yerleşti."

"Kaba olabilen tek kişi sen değilsin," diyorum kendimden memnun bir şekilde.

Suyundan bir yudum almadan önce hafif bir kıkırdamayla "Görünüşe göre," diyor. "Ve haklısın, eğer tatlıya izin verirsen

Dilinde benim aletimin tadı varsa, o zaman senin her türlü yemek seçimine güvenmeliyim."

"Tatlı, ha?" Ben soruyorum. "Daha çok tuzlu gibi."

"Şüpheliyim," diyor alaycı bir sesle. "Haftada en az üç kilo ananas yiyorum. Aletim, onunla göz göze gelen herkes için ağız sulandırıcı bir nektar sunuyor."

"İlgilenen herkes için sperm üreterek dünyaya hizmet ettiğini düşünen bir adamın harika bir örneği."

"Herhangi biri değil, bebeğim. Sen, senin için harika tadımlık döl." "Gerçekten bu konuşmaya dayanamıyorum."

Kıkırdıyor ve her iki kolunu da belime dolayarak boynuma ayak parmaklarıma kadar ürperten nazik bir öpücük konduruyor. "Sen başlattın."

"Hayır, gereksiz ve iğrenç konuşmaları hep sen başlatıyorsun. Ben sadece sana kendi ilacının tadına baktırmaya çalışıyordum."

"Devam et -ne yaptığımı gördün mü- çünkü dilinin üzerinde sikimden bahsetmene bayılıyorum."

Başımı sallıyorum ve sonra ona yaslanıyorum. "Çiftliği hiç tartışacak mıyız? Yoksa bütün yemek boyunca sadece oral seks hakkında mı konuşacağız?"

"Ooo, oral seks, harika bir kelime. Yani, bu konuya tamamen varım, ama devam etmek istediğini hissedebiliyorum, bu yüzden evet, çiftlik hakkında konuşalım."

"Sence neler oluyor?" diye sordum. "Neyi göremiyorum?"

Biraz ciddileşerek, biz yemek yerken incelediği hesap çizelgesinde geziniyor ve şöyle diyor: "Rakamların daha az görünmesi konusunda ne demek istediğini anlıyorum, ancak satılan birimler daha yüksek. Bir terslik var. Hattie'yle badem özünü kaç tane sattığını konuştun mu?"

"Hayır, kendi tarafımda görebiliyorum. Bu normal fiyat."

Başını salladığını hissediyorum. "Ve tek gelir kaynağınız dükkân mı?"

"Hayır," diyorum. "Cassidy'nin hastalanmaya başlamadan hemen önce kurduğu web sitesi de öyle."

"İnternette ürün mü satıyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet, sadece badem özü ve votka. Balın yanı sıra kurabiye karışımları gibi diğer bazı ürünleri de oraya taşımak istiyoruz, ancak işin bu yönüne henüz girmedik. Bir seferde ancak bu kadarını yapabiliyoruz."

"Anlaşılabilir," diyor. "Online mağazanın sevkiyatını şimdi kim yapıyor?"

"Esther. Yetki onda."

"Web sitesinden o mu sorumlu?"

"Bir süre ben ilgileniyordum, sonra bir süre Hattie, şimdi de Esther'in tamamen devraldığına inanıyorum. En azından Hattie'yle son konuştuğumda gerçekleşme sürecinde olan şey buydu."

"İnternet sitesi nedir?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsunuz? Biz mal satıyoruz."

"Hayır." Kıkırdıyor. "Web sitesinin adı ne?"

"Oh." Zaten Cliffs'in Wi-Fi'sine bağlı olduğum için web tarayıcımı açıp web sitesini yazıyorum. Birkaç saniye sürüyor ama ekrana geldiğinde ona gösteriyorum. "Çok basit. Cassidy çok daha fazlası olsun istedi ama zamanı yoktu ve hiçbirimiz webmaster değiliz."

Wyatt, Cassidy'nin kurduğu çok basit Shopify web sitesine bir an bakar. Beyaz bir arka plan ve basit mavi bir yazı tipiyle, vitrinin resmini içeren bir ana sayfa, bir mağaza sayfası ve bir iletişim sayfası dışında pek bir şey yok. Web sitesini ilk oluşturmaya başladığında bahsettiği hakkımızda sayfasını bile ekleyememiş.

"Oldukça basit," diyor Wyatt. "Ama işimizi görüyor." Mağazaya tıklıyor ve aşağı kaydırarak ürünlerimizin resimlerine bakıyor. İki ürünümüz. "Resimlerle yaptığı şeyi beğendim, mağazanın havasını yakalamış." Badem özüne tıklıyor ve sonra vazgeçiyor. "Vay anasını."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Badem özünü bu fiyata mı satıyorsunuz?"

"Ne yapıyorsun? . ." Gözlerim fiyata takılınca sesim kayboluyor. İki dolar doksan sekiz sent. "Bu ne lan?" diyorum bilgisayarı yaklaştırırken. "Bu gerçekten düşündüğüm şeyi mi söylüyor?"

"Eğer iki dolar yazdığını düşünüyorsanız, evet."

"Aman Tanrım, bunu 12 dolara satıyoruz." Cassidy'nin bunu ne zaman astığını düşünerek ona bakıyorum. Tam da kendini iyi hissetmemeye başladığı zamandı. Yatakta yatarken bir şeyler yapmak istiyordu, ona katkıda bulunduğunu hissettirecek bir şeyler. İki değil de on iki dolar olması için ikinin önüne bir koymayı atlamış olmalı.

Wyatt'a yaslanıyorum, aynı anda hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissediyorum.

"Sizce sorun bu mu?" diye soruyor.

Excel sayfasına geri dönüp ürünleri badem özüne göre sıralarken "Evet," diye fısıldıyorum. "Bu, daha düşük gelirle daha yüksek satış hacmini kolayca açıklıyor." Rahatlamış bir iç geçirdim. "Tanrım, Wyatt, bunun için kendimi deli ediyorum. Buna kızmam, kimsenin bunu yakalayamamasına öfkelenmem gerekirdi ama sadece rahatladım." Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim Wyatt. Düşündüm ki ... .. Bunun yanlış yaptığım bir şey olduğunu düşündüm. Cassidy'yi hayal kırıklığına uğrattığımı."

Yanağımı hafifçe okşarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Onu hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Aubree. Bu çiftlik, mağaza ve Mac aracılığıyla onun mirasını koruyorsun."

Dudaklarımı ıslatıyorum, duygularım beni ele geçiriyor ve "Bunun benim için anlamı çok büyük Wyatt. Teşekkür ederim." Ve sonra, rahatlama hissim hayal kırıklığımdan daha ağır bastığı için yanaklarını kavrayıp ağzımı onunkine bastırıyorum.

Bir eli kalçama uzanırken diğeri sırtımı tutuyor ve o da beni öpüyor. Yavaş ve düşünceli, dudaklarımız ayrılırken ve dillerimiz hafifçe birbirine dolanırken bir parça açlık var.

Etrafımızdaki dünya bir kenara atılıyor, bizden başka hiçbir şey yok - ben onun kucağında oturuyorum, dudaklarımız birbirini keşfederken o beni sıkıca kavlıyor.

Rahatlık ve rahatlama beni sıkı bir kucaklamanın içine çekerken, Wyatt'ta ve beni öpücükleriyle bu kadar kolay yakalamasında kayboluyorum.

Şehrin ortasında, herkesin bizi görebileceği popüler bir restoranda olduğumuzu unutuyorum.

Bunun platonik bir ilişki olduğunu unutuyorum.

Onun benim erkeğim değil, iş ortağım olduğunu unutuyorum.

Dilimi ağzının derinliklerine doğru ilerletirken bunların hiçbir önemi yok, eli kalçamdan yukarı doğru kayarken bedenim yanan bir cehenneme dönüşüyor.

Yumuşak dudaklarına daha iyi erişebilmek için kucağına geçip üzerine oturuyorum. Ellerim sakalının kaba kirli sakalını okşarken, ben onun içinde daha da eriyorum, kucağım şimdi onun çıkıntısının üzerinde hareket ediyor. Aklım geçen sabah ona bindiğim, bacaklarımın arasında kalınlığını hissettiğim ana dönüyor. Bunu tekrar istiyorum. Hem de çok.

Onun tamamen içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bana sahip olmak. Bana zevk vermek için ne isterse yapmasını.

Bunun için neredeyse çaresiz hissediyorum, o kadar çaresizim ki kucağında hareket etmeye başlıyorum ve ağzımda inlemesine neden oluyorum.

"Umm, Aubree." Kız kardeşimin sesi beni nabzımın ortasında durdurdu.

Az önce içinde bulunduğumuz baloncuk kaybolup okyanusun tuzlu kokusu geri döndüğünde gerçekliğe geri dönüyorum. Öğleden sonra güneşinin ışığı üzerimize vuruyor ve restoranın dört bir yanından gelen çatal ve tabak sesleri Wyatt ile benim aramda dolaşiyor.

Aman Tanrım.

Uzaklaşıyorum, gözlerim onunkilerle birleşiyor.

Ben dehşete düşmüş hissederken Wyatt'ın dudaklarında memnun bir gülümseme var.

Boğazımı temizleyerek omzumun üzerinden Hattie'nin masanın yanında durduğu yere baktım, yüzünde şaşkın ama

neşeli bir ifade vardı

Yüzünü.

"Merhaba," diyorum Wyatt'ın kucağından kaymaya çalışırken, ama o beni yerimde tutuyor. Bunun nedeni kucağında oturmamı istemesi mi yoksa çok belirgin ereksiyonunu gizlememi istemesi mi emin değilim.

"Ne, uh ... ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bilirsin işte, sadece öğleden sonranın tadını çıkarıyorum," diye garip bir şekilde cevap veriyorum.

Ama tabii ki Wyatt, Wyatt olduğu için, öne doğru eğilir ve fısıldar, "Beni tam burada kendisiyle seks yapmaya ikna etmeye çalışıyordu."

"Wyatt," diye çıkıştım, bu da onu güldürdü. Hattie'ye dönüp, "Ben öyle bir şey yapmıyordum," diyorum.

"Bilmiyorum." Hattie sırtıyor. "Sanki öyleymişsin gibi geldi."

"Değildim." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Onu beslemeye çalışıyordum."

Zihinsel olarak, ellerimi teslimiyet içinde havaya kaldırıyorum çünkü bu gerçekten hayatımda söylediğim en saçma şey. Ben Wyatt beslemek için çalışıyordu. Benim sorunum ne? Muhtemelen Wyatt'la çok fazla takılıyordum.

"Onu beslemek mi?" Hattie homurdanırken Wyatt kıkırdıyor, göğsünün gümbürtüsü bana çarpıyor.

"Bana tüm iyi besinleri veriyordun bebeğim. Teşekkür ederim."

Kucağında dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Karnını doyurduğuna göre, sanırım gitme vaktimiz geldi."

"Yok, ben böyle iyiyim," diyor Wyatt. "Aslında hâlâ açım, o yüzden beni biraz daha besleyebilirsiniz çok memnun olurum."

"Yetersiz beslenmiş görünüyor," diyor Hattie. "Belki de onu misafirhaneye geri götürmeli ve ona gerçekten bir ziyafet çekmelisin."

Wyatt Hattie'yi işaret ediyor. "İşte bir fikir. Bebeğim, kız kardeşini dinlemeliyiz."

Wyatt ve Hattie arasında gidip geliyorum ve "İkinizden de nefret ediyorum" diyorum.

Hattie, "Hayır, yok" demeden önce birlikte gülerler. Bizi seviyorsunuz."

"Zar zor," diye mırıldandım.

Wyatt kolunu karnıma doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Neden Hattie'ye ne bulduğunu söylemiyorsun?"

"Cinsel bir şey mi?" Hattie masamıza otururken soruyor. Tam o sırada Hayes'in elinde iki smoothie ile masaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Hayes durup hepimize bakarken, "Hayır, cinsel bir şey değil," diyorum.

"Uh, az önce neyin içine girdim?"

"Aubree Wyatt'a dilini yediriyor," diyor Hattie sandalyesinden kalkıp Hayes'in oturmasına izin verirken. Sonra onu kucağına çeker ve smoothie'sini uzatır. Hattie yumuşak bir öpücükle ona teşekkür eder ve içeceğini yudumlar.

Böyle bir şey var mı? Kadınların erkeklerin kucağına oturduğu bir yer mi?

Görünüşe göre, çünkü Hayes Hattie'yi sıkıca tutuyor, tıpkı Wyatt'ın beni tuttuğu gibi. Tek fark, onlar delicesine aşık, biz ise sadece deliyiz.

"Öğleden sonra keyfi mi yapıyorsun?" Hayes soruyor. "Yine de halkın içinde."

"Benim kızım ne isterse onu alır," diyor Wyatt sesinde öyle bir ukalalıkla ki, oyunculukta nasıl bu kadar iyi olabildiğini gerçekten merak ediyorum. O bir yazar, aktör değil. Belki de kafasındaki çoklu kişilikler yüzündendir.

Hayes yeşil smoothie'sini yudumlamadan önce "Akıllı adam," diyor.

"Peki bana ne söylemek istiyorsun?" Hattie soruyor, konuşmayı geri getiriyor - neyse ki.

Bu kadar öğleden sonra keyfi yeter. Zaten utanıyorum ve Wyatt'la kazara nasıl kontrolden çıktığıma dair yapacağım özel konuşmadan korkuyorum.

"Seni endişelendirmek istemediğim için bir şey söylemedim, ama birim olarak sattıklarımızla karşılaştırıldığında gelir rakamlarında bir düşüş var." Hattie'nin yüz ifadesi sevinçten endişeye dönüşür.

"Ne demek istiyorsun?"

"İyiyiz, ama neden olması gerektiği kadar çok kazanamadığımızı anlamaya çalışıyordum. Wyatt'la birlikte bunu çözdük. Web sitesinde badem özünü on iki dolara değil, iki dolara satıyormuşuz."

"Ne?" Hattie neredeyse bağırarak restoranın etrafındakilerin dikkatini çeker. Bazı müşterilere el sallayıp gülümsüyor ve sonra öne doğru eğiliyor. "İki dolara satıyoruz da ne demek?"

"Cassidy'nin hastayken web sitesini oluştururken yanlışlıkla yanlış numarayı girdiğini, ikinin önündeki biri unuttuğunu varsayıyorum. Ve web sitesinin aklımızdaki son şey olduğunu biliyorum, dükkana, çiftliğe ve Mac'e odaklanırken sadece pasif bir gelir. Gözümüzden kaçmış."

"Ne kadar kaybettik?" diye soruyor.

"Emin değilim ama çiftliğe döndüğümüzde Esther'le konuşabilir ve neler olduğunu açıklayabilirim."

Hattie elini göğsüne bastırır. "Bunu kaçırdığı için çok üzülecek."

"Suçu ben üstleneceğim," diyorum. "Ona web sitesini devretmeden önce fark etmem gereken bir şey olduğunu söyle. Düzelttireceğim. Neyse ki tatil sezonundan önce fark ettik." "Doğru." Hattie Hayes'e yaslanır. "Tanrım, Cassidy kendine çok kızmış olmalı."

"O zamanlar durumu iyi değildi. Çalışmalarını iki kez kontrol etmeliydim."

"Hepimiz öğrenmeliydik," diyor Hattie. "Öğrenmesi pahalı bir ders ama sanırım ileride ne yapacağımızı biliyoruz."

Başımı salladım. "Bunu anladığım için rahatladım." Sertçe yutkunuyorum. "Başarısızmışım gibi hissetmekten nefret ediyorum."

Masa sessizleşiyor çünkü böyle düşüncelerimi ya da duygularımı paylaşmamın nadir olduğunu biliyorum.

"Başarısız olmaya yakın bile değilsin," diyor Hattie masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutarken. "Sen tüm bu operasyonun tutkalsın, Aubree. Sen olmasaydın, boğuluyor olurduk. Ryland senin ona her gün verdiğin destek olmadan mücadele ediyor olurdu. Muhtemelen Hayes'le birlikte olmazdım çünkü sen devreye girip bize yardım eden kişisin. Dükkânı ve çiftliği aynı anda işleten, ayakta tutan sendin. Sana çok güvendik. Eğer sen olmasaydın, hepimiz batmış olurduk. Başarısız olmuyorsunuz. Gelişmemize yardımcı oluyorsun."

Onun onaylayıcı sözlerinden mi yoksa hissettiğim rahatlamadan mı bilmiyorum ama duygularım boğazıma tırmanıyor, gözlerim sulanırken gerginleşiyor.

Ağlama, Aubree.

Sakın ağlama.

Ama işe yaramıyor. Gözlerimi kırptırıyorum ve yanağımdan aşağı tek bir damla yaş süzülüyor. Çabucak siliyorum, böyle bir zayıflık gösterdiğim için aşağılanıyorum. Hattie'nin bana aval aval bakmasını bekliyordum, ama ona baktığımda bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve elimi sıkıyor.

"Öğle yemeğinizi bitirmenize izin vereceğiz." Anladı.

O anlıyor.

Şu anda isteyeceğim son şey, kendimi toparlamaya çalışırken bana bakan bir kalabalık.

"Teşekkür ederim," diyorum, başımı eğik tutarak.

Vedalaşıyorlar ve onlar gittikten sonra Wyatt'ın başımı ona doğru çevirdiğini hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyor usulca. "Evet," diye yanıtlıyorum derin bir nefes alırken. "İyi olmalıyım.

gerçekten geri dön-"

"Aubree."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Evet?" Soruyorum.

Elini yanağıma bastırıyor ve başparmağı tenime sürtünürken şöyle diyor: "Benimleyken kendin olabilirsin.

Duygularınızı yutmanıza gerek yok. Onların dışarı çıkmasına izin verebilirsiniz."

Boğazım tekrar sıkışmasına rağmen "İyiym," diyorum.

"İyi olduğunu biliyorum. Sen güçlüsün. Tanıdığım en güçlü insanlardan birisin ama güçlülerin bile bir anlığına zayıf hissetmeye hakkı vardır."

Dudağım

titriyor.

Gözlerim

sulanıyor.

Ve kendimi durduramadan bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Beni göğsüne çekerek usulca gülümsüyor. Kollarımı ona doluyorum ve kendimi şu anda, The Cliffs'in arka güvertesinde, herkesin dağıldığını görebileceği bir yerde hissetmeme izin veriyorum.

Ama nedense, başımı Wyatt'a yasladığımda, utanç beni gölgede bırakmıyor.

Ama daha ziyade, rahatlık ve huzur etrafımı sarmaya başladı. Rahatlama.

Hayatımda ilk kez, bir duvar örmek zorunda değilim. Yıkılmasına izin verebilirim çünkü Wyatt'ın kollarındayken başıma kötü bir şey gelmeyecek.

"ECHO, MEŞGUL MÜSÜN?" Arı evine, daha doğrusu kulübesine yaklaşırken sordum. Genişlemenin tam ortasında.

İş eldivenlerini çıkarıp bana doğru dönerken "Uzak duramayacağım bir şey değil" diyor. "Her şey yolunda mı?"

Wyatt'ın yakınımızda olmadığından emin olmak için arkama bakıyorum ve kolundan çekiştirerek arı kovanının arkasına doğru ilerliyorum. "Echo, sanırım bir sorun var."

"Neyle ilgili bir sorun?" diye soruyor, yüzü giderek endişeleniyor.

"Benimle birlikte."

"Tamam," diye uzatıyor. "Açıklamak ister misin?"

Ellerimi birbirine dolayıp fısıldıyorum, "Wyatt'a aşık oluyorum, yani... gerçekten ona aşık oluyorum."

"Biliyordum" derken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne?" Şaşırarak sordum.

"Tanrım, çok mu belli?"

"Başkası için değil ama sizin durumunuzu bilen biri için evet, bu çok açık. Onun yanında yavaş yavaş ısınmanı izledim. Onun elini tutmanı izledim. Ona doğru eğilmeni. Ona nasıl baktığını izledim. Kendime hayal gördüğümü söyledim ama öyle değilmiş."

Arı kovanına yaslanıyorum ve elimi alnıma bastırıyorum. "Tanrım, sence fark etmiş midir?"

"Muhtemelen hayır," diyor Echo. "Peki ya yaparsa?"

Elimi yanıma bırakıyorum ve Echo'ya bakıyorum. "Ne olmuş yani? Echo, ona aşık olmamam gerekiyor."

"Kim demiş?"

"Anlaşmamız böyle diyor. Bunu o söylüyor. Biliyorum, adam benim üzerimdeymiş gibi görünebilir, çünkü öyle, ama sadece rol yapıyor. İnan bana, bunların hepsinin sahte olduğunu bana öğretti. Bana bebeğim dediğinde, beni tuttuğunda ve öptüğünde? Bu onun için sadece bir iş. Bu arada, ben buradayım, onun her zerresini içime çekiyorum ve bunun gerçek olmasını diliyorum. Nasıl? Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da sinirlerimi bozan, sinir bozucu, alaycı bir adama aşık oldum?"

"Sinirlerinizi mi bozuyor, yoksa sizi olduğunuz gibi görüp konfor alanınızın ötesine mi itiyor?"

Echo'ya bakıyorum ve "Buraya hayal görmeye geldim, senin bariz olanı göstermen için değil" diyorum.

Kıkırdıyor. "Hadi ama, Aubree. Birkaç gün içinde evleneceğin adama aşık olman çok mu kötü?"

"Evet," diye neredeyse bağıracaktım. "O aynı şekilde hissetmiyor." "Ona sordun mu?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bunu nasıl sorabilirim ki?" Mızımız bir sesle, "Hey Wyatt, benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordum."

Senden hoşlandığım gibi." Başımı salladım. "Hadi ama, bu konuyu açmanın uygun bir yolu yok."

"Elbette var. Onu oturtun, gözlerinin içine bakın ve 'Muhtemelen bunu beklemediğini biliyorum ama geçtiğimiz iki hafta içinde senden bir arkadaştan daha fazla hoşlandığımı fark ettim' deyin."

Neredeyse öğürecektim.

"Bu ona söylemek istediğim bir şey değil."

Kıkırdıyor. "Şey, bu şekilde parçalayabilirsin." "Sonra ne olacak? Bana teşekkür etmesini ve Beni arkadaş olarak mı seviyor? Bu sadece aşağılanmayı istemektir."

"Ya da," diyor, "şöyle bir şey söyleyebilir..." Derin bir sesle devam ediyor: "Aubree, son iki hafta içinde ben de seni oldukça çekici bulmaya başladım ve gerçek bir ilişki olasılıklarını keşfetmek istiyorum."

Ona aval aval
bakıyorum. Gözlerimi
kırpmadan.
Kıpırdamadan.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bu onun hakkında berbat bir izlenim. O asla böyle bir şey söylemezdi."

Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Peki, o zaman ne derdi?"

"Uh . . ." Sesimi alçaltıyorum ve "Aubree, beni seviyor musun? Bu çok şirin." Boğazımı temizliyorum ve "Küçümseyici olurdu ama küçümseyici değil. Kafa karıştırıcı olurdu, bu konuda şaka yapardı ve o benimle dalga geçerken ben de oracıkta erirdim."

"Bence senin duygularına karşı daha duyarlı olurdu." "Ya da o kadar sersemlemiş olurdu ki, nasıl yapacağını bilmesinin tek yolu şaka yaparak tepki vermektir. Ve ben bu şakayı kaldıramadım. Onu duygularımla alay edilmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

"Ama ondan hoşlanıyorsan, en azından bunu ona söylemen gerekmez mi, özellikle de ikiniz evleneceğinize göre?"

"Ben-"

"Aubree?" Wyatt sesleniyor ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyorum Echo'ya. "Sence bizi duymuş mudur?"

"Aubree, neredesin? Seni duyabiliyorum."

"Lanet olsun!" Fısıldıyorum. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Şşşt," diyor Echo, elleriyle sakın olmamı işaret ederek. Boğazını temizliyor ve "Buraya gel" diye bağılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarken yüzüm yanıyor. Tanrım, ona bir şey söyleme."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyor, tam o sırada Wyatt beliriyor ve ikimize bakıp duraklıyor, birbirimize sokulmuşuz, muhtemelen hiç de masum görünmüyoruz.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" derken yüzüne bir sırtma yayılıyor.

"Hiçbir şey," diyor Echo, ben "Senden bahsediyoruz," diye bağıırken.

Korku beni ele geçirirken Echo şok içinde bana bakıyor. Ne konuştuğumuzu duymuş olmasından korkuyorum.

"Benden bahsediyorsun, ha?" Rahatça arı kovanına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Özellikle ne diyordun?"

Echo kayıtsızca elini sallıyor. "Oh, bilirsin, hiçbir şey-"

"Penisin," diye tekrar bağııyorum.

Evet, penis muhabbeti. Bu güvenli görünüyor. Ona karşı hissettiklerimden çok penisinden bahsettiğimi düşünmesini tercih ederim.

"Penisim mi?" diye soruyor. "Tam olarak ne diyordun?"

Echo yardım için bana bakıyor ama ben yetersiz kalıyorum. Görünüşe göre içimdeki tek şey bu, bu yüzden Echo doğaçlama yapıyor ve "Sadece güzel olduğunu düşünüyor" diyor.

"Güzel mi?" diye soruyor, bana bakarak.

Şu anda yanaklarım o kadar sıcak ki, gerçekten bu konuşmayı bitirmektense oracıkta yanmanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

"Evet. Güzelmiş."

"Anlıyorum." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor, zeki gözleri muhtemelen bariz yalanımızı anlıyor. "Bunu ne kadar duysam azdır. Yine de, aletimin güzel yerine kaba olarak anılmasını tercih ederim. İyi bir alet, yapabildiği cezalandırma türünü yapmadığı fikrini sunar. Bunun yerine, güneşin altında öğleden sonra pikniği gibi nazık bir zaman sunar. Kötü bir penis, işte bu gurur duyulacak bir şeydir. Huysuz bir penis sizi piknikten koparır, parktaki bankın üzerine yatırır ve istediğini alırken aynı zamanda verir."

Echo bana
bakıyor. Ben de
ona.

Wyatt'a bakar. O da
ona gülümsüyor.

Sonra ikisi de bana baktı.

Garip bir şekilde gülümseyerek, "Tarafsız bir penis ne işe yarar?" diye sordum.

Wyatt bir kahkaha atarak yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Neden sana göstermiyorum?" Sonra hızlı bir vedalaşmayla beni arı kovanından ve Echo'dan uzaklaştırıp dörde dörtlük alana doğru götürüyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bana yardım ediyor, sonra da şoför koltuğuna atlıyor. "Bunu sürmen için sana kim izin verdi?" diye sordum.

Arabayı çalıştırdı ve bana sırtıttı. "Bayan Preston." Ve sonra bizi ileri doğru iterek çiftliğin toprak yolundan aşağıya, doğrudan konuk evine doğru uçurdu. "Biliyor musun, içimden bir ses orada sikimden bahsetmediğini söylüyor."

Evet, ne ele verdi?

"Ama bana söylemek istemiyorsan, sorun değil," diyor. "Ve ne olursa olsun, bahsettiğin şeyi örtbas etmek için penisimle ilgili gergin konuşmalar, hiçbir şey duymadım. Yani endişelenmene gerek yok."

Göğsüme bir rahatlık yerleşiyor. "Şey, kötü bir şeyden bahsetmiyorduk, bilirsin işte. Eğer bu konuda endişeleniyorsan."

"En ufak bir endişem yok. Benim hakkımda kötü bir şey söylemene neden olacak bir şey düşünemiyorum. Ben mükemmel bir adamım."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum ve tam misafirhanenin önüne geldiğimizde gülmesine neden oluyorum. Motoru kapatıyor ve arabadan atlıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve beni evin yanında karşılayıp tekrar elimi tutuyor. "Tüm bunların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Konuk evinin kapısını açarken "Sabırlı ol," diyor. Bir çeşit yeniden dekore etme gösterisi yapmasını bekliyorum, ama hiçbir şey değişmeyince, gerçekten ne halt ettiğini merak ediyorum. "Buraya otur," diyor.

Yatağa oturuyorum, sonra dizüstü bilgisayarını alıp bana getirmesini izliyorum. Omuzlarımız birbirine değecek şekilde oturuyor.

"Bundan nefret edebilirsin, alınma ama bugün canım sıkıldı. Çiftlikte çalışmama izin vermiyorsun, Maggie ve Ethel de düğün planlamasına yaklaşmama izin vermiyorlar, ben de bir şeyler yaptım."

"Ne yaptın sen?" diye sordum. "Bir web sitesi yaptım."

İnledim. "Wyatt, bize bir düğün sitesi yaptın mı? Cidden, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdıyor ve dizüstü bilgisayarını açarken başını sallıyor. "Hayır, senin için bir web sitesi yaptım."

"Ne?" I sor olarak o FİŞLER onun şifre içine bilgisayarı. Ekran aydınlandığında, Badem Mağazası ve çiftlik için bir web sitesi görünür. Güzel, profesyonel bir resim, Badem Mağazası web sitesinin üst kısmındaki afişi kaplıyor. Üst kısımdaki sekmeler bir not defterindeki ayırıcı sekmelere benziyor. Dükkân, çiftlik, mağaza ve hikâyemiz için birer tane. Güzelce inşa edilmiş, profesyonel görünümlü web sitesine bakarken boğazım tekrar düğümleniyor.

Hikâyemiz yazan sekmeye tıklıyor ve Clarke ile Cassidy'nin hamileyken çekilmiş bir fotoğrafı çıkıyor.

"İşte," diyor. "Eğer okumak istersen. Bugün Hattie'yle takıldım, bazı detaylarda bana yardımcı oldu ve Clarke'ın bana anlattıklarından yararlandım."

Titreyerek fotoğrafı çekiyorum ve Cassidy ile Clarke hakkındaki güzel yazıyı okuyorum. Nerede tanıştıklarını, paylaştıkları aşkı -her ne kadar aşık olmadıklarını bilsem de- ve birlikte inşa ettikleri mirası. Polaroid gibi beyaz çerçeveli resimlere bakıp ağlamamaya çalışıyorum. Ya da en altta Cassidy'nin Hattie ile mağazanın önünde çekilmiş güzel fotoğrafına.

Ya da Cassidy ve benim patates tarlalarının önündeki resmimiz.

Ama sondaki paragrafı okuduğumda, benden, çiftlikten ve Cassidy'nin hayallerini sürdürmek için yaptığım değişikliklerden bahseden paragrafı, gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Yanaklarımdan aşağı süzölmelerine izin verdim, onları silme, saklanma ve kimsenin beni görmediğinden emin olma ihtiyacı hissetmedim.

Bunun yerine, gözyaşlarım yanaklarımı boyarken açıkça Wyatt'a doğru dönüyorum. "Bu... bu çok inanılmaz, Wyatt."

Yumuşakça gülümsüyor. "Yani bunlar mutluluk gözyaşları mı?"

"Minnettar gözyaşları," diyorum ve yanağını kavrayıp ona doğru eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyorum. "Bu isteyebileceğimden çok daha fazlası. Bunu neden yaptın?"

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim. Yardımcı olacak bir şey. Bana yardım etmek için bir yıl boyunca hayatını bir kenara bırakıyorsun ve ben de senin için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

"Buna gerek yok," diyorum ama gözlerinin içine bakıyorum. "Ama bu ... bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Ayak parmaklarına basmıyor muyum?"

Hayır, sana aşık olmamamı daha da zorlaştırıyorsun.

Cumartesi günü kabul ediyorum demeyi o kadar kolaylaştırıyorsun ki.

Bana kardeşimin bu gezegendeki tek iyi adam olmadığını, dışarıda da iyi adamlar olduğunu kanıtlıyorsun.

Nazik ve düşünceli olmaya istekli ve arzulu. Elllerinde bir şişeyle, size sözlü olarak saldırmaya hazır bir şekilde yaşamadıklarını.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, değilsin. Bu inanılmaz düşünceliydi ve sana minnettarım Wyatt." Ve elimde olmadan onu bir kez daha öpüyorum, ama bu seferki iki saniye daha uzun sürüyor. Çekildiğimde gözleri yavaşça açılıyor ve yüzüne tembel bir gülümseme yayılıyor.

"Henüz işim bitmedi. Hâlâ senin için bir dükkan ayarlamam gerekiyor ama bunun iyi bir başlangıç olacağını ve beni meşgul edip senden uzak tutacağını düşündüm."

"En önemli şey de bu zaten," diye takılıyorum.

"Ben sadece memnun etmek için buradayım."

Yine de bundan çok daha fazlası için buradaymış gibi hissettiriyor.

Sanki onu Cassidy göndermiş, Cassidy başından beri bir şeyler biliyormuş gibi geliyor. Çünkü Wyatt'la geçirdiğim her gün, bana sarıldığı her gece, sanki üzerimde asılı duran koyu gri bulut yavaş yavaş dağılıyor ve bir anlığına da olsa güneş yüzünü gösteriyor.

Chapter Eighteen

WYATT

"Laurel," diyorum arabasından atlayıp bana doğru koşarken. Kollarımı açarak onu kucaklıyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Ahh, şu haline bak." Bana bir kez daha bakmak için geri çekildi. "Çok bakımlı görünüyorsun."

Kıkırdıyorum ve elbise pantolonuma ve düğmeli gömleğime bakıyorum. "Denerim."

O çalışırını el üzerinde benim Yanak. "Değil mi tıraş ol."

Omuz silkiyorum. "Aubree kılları seviyor."

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Oh, son konuşmamızdan bu yana işler ilerledi mi?"

Bir kadının durduğu arabaya doğru bakarken başımı sallıyorum. Uzun sarı saçları, kolunda bir dövmesi var ve maksi bir elbise giyiyor. Laurel'i birlikte hayal ettiğim kişiye tıpatıp benziyor. Bu kızın bir tipi var. "Hayır, aynı tas aynı hamam. Ama senin için durum öyle görünmüyor. Beni tanıştırmak ister misin?"

Laurel neşeyle gülümseyerek elini uzatır ve arabanın yanındaki kadın elini tutar. "Wyatt, bu Rhonda. Rhonda, Wyatt'la tanış ya da ... W.J. Preston ile tanış."

Rhonda derin bir nefes alır ve elini uzatır. "Seninle tanışmak bir zevk Wyatt. Senin hakkında harika şeyler okudum ve Laurel'den kardeşçe şeyler duydum."

Gülümseyerek öne doğru eğildim ve "Özel hayatımla ilgili hikayeler mi anlatıyor?" dedim.

"Hem de çok ve her birini çok sevdim."

Laurel'la konuşurken Rhonda'yı işaret ediyorum. "Umarım ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatmışsındır."

"Rüyada görürsün," diye yanıtlıyor Laurel. "Bence sadece sana ve sırlarına adanmış bir Instagram hesabı olabilir."

Rhonda, "Buraya gerçekten içerik yakalamak için geldim," diye şaka yaparak onu şimdiden sevmemi sağladı.

"Biliyor musun, Rhonda. Bence gerçekten iyi arkadaş olabiliriz."

Başını sallıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Defne çiftlik evini ve konuk evini inceleyerek etrafına bakınır. "Müstakbel gelin nerede?"

"Hazırlanıyorum." Baş parmağımla konuk evine doğru ilerliyorum.

Laurel yaklaşıyor. "Nasıl hissediyor? Gergin görünüyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Aslında gerçekten sakinim." "Bu iyi bir şey." Laurel elimi kendi elinin içine aldı. "Peki ne senin hakkında?"

Ne ima etmeye çalıştığını anlayabiliyorum ve onun için bir gülümseme ekliyorum. "Peki."

"Emin misin?" diye sorar. "Çünkü seni tanıyorum Wyatt ve düşününden önceki gece. Geçen sefer olanları göz önüne alırsak, herhangi bir endişen olmadığını düşünemiyorum."

Rhonda'ya bakarken, "Bu aşk için değil," diyorum.

"Sorun değil," diyor Rhonda ciddiyetle. "Laurel bana söyledi ve gizlilik yemini ettim. Bu IG hesabında kalmayacak."

Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim." Laurel'e dönüyorum ve "Bu sefer kalbimin kırılma ihtimali yok. Bu bir iş. Hepsi bu."

"Gerçekten mi? Çünkü geçen gün Aubree'den hoşlandığını söylerken öyle görünmüyordun."

"Ona aşığım." Omuz silkiyorum, önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyorum çünkü bu konuda çok fazla düşünürsem endişelenmeye başlayacağım ve endişelenmek istemiyorum. Ben endişelenirsem Aubree de endişelenir ve o ürkektir. Ona bu işin içinde olmadığım izlenimini vermek istemiyorum.

"Evet, ama kalbinin kırılmasının üzerinden çok zaman geçmedi." Laurel elimi sıktı. "Olanlar hakkında hiç konuşmuyorsun. Onun hakkında hiç konuşmuyorsun. Ve açıkçası senin için endişeleniyorum. İyileştğini bilmem gerek." Bir adım öne çıkıyor. "Tüm bunların benim fikrim olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse bunu yapacağını düşünmemiştim ve şimdi yaptığına göre, ben sadece ... . İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diyorum.

"Wyatt-"

"Laurel," diyorum sert bir sesle. "İyiyim dedim ya.

Tamam mı?" İç geçiriyor ve bir adım geri atıyor.

"Tamam."

Kalbinin doğru yerde olduğunu bildiğim için kendimi suçlu hissederek onu kucaklıyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Ben daha iyiyim. Cadance'ın benim için doğru kişi olmadığını biliyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü gergin olup Aubree'yi de germek istemiyorum. Sadece sakinleşmeye çalışıyorum. Ama benim için endişelendiğin için teşekkür ederim."

Bu onu rahatlatıyor çünkü o da bana sarılıyor ve sonra geri çekiliyor.

Rhonda'ya bakıyorum ve "Sert sesimi duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Gurur duyduğum bir şey değil."

"Evet, burada gerçekten titriyordum."

İçten bir kahkaha attım. "Evet, sanırım çok iyi arkadaş olacağız." Tam o sırada misafir evinin kapısının kapandığını duyuyorum ve arkamı döndüğümde Aubree'nin kapıda durduğunu görüyorum, ellerini önünde birleştirmiş, o kadar muhteşem görünüyor ki kalbim küt küt atıyor.

Akşam için omuzları açıkta bırakan kolları ve uzun etek boyu olan sade, açık yeşil bir elbise seçti. Saçlarının yarısı yukarıda yarısı aşağıda ve bukleleri mükemmel bir şekilde belirginleştirilmiş. İnce makyajı gözlerini ortaya çıkarıyor ve o muhteşem dudakları bir parlatıcı ile kaplanmış, beni tekrar tatmaya çağırıyor.

Son birkaç gün aramızda en hafif tabiriyle ilginç geçti.

Ben web sitesinde çalıştım. O da çiftlikte çalıştı.

Tören için saman balyalarının getirilmesine yardım ettim. Maggie'nin dekoru hazırlamasına yardım etti.

Bunun yerine brunch düğününe karar verdik çünkü ona düğünden sonra onu bir yere götürmek istediğimi ve seyahat zamanına ihtiyacım olduğunu söyledim. O da kolayca kabul etti. Maggie bu değişiklikten memnun değildi ama kabul etti. İşte o zaman yardım etmek için gönüllü olduk ve o da kabul etti.

Geceleri pek konuşmadık, sadece yatağa girdik ve ona sarıldım.

İyi geceler öpücüğü yok.

Çok da masum olmayan okşamalar yok. Hiçbir şey yok.

Dudaklarını en son web sitesini gösterdiğimde tatmıştım ve şimdi onu her gördüğümde ağzımın suyu akıyor, bir şey için minnettar olduğunda kendiliğinden bir öpücük almayı umuyorum.

Belki bu gece bana bir tane verir. Aubree utangaç bir şekilde el sallıyor ve ben de ona doğru yürüyorum. Konuk evinin merdivenlerinde ona ulaştığımda, elini elime alıp fısıldıyorum, "Muhteşem görünüyorsun, Aubree."

"Teşekkür ederim" derken yanakları pembeleşiyor.

Elini elime alarak onu Laurel'in yanına götürdüm ve "Aubree, bu benim en iyi arkadaşım Laurel ve onun kız arkadaşı Rhonda" dedim.

Laurel, "Henüz birbirimize unvan vermedik," diyor ama Rhonda devreye giriyor.

"O benim kız arkadaşım."

Laurel sırtıyor ve Aubree'nin elini sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Wyatt senin hakkında pek çok harika şey söyledi ve o kadar da harika olmayan şeyleri görmezden geldim ve inanmadım."

"Laurel," diye azarlıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Sorun değil," diyor Aubree. "Hâlâ onun hakkında pek de iyi olmayan şeyler söylüyorum."

"Vay canına," dedim. "Çok teşekkürler, bebeğim."

Laurel ikimizin arasında bir ileri bir geri bakarken sırtıyor. "Çok tatlısınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Aubree'nin aynı şeyi söyleyeceğinden emin değilim."

"Hayır, sen sevimlisin. Sinir bozucu ama şirin."

"Ben de yazar biyografisinin böyle olmasını istiyordum," diyor Laurel. "Ama o okuyucularıyla arasına mesafe koymak istediğini söyledi, böylece gizli bir seri katil olduğunu düşüneceklermiş."

Aubree bana bakıyor. "Wyatt mı? Gizli bir seri katil mi? Geçen gün bir arı onu kovaladığında çılgılık attığını duydum."

"Hey şimdi," diyorum Rhonda'ya doğru başımı sallarken. "Burada bir misafirimiz var. Öyle davranabilir miyiz?"

Aubree kıkırdıyor. "Onunla bu kadar uzun süre nasıl başa çıktın?"

Laurel başını sallar. "Sanırım bu bir aşk-nefret ilişkisi. Kızgınlık ağır basıyor ama kahkahalar hepsinden ağır basıyor."

Aubree bana bakarken, "Hmm, herkese yaptığı büyü gibi görünüyor," diyor ve bir an için, çok küçük bir an için, neredeyse bunu kastetmiş gibi görünüyor. Sanki ona bir büyü yapmışım gibi. Keşke öyle olsaydı. Ona karşı hissettiklerimle başa çıkmam çok daha kolay olurdu.

"Hey," diye sesleniyor Ryland çiftlik evinden. "Mac size Chewy Charles'ın papyonunu göstermek istiyor. Burada sohbet edebilir misiniz?"

Aubree kıkırdayarak, "Chewy Charles, Mac'in pelüş hayvanı. O çok önemlidir. Eğer sizi yalarsa, bu normaldir. Parmakları örümceğe dönüşüp üzerinizde gezinirse, bu da normaldir. Bir de Chewy Chonda var. Wyatt'ın yanında getirdiği yeni at."

"Tamam, bir soru. Yalamayı ve örümcekleri seviyor muyum?"

"Yalamaya evet. Örümceklerden korkun ama onlara zarar vermeye çalışmayın."

Laurel başının yan tarafına vururken, "Anladım," der. "Bunu duydun mu Rhonda?"

"Açık ve net. Yalama evet, örümcekler hayır."

Kıkırdayarak hep birlikte çiftlik evinin merdivenlerini çıkıyoruz ve Mac'in yanında Chewy Charles ile kanepede oturduğu oturma odasına giriyoruz. Neyse ki Chewy Chonda diğer tarafta. Hâlâ onaylanmasına sevindim. Chewy Charles'ın boynuna kırmızı bir papyon takılmış, Mac ise kabarık beyaz elbisesinin üzerine Ryland'ın kravatlarından birini takmış.

Tanrım, eğer Aubree'yle evlenmek buysa, ben varım.

"Ben sadece arabalarına kadar onlara yardım edeceğim. Seninle evde buluşuruz," diyorum Laurel ve Rhonda'ya el sallayan Aubree'ye.

Akşam yemeği her zamanki buluşmadan oluşuyordu ama bu kez Laurel, Rhonda, Maggie ve Brody vardı. Tabii ki Hayes geldiğinde Laurel soğukkanlı davranmaya çalıştı ama onun yeni bir müzik üzerinde çalıştığını duyunca kendini kaybetti. Onun yanına oturdu ve ona kariyeri hakkında hemen hemen her soruyu sordu. Sonra özür dilemeye başladı ama

sonra da ona sormaya devam etti. Hayes her zamanki gibi soğukkanlı bir adamdı ve her soruya cevap verdi.

İkimizden birine yemek yaptırmak yerine, By the Slice'a pizza getirttim ve ardından her şeyin üzerine Aubree'nin en sevdiği dondurmayı ekledim. Tatlı için gerekli malzemeleri hazırladığımı gördüğünde dudaklarındaki gülümsemeyi yakaladım ve dondurmasını yerken omzunun benimkine sürtünmesini de kaçırmadım.

Bütün gece elini tutmama ve kolumu omzuna atmama izin verdi. Hatta bir süre kucağıma bile oturdu. Ben de fırsat buldukça ona sarıldım. Hatta birkaç kez başını öptüm ve hatta mutfakta dudaklarından kısa bir süre öptüm, ancak Mac tarafından suçüstü yakalandım, o da "iğrenç" diye bağırıp kaçtı.

Gerçek gibiydi.

Küçük bir düğünden önceki gece bir araya gelerek gerçek bir aile olduğumuzu hissettik.

Sanki Aubree bana aitmiş, kendini bana teslim etmeye hazırmış gibi hissediyordum.

Ona her baktığımda derin, içgüdüsel bir sahiplenme hissediyordum. Sanki beynim "Benim" diye bağıırıyordu. Benim." diye bağıırıyordu.

Onu bu şekilde sahiplenmeye hakkım yok, ama bu beni onun etrafında içten içe bir hendek oluşturmaktan, benden başka kimsenin ona ulaşamayacağından emin olmaktan alıkoymadı.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Cipine doğru yürürken Laurel soruyor.

"Harika bir gece," diyorum.

"Öyle görünüyordu," diyor Laurel ve sonra Rhonda'ya dönüyor. "Bize bir dakika verebilir misin?"

"Sorun değil." Rhonda hemen bana sarılıyor ve yarın için şans diliyor ve sonra arabaya atlıyor.

Laurel'e dönüp, "Bana endişeli arkadaş konuşması yapmadan önce, Rhonda'dan çok hoşlandığımı ve onu onayladığımı bilmeni istiyorum," diyorum.

Laurel utangaç bir şekilde gülümser. "Ben de ondan çok hoşlanıyorum. İyi anlaştığınıza sevindim."

"Şimdi"-kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum-
"bana benim için nasıl endişelendiğini anlat."

Başını yana doğru eğiyor. "Endişeli değilim. Aslında rahatladım."

"Rahatladın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, çünkü senden hoşlanıyor."

Kalbim göğsümde tekliyor. "Ne demek benden hoşlanıyor? Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama bunu görebiliyorum. Rol yapmakla birinin başka birine gerçekten aşık olması arasındaki farkı bilirim ve o da sana aşık. Bütün gece yanından ayrılmadı. Ona her dokunduğunda, ona doğru eğildi. Ve ayrı olduğunuzda odanın diğer ucundan sana bakışı, sanki onu tekrar bulmanı umuyormuş gibiydi."

"Dur, bu doğru değil."

Laurel elini koluma bastırıyor. "Gerçek olduğunu düşünmesem seni gerçekten böyle pompalayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Aynen öyle. Orada bir şey var, Wyatt. Bence düğünden sonra bu konuyu konuşun. Önce bunu halledin, sonra da eşinizle çıkma konusuna yaklaşın."

Kıkırdıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.
"Kahretsin, bu çok geri kafalılık."

"Öyle, ama hoşuma gidiyor. Ama bir ilişkiye hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Uzun zamandır Cadance ile birlikteydin."

"Uzun zamandır yanlış insanla birlikteydim," diyorum.

"Ve Aubree ile nasıl hissettiğin hakkında konuşmakta tereddüt ettin. Bunun nedeni onun nasıl tepki vereceğinden emin olmaman mı, yoksa hazır olmaman mı? Eğer ikincisiyse, nasıl hissettiğini bilmesine izin verme. Onun için hazır olmalısın. O incindi ve zarar gördü, bu yüzden eğer onun ihtiyaç duyduğu erkek olamayacaksanız, hiçbir şey söylemeyin."

"Ona asla zarar vermem," diyorum. "Çok fazla incindi. Ona bunu yapan kişi ben olmayacağım."

"Güzel, o zaman seçeneklerini tart. Eğer kalbini tekrar açmaya hazırsan, devam et. Ama bunu riske atamayacağını düşünüyorsan, lütfen ... lütfen onun peşinden gitme, tamam mı?"

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum Laurel."

"Güzel." Göğsümü okşadı. "Şimdi, sabah erkenden görüşürüz. Otele mi geliyorsun?"

"Evet, kahve ve kek getireceğim."

Yanağımı okşadı. "Aferin oğluma."

Bana sarılıyor ve arabasına binmesine yardım ediyorum, sonra Rhonda'ya bir kez daha el sallayıp kapıyı kapatıyorum ve misafir evine geri dönüyorum. İçeri girdiğimde, Aubree'nin banyoda olduğunu hemen fark ediyorum, bu yüzden kıyafetlerimi değiştiriyorum ve kapıyı açıp büyük Almond Store tişörtlerinden biriyle dışarı çıkarken yeni bir çift boxer külot giyiyorum. O giydikçe beni daha çok tahrik ediyor.

"Laurel'le her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet. Harika biri." Aubree'nin yanından geçiyorum, birbirimizi sıkıştırırken elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve banyoya girip işimi hallediyorum, yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum.

İşim bittiğinde ışığı kapatıyorum ve Aubree yatağa girerken kilitleri kontrol ediyorum. Her şeyin güvende olduğunu hissettiğimde, onunla birlikte yatağa giriyorum ve ona doğru dönüyorum, hemen elimi karnına koyarak onu kendime doğru döndürüyorum.

"Hey," diyorum makyajsız yüzü bana bakarken. "Hey," diyor, yastığa doğru kıvrılıyor.

"İyi misin?"

Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

"Çünkü öyle olmasaydın bana söyleyebilirdin."

"Hayır, ben iyiyim."

"Yarının biraz garip ve belki de biraz korkutucu olduğunu biliyorum, bu yüzden geri çekilmek istersen-"

"Geri çekilmiyorum," diyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Ben varım Wyatt. Sana söylemiştim."

"Yaptın, ama sadece emin olmak istiyorum. Bir çıkış yolun var. Sana bir tane veriyorum."

"Çıkmak istemiyorum," diyor. "Yarın evleniyoruz. Bu olacak. Gergin değilim, korkmuyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Bana evlenme teklif ettin, ben de evet dedim, yani evleniyoruz."

Ve bu beni çok etkiledi. Cadance'la da aynı şey oldu, sadece farklı bir sonuçla. Ona evlenme teklif ettim, o da evet dedi ama sonunda gelmedi.

Benim için gelmedi.

Ve Aubree, benim tarafımdan rahatsız edilmekten, benim tarafımdan baskı altına alınmaktan, benim tarafımdan şantaja uğramaktan başka bir şey yapmadı, ortaya çıkıyor. Benim için burada. Bu işte beraberiz ve bu içimde bir şeyleri kırıyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, nefesim giderek ağırlaşıyor.

"Wyatt," diyor Aubree başını kaldırıp bana bakarken. "Sen iyi misin?"

Dünyalarım çarpışmaya başladığında bu ağır yük göğsümde kendini sabitliyor gibi görünüyor. Sanki o kadar uzun zamandır saklamışım ve şimdi burada, beni sevmediği halde yarın benimle evleneceğini garanti eden bir kadınla birlikteyken, Cadance gelmediğinde neler hissettiğimi hatırlıyorum.

Bu duyguları hiçbir zaman tam olarak çözemedim.

Onları bir kenara attım ve aklımı başka bir şeyin ele geçirmesine izin verdim. O şey kulübeydi. Sonra Aubree. Onu mutlu ve memnun etmek. Acımla ilgilenmeyip başka şeylere odaklanmaya devam mı edeyim?

"Hey," diyor Aubree eli göğsüme düşerken. "Söylediğim bir şey yüzünden mi? Çünkü özür dilerim-"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, senin söylediğin bir şey değil," diyorum derin bir nefes alıp ellerimi üzerimde gezdirirken.

Göğsüm.

"Emin misin?" diye sorar. "Eğer bu konuyu bir çıkış yolu bulmak istediğin için açtıysan, sorun değil Wyatt. Sadece araziyi bedavaya almayacağımı bil."

Bir an sessiz kalıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İşte tam da bu yüzden Cadance hakkında konuşmuyorum.

Çünkü ben iyidim.

Onu düşünmüyordum bile. Artık onu sevmiyorum bile. Onu gerçekten olması gerektiği gibi sevdiğimden emin değilim. Belki ikimize de bir iyilik yaptı ama bu, şu anda düğünümden önceki gece hissettiğim paniği ortadan kaldırmıyor. Bunun tekrar olabileceğinin, kalbimle tekrar oynanabileceğinin farkına varmak.

"Wyatt," diyor Aubree elini yavaşça göğsüme sürterken yatıştırıcı bir sesle, "istediğin bu mu? Bir çıkış mı istiyorsun?" Hemen cevap vermediğimde -çünkü hâlâ kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum- sıcaklığını üzerimden çekerek uzaklaşmaya başlıyor. İşte o zaman kendime geliyorum ve benden uzaklaşmasını engellemek için elini tutuyorum.

Gözlerimiz birleştiğinde, "Bayan olacaksın. Preston yarın, bundan hiç şüpheleniz olmasın."

"Tamam," diyor. Yutkunurken boğazının kasıldığını fark ediyorum. Ama gözlerindeki temkinli bakış midemi bulandırıyor ve muhtemelen onu ne kadar endişelendirdiğimi fark ediyorum, bu yüzden gözlerinin içine bakmak için dirseğimin üzerine çıkıyorum.

"Sen hiçbir şey yapmadın, Aubree. Aksine, her şeyi yaptın ve sanırım benim için aslında ne yaptığını bir anda anladım." Evet, bu kasıtlı bir yalan ama yapmak istediğim son şey Cadance ve endişelerim konusunda onu korkutmak. "Suçluluk duygusu tüketen bir şeydir."

Dudaklarını ıslatıyor. "Emin misin?"

"Olumlu," diyorum onu nazıkçe sırt üstü yatırıp yaklaşırken. Yanağına hafifçe dokunup başparmağımla yüzünü okşuyorum ve güzel gözlerine bakıyorum. "Senin için her şey yolunda olduğu sürece her şey yolunda."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor. "Bunu yarın yapmak istiyorum." "Söz mü?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Ve güvensizlik içime hücum ettiği için diyorum ki, "Başka bir şey için de söz verebilir miyiz? Bu macera bizi nereye götürürse götürsün, aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğimize? Biz sadece birlikte bir bütün olarak iyiyiz. Ayrıldığımız an, her şeyin çözüldüğü andır."

"Bunu berbat edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama bu bir bağlılık yılı. Bittiğinde, hâlâ birbirimizin bir numaralı hayranı olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Buna bir evlilik gibi davranacağımıza söz vermeliyiz. Her şeyi konuşacağız, her sorunu çözeceğiz ve asla yatağa birbirimize kızgın girmeyeceğiz. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

"Evet," diye cevap veriyor, sesi biraz soluksuz geliyor.

"Güzel," diye yanıtlıyorum. Başparmağımı yanağında birkaç kez daha gezdirdikten sonra, "Teşekkür ederim Aubree. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilebileceğini hiç sanmıyorum."

"Benim için de aynı anlamı taşıyor," diye yanıtlıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve yanağını birkaç kez daha okşuyorum. "Tamam, yatağa gitmemize izin vermeliyim."

"İyi olduğuna emin misin?" demeden önce elini göğsüme koydu.

"Olumlu bebeğim," diye cevap veriyorum eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken. Kaldırdığımda gözlerinin açıldığını görüyorum ve bana bakarken çok küçük bir an için Laurel'in haklı olduğuna ve Aubree'nin bana karşı bir şeyler hissettiğine neredeyse inanacağım. Ama şu anda buna odaklanamıyorum.

Aubree'nin gelip "evet" demesine odaklanmalıyım. Resmi olarak Bayan Preston olduğunda, kendi duygularıma ve muhtemelen onunkilere odaklanabilirim.

Nasıl hissediyorsun?

Aubree: Güzel. Sen?

Harika. Laurel kravatımı düzeltti, yamuk olduğunu söyledi. Çiçekleri ve kekleri aldın mı?

Aubree: Ben yedim. Sinirle iki tane yedim.

Wyatt: Gerçekten gergin misin?

Aubree: Bence bu pozisyondaki herkes gergin olurdu. Biraz gergin olmalısınız.

Kaya gibi sağlam bebeğim.

Aubree: Sana inanmıyorum.

LOL. Tamam, belki kığım kasılmaya devam ediyor, ama bu ne burada ne de orada.

Aubree: Her gelinin koridorda yürümeden önce damadı hakkında duymak istediği şey - damadının bütün sabah kığını sıktığı.

Hizmet için buradayım. Hey, bu sabah misafir evinden kaçtığım için özür dilerim. Alarmımı kurmayı unuttum ve Laurel'e erkenden otelde olacağımı söyledim.

Aubree: Sorun değil.

İyi uyuduğundan emin olmak istedim. Bütün bu kargaşadan sonra, sonunda fırsatım oldu.

Aubree: Bana sarıldığında hep iyi uyurum.

Wyatt: Bayan Preston, bu neredeyse bana tahammül edebileceğiniz anlamına geliyor.

Aubree: Zorlama.

LOL. Buna hazır mısın?

Aubree: Olabileceğim kadar hazırım. Şu anda Chewy Charles bacağımı yalıyor. Mac, kedi dili gibi hissetsin diye ağzına zımpara kağıdı bantladı. Neler olduğundan emin değilim ama dikkatimi dağıttı.

Wyatt: Nasıl bir his olduğunu anlayabilmek için Chewy Charles'ın beni yalamasını istemem garip mi?

Aubree: Evet.

Kahretsin. Ryland ve Hattie nasıl?

Aubree: Hattie gözyaşlarını tutamıyor, özellikle de Cassidy'nin elbisesini giymeme yardım ettiğinde. Ve Ryland, o sadece gelişigüzel gözlemliyor. Beni mutlu edip etmeyeceğini sormak dışında pek bir şey söylemedi.

Ne dedin sen?

Aubree: En mutlusu dedim, çünkü elime karşılık bana toprak veriyordunuz.

Bunu sakın unutma.

Aubree: Yosma mı?

Wyatt: Yeni bir şey deniyorum. Tutmadı mı?

Aubree: Hem de çok.

Not edildi. Ben bebeğimle devam edeceğim. Laurel beni çağırıyor. Çiftliğe gitme zamanı. Koridorda görüşürüz, bebeğim.

Aubree: Koridorda görüşürüz. Kıç sıkıcı.

Wyatt: **Beni romantizminle büyülüyorsun.

Mac, Chewy Charles'ı kolunun altına sıkıştırmış, kabarık beyaz elbisesiyle koridorda ilerlerken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Koridorda sıralanmış, saman balyalarının üzerinde oturan insanlara çiçek yaprakları fırlatıyor -evet, fırlatıyor, fırlatmıyor-. Ryland yan taraftan ona "dans anneliği" yapmaya çalışıyor -yani ona ne yapması gerektiğini gösteriyor- ama Hayes şarkılarından birinin enstrümantal versiyonunu çalarken onu tamamen görmezden geliyor. Adını sormayın. Şu anda aklıma gelmiyor çünkü Aubree koridorun sonunda beliriyor, Hattie bir tarafta ona katılıyor ve Ryland da diğer tarafta.

Gelinimi içime çekerken kalbim göğsümde tekliyor.

Sade beyaz elbisesi gövdesini çerçeveleyiyor ancak kalçalarında genişliyor. Uzun kolları omuzlarından sarkıyor ve uzun, zarif boynunu gösteriyor. Saçları gevşekçe arkaya toplanmış.

Birkaç kıvrıkcık dal yüzünü çerçevelerken, başının tepesinde sevimli bir çiçek tacı oturuyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı ve bana doğru yürüyordu, kendini bana adamaya hazırdı. Benim olmaya hazır.

Ve kendime yemin ediyorum, şu anda, gözleri benimkilere sabitlenmişken, onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Bu kadını içimdeki her şeyle koruyacağım. O artık benim sorumluluğumda ve ona bir şey olursa lanetleneyeceğim.

Aubree bana ulaştığında Hayes müziği bitiriyor. Aubree'nin elini tutmadan önce Ryland'a tokalaşmayı ve Hattie'ye sarılmayı teklif ediyorum. Yakınına eğilerek, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum. "Çok güzel görünüyorsun, Aubree. Sen . Nefesimi kestin."

Uzaklaştığımda, nikâh memurumuz Ethel'e doğru dönerken gözleri bana gülümsüyor. Fotoğraf çekebilmemiz için yan tarafa park edilmiş lokomotif gibi bu da bir gereklilikti. Saman balyalarının üzerindeki insanlar, çoğunlukla kasabadaki mülk sahipleri, Ethel'in burada olmaya layık bulduğu insanlar ve Brody, Maggie, Abel ve Echo.

Ahır, kızılıcık renginden turuncuya ve sarıya kadar uzanan rengârenk çiçeklerle donatıldı. Açılışın önüne çekilen traktör, saman balyalarının yanısıra, fotoğraf çekimi için güzel bir fon oluşturacak şekilde çiçeklerle süslenmiş. Her tarafa asılmış ampul ışıkları var, bu bana pek mantıklı gelmiyor çünkü bu bir sabah düğünü, ama Maggie ile tartışacak değildim. Kasaba bu düğünü gerçekleştirmek için gerçekten bir araya geldi; bu da Rowley'lerin bu toplumu nasıl etkilediğinin bir kanıtı. Almond Bay'i cazibemle kazandığım konusunda şaka yaptığımı biliyorum ama tüm bu insanların burada olmasının nedeni ben değilim. Aubree.

Onun mutluluğunu görmek istiyorlar. Onları suçlamıyorum.

Ben de görmek istiyorum.

Ethel'in söylediklerine pek dikkat etmiyorum çünkü esas olarak Aubree'ye ve onun bana bakma şekline odaklanmış durumdayım. Elinde hafif bir titreme var ve her ne kadar çok güçlü olsa da, benimle bu koridorun sonunda buluşurken, içten içe korktuğunu biliyorum.

Bu yüzden elini sıkıca tutuyorum.

Bu yüzden yeminimizi ederken gözlerinin içine bakıyorum.

Bu yüzden yüzüğünü parmağına taktığımda, bunun asla bozmayı planlamadığım bir söz olduğunu açıkça belirtiyorum.

Ethel bizi karı koca ilan ettiğinde ona yaklaştım, başının arkasını kavradım ve bu sözü bir öpücükle mühürledim. Katılımcıların yüksek sesle alkışladığı bir öpücük.

Uzaklaştığımda bana gülümsüyor ve sonra birlikte Bay ve Bayan Preston olarak el ele koridorda yürüyoruz.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Aubree bana, nihayet kendimize zaman ayırabildiğimizde.

Fotoğraflar yaklaşık bir saat sürdü, ki bu koşullar göz önüne alındığında garip hissettirdi, ardından Hayes'in bizim için müzik çaldığı ve Ethel'in şarkı söylediği ilk dansımıza yönlendirildik. Aubree kollarımdayken ileri geri sallandım, etrafına bakmasını ve fotoğraf çeken herkese gülümsemeye çalışmasını izledim.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar boyunca büyük bir destekçi oldu.

Çatalını peynirli makarnasına batırırken, "Sanırım bu nefes almak zorunda kaldığım ilk saniye," diyor.

"Bir an için kasırga gibi, ha?" Sandalyem onunkinin hemen yanına çekilirken ve elim onun kalçasına dayanırken soruyorum.

"Daha çok bir kasırga gibi." Yemeklerinin tadını çıkaran insanların masalarına bakıyor. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Gerçekten evli olduğumuza."

"Bir de bana sor." Elimi kaldırıyorum ve siyah tungsten yüzüğüme bakıyorum. "Sanki hep senin kocan olmak için yaratılmışım." Bana gerçekçi bir bakış atıyor, bu da beni güldürüyor. "Böyle hissetmediğinizi mi söylüyorsunuz Bayan Preston?"

"Nasıl hissettiğimi söyleyerek havayı bozmayalım."

"Şimdiden boşanma avukatlarını mı araştırıyorsun? En azından bunu balayından sonraya sakla."

"Balayına gitmiyoruz."

"Öyle sanıyorsun," diyorum. "Bu düğünün saatini değiştirmemin bir nedeni var." Saatime bakıyorum ve "Aslında uçağımıza yetişmek istiyorsak peynirli makarnayı biraz hızlandırman gerekecek" diyorum.

"Uçuşumuz mu?" diye soruyor, sersemlemiş görünüyor.

"Evet, bebeğim. Gerçekten evleneceğimizi ve bir yerlere uçmayacağımızı mı sanıyordun?"

Yakınına eğilir ve fısıldar, "Balayında ne halt edeceğiz?"

Kaşlarımı oynatıyorum ve beni durdurmak için elini yüzüme koyuyor. Eli yüzümdeyken, "Yani bu, sevişmenin söz konusu olmadığı anlamına mı geliyor?" diyorum.

"Aman Tanrım, sakın öyle deme."

Elini çekerken gülüyorum. "Cidden, seni bir yere götüreceğim. . oh, bu bana hatırlattı." Cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum. Kolumu Aubree'ye doluyorum ve "Yüzüğünü kaldır ve kameraya gülümse" diyorum.

İkimizin de fotoğrafını çekip Wallace'a gönderiyorum ve "Yeni evliler" yazıyorum.

"Bunu kuzenine sen mi gönderdin?"

"Evet," dedim. "Ve drama başlasın."

"Sonunda bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Aubree kiralık arabanın camından dışarı, büyük ponderosa çamlarına bakarken soruyor.

Ahşap bir tabela görüldüğünde, "Sağa bak, ileride," diyorum.

Onu okurken yakaladım. "Canoodle kasabasına hoş geldiniz, nerede ..." Duraklıyor. "Aman Tanrım, beni kulübene mi götürüyorsun?"

"Evet," diyorum sırtarak. "Büyükbabamın kulübeye göz kulak olan komşusu bizim için hazırlamış. Ona yeni eşim Aubree'yi getireceğimi ve kulübede birlikte vakit geçireceğimizi söyledim. O da seve seve çarşafı değiştirdi ve temizlik servisini çağırdı."

"Ciddi misin?" diye sorar. "Bu... bu gerçekten çok tatlı, Wyatt. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Görmek için heyecanlıyım," diyorum elini elime alıp parmak eklemlerini öpme isteği duyarken, ama kaçınıyorum. Teknik olarak kimsenin önünde değiliz, o zaman bunu neden yapayım ki?

"Demek Canoodle bu, ha?" diye soruyor. "Keşke onu ışıkta görebilseydim."

"Yarın sana etrafı gezdiririm," diyorum gölün etrafından kıvrılan yolu takip ederken. "Burada şirin dükkânların yanı sıra yemek yiyebileceğiniz harika yerler var. Gölde dolaşmak çok güzel ve tabii ki kulübenin arazisi de olabildiğince huzurlu."

"Karanlıkta pek bir şey söyleyemem ama ağaçlar uzun görünüyor." Pine Lane'e dönerken "Çok," diye yanıtlıyorum. "Ve ayrıca Sabah olduğunda dev kayaların çevrelediğı güzel dağları göreceksiniz."

Pencereden dışarı bakarken, "Almond Bay'den hiç bu kadar uzaklaşmamıştım, o yüzden bu heyecan verici," diyor.

"Gerçekten mi?" Diye sordum ama sonra biraz düşündüm. Babası ona güzel olduğunu bile söylemiyorsa, onu yaşadıkları yerden başka bir yere götüreceğini bana düşündüren ne? "Özür dilerim, duyarsız bir soruydu."

"Sorun değil," diyor omuz silkerek. "En azından bu benim ilk uçağa binişim değildi. İlk kez Cassidy ile birlikte bir hafta sonu için San Diego'ya uçmuştuk. Çok ucuz biletler almıştı ve bir hafta sonu geçirmeye karar vermiştik. İkimiz de ilk kez uçağa binmiştik. Hayatımız pahasına birbirimize tutunmuştuk. Ama şunu söyleyebilirim, birinci sınıf koltuklarımız yoktu, bu kesin."

"Size yeni bir deneyim sunabildiğime sevindim."

"Teşekkür ederim," diyor tatlı bir sesle, daha önce kullandığı ses tonuyla

Bütün gün. İlk başta herkese şov yaptığını düşündüm ama çiftlikten ayrılıp uçağımıza yetişmek için San Francisco'ya doğru yola çıktığımızda ses tonu değişmeyince bunun stres seviyesinin düşmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Her iki şekilde de hoşuma gitti.

Özellikle o sesi kullanırken benimle dalga geçmesi hoşuma gidiyor.

Sola dönüp toprak yoldan kulübeye doğru ilerliyorum ve "Dikkat, kulübe eski bir A-çerçevesi. Hala orijinal ahşap kaplamaları var, tek yenilik banyo. Burada ve orada birkaç ayarlama yapmayı planlıyorum, ancak eski kulübe hissini mümkün olduğunca korumak istiyorum."

Bir kez daha sola dönüp kulübenin kısa araba yoluna girdiğimde, "Eminim mükemmeldir," diyor.

Dışarıdaki ışık açık kaldığı için mutlu bir şekilde, "İşte orada," diyorum.

Kiralık arabayı park edip kontağı kapatırken "Çok şirin," diyor.

İkimiz de arabadan iniyoruz ve o her şeyi içine çekerken ben bagajdan valizlerimizi alıyorum.

Ormanın sessizliği bizi sararken uzaktan cırcır böceklerinin sesleri geliyor. Taze çam kokusu havayı doldururken

Ayrıca gecenin geldiğini gösteren çimli bir sis de var. Ağaçların yaprakları ve dalları arasından parıltıyan yıldızlar üzerimize düşüyor ve komşularımız olsa da görünürde yoklar, tam bir mahremiyet sunuyorlar.

"Vay canına, burası karanlık ve sessiz."

Bavullarımızla ona doğru yürürken, "Tam da bir yazarın sevdiği gibi," diyorum. "Hadi, anahtar karşılama paspasının altında."

"Pek güvenli görünmüyor," diyor.

"Canoodle'da kimse yasadışı bir şey yapmıyor. İnanın bana, kasaba Almond Bay gibidir, büyük bir ailedir."

"Bunu, altına işediği için her gece kilitleri kontrol eden adam söylüyor."

"Hey şimdi." Onu işaret ediyorum. "Bu sır olarak söylendi. Bunu yüzüme vurmanı beklemiyorum."

Kıkırdıyor. "Bana hiç söylememeliydin."

Paspasın altından anahtarı aldı ve kapıyı açtı. Mutfak ışığı da açık bırakılmış, böylece içeri girerken elimiz ayakımıza dolaşmıyor.

İlk fark ettiğim şey, kulübenin her tarafındaki ahşap kokusu.

İkinci şey, tebrikler yazan bir not. Üçüncü şey ... bunun ne kadar doğru hissettirdiği.

Ne kadar evcimen.

Köşede odun şöminesi, oturma odasında yıpranmış mobilyalar ve boruların görünmesini engellemek için altında kırmızı-beyaz kareli bir perde olan mutfak lavabosu bulunan açık konseptli kulübeyi gözümün önüne getirirken "Siktir," diye mırıldanıyorum.

"Sorun nedir?" Aubree soruyor.

"Hiçbir şey." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Benim olacağına inanamıyorum." Ona doğru dönüp, "Bunu sen yaptın. Bunun gerçekleşmesine yardım ettin. Çok teşekkür ederim, Aubree."

Yanakları kızararak, "Çiftliğin geri kalanının tapusunu aldığımda ben de sana aynı şeyi söyleyeceğim. İşe yaradı. Wallace sana hiç mesaj attı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama eminim ne olduğunu anlamaya çalışıyordur."

"Ailenle konuştun mu?"

"Evet, sen toplanırken onları aradım. Sizinle tanışmak istiyorlar. Bizim için mutlu olduklarını ama kesinlikle sizinle tanışmak istediklerini söylediler. Almond Bay'e döndükten sonra bunu ayarlayabileceğimizi söyledim. Ama kulübeden bahsettim ve sabah aile avukatıyla temasa geçeceklerini söylediler. Evlilik cüzdanının bir kopyasına ihtiyaçları olacak ama onu teslim ettikten sonra hepsi benim olacak." Bu kadar kısa sürede nasıl yeni bir kadın bulduğum, onunla çıktığım ve evlendiğim gibi daha pek çok soru sordular. Ama Aubree'nin bunları bilmesine gerek yok.

Yumuşak bir şekilde gülümser. "Senin adına mutluyum Wyatt. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Etrafına bakınıyor. "Ve nedenini anlayabiliyorum. Çok ev gibi, birçok anının yaşandığı bir yer gibi hissettiriyor." Elini ağzına götürüyor ve kocaman bir esneme sesi çıkarıyor. "Tanrım, özür dilerim."

"Sorun değil. Yorgun olmalısınız. Günün heyecanı, sinirler ve uzun yolculukla birleşince eminim yatmaya hazırsınızdır."

"Evet, öyleyim," diyor.

Elimde iki çantayla merdivenlere doğru başımı sallıyorum. "Yatak odaları bu tarafta."

Merdivenlere giden yolu takip ediyor ve çıkmaya başlıyor ama geri dönüyor. "Çantamı almamı ister misin?"

"Hayır," diyorum, bu da onu güldürüyor. "Başa çıkabilirim." "Üstesinden gelebileceğini biliyorum, ama bunu düşünmeni istemedim.

Seni katırım olarak kullanıyorum."

"Ben senin kocamım, sen de benim karımsın ve sana öyle davranacağım. Çantalara ben bakarım."

"Tamam." Sırıttıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Düğünden sonra bir çift tayt ve uzun kollu flanel gömlekle bir üst giydi. Her türlü şirin görünüyordu ve şimdi o taytların içinde kışının harika bir görüntüsünü elde ettiğim için kıyafet değişikliğini takdir ediyorum. Cassidy'nin gelinliği içinde muhteşem görünmediğinden değil, çünkü öyleydi. Ama ben Aubree'yi böyle rahat ve rahat seviyorum. Bence bu onun en iyi halini gösterdiği zaman.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, aralarında banyo bulunan karşılıklı iki yatak odasına bakıyor.

Bana kalsa ikimizin çantasını da sağdaki yatak odasına koyar ve geceyi burada bitirirdim. O benim karım, yani benimle uyuyor. Ama ilk kez birden fazla yatak teklif edildiği için benimle uyuyacağını varsaymak istemiyorum. Bu yüzden acı verici olsa da, "Hangi yatak odasını almak istersin?" diye soruyorum.

"Oh," diyor, ikisinin arasına bakarak. "Sen büyük yatağı alabilirsin. Ben ranzaları alacağım."

Tabii ki bunu söyleyecekti.

"Emin misin?" diye sordum. Benimle yatmak istemediğine emin misin? Aynı odayı paylaşmak? Uykuya dalarken sana sarılmama izin verir misin?

"Evet, senden çok daha küçüğüm." Çantasını benden alıp ranzalı odaya geçerken, ona böyle bir seçenek sunduğum için zihinsel olarak kendime küfrediyorum. Böyle bir seçenek asla olmamalıydı. Siktiğimin salağı.

"Önce tuvaleti kullanmak ister misin?" Ona sordum.

Başını sallar. "Sen benden daha hızlısın. Önce sen kullanabilirsin."

Çantamı odama getirirken "Tamam," diye cevap veriyorum ama yere koymadan önce omzumun üzerinden bakıp "Ranzalar konusunda emin misin?" diye soruyorum.

O da bana gülümsüyor. "Olumlu." Ve sonra bavullarını boşaltmaya başladı.

Evet, sen lanet bir moronsun Wyatt.

OceanofPDF.com

Chapter Nineteen

AUBREE

Banyo kapısı kapanıyor ve ben ağır bir iç çekerek alt ranzaya oturuyorum.

Vay anasını, ne gündü ama.

Arkadaşlarımın, ailemin ve kasabadan bazı insanların önünde durup Wyatt'ın elini tuttuğuma ve yüzüğü taktığıma inanamıyorum. Kabul ediyorum dediğime inanamıyorum. Ve en önemlisi, sanki hepsi gerçekmiş gibi bütün gün hissettiğim o çırpıntılı, büyülü duyguya inanamıyorum.

Karı koca ilan edildiğimizde paylaştığımız öpücüğün gerçek olduğunu.

Onun kucağına eğilirken çektirdiğimiz fotoğrafların gerçek olduğunu.

Ethel'in arka planda şarkı söylediği ilk dansımız gerçektir.

Değildi.

Hepsi sahteydi.

Hepsi gösteriş içindi.

Ve ne gösteriydi ama.

Sonra beni birkaç günlüğüne kaçıran müşfik bir koca gibi görünerek beni alıp götürdü. Ve burada, tüm bu planın yapılmasına neden olan kulübede otururken tek düşünebildiğim, keşke o da benim için aynı şekilde hissetseydi. Ya da keşke ona karşı bu kadar çekim hissetmeseydim ve rahatlık ya da huzur için ona güvenmeseydim. Keşke durum hiç böyle olmasaydı, ama öyle.

Ve şimdi iki yatak odası olan bu kulübede yalnız olduğumuz için tek düşünebildiğim ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı. Wyatt birkaç adım ötede tek başına bir yatağın keyfini çıkarırken ben nasıl bu ranzada tek başıma uyumak zorunda kalacağım.

Bundan memnun mu?

Onunla yatmak istememi ister miydi?

Muhtemelen hayır, yoksa bana hangi odada olmak istediğimi sormazdı. Eşyalarımızı tek bir odaya koyardı.

Sorun değil.

Onunla evlenirken bu duyguları taşıdığımı ve onun da muhtemelen bunlara karşılık vermediğini biliyordum. Ve artık evlendiğimize ve kulübeye sahip olduğuna göre -ya da evraklar tamamlandığında sahip olacak- bana kur yapmaya devam etmesine ve beni iyi tarafında tutmasına gerek yok.

Tamamen iyi.

Banyonun kapısı açılıyor ve "Hepsi senin." diyor.

Yataktan kalkıyorum, gece giyeceğim gömleğimi ve tuvalet çantamı alıp banyoya doğru ilerliyorum, ama elini karnıma koyarak beni durdurmadan önce değil. Omuz omuza, ona bakıyorum.

"Yatağın konusunda emin misin?" diye sorar.

Hayır demek istesem de "Evet," diyorum. Ona bu gece bana sarılmasını çok istediğimi söylemek istesem de. Onunla yatmamı istemesini dilesem de.

"Tamam." Birkaç saniye beni inceledikten sonra, "Bugün için tekrar teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

"Bugün ikimiz de kazandık," diyorum.

"Yaptık," diyor, başparmağı karnımın üzerinde geziniyor ve kelebekler uçuşuyor. "Her şeyin kilitli olduğundan emin olacağım."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve banyoya girip kapıyı kapatıyorum.

Eşyalarımı bir kenara bırakıp aynaya bakıyorum ve sinir bozucu bir duygu nöbeti beni bir anda etkisi altına alıyor.

Ondan çok
hoşlanıyorum. Çok
fazla.

Öyle ki bu gece onunla yatamayacağım düşüncesiyle boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Kapısına gelip onunla yatıp yatamayacağımı sorsam ne yapardı? Söyleyebileceği en kötü şey hayır olurdu. O zaman nerede durduğu hakkında net bir fikrim olurdu.

Ne yapacağımı düşünerek dişlerimi fırçalıyorum. Cassidy burada olsaydı ve ona sorsaydım, bana her şeyi göze almamı ve kendimi ortaya koymamı söylerdi. Duyguları söz konusu olduğunda asla istediğini almazdı. Karar vermeme yardımcı olmak için geçmişteki hatalarını kullanacağını biliyorum.

Diş macunumu tükürüyorum ve ağzımı çalkalıyorum. Kuruladıktan sonra tekrar aynaya bakıyorum ve fısıldıyorum, "Bilmiyorum Cassidy, yapmalı mıyım?"

İçten içe, bana bunu yapmamı söyleyeceğini biliyorum. Beni istemiyorsa istemiyordur, ben de yoluma devam ederim. Ama denemezsem asla bilemeyeceğim.

İç çamaşırlarım da dahil olmak üzere kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Almond Store gömleklerimden birini giyiyorum, bu beyaz yazılı siyah bir gömlek. Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve kurulamadan önce yüzüme biraz su çarpıyorum. Tezgâhı kavriyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Sadece yap, Aubree.

Sadece oraya git ve onunla yatıp yatamayacağını sor.

Evet derse, bir sonraki hamleyi o zaman yaparsınız.

Denemelisin.

Elimi yüzüme kapatıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor ama banyo kapısını açıp kirli kıyafetlerimi odaya getirirken cesaretim tavan yapıyor. Onları çantamın yanına bırakıyorum, birkaç derin nefes daha alıyorum ve sonra titrek bacaklarımla koridora doğru ilerliyorum, Wyatt'ı yatağına girerken yakalıyorum. Çarşafın altından kayarken kaslı vücudu bir esneyip bir geri çekiliyor. Vücudunu hissetmek, keşfetmek, ağzım sikiinin üzerinde sürüklenirken yaptığı gibi inlediğini duymak için neler vermezdim.

Ve bu kendimi ileri itmek için ihtiyacım olan tüm cephane. Gözleri benimkilerle birleştiğinde kapı çerçevesine doğru adım atıyorum. Yüzünde endişe ifadesi belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi önümde birleştirerek soruyorum, "Lütfen hayır demekten çekinmeyin, hiç alınmam ama, şey ... burada sizinle uyuyabilir miyim?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Evet, tabii ki."

"Emin misin? Muhtemelen kendine ait bir yatağın olacağı için heyecanlı olduğunu biliyorum."

"Bebeğim, benimle istediğin zaman yatabilirsin."

Yatağa doğru ilerlerken ihtiyacım olan son cesaret de bu. Duvara yaslandığı için Wyatt dışarı çıkıyor ve tekrar yorganın altına girmeden önce içeri kaymama izin veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Tuhaf bir yer ve her şey."

"Anladım," diyor komodinin ışığını kapatıp odayı karanlığa gömerken. "Sana sarılmamı ister misin?" diye soruyor.

"Sadece sen rahat edersen," diye cevap veriyorum, aramızdaki bu konuşma yeni evlenmiş iki insan için fazla kibar.

"Rahatım," diyor arkama geçerken ve sonra beni şaşırtarak elini gömleğimin altından geçirip çıplak karnıma bastırıyor. Avucunun sıcaklığından hemen bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissi başladı. Gömleğim yukarı çekilmişti, üzerimde

iç çamaşırı, ve kolunu ve vücudunu benimkine bastırıldığını hissedebiliyorum.

Meme uçlarımı
sertleştiriyor. Tenimi
karıncalandırıyor.

Bu da bana ilerleme gücüne sahip olduğumu hissettiriyor.

Bir hamle yapmak için.

Ben de başımı çevirip hafifçe ona yaslandım ve başının arkasını kavrayarak ağzını benimkine yaklaştırdım.

Onu hafifçe öperken sinirlerim tepeme çıkıyor. Kısa, tatlı ve öz. Basit bir iyi geceler öpücüğü. Geri çekildiğimde fısıldıyorum, "İyi geceler Wyatt."

"İyi geceler," diye kekeliyor ve başımı yastığa yasladığımda beni gülümsetiyor.

Yatağa gömülüp daha da rahatladığımda, göğsünün birkaç derin nefes aldığını hissediyorum, bunun tek bir anlamı olabilir ... belki de onu tahrik etmişimdir.

Belki de umut vardır, bu yüzden birkaç saniye daha bekliyorum ve sonra tekrar ona yaslanıyorum, başımı çevirip onunkine uzanıyorum. Bir kez daha ağzını ağızma getiriyorum. Keskin bir nefesle o da beni öpüyor. Bu kez, karnımın üzerinde duran eli göğsümün hemen altına uzanıyor, ama o dokunamadan ben çekiliyorum.

"İyi geceler Wyatt."

Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor. "Evet ... gece," diyor, sesi telaşlı geliyor, bu da kendi kendime sırtmama neden oluyor.

Birkaç saniye daha bekliyorum, bir hamle yapıp yapmayacağını görmek için sabırsızlanıyorum, ama yapmadığında, tekrar içeri girmem gerektiğini biliyorum.

Bu yüzden başımı yeterince çeviriyorum, bir kez daha sırtını çekiyorum ve bu sefer onu öpmek için aşağı indirdiğimde, ağızım ayrılıyor ve dilim ağzına kayıyor. Eli göğsüme doğru kayarken inliyor ve başparmağını meme ucumda hafifçe gezdiriyor.

Tüm vücudum dokunuştan ısınıyor ve daha fazla ilerlemeden hızla geri çekiliyorum.

Ama artık çok geç çünkü ereksiyonunun kıcıma doğru bastırdığını hissedebiliyorum.

Açıldı.

Ama ben de öyleyim. Başparmağının tek bir hareketi beni şimdiden ıslattı ve çok daha fazlasını istiyorum. Ama gerçekten ne yaptığını görmek istiyorum, bu yüzden yastığıma kıvrılıyorum ve kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alarak öyle kalıyorum.

Ve

beklerim.

Ve

beklerim. . .

Ve tam aklımı kaçırmak üzereyken, eli karnımdan bir santim aşağı iniyor.

Lütfen Tanrım, bu onun yaklaşması olsun.

Birkaç nefes alıyorum ve sonra parmakları bir santim daha güneye doğru ilerliyor. Evet, neredeyse ağlayacaktım. Lütfen, bunu benim istediğim gibi o da istiyor. Kıpırdamadan duruyorum, ses çıkarmak istemiyorum. Yanaklarım yanıyor, amım ihtiyaçla zonkluyor ve midem takla atıyor, peşinden gitmeye devam etmesi için yalvarıyorum.

Birkaç saniye daha sürüyor ama parmakları aşağıya, kasık kemiğimin tam üstüne indiğinde sırtüstü dönüp ona bakıyorum.

"Aubree?"

"Evet?" Nefes nefese cevap veriyorum.

Parmakları çıplak amımın hemen üzerinde geziniyor.

"İç çamaşırı giymiyor musun?"

"Değilim," diye

cevap veriyorum.

"Neden?" diye

soruyor.

Ve o anın bu olduğunu biliyorum. Onunla yatağa girdiğimden beri buna yöneliyorum. Ya bu anı şimdi yaşarım ya da hiç yaşamam ve onun yanında, ağzı üzerimde, elleri ... ya da aleti içimde olmadan bir gece daha

geçirebileceğimi sanmıyorum.

Hepsini
istiyorum.

Hepsine
ihtiyacım
var.

Ben de yatağa oturdum ve onu sırt üstü ittim. Sonra gömleğimin eteklerine uzandım ve toplayabildiğim tüm cesaretle gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekip yere bıraktım, beni çıplak bıraktı.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Wyatt, ben kalkıp kucağına oturduğumda, ereksiyonu bacaklarımın arasına yerleşiyor. Elleri kalçalarımın doğru hareket ederken "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Bana bunu istemediğini söyle, ben de gideyim," diyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum."

"Bebeğim," diyor usulca doğrulup kolunu sırtımda dolaştırırken. "Kahretsin, bunu her şeyden çok istiyorum." Neden bir "ama" gelecekmiş gibi hissediyorum? "Ama . . . ." Ve işte orada.

Aşağılanmışlık üzerime çöküyor ve ondan kaymaya çalışıyorum, ama o beni durduruyor.

"Aubree." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu çok istiyorum ama korumam yok."

Oh . . .

"Tamam," dedim, rahatlamış hissederek. "Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum, yani bu sana bağlı."

Gözleri bir an beni inceliyor. Sonra eli başımın arkasına dolanıyor ve ağzı benimkinin üzerine düşüyor. Ben onu kucaklamaya ve ağzının içinde kaybolmaya devam ederken o yatak başlığına yaslanıyor.

Evet, tek düşünebildiğim bu.

Tanrıya şükür, evet.

Bu adamı çok istiyorum. Onu hissetmek, ona dokunmak ve neler olabileceği ya da ne söyleyebileceği konusunda endişelenmemek istiyorum. Gözlerimin içine bakmasını, dudaklarımı öpmesini, uzun, kalın boyuyla içime girmesini, beni sadece kenara getirmesini ve beni devirmeden önce bir süre orada gezinmeme izin vermesini istiyorum.

Kalçalarımı kucağına sürtüyorum, klitorisim sikinin sırtında geziniyor, iç çamaşırı tam olarak istediğim şeyin önüne geçiyor, bu yüzden yana doğru eğiliyorum ve ağzı

Hâlâ benimkinin üzerinde, boxer'ından kurtulmasına yardım ediyorum, bunu çabucak yapıyor ve o zaman tekrar kucağına yerleşiyorum.

Klitorisim onun sikine.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diyor ben üzerinde kayarken, nasıl hissettirdiğine bayılıyor.

"Kocaman olmuşsun," diye cevap veriyorum daha hızlı hareket ederken. "Tanrım, çok büyüksün Wyatt."

Sonra ağzım tekrar onunkine düşüyor ve dudaklarımı ayırıyorum, dilimin onunkine dolanmasına izin veriyorum ve kolunun etrafımdaki hissinde kayboluyorum, eli meme ucumla oynamak için aramıza giriyor. Bacaklarını açıyor, ona daha sert binmem için bana daha iyi bir dayanak sağlıyor.

Altımda büyüyor, siki karnı boyunca uzanıyor ve ben de açığı kendi avantajıma kullanıp amımın üzerindeki sürtünmeye odaklanıyorum.

Öğütüyorum ve
döndürüyorum.

Pompalarım ve
çekerim.

Midem kıvrılıyor ve zevkim artıyor.

Ağzı kontrolü ele alıyor, çenemden boynuma doğru ilerliyor ve sonra aşağı kıvrılıp göğsümü ağzına götürüyor, dişleri meme ucumu kemiriyor.

Yalıyor.

Berbat
biri.

Isırıyor.

Sıkıyor.

Ben nefes nefese kalana kadar bu işlemi tekrarlıyor.

Yarığımı onun uzunluğunun üzerinde düzleştiriyorum, kendimi ovuyorum, vücudumu zevkimin doruğuna
ç ı k a r ı y o r u m .

Başımı arkaya eğerek inliyorum.

Tenimdeki her küçük ısırıkta onun adını sayıklıyorum.

Ve ağzını benimkine geri getirdiğinde, dillerimiz bir kez daha çarpıştığında inliyorum.

Düzensiziz, çılgınız, zevkimizi ararken birbirimize

tutunmaya çalışıyoruz.

Meme ucumu çimdiklerken "Siktir," diye inliyorum. Kalçalarımı daha hızlı döndürürken "Tanrım, yaklaştım," diyorum.

"Sikimin etrafına gelmeni istiyorum," diyor beni yatağa yatırıp üzerimde gezinirken. Ona ve muhteşem vücuduna bakıyorum. Belirgin göğüs kasları ve yontulmuş omuzları. Ağır ağır nefes alıp bana bakarken kasılmış karın kasları. Uzun, kalın sikini elinde tutuyor ve ucunda bir miktar pre-cum ile hafifçe pompalıyor.

O kadar yakın.

Gözlerimi ondan ayırmadan bir bacağımı omzunun üzerinden geçiriyorum, sonra diğerini açıyorum.

"Sik beni. . beni," diyor horozunu girişime indirirken ve yavaşça ileri doğru itmeye başlarken.

Onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken dişlerim hemen alt dudağımın üzerine düşüyor.

"İyi misin?" diye

soruyor. "Çok

mükemmel, durma."

Ama yapmıyor. Omzunun üzerinden bacağımı tutarken ileri doğru itmeye devam ediyor ve dibe vurduğunda ikimiz de birlikte inliyoruz.

"Lanet olsun," diyor gözleri sıkıca kapanırken. "Bebeğim, şimdiden etrafımda kasıldığını hissedebiliyorum."

"Çok yaklaştım," diye neredeyse ağlayacaktım, çünkü tüm vücudum onun içime girmesiyle aydınlanmış ve düşmeye hazır hale gelmişti.

"Ben de öyle. Ama biraz soluklanayım."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Lütfen, beni becermeni istiyorum Wyatt. Becer beni. . . beni."

Gözlerindeki ateş parlıyor ve bir elini yatağın başlığına dayayıp kendini destekleyerek içime dalıyor. O kadar sert sokuyor ki tekrar dibe vuruyor ve beni yatak başlığına doğru itiyor. Başımın başlığa çarpmasını engellemek için ellerimi kaldırıyorum ve o tekrar yapıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Penetrasyon benim için hiçbir zaman yapmadı, ama her itişte, hiç olmayan bir parçama dokunuyormuş gibi

hissediyoum.

daha önce dokunulmamış. Beni daha önce hiç tatmin olmadığım bir şekilde tatmin ediyor ve bu bağımlılık yapıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Daha sert
istiyorum. Daha
hızlı istiyorum.

Kalçalarını kavradım ve daha fazla hareket etmesi için onu cesaretlendirdim. Parmaklarımı tenine batırıyorum.

Homurdan
ıyor. Nabız
atıyor.
İtiyor.
Kıvrılıyor.

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, nefes nefese kalıyorum, onun adını haykırıyorum, sonunda uçuşumun kenarına geldiğimde tüm vücudumun beni ele geçirdiğini hissediyorum ve orgazmım beni hayal edebileceğimden daha sert vuruyor.

"Siktir, Tanrım," diye haykırıyorum. "Wyatt, ben ... oh Tanrım, geliyorum."

Biraz daha homurdanıyor, kalçaları çılgınca uçuşuyor, yatak kırılacakmış gibi ses çıkarıyor ve sonra ... .

"Siktir," diye haykırıyor hareketsiz dururken. Aleti içimde şişiyor ve boşalıyor.

İnlemesi şimdiye kadar duyduğum en seksi, en ateşli şeydi.

Vücudunu yavaşça benimkine doğru indirirken, sikini sıkıca içimde tutarak onun etrafında kasılmaya devam ediyorum. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve bana bakıyor. Saçımın bir tutamını nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor ve sonra yumuşak bir öpücük için eğiliyor.

Dudaklarının hissinde kayboluyorum ve yavaşça benden uzaklaştığını fark etmiyorum. Tamamen çıktığında ayağa kalkıyor ve "Hemen döneceğim" diyor.

O banyoya girdiğinde yastığa doğru iç çekiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Aman Tanrım, az önce Wyatt'la seks yaptım.

Hayır, onunla sadece seks yapmadım. Aklımı başımdan alan, hayatımı değiştiren bir seks yaptım. Sonsuza dek

benimle yaşayacak türden bir seks. Beni asla terk
etmeyecek bir duygu. Ve ben istiyorum

Bunu ona söyle. Bunun benim için bir geceden çok daha fazlası olduğunu bilmesini istiyorum. Onunla çıkmak istediğimi, yeni bir şeyler denemeye hazır olduğumu ve içinde yaşadığım sersemlikten kurtulmaya hazır olduğumu bilmesini istiyorum.

Ama şimdi değil, yaptıklarımızdan hemen sonra değil. Sabah, zihnimiz açıkken.

Elinde bir bezle yatak odasına geri dönüyor ve nazikçe, "Benim için yayıl, Aubree" diyor.

Kendimi inanılmaz derecede garip hissederek, "Bunu yapmak zorunda değilsin-" dedim.

Daha sert bir tonda "Aç dedim," dedi, ben de bacaklarımı açtım ve o da beni temizlemek için acele etmedi.

Sonra havluyu bıraktı ve bana uzandı. Beni kollarının arasına alıp banyoya götürüyor ve orada beni yere bırakıyor. Çenemi eline alıp eğiliyor ve beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor gitmeden hemen önce. Yatak odasında sesini duyduğumda tezgâha yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Umarım o da benden hoşlanır çünkü bu adamı unutmamın bir yolu olduğunu düşünemiyorum.

Sırtımı yatağa yaslariken kollarımı başımın üzerinde geriyorum ve sabah dağ güneşinin pencereden süzülen ışıltısını hissediyorum.

Gözlerimi açıp Wyatt'a doğru döndüğümde, artık yatakta olmadığını gördüğümde, bacaklarımda bir acı hissediyorum, ama bu en iyi duygu.

Banyodan döndükten sonra gömleğimi giymeme yardım etti. Çoktan boxerlarını giymişti ve beni yatağa geri getirdi. Birlikte çıplak uyuyacağımızı ya da gecenin bir yarısı beni uyandırıp ikinci raunda geçmeye çalışacağını umuyordum.

Özellikle de ilk seferinde beni boşalttıktan sonra. Ama yapmadı. Onun yerine, bütün gece bana sarıldı ve hepsi bu kadar.

Şimdi sabah oldu ve o benimle yatakta değil, endişelerim omurgamı aşındırmaya başladı. Bir hata mı yaptım? Onu yanlış mı yargıladım? Rahatsız olacak mıyım?

Endişeyle parmak uçlarımda yataktan çıkıyorum ve yatak odama geçerken olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyorum. Wyatt'ı duymuyorum ama bu aşağıda bir şeyler yapmadığı anlamına gelmiyor, bu yüzden telefonumu alıp ranzaya otururken daha da sessiz kalıyorum.

Saate bakıyorum ve Echo'nun uyanık olduğunu biliyorum, bu yüzden ona mesaj atıyorum.

Aubree: Tavsiyeye ihtiyacım var.

Telefonuma bakıyorum ve cevap yazdığını gösteren noktaları gördüğümde Tanrı'ya şükrediyorum.

Echo: Uh-oh, dün gece ne oldu?

Aubree: Dün gece bir şey olduğunu nereden biliyorsun?

Echo: Gerçekten mi? Kocanla geçirdiğin ilk geceden sonra sabahın sekizinde bana mesaj atıyorsun. Bir şeyler oldu.

Aubree: Haklısın. Bir şeyler oldu. Wyatt ile seks yaptım.

Echo: Bundan memnun muyuz?

Aubree: Mutluydum. Aslında gerçekten mutluydum. O da bu konuda hevesli görünüyordu ama iş bittikten sonra sanki seks yapmadan önceki halimize geri döndü. Dün gece bana sarıldı ama ondan sonrası yoktu ve bu sabah yalnız uyandım. Bilmiyorum, bunu fazla düşünüyor olabilirim, ama bir şeyler ters geliyor. Sence onu korkutmuş muyumdur?

Echo: Seksi kim başlattı?

Aubree: Ben yaptım, ama o katıldığına memnun oldu. Çok sevindi.

Echo: Tamam, o zaman belki de sana biraz zaman tanıyordur. Belki de ikinizin arasında ne olduğunu tam olarak anlamayı istiyordur.

Aubree: Ne olduğunu biliyorum, Echo. Benim için her şey değişti.

Echo: O zaman belki de bunu ona söylemelisin. Belki de bu konuşmayı yapmalısın.

Aubree: Peki ya o aynı şekilde hissetmiyorsa?

Echo: O zaman en azından biliyorsun. Ama bunu bütün bir yıl boyunca yapamazsınız. Beklentileri şimdi belirlemek daha iyi. Sınırları belirleyin.

Aubree: Haklısın. Aramızdaki bu inişli çıkışlı cinsel gerilimle yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Echo: Yapamayacağını biliyorum. Şimdi git konuş onunla.

Aubree: Tamam. Teşekkürler.

Echo: Ne zaman istersen.

Telefonumu yere bırakıyorum ve sonra derin bir nefes alarak ranzadan kalkıp kulübenin gıcırdayan merdivenlerinden aşağı iniyorum. Aşağıya ulaştığımda arka güverteye bakıyorum ve gökyüzüne doğru genişliyor gibi görünen yüksek ağaçlara hayret ediyorum. Kulübe yamaçta olduğu için neredeyse bir ağaç evdeymişiz gibi hissediyorum. Güverteyi tarıyorum ama Wyatt'ı göremiyorum, bu yüzden yaşam alanına doğru ilerliyorum ve onu mutfakta sırtı bana dönük, kahve makinesinin üzerinde gezinirken görüyorum.

Ellerimi gergin bir şekilde birbirine kenetleyip "Günaydın" diyorum.

Elinde bir fincan kahveyle bana doğru dönüyor. Gözleri hemen çıplak bacaklarıma takılıyor ve ardından tişörtümden yüzüme doğru tarıyor. "Günaydın," diyor hafif bir sırıtişla.

Nasıl cevap vereceğimi ve sohbeti nasıl açacağımı bilemediğimden ayaklarımın ucuna basarak "Yerler soğuk" diyorum.

"Yanında terlik getirdin mi?" Başımı sallıyorum. Çünkü kim balayına terlikle gider ki? "Daha sonra şehre indiğimizde birkaç tane alırız."

"Tamam," diyorum, kendimi inanılmaz derecede garip hissederek. Kahvesini yudumluyor, gözleri bende. "Bir sorun mu var?" "Evet," diyorum kendimi durduramadan.

Bu, kaşlarının ilgiyle kalkmasına neden olur. Kahvesini bırakıyor ve tezgâha yaslanıyor. "Neler oluyor, Aubree?"

İşte başlıyoruz.

Dudaklarımı ıslattım ve bir çırpıda şöyle dedim: "Dün gece benim için çok özeldi. Benim için bir anlamı vardı. Senin için bir anlamı var mıydı bilmiyorum ama benim için çok büyük bir adımdı. Normalde bunu yapmam, ama bir yıl boyunca bu bilmeme arafında yaşayabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden sana senden hoşlandığımı söylemem gerekiyor Wyatt." Kelimeler ağzımdan dökülürken içimi bir rahatlama kaplıyor. "Senden çok hoşlanıyorum ve bir arkadaş olarak değil, bir arkadaştan daha fazlası olarak. Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım ve bunu bilmeni istiyorum çünkü eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan bunu bana şimdi söylemeni istiyorum ki kendime sınırlar koyabileyim. Eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan, yatağına girmeye devam etmek istemiyorum. İstemiyorum."

"Yavaş ol," diyerek tezgahı itti ve bana doğru yürüdü.

"Özür dilerim, sadece nerede durduğumu bilmeni istiyorum," diyorum gergin bir şekilde. "Ve aynı şekilde hissettiğini ya da beni incitmek istemediğini söylemek zorundaymışsın gibi hissetme. Sadece-"

"Aubree," diyor aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Tam önüme geçerken başımı sallıyorum. Elimi göğsüne bastırıyorum. "Ciddiyim Wyatt, beni incitmek istemediğini biliyorum-"

"Aubree," diyor çok ciddi bir tonda. "Çok ciddiylim. Bir süredir sana karşı bir şeyler hissediyorum ve senin de aynı şeyleri hissetmediğini düşündüğüm için seni korkutup kaçırmak istemedim. Neden etrafta kimse yokken sana dokunmaya devam ettim sanıyorsun? Neden artık iyi geceler öpücüğü vermememe rağmen seni öpmeye çalıştım? Dün gece ilk başta diğer odada uyumayı tercih ettiğinde neden neredeyse aklımı kaçıryordum sanıyorsun?"

"Aklını mı kaçırdın?" Bunun gerçek olamayacağını, sanki tüm bunların bir rüya olduğunu hissederek soruyorum.

"Evet," diyor öfkeyle. "Yatmaya hazırlandığım süre boyunca, hangi yatak odasında uyuyacağımı seçmeni önerdiğim için bile kendime lanet ettim." Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Ona bakarken ellerim göğsüne düşüyor. "Seninle çıkmak istiyorum, Aubree. Bunun nereye gidebileceğini görmek istiyorum çünkü senin inanılmaz biri olduğunu düşünüyorum ve artık öyle değilmişim gibi davranmak istemiyorum. Bundan bıktım." Yanağını okşuyor. "Bize bir şans vermek istiyorum." "Ben de bunu istiyorum," diyorum, bir rahatlama dalgası hissederek ve

Heyecan beni bir anda vurdu.

Sırıttırıyor ve sonra hafifçe burnuma bir öpücük konduruyor. "Eğer durum buysa, Aubree Preston, kocanla çıkar mısın?"

Kıkırdıyorum. "Aman Tanrım, Wyatt, daha kötü olabilir miydin?" "Yapabilirdim," diye yanıtlıyor. "Elimi uzatabilirim,

Kendimi tanıtacağım ve en başından başlayarak nereli olduğunu soracağım." Ben bir şey söylemeyince geri çekiliyor ve elini bana uzatıyor. "Merhaba, ben Wyatt-"

"Kes şunu." Elini ittim.

Gülüyor, beni kollarının arasına alıyor ve kucağına oturduğum kanepeye getiriyor. Elleri uyluklarıma iniyor ve kalçalarıma doğru ilerliyor. Bir kez daha iç çamaşırı giymediğimi fark ediyor ve kaşlarından birini kaldırıp bana bakıyor.

"Sana iç çamaşırı giymemen konusunda ne söyledim?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum. "Aslında bana hiçbir şey söylemedin."

"Huh, sanırım haklısın." Elleri gömleğimin eteğinin altında dolaşıyor. "İlerisi için söylüyorum, eğer iç çamaşırı giymezen, serbestçe girebilirim."

"Ücretsiz erişim mi?" diye sordum. "Bunun benim vücudum olduğunu farkındasın, değil mi?" Parmaklarım göğsüne dökülen hafif kıllarla oynuyor.

"Artık değil bebeğim," diye cevap veriyor kanepeye daha

da gömölüp kalçalarımı sertleşen ereksiyonunun üzerine getirirken. "Sen benimle evlendin. Bu bana ait olduğun anlamına geliyor."

"Bunun için imza attığının farkında değildim."

"Her zaman küçük yazıları oku, bebeğim." Elleri vücudumda daha da ilerliyor, gömleğimi çıkarana kadar onunla birlikte sürüklüyor ve beni kucağında çıplak bırakıyor. Dudaklarını ıslatırken aç gözleri göğsümde geziniyor, yüz ifadesinden bir memnuniyet ifadesi geçiyor. "Bu daha iyi."

Kendimi mahcup hissetmediğim için büyülenmiş bir halde, beni incelediğini saklamadan her santimimi nasıl takdir ettiğini izliyorum. "Doyuyor musun?" Ona soruyorum.

Elleri tembelce yanlarımda gezinirken "Evet," diye yanıtlıyor. "Seni kollarımın arasına alma ihtiyacımı ne kadar sakladığımı tahmin bile edemezsin."

"Neden bir şey söylemedin?" Kalçalarının üzerinde sallanmaya başladığımda, dişlerinin alt dudağını çekmesine neden olduğumu söylüyorum.

"Çünkü seni korkutmak istemedim," diyor, eli göğsümle birleşip masaj yapıyor. "Kaçamayasın diye önce seninle evleneyim dedim." Öne doğru eğiliyor ve meme ucumu dişlerinin arasına alıyor.

Dokunuşuna doğru eğilirken dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor. Sonunda ona sahip olduğum için özlem duyuyor gibi göründüğüm bu dokunuş. Elini diğer göğsüme götürüyor ve meme ucumun etrafında tekrar tekrar dönmeye başlıyor, sonra hafifçe hafifçe vuruyor, beni çıldırtmaya yetecek kadar veriyor ama asla tam olarak tatmin olmaya yetmiyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum meme ucumu bırakıp yalamaya başladığında. "Beni çok ıslatıyorsun Wyatt."

Göğsümü ağzından çıkardı ve "Ayağa kalk." dedi. Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda, "Soyunuyorum" diyor. İç çamaşırını çıkarıyor ve siki karnına doğru sertleşip yukarı doğru uzanarak beni beklerken ağızım sulanıyor. Bu adamı tahrik etme fikrim muhtemelen hiç eskimeyecek.

Güçlü hissettiriyor.

Bana kendimi seksi
hissettiriyor. Önemli
olduğumu hissettiriyor.

Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni durdurup arkamı döndüğünde kucağına oturmaya başlıyorum.

"Otur, Aubree," diyor, kalçalarımı tutuyor ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni üstüne yatırıyor. Başım omzuna yaslanacak ve eli karnımı saracak şekilde beni tamamen arkaya yaslıyor. Ereksiyonu kığımın arasına baskı yapıyor, kaya gibi sert. Wyatt parmaklarının uçlarını usulca karnımın üzerinden göğsüme doğru sürüklüyor. "Tenin o kadar yumuşak ki. Bağımlılık yapıyor."

Parmakları göğüslerimin üzerinde geziniyor, meme uçlarımı hafifçe okşadıktan sonra boynuma doğru ilerliyor ve boynumun dibini hafifçe çevreliyor. Beni sabit tutarak ağzını kulağıma götürüyor ve "İçine ihtiyacım var" derken dudakları lobuma değiyor.

Benim de buna ihtiyacım var, umutsuzca, bu yüzden dizlerimin üzerine oturuyorum ve sikini girişime getiriyorum, sadece yavaşça üstüne iniyorum.

Alçalırken birkaç derin nefes almak zorundayım çünkü hâlâ ona yeni ve farklı bir pozisyonda alışmaya çalışıyorum, bu da beklemediğim bir baskıyı daha da artırıyor gibi görünüyor. "Tanrım, Wyatt," diye inliyorum göğsüne yaslandığımda, onun eli hala boynumu kavlıyor.

"Amin çok bağımlılık yapıyor," diyor inleyerek içime girmeye başlarken. "Sik . . beni, Aubree. Sıcak, ıslak, daracık. Evet, çok güzel," diye inliyor ve kollarımdan aşağı bir ürperti dalgası gönderiyor. "Doyamıyorum." Diğer elini karnımdan göğüslerime doğru götürüyor ve meme ucumun etrafında tekrar dolaşmaya başlıyor. "Benim için hareket et bebeğim, sikimi sik."

O kadar tahrik oluyorum ki, göğüslerimi okşarken kendimi ona yaslıyorum ve kalçalarımı daireler çizerek hareket ettirmeye başlıyorum, kucağına sürtünüyorum ve onun içimdeki derin hissini alıyorum.

"İşte böyle, Aubree," diye cesaretlendiriyor. "Devam et."

Ben onun üzerinde dönerken, dudakları yanağımda, çenemde, boynumda geziniyor.

Onun parmaklar Oyna ile benim Meme ucu, Okşayarak, fiskeler, daireler çizer.

Eli boynuma baskı uyguluyor, başparmağı hassas sütunda bir aşağı bir yukarı kayıyor.

Sanki benimle nasıl başa çıkacağını, beni nasıl çabucak uçurumun kenarına getireceğini çok iyi biliyor.

"Wyatt," diye fısıldadım. "Yaklaştım."

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Aubree. Sık beni, bebeğim."

Onun da benimle gelmesini isteyerek kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum ve kucağına her çöktüğümde iç duvarlarımı sıkıyorum.

Ve her sıkışım da daha derin ve daha seksi inliyor.

"Ohhhhh, siktir," diyor ben tekrar üzerine düştüğümde.

"Evet, bebeğim." Boynumu bırakıyor ve ellerini kalçalarımın altına götürüyor, beni sıkıca kavırıyor ve sonra kendi itişlerime yardım etmeye başlıyor. Orgazm olmaya çalışırken vücudu bir çılgınlığa dönüşüyor. "Tanrım, bu çok iyi." Beni tekrar tekrar çarpıyor. "Siktir, Aubree ... siktir . . ." Omzumu ısırtıyor, içime pompalarken kalçaları uçuşuyor.

Onun itip kakmalarıyla göğüslerim zıplıyor, bacakları kıkıma çarpıyor ve parmakları tenime giriyor. Bu hayatımın en güzel, en erotik duygusu.

"Klitorisine dokun, bebeğim. Çılgılık atmanı istiyorum."

Neredeyse oradayken, elimi bacaklarımın arasına götürüyorum ve iki parmağımla klitorisime masaj yaparak tekrar tekrar çevreliyorum. Yaptığı şeyle birlikte, salıverilmem omurgamın tabanında hızla baskı yapıyor, zevk karıncalanmaları damarlarımda sarsılırken vücudum kenardan düşmeye hazır.

"Lanet olsun Wyatt," diye bağıriyorum, beni tekrar tekrar üstüne yatırırken. "Ben ... .. Geliyorum," diye bağıriyorum, amım kasılıyor ve orgazmım beni ele geçiriyor, beni uçurumun kenarına ve bir mutluluk dalgasına gönderiyor.

Wyatt arkamda inlerken kalçaları kıpırdamıyor ve siki içimde zonkluyor. Boşaldığını hissettiğimde "Siktir," diye inliyor, parmakları beni ne kadar sıkı tuttukları için neredeyse derimi deliyor. Başı öne düşüyor ve boşalmaya devam ederken omzumu ısıyor, ikimiz de sakinleşene kadar her son saniyesini yaşıyoruz.

Birkaç saniye ağır ağır nefes alıp verdikten ve bedenlerimizi gevşettikten sonra Wyatt, "Lanet olsun, Aubree," diyor.

Kıkırdıyorum ve tamamen bitkin bir halde ona yaslanıyorum. Seksin böyle olabileceğini nasıl bilmezdim? Yani inanılmaz? Wyatt çok özverili bir aşık. "Bu çok iyi."

"Olağanüstü," diyor ve önce boynuma, sonra da beni ısırdığı omzuma bir öpücük konduruyor. "Kahretsin, iz bıraktım. Özür dilerim."

"Özür dileme," diyorum başımı ona doğru çevirerek. "Hoşuma gitti."

Hırlayarak çenemi yerinde tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Böyle devam edersen beni öldürebilirsin."

"Gitmek için ne güzel bir yol."

"BU SOĞUK Ayakkabılarımı giyerken "Düşündüğümde daha iyi ol a c a k " diyorum.

"Sweatshirt'ümü al," diyor Wyatt onu çekiştirerek çıkarmaya başlarken.

"Hayır, üşümeni istemiyorum." Koltuktan kalktım.

"Bebeğim, gerçekten seninle şehirde dolaşıp üşümene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"O zaman al şu tişörtü," diyerek tişörtü bana doğru uzattı.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve ona gülümsüyorum, hâlâ bunun gerçek olduğu, bizim gerçek bir şey olduğumuz gerçeğinin şaşkınlığı içindeyim. "Jestin için minnettarım ama güneşin altında yürümeye başladığımızda iyi olacağım."

"Çok tatlısın," diyor. "Ama şu lanet tişörtü al."

Kıkırdıyorum ve sweatshirt'ü alıp uzun kollu tişörtümün üzerine geçiriyorum. Benden çok daha büyük olduğu için beni kokusuyla sarmalıyor, etek ucu kalçamın ortasına geliyor ve kolları ellerimin çok ötesine uzanıyor. Ama aman Tanrım, bayıldım.

Sweatshirt'ü sıkıca sarıyorum ve "Bunu geri alamayacaksın" diyorum.

Kıkırdıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için çenemi kaldırıyor. "Bu senin."

Uzun kollu gömleğine ve kalın göğüs kasları ve yuvarlak omuzları da dahil olmak üzere gövdesinin her yerine yapışmasına bakıyorum. "İyi olacağına emin misin?" diye soruyorum.

"Evet, eğer olmazsa, terliklerini aldığımızda kendime bir sweatshirt alırım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim," diyorum ve çenesinden öpüyorum.

Bana sırtıtıyor ve elimi tutarak beni ön kapıya doğru götürüyor. "Biliyor musun, gardını indirdiğinde etrafta olmak oldukça keyifli." Duraksıyorum, omzunun üzerinden bakıp gülüyor. "Sinirlendiğinde de çok seksi oluyorsun. İlk günden beri bunu düşünüyorum."

"Bu yüzden mi beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun?"

"Evet, seninle öfkeli bir seks yapma fantezisi beni gerçekten motive etti."

"Bu yorumlara devam ederseniz, bu hayaliniz pekâlâ gerçekleşebilir."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Aubree. Bu noktada sana nasıl baskı yapacağımı çok iyi biliyorum." Ne gariptir ki, haksız da değil. Ve bu bilgiyi beni kötölemek için kullanmayacak biriyle birlikte olmak harika. O

Beni kulübeden çıkarıp sessizliğin etrafımızı sardığı, sadece ağaçların arasından esen rüzgârın ve arada bir süzülen kuş cıvıltılarının sesinin duyulduğu berrak dağ havasına götürüyor.

Her şeyi içime çekiyorum. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzun ponderosa çamları, renk değiştiren ve yere düşen yaprakların toprak kokusu ve tam bir inziva ve mahremiyet hissi.

Wyatt'a dönerek, "Bu kulübeyi neden senin yapmak istediğini çok iyi anlayabiliyorum. Burası nefes kesici. Burada kaybolabilirim, tüm sorumluluklarımı unutabilirim ve etrafımızı saran doğayı içime çekebilirim." Etrafıma bakıyorum, havada süzülen ve bir ağaç dalına konan mavi kanatlı bir kuşu yakalıyorum. "İnsan burada gerçekten huzur bulabilir."

"Huzuru buldum," diyor sessizce. "Bu kulübe ilk kitabımın ilk cümlesini yazdığım yeri."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet, büyükbabamla aklıma gelen bir hikâyeye fikri hakkında konuşuyordum. O zamanlar on beş yaşındaydım ve bana bunu yazmamı söyledi. Yazma hevesimi hiçbir zaman aptalca bir şey olarak görmedi. Onları destekledi ve hatta sıkıştığımda bazı fikirleri şekillendirmeme yardımcı oldu."

"Çok yaklaşmıştın, değil mi?" Yolda el ele yürürken soruyorum.

"Öyleydik. Çok yakındık."

"Size özel bir soru sorabilir miyim?"

"Aubree." Kıkırdıyor. "Biz evliyiz ve sen yüzüme oturdun. Bu noktada bana her şeyi sorabileceğine eminim."

"Şey, sen öyle söyleyince ..." Ona bakıyorum, o da sırtıyor ve sonra göz kırptıyor. Ve muhtemelen ikimiz de bu sabah ne yaptığımızı düşünüyoruz. Yapmamak zor, özellikle de beş mil yarıçapındaki her kuşu kulübeden uzaklaştıracak kadar yüksek sesle adını haykırdıktan sonra. Düşüncelerimi toparlayarak soruyorum: "Eğer bu kadar yakın olsaydınız

Büyükbaba, o zaman neden kulübeyi sana bırakmadı? Neden çocuklarından birine değil de torunlarından birine?"

"Harika soru," Wyatt diyor. "O ve onun kardeş kulübenin sahibiydi. Kardeşinin çocuğu yoktu ve dedemin çocuklarıyla ilgilenmiyordu."

"Ha!" Gülüyorum. "Ciddi misin?"

"Evet, onlardan nefret ederdi. Dünyadaki en iyi amca değildi. Babamın onun hakkında söyleyecek birkaç sözü vardı, paylaşmayacağım ama büyükbabam kulübenin satılmasını istemedi. Kulübenin ailede kalmasını istiyordu, bu yüzden evlenen ilk torunun kulübeyi miras alacağına dair bir anlaşma yaptılar."

"Büyükbabanın kardeşi kulübeyi hiç ziyaret etti mi?"

Sağa dönüp kasabaya doğru ilerlerken Wyatt, "Evet," diye cevap veriyor. Bana kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu söylemişti ve haklıydı da. İleride birkaç dükkân görebiliyorum. "Kulübeye gelir, sigara ve içki alemleri yapardı. Büyükbabamın tek şartı evde pipo içilmemesi ve kadın olmamasıydı. Burası bir aile kulübesiydi ve kardeşinin bir kadınlar geçidi getirmesini istemiyordu. Parti yapmasıyla ve kadınlara karşı doymak bilmez bir iştahı olmasıyla tanınırdı."

"Yine de geldiğimizden beri o kulübede yaptığımız şeyler."

Wyatt gülüyor. "Biz evliyiz, Aubree. Bu farklı bir şey. Bunları yapmaya iznimiz var."

"Umarım öyledir. Büyükbabanın isteklerini lekelemek istemem."

Caddeyi tekrar geçip kasabaya giriyoruz. Anladığım kadarıyla kasaba büyük bir gölün etrafında toplanmış, ana cadde gölün etrafından akıyor ve işyerleri yol boyunca sıralanmış. Kasaba, kütük benzeri kabin binaları ve salon cepheleri ile batı ve dağın bir kombinasyonu. Sevimli ve tuhaf. Bir dağ kasabasında isteyeceğim her şey var.

"Büyükbabam seni çok severdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Lokantaya doğru ilerlerken sordum. Wyatt oranın trollerle dolu olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Evet, doğru okudunuz, troller. Görünüşe göre sahibi onları topluyor ve lokantasını onları mümkün olan her yüzeyde sergilemek için kullanıyor. Trol koleksiyonculuğuna meraklı biri olarak, bu trol cennetinin neye benzeyeceğini merak ediyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Wyatt. "Her zaman - kendi deyimiyle- biraz baharatlı biriyle birlikte olmamı isterdi. Ya da senin durumunda, çok baharatlı. Birinin bana meydan okumasını, her gün benimle aynı çizgide olmamasını isterdi. Düğmelerime basacak, beni düşündürecek ve huzuru bulmak için çalışmamı sağlayacak birini istiyordu. Hiçbir zaman bana bir şey verilmesini istemedi ve bebeğim, sen çok zor bir avdın."

"Bu yüzden başlangıçta rüşvet verdim. Büyükbaban gurur duyardı," diye şaka yapıyorum.

"Olabilirdi."

Lokantaya vardığımızda Wyatt tam kapı açılırken kapıya uzanıyor. Geri adım atıyor ve "Fallon, nasılsın?" demeden hemen önce yüzünde bir gülümseme yakalıyorum.

"Wyatt?" diyor büyüleyici bir kadın ve onu kucaklıyor. "Aman Tanrım, çok uzun zaman oldu. Nasılsın?"

"Harika," diyor ve sonra birbirine bağlı ellerimizi kaldırıyor. "Bu hafta sonu evlendim."

Gözleri benimkilere takılıyor ve "Cadance bu mu?" diyor. Cadance . . . Cadance da kim?

Wyatt kıpırdanıyor ama neşesini kaybetmeden, "Hayır, bu Aubree Rowley. Kardeşi ölmeden önce ağabeyimle evliydi. Aubree Almond Bay'deki çiftliği işletiyor."

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diyor başını sallayarak. "Vay canına, ne kadar aptalca bir şey söyledim."

"Sorun değil," diyor Wyatt. "Birbirimizi bir süredir görmedik."

"Peki bu kimin suçu?" diye soruyor, eli kalçasında, çok sevimli görünüyor. "Ama tebrikler, bu çok heyecan verici. Aslında ben de evlendim."

"Peter'a mı?" Wyatt sorar.

Fallon güler ve başını sallar. "Vay canına, gerçekten birbirimizi bilgilendirmemiz gerekiyor. Hayır, onun adı Sawyer. En iyi arkadaşının düğününden kaçtıktan sonra kasabaya geldi, arkasında sadece bir ayakkabı bıraktı ve Canoodle'a yuvarlanarak geldi. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı, o yüzden kulübelerde kaldı. Uzun lafın kısası, büyükbabamla çok iyi arkadaş oldu, kulübeleri yenilememe yardım etti ve ben de aşık oldum. O bir senaryo yazarı. İkiniz muhtemelen iyi anlaşırdınız."

"Eğer durum buysa, bir noktada bir araya gelmeliyiz."

"Bu çok harika olurdu. Büyükbabam sizi görmeyi çok isterdi diyeceğim ama Alzheimer hafızasını ele geçiriyor."

"Sormak istemezdim ama hala onunla ilgileniyor musunuz?"

Fallon başını sallar. "Sawyer çok yardımcı oldu. Babamlar da buraya sık sık gelip yardım ediyorlar. Ve sonra kasabadaki herkes. Bu gerçekten bir topluluk çabası oldu. Özellikle de Tank'ın. Gidip onu ziyaret etmelisin. Büyükbabanı çok özlediğini biliyorum. Seni görmeyi çok ister."

"Hırdavatçıya uğrayıp merhaba diyeceğim. Aubree'yi gezdirmeyi ve ona her şeyi göstermeyi planlıyorum."

"Güzel ve hey, artık evli olduğuna ve kulübenin mülkiyetini aldığına göre, bu buraya daha sık geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Umarım öyledir," diyor.

"Jazz'ı uyaracağım. Sen etraftayken heyecanlandığını biliyorsun, bıçakla ilgili her şeyi konuşmayı seviyor."

Wyatt bana dönerek, "Jazz, Fallon'un en iyi arkadaşı ve kasabanın geri kalanı gibi eksantrik olmadığını düşünmeyi seviyor, ama belediye başkanı olan kedi dışında en eksantrik olan o olabilir" diyor.

"Bu Beefinator olmalı, Saint Bernard Beefy Boofcheck'in torunu."

"Bekle," diyor Wyatt, gerçekten endişeli görünüyor, hâlâ aklımdan çıkmayan Cadance hatunundan bahsettiğinden daha endişeli. "Bayan Daphne Lynn Pearlbottom'a ve parıltılı fascinatörlerine ne oldu?"

Fallon, "Kenara atıldı," diyor. "Beefy'nin akrabaları devreye girdiğinde Pearlbottom'ın yeniden seçilme şansı kalmamıştı."

"Çok yazık," diyor Wyatt. "Burada daha fazla zaman geçiriyorsam, daha dikkatli olmam gerektiğini düşündürüyor."

"Özellikle de belediye başkanlığı politikasında. Pearlbottom'ı sevenlerden oluşan küçük bir tarikat, onun yerini almaya ve onu geri kazanmaya hazır."

"Drama," diyor Wyatt, "bayılıyorum."

Fallon sırtıyor. "Pekala, ikinizin gidip bir şeyler yemesine izin vereceğim. Kulübelere uğrayın. Size tadilatları göstermek isterim ve küçük kızım Joannie ile tanışabilirsiniz."

Wyatt'ın yüzü yumuşar. "Bir kız bebeğin mi oldu?" diye sorar. Fallon genişçe gülümser. "Evet, ve o mükemmel."

"Tebrikler Fallon. Senin adına çok sevindim. Mutlaka uğrayacağım." Wyatt eğilir ve ona bir kez daha sarılır. "Seni görmek güzeldi Fallon."

"Sen de." Bana el sallıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Aubree."

Wyatt lokantanın kapısını açıp elini sırtımın alt kısmına koyarak beni içeri yönlendirirken, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap veriyorum.

Sadece trol cenneti olarak tanımlayabileceğim bir yere giriyoruz, ama aklım hala Cadance da kim diye bağıyor.

Zeminden tavana kadar uzanan dar raflarda, karınları mücevherlerle süslü çıplaklardan tamamen giyinik olanlara kadar binlerce trol sergileniyor. Uzun. Kısa. Çeşitli saç renkleri, doksanlı yılların trendlerine uygun canlı ama mat kıyafetlerle bir araya getirilmiş. Tabelalar, plakalar ve ateşli bir koleksiyoncunun cephaneliğinde bulunması gereken her türlü gereç var ve bu lokanta bunların hiçbirinde cimrilik yapmamış.

"Bu başka bir şey, değil mi?" Wyatt sesinde neşe olduğunu söylüyor.

"Gerçekten öyle," diyorum bizi duvarlardan birine yaslanmış bir kabine götürürken. Karşıma oturuyor ve trol

ıkartmalarıyla kaplı peçete dispenserine doğru başını sallıyor.

Gerçekten de bu lokantanın dekorasyonunda hiçbir şeye dokunulmamış.

Ve belki de bu Cadance sözü üzerine kafamda savaşa olmasaydım, bunu oldukça komik bulurdum, ama bunu bir kenara itip Wyatt ile anın tadını çıkaracak gücü toplayamıyorum.

O da fark etmiş olmalı ki "İyi misin?" diye soruyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve ona bakarken ellerimi kucağımda çeviriyorum. "Evet, sayılır. Sadece biraz kafam karıştı."

"Troller hakkında mı?" diye soruyor. "Biliyorum, sanırım hepimiz öyleyiz."

"Hayır," diyorum. "Troller hakkında değil, Fallon'un söyledikleri hakkında."

Kaşları düşüyor. "Kafanı karıştıran ne söyledi?"

"Beni Cadance adında bir kadın sandı." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ondan hiç bahsetmedin."

"Ah," diyor peçeteliğin arkasından menüler çıkarıp birini bana uzatırken. "O sadece eski sevgilim. Bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim."

"Siz ciddi miydiniz?" Ben sordum.

Bakışlarını menüden çeker ve göz teması kurar. "Fark eder mi?" diye soruyor rahat bir ses tonuyla. Kızgın değil, sadece meraklı.

"Sanırım değil," diyorum. Menüme bakıyorum, kelimeler ve harfler birbirine karışıyor çünkü içimde benden bir şey sakladığına dair garip bir his var. Gerçi bu sadece benim paranoyam da olabilir. "Sanırım daha önce bu tür şeyler hakkında hiç konuşmadık."

"Bu tür şeyler hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor bana.

Omuz silkiyorum. "Konuşmak zorunda değiliz. Sanırım eski sevgililer, özellikle de benimkiler hakkında konuşmanın durumumuza katacağı pek bir şey yok."

"Çünkü seninki tam bir araçtı," diyor Wyatt ve sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. O da

Öne doğru eğilip parmak eklemlerimi öptü ve bağlantımızı masaya dayadı. "Bence geçmişte olan geçmişte kaldı ve bunu orada bırakmalıyız."

Elimi bırakıyor ve menüsüne dönüyor, gözlerinin menüyü tarayışını izliyorum, karar vermeye çalışırken dudakları yana doğru bükülüyor.

Geçmişte olan geçmişte kalır.

Bu neden geçmişini geride bırakmış birinden başka bir şeymiş gibi hissettiriyor?

Bu, hâlâ geçmişte yaşayan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty

WYATT

"Krepleri nasıl buldunuz?" Aubree sipariş etmesini önerdiğim muzlu granola kreplerinden bir ısırık daha alırken soruyorum.

Ağzı dolu, bana bakıyor ve gülümsüyor.

"O kadar iyi, ha?"

Başını sallıyor ve ben de zar zor yediğim omletime bakarak hafifçe gülümsüyorum. Fallon'la karşılaşmak ve onun ne kadar iyi olduğunu duymak güzeldi. Onu yıllardır tanıyorum. Büyükbabalarımız arkadaş olduğu için ara sıra Canoodle Cover Cabins'de takılırdık. Onunla karşılaşmayı düşünmemiştim bile, kasaba çok küçük olduğu için bu benim saflığımdı. Aubree'nin Cadance olup olmadığını soracağını bilmeliydim ama Aubree'nin bu sabah bana itiraf ettiği şey beni o kadar tüketti ki kendimi kasabanın ona ne söyleyebileceğine hazırlamadım.

Ve bu beni beklediğimden daha sert vurdu.

Adını anmak bile içimi burktu. Ama muhtemelen düşündüğünüz gibi, onu özleyormuşum gibi bir bükülme değil, çünkü özlemiyorum. Onun kendini beğenmişliğini özlemiyorum.

Ya da her zaman haklı olma ihtiyacını. Bu kulübeyi ya da bu kasabayı yargılamasını özlemiyorum. Teslim tarihlerimi atlayıp onunla takılmam için bana yalvarmasını özlemiyorum. Kendi hayatının benimkinden daha önemli olduğunu düşündüğü için sürekli onun için her şeyi durdurmamı istemesini özlemiyorum.

Onun adını duyduğumda boğazımda düğümlenen bulantı, yaşadığım kalp acısını hatırlatmasından kaynaklanıyordu. Aubree'nin elini tuttuğum ve ona yemin ettiğim dünden beri içinde bulunduğum sersemlikten beni uyandıran, yüzüme inen bir tokat. Aubree'ye karşı hissettiklerim gerçek. O kadar gerçekler ki Fallon'la konuşurken onu kaybetme korkusu içimi sardı.

Çay bardağını kaldırıyor ve fincanın üzerinden bana bakıyor. "Gerçekten çok düşünüyor gibi görünüyorsun," diyor.

"Neden?" Soruyorum, gözlerim onunkilerle birleşiyor. "Kulaklarımdan buhar mı çıkıyor?"

Kıkırdıyor ve çayını yudumluyor. "Evet, kulaklarınızdan çıkan buhar çayımdan çıkan buharla yarışıyor."

"Etkileyici. Beynimin bu kadar çok çalışabileceğini düşünmemiştim."

Fincanını bırakıp çatalını aldı. Bağdaş kurarak oturuyor ki bence bu çok sevimli ve bez peçetesini gömleğinin içine soktu çünkü görünüşe göre kreplerini şurupla ıslatmayı seviyor ve kıyafetlerine damlamasını istemiyordu. Onu daha çok sevmemi sağladı çünkü artık gerçekten açıldığını görebiliyorum. Duvarları yıkıyor, ilk günden beri yapmasını istediğim bir şey.

"Ne düşündüğünü paylaşmak ister misin?" diye soruyor, biraz güvensiz görünüyor ve ben nedenini çok iyi biliyorum.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok,"

diyorum. "Neden endişeleneyim ki? Sen endişeli misin?" "Hayır." Başımı sallıyorum.

Çatalını tekrar yere bırakıyor ve daha da yaklaşıyor.

"Cadance'ı mı düşünüyorsun?"

Evet, daha önce söylediklerimin Cadance hakkında soru sormasını engellemeyeceğini biliyordum. Hatta eski sevgililerinden birini sormamı bile engelleyemezdi. Onu inciten herif hakkında her şeyi anlatana kadar bu konuda onu rahatsız etmeye devam edecektim.

Ama Aubree'ye bana olan hislerini itiraf ettirdim. Daha yeni açılmaya başladı. Yapmak istediğim son şey, unutmaya çalıştığım geçmişimden biri hakkında güvensiz hissetmesine neden olmak. Aubree'nin Cadance'ın beni biraz kırdığını bilmesini istemiyorum. Aramızda güçlü olan benim. Aubree çok şey yaşadı. Hayatında bir dayanağa ihtiyacı var ve o dayanağın ben olmamı istiyorum. O kayanın çatladığını ve parçalandığını görmesine gerek yok.

"Cadance'ı mı düşünüyorum?" Sorusunu tekrarlıyorum. "Hayır, düşünmüyorum."

Ben kahve fincanımı dudaklarıma götürürken gözlerini benden ayırmadan beni inceliyor. "Neden bana yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, güvensizliğin düşüncelerini ele geçirmeye başlamasından nefret ederek. "Ama geçmişimdeki herhangi biri hakkında endişelenmeni istemiyorum. Endişelenecek bir şey yok."

"O zaman bana ondan bahset," diyor Aubree.

İçimi çekip çatalımı bırakıyorum ve kabinin benim tarafımdan çıkıp onun yanına kayıyorum. Bana doğru dönüyor ve ben de gözlerinin içine bakarken elimi kalçasına koyuyorum. "Aubree, beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

O güzel gözleri bana bakarken başını sallıyor.

"Önemli olmayan eski sevgililer hakkında konuşursak iyi bir şey elde edemeyiz. Senden çok hoşlanıyorum ve zamanımızı çıktığımız önemsiz insanlar yerine birbirimizi daha derin bir düzeyde tanımak için harcamayı tercih ederim."

Kucağına bakarken dudaklarını yana doğru büküyor. "Haklısın." Ağır ağır iç geçiriyor. "Özür dilerim. Sanırım güvensizliğim ortaya çıkıyor."

Tam da düşündüğüm gibi. Aubree tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Cesur ve güçlü.

Kimseden bir bok almaz, ama iş duygulara, kalbine geldiğinde, bence olmasını istediği kadar güçlü değildir. Birçok kişi tarafından defalarca incitildi. Önce babası, sonra Amanda, sonra Matt ve tüm bunların üzerine Cassidy'yi kaybetmek, onun için kolay bir yol olmadı. Kendini koruyacak ve taşıyabildiği özgüvene zarar veren düşünce ve kavramlara kapılacak.

Ona Cadance'ı, nişanımızı ve neredeyse evlenmek üzere olduğumuzu söylesem, en azından şu anda, bu kadar yeniyken bunu atlatabileceğinden emin değilim.

"Aubree," diyorum. "Konu ben olduğumda güvensiz olmanı gerektirecek hiçbir şey olmadığını bilmelisin. Bunu en başından beri söyledim. Bu sadece sen ve beniz. Bu işte beraberiz."

"Biliyorum." Başını uzun kabin koltuğuna yaslıyor. "Özür dilerim." Kendi kendine homurdanıyor, başını sallıyor, "Daha iyi olacağım."

"Dur," diyorum, başını kaldırıp bana bakmasını sağlayarak. "Sen mükemmelsin. Sadece bana biraz daha güven. Tek istediğim senin için mutluluk." Sırıtiyorum. "Ve şimdi nihayet duygularına teslim olduğuna göre, çok fazla mutluluk bulacaksın."

Bana bakarken yüzü dümdüz oluyor. "Çok eziksin Wyatt."

"Ezik" mi? Ah, bebeğim. Bunun zekice olduğunu düşünmüştüm." "Evet, senin gibi yaşlı bir adam bunu yapardı."

Şimdi ona küçümseyerek bakma sırası bende. "Ben o değilim. yaşlı."

"Çevirmeli internetin nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar yaşlı."

Parmağımla göğsümü işaret ediyorum ve "Bu da beni lanet bir öncü yapıyor. Ailem telefon beklerken AOL mesajlarımı kontrol etmek istediğimde ne tür bir stres yaşadığımı tahmin bile edemezsiniz. Kolay değildi."

Yanağımla okşadı. "Zavallı bebek."

"Bu doğru, zavallı bebek. O lanet olası çığlığı dinlemek için harcadığım zamanın karşılığını almalıyım."

İnternet bağılyken."

"Peki size kimin tazminat ödemesi gerektiğini düşünöyörsünüz? Ve bu tazminat ne olacak?"

"Genç olduğunuza göre, bence bu siz olmalısınız. Ve açıkçası, bence tazminat zevkli bir tür olmalı."

"Trollerle dolu bir lokantada böyle bir şey söyleyebiliyörsen sende ciddi bir sorun var demektir. Neyin var senin?"

Sırıtıyorum ve yaklaşıyorum. "Seninki gibi bir amcığın tadına baktığında, binlerce trol bana bakarken bile tek düşündüğün bu oluyor."

Başını yana eğiyor, "Onur mu duymalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım bilmiyorum" derken önceki güvensizlikleri silinip gidiyor.

"Belki ikisinden de biraz."

"Bunu yüzlerce kez söylediğimi biliyorum," diyor Aubree göle bakmak için bir banka oturduğumuzda. "Ama Canoodle gerçekten çok sevimli. Almond Bay ile aynı hissi veriyor ama dağların içinde. Buranın senin için neden bu kadar özel olduğunu anlayabiliyorum."

Kolumu arkasına dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Evet, burada pek çok harika anı oluştu. Wallace kulübeyi alsaydı ne yapardım hayal bile edemiyorum."

"Hala ondan haber almadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır ve o saldırmaya hazır olana kadar da saldırmayacağım."

"Endişeli misin?"

"Hayır, en ufak bir şey yok. Ben her şeyi hallettim. Sadece onun huysuz kıcıyla uğraşmak zorunda kalacağım, ama bu konuda endişeli değilim, sadece sinirliyim."

"Buna sevindim." Ayaklarımızın dibindeki kâğıt hediye torbasını düzeltiyor. "Bu arada terlikler için teşekkür ederim. Battaniye için de. Ve tüylü çoraplar. Ve sweatshirt için."

Kıkırdıyorum. "Rica ederim... tekrar."

"Bana bunların hepsini almak zorunda değildin, biliyorsun."

"Biliyorum ama artık benim karım olduğuna göre seni şımartmam gerekmez mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bazen dinamikleri anlayamıyorum. Mesela ben gerçekten senin karın mıyım? Bana daha çok rol yapıyormuşsun gibi geliyor. Biz, ne bileyim, çıkıyor muyuz? Çok geri kafalı, kafa karıştırıcı."

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve "Sen benim karımsın, biz çıkıyoruz ve bu işin nereye varacağını göreceğiz. Bu kadar basit."

"Basitmiş gibi gösteriyorsun ama basit hissettirmiyor." "Basit hissettirmeyen ne?" Ben soruyorum.

"Senin hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyorum."

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum. "Ne bilmek istiyorsun?" "Ailenin kaçtığını söylemiştin ve onlar düğününüzü kaçırdığınız için kızgın olabilirsiniz. Onlarla yakın mıydınız?"

Elimi omzunda gezdirip bana yapışmasını sağlarken "Evet," diye cevap veriyorum. Memnuniyetle başını göğsüme yaslıyor ve yakınima sokuluyor. "Sadece dördümüz olduğumuz için aramızda güçlü bir bağ vardı. Senin çocukluğundan farklı olduğunu biliyorum ama benim ailem her zaman yanımdaydı. Bilmiyorum, bu konuda konuşurken kendimi kötü hissediyorum."

"Bizi istismar eden boktan bir babam olduğu için mi?" diye soruyor. "Kendini kötü hissetme. Bu senin hatan değil. Çocukluğunu ve göğsüne yakın taşıdığın hikâyeleri dinlemek istiyorum. Bu beni dışarıda iyi insanlar olduğuna inandıracak."

"Var," diyorum başının üstünü öperek. "Çok iyi insanlar, tıpkı sen ve kardeşlerin gibi."

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Bunun anlamı çok büyük, ama bana ailenden bahset."

"Lisede tanışmışlar," diyorum. "Üniversitede ayrıldılar. Son sınıftayken annem babamın liseden bir arkadaşıyla çıkmaya başlamış, bu da babamı inanılmaz kıskandırmış. Arkadaşına onunla çıkmasına izin vermediğini söylemiş. Bu büyük bir çileye dönüştü ve gerçekten kavga ettiler."

"Kim?" Aubree soruyor.

"Babam ve arkadaşı. Birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. Babam arkadaşının burnunu kırdı."

"Aman Tanrım," diyor Aubree. "Gerçekten çok ama çok kızgındı." "Evet, kızgındı. O gece anneme çıkma teklif etti."

"Ne dedi?" Aubree soruyor.

"Ona cehenneme gitmesini söyledim." Hikâyeyi düşünerek kıkırdıyorum. "İki yıl sonra tatil için memleketlerine döndüklerinde birbirlerine rastladılar. İkisi de bekârdı ve babam bundan yararlandı. Anneme göre, ona kur yapmış. Onu buz pateni ve şenlik ateşinin önünde kakao içmek de dahil olmak üzere tüm Noel etkinliklerine götürmüş. Ve ökseotunun altına geldiklerinde babam onu öpmüş. Ondan sonra bir daha hiç ayrılmamışlar. Bir ay sonra kaçarak evlendiler ve bugün hala birlikteler ve birbirlerine deliler gibi aşıklar. Bana her zaman doğru kişi olduğunu bildiğinde anlarsın derlerdi." Başının yan tarafını öptüm.

"Birkaç hafta birlikte olduktan, evlendikten ve biraz seks yaptıktan sonra bana doğru kişi olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Gülüyorum. "Şey, sen böyle söyleyince ..."

Omzunu benimkine çarpıyor. "Bu işin nereye varacağını göreceğiz ama hevesinizi takdir ediyorum."

"Ben de bunun için buradayım bebeğim, bana sıırıslıklam aşık olmanı sağlamak için."

"Sana şans diliyorum. Ben kırılması zor bir kabuğum."

"Fark ettim," diyorum. "Ama asla pes etmeyeceğim."

"Güzel." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra başını

Yine bana karşı. "Ailen yazar mıydı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ama babam her zaman harika bir hikâye anlatıcısı olmuştur. Bence yetenekleriyle bir şeyler yapma lüksüne sahip olsaydı bir yazar olabilirdi. Ama o zamanlar para kazanmaya, kariyer yapmaya ve arkadaşlarının yaptıklarını takip etmeye çalışıyordu. Yazılım mühendisliğine girdi ve bu onun için işe yaradı. Sağlam bir kariyeri vardı ama hafta sonları arkadaşlarıyla takılırken grubun en eğlencelisi o olurdu."

"Bunu kimden aldın?"

"Evet," diyorum. "Annem ise daha çok sessizdir ama beklenmedik bir zinger ile sizi yere serer. Sessiz ve çalışkandır ama aynı zamanda nasıl iyi vakit geçireceğini de bilir. Tıpkı senin gibi."

"Nasıl iyi vakit geçirileceğini bildiğime inanıyor musun?"

diye soruyor. "Evet, bebeğim. Seninle takılıyor olmazdım eğer

yapmadım."

"Vay canına," diyor ve beni güldürüyor.

"Evet, bu sabah kanepede yaptıklarımıza bakılırsa nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyorsun diyecektim ama annemin de böyle iyi vakit geçirdiğini düşünmeni istemedim. Aradaki bağlantı kopuktu. Ama ikisini birbirinden ayıracak olursak, bu sabahki iyi zamanınızın ne kadar eğlenebileceğinizi gösterdiğini söyleyebilirim."

Bana bakmak için ayağa kalktı. "Bu pozisyonu ilk kez yapıyorum."

"Çok ateşliydi. Hoşuna gitti mi?" "Çok," diyor.

"Bildiğim iyi oldu." Saçının bir parçasını çekiştiriyorum.

"Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Bu güzel göle bakarken gerçekten seks pozisyonlarını mı soracaksın?"

"Kenara vuran küçük dalgalar size bir şey hatırlatmıyor mu?"

Gözlerimin içine bakmak için benden uzaklaşıyor. "Hayır. Bana neyi hatırlatır?" "Ses ..."

Uzattım. "Neyin sesini?"

Gözlerinin içine baktım. "Islak amının sesi mi?"

"Oh ... aman ... . Tanrım," diye cevap veriyor ve ben gülmeye başlayınca dehşetle bana bakıyor. "Senin neyin var böyle?"

Öyle bir gülüyorum ki bir güvercini korkutuyorum. Gözlerimi silerek soruyorum: "Tanıdık gelmiyor mu? Çünkü aklıma her türlü anıyı getiriyor."

Ayağa kalkmaya çalışırken "Ciddi sorunların var Wyatt," diyor ama bir yere varamadan onu kendime doğru çekiyorum.

"Artık kaçamazsın bebeğim, biz evliyiz. Bu, tüm deliliklerime rağmen benimle kalman gerektiği anlamına geliyor. Şanslı değil misin?"

"Nedense, öyle olmadığımı düşünüyorum."

Aubree tezgâhın üzerine oturmuş, kazağımın içinde çok sevimli görünürken, "Ve sen bana mutfakta yapabileceğin tek şeyin fıstık ezmesi ve jöle olduğunu söylemiştin," diyor.

Fırın tepsisine yerleştirdiğim erişte ve sosun üzerine biraz peynir serpmeyi bitiriyorum ve ardından parmaklarımı bulaşık havlusuna siliyorum. "Yeni kocan olarak seni etkilemeye çalışıyorum. Eğer tadı bok gibiyse, lütfen bunu denediğimi unut."

Ben fırın tepsisini fırına yerleştirip zamanlayıcıyı ayarlarken kıkırdıyor. "Şimdiye kadar etkilendim. Güzel kokuyor ve güzel görünüyor."

"Onu yerken bunu unutma." Bacaklarını ayırdım ve ellerimi kalçalarına koyarken tam önüne geçtim. "Yemek pişirirken sana bir gösteri olsun diye tişörtümü çıkarmam hoşuna gitti mi?"

Gözlerini deviriyor. "Buna gerek yoktu."

"Ama ..." Devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Dudağının köşesi yukarı doğru eğiliyor. "Ama güzeldi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Her ne kadar bu tişörtü üzerinde beğensem de, belki bir dahaki sefere üstsüz yemek programında bana katılabilirsin. Sadece adil."

"Bunun benim için bir gösteri olduğunu sanıyordum, senin için değil."

Ellerimi çıplak kalçalarının üzerinde gezdiriyorum çünkü eve gelir gelmez onu dilimle becerme ihtiyacım yüzünden üzerinde sadece benim eşofmanım ve eşofmanım var. "Bu ikimiz için de bir gösteri."

Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bu yanlış reklam."

"İyi. . . bunu sana yaptığım yemek için bahşış olarak kabul et." "Ama tadı güzel değilse, bahşış vermem."

Yüzüm düştü. "Bu çok kaba."

O kadar içten bir kahkaha atıyor ki yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

Onu böyle görmeyi çok seviyorum. İfadelerindeki rahatlık, bana dokunurken ve sarılırken hissettiği rahatlık. Sesli ve kendini tutmuyor ama aynı zamanda çok anlayışlı ve tatlı. Çocukluğunda olmadığı her şey onda var ve bu yönünü seviyorum çünkü kolayca babasının izinden gidebileceğini biliyorum. Ama o bunu yapmamayı seçti.

Saçlarımın kısa tutamlarıyla oynarken, "Görünüşe göre biraz düşünüyorsun," diyor.

"Evet, sadece ne kadar harika olduğunu düşünüyordum."

"Oh?" Bacaklarını belime doladı. "Bana daha fazlasını anlat."

Onu kollarıma alıp oturma odasındaki büyük boy sandalyelerden birine götürdüm ve ikimizi de oturttum.

Aşağı. O kucağıma otururken ben mindere yaslanıyorum.

"Rahat mısın?" Ona soruyorum. Başını salladı. "Çok rahat."

"Güzel." Ellerimi tekrar bacaklarının üzerine koyuyorum, başparmaklarım uyluklarının iç kısımlarında geziniyor. "Nasıl zor bir çocukluk geçirdiğini düşünüyordum ve bunun seni yıkmasına izin vermek yerine, kendin için bir şeyler yapmaya karar verdin. Bunu inanılmaz seksi buluyorum." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bu konuda çok fazla konuşmadığımı biliyorum ama bildiklerim, batmak ya da yüzmek gibi bir kararla karşı karşıya olduğunu bilmem için yeterli ama sen bir sonraki adımı attın ve sudan çıktın."

Bakışlarını kaçırıyor ama ben onu bana bakmaya zorluyorum. "Bu utanılacak bir şey değil, Aubree. Sahiplen bunu."

Güzel yeşil gözleri bana bakıyor. İçlerinde o kadar çok ruh, o kadar çok hayat var ki, hiç kimsenin onun ruhunu köreltmek isteyeceğini hayal edemiyorum. Bu bir suç.

"Biliyorum," diyor usulca. "Sadece hiç kimse benimle senin konuştuğun gibi konuşmadı. Cassidy her zaman cesaretlendiriciydi ve beni, Ryland'ı ve Hattie'yi de sevdiğini biliyorum ama büyürken sanki hepimiz o evden sağ çıkmaya çalışıyorduk. Birbirimize iltifat etme ya da tebrik etme şansımız olmadı. Ve sen bunu çok kolay bir şekilde teslim ediyorsun."

"Onu teslim etmiyorum," diyorum. "Gerçekleri söylüyorum. Size dürüst fikrimi sunuyorum. Burada şekerleme yok. Benden duydukların gerçek, bebeğim."

"Sen büyürken ailen de böyle miydi?" diye soruyor. "Cesaretlendirici, destekleyici?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Tıpkı büyükbabam gibi. Nasıl bir çocukluk geçirdiğimin farkındayım. Sanırım onlardan öğrendiklerim bana da geçti çünkü hayattaki amacım insanları mutlu etmeye çalışmak, ister bir şakayla ister kitaplarımla gerçeklikten kaçmak olsun. Dünyaya daha fazla neşe getirecek herhangi bir şey."

"Bu işte iyisin," diyor elleri göğsüme düşerken. "Sen Almond Bay'e adım attığından beri daha mutlu olduğumu biliyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Başlangıçta bile mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, başlangıçta senin boynunu sıkmak istedim. Ama sonra bir yerlerde yavaş yavaş gevşedim ve seni olduğun gibi görmeye başladım. Nazik, tatlı ve düşünceli. Düşüncelerimi, duygularımı dikkate aldın ve bu daha önce hiç olmamıştı. Kardeşlerimle bile olmadı ve bunu onları küçümsemek için söylemiyorum çünkü çok şey yaşadık. Ama Amanda en iyi arkadaşım olduğu halde beni umursamadı. Matt, benim güzel bir hayat fikrimi bir kenara itti ve bunun yeterince iyi olmadığını söyledi. Babam beni kendi kanından ve canından ziyade hizmetkârı olarak görüyordu." Gözleri benimkilerle birleşti. "Hayatımda ne istediğimi bilmek isteyen ilk kişi sensin." Öne doğru eğilirken elleri göğsümü yumuşatıyor. "Sen benim için özelsin Wyatt. Bana önemli olduğumu hissettirdin. Bu dünyaya sunacak bir şeyim varmış gibi hissettirdin."

Yanağını okşuyorum ve onu kendime yaklaşıtıyorum. "Çünkü sen önemlisin, Aubree."

"Teşekkür ederim," diyor aramızdaki mesafeyi kapatıp beni yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpmeden hemen önce. Öpücüklerini çenemde, boynumda ve sonra göğsümde gezdirmeden önce elleri yüzümü zar zor kavırıyor ve bacaklarımın arasından kayarak önümde yere diz çöküyor.

"Aubree ..." Eşofmanımın paçasına uzanıp aşağı çekerken fısıldıyorum ve aletimin öne fırlamasına izin veriyorum. "Bebeğim."

Saçlarını yana yatırıyor ve boğucu dudaklarını sikimin ucuna getiriyor, dilini başının etrafında gezdiriyor, defalarca dolaştırıyor, beni arzudan çıldırtıyor.

O ağzın boyumun her yerinde olmasını arzuluyorum.

Sikimi boğazına kadar sokma arzusu.

Onu burada, sandalyede becerme arzusu.

Eşofmanını çıkarmak için bir saniyeliğine arkasına yaslanıyor ve onu önümde çırtlıplak bırakıyor. Gözlerim hemen göğüs uçlarının sertleştiği göğsüne kayıyor. Çoktan tahrik olmuştu. Onun bu yönünü çok seviyorum. Bana oral seks yapmak onu da benim kadar azdıracak. Sikime dönüyor, tabanını kavriyor ve pompalamaya başlıyor, bir yandan da hazır olduğumu sanmadığım bir güçle başını emiyor.

"Tanrım," diye inliyorum, başım sandalyenin minderine düşüyor. "Çok iyi-" Beni tekrar boğazına götürüyor, sonuna kadar emiyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor, beni birkaç kez pompalıyor ve sonra ağzını tekrar uzunluğumun üzerine daldırıyor, o noktaya kadar tıkanıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey. Kahretsin, buna kafayı taktım.

"Yine," diyorum, yoluna çıkmaya çalışan saçlarını toplamasına yardım ederken.

Beni tekrar boğazının arkasına götürüyor, bu sefer birkaç saniye tutuyor. Yutkunuyor, tıkanıyor ve geri çekiyor.

"Kahretsin," diye uzatıyorum. "Bebeğim, bu çok iyi. Tekrar."

Uzunluğumu pompalıyor, başparmakları aletimin alt tarafındaki kalın bir damarda yukarı ve aşağı çalışıyor, dilini tekrar başın üzerinde döndürmeden önce ve sonra beni boğazının arkasına kadar getiriyor, üçüncü kez öğürüyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Başını çekiyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Onu yerden kaldırıp sandalyenin koluna doğru eğiyorum ve arkasına geçiyorum.

"Çabucak geleceğim," diyorum ayaklarını genişçe tekmelerken ve onu yayarken. Elimi bacaklarının arasına götürüyorum ve ıslak amını benim için hazır buluyorum. "Bu kadar tahrik olmana bayılıyorum. Ne kadar iyi bir kızsın."

Sikimi onun girişine yerleştiriyorum ve tek bir hamlede dibe vurarak içine doğru itiyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıyor, sırtı kamburlaşıyor.

Ona doğru eğiliyorum, göğsüm sırtına değiyor, elimi boynuna doluyorum ve dudaklarım kulağına çok yakinken beni nasıl tahrik ettiğini duyabilmesi için onu hafifçe geriye çekiyorum.

"Bu amcık beni boğuyor," diye fısıldıyorum başparmağım boynunun sütununda gezinirken. "Beni çok sertleştiriyorsun."

İçine pompalamaya başlıyorum, neye ihtiyacım olduğunu bilerek her itişimde etrafımda kenetlenmesine bayılıyorum. Ön tarafına uzanıp göğsünü elimle kavıyorum ve meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

"Ve bu memeler, Aubree. Siktir, çok ateşliler."

Sertçe ittim ve meme ucunu sıkıştırdım, büyük bir inilti çıkarmasına neden oldum.

"İşte bu, bebeğim. Seni duymak istiyorum."

Meme ucunu yuvarlıyorum, ona pompalamaya devam ederken altımda kıvrınmasını sağlıyorum, kendi orgazmım artıyor.

"Klitorisime masaj yap," diyor nefes nefese.

Diğer elimi bacaklarının arasına götürüyorum, ıslanan merkezini buluyorum ve iki parmağımı hassas çıkıntının üzerinde dolaştırmaya başlıyorum. Etrafında ve etrafında ve her çemberde, iç duvarları horozuma karşı spazm geçiriyor.

"Tam orada. Evet, Wyatt. Durma."

Kendimi desteklemem gerekiyor çünkü orgazmımın en uç noktasında olduğumu hissediyorum, göğsünü bırakıyorum ve ona ateşli bir şekilde vurmaya başlarken kalçasını kavıyorum. Bacaklarım onunkileri tokatlıyor, homurdanmalarım düzensizleşiyor ve parmaklarım klitorisinde fazla mesai yapıyor.

"Evet, evet, Wyatt. Oh Tanrım ... oh siktir . . ." Vücudu gerilir.

Nefesi kesiliyor.

Uzun ama yüksek bir iniltiyle sikime boşalıyor, kasılmalarıyla sikimi o kadar sıkıyor ki iki kez daha

pompalıyorum, sonra taşaklarım sıkılaşıyor ve içine boşalıyorum.

"Orospu çocuğu," diye haykırıyorum içime işleyen saf zevkten neredeyse bayılacakken.

Yuvarlanı
yor.
Sürükleyi
ci.

Öne doğru eğilip onu destek olarak kullandığımda dizlerimin bağı çözülüyor.

Nefesimi tutuyorum ve "Tanrım, Aubree" derken omzunu öpüyorum.

Yutkunuyor ve derin bir nefes veriyor. "Kendi kendine konuş."

Kıkırdıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Sensin bebeğim, bunu sen başlattın."

"Ve sen bitirdin."

Ondan ayrıldım ve onu kollarıma alıp üst kata, doğruca banyoya götürdüm ve tezgahın üzerine koydum.

Gıcırıyor ve bana yapıyor. "Soğuk," diyor.

Kıkırdarak, "Üzgünüm" diye cevap veriyorum.

Yavaşça kendini aşağıya bırakıyor ve iyi olduğunu anladığımda geri çekilip duşu açıyorum. Ona bakmak için döndüğümde kaşlarını kaldırdı ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Omuz silkiyorum. "Benimle duş almanı sağlamaya çalışıyorum." "Fırında yemek yok mu?"

"Kahretsin," diyorum gülerek. "Haklısın. Uh . . ." Etrafıma bakıp ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Durulan, ben de yemek için dinleyeyim. Ama beni seninle duşa girmeye zorlamaya çalışma."

Fikrini değiştirmesini bekleyerek onu inceliyorum, ama değiştirmeyince, "İyi, ama bana bir duş borçlusun" diyorum.

"Bunu göreceğiz," diye yanıtlıyor, sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Ağızına doğru inliyorum ama beni itiyor. "Odaklan Wyatt. Acıktım ve yemeği yakmana izin vermeyeceğim. Ne kadar iyi bir aşçı olduğunu görmem gerek."

Gülümseyerek, "İyi, ama tatlı olarak seni alıyorum." dedim.

"YANI . . .?" Peynirli makarna eriştelereimden bir ısırık daha almasını izleyerek soruyorum.

Bana baktı, çatalı ağzının ortasındaıdı ve "Ne olmuş yani?" dedi.

"Yemeğimi nasıl buldunuz?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ellerini kucağına koymadan önce çatalını yere bırakıyor. "Bu iyi."

"İyi mi?" Neredeyse bağıracaktım. "Aubree, ciddi olamazsın. Bu çok lezzetli." Bir erişteyi çatallıyorum ve ağzıma doğru çekiyorum, mozzarella da onunla birlikte uzuyor. "Şuna bir bak. Böyle bir esnemeyi her yerde bulamazsın. Bu, iş başındaki bir ustanın elinden çıkmış. Usta olan benim."

"Pek yemek yapmamdan ustalığa mı geçiyorsun? Bu oldukça büyük bir sıçrama."

"Bebeğim," dedim ona. "Hadi ama. Bu şey çok güzel."

Sırıtır ve çatalını eline alıyor. "Evet, çok güzel."

Masaya vurup bağırıyorum, "Biliyordum! Kahretsin, bak yılın kocası oldum."

"Vay canına," diyor. "Eğer iyi bir koca olmanın standartları buysa, oldukça düşükler."

"Bu konuda haklı olabilirsin. Buna harika bir koca olmak için bir basamak diyelim."

"Çok daha iyi."

"Harika bir eş olma yolunda nasıl bir sıçrama tahtası olabileceğini biliyor musun?" Soruyorum.

Gözleri kısıldı. "Sormaya bile korkuyorum. Seni tanıyorum, her gece oral seks gibi aptalca bir şey söyleyeceksin."

"Bebeğim, bu beklenen bir şey, standart."

"Rüyada görürsün."

Gülüyorum ve masayı hafifçe geriye itiyorum. "Bunu söylemeyecektim, ama biliyorsun, eğer bunu bir

ritüel, ben varım. Tamamen size kalmış." Gözlerini deviriyor. "Ben de kucağıma otur diyecektim."

"Vücudunu kendi kişisel oturma aygıtım olarak kullanmanın seninle ne ilgisi var?"

Kıkırdıyorum. "Üzerimde olmanı seviyorum. Yanımda olmanı seviyorum. Sana dokunmayı seviyorum. Seni hissetmek. Bu bir suç mu?"

Sandalyesinden kalkıp tabağını benimkinin yanına getirirken, "Sen öyle söyleyince, hayır," diyor. Sonra kucağıma oturuyor, ben de kolumu beline doluyor ve çenemi omzuna yaslıyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Çok. Ne kadar iyi bir eş." Omzunu öpüyorum ve sırtına doğru iç çekiyorum, tamamen memnun hissediyorum, sanki başından beri olması gereken buymuş gibi.

Ben ve o.

Çok doğru geliyor. Ve eğer onun değil de benim odamdaki fili ele almam gerekirse, onunla olan bu bağım Cadance'la olan bağımdan çok daha güçlü. O ilişkiye dönüp baktığımda, onun da bir basamak olduğunu düşünüyorum çünkü düğünümüzden bir gece önce beni terk etmeseydi, Almond Bay'e gelme baskısını asla hissetmezdim. Aubree'yi asla aramazdım. Ryland, Hattie ve özellikle de Mac ile yeniden bağlantı kuramazdım.

Bunu söylemekten utanıyorum ama Clarke öldüğünde iletişimde kalmak zordu. Acaba beni çiftliğin ortak sahibi yapmasının sebebi bu muydu?

"Hey, Aubree?"

"Hmm?" Gözlerimin içine bakmak için döndü.

"Cassidy ve Clarke'ın çiftliğin bir kısmını neden bana bıraktıklarını hiç düşündün mü?"

İçkisinden hızlıca bir yudum aldıktan sonra cevap veriyor: "İlk öğrendiğimde, her gün. Sürekli bunun benim için ne kadar büyük bir rahatsızlık olduğunu düşündüm ve neden böyle bir şey yaptıklarını tam olarak anlayamadım."

"Şimdi anladınız mı?" Ben soruyorum.

"Bir fikrim var."

"Neymiş o?" diye sordum.

"Kulağa biraz hastalıklı gelebilir ama bir yanımda bunu tam da bu durum için yaptıklarını düşünüyor; ikisine de bir şey oldu ve bizi birbirimize yakın tutmak istediler. Değişikliği Mac doğduktan sonra yaptıklarını biliyorum. Avukat Ryland ve bana söyledi, belki de aileleri bir arada tutmak için böyle bir girişimde bulunmuşlardır."

"Ben de az önce bunu düşünüyordum." "İtiraf etmekten utanıyorum ama çiftlik olmasaydı birbirimize bağlı kalacağımızı sanmıyorum." derken onu daha sıkı kavıyorum. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tanrım, ben tam bir pisliğim."

"Değilsin," diyor.

"Hayır, biraz öyleyim." Sandalyede arkama yaslanıyorum, suçluluk duygusu beni sarıyor. "Clarke ve ben hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. Yardıma ihtiyacımız olduğunda birbirimizin yanındaydık ama çok farklıydık. Ben kendimi kurgu dünyasına kaptırmıştım. Ben suç, cinayet ve gerilimle büyülenmişim, oysa onun saf altından bir yardım kalbi vardı ve hayatını bir insani yardımsever olarak hizmet ederek geçirmek istiyordu. Ben onunla gurur duyuyordum, o da benimle gurur duyuyordu ama bu kadarla kalıyordu. Cassidy'yi hamile bıraktığında planlarında bir değişiklik olduğunu biliyorum. Birlikte yaşamaya başladıktan sonra biraz daha uzaklaştı ve bunun nedeninin hedefleri ve sorumluluklarıyla mücadele etmesi olduğunu biliyorum. Ona yardım etmeliydim. Daha fazla yanında olmalıydım."

Aubree beni gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Bunu söylediğimde bana güven Wyatt. Kaybettiğin kardeşinle ilgili 'olurdu, olmalıydı, olabilirdi' oyununu oynamak seni hiçbir yere götürmez. Cassidy'yi kaybettikten sonra aylarca oynadım. Hala ara sıra oynuyorum ve bu beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Şu andaki düşüncelerinizle geçmişi değiştirmenizi bekleyemezsiniz. Kardeşinizi onurlandırmak için yapabileceğiniz en iyi şey, onun isteyeceğini düşündüğünüz şeyi yapmaktır. Eğer bu

kalmak anlamına geliyorsa

Rowley'lerle, Mac'le bağlantın varsa, yapacağın şey budur."

"Ama sonunda bağlantı kurmam için kendi bencilliğim gerekti. Clarke asla benim yaptığım gibi davranmazdı."

Aubree başımı kaldırıp başparmağını hafifçe yanağımda gezdirirken "Muhtemelen hayır," diyor. "Ama buraya nasıl geldiğin önemli olmamalı. Önemli olan burada olman ve irtibatı koparmayacağına söz vermiş olman, hatta ... şey"-sessizleşiyor-"tüm bunlar bittikten sonra bile."

Ve işte orada, odadaki ortak fil.

Çünkü bunun bir yıl için olduğunu söylemiştik, ama şimdi çıkıyoruz, tüm bunlar gerçekten ne anlama geliyor? Ben bir şey bilmiyorum ve eminim ki onun da hiçbir fikri yok. İkimiz de dezavantajlı durumdayız ve buradan nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Ama bildiğim bir şey var. Ondan hoşlanıyorum ve bir son düşünmek istemiyorum.

"Belki de öyle olması gerekmiyordur," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

Elimi kalçasına götürüyorum ve avucumu yumuşak tenine hafifçe sürüyorum. "Belki de hiçbir şeye zaman sınırı koymamalıyız. Ne bu evliliğe, ne de bu randevuya. Bir yıl içinde bitecek endişesinin baskısı olmadan bunu, kendimizi özgürce keşfedebilmemizi istiyorum." Avucumu kalçasına bastırıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Senden hoşlanıyorum Aubree, hem de çok ve bunu adil bir şekilde denemek istiyorum."

Elini göğsümden gezdirirken, "Bu hoşuma gider, Wyatt. Hem de çok."

"Güzel," diyorum boynunu öpmek için yaklaşırken, elim gömleğinin altına kayıyor. "Çünkü bağımlısı olmaya başlıyorum."

Kucağımda dönüyor ve bana sarılıyor, elimi göğsüne kadar kaydırmama izin verirken başı yana düşüyor ve boynuna tam erişim sağlıyor.

Evet, bağımlılık yapıyor.

Chapter Twenty-One

AUBREE

Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Bekle, yapmadığımı biliyorum.

Hiç bu kadar mutlu olmadığımı biliyorum. Bu kadar kaygısız. Bu kadar neşeli.

Yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum. Yüzümde memnun bir gülümsemeyle uyuyorum. Günlerimi önemli olduğumu, buraya ait olduğumu, gerçekten istendiğimi ve bir rahatsızlık olmadığımı hissederek geçiriyorum.

Ve hepsi Wyatt yüzünden.

Canoodle'da geçirdiğimiz son birkaç gün rüya gibiydi.

Her gün şehirde dolaşıp farklı restoranlar denedik. Put a Wing On It benim favorimdi - buffalo kanatları cennet gibiydi. Bazı patikalarda yürüyüş yaptık. Ormanın ortasında öpüştük, dalların hışırtısı ve cıvıldaayan kuşlar inlemelerimize karıştı. Hatta ikimiz de soğuktan çığlık atmadan önce patikalardan birindeki bir göle yaklaşık iki saniyeliğine çıplak daldık. Kulübede ateşin önünde film izlerken ve sıcak kakao içerken birbirimize sokulduk.

Kulübenin akla gelebilecek neredeyse her yüzeyinde seviştik, bazen iki kez. Ve geceleri bana sarılıp göğsüne yasladığında kendimi güvende ve ... sevilmiş hissettim.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Bu duyguyu asla kaybetmek istemiyorum.

Bu tüketen, ağırlıksız, coşkulu his.

Ama her güzel şeyin bir sonu olmalı, bu yüzden bavulumu fermuarını çekip merdivenlere doğru yuvarlıyorum.

Wyatt aşağıdan, "Onu orada bırak," diye bağıyor. "Ben alırım, bebeğim."

O çok düşünceli. Düşünceli.

Bir keresinde Matt ile bir seyahate çıktığımı hatırlıyorum ve bana valizimi taşımayı hiç teklif etmemişti. Bir erkeğin bana yardım etmesine ihtiyacım olduğundan değil, ama teklif güzeldi.

Wyatt yukarı çıkmaya başladığında ben de merdivenlerden aşağı iniyorum. Yarı yolda karşılaşıyoruz ve elini karnıma koyuyor. Eğiliyor ve beni öpüyor. Dudaklarımı ayırdığımda inliyor ve beni merdiven boşluğunun duvarına yaslıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve eli kıcımlı yumuşatıp beni daha sıkı kavrarken onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Dilimin onunkine karışmasına izin vererek öpüşmeyi derinleştiriyorum, sadece ben ve onun hissinde kayboluyorum.

"Siktir, bebeğim," diyor bir eli gömleğimin arkasından yukarı çıkarken. "Beni sertleştiriyorsun."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için elimi kot pantolonuna götürüyorum ve orada bir şişkinlikle karşılaşıyorum. Dudaklarına gülümseyerek sert kumaşın üzerinden onu okşuyorum.

"Aubree," diye inliyor hayal kırıklığı içinde ama beni durdurmuyor. "Bebeğim, zamanımız yok."

Ama var. Zamanımız olduğunu biliyorum. Telefonumu kontrol ettim.

Sadece doğru miktarda zamanımız var.

Elini elime alıyorum ve iç çamaşırı giymediğim taytımın altından geçiriyorum.

"Kahretsin," şimdiden ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde ağır bir şekilde nefes alıyor. İki parmağını klitorisim boyunca kaydırıyor ve sonra

içimde. "Tanrım, Aubree. Bu klitoris beni istiyor, değil mi?"

"Çok kötü," diyorum kalçalarımı elinin üzerinde sallarken. "Lütfen Wyatt."

Homurdanıyor ve sonra "Çabuk gelsen iyi olur." diyor. Beni döndürüyor ve merdivenlerden aşağıya indiriyor. Taytımı dizlerime kadar sıyrıyor, sonra kot pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum.

"Bugün ateşle oynuyorsun Aubree," diyor kendini okşadığını duyduğumda. "Ama lanet olsun, nasıl hayır diyebilirdim ki?" Bir ayağını üzerinde durduğu merdivenden yukarı kaldırıyor ve kıcımı havaya kaldırıp öyle sert bir şaplak atıyor ki inliyorum. Sakinleştirici bir şekilde, elini bana vurduğu yere sürtüyor ve "İyi misin?" diyor.

Başımı sallarken zevk içime işliyor. "Tekrar," diye cevap veriyorum. "İşte benim iyi kızım," diyor bana şaplak atmadan önce
Tekrar. Elinden aldığım zevkle tüm bedenimin sarsıldığını hissedebiliyorum.

"Daha fazla," diyorum ve neyse ki tekrar yapıyor. Ve tekrar.
Ve tekrar.

Klitorisimin bacaklarımın arasında zonkladığını hissedene kadar. "Wyatt, içime gir. Şimdi."

Tekrar desteklemeden önce eli sırtımı yumuşatıyor. Merdivenleri hâlâ iyi bir pozisyonda tutabilmem için bacaklarımı yeterince açıyor ve sikinin başını girişime getiriyor.

Her seferinde bir santim içime girerken, "Bebeğim çok tahrik oldu," diyor. "Tanrım, bu amcık." Daha fazla gidemeyene kadar gittikçe daha uzağa batıyor.

Ve birkaç saniye öyle kalıyor, beni daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim noktaya kadar geriyor.

İşte o zaman bana şaplak atıyor, beni o kadar korkutuyor ki sikinin etrafında kenetleniyorum.

"Siktir," diye uzatıyor. "Siktir, Aubree. Bebeğim." Homurdanıyor ve birkaç derin nefes alıyor. "Tanrım, çok hızlı boşalacağım." Ve sonra beni tekrar tokatlıyor, bir inilti ile bir kez daha sıkılmama neden oluyor.

"Wyatt." Başımı merdivenlere yaslıyorum, tüm bedenim aydınlanıyor, sallanıyor, daha fazlasını bekliyorum.

"Ne var bebeğim? Ne istiyorsun?"

"Beni becermen için," diyorum, vücudum uğulduyor.

"O zaman dayan," diyor içime o kadar sert giriyor ki yüzüm neredeyse merdivenlere çarpacak ama tam da ihtiyacım olan güç bu.

"Evet," diye inliyorum. "Aynen böyle."

Gözümün ucuyla merdiven boşluğunu kavradığını ve kalçalarını hızla içime pompalamaya başladığını görebiliyorum. Sanki ilk kez seks yapıyormuşuz da doyamıyormuş gibi, oysa gerçekte bu onun için normal.

Bu
ihtiyaç.

Bu dürtü.

İkimizin de orgazmını ararken aklını tamamen kaybetme hissi.

Beni tahrik ediyor.

Beni daha da ateşlendiriyor.

Ben daha fazla dayanamayana kadar vuruş üstüne vuruş yaparken beni uçurumun kenarına getiriyor.

"Aman Tanrım, Wyatt, oradayım, lütfen ..."

Benden çekiliyor ve ben hoşnutsuzluk içinde nefes alamadan, iri bedenini bacaklarımın arasına getiriyor ve sadece dilinin klitorisimi okşaması için beni açıyor. Etrafımızdaki her şeyin kararmasına neden olan hızlı hareketler.

Zevk çok fazla.

Orgazmım çok güçlü.

Dilinin her tarafına boşalırken kendimi onun adını haykırırken buluyorum, daha fazla dayanamayıp bacaklarımı birbirine sıkıştırana kadar beni kucaklamaya devam ederken içimden spazmlar fışkırıyor.

İpucunu anlayınca geri çekiliyor ve büyük sikini ağzıma getiriyor. Ağzımı açtığımda gözlerimiz birleşiyor ve kendini içeri daldırarak sikini boğazımın arkasına doğru itiyor.

"Lanet olsun, Aubree. Öğürdüğünü duymak istiyorum."

Tabanını kavriyorum, sertçe pompalıyorum ve sonra onu tekrar boğazımın arkasına getiriyorum, burada yüksek sesle öğürüyorum.

"Evet, bebeğim."

Tekrar yapıyorum, bu sefer biraz daha uzun kalmasına izin veriyorum.

"Oh lanet olsun. Bebeğim, boşalacağım." Onu hızla pompalıyorum, boğazımın arkasına getiriyorum, sonra ucunu sertçe emmeden önce dilimi sikinin alt tarafında gezdiriyorum. İşte o zaman tırabzanı kavriyor ve ağzıma boşalırken inliyor.

Tamamen bitene kadar emmeye devam ediyorum ve o da kendini bırakıyor.

Merdiven boşluğunun duvarına yaslanır, derin bir iç çeker ve sonra mırıldanır, "Tanrım, bu çok yoğundu."

Merdivenlerden inip tozluklarımı yukarı çekiyorum ve boynunu öpüyorum. "Ama mükemmeldi."

Beni kavrayıp öpmek için kendine çektiğinde uzaklaşmaya başlıyorum. "Çünkü sen mükemmelsin."

"SO . . . BALAYI NASILDI?" Hattie, o ve ben Rosa'nın Cantina'sına oturduğumuz anda Echo sordu. Şehre döndüğümü duyduklarında ikisi de yemek için buluşmak istedi, ben de onlarla öğle yemeğinde buluştum.

"Direkt konuya girmen hoşuma gitti," diyor Hattie. "Çünkü benim de bilmek istediğim buydu ve havadan sudan konuşmayı dört gözle beklemiyordum."

İkisinin arasına bakıyorum, hevesli yüzleri beni kıkırdatıyor. "Vay canına, çocuklar. Bunun özel olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Hayır," diyorlar ikisi de aynı anda.

"Kendini daha iyi hissetmen için dün gece Hayes'le ne yaptığımı anlatmamı ister misin?" Hattie sordu. "Bahçe hortumunu da içeriyordu."

"Tanrı aşkına, bunu kendine sakla." Utanıyorum. Küçük kız kardeşimin seks hayatını bilmeme gerek yok.

"Bize detay vermene gerek yok," diyor Echo. "Ama bilirsiniz, balayınızla ilgili genel bir izleniminizi duymak eğlenceli olurdu."

"Evet, ve eğer orada burada ayrıntılara girersen, buna üzölmeyeceğim." Hattie neredeyse sandalyesinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Yemeğimizi oturmada n önce sipariş ettiğimiz için biraz vaktimiz var, bu yüzden sandalyemde arkama yaslanıyorum ve "Mükemmeldi. Kulübesi, hakkında konuştuğunda hayal edebileceğim her şeydi. Gözlerden uzak, pitoresk, rahat. Kasaba çok şirindi ve oradaki insanlar çok nazikti. Arkadaşlarından birinin yeni bir bebeğı oldu, biz de onu ve kocasını ziyaret ettik. Çok tatlılardı. Zamanımızın ç o ğ u n u ya yürüyüş yaparak ya da bilirsiniz ... sadece takılarak geçirdik."

Hattie elini masaya koyar ve "Takılmak derken seks yapmayı kastediyorsun, değil mi?" der.

"Gerçekten, Hattie." Gözlerimi deviriyorum. "Şey ..." diyor, peşini bırakmadan.

"Aman Tanrım, evet. Muazzam miktarda seks yaptık."

Neşe içinde ellerini çırpıyor. "Oh bu harika. Ve seni tatmin etti mi?"

"Evet, hem de çok." diye mırıldanırken yanaklarım ısınıyor.

"Biliyordum." Hattie bir şeyi kanıtlamak istercesine parmağını masaya vuruyor. "En iyi seksi yapanlar her zaman tuhaf olanlardır ve Wyatt'ın yazdığı kitaplara bakılırsa, bahse girerim harika bir seks yapıyordur. Mesela ... ooo, bahse girerim seni sikerken boynunu tutuyordur."

Bunu nereden biliyor?

Yanaklarım daha da kızarıyor ve beni işaret ettiği için fark ediyor. "Aman Tanrım, haklıyım, değil mi?"

Çatal bıçak takımımı kaydırıp, "Ne burada ne de orada." diyorum.

"Vay canına." Yavaşça alkışlıyor. "Wyatt'a bir daha aynı gözle bakacağımı sanmıyorum. Aferin ona. Bekle, hayır, senin için iyi." Omzuma vurdu. "Senin adına sevindim. Dövülürken iyi bir boyun tutuşuna bayılırım. Wyatt boğazını kesip kanı kendini kurtarmak için kullanacakmış gibi şeyler mi söylüyor?"

"Ne?" Tısladım. "Hayır. Aman Tanrım, Hattie, bunu da nereden çıkardın?"

Omuz silkiyor. "Sadece ... yerler."

"Sen ve Hayes ne halt ediyorsunuz?"

Alay ediyor. "Ben sana bahçe hortumundan bahsederken sözümü kesmeseydin bilirdin."

Elimi kaldırdım. "Lütfen, beni bağışlayın."

Yine omuz silkiyor. "Sen kaybedersin." Sonra ayağa kalkıyor. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Ben yokken çok ilginç şeyler söyleme."

Kulak misafiri olmadığında, Echo bana dönüp "Eee... nasıldı gerçekten?" diye soruyor.

Eğildim ve fısıldadım, "Çok inanılmaz, Echo. O bana benden hoşlandığını söyledi, ben de ona ondan hoşlandığımı söyledim. İkimiz de bunun nereye gideceğini görmek istiyoruz ve sonra hiç çaba harcamadan oldu. Hiçbir şey garip değildi. Her şey doğruydı. Sanki bunca zamandır yapmamız gereken şey buymuş gibi. Ve aman Tanrım, ondan o kadar çok hoşlanıyorum ki... sınırdaki duygular gibi."

"Aşk gibi mi?" diye fısıldarken gözleri açılıyor.

Başımı sallıyorum ve ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. "Bunu söylediğime bile inanamıyorum ama evet, sanırım öyle. Onda farklı bir şeyler var, Echo. Ve ne düşündüğünü biliyorum-"

"Eminim düşünmüyorsundur," diyor gülümseyerek. "Bunun delilik olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, bunun harika olduğunu düşünüyorum." Elini benimkinin üzerine bastırıyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun Aubree ve onu buldun."

Duygularımın beni ele geçirdiğini hissederek başımı sallıyorum. "Evet, çok garip bir şekilde buldum."

Echo gülüyor. "Bunu söylemeyecektim, ama şimdi sen söylediğine göre, evet, sevecek birini bulmak için dolambaçlı bir yoldu, ama alışılmadık şeyleri severim."

"Ben de öyle." İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Tanrım, hayat ne kadar da çabuk değişti. Birkaç hafta önce bu noktada olacağımı, başlangıçta beni herkesten daha çok sinirlendiren bir adamla evliyken aşık olacağımı asla tahmin edemezdim."

"Evet, onu kayalıklardan aşağı atmak istediğini hatırlıyorum."

"Umutsuzca." Gülüyorum. "Fikrimi nasıl bu kadar çabuk değiştirebildi?"

"Çünkü o iyi bir adam ve sen de bunu fark etmene izin verdin."

Başımı salladım. "Haklısın. O çok iyi bir adam. Ağabeyimin yanında en iyisi o."

Tam o sırada Hattie ellerini birbirine sürterek bize doğru geliyor. "İyi bir şey kaçırdım mı?"

Echo'ya bakıyorum, o da gülümsüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum.

Hattie aramızda bir ileri bir geri bakıyor ve ofluyor. "Tamamen seks hakkında konuştunuz, değil mi?" Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Aubree, seks hayatlarımızı paylaşamıyorsak biz nasıl kız kardeşleriz?"

"Normal olanlar," diye cevap veriyorum. "Sağlıklı, normal olanlar."

"Çok sıkıcı," diye mırıldanıyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"HEY, SEN," diyor Wyatt, uzun ve sıcak bir duş aldıktan sonra çiftlik evine girerken. Çiftliğe döndüğümde

Öğle yemeğinden sonra Echo'nun ürün yelpazesini genişletebilmesi için arı evini bitirmesine yardım etmeye karar verdim ama bu hiç de kolay olmadı. Çok terledik ve kirlendik ve Ryland öğretmenle tanışma gecesine katılırken bu akşam Mac'e göz kulak olan Wyatt'ı kontrol etme zahmetine girmeden doğruca duşa girdim.

"Hey," diyorum ona doğru yürürken. Göğsüne doğru eğilerek ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve onu dudaklarından hafifçe öpüyorum. Kolları beni sarıyor ve tekrar öperek beni kendine yakın tutuyor.

"Bugün seni özledim," diyor bana bir öpücük daha vermeden önce.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Ben de seni özledim."

Kaşlarının soru sorarcasına kalkışını yakalayabileceğim kadar uzaklaşıyor. "Öyle mi yaptın? Böyle güzel şeyler söylediğine göre sana gerçekten bulaşmış olmalıyım."

Şakacı bir şekilde yan tarafını çimdikliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Sana güzel şeyler söylüyorum."

"Bu doğru. Bu sabah duşta bana sikimin ne kadar büyük olduğunu söylüyordun."

"Aman Tanrım, Wyatt," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden bakmadan önce.

"Odasında uyuyor."

"Bekle, ne?" diye sordum. "Mac çoktan yattı mı?"

Başını sallıyor. "Bana Mac fısıldayan diyebilirsiniz. Fıstık ezmesi ve jöleli erken bir akşam yemeğinden sonra, benim spesiyalitem, Twister'da kıcımlı tekmeledi ve sonra çok esnedi, ben de yatmak isteyip istemediğini sordum ve o da gönüllü oldu. Yani evet, yatıyor."

"Fıstık ezmesi ve reçelini Benadryl ile mi kapladın?"

Elleri sırtımdan yukarı kayıyor. "Sırlarımı asla söylemeyeceğim. Ama bilginiz olsun ve içinizi rahatlatmak için söylüyorum, hayır, ona ilaç vermedim." Kıkırdıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"Aç mısın? Sana bir sandviç yapabilirim."

Başımı salladım. "Hattie ve Echo ile geç bir öğle yemeği yedim. Pek aç değilim."

"Emin misin? Hemen bir tane hazırlayabilirim."

"Olumlu," diyorum elini tutup kanepeye götürürken ve onu yanıma çekerken.

"Sanırım nerede oturman gerektiğini biliyorsun," diyor kucağına bakarken.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Kardeşimin evinde olmaz. İçeri girdiğinde kanepesinde seviştığımızı düşünmesini istemem."

"Bekaretini kaybettiğini bilmemesinden mi korkuyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır Wyatt," diyorum o gülerken. "Sadece içeri girip beni kucağında görmesini istemiyorum."

"Hey, senden sadece kucağıma oturmanı istedim, kucaklamayı değil. Arada büyük fark var. Yine de, bana karşı olan doymak bilmez iştahın göz önüne alındığında, endişelerini anlayabiliyorum. Benim yanımdayken kendini kontrol edemiyorsun. Bu adil."

Yüz ifadem kızgınlığa dönüşüyor. "İnanılmaz derecede sinir bozucusun. Bunu biliyor musun?"

"Evet, bana neredeyse her gün söylüyorsun." Yakınıma eğiliyor ve burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Şimdi, kızlarla öğle yemeğin nasıldı?"

"Kızlar mı?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor. "Evet, kızlar. Onlara merdiven seksinden bahsettin mi? Çünkü hala düşünüyorum. Laurel'e anlattım. Etkilendiğini sanmıyorum, daha çok aşırı paylaşımdan rahatsız oldu ama birine söylemem gerekiyordu. Daha önce hiç merdivenlerde sevişmemiştim."

"Merdivenlerden bahsetmemiştim," diye cevap veriyorum. "Yazık. Çünkü bu çok ateşliydi, bebeğim. Ne yazık ki biz misafir evinde merdivenler var çünkü tekrar oynatırdım. Sanırım tekrar kulübeye inene kadar beklememiz gerekecek. Bu da beni bize sormak istediğim bir soruya getiriyor."

"O da ne?" diye sordum.

Elimi avucunun içine alıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Çok hızlı hareket etmiyorum ama bunu konuşmamız gerektiğini düşündüm,

mevcut yaşam koşullarımız göz önüne alındığında. Sizce başka bir konut düşünmeli miyiz?"

"Ne demek istiyorsun?" Ryland ön kapıdan içeri girdiğinde soruyorum, üzerinde haki bir şort, siyah bir polo ve saçları yapılı. Çiftlikte ve beyzbol sahasında rahat olmasına bu kadar alışmışken onu okul kıyafetleriyle görmek biraz komik.

"Hey," diyor ayakkabılarını çıkarıp ayakkabı kutusuna koyarken. "Mac nerede?"

"Uyuyor," diyor Wyatt. "Çok yorgundu, yatmak istediğini söyledi ve sonra yattı."

Ryland duraksıyor ve bana bakıyor. "Bu da ne, gerçekten böyle mi söyledi?"

Wyatt büyük bir gururla, "Evet," diye yanıtlıyor.

"Neden bunu bizimle yapmıyor?" Ryland bana soruyor. "Ne zaman yatmak zorunda kalsa böyle kavga çıkarıyor."

"Çünkü seni ezip geçebileceğini biliyor," diyor Wyatt. "Benimle değil, onun favorisiyle."

Ryland kanepenin karşısındaki sandalyeye otururken "Siktir git," diyor. "Ayrıca ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor Wyatt. "O çok eğlenceli biri." "Öyle," diyor Ryland uzun bir nefes verirken.

"Aç mısın?" Wyatt soruyor. "Sana fıstık ezmesi ve jöle yapabilirim."

Ryland elini savuştururcasına salladı. "Hayır, okulda yemek vardı. Tadı bayat makarna aldım. Böyle iyiyim." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor ve soruyor: "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz? İçeri girdiğimde ciddi görünüyordunuz."

Ryland'a bunun bir şey olmadığını söyleyemeden Wyatt, "Konut," diye cevap veriyor.

"Evet, ben de bunu düşünüyordum," diyor Ryland doğrulup öne doğru eğilirken ve kollarını kalçalarına dayarken. "İkiniz evlendiğinize göre, belki de misafirhane sizin için en iyi yer değildir diye düşünüyordum." O

elini yanağında gezdiriyor. "Mac'le beni kasabanın yakınlarına taşımayı düşünüyorum."

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Onu evinden mi çıkaracaksın?"

"Bilmiyorum," diyor, bu düşünce karşısında gerçekten acı çekmiş ve kafası karışmış görünüyor. "Şehre daha yakın olmak istiyorum. Yolculuk zor, özellikle de okul şehrin diğer ucunda olduğu için ve beyzbol antrenmanları ve bazı gece geç saatlere kadar çalıştığım için daha yakın olmak daha kolay olurdu. Bir de siz ikiniz varsınız. Kendi ailenizi kurarsanız ya da kurduğunuzda ne olacak? İkiniz de sonsuza kadar misafir evinde kalamazsınız. Daha fazla alana ihtiyacınız var, daha fazla alanı hak ediyorsunuz ve çalıştığınız yer burasıyken taşınmayacaksınız."

"Ama burası Mac'in evi," diyorum. "Ayrıca, biz hâlâ yeniyiz. Ne olacağını asla bilemezsiniz."

"Uh, ne?" Wyatt sözlerim hakkında düşünmemi sağlayarak soruyor. "Şimdiden boşanmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum ne dediğimi fark ederek. "Öyle demek istemedim. Ben sadece ..." Başka aptalca bir şey söylemeden önce derin bir nefes almak için duraklıyorum. "Bu işte Mac için varız. Ve eğer bu kocamla bir misafir evini paylaşmam anlamına geliyorsa, öyle olsun. Onun rahat etmesini istiyorum."

"Yeni bir başlangıçla rahatlayacağını düşünmüyor musun?" Ryland soruyor. "Bunu bir süredir düşünüyorum Aubree, siz daha evlenmeden önce. Mac sıkışmış gibi hissediyor, anlıyor musun? Her gününü yaşıyor ama başarılı olup olmadığını bilmiyorum. Bazen burada olmak onun için çok mu üzücü diye merak ediyorum. Odama girmeyi sevmiyor. Ona annesini çok fazla hatırlattığını söyledi. Cassidy'nin onu sürekli ittiği lastik salıncağa yaklaşmıyor. Badem Dükkanı'na gitmekten nefret ediyor. Bence etrafını saran çok fazla şey ona kaybettiklerini hatırlatıyor. Cassidy'yi unutmasını istemiyorum ama Mac'in annesini nasıl kaybettiği konusunda düşünmesi gereken bir şey var. Onun her geçen gün daha da hastalanmasını izledi. Mac'in bu evle ilgili en son anıları

annem vefat etti. Her gün bunu yaşamak zorunda kalmasının onun için adil olduğunu düşünmüyorum."

Wyatt kolunu omuzlarıma atarken ona yaslanıyorum. "Sanırım bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sadece buranın bildiği tek ev olduğunu, dolayısıyla burada kalmak istemeyeceğini düşünmüştüm ama evet, haklı olabilirsin. Eskiden her zaman yaptığı şeyleri artık yapmıyor."

Ryland başını sallıyor. "Kasabada, Bay Breeze Drive'daki parkın karşısında Viktorya döneminden kalma bir ev var, ona bakıyordum. Üç yatak odası, iki banyosu var. Mac için bir oyun evi için büyük bir arka bahçesi var. Bu onun için yeni bir başlangıç olabilir ve Mac'e neşe veren şeyleri yeni eve taşıyabiliriz. Perdeler, resimler ve bazı mobilyalar gibi şeyler." Omuz silkiyor. "Bence buna ihtiyacı var. Mutlu göründüğünü biliyorum ama onu uyuttuğumda gözlerindeki hüznü görebiliyorum ve sanırım uyumak konusunda bana bu kadar zorluk çıkarmasının nedenlerinden biri de bu. Rüya durumuna geçmek istediğini sanmıyorum. Sanırım rüyasında hep Cassidy'yi görüyor." Ryland'ın boğazı düğümleniyor, bu da benim boğazımı daraltıyor. Tekrar bana baktığında, gözleri sulanmış bir halde, "Çiftlik evini alıp kendinin yapar mısın ve belki de Mac için yeniden eğlenceli bir yer haline getirirsin?" diyor.

Böyle sorduğunda . . .

"Evet," diyorum, Wyatt'a danışmayı bile unutarak. "Bana satmak ister misin?"

Ryland başını sallıyor. "Buraya taşınmadan önce evimi sattığımdan beri epey birikmiş param var. Ayrıca Cassidy ve Clarke'tan kalan hayat sigortası poliçem de var. Mac'e yetecek kadar var. Ben sadece Cassidy'nin çok sevdiği bu eve iyi bakılacağından emin olmak istiyorum."

"Olacak," diye söz veriyorum ona. "İşe yeniden neşe katacağımdan emin olabilirsiniz."

"Söz veriyoruz," diyor Wyatt, odanın enerjisini hissederek ve ona daha çok aşık olmamı sağlayarak.

"Teşekkür ederim." Ryland uzun bir nefes verir. "Tamam, lanet olsun, bu çok ağırdı. Sanırım bir duş alıp yatacağım. Ev işlerinin nasıl gittiğini sana haber veririm. Mac'i oraya götürmek ve önce hoşlandığından emin olmak, onu hissetmek ve ne diyeceğini görmek istiyorum. Ama bu konuşma için teşekkürler. Bana çok ağır geldi."

"Elbette," diyorum ayağa kalkarken ve Wyatt da ayağa kalkıyor. "Bizimle her konuda konuşmaktan çekinmeyin. Orada durmasına izin vermeyin."

"Düğünü atlatmak için bekliyordum. Merak etme, bunu çok uzun süre tutamam. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var." İkimizin arasına baktı. "Umarım kulübede iyi vakit geçirmişsinizdir." Bize yumuşak bir gülümseme sunuyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Ben de bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul ediyorum ve ön kapıdan çıkıp Wyatt'ın kapıyı kilitlediği misafir evine gidiyoruz ve ikimiz de rahat bir sessizlik içinde yatmaya hazırlanıyoruz. Ara sıra eli sırtımda, kalçamda ya da kürek kemiklerimde geziniyor. Hâlâ yanımda olduğunu bilmem için oraya buraya hafif dokunuşlar yapıyor.

Yerleştikten sonra ben yatağa giriyorum, o kapıyı bir kez daha kontrol ediyor ve arkamdan içeri giriyor. Ama şimdi beni sıcak bedenine çekişinde hiçbir çekingenlik yok.

"Ne zaman gömleği giymeyi bırakıp yatağa çıplak geleceksin?" diye soruyor, eli gömleğimde geziniyor.

"Yatağa çıplak girmeye başladığında," diye cevap veriyorum ona doğru dönerken.

"Bebğim, söyle ve bu boxer külotlar gitsin."

Yumuşakça gülümsüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Hey, biraz konuşabilir miyiz?"

"Dilimi bacaklarının arasına daldırmadan önce mi demek istiyorsun? Sanırım öyle."

Düşüncesi bile yanaklarımı ısıtıyor ama odaklanmaya devam ediyorum. "Oradaki konuşma hakkında, bize inanmıyormuşum gibi konuşmak istememiştim."

"Hiçbir şey açıklamana gerek yok" diyor.

Parmaklarım kısa göğüs kıllarının üzerinde dans ederken "Ama biliyorum," diyorum. "Hâlâ birlikte büyüdüğüm bazı olumsuzluklardan kurtulmaya ve aramızdaki bu karşı konulmaz duyguları kabullenmeye çalışıyorum. Ne yazık ki, ben alışkanlıkların yarattığıym, bu yüzden hayatımda yeni olan her şeyi kabul etmek bazen zor oluyor. Senden gerçekten hoşlandığımı bilmeni istiyorum Wyatt. Eğer sen de benimle aynı evi paylaşmak istersen ben de seninle aynı evi paylaşmak isterim ve aramızdaki bağa inanıyorum."

"Bunu takdir ediyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, Aubree. Bu yüzden aksini asla sorgulama. Seninle birlikte olmak istiyorum ve eğer bu misafir evinde birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, sorun değil. Eğer çiftlik evine taşınırsak, bu da harika olur. Ben sadece seninle olmak istiyorum."

"Aynen," diyorum. "Seninle olmak istiyorum."

Çünkü sana aşık oluyorum.

Çünkü sen yanımda olmadan bu dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal bile edemiyorum.

Çünkü sen hayatıma renk, ciğerlerime hava getirdin ve ben bunu kaybetmek istemiyorum.

"Güzel," diyor beni sırtüstü yatırıp gömleğimi başımdan yukarı çekip odanın diğer ucuna fırlatırken. İri bedenini bacaklarımın arasına getiriyor, onları ayırıyor, sonra karnımdan aşağıya doğru öpüyor, amıma ulaşana kadar gözlerini benden ayırmıyor. İşte o zaman yatağın üzerine düz bir şekilde yerleşiyor, beni açıyor ve klitorisimi okşuyor.

Yastığa doğru iç çekiyorum, bu adam ve bu an için minnettirim. Hayatımdaki bu değişim için.

İhtiyacım olan
tek şey bu. O ve
ben.

Sadece ikimiz.

"BİR NOKTAYI KAÇIRDIN," diyor Wyatt, Almond Bay'in tahtalarla kaplı kaldırımında el ele yürürken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Boynumu işaret ediyor. "Gün gibi ortada, bir ısırık izi."

Elimi boynuma götürüyorum. "Aman Tanrım, ciddi mi?"

İçten bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Hayır, ama daha utanmış görünebilir misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu hiç komik değil Wyatt. Ve ben utanmıyorum. Sadece saygılıyım. Cinsel faaliyetlerimizi başkalarının yüzüne vurmak hiç hoş değil."

"Bazıları bunun aslında tavsiye edildiğini söyleyebilir." "Kimse öyle demiyor."

Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Evet. Bence çok tavsiye edilir. Isırık izlerini gösterirseniz, iki şeyi başarmış olursunuz. İnsanların senin alındığını bilmesini sağlar ve onlara tamamen tatmin olduğunu gösterir."

"Parmağımdaki yüzüğün kaçırıldığım konusunda onlara ipucu verdiğine eminim. Isırık izi de muhtemelen beni bir fahişe olarak gösterebilir."

"Siktir et şu eski retoriği. Bir ısırık izi yeni kocanızla iyi vakit geçirdiğinizi gösterir."

Ona bakıyorum ve bana attığı sırtış karşısında neredeyse iç geçiriyorum.

Bu adam.

Nasıl oldu da bu hale geldi?

Sadece onu gördüğüm için iç çektiğim yerde mi?

Onun ısırık iziyle dolaşacak kadar rahat olduğum bir yerde mi?

Çiftlikte çalışmayı bırakıp tüm günümü onunla takılarak, şakalaşarak geçirmekten başka bir şey istemediğim yerde mi? Cassidy'nin evine taşınmanın kendi taze ve harika başlangıcımız gibi olacağını bildiğim yer.

Birkaç hafta önce böyle değildi, ama içime o kadar çok güven ve rahatlık aşıladı ki, hayata bakış açımı tamamen değiştirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sana bir şey düşündüğümü düşündüren nedir?"

"Gözlerinde o uzak bakış var, sanki

Bir şey düşünüyorum. Nedir o?"

Öğle yemeği ve Wyatt'ın canı çektiği için ayı pençesi yemek üzere The Cliffs'e doğru yola çıkıyoruz. "Hiçbir şey" diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi? Birbirimize yaptığımız onca şeyden sonra benden saklanacak mısın? Bebeğim, ifşa olmakta sorun yok."

"Senin önünde çıplak olmak, sana ham duygularımı göstermekten çok daha farklı. Biri kolay, diğeri değil."

"Bana karşı duygusal mı hissediyorsun?" diye soruyor, ama kendi

Normal alaycı bir tonda.

"Duygusal değil," diyorum. "Sadece ..." The Cliffs'e vardığımızda omuz silkiyorum ve o da bana kapıyı açıyor. "Bilmiyorum-"

"Wyatt, işte buradasın."

Wyatt tam arkamdaki kapı aralığında duruyor ve ben başımı kaldırdığımda güzel bir sarışının önümüzde durduğunu görüyorum. Kıvrımlı vücudu, çarpıcı gözleri, zarif saçları ve ince bacaklarıyla benim tam zıttım. Yanında kızıl saçlı, kısa boylu, hırçın dudaklı, birinin hayatını cehenneme çevirmeye hazır olduğunu belli eden bir alaycılıkla konuşan bir adam var.

"Cadance," diyor Wyatt şaşkınlıkla. "Sen ve Wallace burada ne yapıyorsunuz?"

Wallace mı?

Bu Wallace mı?

Wyatt'ın kuzeni mi?

Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Yakın bile değiller. Her nasılsa, Wyatt daha iyi genlere sahip.

Kadına tekrar bakıyorum ve işte o zaman adı aklıma geliyor.

Bekle, Cadance, Fallon'un bahsettiği kız bu muydu?

Wallace öne çıkıyor ve "Oh, kasabaya yeni geldim, evlendiğinizi duydum, Cadance ile nişanınız yeni bozulduğu için bu çok ilginç" diyor.

Umm . . . ne?

Bu doğru olamaz. Bu Wyatt'ın bana söyleyeceği bir şeydi.

Tam ona neler olduğunu soracaktım ki Wyatt doğruldu ve "Burada olmaz" dedi. Sonra restorandan dışarı çıktı ve Wallace ile Cadance da onu takip etti. Kafam karışmış ve ne yapacağımı bilemez bir halde ben de peşinden gidiyorum, ta ki The Cliffs'in otoparkına varana kadar, Wyatt dönüp Cadance ve Wallace'a bakana kadar.

"Wyatt," diye soruyorum, sesimin titrediğini hissederek. "Neler oluyor?"

Wallace elini uzatırken, "Sen onun yeni gelini olmalısın," diyor. "Ben Wallace."

Eline bakıyorum, sonra tekrar Wallace'a dönüyorum. "Wyatt ... burada ne yapıyorlar?"

Wallace sarsılmamış elini tekrar cebine sokarak, "Bu evliliğin saçmalık olduğunu söylemek için buradayız. Gerçi konuştuğumuz herkes gerilim yazarı hakkında büyük bir fikre sahip gibi görünüyor, kasabanın sevgilisine ne kadar aşık olduğunu söylüyor." Wallace beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Buna inanmıyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeden, neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını tahmin ediyorum."

"Wallace, onu rahat bırak," diyor Wyatt.

Cadance o anda Wyatt'a yaklaşıyor ve elini onun göğsüne koyuyor. Gözlerim bu dokunuşa odaklanıyor ve aynı anda hem onu koparıp atmaya hem de içimden geçen hızlı duygular yüzünden kasmaya hazırım.

"Wyatt, seni incittiğimi biliyorum ama onunla evlenmenin ... hepimiz bunun bir intikam evliliği olduğunu biliyoruz. Bu konuda ciddi olamazsın."

Bir adım geri atarken hakaret içimi parçalıyor. "Onunla evlenmek" derken neyi kastediyor? Wyatt'la evlenme olasılığımın bu kadar uzak görünmesini gerektirecek ne sorunum var?

Elbette, onun kadar iyi toparlanmış olmayabilirim.

Saçlarım da o kadar düzgün değil.

Vücudum o kadar kıvrımlı değil.

Ama . . . ama . . .

Babamın sesi aklıma geliyor. Asla bir işe yaramayacaksın. Zamanımı boşa harcıyorsun.

Saçına bir şey yapabilir misin? Boğulmuş bir fareye benziyorsun.

Biri seni çekici bulursa çok şaşırım.

Geri adım atarken dudağımın kenarını ısıyorum, en kişisel güvensizliklerim beni ele geçiriyor, ciğerlerim sıkışıyor, boğazım daralıyor ve kendimden en derin nefretim yükseliyor.

"Ben ciddiym," diyor Wyatt, Cadance'ı uzaklaştırıp benimle göz teması kurarak. "Aubree, onları dinleme."

"Onları dinleme mi?" Bir adım daha geri çekilirken soruyorum.

"Kimi dinlemeliyim? Seni mi?"

"Ben olsam yapmazdım," diyor Wallace. "Seni sadece istediğini elde etmek için kullanıyor. İki ay önce Cadance'la evlenmeye hazırlandığını biliyor muydun? Evlenmemesinin tek nedeni Cadance'ın o sırada ona güvenemeyeceğini düşünmesiydi."

"Ne?" Wyatt, Cadance'a doğru bakarak, "Beni bu yüzden mi terk ettin?" diyor. "Beni bu yüzden mi terk ettin?"

Endişe ve belirsizlik midemi bulandırıyor. Cadance, "Bütün hafta boyunca bir var bir yoktun," diyor.

"Ne zaman seninle evliliğimiz, geleceğimiz ve geçmişin hakkında konuşmaya çalışsam, beni asla derin olmayan cevaplarla geçıştirdin. Asla sadede gelmedin. Her konuda lafı dolandırdın. Seni tanımıyormuşum gibi hissederken sana nasıl güvenebilirdim ki?"

Ve bu çok gerçekçi geliyor çünkü bana yaptığı şey buydu. Benim için gerçek cevapların etrafında gelişigüzel dolaştı. Yüzeysel davrandı, bana asla tam benliğini vermedi, bu yüzden Cadance'ı bilmiyordum. Daha iki ay önce nişanlandığı kişiyi. Ne oluyor lan? Ayrılmalarının üzerinden sadece haftalar geçmişken geçmişin geçmişte kalabileceğini nasıl düşündü?

Ona duygularımı, geçmişimi anlatmamı istiyor ama aynı saygıyla karşılık vermek istemiyor mu? Bunun yerine, şehirde bu konuda yüzleşmek zorunda kalıyorum ve bu da beni hayal edebileceğimden çok daha kötü hissettiriyor.

"Bu saçmalık" diyor, onunla tartışarak. Ama neden? Neden tartışıyor? Hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiği için mi? Yani, hissetmek zorunda, değil mi? İki ay önce bu kadınla evlenecekti.

İki lanet ay.

Bu demek oluyor ki. Almond Bay'e geldiğinde kalp kırıklığını yeni atlatmıştı. Bunu hiç göstermedi. Bu konuda hiç konuşmadı.

"Seninle her zaman konuştum," diyor Wyatt. "Sana her şeyi anlattım."

En azından biriyle konuşmuştu.

"Yüzeysel bir şeydi Wyatt."

"Lanet olsun," diyor, öfkesi daha önce hiç görmediğim bir şey.

"O zaman neden benim için savaşmadın?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Çünkü düğünümüzden önceki gece beni terk ettin," diye neredeyse bağırıyor. "Bana aşık olmadığını söylemiştin. Güven hakkında hiçbir şey söylemedin. Benimle aynı duyguları paylaşmayan birinin peşinden neden gideyim ki?"

Yani ona aşıktı. Belki hala öyledir.

Yüzündeki öfkeden ve boynundaki çıkıntılı damarlardan hâlâ aşık olduğunu tahmin ediyorum ki bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor.

İnanılmaz

aptalca.

İnanılmaz aptal.

İnanılmaz

derecede saf.

İşte buradayım, Wallace'ın deyimiyle beni kullanan bir adama aşık oluyorum. Elbette, benden hoşlandığını söyledi ve bana çok iyi davrandı, ama büyük şemada, bu ne

Tüm bu durum, onun beni kullanmasıydı ve sanırım ..
Ben onu kullanıyorum.

Duyguların asla işin içine girmemesi gerekiyordu ve ben buna izin verdim.

Kalbimi almasına izin verdim.

Elinde dikkatsizce tutmasına izin verdim.

Ve şu anda, sevdiği kadına bakan sevdiğim adama bakarken ... tek düşünebildiğim, bunun gerçekte olduğundan daha fazlası olabileceğini düşündüğüm için ne kadar aptal olduğum.

"Seni seviyordum Wyatt. Sadece korkuyordum."

Wyatt tüm bunlarla ne yapacağını düşünürken elini saçlarının arasından geçiriyor. Onun işini kolaylaştıracağım çünkü bu işe hiç bulaşmamalıydım. Bütün bu fikir aptalcaydı.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşıyla onlardan uzaklaşıp Badem Dükkânı'na doğru yöneldim.

Wyatt'ın "Aubree, bekle" diye seslendiğini duyduğumda otoparktan çıkmak üzereydim.

Ama yapmıyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Ondan, bundan uzaklaşmalıyım. Kalbimi bir iplikle bir arada tutacak herhangi bir şey.

Tam caddenin karşısına geçmek üzereydim ki elim geri çekildi ve Wyatt'a doğru dönerek göğsüne çarptım.

"Aubree, gitme."

Ona bakacak kadar kendimi itiyorum. Ve bu kadar huzur bulduğum adamın gözlerine bakarken, neredeyse bir parçamın koptuğunu hissediyorum. Çünkü beni bu şekilde incitmesini hiç beklemiyordum.

Derin bir nefes alarak, "Wyatt, bence benimle konuşmayı düşünmeden önce onunla olan sorunlarını çözmen en iyisi," diyorum.

"Aubree, çözülecek bir şey yok."

Ondan uzaklaşıyorum ve diyorum ki, "Var. Verdiğin tepkiden belli. Belki de bana ondan, hislerinden, neredeyse evlenmek üzere olduğundan bahsetseydin

daha fazla anlayış ve empatiye dokunabilirim ama şu anda sana bakamıyorum bile."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni tekrar yakalıyor. "Aubree, bunu bilerek yapıyorlar. Buraya durumu manipüle etmek için geldiler. Onlara izin veremeyiz."

"Biz mi?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum. "Bana kalırsa aramızda biz diye bir şey yok."

"Aubree, yapma," diyor, gözleri yalvarıyor. "Lütfen çekip gitme. Bırak bunu ben çözeyim."

"Bunu bensiz, kendi zamanınızda halledin." Ve böylece ondan hızla uzaklaşıp caddenin karşısındaki Badem Dükkânı'na doğru koşmaya başladım.

Geriye bakmaya zahmet etmiyorum. Bakamıyorum.

Parçalanmama dakikalar kalmışken olmaz. Bunun yerine, tepemdeki zil çalarken doğruca mağazaya giriyorum. Neyse ki dükkânda kimse yoktu çünkü Hattie'yle göz göze geldiğimde gözyaşlarına boğuldum.

Chapter Twenty-Two

KARDEŞLER

Hattie: Okul biter bitmez benimle çiftlik evinde buluş. Hayes Mac'i alıp bizim eve götürecek. Bu Aubree, bize ihtiyacı var.

Ryland: Bekle. . . ne? Neler oluyor?

Hattie: Pek bir şey anlayamadım. Hiçbir şey söylemedi. Ama Badem Dükkanı'na geldi ve gözyaşlarına boğuldu. Dükkanda beni koruyacak birini bulana kadar dairede, yatağın üzerinde.

Ryland: Wyatt'a bir şey mi oldu?

Hattie: Benim tahminim de bu. Ethel'e mesaj atıp bir şey duyup duymadığını sordum. Cliffs'te bazı gariplikler olduğunu ama hikayenin tamamını bilmediğini söyledi.

Ryland: Eğer ona zarar verdiyse, ölü bir adamdır.

Onu nasıl incitebilir ki? Daha yeni evlendiler.

Ryland: Bilmiyorum ama Rowley'lere bulaşmaması gerektiğini çabucak öğrenecektir.

Hattie: Pekala, siz bu kadar kızmadan önce, önce Aubree'ye odaklanalım. Wyatt'ı kovalamana izin veremeyiz. Olmaz.

Şiddetten uzak durmanızı sağlayan bir işiniz ve size bağlı dört yaşında bir çocuğunuz olduğunda.

Ryland: O zaman Hayes'in ilgilenmesini sağlayacağım.

Hattie: Bu konuda ona güvenebileceğini düşünmene sevindim çünkü o bunu halledecektir ama dediğim gibi, önce neler olup bittiğini anlayalım.

Ryland: Okul biter bitmez buradan gideceğim. Gerçekten ağlıyor muydu?

Hattie: Kontrolsüzce. Onu hiç böyle görmemiştim. Aslında beni korkutuyor.

Ryland: Aubree ağlamaz. Wyatt'ı gördün mü?

Hattie: Pencereden dışarı baktım ama ondan bir iz göremedim. Bu Aubree'yi yukarı yerleştirdikten sonraydı, o yüzden gitmiş olabilir.

Ryland: Ona mesaj atmalı mıyım?

Hattie: Hayır. Önce Aubree'den haber almalıyız.

Ryland: Haklısın.

Hattie: Sakin olmaya çalış. Birazdan görüşürüz.

Ryland: Eğer ona zarar verirse.. ..bir daha bu kasabaya adımını atamaz.

Hattie: Anlaştık.

Chapter Twenty-Three

WYATT

Sikeyim.

SIKTIR!

Yavaşça yoldan uzaklaşırken elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, Aubree Almond Store'da kayboluyor. Tekrar peşinden mi gideyim?

Onun isteklerine uyacak mıyım?

O kadar çelişkideyim ki felç olmuş gibi hissediyorum.

Düşünce ve harekette felçli.

Buna hazırlıklı değildim ve olmalıydım da. Wallace'ın kasabaya gelip her şeyi mahvetmeye çalışacağını bilmeliydim ve bunu da harika bir şekilde yaptı. Cadance'ı da yanında getireceğini milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim.

"Onun çekip gitmesini umursuyormuş gibi görünüyorsun," diyor Wallace. Onu park yerinin kenarında, kollarını kavuşturmuş halde bulmak için dönüyorum.

Ona doğru hücum ederken içimde bir şeyler dönüyor. Onu gömleğinden tutup cipime doğru itmeden hemen önce gözlerinden korku geçti.

"Seni orospu çocuğu," diyorum. "Mutlu olmama izin veremezdin, değil mi? Buraya gelip her şeyi mahvetmek zorundaydın çünkü hayatından o kadar mutsuzsun ki." Onu tekrar arabaya çarptım ve hırıltı çıkarmasına neden oldum.

Cadance omzumu çekerek, "Wyatt, onu yere bırak," diyor.

Ona doğru dönüyorum, öfkemdeki gazabın her seferinde bir kat daha açıldığını hissediyorum. "Ve sen, buraya gelip beni senin yüzünden değil de benim yüzümden terk etmişsin gibi davranmaya çalışıyorsun. Sen nasıl bir pisliksin ki benim kafamı böyle karıştırmaya çalışıyorsun?"

"Denemiyorum-"

"Sen değilsin amına koyayım." Ona doğru dönerken Wallace'ı serbest bırakıyorum. "Bana aşık olmadığını söylemiştin. Hem de yüzüme karşı söyledin. Güven sorunu olsaydı, neden beni sevmediğini söyleyesin ki? Sadece beni incitmek için mi? Her iki şekilde de, bunu duymak istemiyorum. Seni görmek bile istemiyorum. Ben hayatıma devam ettim."

"Oh lütfen," diyor Wallace. "İkimiz de o kasaba hödüğüyle evlenmenin tek nedeninin kulübeyi istemen olduğunu biliyoruz."

Kasaba hödüğü mü?

Ne dedi o?

Yumruğumu geri çekip sonuna kadar kaldırıyorum ve tam Cadance beni kavrayıp kuzenimin ağzındaki dişleri kırmama engel olurken ileri doğru göndermeye başlıyorum.

"Yapma," diye neredeyse bağılıyor. "Suç duyurusunda bulunacak, bunu sen de biliyorsun."

"Neden umursuyorsun ki?" Ona soruyorum. "Beni umursamıyorsun. Umurunda olsaydım buraya gelmezdin." Wallace'a dönüp, "Ona bir daha öyle dersin, yumruğumu boğazında bulursun. Aubree kasaba hödüğünden başka bir şey değil. O benim karım. Sevdiğim kadın."

"Siktir git," der Wallace. "Onu sevmiyorsun."

"İstiyorum," diyorum daha dik durarak. "Ve bunu ondan başka kimseye kanıtlamak zorunda değilim."

Arkamı dönüyorum ama Cadance beni tutuyor. "Wyatt, sence de konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Hayır," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"En azından benimle konuşmadan çekip gidemezsin."

"Yapabilirim," diye cevap veriyorum. "Ve bunu gerçekten kafamda çözmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum." Ona doğru dönüyorum, iliklerime kadar böyle hissettiğimi biliyorum. "Beni terk ederek bana bir iyilik yaptın," diyorum. "Çünkü bunu yapmasaydın, şu anda sevgisiz bir evliliğin içinde olabilirdim. Çünkü o gece ne kadar yıkılmış olsam da, Aubree'yle tanıştıktan sonra sana karşı hissettiklerimin Aubree'ye karşı hissettiklerimin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum. Aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. O gece için, beni mahvettiğin için teşekkür ederim, çünkü sen olmasaydın gerçek mutluluğu asla tadamazdım."

"Wyatt," diye fısıldıyor, sersemlemiş ve aşağılanmış bir halde.

Ama umurumda değil. Söylediklerim doğrudu ve geri almayacağım.

Wallace'a döndüm ve "Evliliğimden ve benden uzak dur, yoksa uzaklaştırma emri çıkarttırırım" dedim.

Onlardan uzaklaşıp koşarak caddeyi geçip Badem Dükkânı'nın önüne geliyorum. Hattie arka odadan çıkarken kapıyı açıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefretle kısıldı.

Hiç şaşırmadım.

"Nerede o, Hattie?"

Hattie kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne yaptın sen?"

"Lütfen Hattie, onunla konuşabilir miyim?"

"Kız kardeşimin ağlamadığının farkındasın, değil mi? Bu onun yaptığı bir şey değil, bu yüzden onu gözyaşları içinde görmek, berbat ettiğin anlamına gelir ve ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Ağlıyor mu?" Midemin bulandığını hissederek soruyorum.

"Evet, ağlıyor. Şimdi bana ne yaptığını söyle."

Yoluma çıkan bekçi köpeğini ikna etmeye çalışarak derin bir iç çektim. "Hattie, lütfen izin ver onu kontrol edeyim ve onunla aramızdaki meseleyi halledeyim. Onu korumanı takdir ediyorum ama onunla kendim konuşmalıyım."

Hattie dudaklarını büzdü, düşünüyordu, sonra Tanrı'nın lütfuyla, "Arka tarafta, merdivenlerden yukarı daireye çıkın," dedi. Arka tarafa doğru ilerliyorum ama kapıyı geçmeden beni durduruyor. "Ryland onu incittiğinin farkında, Hayes de öyle. Kendine dikkat et Wyatt."

Ve böylece kenara çekildi, ben de onu geçip merdivenlerden kapalı bir kapıya doğru ilerledim. Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kendimi eğik tavanlı ve duvara yaslanmış bir kraliçe yatağı olan küçük bir daireye benzeyen bir yere bırakıyorum. Gözlerim yatağa kıvrılmış, sırtı bana dönük olan Aubree'ye takılmadan önce fark ettiğim tek şey bu.

Kapıyı arkamdan kapatırken midem bulanıyor.

"Aubree," diyorum sessizce ve sırtının kaskatı kesilmesini izliyorum. Kısık bir sesle, "Git buradan Wyatt," diyor.

Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Odaya girdim ve yatağın kenarına oturdum.

"Git dedim Wyatt." Burnunu çekiyor ve sanki içimdeki her şey paramparça oluyor çünkü o gözyaşlarına ben sebep oldum. Ona asla yapmayacağımı söylediğimde onu inciten bendim.

Onun dayanağı, tesellisi olmam gerekirken buradayım ve onu incitiyorum.

"Aubree, bebeğim, lütfen konuşabilir miyiz?" "Biraz geç değil mi sence de?" Evet, bunu hak ettim.

Ona ulaşmanın gerçekten zor olacağını biliyorum ama en

azından denemek zorundayım.

"Özür dilerim," diyorum.

Yataktan kalkıyor ve benden uzaklaşıyor. Dizlerini göğsüne çekiyor ve bana bakarken bacaklarını sıkıca tutuyor. Kırmızı gözler, gözyaşı lekeli yanaklar ve incinmiş bir ifadeyle karşılaşıyorum.

İçim içimi yiyor.

"Neden üzgünsün?" diye sorar. "Beni incittiğin için mi? Bana Cadance hakkındaki gerçeği söylemediğin için mi? Yalan söylediğin için mi? Yoksa yakalandığın için mi üzgünsün?"

"Seni incittiğim için özür dilerim," diyorum, ona ulaşmak istiyorum ama buna izin vermeyeceğini biliyorum. "Orada, bu asla parçası olmaman gereken bir şeydi."

"Neden?" diye sorar. "Bilmemi istemediğin için mi?"

"Hayır," dedim. "Bu şekilde öğrenmene gerek yoktu."

"Haklısın. Yapmadım," diyor. "Bunu senden duymalıydım. Sorduğumda bana ondan bahsetmeliydin. Bana kendin hakkında daha çok şey anlatmalıydın, ama burada oturmuş sana bakarken tek düşünebildiğim ... . Bu adamı hiç tanımıyorum."

"Aubree, bu doğru değil."

"Bu doğru," diye bağırıyor, sonra yataktan kalkıp ayağa kalkıyor. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yüzeyin altında hiçbir şey, yazar biyografinden öğrenemeyeceğim hiçbir şey. Benimle hiçbir şey paylaşmadın. Yani, Tanrım, Wyatt, başka biriyle evlenecektin. Bunu benimle paylaşman gerekmez miydi sence?"

"Yapacaktım," diyorum panik içinde. "Sadece doğru zamanı bulmaya çalışıyordum."

"Yani önce onu unutmaya çalışıyordun, değil mi? Sebep olduğu acıyı bastırmak için beni dikkat dağıtıcı olarak kullandın. Bu arada ben burada, sorulduğunda bana karşı dürüst bile olamayan bir adama aşık oluyorum."

Aşık mı oluyorsun?

Alnını tutuyor. "Yani, ben ne halt ediyorum ki? O kadar kayboldum ki, o kadar tantanaya kapıldım ki

Birisi beni gerçekten umursuyor mu ki ben kendimi kaybediyorum?"

"Aubree-"

"Hayır," diye bağılıyor, elini kaldırarak. "Yapma. Senden hiçbir şey duymak istemiyorum. Bunun olacağını bilmem gerekirdi. Kendime kendimi tutmamı, insanlara yaptığın bu büyüye kapılmamamı söyledim ama yavaş yavaş ben de kapıldım ve bu benim hatam. Soğukkanlılığımı kaybettim ama bu bir daha olmayacak." Gözyaşlarını siliyor ve çenesini kaldırıyor. "Bunun ne olduğunu, birlikte kim olduğumuzu ve imzaladığımız sözleşmeyi anlıyorum. Aramızda imzaladığımız sözleşmeden başka bir şey olmayacak. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Şimdi hatamı anlıyorum."

Kapıya doğru ilerliyor ama ben yataktan kalkıyorum, benden uzaklaştığı her adımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Aubree, lütfen, sadece beni dinle."

"Hayır Wyatt," diyor omzumun üzerinden bakarak. "Bu iş bitti. Misafirhanede görüşürüz."

Ve sonra havalanıyor, soğukkanlı, boş kişiliği sevimli, yumuşak dış görünüşünü yolundan çekiyor. Onu ilk gördüğüm zamanki kadın haline geri döndü.

Ve hepsi benim suçum.

AUBREE

"NE ZAMANDIR AĞLIYOR?" Ryland, ben kendimi kontrol edemeyerek kanepeye uzanırken, "Ne zamandır ağlıyor?" diye soruyor.

"Badem Dükkânı'ndan ayrıldığımızdan beri," diye yanıtlıyor Hattie. "Wyatt oradaydı ve onunla konuşmaya çalıştı. Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum."

Zemin gıcırıyor ve Ryland'ın yanıma oturup elini dizime koymadan hemen önce yaklaştığını duyuyorum.

"Hey Aubree, sana bir şey getirebilir miyiz?"

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken başımı sallıyorum. Ryland, Hattie'ye, "Ona mendil getir," diyor.

Hattie ilgileniyor ve saniyeler içinde ona mendil veriyor. Birini çıkarıp yüzüme sürüyor ve bu beni daha da ağlatıyor. Zor bir çocukluk geçirmiş olabiliriz ve bize her çocuğun hak ettiği sevgi gösterilmemiş olabilir ama bir şekilde sebat ettik ve birbirimize sevgi gösterdik. Ryland'ın yaptığı da tam olarak bu.

"Hazır olduğunuzda, sizi dinlemek için buradayız" diyor.

Mendillerden birini alıp gözlerime de sürüyorum ve önümüzdeki yılı atlatmak için alabileceğim her türlü desteğe ihtiyacım olacağını, bunun da onlara gerçeği söylemek anlamına geldiğini fark ediyorum.

Almond Store'un üst katındaki dairedeyken Wyatt'la ne yapacağımı ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşündüm. Çekip gidebilir ve her şeyi iptal edebilirdim ama böyle yaparsam araziye vereceğini ve beni inatçı olarak göreceğini biliyorum ama bunu bedavaya kabul etmiyorum. Bunu hak ediyorum, hatta ondan erken satın almak için yeterince para biriktirmek anlamına gelse bile. Ama beni incittiği ya da bana acıdığı için almayı reddediyorum. Bu, önümüzdeki yılı onunla geçireceğim anlamına geliyor ve bunu ancak ailem bana destek olursa yapabilirim.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Ryland'a ve Hattie'ye bakıyorum, bir sediri yaklaştırmış, böylece hepimiz üçgen gibi bir yerde oturuyoruz.

"Size bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam," diyor Ryland.

"Ama sana yalvarıyorum, lütfen kızma."

Ryland'ın çenesi, "Wyatt sana bir şey mi yaptı? Seni fiziksel olarak incitti mi? Çünkü bu konuda sakın kalmam mümkün değil."

Başımı salladım. "Hayır, bana hiç zarar vermedi. Öyle bir şey değil."

Ryland başını sallarken sadece hafifçe rahatlıyor.

"Ama sana karşı tamamen dürüst olmadığımı söyleyebilirim. Um . . ." Suçluluk duygusu içimi kaplarken tekrar gözlerimi ovuşturuyorum. "Wyatt ve ben ... şey, biz kolaylık olsun diye evlendik."

Ryland'ın alnı şaşkınlıkla kırışırken Hattie arkasına yaslanır. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Şehre ilk geldiği hafta, gizlice görüştüğümüz için gelmemiştii. Aslında şehre bana bir iş teklifi yapmak için gelmişti." Doğruyu söylemeye devam ederken elimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Anlayacağınız, onun için çok önemli olan bir aile kulübesi var ve bu kulübeye sahip olabilmesinin tek yolu evlenmesiydi. Kulübenin korkunç kuzeni Wallace'a gitmesini istemediği için bana geldi ve onunla evlenip evlenemeyeceğimi sordu."

"Bunu neden yapsın ki?" Hattie soruyor. "Seni çok az tanıyordu."

"Onunla evlenirsem çiftliğin yarısının mülkiyetini bana vereceğini söyledi."

"Ne?" Ryland ayağa kalkarken bağılıyor. "Sana şantaj mı yaptı?"

Ryland'ın eli böğründe kenetlenirken, "Hayır," diyorum. Tekrar oturması için onu çekiştiriyorum ve neyse ki oturuyor. "Daha çok bir anlaşılmıydı."

"Neden kabul ettin?" Hattie incinmiş görünerek sorar.

"Çünkü Cassidy için doğru bir şey yapmak için çaresiz hissediyordum. Kendim için doğru bir şey yapmak için. Belirsizlik içinde boğuluyormuşum ve kendime güvenim yokmuş gibi hissediyordum. Amanda ve Matt'i birlikte gördüm ve bu bana evet dedirten mükemmel bir güvensizlik fırtınasıydı. Wyatt'ı tanıdıkça, onun beni gördüğünü hissettiren bir adam olduğunu fark ettim ve yavaş yavaş ona aşık olmaya başladım." Alt dudağımı ısırıyorum. "Keşke bu duygularda bu kadar saf olmasaydım."

"Ne demek istiyorsun?" Ryland soruyor. "Seni kullanıyor muydu?"

Başımı salladım. "Hayır, ama iki ay önce evlenmesi gereken eski nişanlısını tamamen unuttuğunu sanmıyorum. Sanırım bu yüzden bana geldi. O evlilik gerçekleşmedi, o da bir anlaşma yaptı." Yeni bir gözyaşı dalgası oluşurken gözlerimi sildim. "Bugün öğrendiğim şey buydu. Ben burada adama aşık oluyorum, o ise bilmenin iyi olacağı türden bilgileri saklıyor. Kendini tutuyordu ve onu gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Orada hala duygu olduğu çok açıktı." Başımı tekrar sallıyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Hattie beni şaşırtarak yaklaşıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Kalbinin sana yol göstermesine izin verdiğin için kendini aptal hissetme."

"Hattie, şu anda tanımadığımı bile hissettiğim birine aşık oldum. Bu çok aptalca."

"Bu aşk," diyor Hattie yumuşak bir sesle. "Ve Ryland'ın benimle aynı fikirde olmayacağını biliyorum, ama büyüme şeklimiz göz önüne alındığında, özellikle sen, rahatlık bulduğunda ona sarılıyorsun çünkü çocukluğumuz rahatlıktan başka bir şey değildi. Hayes hayatıma girdiğinde, uzun zamandır taşıdığım bu yükün üzerimden kalktığını, bu yükü paylaşabileceğimi hissettiğimi biliyorum. Wyatt'la da böyle mi hissettin?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken başımı sallıyorum. "Ama bu aptalca çünkü gerçek değildi."

"O-"

"Neden onu savunuyorsun?" Ryland Hattie'ye dedi ki. "Kız kardeşimizi açıkça kullandı, ona tüm gerçeği söylemedi ve onu kendine aşık etti. Neden bunu yüceltiyorsun?"

Hattie onun sesindeki sertlik karşısında afallamış bir halde arkasına yaslandı. "Onu yüceltmiyordum, Ryland. Hissettiği şeyin aptalca olmadığını anlamasına yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Ama onu yaptığı her şeyin doğru olduğuna ikna etmeye çalışmayın çünkü değildi. Onu kendi avantajı için kullandı. Bir şey istiyordu, arazi üzerinde kozu vardı ve

kullandı. Bu çok boktan. Kimse kız kardeşlerime böyle davranamaz."

Hattie, "Niyeti başlangıçta doğru olmayabilirdi ama sanırım son zamanlarda Aubree'nin lehine oldu," diyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Ryland soruyor.

"Çünkü aşkın ne olduğunu biliyorum," diyor Hattie göğsünü gösterip duygulanırken. "Kalbini bir başkasına vermenin, onu güvende tutması için ona güvenmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ben de senin gibi kendimi ortaya koymaktan korkmuyorum Ryland."

"Ben korkmuyorum," diyor.

"Lise aşkı onu terk ettiğinden beri sağlam bir ilişkisi olmayan adam söylüyor bunu."

Ryland'ın gözleri Hattie'ye dikiliyor ve patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. "Çünkü sorumluluklarım vardı," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Babam ölmeden hemen önce neden her gece masada yemek vardı sanıyorsun? Benim sayemde. Çünkü çalışıyordum, çünkü bu aileye destek oluyordum. Ve kendimi düşünmeye fırsat bulduğum anda Clarke öldü, bu da Cassidy'nin birincil yardımcısının ben olduğum anlamına geliyordu, Aubree de ikinci sıradaydı. Hayatımda senin hissettiğin gibi bir özgürlüğü düşünecek kadar bile zamanım olmadı Hattie. Ve beni yanlış anlama, Hayes'i bulduğun için minnettarım ama aşkın ne olduğunu bildiğini yüzüme vurma. Benim dünyamda, benim çocukluğumda, yüzünü öpen tek şeyin babanın yumruğu olduğu bir ortamda büyüseydin, sen de aşkın ne olduğunu bilmeye bu kadar yatkın olmazdın."

"Ryland, ben ... . Özür dilerim," diyor Hattie gözleri sulanmaya başlarken.

"Biliyorum," diyor elini sıkarken. Sonra bana dönüyor ve derin bir iç çekiyor. "Kahretsin, Aubree, neler olup bittiğini gözden kaçırdık. Özür dilerim."

Başımı iki kardeşimin arasına bakarak sallıyorum. "Lütfen beni korumak istediğiniz için özür dilemeyin. Özür dilemeliyim."

ama fikrimi değiştirmenizi istemedim. Hattie, bana aşktan başka bir şey için evlenmemem gerektiğini söylemeni istemedim ve Ryland, bir şekilde Wyatt'tan araziyi satın almama yardım etmeni istemedim, ki bunu yapacağını biliyordum. Bunu kendim yapmak istedim ve çok kapalı olduğum için bunu yapmanın en kolay yolunun bu olduğunu hissettim." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bir başka gözyaşı dalgasını tutmaya çalışıyorum. "Hayatıma bu şekilde gireceğini düşünmemiştim. Onda rahatlık, huzur, koruma bulacağımı düşünmemiştim. Ona aşık olacağımı düşünmemiştim ama oldum."

"Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Evet," diyorum gözyaşlarımı silerek. "Ve sorun değil, yapabilirim-"

Çiftlik evinin n kapısı açılıyor ve gözlerimiz kapı girişinde duran, perişan ve darmadağınık görünen Wyatt'a takılıyor.

Ryland hemen ayağa kalkıyor ama ben elini tutuyorum, böylece ilerleyemiyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Ryland neredeyse hırlayacaktı.

"Aubree ile konuşmak istiyorum." Wyatt saygılı bir şekilde yerinde duruyor, kardeşim olan açık tehdit karşısında kıpırdamıyor.

"Onunla ne hakkında konuşacaksın? Onunla yaptığın anlaşmayı mı? Sen başkasına açıkken onu kendine nasıl aşık ettiğini mi?"

"Onlara söyledin mi?" Wyatt bana bakarak soruyor.

"Tabii ki bize söyledi," diyor Ryland. "Bize ilk günden söylemeliydi. Bu da mı senin fikrindi? Bize yalan söylemek?"

Wyatt ellerini ceplerine sokuyor ama Ryland'ın gözlerinin içine bakarak, "Her şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Evet, ona sana söylememesini söyledim. Hatta söylerse onu tehdit bile ettim."

Ryland saldırmaya başlarken, "Seni orospu çocuğu," diyor ama onu sıkıca kavırıyorum. "Bırak beni, Aubree."

"Hayır," diye bağıyorum. "Ryland, dur. Bu hiçbir şeyi daha iyi yapmayacak."

"Kendimi çok daha iyi hissedeceğimden eminim."

"Bırak beni yumruklasın," diyor Wyatt. "Bunu hak ediyorum ve eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, bırak yapsın."

"Onu duydun," diyor Ryland, elimden kurtulup Wyatt'ın peşine düşerken, Wyatt ne irkiliyor ne de kıpırdıyor. Ben daha Ryland'a yetişmeden yumruğunun geriye doğru savrulduğunu ve Wyatt'ın yüzüne çarparak yere düştüğünü görüyorum.

Wyatt yere düşerken dudaklarımdan tiz bir çığlık dökülüyor ve Ryland onu kucaklamaya başlıyor. İşte o zaman Ryland'ın üstüne atlıyorum ve Hattie de yardım ederek onu uzaklaştırıyor.

Ryland bu ailedeki erkeklerden birine ilk kez yumruk kaldırmıyor. Hayes ile de bir kavgaya karışmıştı. Ryland babamızın bir zamanlar taşıdığı yumruğu taşıyabilir ama sevdiklerini korurken yumruğunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyor.

Hattie'nin yardımıyla onu kendimden uzaklaştırırken, "Dur, Ryland," diye bağıyorum. "Sadece dur."

Wyatt elini kanayan burnunun altına götürüyor ve Ryland'ın gözlerinin içine bakıyor. "Daha iyi misin?"

"Hayır." Ryland ağır ağır nefes alıyor, tekrar saldırmaya hazır. Bunu hissedebiliyorum. "Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin. Yüzüme karşı yalan söyledin."

"Onu incitmek istememiştim," diyor Wyatt sakince. "Onu korumaya çalışıyordum ama aslında sonunda ona zarar verdim."

"Onu koruyarak mı? Onu seninle evlenmeye zorlayarak mı?"

"Beni zorlamadı," diyorum. "Onunla evlenmeyi kendi isteğimle kabul ettim."

Ryland, "Çünkü tarlayı senin önüne attı," diye bağıyor, sonra dikkatini Wyatt'a çeviriyor. "Ne tür bir adam bunu yapar?"

"Çaresiz biri," diyor Wyatt. "Acınası biri."

"Acıması demek daha doğru olur." Ryland daha uzun durur. "Şöyle olacak. Evliliğinizi feshedeceksiniz, Aubree'ye arazinin tapusunu vereceksiniz ve sonra da hayatımızdan çıkıp bir daha dönmeyeceksiniz."

"Ryland, hayır," diyorum, sesim giderek güçleniyor. "Araziyi almayacağız."

"Tamam." Ryland mutfağa doğru ilerler ve çekmecelerden birini karıştırarak bir çek defteri çıkarır. "Param var. Senden satın alacağım. Fiyatını söyle."

"Ryland, o para sen ve Mac için yeni bir ev almaya gidiyor," diyorum. "Bundan vazgeçmeyeceksin."

"Aubree, bu sik kafalının senden faydalanmasına seyirci kalmayacağım."

"Öyle değil," diyorum sonunda, onu savunmak zorunda kalmaktan nefret ederek. "Bu anlaşmada onunla çalışmayı adil bir şekilde kabul ettim. Onunla evleneceğimi, böylece ikimizin de kazanacağını söyledim. Ve sözüme sadık kalıyorum. Onunla evli kalacağım."

"Yapacak mısın?" Wyatt kafası karışmış bir halde sorar.

"Evet," diyorum, sonunda ona ve kanlı yüzüne bakarak. "Evli kalacağız. Bir gösteri yapacağız çünkü ben sözümü tutarım. Ama konu kişisel olarak sen ve ben olduğunda, bu iş bitmiştir." Kardeşime dönüp, "Ryland, senden Wyatt'ın yanında samimi olmanı bekliyorum. Hatta bunu Mac için yap. Bir yıl boyunca burada olacak, bu yüzden onunla birlikte nasıl yaşayacağımızı bulmamız gerekecek." Şimdi far ışığında kalmış bir geyik gibi korkmuş görünen Hattie'ye dönüyorum. "Hattie, bu aramızda kalacak. Bu anlaşma, bu odadan dışarı çıkmayacak. Ne kadar kızgın ya da üzgün olduğun umurumda değil. Bu araziye istiyorum ve bunu kabul etmemin tek yolu bu. Anlaşıldı mı?"

Hattie başını sallar ama bir şey söylemez.

Wyatt'a, "Sana gelince," diyorum. "Kardeşimle aranı düzeltmenin bir yolunu bulmanı öneririm çünkü Mac'i koruyan kişi o ve yeğeninle aranda bir ilişki olmasını istiyorsan konuşman gereken kişi o."

Ve böylece çiftlik evinden çıkıp doğruca misafirhaneye gidiyorum ve orada uzun, sıcak bir duş alıyorum. Bir kez daha, beni asla sevmeyecek bir adamın yanında gardımı indirdim.

Ama buna yenilmeyi reddediyorum. Boyun eğmeyi reddediyorum.

Daha önce birçok kez yaptığım gibi kendimi toparlayacağım ve diğer taraftan daha güçlü çıkacağım.

Daha önce de birçok kez yaptığım gibi.

WYATT

KAPI KAPANIYOR ve ben Ryland ve Hattie ile baş başa kalıyorum, onlar da en az benim kadar şaşkın ve afallamış görünüyorlar. Hattie bana bir mendil uzatıyor, minnettarlıkla alıp burnumu ve hâlâ damlıyor gibi görünen kanı siliyorum.

Bana bakıyorlar. Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra Ryland, "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diyor.

Gerçekten istiyorum.

Ryland'ın gözlerinin içine bakarak, "Kız kardeşini seviyorum. Ona aşığım ve bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Hattie bir adım öne çıkar. "Sen . . . onu seviyor musun?"

"Evet," diyorum burnumu silerken. "Bunu ona söylemek istedim ama her şeyi berbat ettim."

Ryland bir süre beni inceliyor, gözleri lazer gibi. Korkunç bir sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından nihayet şöyle dedi: "Otur. Sana bir buz torbası getireyim."

Yemek masasına oturduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor, Hattie de hemen arkamdan geliyor. O da karşıma oturuyor ve Ryland da bana buz torbasını atıyor.

Normalde buzu es geçerdim ama Ryland'ın çok güçlü bir sağ kroşesi var. Yüzüm zonkluyor.

"En baştan başlayın ve yalan söylemeyin. Söyleyeceğiniz her şey size ne kadar yardım edeceğimiz ya da ne kadar az yardım edeceğimiz konusunda hayati önem taşıyacaktır" diyor Ryland.

"Anladım, ama bilmeni isterim ki senden yardım beklemiyorum. Her şeyi berbat eden benim, dolayısıyla bunu düzeltmesi gereken de benim."

"Buna saygı duyuyorum. Şimdi söyle bana, neden kız kardeşime seninle evlenmesi için şantaj yapmanın akıllıca olacağını düşündün?"

Onu düzeltmiyorum bile çünkü bu işin doğru gitmesini istiyorsam, davranışlarımın tüm sorumluluğunu üstlenmem gerekecek. "Eski sevgilim Cadance, olması gereken düğünden bir gece önce düğünümüzü iptal etti. Yaralarımı sarıyordum ki, evlenme sırası onda olduğu için, sahiplenmem gereken aile kulübesinin kuzenim Wallace'a verileceği hatırlatıldı. Kulübeyi umursamıyor ve onu yıkacak. O kulübe benim için, Badem Dükkanı senin için ne anlam ifade ediyorsa, o kadar anlam ifade ediyor Hattie. Ya da çiftlik Aubree için ne ifade ediyorsa. Yanlış ellere geçmesine izin veremezdim, bu yüzden aptalca bir plan yaptım. Aubree'nin araziye isteyeceğini biliyordum ve bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm."

"Yani siz ikiniz şehre ilk geldiğiniz haftadan önce hiç temas kurmadınız mı?"

Başımı salladım. "Aubree'yi gördüğüm ya da konuştuğum tek zaman Clarke ve Cassidy'nin hâlâ hayatta olduğu zamandı. Onu şaşırttım ve anlaşmayı teklif ettim. Amanda ve Matt'le karşılaşp onların korkunç yorumlarıyla karşılaşana kadar bunu yapmayı kabul etmedi. Yüzünü kurtarmak için yaptığını biliyorum ve bir noktada geri adım atmaya çalıştım ama o benimle evlenmeye kararlıydı. Birlikte şehirde dolaşırken, çevremizdeki herkese ilişkimiz fikrini satarken, ona karşı farklı bir düzeyde bir şeyler hissetmeye başladım. Ve bu hisler onunla geçirdiğim her anla birlikte daha da arttı. Onun gücü ve zekası, ona olan sevgisi

Ailesi, Cassidy'nin mirasına olan bağılılığı, hepsine aşık oldum. Ne olduğunu anlamadan önce, çok çabuk ve sert bir şekilde aşık olduğum birine "evet" diyordum. Ve onu kaybedeceğimden, onun da aynı şekilde hissetmeyeceğinden o kadar korkuyordum ki, çok ürkek olduğu için onu korkutacak her şeyden uzak durdum. Yani ona Cadance'tan bahsetmedim. Şimdi bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyorum."

"Evlendiğinizde ona karşı hislerinizi biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Kulübedeyken ona söyledim. Önce o duygularını itiraf etti ve ben de ona nasıl hissettiğimi söylemenin güvenli olacağını düşünerek hemen sıraya girdim. Ona Cadance'tan bahsetmek için planlarım vardı. Sadece işe yarayacağı bir zaman bulmak istiyordum. Şimdi o zamanın en başında olması gerektiğini anlıyorum. Ama inatçı egom yoluma çıktı ve ona düşünümünden bir gece önce terk edildiğimi söylemeyi aklım almadı."

Ryland sandalyesine geri otururken başını sallıyor. "Ona anlaşmadan çekilmesini ne zaman söyledin?"

"Başlarda," diyorum. "Ve ona birçok kez bir çıkış yolu önerdim. Eğer kabul edeceğini bilseydim şimdi de çıkış yolu önerirdim. Ona araziyi verirdim, kulübemden vazgeçerdim, her şeyi, ama her şeyi, en azından bunu düzeltmek için."

Ryland yavaşça başını sallıyor. "İyi cevap." Beni incelemeye devam ediyor. "Yaptığın şeyden hoşlanmadım ama görünüşe göre Aubree'nin seninle evlenmesinde onun da payı var. Gerisi ikinizin arasında kalacak gibi görünüyor ama sana şunu söyleyeyim, Aubree kolay kolay güvenmez, özellikle de erkeklere. Sana bir evlilik anlaşması yapacak kadar güvenmiş olması bana onun üzerinde bir etki bıraktığını gösteriyor. Şimdi bu izlenimin kalıcı olup olmayacağı sana bağlı."

"Onu sevdiğini biliyordum," diye fısıldıyor Hattie. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ekliyor: "Onun da seni sevdiğini biliyordum. Bunu görebiliyordum. O çok farklıydı. Daha hafif, daha mutlu. Sanki dünyanın yükü artık omuzlarında değildi."

Buraya geldiğinizden beri davranışlarında bir değişiklik gördüm. Daha çok gülümsüyor. Daha çok konuştu. Burlesk gösterisi gibi daha önce yapmayacağı şeyler yaptı. Onun hayatında bir etki yarattın Wyatt ve şunu söylemeliyim ki, eğer bu konuda ciddi değilsen, onun için ciddi değilsen, lütfen şimdi çek git. Onu zaten incittiğinden daha fazla incitme. Cassidy'nin de aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum. Onun sevmesini ve mutlu olmasını istiyoruz. Bence seninle mutlu olabilir, ama sadece uzun vadede bu işin içinde olursan."

"Anlıyorum," diyorum. "Ve bu konuda ciddi olduğuma dair sana söz veriyorum. Onu uzun vadede istiyorum. Güvendiği ve sevdiği adam olmak istiyorum. Kardeşinden başka güvenebileceği tek kişi. Onun sevgisini hak eden adam olmak istiyorum."

Hattie başını sallar. "O zaman iyi şanslar. Kolay kolay pes etmeyecektir."

"Çok büyük bir mücadele verecek. Kendini kurtarmak için iyi şanslar," diyor Ryland sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ayrıca, bana benim seçtiğim en az beş gece bebek bakıcılığı borçlusun. Böylece hayatlarımızda, özellikle de Mac ve Aubree'nin hayatlarında ne kadar ciddi olduğunu görebileceğim."

"On olsun o zaman," diyorum.

Ryland masanın üzerine eğilir ve elini uzatır. "Anlaştık."

Chapter Twenty-Four

AUBREE

Aynada kızarmış gözlerime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ne aptal bir gün," diye mırıldanıyorum.

Çok ağladım. Duygusal olarak tükendim. Ve uzun bir duştan, sosyal medyada biraz akılsızca gezindikten ve bir elmadan ibaret olan akşam yemeğimden sonra şimdi tek yapmak istediğim yatağa gitmek.

Wyatt konuk evine dönme zahmetine bile girmedim ve bir an için Ryland'ın onu zorla göndermiş olabileceğinden endişelendim ama sonra bu düşüncemden vazgeçtim çünkü onun için endişelenmemeliydim. Öfkelenmeli, bu konuk evine bir daha dönmemesini dilemeliydim ama ne yazık ki aşk böyle işlemiyor.

Çünkü kalbim kırılmış olsa da onu özlüyorum. Bize bunu yapmasından nefret ediyorum. Benimle konuşmamasından nefret ediyorum. Sanki bana bir şey söylemeye utanıyormuş gibi gerçeği saklamasından nefret ediyorum. Benim hakkımda çok şey biliyor. Nasıl oldu da onu tanıma kısmını atladım?

Bitkin bir halde dişlerimi fırçaladıktan sonra Wyatt kapıdan girdiğinde yatak odasına geçiyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda hafifçe gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Çoktan morarmış gözüne ve şişmiş dudağına bakıyorum. Ryland onu iyi haklamış.

Onu görmezden gelme ihtiyacı duyarak yatağın kendi tarafıma geçiyorum, telefonumu takıyorum ve uyuyacağını bildiğim yere doğru dönüyorum. Söylediklerimde ciddiydim, önümüzdeki yıl Wyatt'la aynı yatakta uyumak anlamına gelse bile bu toprakları kazanacağım. Yıllarca babamdan kötü muamele görerek öğrendiğim bir şey varsa o da nasıl sebat edileceğidir.

Yatmaya hazırlanmak için etrafta dolaştığını duyuyorum ama ona bakmak istemediğim için gözlerimi kapalı tutuyorum. Birkaç dakika sonra, kapının kilitlerini kontrol ettiğini duyuyorum ve sonra yatak vücudunun ağırlığından eğiliyor. Yaklaşmasını bekliyorum ama yaklaşmayınca ipucunu aldığını anlıyorum.

Böylesi daha iyi.

Yastığıma kıvrılıyorum, iç çekiyorum ve uykuya dalmaya odaklanmaya çalışıyorum, ancak kolunun bana sarılmadığı her geçen saniye, bunun düşündüğümde çok daha zor olacağını fark ediyorum.

Ta ki "Onunla birkaç yıl önce bir kafede tanıştım." diyene kadar. Neden bahsediyor? "Ailesinin kahvesini satmaya çalışıyordu, ben de yazıyordum. Kahveyi her yere döktü, ben de toplamasına yardım ettim. Güzel olduğunu düşündüm ve ona çıkma teklif ettim. İlişkimiz kolaydı. Şimdi düşündüğümde pek bir anlamı yoktu ama o zamanlar gerçek aşkın ne olduğunun farkında değildim."

Cadance'dan bahsediyor.

Peki o zamanlar gerçek aşkın ne olduğunun farkında olmamakla ne demek istiyor? Şimdi ne olduğunu bildiği gerçeğinden mi bahsediyor?

"Ona evlenme teklif ettim, o da evet dedi ve sonra düğün planlaması başladı. Tüm bu karmaşanın içinde kayboldum ve kitap teslim tarihleri vardı. Şimdi düşünüyorum da, ne kadar uzaklaştığını fark etmemiştim. Düğünümüzden önceki gece

Düğünde bana geldi ve artık beni sevmediğini ve evlenmek istemediğini söyledi. Yıkılmışım. Ama sanırım bu yıkım her şeyden çok utançtan kaynaklanıyordu çünkü zaman geçtikçe belki de ona düşündüğüm gibi aşık olmadığımı fark etmeye başladım."

Yatakta kayıyor ama bana yaklaşıyor.

"Tüm bunları apaçık ortaya çıkaran şey senin hayatıma girmen oldu. Cadance'a karşı hissettiklerimin sana karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şey olduğunu çabucak anladım, Aubree. Cadance'a karşı hissettiklerim yüzeyseldi. Sana karşı hissettiklerim ise daha önce hissettiklerimden çok daha derin. Benim hakkımda bilmen gereken şeyleri sakladıktan sonra bunu duymak istemediğini biliyorum ama önümüzdeki bir yıl boyunca her geceyi sana benim için ne kadar önemli olduğunu, sana ne kadar bağlı olduğumu ve seni ne kadar sevdiğimi göstererek geçireceğim."

Boğazım düğümlenirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hayır, öyle demedi.

Sadece aşkını itiraf etmedi.

I . . . Merak ettim, sorguladım, onun da aynı şekilde hissetmiş olabileceğini umdum, ama şimdi ... şimdi garip geliyor. Şimdi, gerçek gibi gelmiyor. Ucuzlamış ve azalmış hissediyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sessiz kalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir gece bitti, üç yüzden fazla kaldı.

Soğuk bir gece olduğu için tüylü çoraplarımı çıkarmadan, Wyatt banyoda duş alırken ben de yatağa giriyorum. Bütün günü çiftlikte Parson ve Echo'ya yardım ederek, ellerimi kirleterek ve dün gecenin hissini silmeye çalışarak geçirdim.

Ryland ve ailesiyle akşam yemeği yemek zorunda kaldığım noktaya kadar yardımcı oldu. Wyatt da oradaydı ama daha çok Mac ile etkileşime girdi ve onunla oynadı, tabii ki Mac buna takıntılıydı. Ona at kulakları giydirdi ve birlikte Chewy Charles ve Chewy Chonda ile oynadılar. Ayrıca ben gizlice dışarı çıkıp duş alırken onun yatmasına da yardım etti. Misafirhaneye döndüğünde gülümsedi ve doğruca banyoya gitti.

Samimi ama garip.

Telefonumu fişe takıyorum ve Wyatt banyodan çıkarken dün gece yaptığım gibi onun yanından uzaklaşıyorum. Misafir evini kilitliyor ve sonra yatağa giriyor.

Bana doğru dönüyor ve nefesimi tutuyorum, bu gece kolunu bana dolayacak mı diye merak ediyorum ama dolamıyor. Onun yerine, "Cadance'a hiç söylemediğim bazı şeyler var çünkü bunları onunla paylaşmaktan utanıyordum, tıpkı seninle bir şeyler paylaşmaktan utandığım gibi." diyor.

Sesini duyunca vücudum kaskatı kesiliyor.

"Babam mükemmeliyetçi bir insandır. Onu çok seviyorum ve onunla harika bir ilişkim var, ancak onun zihninde doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için pek çok kuşkumu bastırmayı da öğrendim. Benim bir yazılım mühendisi ya da bankacı olmamı istiyordu, yani istikrarlı bir iş. Yazmak istememden hoşlanmıyordu ama bunu destekliyordu. Ben kalemimle değerimi kanıtlayana kadar beni olduğum gibi kabul etmedi. Bunu sizden merhamet toplamak için söylemiyorum. Bunu size söylüyorum çünkü nereden geldiğimi bilmenizi istiyorum."

Dudaklarımı ıslattım, dikkatle dinledim.

"Sanırım dışarıdan mükemmel görünmek için kendime çok fazla baskı yapıyorum, oysa gerçekte durum bundan çok farklı. Asla hayal kırıklığına uğramamak için hatasız ve eksiksiz bir gösteri sergilemek istedim. Bu yetişkin hayatım boyunca devam etti. Etrafımdaki insanları, arkadaşlarımı, yayıncımı, menajerimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

. . okuyucularım. Ve gerçekte kim olduğumu bastırarak

Sana tamamen açılmama izin ver. Üzgünüm, Aubree. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum... Her zaman mükemmel olmayı ve asla zayıflık göstermemeyi istemek.

"İşte benimle ilgili pek de mükemmel olmayan bir şey. Düğün iptal edildikten sonra haftalarımı Laurel'in kanepesinde tavana bakarak ve hayatımı boşa harcayarak geçirdim. Beni duş almaya zorlayana kadar tekrar hareket etmeye başlamadım. Ve üstümü değiştirmek için kıyafetlerimi çıkardığımda, koltuk altlarımdan yayılan iğrenç koku burun deliklerimdeki tüyleri yaktı."

En ufak bir gülümseme dudaklarımın arasından süzülüyor. Çok küçük ama orada.

"Koku o kadar kötüydü ki neredeyse bayılıyordum ve kafamı lavaboya çarptım. Neyse ki elimi yüzümü yıkayacak kadar kendime hakim olabildim. Ama kanepesinde bir vücut izi bıraktım, hala orada duruyor. Artık depresyonun Cadance'ı özlemekten değil, kusurlu olmaktan kaynaklandığını biliyorum." Bir santim daha yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Ama kusurlu olmak bizi insan yapan şey, bunu kabul etmeye başlıyorum. İyi geceler, Aubree. Seni seviyorum."

Banyodan çıktığımda Wyatt'ı yatağın kenarında otururken buldum. Badem Dükkânı'ndaki Hattie ve yakında gelecek olan tavuklarla ilgili bazı lojistik işleri halletmek için daha sonra ana evde kaldım.

Misafirhaneye döndüğümde Wyatt çoktan duş almış ve yatmaya hazırdı, ben de uykuya dalacağını düşünerek hazırlanmakta acele etmedim ama hayır, bunca zamandır yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu. Etrafından dolaşmak istemediğim için yatağa ayak ucundan giriyorum ve oradan çarşafın içine kayıyorum.

Yorganın altına girmeden önce her gece olduğu gibi ayağa kalkıp kilitleri kontrol ediyor ama diğer iki gecede olduğu gibi vücut ısını hissedebilmem için bir santim daha yaklaşıyor.

Geceleri yaptığı tek taraflı konuşmalar dışında henüz konuşmadık ya da etkileşime girmedik ve Hattie ya da hatta Echo bana nasıl gittiğini sorduğunda, onlara sadece birlikte yaşadığımızı ama konuşmadığımızı söylüyorum. Ona hiçbir şey olmadığını söylediğimde Hattie'nin yüzündeki üzgün ifadeyi özlemiyorum, ama o da Cassidy gibi herkes için aşk umuyor.

Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptığımda, "Bugün gerçekten çok güzel görünüyordun. Her gün güzel görünüyorsun ama tulum giydiğin zamanları seviyorum. Saçına bandana bağladığın zamanları seviyorum ve makyaj yapmadığın zamanları seviyorum. Çillerin ortaya çıkıyor ve sanki seni gerçekten savunmasız görebiliyorum. Bugün, karnıma bir tekme yemiş gibi ne kadar güzel olduğunu hatırladığım günlerden biriydi."

Sözlerinin ya da bedeninin yakınlığının beni etkilemesine izin vermemeye çalışırken dişlerim üst dudağıma düşüyor. Öpücükleriyle beni rahatlatmaya çalıştığı zamanları yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Yavaş ve emin adımlarla her gece biraz daha ilerledi. Ve tıpkı öpücükler gibi, işe yaradığını hissediyorum.

"Seninle ilk tanışmamdan hiç bahsetmediğimi biliyorum ve hatırlıyor musun bilmiyorum ama Clarke ve Cassidy'nin provasındaydı. Yeşil bir elbise giymiştin ve yakası kıvrımlarına yapışıyordu. Hemen gözüme çarpmıştın ve Clarke bana kendimi tutmamı, seni rahatsız etmememi söylemişti, özellikle de benden genç olduğun için. Ama bu gece boyunca bakışlarımı senden çalmama engel olmadı. Bir noktada öne doğru eğilmiş, masada Cassidy ile konuşuyordun ve elbisenin yakası aşağı doğru eğildi. Lanet olsun, göğüs dekolteni iyice inceledim. O gece tek düşündüğüm buydu, bu yüzden düğüne başka bir dekolte elbiseyle geldiğinde neredeyse ağlayacaktım."

Kendimi tutamıyorum. Küçük bir homurtu çıkardım çünkü ne kadar saçma.

"Elbisenin yüksek bir yırtmacı olduğunu fark ettiğimde peçeteme sarılıp ağladım." Bir santim daha içeri giriyor ve şimdi aramızda sadece bir santimetre varmış gibi hissediyorum. "O zamanlar sana olan tutkumun tam anlamıyla bir aşka dönüşeceğini bilmiyordum ama işte buradayım." Parmağı kalçamda geziniyor ve ben nefesim boğazımda düğümleniyor. "O zamanlar sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Keşke sana yaklaşıyordum, çıkma teklif etseydim, seninle o bağlantıyı kurmak için bir şeyler yapsaydım çünkü hayatta birlikte yaşayabileceğimiz her şeyi düşünüyorum. Clarke'ın öldüğünü öğrendiğimde elimi tutabilirdin - hayatımın en kötü günlerinden biri, hakkında pek konuşmadığım bir gün. O kadar yakın değildik ama beni sarsan da buydu çünkü daha fazla çaba gösterseydim olabilirdik, hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri. Cassidy öldüğünde senin, ailenin ve Mac'in yanında olabilirdim. Biliyorum bu bir olurdu, olabilirdi, olmalıydı anı, ama o zamanlar sana karşı bir hamle yapmak verdiğim en akıllıca kararlardan biri olurdu. İyi geceler, Aubree. Seni seviyorum."

Sence bu gece sana ne söyleyecek?

Wyatt bir kez daha banyoda hazırlanırken telefonuma bakıyorum.

Bu akşam Hattie ve Echo ile yemek yedim, kızlar gecesi yaptık ve onlara Wyatt ve geceleri bana söylediği şeyler hakkında her şeyi anlattım. Tabii ki Hattie hikayelere bayıldı, Echo ise daha sakinleştirici bir yaklaşım benimseyerek bu konuda ne hissettiğimi sordu.

Ona beni yıprattığını ve en başta neden kızgın olduğumu unutturduğunu söyledim. O da hatırlattı.

Bana hiç açılmadığı içindi ve bu her şeyi yeniden perspektife soktu, çünkü şimdi sanki açık bir kitapmış gibi hissediyorum, sanki onu çok net okuyabiliyorum.

Aubree: Bilmiyorum ama endişeliyim.

Hattie: Neden endişeleniyorsun?

Aubree: Çünkü bana duvarımı yıkacak bir şey söylemesini istemiyorum.

Hattie: Çoktan çatlamış bir duvar.

Aubree: Aynen öyle.

Hattie: O duvarı yıksan çok mu kötü olurdu, Aubree?

Aubree: Evet. Tekrar incinmek istemiyorum.

Hattie: Bunu anlayabiliyorum, ama bir yanım ona hak ettiği şansı vermediğini düşünüyor.

Aubree: Sence ona bir şans daha vermeli miyim?

Hattie: Kesinlikle. Sana geçmişle ilgili gerçeği söylemedi. Bu korkunç ve anlıyorum, ama şimdi sana söylüyor. Seni sevdiğini söylüyor. Hayatınızın, sonsuza dek sürecektir hayatınızın bir parçası olmak için harekete geçiyor. Ona açıl ve ona bir şans ver.

Aubree: Peki ya bana zarar verirse?

Yapmayacak. Ryland ve benimle yaptığı konuşmaya bakılırsa, sana söz veriyorum, yapmayacak.

Wyatt o anda banyodan çıkıyor, yeni duş almış ve bir çift boxer külot ve başka hiçbir şey olmadan çok iyi görünüyor. Kapının kilitlerini kontrol ediyor ve yatakta benimle yüzleşmek için döndüğünde ona doğru kıvrılmadığını görünce gülümsüyor.

"Hey, sen."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sessizce "Hey" diyorum. O cevap vermeden ya da ben tepkisini anlamadan önce ondan uzaklaşıp telefonumu şarja takıyorum. Başımı yastığıma yaslıyorum ve o yatağa girerken dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum. Bu kez eli kalçama inerken aramızda boşluk bırakmıyor.

"Bu gece seninle ne hakkında konuşmak istediğimi düşünüyordum ve aklıma gelen tek şey düğün günümüz oldu. Bunun hakkında gerçekten konuştuğumuzdan emin değilim. Kabul ediyorum demekten, fotoğraf çektirmeye, dans etmeye, yemek yemeye ve doğruca uçağa gitmeye kadar her şeyi yaptık. O günü hiç düşünmedik. Ama sana söylemek istiyorum" - eli kalçamdan yanıma doğru ilerliyor - "Hayatımın en mutlu anlarından biriydi çünkü o gün benim insanım olduğumu hissettim. Sen benim insanım oldun. Her şey çok çabuk oldu ama gözlerine her baktığımda geleceğe bakıyormuşum gibi hissettim. Sanki tüm güvensizliklerim yıkanıp gitmiş, aşkın ne olduğuna dair tüm düşüncelerim hafızamdan silinmiş ve yeni bir tohum ekilmiş gibi hissettim."

Eli karnımın üzerinde kayıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

"Kulübedeki o günler, isteyebileceğim her şeydi Aubree. Ama orada seninle daha çok gece geçirmek istiyorum. Tatillerde seni oraya götürmek, yıldönümümüzü orada geçirmek, Mac'i oraya götürmek ve onunla anılar yaratmak istiyorum ama en önemlisi şunu bilmeni istiyorum." "Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, seninle birlikte olmak, güvenini geri kazanmak ve sevgini kazanmak için kulübeden vazgeçmek zorunda kalsaydım, bunu hiç düşünmeden yapardım. Her zaman yeni bir kulübede yeni anılar yaratabilirim ama senin yerini alamam. Sen yanımdayken hissettiğim bu duyguyu taklit edemem." Nefesim daralırken bana olan tutumu daha da sıkılaşıyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor, sadece bir fısıltı uzaklığında. "Önemsediğim şey sensin. Sen benim nihai hedefimsin, Aubree. Sadece sen."

Ona yaslanıyorum, öyle ki karnımı çekiştirdiğinde sırtüstü dönüyorum ve ona bakıyorum. Elini yüzüme götürüyor ve başparmağıyla yanağımı okşadıktan sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Seni seviyorum Aubree, hem de çok seviyorum ve bunu sana her gün kanıtlamayı planlıyorum. Sadece sözlerimle değil, hareketlerimle de." Eğildi ve ben de teslim oldum.

kalbimi tekrar tutuyor. Alnını benimkine yaklaştırıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Kararımı verdim. O bana sarılmadan, ona karşı hissettiğim bu duyguları içimde tutmadan bir gece daha geçirebileceğimi sanmıyorum.

"I . . . Seni seviyorum Wyatt," diyorum sesimi bularak.

Gözlerimin içine bakacak kadar doğruluyor. "Siktir, şu anda ciddi misin?"

şok bakışı. Sulu gözler, neredeyse gülümseyecek kadar komik. Ama başımı sallarken kendimi tutuyorum.

"Çok ciddiym Wyatt. Hiç durmadım."

"Bebeğim," diyor yüzümü okşayarak. "Kahretsin, çok üzgünüm. Geçmişimi Cadance ve Wallace'tan duymak zorunda kaldığın ve bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni daha iyi korumalıydım ve yemin ederim, bundan sonra da bunu yapacağım. Her şeyin ötesinde, sen benim bir numaralı önceliğimsin."

"Sen de benimsin," diyorum göğsüne dokunurken. "I . . . Sadece bana karşı dürüst ve açık olmanı istiyorum. Hâlâ öğrenecek çok şey olduğunu biliyorum ama sana bir şey sorduğumda lütfen bana doğruyu söyle."

"Yapacağım," diyor. "Seni gerçeklerden korumaya çalışmanın sadece ilişkimizi engellediğini biliyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Lütfen bana iyi olduğumuzu, iyi olacağımızı, bu evliliğin hâlâ gerçek olduğunu söyle."

Ona gülümsüyorum ve elimi ensesinde gezdiriyorum. Geleceğini hiç tahmin etmediğim bir adamın gözlerine bakıyorum ve onunla evlenmemin nedeninin tarım arazileri olduğunu fark ediyorum, ama bir erkek olarak kim olduğu için kalacağım.

Sadık olan.

Koruyucu.

Aşık.

şakacı.

Uzun zamandır ihtiyacım olan taş.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden hemen önce, "Bu çok gerçek," diyorum ve öpüşüyoruz.

Dudakları açıldığında benimkileri kontrol ediyor ve dillerimiz buluşuyor. Eli gömleğimi yukarı çekip bir anda çıkarıyor ve beni kollarının arasında cırılçıplak bırakıyor. Nefes almak için ayağa kalkıyor ve gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Sikeyim, çok şanslıyım."

Yanağını okşadım. "Gerçekten öylesin."

Başını geriye atıyor ve vücudumda aşağı doğru hareket edip bacaklarımı ayırmadan önce gülüyor.

Aksine, şanslı olanın ben olduğumu düşünüyorum.

OceanofPDF.com

Epilogue

WYATT

"Ne düşünüyorsun?" Ethel yeşil kadife bir kaftan giymiş ve saçlarını kabartmış bir halde bana yaklaşıırken soruyor. "Bence çok güzel oldu, dışarıdaki kuyruğu gördün mü?"

Hanın oturma odasına giriyorum. Ethel, yolculukları sırasında tanıştığı diğer iki yazarla birlikte burayı minyatür bir imza gününe dönüştürdü. Her şeyi o ayarladı. Tek yapmam gereken Beş Altı Yedi Sekiz'de imza günü yapacağımı duyurmak ve gelmekti.

Üç masa yan yana dizilmiş. Her birini imza gününün temasına uygun olarak sonbahar renklerinde dekore etti: Kitaplara Aşık Olmak. Odanın etrafına turuncu, altın ve kırmızı yapraklı çelenkler asılmış, saman balyaları ve vagonlar üzerinde bir araya getirilmiş ve istiflenmiş sakızlar ve balkabakları var. Elmalı çörekler ve sıcak elma şarabı servis ediliyor. İnsanlar ziyaret ederken ve biz kitap imzalarken rahatça şarkı söylemesi için bir set listesi hazırladı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten güzel bir düzen.

"Muhteşem bir iş çıkardın," diyorum. "Gerçekten etkilendim Ethel."

"Teşekkür ederim," diyor. "Sen ortada oturuyorsun. Gidip kızları kontrol edeyim ve hazır olup olmadıklarına bakayım."

Ben oturma odasında tek başıma kalırken o çekip gidiyor. Aubree ve Hattie birazdan gelirler. İmza için heyecanlı olduklarını biliyorum. Ryland ve Hayes Mac'i sonbahar yürüyüşü için kızılçamlara götürüyorlar ve kiraladığımız nakliyeciler biz konuşurken evi toparlıyorlar.

Geçtiğimiz birkaç haftayı Ryland'ın büyük taşınma için neleri satmak, saklamak ve depolamak istediğine karar vermesine yardımcı olarak geçirdik. Sonunda Viktorya döneminden kalma evi, taşınmaktan çok mutlu olan Mac'e gösterdikten sonra satın aldı. Aslında onu hiç bu kadar mutlu görmemiştik, bu da Ryland'ı bir nebze olsun rahatlattı.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde Aubree ve ben, Hattie ile birlikte Mac'in odasını bir at severler cennetine dönüştürmek için biraz zaman harcadık. Bir at duvar resmi, at yatakları ve at perdelerinden bahsediyoruz. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve onun çıldıracağını biliyoruz.

Ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

Ryland'a yardım etmediğimiz günlerde, Aubree ve ben, sanki bunu en başından beri yapmamız gerekiyormuş gibi, çok gerçekçi bir rahatlık seviyesine yerleştik. Geceleri bilgisayarımı yatağın üzerine koyuyoruz, o da bana sarılıyor ve mobilyalara, boya örneklerine ve çiftlik evini dekore edip kendimize ait hale getirmenin farklı yollarına bakıyoruz. İkinci katı genişletip büyük bir ana yatak odası yapmayı ve Mac'in gece kalacağı zamanlar için birinci kata bir misafir odası eklemeyi konuştuk. Biraz zaman alacak ama bu evi sonsuza dek yaşayacağımız bir ev haline getirmek istiyoruz.

Çocuklar ve onun isteyip istemediği, benim isteyip istemediğim hakkında konuştuk ve ikimiz de Mac'e yardım etmekten mutlu olacağımız konusunda anlaştık, ancak Aubree -şu anda- kendi çocuğunu yetiştirmek için donanımlı olduğunu hissetmiyor. Hâlâ çocukluğundan

kalma şeytanlarla savaşıyor. Ona harika bir çocuk olduğunu söyledim.

Teyzesi ve Mac ile etkileşimi hayranlık uyandırıcı. Bir gün harika bir anne olabilir ama onu zorlamak istemiyorum. Bu asla olmaz diyebileceğim bir durum değil. Sadece şu an için doğru olmayan bir durum, ki bu da benim için sorun değil.

Hattie'ye gelince, o hala Hayes'ten yüzük bekliyor. Bu noktada, bence onu gerçekten şaşırtmak istediği için bekletiyor. Bence Hattie'nin tüm umudunu yitirmesini bekliyor, sonra da onu şaşırtacak. Evlenme teklif ettiği anda düğün moduna geçeceğimizi biliyorum.

Laurel ve kız arkadaşı Rhonda birkaç hafta önce ayrılmışlar ama kısa süre önce tekrar bir araya gelmişlerdir. Rhonda Laurel'den gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, ancak Laurel mutsuz ve Almond Bay'e daha yakın bir yere taşınmayı düşünüyor ve bu yüzden Rhonda'dan ayrıldı. Rhonda geri geldi ve Laurel'in gittiği her yere gidebileceğini söyledi, yani en iyi arkadaşım daha yakına taşınıyor olabilir.

Kabin için de Wallace avukatla konuşup beni dolandırmaya çalıştı ama avukat evlilik devam ettiği sürece Wallace'ın bu konuda bir şey yapamayacağını söyledi. Bu yıl Noel'i Ryland ve Mac ile Canoodle'da kutlayacağız. Büyüleyici olacak.

"Ah, işte orada," diyor bir kadın yan taraftan. Döndüğümde yan yana duran iki kadın görüyorum; biri kalın çerçeveli gözlükleri ve siyah saçlarıyla, diğeri ise klasik Viktorya dönemi kıyafeti olarak tanımlayabileceğim bir kıyafet giymiş ve saçlarını başının üzerine yığmış.

"Merhaba," dedim. "Yardımcı olabilir miyim?" "Siz W.J. Preston'sınız, değil mi?"

"Öyleyim," diyorum gözlüklü kadına.

Kibarca elini uzatıyor ve şöyle diyor: "Kendimi ve yoldaşımı tanıtmama izin verin. Benim adım Keiko ve bu da Victoria. Güvenlik ve esenlik amacıyla soyadlarını saklı tutuyorum."

"Tamam," diyorum, dilimin ucunda bir kıkırdama.

"Bizler hevesli ve doymak bilmez okuyucularız. Victoria bazı sansasyonel tarihi romanlar kaleme alırken, bazıları da bu romanları gerçek bir kedi miyavlaması olarak değerlendirdi."

"Keiko, lütfen," diyor Victoria.

"Bu beyefendinin, yazılı kelimelerin asil kadını olan bir ihtişamın huzurunda olduğunu anlaması gerekiyor."

"Onur duyduğum," diyorum, bunun her saniyesini severek.

"Görüyorsunuz, biz dostluğu interwebs. Ben Windy City'de ikamet ediyorum, Victoria ise Maine, Port Snow'da yaşıyor. Yazılı sözcükler aracılığıyla ortak bir nokta bulduk ve birlikte romanınız Pencereden Bakma'ya dayanan hayran kurgusunun ilk bölümünü başlattık."

"Oh bu-"

"Sonu o kadar korkunç ve iğrençti ki, yaptığınız yanlış doğruya dönüştürmeyi kendimize görev edindik."

Ehhh . . .

Victoria omzumu sıvazlayarak, "Artık yazı tanrılarının istediği şekilde yazıldı," diyor.

"Bu, bu harika," diyorum, aşağılanmamaya çalışarak. Elbette, kitabın sonu herkes tarafından beğenilmedi ama hayran kurgusunda yeniden yazılması gerekli mi?

"Yaptığımız seksen beş sayfalık düzeltmeleri ve alternatif sonu size e-posta ile göndereceğiz. Bir göz atmanızı ve ayarlamalar yapmanızı şiddetle tavsiye ederiz."

"Keiko, Victoria, ne yapıyorsunuz? Size onunla konuşmamanızı söylemiştim." Ünlü aşk romanı yazarı Rylee Ryan yanımıza geldi.

Keiko gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Utanç verici olay örgüsü değişiminden haberdar olması şarttı."

Rylee onun arkasındaki masayı işaret ederek, "Oraya gidin ve ağzınızı kapalı tutun, yoksa sizi bir daha asla böyle bir yere götürmem" diyor.

Keiko ve Victoria başlarını eğerek pencereye doğru ilerlerler.

Onlara el sallayıp "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." diyorum.
"Bunun için üzgünüm," diyor Rylee. "Umarım duygularını incitmemişlerdir."

Ona küçümseyerek el sallıyorum. "Daha önce internette duymadığım ya da okumadığım bir şey değil." Elimi ona doğru uzattım. "Ben Wyatt, sen de Rylee olmalısın."

"O benim. Ethel'i nereden tanıyorsun?"

"Buraya taşındım. The Almond Store'un ortaklarından Aubree Rowley ile evlendim."

"Aman Tanrım, o dükkana bayılıyorum. The Lobster Landing'in Kaliforniya versiyonu gibi."

"O da ne?" diye sordum.

"Port Snow'daki kasabamda bir dükkân. En iyi şekerlemeleri satıyor."

"İşte burada," diyor Ethel, oldukça hamile bir kadını oturma odasına yönlendirirken. "Wyatt, Rylee, bu Rosie Bloom, The Virgin Romance Novelist kitabının yazarı. Filmi önümüzdeki yaz çekilecek. Onunla bir ödöl için New York'tayken tanıştım. Çok hoş bir kadın, bu onun ikinci çocuğu. Kocası Henry, ilk çocuklarıyla birlikte eve döndü."

"Rosie," diyorum elimi ona uzatırken. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ne zaman doğacaksın?"

"Bir buçuk ay," diyor. "Ama bugün diliyorum."

Rylee kendini tanıtırken kıkırdıyoruz. "Benim de kocamla birlikte üçüzlerim var ama evlat edindik. Ne kadar rahatsız olduğunuzu hayal bile edemiyorum."

"Üçüzler mi?" diye soruyor. "Bu şiddetli siyatiği üçüzlere tercih ederim."

"Ben olsam ne dilediğime dikkat ederdim," diyor Rylee.

Ethel, "Hadi seni oturtalım," diyerek Rosie'yi masasına götürdü.

Rylee da yola çıkmadan önce, "İyi imzalar," diyor.

"Sen de," diye cevap veriyorum, tam o sırada Aubree'yi yanında Hattie ile hanın kapısından içeri girerken yakalıyorum. Bana doğru yürürken kendimi hemen evimde hissediyorum. Kolumu ona doladım.

beline sarılıyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Dudaklarına bir öpücük kondurmadan hemen önce "İşte benim kızım," diyorum. Kısa ve tatlı tutuyorum, ama daha sonra ne bekleyeceğini bilsin diye bir dil dokunuşu da yapıyorum.

"Her şey hazır mı?" Etrafına bir göz atıyor.

"Evet," diyorum. "Aslında şimdiden iki okurla tanıştım. Bana kitabımın sonunu daha popüler bir olay örgüsüne daha iyi uyması için nasıl değiştirdiklerini anlattılar. Kendimi büyülü hissettim."

Kıkırdıyor ve göğsüme vuruyor. "Güzel, seni bir iki basamak aşağı indirecek birine ihtiyacın var."

"Bebeğim, bunu kendi başına yapıyorsun."

"Başkalarının da katılmasından zarar gelmez." Ayak parmaklarının üzerinde durup beni son bir kez öpüyor ve bu kadın beni kendi kadını olarak kabul ettiği için kendimi çok şanslı hissediyorum. Beni anlayan, beni takdir eden, bana yaslanan birini bulduğum için. İsteyebileceğim her şey onda var ve tekrar bir araya geldiğimizden beri her günümü ona ne kadar değer verdiğimi göstererek geçiriyorum.

Laurel'in güvertesinde kurabiye yerken benim Almond Bay'e gelmem için plan yaptığı günü hala hatırlıyorum. O zamanlar bunun çılgınca olduğunu düşünmüştüm ama bunu gerçekleştirecek kadar çaresizdim. Ve bunu yaptığımı çok memnunum çünkü Aubree'nin yanımda olmadığı bir günü hayal bile edemiyorum.

Mantık evliliği.

Böyle bir kitap mecazının gerçeğe dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Ve kim bilebilirdi ki gerçekliğin bir rüyaya dönüşeceğini.

Ama benimle toprak için evlendiği için çok minnettarım çünkü artık hayatım boyunca onun elini tutacağım.

Bir sonraki yazımdan bir alıntı için okumaya devam etmeyi unutmayın.

Almond Bay kitabı, [Bridesmaid for Hire](#) (Maggie ve Brody'nin sevimli buluşması), 4/2/24'te çıkıyor ve eğer henüz okumadıysanız,

[The Way I Hate Him](#)'de Hattie ve Hayes'in hikayesini

okuyun.

Badem Koyu

[Ondan Nefret Etme Şeklim](#)
[Onunla Evlenmemin](#)
[Nedeni Kiralık Nedime](#)

[OceanofPDF.com](#)

Excerpt - Bridesmaid for Hire

ÖNSÖZ MAGGIE

"Nefesimi kesiyorsun." "Hayır, nefes almıyorum."

"Evet, öylesin." Bardan restorana doğru bakarken onun gezindiği boynumu işaret ediyorum. "Boynumda nemli bir yoğunlaşma oluşturan nefes var ve açıkçası bu beni iğrendiriyor." Hayatımda tanıdığım en kötü insana dönüp gözlerinin içine bakıyorum. "Beni iğrendiriyorsun."

Bir an bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri spot ışığı gibi her yerimi inceliyor. "Son bir buçuk saattir dişlerinin arasına sıkışmış ıspanak beni hasta ediyor."

Parmağımı çılgınca dişlerimin üzerinde gezdirmeden önce dehşet içinde bir nefes verdim. "Nereden? Onu ben mi aldım?"

Ona dişlerimi gösteriyorum, o da başını geriye atıp gülüyor ve sonra başını sallıyor. "Tanrım, çok kolaysın."

İşte bu yüzden bu adama katlanamıyorum.

"Senden çok nefret ediyorum" demeden önce dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Başka bir insana sunulmuş en sinir bozucu sırtışı yapıyor. "Senden nefret ettiğim kadar değil."

Bu da Brody McFadden ile olan ilişkiyi özetliyor.

Varlığımın belası. Şu anki kabusum.

Ve kardeşimin en iyi arkadaşı.

Aramızdaki tiksintinin her zaman böyle olmadığını söylemek isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Benden yedi yaş büyük olan kardeşim Brody ile üniversitede tanıştı. Birlikte bir dernekteydiler.

Sigma Phi Delta - hadi gidelim! < - - dedi sinir bozucu kanka sesiyle.

Evet, ben de öğürüyorum.

Brody ile mezun olduklarında tanışmıştım ve o sadece "kardeşimin en iyi arkadaşı" olmuştu. Başka bir şey değildi.

Kardeşim Gary, üniversite günlerinde kardeşlik evinin çatısından havuza atlayıp bacağını üç yerden kırmasıyla tanınırdı. Son derece akılsızca bir hareketti ama herkesten beşlik aldı, yani açıkça kazanan bir karardı.

Ve bir de Brody var. Üniversite kariyeri boyunca iki yüz otuz iki kadınla öpüşmesiyle tanınıyor. O saydı. Bunu biliyorum çünkü bana iki kez söyledi. Dangalak diyebilir miyiz?

Bu iki aptal kardeş, o kadar çok sevdikleri bir beyzbol takımı olan Chicago Rebels için bir bağ kurdular ki, bugüne kadar, çok sevdikleri takımları playofflarda kaybederse minicik bebekler gibi ağlayacaklar.

Ben de gördüm.

Buna tanık olmak hoş değil ve rahatsız edici.

Gary'nin yüzü tehlikeli bir kırmızı tonuna bürünürken Brody tekrar tekrar sümkürececek. Burnunu sümkür! Ağladığını hepimiz biliyoruz.

Ve tabii ki, en ufak bir sorumluluk sahibi olmadıkları için, üniversiteden çıkar çıkmaz iş başvurusunda bulunmak yerine, yazı Amerika'daki tüm beyzbol sahalarını ziyaret ederek ve hangisinin en iyi sosisli sandviçi servis ettiğine dair ayrıntılı bir liste hazırlayarak geçirdiler. Tüm bu çaba için bir web sitesi oluşturdular ve son kontrol ettiğimde sadece binden biraz fazla ziyaretçileri vardı, yani ... iyi harcanan zaman. Bu fikir gerçekten viral oldu.

Peki, neden ondan

nefret ediyorum?

Harika bir soru.

Çünkü Gary ve şimdiki karısı Patricia'nın -kardeşime katlandığı için ruhu şad olsun- evlendikleri gece ben de iki yüz otuz üç numaralı kadın oldum. Ehhh ... şey, muhtemelen bundan daha fazla, ama fikri anladınız.

Brody McFadden'ın öpüşme seansının kurbanı

oldum. Ve bu sadece bir öpüşme değildi.

Ohhhh hayır, elleme vardı.

Huffing.

Homurdanıyor.

Dudaklarını

şapırdatarak.

Mememi elledi.

Ereksiyonuna

dokundum. Aslında

avuçladım.

Bazen onu hâlâ avucumun içinde hissedebiliyorum. Kolan vardı, lanet olsun.

Çileden çıkarıcı. Ama Brody McFadden'ın iri sosislerinin elimde bıraktığı izden daha çileden çıkarıcı olan şey, bana yirmi üç yıllık hayatımda yaşadığım en iyi ve en tutkulu öpücüğü vermiş olmasıydı.

Üniversitede yaptığı tüm pratikler onu ağızların efendisi haline getirdi.

Okşamaların fatihi.

Müstehcen dillerin sultanı!

O öpücüğü o gece şampanyayla boyanmış ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Ağızıyla bana sahip oldu, beni cinsel yatağının girdabına sürükledi.

İşe yaramazdım.

Büyük elleri ve ustaca dudak kilitlemesiyle bir keman gibi çalındı.

Bir duvara yaslanmış, odadaki en çekici, smokinli adam dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek beni yutarken her romantik kalbin fantezisini yaşıyordum. Bu bir rüyaydı.

Bir fantezi gerçeğe dönüştü.

Ve tam elbisemin bordo şifonunun üzerinden göğsümü avuçlarken, meme ucumu hafifçe çimdikledi ve şimdiye kadar çıkardığım en vahşi sesi çıkardı.

İnleme sesi bana yukarıdaki melekler gibi geliyordu, ama ona ... . ama onun için ... görünüşe göre ıslak bir battaniye gibi davranıyor, canavar ereksiyonunu boğuyor ve buruşuk bir fasulye kabuğuna dönüşüyordu.

O kadar hızlı çekildi ki çeneme çarpmadan önce aramızda bir tükürük ipi sarktı.

Ve sonra bu kısmı asla unutmayacağım. Tamamen aşağılayıcıydı.

Aşağılayıcı.

Düpedüz kabalık.

Gözlerimin içine baktı, benim ela rengime karşılık onun koyu kahverengi gözleri, elinin tersiyle ağzını sildi, evet... önümde sildi - sanki enfeksiyon kapmamak için yarattığımız şehvet katmanını yok ediyormuş gibi. Ne bekliyordu ki? Kolera mı?

Sonra tek kelime etmeden, dudaklarında sadece bir hırıltı, arkasını dönüp kaçtı ve beni kardeşimin düğününde tahrik olmuş, kafası karışmış ve cinsel olarak sinirlenmiş bir halde bıraktı.

Evet, duyalım bakalım. Devam edin, yuhalayın. Küfürlerinizi ona doğru gönderin.

Her türlü nefret mektubu 233 Locked Lipped Loser Lane adresindeki Brody McFadden'a gönderilebilir.

Ondan nefret edebilirsin. Aslında umarım edersin. Yalvarıyorum.

Tüm bunları duyduktan sonra merak ediyor olmalısınız, neden Henry Cavill'e benzeyen bu çene gamzeli adamın diliyle benimle dalga geçip beni tatminsiz bıraktıktan sonra boynuma ağır bir şekilde nefes almasına izin veriyorum? Bazen umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Bazen hayatımızda, içinden çıkılması beklenenden daha zor kartlar dağıtılır.

Ve bazen küçük bir Polinezya adasında sıkışıp kalırsınız ve tüm dünyada en çok nefret ettiğiniz kişi aslında erkek arkadaşınızmış gibi davranmaktan başka seçeneğiniz yoktur.

4/2/24 tarihinde vizyona giriyor: [Kiralık Nedime](#)

OceanofPDF.com

More Books by Meghan

-Tüm Kitaplar Kindle Unlimited'ta Mevcuttur-

Badem Koyu

(Küçük Kasaba
Romantizmi) [Ondan](#)
[Nefret Etme Şeklim](#)
[Onunla Evlenmemin](#)
[Nedeni Kiralık Nedime](#)

The Vancouver

Agitators (Hunky Hockey
Players) [Kiss and Don't](#)
[Tell](#)
[O Üç Küçük Kelime](#)
[Doğru Adam, Doğru](#)
[Zaman O Benim Tıpım](#)
[Değil](#)

Milyarder Rom

Komedileri (Bağımsız
Romantizm) [Çok](#)
[Sevimli Değil](#)
[Düğümün Çözülmemesi](#)

Gerekıyor

[Uzun Zamandır Geliyor](#)

Kraliyet Aşkları

(Geleceğin Kraliçe Kahramanı ile Alfa
Kahraman) [Royally Not Ready](#)
[Asillerin Başı Belada](#)

Tek Başına, Yüksek Sesle Gülün, Romantik Komediler

[Yeni Açığa](#)
[Çıkan Ana Yol](#)
[Modern Centilmen](#)
[Düğün Oyunu](#)
[Highland Fling Kaçak](#)
[Sağdıç](#)
[Tatil Savaşları](#)

Buharlı Öğretmen Aşkları

(Alfa Kahramanlar ve Şımarık
Kahramanlar) [Dersten Sonra](#)
[Görüşürüz](#)
[Ekstra Kredini Kazan](#)
[Beni Gözaltına Al](#)

Brentwood Çocukları

(Bağımsız Beyzbol Aşkları)

[Soyunma Odası](#)
[Sığınak](#)
[Diziliş](#)
[Takas](#)
[Kurulumu](#)
[Değiştirin](#)
[Mükemmel](#)
[Yakalamadan](#)
[Kaçış](#)

Aile Romları

[Bir Gece](#)
[Buluşması](#)

Futbolun Kralları Serisi
(Yeni Yetişkin Spor
Romantizmi) [Romantik Pakt](#)

Bromance Club Serisi
(Milyoner Aşkları)
[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Sırrı Kötü Bir Çocuğun Günlüğü
Patron Adam Damat](#)

Port Snow Serisi
(Küçük Kasaba Aşkları) [O
İkinci Şans
O Sonsuza Kadar
Kız O Gizli Aşk
O Swoony Hissi](#)

Düetler
(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düet'i tek bir yerde toplayan
Komple Kutu Seti)
[Düetler](#)

Romantik Romancı Günlükleri
(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)
**Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn
Aşk Romancısı tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk
Romancısı Günlükleri**
[Bakire Romantizm Romancısı Günlükleri](#)
[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır
(Patronla yaşanan seksi, zeki, kalpleri hoplatan bir ofis
aşkı)
[Sevgilerimle, Saygılarımla](#)

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)
[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Hat Düeti

(Birçok dönemeci olan epik bir romantizm)

[Düşmenin İyi Tarafı](#)
[Aşkın Dezavantajları](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Üç Kör Randevu İki](#)
[Wedding Crashers](#)
[Oyuna Geri Dön](#)
[Bir Bebek Baba](#)

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[Ortak Enkaz](#)
[En İyi Arkadaşımın](#)
[Eski Sevgilisi](#)
[Karmakarışık İkili](#)
[Diğer Kardeş](#)

İlham Verici Roman

[Sevgili Hayat](#)

(Hayat değiştiren çağdaş bir aşk romanı)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi)

[STROKED](#)
[UZUN OKŞADI](#)
[SERT OKŞADI](#)

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkeği ile şımarık, erotik romantizm)

[Bourbon](#)
[Günahları](#)
[Bourbon](#)
[Aldatmacası](#)
[Bourbon Krallığı](#)
[Bourbon Gerçekleri](#)

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, Bol sürprizli futbol sporu romantizmi) [Fair](#)
[Catch](#)
[İkili Koruma Üç](#)
[ve Dışarı](#)

Sıcak-Lanta Serisi

(Benim ilk serim. Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!)
[Sahada Oynarken](#)
[Yakalandı Uyarı](#)
[Pisti Vur ve Kaç](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.